OFENSIVA MASONERIEI ȘI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI

UN RĂSPUNS CREŞTIN-ORTODOX
LA PROVOCĂRILE GLOBALIZĂRII
CONTEMPORANE

Antologie în patru volume,
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

SUCEAVA

2007

DESPRE PLANURILE (OBIECTIVELE) OCULTEI
ŞI ALE NOII ORDINI MONDIALE:

1. Desfiinţarea treptată a unor instituţii vitale într-un stat (servicii secrete, armata, Biserica Ortodoxă) şi controlul asupra tuturor celorlalte (justiţie, învăţământ etc.);

2. Pervertirea tinerilor şi modului de viaţă creştin-ortodox (coruperea prin abuzul de alcool, tutun, droguri, libertinaj etc.; desfiinţarea familiei şi moralei creştine);

3. Instaurarea tiraniei modului de viaţă „modern'' sau materialist (consumist) în locul celui tradiţional;

4. Desfiinţarea libertăţii individuale, prin supraveghere şi manipulare (<<spălarea creierului>>);

5. Unificarea completă a tuturor statelor lumii şi impunerea unui imperiu global atotputernic…

MOTTO:

Cunoaşte-ţi adevărul iar adevărul vă va face liberi

Ioan (8, 32)

Prin Adevăr ne dobândim libertatea şi mântuirea!

La împlinirea a 1600 de ani de la moartea ***Sfântului Ioan Gură de Aur*** *şi 550 de ani de la urcarea pe tronul Moldovei, în Cetatea de Scaun de la Suceava, a domnitorului* ***Ştefan cel Mare şi Sfânt****.*

Aceste volume sunt dedicate lor, dar în acelaşi timp tuturor eroilor, sfinţilor şi martirilor neamului românesc, atât de greu încercat de-a lungul întregii sale istorii. Să luăm aminte la spiritul de jertfă al românilor, care pentru convingerile şi idealurile lor, pentru împotrivirea demnă şi curajoasă în faţa sistemului represiv comunist, alergic faţă de libertatea de gândire şi de acţiune a omului, au fost prigoniţi şi întemniţaţi; au fost torturaţi în mod sălbatic şi au fost asasinaţi cu sânge rece. Să învăţăm ceva din lecţia tulburătoare oferită de actul lor suprem de curaj şi rezistenţă. Să le cinstim memoria şi să mai păstrăm în inimile noastre, din când în când, în amintirea lor, măcar câteva clipe de reculegere…

FRAŢI ORTODOCŞI,

MĂRTURISIŢI-L

CU PUTERE PE HRISTOS,

ÎN FAPTĂ ŞI CUVÂNT

*

INVAZIA NEOPROTESTANTISMULUI.
DICTATURA MASCATĂ A UNIUNII EUROPENE –
O NOUĂ PROBĂ DE CREDINŢĂ PENTRU
ŢĂRILE ORTODOXE.
NAŢIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI

*

ANTOLOGIE
cu texte culese şi comentarii
de Iacoboaie Radu

VOL. I

SUCEAVA
2007

Acest volum este dedicat lui Valeriu Gafencu, dar şi tuturor celor care, asemenea lui au luptat sau luptă astăzi pentru Adevăr şi credinţă, celor care Îl mărturisesc din toată inima şi cu toată fiinţa lor pe Hristos şi urmează pilda jertfei Sale pentru mântuirea lor şi mai cu seamă a neamului românesc…

„Numai în Hristos îşi găseşte omul raţionalitatea, demnitatea şi libertatea, pentru că El este Raţiunea supremă. Iar viaţa, adevărul şi harul vin de la Tatăl prin Fiul, în Duhul Sfânt. În persoana lui Hristos Mântuitorul i s-a deschis omului calea spre îndumnezeire.'' (Dr. Irineu Pop Bistriţeanul)

CUVÂNT ÎNAINTE

Mărturisesc încă de la început, că această antologie comentată (în patru volume) este adresată în primul rând celor care conduc destinele României, celor care cunosc importanţa covârşitoare a educaţiei şi care nu doresc ca tinerii să fie amăgiţi şi corupţi de teoriile şi practicile materialismului de orice fel (comunist sau consumerist). În al doilea rând, le este adresată chiar tinerilor.

Indiscutabil, **corupere a tineretului** (acuzaţie falsă în cazul lui Socrate, prin care s-a răsturnat practic adevărul!) **este poate cel mai important obiectiv al ocultei mondiale, pentru că „noile generaţii'' vor putea fi astfel desprinse de rădăcinile lor culturale şi spirituale, adică de tradiţiile înaintaşilor**. Cine ar putea accepta ca tinerii de mâine să devină inapţi pentru gândire şi acţiune independentă, să accepte <<spălarea creierului>> de bună voie?

Pentru mine, aceste volume reprezintă răspunsul meu creştin-ortodox faţă de provocările globalizării, o modestă contribuţie la combaterea acestei maladii la scară globală, ceea ce am simţit că trebuie să fac (să mă implic mai mult!), aş zice chiar - o mână întinsă spre semenii mei pentru a le fi de folos. Nu ştiu câţi dintre dumneavoastră vor avea răbdarea şi tenacitatea de a duce la bun sfârşit lectura a circa 1000 de pagini. Dar, vă asigur că nu aveţi nimic de pierdut şi unele capitole, fie că sunt scrise de mine sau culese de la alţi autori sunt, dacă nu foarte utile, cel puţin interesante. Veţi vedea…

Iniţial am dorit să scriu cu totul altceva, o lucrare originală, care să studieze problema virtuţilor şi defectelor poporului român. Însă, aceste aspecte au fost tratate magistral, îndeosebi în operele părintelui Dumitru Stăniloae şi filosofului Constantin Noica. Atunci, ca un observator al lumii contemporane (şi mass-mediei), am reluat firul primului volum (despre comunism şi publicat în 2005), mai precis tema materialismului societăţii de consum, care nu constituise partea cea mai importantă a acestuia.

Aşadar, punctul de plecare a fost comunismul (şi documentarele din *Memorialul durerii,* al d-nei Lucia Hossu-Longin) şi apoi am cercetat problematica dificilă a globalizării (anticreştine, în esenţă, ca şi „tatăl ei'', ateu şi materialist - comunismul). După mai mulţi ani de documentare şi de studiu, am ajuns la concluzia, potrivit căreia **modernismul** sau acest **haos contemporan** şi multe dintre aspectele tragice ale vieţii de pe mapamond se datorează, în ultimă instanţă, unui grup restrâns de oameni foarte bogaţi şi influenţi (sioniştii, cei care doresc să reconstruiască Templul lui Solomon şi să fondeze un imperiu mondial, cu capitala la Ierusalim), grup avid de putere, având ca principal instrument (fidel şi docil) de influenţare şi constrângere Masoneria şi Francmasoneria mondială (întocmai cum comuniştii, s-au folosit de braţul înarmat al Securităţii). Această antologie încearcă să scoată în evidenţă în acest sens, mai ales **satanismul proiectului globalizării** şi în mod particular, incredibila operaţiune (în aparenţă doar incredibilă, sau la o privire desigur superficială) a «spălării creierului», la care şi-au dat concursul şi numeroase secte religioase şi alte grupări şi organizaţii.

Însă, indiferent de mijloacele sau motivele ocultei, nici un individ normal nu va accepta, în cunoştinţă de cauză, să fie anulat ca personalitate distinctă şi subiect al istoriei (care, cel puţin teoretic, poate face istorie), să se desprindă de neamul său (şi de trecutul său) şi să devină obedient faţă de o putere inumană şi rece. Prin urmare, trebuie să ştim şi cum putem lupta împotriva acestei aserviri la nivel colectiv şi individual, şi să-i avertizăm totodată şi pe semenii noştri. Boala inoculată – indiferenţa sau nepăsarea faţă de toţi şi de toate – poate fi învinsă de fiecare dintre noi, dar cu ajutorul nemijlocit al lui Dumnezeu. Putem să învingem astfel propriul nostru egoism şi să ne dăruim celorlalţi. „Dăruind vei dobândi'', spunea nu demult Nicolae Steinhardt.

Aceste rânduri sunt scrise după alcătuirea celor patru volume ale antologiei de faţă. Personal, recunosc că a face un fel de rezumat al acestora, care să le surprindă ideile esenţiale sau de forţă, nu este desigur o misiune prea uşoară. Dar, având în vedere complexitatea

problematicii abordate şi impactul comunismului şi globalizării asupra modului de viaţă al tuturor, consider că este binevenit acest demers, pentru a expune o viziune clară şi concisă asupra epocii contemporane.

În fond, o radiografie de acest gen aduce în discuţie mai ales raportul dintre individul supus acţiunilor globalizării şi globalizarea promovată de un cerc foarte restrâns de „umanişti''. Este cazul prezentării dramei pe care o trăieşte omul contemporan, ca subiect al constrângerilor globale şi aplicate chiar la nivel local, impuse datorită unor planuri puse la cale de către adepţii Noii Ere (New Age) sau ai Noii Ordini Mondiale.

Trăim într-o societate înclinată tot mai mult spre superficialitate (datorită influenţei globalizării culturale, născută ca proiect în America şi extinsă în toată lumea!), tot mai confuză şi dezorientată (datorită pierderii reperelor sale spirituale şi culturale). Pe acest teren „moale'', este grefată astăzi pretutindeni, idelogia extremistă a globalizării. O susţin din plin marile corporaţii şi companii transnaţionale, care au inventat un nou materialism: cel al societăţii de consum (consumerismul). S-a născut astfel o nouă „morală'' a banilor şi succesului, de o calitate extrem de îndoielnică, pornindu-se de la vechile şi actualele idei protestante şi neoprotestante.

Trebuie să mai fac precizarea că, nu întâmplător am ales titlul întregii antologii în cele 4 volume ale sale – „**OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI**'' *(Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane)*, deoarece am constatat că, în esenţă, comunismul şi globalizarea se reduc în ultimă instanţă, la materialism (ca mod de viaţă şi gândire) şi au ca principal mijloc şi scop: «spălarea creierului» la nivel individual şi colectiv! Iar pentru a înţelege mai bine aceste probleme legate de un război psihologic teribil, va trebui să pătrundem puţin această ideologie perfidă (demonică) a globalizării (la fel ca şi în cazul comunismului, „un regim ilegitim şi criminal'', numit astfel şi în Raportul de condamnare a comunismului, prezentat de dl. preşedinte Traian Băsescu, în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului, pe 18 decembrie 2006).

Fac aici o paranteză mai mare. Este cazul să precizez că acest act oficial de condamnare a comunismului, primul de acest gen, venit din partea unui şef de stat, reprezintă în opinia mea cel mai important act politic (benefic pentru România) după actul Unirii de la 1918. El nu a adus foarte multe elemente noi, dar această sinteză (raport) întocmită de un număr relativ mare de personalităţi din lumea ştiinţifică şi culturală, argumentează foarte explicit de ce trebuie condamnat comunismul. El nu face referire la anumite persoane, şi nici nu şi-a propus să pedepsească pe cineva anume. Dar, el poate sta şi va sta cu siguranţă la baza multor alte acţiuni şi măsuri, pe care le aşteaptă societatea civilă (al cărei merit în promovarea acestui raport este incontestabil şi meritoriu!) dar şi societatea în ansamblul ei. De pildă, se aşteaptă manuale de istorie, care să ţină cont de adevărul istoric despre comunism, se aşteaptă (în sfârşit) o lege a lustraţiei, care să împiedice accesul foştilor activişti şi securişti la funcţii publice etc. Chiar preşedintele Traian Băsescu a menţionat o serie de alte asemenea acte „secundare''.

S-ar putea spune multe despre felul în care opoziţia (PRM-ul şi PSD-ul, îndeosebi) a boicotat discursul preşedintelui. O lume întreagă, care a urmărit evenimentul, a rămas consternată de atitudinea violentă (verbală) şi de fluierăturile „ca pe stadion'' (doar că aici au fost permanente, însă dl. Băsescu a trecut peste asta cu greu, dar a trecut!). Atitudinea furioasă a liderului PRM (Corneliu Vadim Tudor) a întârziat de la bun început momentul discursului preşedintelui, a creat o stare de tensiune şi a răbufnit apoi în câteva rânduri, într-un mod incalificabil. Unele insulte adresate în special unor membri din comisia Tismăneanu, care a redactat acest raport, nici n-ar putea fi reproduse. Desigur, „noua mineriadă'' va afecta imaginea României, dar îl va afecta desigur şi la viitoarele alegeri. Lipsa de respect faţă de preşedintele în exerciţiu (pe care l-a insultat în fel şi chip: „Incultule!… Mincinosule!…Afară!…etc.) şi faţă de alţi invitaţi de seamă de peste hotare în primul rând (pe care i-a ignorat cu totul), apoi faţă de cei care au lucrat la întocmirea raportului (pe care i-a numit „viermi nenorociţi'', întocmai cum

comuniştii îi tratau pe cei aserviţi lor) este de-a dreptul incredibilă. Şi totuşi, totul a fost cât se poate de real. Reală a fost şi absenţa lui Ion Iliescu şi a multor senatori şi deputaţi din opoziţie.

Nu trebuie să trecem cu vederea nici faptul că, în calitate de conducător al şedinţei, dl. Nicolae Văcăroiu (şantajat probabil) i-a permis să se „etaleze'' (fără a lua măsurile care s-ar fi impus pentru asigurarea liniştei şi ordinii) şi, mai mult decât atât, în final, să precizeze foarte clar că, cei 45 de ani de comunism merită un efort mai mare de studiu şi, de asemenea, să reitereze teza lui Ion Iliescu privind înfăptuirea Revoluţiei române din 1989 de către poporul român fără imixtiunea unor trupe speciale din afara ţării (în ciuda evidenţei şi tuturor informaţiilor despre „turiştii sovietici'' veniţi cu maşini personale şi în grupuri organizate). Ori, se ştie că teoria loviturii de stat, organizată de liderul sovietic şi cu sprijinul altor state devine astăzi tot mai credibilă. Cum spunea şi istoricul Alex Mihai Stoenescu, cuvintele lui Nicolae Ceauşescu referitoare la „agenturile străine'' capătă abia astăzi o valoare istorică. Şi ar mai trebui să ţinem cont şi de faptul, că teroriştii n-au fost identificaţi nici până astăzi. Prin urmare, dl. Văcăroiu a dorit musai să facă şi o disculpare a fostului preşedinte Ion Iliescu, anchetat în dosarul mineriadei din primăvara lui 1990 şi suspectat de pregătirea şi conducerea unei lovituri de stat. Şi unde? Taman în public, la un eveniment de maximă audienţă!

Din punctul meu de vedere, această „exorcizare a răului'' demonstrează cu asupra de măsură apartenenţa la comunism a Partidului România Mare şi a Partidului Social-Democrat (partide, într-adevăr de stânga: primul de extremă stângă, ca şi vechiul PCR, al doilea de centru-stânga). Desigur, nu toţi membrii acestora…Însă, Uniunea Europeană, ne vrea fără „balastul'' mentalităţilor şi practicilor comuniste, fără oameni care s-au compromis grav în politică sau afaceri, etc. Ar fi foarte bine să rămână la aceste intenţii şi în viitor. Spun aceasta, pentru că în raport, se vorbeşte la un moment dat şi în treacăt, de persecutarea „sioniştilor'' de către regimul lui Ceauşescu, şi de „vânzarea evreilor şi germanilor'' (în ţările lor). Ori, ştiind că statului român i s-a cerut pe nedrept peste 9 miliarde de dolari drept despăgubiri, pentru cei 280 000 de evrei exterminaţi (de care amintea Adrian Cioroianu, nu întâmplător, în emisiunea „Mari români'' de la TVR 1) şi care sunt de fapt, evreii salvaţi de către Ion Antonescu, iar Ion Iliescu a acordat cetăţenia unui număr de circa 300 000 de evrei, eu cred că s-a dorit condamnarea comunismului şi pentru a se înlesni (printr-o lege ulterioară) recuperarea proprietăţilor sau acordarea de despăgubiri din partea statului român, celor care au plecat din România. Există deci, şi un interes pragmatic. Ştiind că aceştia au dat singuri bani pentru a putea părăsi România lui Ceauşescu, devenită „naţionalistă'', se ridică semne de întrebare asupra actualelor pretenţii şi poate datorită faptului că totul ar putea fi o mare afacere, făcută doar în numele lor.

Revenind la ceea ce spuneam înainte, eu cred că, în numele unor idealuri nobile (afişate şi în vitrina comunismului dealtfel), precum: pacea între popoare, umanismul şi toleranţa, libertatea şi drepturile omului, se săvârşesc în continuare şi astăzi, datorită adepţilor globalizării, dezinformări, manipulări, abuzuri, fărădelegi (şi uneori, în extremis, chiar crime) iar omul este constrâns în felurite chipuri şi prin diverse mijloace neortodoxe (dar extrem de subversive) să renunţe la drepturile şi libertăţile sale fundamentale. Spălarea creierului nu este desigur, o lucrare propriu-zisă de spălare obişnuită, aşa cum ar înţelege poate unii. Ea reprezintă o operaţie minuţios pregătită de alţii, de pervertire a gândirii, o operaţie în sine diabolică, un adevărat atentat asupra culturii şi spiritualităţii omului! Cineva se întreba chiar, dacă nu cumva noi trăim acum, efectiv, un nou „experiment Piteşti'', ceea ce este foarte probabil, cu menţiunea că într-o nouă formă!. Iar globalizarea este nivelarea gândirii şi comportamentului uman, şi mai mult decât atât, este nivelarea la nivel global a statelor lumii în scopul înglobării lente şi forţate a acestora într-un vast imperiu.

«Spălarea creierului» presupune în fond o serie de schimbări, care constau în distrugerea premeditată a oricărei specificităţi de structură (nonconformismul…) a individului şi

colectivităţilor umane, ştergerea oricăror diferenţe, şi ceea ce este mai important, atentează la principiul diversităţii creaţiei lui Dumnezeu.

Nu întâmplător, aţi observat poate, că sunt tot mai mulţi cei care îşi pun în ultima vreme problema identităţii naţionale. Este răspunsul lor onest şi responsabil faţă de încercarea impunerii unui model de viaţă şi de gândire **de tip „şablon''** la nivel global. Este rezistenţa omului în faţa distrugerii identităţii individuale şi naţionale. Ei simt şi înţeleg schimbările şi mutaţiile care se produc în toate domeniile.

Parcurgând presa şi literatura românească actuală, şi în mod special volumul lui Ioan Ianolide, ***Întoarcerea la Hristos***, m-am decis să analizez în continuare problematica globalizării, îndeosebi sub aspectul atacului îndreptat împotriva religiei tradiţionale a Ortodoxiei. Doresc prin aceasta, să contribui şi eu, pe cât îmi stă în puteri la **redescoperirea adevărului**, să duc şi eu acest duh al credinţei mai departe, asemenea domnului Ianolide şi multor altor eroi, sfinţi şi martiri din temniţele comuniste. Iar dumneavoastră, puteţi face acelaşi lucru, dacă aceste idei sau informaţii le veţi considera juste şi acceptabile.

Îmi exprim însă, cu această ocazie şi protestul faţă de lucrările care se scriu în prezent, de către mesagerii Masoneriei şi Noii Ere (New Age), care se îndepărtează tot mai mult de adevăr. Este suficient poate, să invoc doar cartea d-lui **Michael H. Hart: „100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii''**, reeditată de Ed. Lider (Bucureşti, 1992). Această carte, chiar a stârnit mari controverse, după cum se aşteptau editorii acesteia (după cum scrie pe coperta finală). De ce? Tocmai datorită ... „acurateţii'' informaţiilor conţinute şi subiectivismului autorului (jurist, fizician şi astronom).

Dincolo de unele biografii, cât de cât acceptabile (cum ar fi cea despre Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul, etc., scrise de Diana Constantinescu, respectiv Stelian Neagoe), veţi remarca inexactităţi evidente, în privinţa elogierii inadecvate de pildă, a lui Nicolae Titulescu (de către prof.dr. Adrian Năstase!), în contextul celor 10 personalităţi româneşti incluse în acest volum, cu acordul autorului. Nu se ştie, prea bine şi de ce s-a recurs la această „generozitate'' a acestuia.

Aş dori să confruntaţi chiar dumneavoastră adevărul istoric cu cel expus în cartea pomenită mai sus, din care nu pot reproduce texte datorită drepturilor de autor. Dar, din punctul meu de vedere **este o mare greşeală – a falsifica trecutul sau istoria** – în primul rând din punct de vedere etic. Nu e necesar să citiţi chiar toată cartea pentru a vă convinge singuri. Adevărul este denaturat cu „bună'' ştiinţă, mai ales în privinţa lui Iisus Hristos, Sf. Apostol Pavel, Martin Luther, Jean Calvin, Karl Marx şi Sigmund Freud, făcându-se reale concesii evreilor (talmudişti) şi ideilor de origine protestantă şi neo-protestantă.

În acest context, al unor vremuri care seamănă izbitor cu cele anticipate de Apocalipsă, **consider drept una dintre principalele îndatoriri ale oricărui creştin autentic, mărturisirea cu putere a lui Hristos şi acceptarea spiritului de jertfă creştin fără nici cea mai mică reţinere sau urmă de îndoială**.

Evocat în volumul de mai sus (apărut la Ed. Christiana, Bucureşti, 2006), cu mult respect dar şi admiraţie, Valeriu Gafencu se dovedeşte a fi într-adevăr, pentru oricine, un mare mărturisitor al lui Hristos, un om de o înaltă prestanţă morală şi de o smerenie desăvârşită. Nu întâmplător, a fost numit de către Nicolae Steinhardt şi apoi de către mulţi alţi deţinuţi politici, drept „sfântul închisorilor''. El, spre deosebire de filosoful Constantin Noica şi de „şcoala'' sa ulterioară de la Păltiniş (care punea accent pe „autoanaliză, autocunoaştere şi responsabilizare''), a optat pentru **o şcoală a credinţei vii întru Iisus Hristos** iar ideile sale despre naţionalism şi despre evrei sunt absolut admirabile şi îşi păstrează actualitatea, deşi a murit în închisoarea-sanatoriu de la Tg. Ocna în 1952. El a murit cu puternica convingere, că şi-a dat viaţa pentru Hristos. Este cel care alături de Corneliu Zelea-Codreanu (prin *Jurnalul* său de la Jilava, scris concomitent cu recitirea Evangheliilor şi a Epistolelor Sf. Pavel) a contribuit la convertirea pastorului evreu protestant Richard Würmbrand la ortodoxie (acesta cerând să fie botezat de

preotul Ianolide, lucru care s-a şi întâmplat apoi, fără nici o grabă!) şi cel care a insistat ca Ioan Ianolide şi alţi prieteni apropiaţi să ducă mai departe **duhul credinţei**, ca o rugăminte sau ca o prevedere de tip testamentar. A trecut la cele veşnice înconjurat cu dragoste şi gestul său creştinesc de a-i dărui cele 10 grame de streptomicină (primite din afară, expres pentru el) pastorului Würmbrand (în ideea că acesta era mai util lumii decât el!) îl onorează pe deplin. A fost un gest eminamente creştin şi înălţător. Din păcate, el a murit după o agonie îndelungată iar Würmbrand s-a lepădat ulterior în America de ortodoxie, revenind la protestantismul dinainte, a uitat totul, şi mai mult, a acceptat eticheta infamă şi câtuşi de reală de „fascism'', aplicată de evrei şi de către comunişti, legionarilor…A refuzat orice dialog cu dl. Ianolide.

Este revoltător faptul, că un istoric apreciat precum Stejărel Olaru, în finala concursului (circului) de la TVR 1, botezat „Mari români'', în faţa a milioane de telespectatori a inversat (distorsionat) lucrurile, afirmând printre altele, că Würmbrand a salvat în închisoare viaţa unui tânăr legionar (pe care nici nu l-a numit!). Este puţin probabil că s-a aflat în necunoştinţă de cauză şi a fost indus în eroare de către partizanii fideli ai lui Würmbrand. Este părerea mea personală de tânăr istoric autodidact, dar responsabil şi nepărtinitor, observând mai ales în ultima vreme **ofensiva protestantismului, cu precădere în România**, înainte chiar de integrarea în Uniunea Europeană. În acest caz, se justifică demersul marilor interese oculte de a obţine concursul unui asemenea istoric, cunoscut publicului prin intermediul mass-mediei (care se afişează tot mai frecvent la televiziune), dar şi al Luciei Hossu-Longin, distinsa doamnă care a regizat amplul documentar *Memorialul durerii*, precum şi micul documentar privitor la Richard Würmbrand.

Părerea mea este, că intrăm sau am intrat deja într-o eră a protestantismului şi ecumenismului, întocmai cum a fost ea planificată de către artizanii din umbră ai globalizării. Altfel, nu-mi explic iniţiativele şi mediatizarea tot mai intensă a protestanţilor şi neo-protestanţilor. De pildă, recent am avut surpriza să asist la o emisiune-dezbatere de la Radio Actualităţi, a d-lui Cristian Curte, în care s-a polemizat pe tema **scoaterii simbolurilor religioase din instituţiile de stat (mai ales din şcoli)**. Este vorba de iniţiativa unui „intelectual'' de prin părţile Buzăului, dl. Emil Moise, care nici mai mult, nici mai puţin, a cerut, dimpreună cu câteva asociaţii anonime sau obscure (cum ar fi asociaţia Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă, etc…), scoaterea icoanelor şi crucilor îndeosebi, pe motiv că ar aduce atingere drepturilor omului, că sunt discriminatorii şi cultivă intoleranţa!

Cum discuţiile purtate nu duceau la nici un consens sau rezultat valabil pentru ambele tabere (cei pro şi cei contra), unul dintre invitaţii emisiunii, în persoana lui Remus Cernea a subliniat în final intoleranţa românilor şi a ameninţat cu acţionarea în judecată, probabil a statului român. De partea sa, în mod oarecum straniu s-a situat şi jurnalistul Mircea Toma! De cealaltă parte, deputatul independent Anghel Pavelescu (dacă i-am reţinut bine numele) şi alţi invitaţi (prin telefon) precum un jurnalist de la „Ziua'' (dacă nu mă înşel, dl. Victor Roncea) şi Claudiu Târziu (de la „Cotidianul'') au avut intervenţii salutare, lucide şi responsabile. Ideile cele mai pregnante au fost acelea, că nu există de fapt aşa de mulţi părinţi revoltaţi de prezenţa acestor elemente sacerdotale (de cult), cum s-a invocat tendenţios, că, bineînţeles şi alte culte pot să introducă simbolurile lor (acolo unde există numeroşi membri ai acestora) şi mai ales, că ele nu deranjează decât pe cei care sunt cu adevărat **anticreştini**. Într-adevăr, ele sunt motiv de iritare pentru … demoni, în condiţiile în care astăzi, şcolile sunt asaltate de „moda'' fumatului, alcoolismului, violenţei de orice tip şi mai ales de cea a drogurilor sau „morţii albe''!

În mod cu totul justificat, ne putem pune şi noi întrebarea legitimă: ce se va întâmpla oare, dacă vom scoate Biblia şi crucea din sălile de judecată (şi se va jura pe „onoare'' sau altceva). Sau, dacă am introduce şi noi botezul pe la 16-18 ani, pentru a se avea „discernământul necesar'', cum se procedează la sectanţi, subiect de altfel, asupra căruia dl. Cernea a insistat în emisiune. Şi sunt convins, că iniţiatorii „Reformei'', ca adevăraţi „umanişti'', nu s-ar opri aici. În Grecia, o altă ţară ortodoxă (prima care a aderat la UE), n-au avut atâta curaj sau mai bine zis

tupeu, cunoscându-se spiritul activ şi combativ al credincioşilor greci (inclusiv sau mai ales la nivelul Sinodului), în schimb la noi, unde toleranţa este de-a dreptul proverbială şi permanent actuală, se poate încerca şi experimenta orice. La noi, nu e o noutate sau mirare dacă se manipulează aproape totul, prin urmare şi valorile religioase. În numele cui şi din ce motiv? Rămâne să descoperim împreună în acest volum…

Acestor protestanţi, dar şi tinerilor de azi, le-ar fi cred de folos să citească puţin din opera **Sfântului Ioan Gură de Aur (Hrisostom)**. Despre acest sfânt, aş vrea să amintesc aici că:

„El s-a născut în Antiohia (344 d. Hr., celebrat de ortodocşi pe 13 noiembrie), din părinţi nobili. Tatăl său a murit curând după naşterea pruncului. Mama lui s-a dedicat creşterii şi educării copilului în spirit evanghelic, beneficiind ulterior de îndrumarea unor mari învăţaţi şi filosofi ai vremii. Dar el avea o înclinaţie deosebită pentru ***oratorie****, a şi fost considerat cel mai mare predicator din epoca de aur a creştinătăţii, de aceea a şi fost supranumit Hrisostom (Gură de Aur). Ajuns patriarh al Constantinopolului şi unul dintre cei patru mari dascăli ai Bisericii Ortodoxe.* ***A depus mari eforturi pentru evanghelizarea oamenilor de la sate, pentru îndreptarea celor căzuţi în erezii, pentru întemeierea de aşezăminte de ajutor social.*** *A combătut luxul şi lăcomia, atrăgându-şi mulţi duşmani printre care şi pe împărăteasa Eudoxia, care l-a persecutat în mai multe rânduri. La sinodul de la Stejar (403) prezidat de episcopul Teofil, care îl suspecta pe Ioan de erezie, acesta a fost alungat din scaunul arhieresc, iar în anul 404 exilat în Armenia (la Cucuz, apoi la Comane), unde, după mari privaţiuni, a murit, la 14 septembrie 407. Este autorul liturghiei care-i poartă numele, precum şi a numeroase cântări religioase şi liturgice. Conform tradiţiei, el este cel care a introdus cântarea numită tropar. Moaştele sale se află la Vatican. Data de 14 noiembrie marchează şi Lăsatul secului pentru Postul Crăciunului. (*B. Kiseleff*)''* [1]

Creştinii desigur, au ca model pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Dar ei, de asemenea, pot învăţa şi din viaţa unor sfinţi precum Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Apostol Pavel şi mulţi alţii. Pot învăţa şi pot cere un sfat de la marii duhovnici în viaţă, printre care se remarcă părintele Arsenie Papacioc şi părintele Iustin Pârvu.

În această calitate de **creştin**, vreau să-L mărturisesc cu putere pe Hristos şi să cer fraţilor ortodocşi de pretutindeni să se întărească în credinţă şi faptă. Nu trebuie să acceptăm nici un compromis, în privinţa oricărui aspect care ar aduce atingere Ortodoxiei şi Bisericii, dar şi credincioşilor înşişi! **Nu trebuie să ne închinăm niciunui idol al lumii moderne de astăzi şi să ne avertizăm din timp semenii! Iar, cu cât vom rămâne mai puţini creştini trăitori, cu atât mai mult fraţilor ortodocşi, va trebui să-L mărturisim mai mult pe Dumnezeu!…**

Revin la ideea că, alcătuirea acestei antologii în patru volume, s-a născut pe fondul dorinţei irezistibile de continuare a cercetării sensului şi originii comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum, dar şi profundei crize morale contemporane. Aceste subiecte (şi, în mod special, comunismul) au făcut deja obiectul volumului meu de debut - **„Ce se întâmplă în România?** ***Un proces al comunismului, globalizării şi materialismului societăţii de consum. Criza de morală a conducătorilor*****''**; volum apărut în 2005 la Iaşi, în ediţia a II-a. Acum însă, accentul nu mai cade pe comunism, ci pe **globalizare**, cu implicaţiile sale majore din viaţa noastră, pe cauzele şi efectele acesteia, şi mai ales pe măsurile de contracarare a planurilor sale.

Într-o lume tot mai confuză şi dezorientată, dar şi complicată, atinsă tot mai mult de desacralizare (în primul rând, descreştinare) şi deznaţionalizare, am considerat că este necesară, în tot acest amalgam de informaţii diverse, o anume sinteză şi **informarea publicului larg** despre toate aceste lucruri, supunând atenţiei sale cele mai semnificative fragmente din diverse

[1] România liberă, 15 noiembrie 2006, Supliment, p.44.

lucrări şi domenii, care pot contura o viziune de ansamblu despre lume şi pot conduce la alcătuirea unei strategii de combatere a fenomenului globalizării. Ele interferează şi se completează într-un mod transdisciplinar, cu scopul vădit de a oferi unele **soluţii** şi de a constitui subiecte de meditaţie pentru prezentul şi viitorul nostru.

Dacă în prima carte publicată, am insistat asupra comunismului şi mentalităţilor lui catastrofale, în această antologie în patru volume, mi-am propus să prezint **globalizarea şi implicaţiile ei profunde în lumea contemporană**, observând faptul că mediatizarea problematicii ei este aproape inexistentă. Am conceput întreaga antologie sau lucrare ca fiind alcătuită din aceste volume distincte şi relativ independente, cu scopul popularizării unor informaţii reale şi chiar utile, dar şi uşurării efortului celor, care nu au timp sau nu au încercat să analizeze fenomenul globalizării, ori nu iubesc în mod deosebit lectura.

În primul volum, intitulat **Fraţi ortodocşi, mărturisiţi-L cu putere pe Hristos, în faptă şi cuvânt**. ***Invazia neoprotestantismului. Dictatura mascată a Uniunii Europene – o nouă probă de credinţă pentru ţările ortodoxe. Naţionalismul în spiritul adevărului***, am încercat să atrag atenţia asupra atacurilor repetate şi îndreptate, cu precădere, împotriva Ortodoxiei. A apăra în acest caz Ortodoxia, Biserica lui Hristos, în faţa actualilor prigonitori atei sau materialişti, este fără îndoială prima datorie a fiecărui creştin şi o datorie sfântă.

În al doilea volum, **Jertfa tineretului naţionalist din perioada interbelică.** ***Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului***, sunt oferite în mod cât mai obiectiv informaţii reale şi unele analize pertinente, vizând aceste două mişcări (una internaţională, alta naţională), originea şi esenţa comunismului, globalizarea actuală; este tratat fenomenul legionar din istoria României dar şi cel al masoneriei mondiale (pentru unii cititori, mai puţin familiarizaţi cu aceste aspecte, ele ar putea fi oarecum şocante sau surprinzătoare). În ansamblul său, s-a dorit a fi un fel de radiografie, care să ne dezvăluie adevăratele dimensiuni ale atacului concertat la nivel mondial împotriva omului şi conştiinţei (atât individuale cât şi colective), această răsturnare a scării valorilor, culminând cu atacul împotriva tuturor valorilor naţionale. El se doreşte a fi, în acelaşi timp, o adevărată pledoarie în favoarea interpretării corecte a naţionalismului şi necesităţii solidarizării tuturor cetăţenilor sau românilor în jurul interesului naţional.

În al treilea volum, **Ofensiva materialismului împotriva tinerilor şi familiei.** ***Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste sau «filosofia» lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor, prin televiziune şi internet,*** sunt analizate teoriile şi tentaţiile materialiste, care provin dintr-o viziune nefirească asupra existenţei. Dacă altădată am insistat asupra comunismului (marxismului/materialismului dialectic şi istoric), de data aceasta am insistat asupra teoriilor evoluţioniste (darwiniste şi neo-darwiniste, tot materialiste) şi impactului profund al noului mod de viaţă („modern'') asupra tinerilor şi familiei în general, prin învăţământul de stat dirijat (unele programe) şi prin puterea imensă a mass-mediei din întreaga lume.

În sfârşit, în al patrulea volum, **Ne salvăm trăind ortodoxia!** ***Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale,*** este prezentat raportul existent dintre globalizare pe de o parte, şi cultură şi creştinism pe de altă parte. Sunt conturate dimensiunile **reale** ale tragediei omului contemporan; se propune în consecinţă apărarea valorilor creştine ca o datorie sfântă a fiecăruia dintre noi şi mai cu seamă a creştinilor. Sunt oferite exemple concrete din istoria mai recentă a naţionalismului românesc, începând cu cel al părintelui Dumitru Stăniloae, dar şi a celui (poate cel mai convingător) al lui Mihai Eminescu -, punând la dispoziţie (mai ales tinerilor) repere şi modele de certă valoare din cultura română, pătrunse de un adevărat spirit de jertfă în folosul naţiunii (ce rezultă uneori, în unele cazuri, chiar din opera lor privită în ansamblu). La sfârşitul său, se recomandă o bibliografie în acest sens.

O întrebare-cheie se desprinde din conţinutul întregii antologii: Vom accepta noi, cetăţenii de astăzi, să servim ca sclavi **noua tiranie (globală)** şi acest nou experiment anticreştin şi antinaţional, fără a ne sinucide astfel din punct de vedere moral şi spiritual? Răspunsul meu este unul singur: **Depinde şi de noi ca această autodistrugere (inclusiv «spălarea creierelor») să nu se întâmple, să nu se generalizeze.** Dumnezeu nu intervine decât arareori şi nici atunci în mod direct şi peste voia noastră, prin anumiţi oameni pe care îi înzestrează cu calităţi providenţiale (adesea pentru a salva anumite popoare, de pildă pe cel francez prin Ioana D'Arc). Depinde de noi să nu retrăim experienţa comunismului) şi să învăţăm din această lecţie teribilă, fără a o repeta. **Dincolo de această mască a globalizării, se ascund de fapt tot cei care au inventat comunismul: marele cerc al Iluminaţilor sau al adepţilor Francmasoneriei (adică masoni de altă etnie decât cea evreiască + masoni evrei; pe scurt ai masoneriei) şi reprezentanţii sionismului mondial.**

De aceea, supravieţuirea noastră, atât ca naţiuni cât şi ca indivizi liberi, depinde de **unitatea noastră**, de **întărirea societăţii civile**, de **independenţa ONG-urilor şi a jurnaliştilor** (care vor crea mereu presiuni asupra magistraţilor, politicienilor şi altor funcţionari), de **implicarea masivă a tuturor intelectualilor adevăraţi** (fie în diverse asociaţii cu caracter civic, fie chiar în politică, atunci când e în joc soarta naţiunii noastre). Iată de ce este atât de important astăzi **dialogul urmat de acţiune**; iar fără acţiune, dialogul nostru constituie doar un lux, o filosofare fără rost sau o pierdere de timp. Să încercăm prin urmare să fim şi oameni de acţiune, oameni hotărâţi.

Mă număr printre acei români, care consideră atât **morala**, cât şi **educaţia**, **domenii de importanţă vitală pentru supravieţuirea noastră şi pentru existenţa oricărei naţiuni de pe pământ**. Acestea sunt astăzi, după părerea mea, în cea mai grea suferinţă, antrenând în degringoladă întreaga societate. E firesc să ne punem atunci unele întrebări. Cine provoacă în mod deliberat decăderea lor şi îndeosebi a moralei creştine? Cine urăşte atât de mult valorile noastre? De ce suntem şi «trebuie» să fim supuşi unui proces de îndobitocire sau de spălare a creierului, deşi comunismul - se spune - că s-a prăbuşit? Cui folosesc într-adevăr toate acestea?…

Mesajul cărţii de faţă este în fapt un adevărat îndemn sau pledoarie pentru gândire, o provocare a gândirii şi cunoaşterii, adresat deopotrivă tuturor oamenilor care doresc şi preţuiesc libertatea, ori cel puţin tuturor acelora cărora aceasta nu le este indiferentă. Mai mult decât atât, imperativul vremurilor pe care le trăim este **redescoperirea valorilor autentice şi reaşezarea societăţii pe temelia lor trainică.** Pentru a reuşi acest lucru, noi trebuie să pătrundem hotărâţi în cunoaşterea şi trăirea realităţilor adânci nedescoperite sau nepătrunse de analiza noastră, în miezul teribilului război psihologic actual, care îl completează pe cel economic. Abia apoi, ne putem angaja să luptăm cu toată dăruirea fiinţei noastre împotriva manipulatorilor din umbră şi împotriva alienării premeditate a personalităţii noastre şi anihilării dreptului naţiunilor la propria lor suveranitate (la autodeterminare).

Prin urmare, nu vom putea supravieţui cu adevărat, ca oameni, fără **aportul informaţiei reale şi culturii**, fără **credinţa noastră vie în Dumnezeu şi trăirea creştinismului** (El există, orice am crede noi, păstrând neatins universul cunoscut nouă), şi nu în ultimul rând, fără o serioasă **implicare personală în «viaţa cetăţii», adică în spaţiul public sau în comunitatea locală.** În opinia mea, aceste trei cerinţe de mai sus sunt la fel de necesare astăzi şi toate trei trebuie duse la îndeplinire, întrucât ideea creştină şi ideea naţională se completează în mod reciproc şi armonios.

În urma multor experienţe personale, observaţii, reflecţii şi constatări, am ajuns la concluzia că există realmente oameni şi forţe mai mult sau mai puţin oculte, care urăsc de moarte toate valorile moralei creştine şi lucrează prin toate mijloacele posibile pentru anihilarea lor. Războiul nevăzut dintre Bine şi Rău nu este deloc un basm de adormit copiii. În câteva cuvinte, voi încerca să ofer aici o argumentaţie minimă.

Suntem nevoiţi să recunoaştem, că din acel moment imemorial al gustării fructului interzis de către Adam, la sugestia Evei dar şi a Şarpelui (întruchipare a Răului), omul a păşit în istorie. De atunci, însă, omul este determinat în mod irevocabil a alege, până la moarte, între Bine (sau Dumnezeu) şi Rău (sau Diavol). Această alegere nu este uşoară şi este vitală pentru mântuirea şi viaţa viitoare a omului. Ceea ce putem observa astăzi însă, este proliferarea unei categorii intermediare, a oamenilor împietriţi sau mortificaţi sufleteşte. În atitudinea lor neutră, ei tind să aibă toate trăsăturile omului cu «creierul spălat», pe care îl mai putem numi «omul - robot».

Cei activi, în sens negativ, cei care au luat drept bine Răul (sioniştii şi francmasonii), se străduiesc din răsputeri să lărgească continuu acest cerc al oamenilor ezitanţi sau nehotărâţi, care nu cred cu adevărat în existenţa Divinităţii. Avem deci, pe de o parte ateii sau aşa-zişii ''liber-cugetători'' şi creştinii pe de altă parte. Avem în fond o confruntare între masoni şi creştini (după cum şi diavolii se războiesc cu îngerii). Lor, ateilor şi creştinilor, le sunt adresate în general toate tehnicile moderne de manipulare. Este trist, să vedem cum mulţi care îşi zic creştini, sunt de fapt altceva, căci ei se leapădă de Dumnezeu, prin tot ceea ce fac şi gândesc.

În viziunea masonilor, oamenii trebuie să se identifice cu culoarea gri sau cenuşie, adică nici alb şi nici negru, pentru a se şterge orice diferenţă între acestea, precum şi între Bine şi Rău. Această omenire, după cum putem observa noi înşine, devine tot mai incapabilă de a mai distinge între adevăr şi minciună. Omul zilelor noastre ajunge să le amestece şi este chiar «ajutat» să devină un infirm sufleteşte, să-şi piardă atât **curajul,** cât şi **limpezimea minţii** (adică două trăsături importante ale creştinului), tocmai pentru a deveni cât mai maleabil şi manipulabil, până la anularea totală şi dacă se poate definitivă a personalităţii sale, a voinţei sale (adică se ajunge la subjugare sau sclavie!).

Dar, această morală la care atentează masonii, reprezintă în fond şi la urma urmei morala iubirii şi a comuniunii dintre oameni (nu a urii sataniste), învăţătura adusă de Fiul lui Dumnezeu în scopul mântuirii noastre, care constă în desprinderea de patimile noastre. **Morala creştină este însăşi esenţa creştinismului!** Or, fără morala creştină, cunoscută şi trăită efectiv în viaţa noastră cotidiană, ajungem foarte uşor în ghearele apostaziei, ale ateismului deghizat în laicism şi secularism, ba chiar ale satanismului masonic. Ajungem să ne răzvrătim unii faţă de alţii, să ne învrăjbim, să purtăm un război nevăzut împotriva Creatorului, întrebuinţând ca „arme moderne'' indiferenţa, individualismul şi raţionalismul, în atmosfera dominantă a materialismului societăţii de consum.

Am observat, printre altele, că noi - românii -, avem un imn naţional deosebit, despre care ştim că începe astfel: „ Deşteaptă-te române din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani…'' Da, cum să nu ştim atâta lucru? Dar, câţi dintre noi iau în seamă într-adevăr aceste cuvinte? Câţi dintre noi conştientizează faptul că noi, nici până acum nu ne-am trezit. Că suntem o naţiune divizată încă în două ţări? Câţi au chiar cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă cu adevărat în România sau în lumea întreagă? Sau câţi se implică în viaţa cetăţii, adică în spaţiul public, în beneficiul comunităţii din care fac parte? Răspunsul este uşor de anticipat de către orişicine…

În schimb, luăm aminte uşor la tot ceea ce ni se flutură cu ostentaţie înaintea ochilor: „Trăiască vodca Imperial!''; „Trăiască imperialismul!''; „Senzaţii tari din 1964!'' şi multe alte asemenea sloganuri publicitare, cu priză la public, care pătrund în subconştientul nostru şi tocmai de aceea sunt şi difuzate frecvent pe micul ecran TV. Televiziunea a devenit prin urmare, o armă redutabilă, care ajunge în aproape toate familiile de români. Îşi imaginează oare cineva impactul pe care îl au toate aceste reclame (aberteizing) şi îl vor avea toate aceste imagini şi idei în subconştientul tinerilor?…

Trăim se pare într-o lume cu totul şi cu totul nevrozată, răsturnată şi chiar greu de definit. Asistăm cu toţii poate, la zorii naşterii unei noi civilizaţii şi a unei noi formule de guvernare. Dar, acestea sunt deja agresive, subversive şi îndreptate într-un atac concertat împotriva omului

contemporan şi tradiţiilor sale. Este şi motivul pentru care cred că este timpul (şi nu este încă prea târziu!), ca fiecare dintre noi şi fiecare naţiune să se trezească la realitate cu adevărat şi să lupte pentru păstrarea identităţii proprii, a spiritualităţii şi culturii sale. **A sosit timpul** ca toate naţiunile să se trezească la viaţă din punct de vedere spiritual, din inerţia care le-a cuprins în ultimele decenii şi să-şi urmeze drumul lor firesc, chiar dacă ar fi să facă ele însele istorie.

Dar, pentru a descifra acest fenomen complex al globalizării (atât ca ideologie, cât şi ca sistem), este nevoie mai întâi, de pătrunderea sensului cât mai exact al unor concepte, care prezintă relevanţă în acest caz. Pornind de la explicaţiile sărace oferite de unele dicţionare actuale, înţelegem prin comunism (să-mi fie iertat stilul oarecum colocvial), acea doctrină şi acel sistem politic care promovează proprietatea de stat şi egalitarismul, prin suprimarea proprietăţii individuale, pluripartidismului şi a oricăror diferenţe sociale, sau acel regim social-politic totalitar bazat pe **proprietatea colectivă**. Prin cosmopolitism vom înţelege iarăşi acea concepţie care revendică ideea „cetăţeniei universale'', concepţie potrivit căreia patria este de fapt locul unde te afli sau lumea întreagă iar omul, cetăţean al ei.

Din punct de vedere etimologic, globalizarea desemnează un termen nou şi care nu ne spune aproape nimic. Dacă veţi întreba bunăoară pe oricine din jur despre acest subiect, veţi obţine un răspuns nesatisfăcător. Din punctul meu de vedere, dar şi al altora, globalizarea sau mondializarea (dacă îi putem spune aşa), reprezintă un proces care se desfăşoară la nivel global, şi determinat printr-o **strategie îndelung gândită de anumite forţe oculte**, care şi-au propus, nici mai mult şi nici mai puţin, decât dominaţia şi dictatura asupra întregii omeniri!

Faptul, că am sărit astăzi de la o extremă la alta, devine pe zi ce trece tot mai evident. Am putea încerca să dăm o definiţie globalizării (denumită de unii autori comunitarism), definiţie pe care doresc să v-o propun: **globalismul sau comunitarismul reprezintă acel sistem social-politic, promovat de anumite cercuri interesate, la nivel mondial, care se bazează pe ideea unificării tuturor statelor şi garantării proprietăţii particulare, conducând în mod inevitabil la amplificarea extremă a diferenţelor sociale, la uriaşe tensiuni şi inegalităţi sociale şi economice între indivizi, şi la împărţirea lumii în câteva state foarte bogate şi multe state foarte sărace.**

Mi se pare absolut regretabil faptul că tot aceste dicţionare uzuale interpretează naţionalismul drept o „doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale'', iar ceea ce ne interesează pe noi (globalizarea sau globalismul) nu apare în nici un fel. Acest lucru ar trebui să ne dea de gândit, pentru că prăbuşirea sistemului comunist în fostul URSS şi Europa de Est a fost regizată atent şi premeditată iar capitalismul învingător s-a orientat apoi spre imperialism (de altfel o acuzaţie venită tocmai de la comunişti!), spre neocolonialism şi neoliberalism, spre un extremism de dreapta, care a subminat şi subminează mereu dreapta tradiţională şi democraţia autentică din întreaga lume. **Pretutindeni, dreapta ca şi societatea civilă aproape nu există.**

S-a denaturat în mod voit sensul naţionalismului, o doctrină altădată atât de apreciată. Mass-media a reuşit să-i dea în timp o conotaţie negativă, asimilându-o tot mai mult cu xenofobia şi extremismul, la ordinul masoneriei mondiale, care a considerat că nu-i mai este de folos (după ce şi-a îndeplinit rolul dezintegrator al imperiilor din ultimele două veacuri) şi că trebuie pusă la stâlpul infamiei şi aruncată în lada de gunoi a istoriei. Ba, mai mult, orice formă de extremism devine automat naţionalism. Ori, să stăm şi să judecăm drept. Naţionalismul reprezintă cu totul şi cu totul altceva: patriotismul curat, nealterat, constând în tot ceea ce se jertfeşte pentru ţara natală, în sentimentul şi dorinţa de a-ţi servi mereu, cu devotament patria şi neamul, inclusiv în a răspunde oricăror agresiuni la adresa lor. În schimb, **comunismul şi globalismul – adevăratele forme de extremism** – sunt trecute total sub tăcere. Foarte interesant! Nu întâmplător, observăm că nu s-a condamnat oficial comunismul în multe ţări şi nici n-au fost pedepsiţi autorii nenumăratelor crime comise (culmea ironiei, în numele unor „idealuri înalte ale omenirii''). În schimb, este tot mai lăudat mondialismul sau

supranaţionalismul (cu organismele sale ramificate în toată lumea), văzut ca un rezultat firesc al modernităţii, al umanismului şi toleranţei dintre popoare, aducător de prosperitate şi de pace în întreaga lume?! Istoria ne-a demonstrat însă, cu prisosinţă utopia şi absurditatea comunismului, natura lui criminală (diabolică) şi va demonstra desigur şi ''viabilitatea'' ideii de „naţiune universală''.

Înţelegând prin naţiune acea „comunitate stabilă de oameni, istoriceşte constituită ca stat, apărută pe baza unităţii de limbă, de teritoriu, de viaţă economică şi de factură psihică, care se manifestă în particularităţile specifice ale culturii naţionale şi în conştiinţa originii şi a sorţii comune'', putem remarca astăzi faptul că, **atacul dezlănţuit asupra ideii naţionale şi naţionalismului** (asupra patriotismului, astăzi demonetizat) este concertat cu **atacul asupra naţiunilor**, care potrivit planurilor globaliste desigur trebuie să dispară. De ce? Pentru că altfel nu pot fi nivelate culturile naţionale şi nu se poate produce mai rapid «omogenizarea indivizilor şi a naţiunilor», care să transpună în practică naşterea unei «naţiuni universale», a unei limbi şi a unei culturi unice, a tipului de ''om nou''(oare al câtelea?!) – ***homo globalis*** –, adeptul fidel al globalismului şi al unui pragmatism feroce. Până la urmă, de ce să nu spunem că acelaşi scop - sclavia omului, de tip modern - l-a urmărit insistent şi sistemul comunist, prin dictatura unui grup restrâns de privilegiaţi, alcătuită din mulţi activişti de partid influenţi şi sprijinită masiv de către securişti.

Extrem de interesantă mi se pare chiar preocuparea „celor din umbră'' pentru ascunderea adevărului faţă de publicul larg, îndeosebi a celui referitor la Mişcarea legionară din România şi prezentarea ei într-o perspectivă cât mai inadecvată şi ostilă (fascism, extremism, fanatism etc.etc.), atât înainte de 1989 cât şi după această dată. În realitate, legionarii au fost spre deosebire de alte formaţiuni mai radicale, cum a fost cea a lui A. C. Cuza, mult mai ponderaţi, realişti şi responsabili, datorită spiritului lor civic şi creştin, suportând după cum spun numeroase documente, umilinţe şi brutalităţi, care nouă celor de astăzi ni s-ar părea incredibile (mai grave decât în scenele bine cunoscute ale mineriadelor postdecembriste şi tulburărilor de la Târgu Mureş). Atunci, cine are interesul de a-i asimila pe legionari, precum au făcut şi comuniştii, cu extremiştii cuzişti sau de alte culori politice, unii finanţaţi şi conduşi chiar de masoni? În realitate, ei au fost, exceptându-i pe cei care s-au infiltrat (cu sprijinul KGB-ului sovietic), **adevăraţi eroi ai luptei anticomuniste şi antimasonice**. Dacă ei ar fi fost într-adevăr extremişti, cu siguranţă că n-ar fi intrat în rândul lor atât de mulţi intelectuali români (dintre care unii foarte cunoscuţi), nu s-ar fi produs acel impact social formidabil, n-ar fi ajuns la guvernare alături de Antonescu ş.a.m.d. Dacă un francmason reactivat, precum Alexandru Paleologu, îl „glorifica'' pe regele Carol al II-lea şi îi îndemna pe tineri să nu tragă concluzia „greşită'' că legionarii ar fi fost buni, devreme ce comuniştii erau răi, şi că legionarii erau profund încrâncenaţi şi extremişti, nu înseamnă că este şi opinia pe care noi trebuie s-o acceptăm fără rezerve.

Dacă Albert Einstein insista asupra faptului că: *„Cel mai important lucru este să nu te opreşti niciodată din cercetat''* iar Johann Goethe sublinia de asemenea că: *„Să nu treacă o zi fără să vezi, să auzi, să citeşti''* , în opinia mea şi nu numai, cred că **fiecare trebuie mai întâi să înveţe să gândească singur**. Religia nu constituie în nici un caz o piedică, ci dimpotrivă. Ea poate să ne convingă că există şi alte raţiuni mult mai profunde. Tocmai de aceea, cred că **descoperirea sensului vieţii noastre este fundamentală**. Este primul mare pas către desăvârşirea şi fericirea noastră. Ca şi împlinirea noastră în sfera vieţii sociale şi profesionale, la fel de importantă este şi împlinirea spirituală, descoperirea şi valorificarea unui adevăr: **omul are datoria de a cunoaşte şi înţelege lumea în care trăieşte, de a conştientiza confruntarea teribilă dintre Bine şi Rău**, şi în acelaşi timp, **de a trăi în spiritul valorilor morale şi spirituale pe care le-au cultivat generaţiile precedente**. Cu alte cuvinte, nu trebuie să excludem niciodată din viaţa noastră cultura şi credinţa.

Cele două acţiuni amintite deja (**cunoaşterea şi înţelegerea lumii înconjurătoare**, apoi **trăirea în adevăr)**, dintre care prima este doar în mod aparent pasivă, ne definesc până la urmă personalitatea, ne definesc modul nostru de viaţă. Este indiscutabil faptul, că a cunoaşte şi mai ales a înţelege ceea ce cunoşti nu e atât de simplu şi de uşor, dar acesta nu trebuie să devină o barieră autoimpusă. În nici un caz, nu trebuie să dezarmăm, să ne resemnăm şi să părăsim în mod ruşinos câmpul de bătălie al vieţii noastre, care aspiră spre desăvârşire. Unii ar trebui chiar să devină lideri de opinie şi să se angajeze cu dăruire în spaţiul public sau societatea civilă, cum i se mai spune. Ar trebui să ne eliberăm mintea de orice temeri, prejudecăţi şi complexe. Lumea nu este chiar atât de complicată pe cât ne pare uneori şi putem dobândi aproape fiecare capacitatea de a o înţelege (cât se poate, dacă ne dorim acest lucru). Oare ce credeţi că a vrut să spună Pascal Bruckner, în acest sens, prin următoarele cuvinte*: ,,**Salvatoare pentru gândire, complexitatea este mortală pentru acţiune: pasivitatea opiniei publice aici îşi are originea** ''*. Pornind de la o reclamă pozitivă de această dată, de pe canalul TV Realitatea, care spune că: ,,Adevărul trebuie aflat, înţeles şi împărtăşit. Asta trebuie să facem şi noi. Deschide lumea! Deschide realitatea!'', putem spune că **trăirea în adevăr înseamnă şi împărtăşirea adevărului altora, deschiderea reală şi benefică către ceilalţi**.

În opinia mea, tot ceea ce ţine de globalizare intră şi trebuie să intre sub incidenţa liberului acces la informaţiile de interes public, ca şi în cazul condamnării comunismului. **Ambele sisteme trebuie cunoscute mai întâi de către specialişti (istorici, sociologi, politologi etc.) până în cele mai mici detalii şi condamnate de către autorităţi cu hotărâre şi pentru totdeauna.** Aşa cum renunţarea la comunism şi la mentalităţile acestuia cere cu necesitate reforme şi legi în toate domeniile (mai ales legea lustraţiei şi legea deconspirării poliţiei politice), tot astfel trebuie să procedăm şi în cazul globalizării, după ce vom fi cunoscut pericolul pe care îl reprezintă pentru fiecare individ şi pentru toate naţiunile în care democraţia mai înseamnă ceva.

Dincolo de denumirea sa prea vagă şi ambiguă, **globalizarea este în opinia mea personală cea mai mare ameninţare la adresa umanităţii de până acum, deşi ea promovează în aparenţă valori pozitive ca şi comunismul: unitatea, toleranţa, umanismul, pacea, libertatea…** Aceste valori arată bine doar pe hârtie, întrucât în practică sau în realitate nu sunt acordate naţiunilor şi nici tuturor indivizilor, ci rămân doar la nivel declarativ, simple utopii în spatele cărora se ascunde setea nestăvilită de dominaţie a unui grup foarte restrâns de oameni, dar cu o putere de decizie uriaşă.

De pildă, libertatea omului este tot mai limitată şi supravegheată, în vreme ce toate marile companii (în frunte cu cele transnaţionale) şi unele minorităţi (sexuale, naţionale…) îşi sporesc neîncetat drepturile şi îşi diminuează obligaţiile (aspect evidenţiat în procesele juridice). Astfel, grupurile de interese de acest fel, au tot mai multă putere şi tot mai multă influenţă, fiind foarte greu de contracarat, chiar de către autorităţile statale.

Ceea ce cred că se impune astăzi ca o necesitate stringentă este împiedicarea declinului accentuat al spiritului public şi clarificarea lucrurilor. Trebuie înlăturate toate confuziile şi dezinformările din cadrul mass-mediei, care reprezintă cu adevărat o forţă şi o categorie privilegiată, dar care din păcate se supune adeseori unor interese economice, politice sau de altă natură. Aceste interese produc o ruptură gravă în sânul societăţii schizoide de astăzi, prin crearea unei realităţi virtuale pentru cei bogaţi şi a alteia dramatice şi reale pentru majoritatea tot mai săracă.

Pornind de la aceste realităţi, noi putem dobândi cu mai mult sau mai puţin efort o clarviziune proprie, o atitudine civică responsabilă (una lucidă, critică sau combativă, şi constructivă) şi apoi, solidarizându-ne, ne putem apăra identitatea şi libertatea. Un adevărat model în acest sens este chiar marele nostru gazetar, filosof şi poet naţional – Mihai Eminescu, care mărturisea la un moment dat: ,,*Cu cât ne iubim mai mult patria şi poporul nostru, cu atât vom trebui să ne înarmăm mintea cu o rece nepărtinire şi să nu surescităm cugetarea. [...]*

Inimă foarte caldă şi minte foarte rece se cer de la un patriot...'' (în revista „Convorbiri literare, X, nr.5, 1 aug.1876, p.168).

Important este să căutăm noi înşine Adevărul. Dotat cu **raţiune**, **sentiment** şi **voinţă**, omul trebuie să le folosească împreună iar nu separat. Echilibrul său este dat tocmai de coexistenţa şi armonia lor. Aici românul excelează faţă de alţii în general, considerând acest echilibru ca „normalitate a existenţei sale'', dar din păcate, nu îşi dezvoltă şi nu îşi pune în valoare **conştiinţa** (de sine şi cea naţională sau de apartenenţă la naţiunea sa şi la neamul său) şi **libertatea** (de gândire şi de acţiune), capitole la care suntem deficitari, pentru că în mod eronat au fost considerate mai puţin necesare sau apanaj al elitismului. Regimurile totalitare au urmărit insistent atrofierea lor în cadrul personalităţii românului. Anularea însă, a oricăreia dintre aceste facultăţi psihice sau puteri sufleteşti cauzează un dezechilibru major în sufletul omului şi dezordine.

Iar creştinii, consider că sunt într-adevăr mult mai optimişti şi echilibraţi, tocmai pentru faptul că ei au înţeles sau au simţit că aceste puteri sufleteşti sunt date de la Dumnezeu şi că, fără ajutorul Lui nu se poate construi nimic durabil. Pentru ei, cunoaşterea nu se rezumă la om şi la lucrurile făcute de mâna lui, sau la invenţiile lui. Nu are loc numai pe cale raţională. Ea este în strânsă legătură cu cunoaşterea lui Dumnezeu şi a adevărului revelat, fiind încifrată chiar în cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos: **«Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa».**

Într-o lume influenţată tot mai mult de închinătorii la idoli, dominată autoritar de cultul sau dictatura banului şi a confortului material, mijloace prin care omul este supus mult mai lesne globalizării, cultura şi gândirea tind să fie înlocuite prin noi forme sau ambalaje strălucitoare ale civilizaţiei şi lipsei capacităţii de analiză (de cântărire a lucrurilor). Încep să conteze tot mai mult diplomaţia şi «bunele maniere». De asemenea, cultura capătă tot mai mult un caracter decorativ, popular sau de masă (ca şi în timpul nazismului şi comunismului), devenind o „cultură de consum'', cum este deja cea nouă de tip american (ruptă aproape complet de tradiţie, şi respingând cu aroganţă cultura tradiţională europeană). Totul capătă aici un caracter comercial şi sunt evidente pentru noi mai ales «produsele culturale» din mass-media actuală (în special reclamele publicitare pentru aproape orice). **Cultura adevărată este abandonată mai mult ca oricând pentru un alt mod de existenţă: căutarea plăcerilor, îndeosebi fizice**. Noul tip de «cultură» se răspândeşte astăzi în mod vertiginos în toată lumea, cucerindu-i în primul rând pe tineri (viitorii consumatori de mâine), mai ales prin intermediul majorităţii filmelor şi reclamelor americane.

În faţa acestui flagel al globalizării, considerat de către tot mai mulţi intelectuali a fi unul extrem de negativ, depăşind în amploare şi subtilităţi chiar pe cel al comunismului (şi el tragic experiment, cu pretenţii hegemonice la nivel mondial), **va trebui să ne repliem, să adoptăm o poziţie legitimă de apărare şi să luăm cu toţii atitudine**. Cu ani în urmă, filosoful Emil Cioran atrăgea deja atenţia asupra pericolului reprezentat de internaţionalism:

„Internaţionalismul este o expresie a culturii de mase. [...] Cultura de mase este antispirituală, antilibertară, antiindividualistă. Este suficient să ne gândim la bolşevism sau la hitlerism, fenomene de masă, (de manipulare mai ales, ideologică - n.a.), pe cât de diferite în conţinut, pe atât de asemănătoare în formă.'' (în „Schimbarea la faţă a României'', Ed.Humanitas, Bucureşti, 2001, pp.35-98).

În fond, globalizarea nu este altceva decât o nouă formă de internaţionalism şi de colonialism corporatist, un tip de capitalism imperialist şi un extremism deghizat în rolul de pacificator. Indiscutabil, alunecăm tot mai mult dintr-o extremă în alta, ceea ce este într-adevăr o adevărată dramă pentru noi. O nouă tiranie se profilează la orizont, dacă n-a început deja, condusă din umbră de către marii posesori şi mânuitori de uriaşe capitaluri. Aceştia nu pot suporta democraţia reală şi ca atare nu sunt deloc interesaţi de respectarea cu adevărat a drepturilor omului, inventate tocmai de strămoşii lor. Sunt izbitor de asemănători, în acest sens, cu comuniştii, care aveau şi ei demagogia lor şi mijloace moderne de manipulare în

masă. În aceste condiţii, democraţia reală devine desigur chiar lipsită de orice sens şi aplicabilitate iar ipocrizia (fariseismul) este ridicată la rangul de politică de stat. Câteva întrebări se impun de la sine. Unde este atunci mult trâmbiţata libertate a omului? Suntem constrânşi să respectăm cu toţii regulile impuse de noul joc din «satul global»? Chiar nu mai prezintă omul nici o valoare în sine şi este dispreţuit atât de mult, încât nu înseamnează un simplu „animal social'', ca în vremuri străvechi, ci cel mult un obiect sau un număr oarecare pentru statistică?

Globalizarea nu reprezintă - aşa cum se spune - o etapă a unui proces istoric firesc din evoluţia omenirii, un fenomen de ''modernizare'', un aşa-zis spaţiu intercultural şi multicultural, între religii, ori între naţiuni, sau între civilizaţii. Nu este nici rezultanta ştiinţei şi tehnologiei, care astăzi ne unesc mai mult ca oricând într-un timp foarte scurt, dar în mod indirect. Ea este altceva. **Este vorba de o nouă himeră sau utopie, utilizată în mod diabolic pentru a ne forţa să trăim într-o lume atee sau imorală, izolaţi unii de alţii în fapt şi să acceptăm necondiţionat manipularea şi sclavia modernă. Arhitecţii acestei noi lumi, a Noii Ordini Mondiale, au lansat deja (mai ales prin mişcarea New Age sau Noua Eră) directivele «naţiunii universale» şi ale guvernului mondial «al păcii». Adepţii masoneriei pun astăzi la cale dominaţia absolută a lumii întregi şi a fiecărui individ în parte, ca într-un sinistru joc de şah, în care aproape toţi oamenii nu sunt decât simpli pioni de sacrificiu.**

Nu întâmplător ne sunt devalorizate tradiţiile şi culturile naţionale, iar în locul lor ne sunt inoculate anumite opţiuni precum pragmatismul, oportunismul, carierismul şi materialismul societăţii de consum. Cultura nouă, de tip Coca-cola sau McDonald's, cultivă şi ea un gen de ''supraom'' - *homo globalis* -, sau individul:

- **apatrid (deznaţionalizat sau separat complet de ţara lui natală şi devenit apoi cosmopolit sau cetăţean al «naţiunii universale»…);**
- **depersonalizat (adică devenit aproape identic cu oricare altul, şters, lipsit de iniţiativă, conformist);**
- **obedient sau sclav (supus întrutotul celor care-i furnizează confortul său (inclusiv creditele „avantajoase'' şi mijloacele de existenţă);**
- **desacralizat (înstrăinat de Dumnezeu, ateu sau liber-cugetător, sau de ce nu, chiar mason, sau mason de „grad superior'' – închinător pe faţă lui Lucifer);**
- **consumerist (fidel şi supus necondiţionat „spiritului de consum'' inoculat de cei care îşi permit să-i creeze «nevoile»);**
- **însingurat (deşi trăieşte printre mulţi oameni şi ''comunică'' poate destul de mult).**

Chiar şi numai aceste şase trăsături de bază enumerate aici, ne pot trimite cu gândul la simbolistica masonică.

Dacă avem în vedere **mijloacele şi efectele globalizării**, vom remarca fără îndoială câteva mai importante: manipularea şi intoxicarea informaţiei, răspândirea unor filosofii materialiste (nihilismul, pragmatismul şi altele), relativizarea adevărului, nivelarea sau «omogenizarea» culturilor naţionale, **uniformizarea gândirii tuturor oamenilor şi a modului lor de viaţă**, transferul centrului de greutate dinspre viaţa spirituală spre cea strict materială, schimbări grave în structura vieţii sociale (disoluţia instituţiei familiei, prin încurajarea căsătoriilor încheiate din interes material şi care eşuează în numeroase divorţuri; încurajarea căsătoriilor heterosexuale şi a adopţiilor de către aceşti homosexuali şi lesbiene, etc.); schimbări dramatice în viaţa economică a ţărilor îndatorate marilor instituţii financiare internaţionale; desfiinţarea companiilor mici şi mijlocii viabile şi care oferă angajaţilor lor drepturi fireşti şi o protecţie socială reală, de către companii specializate în acest sens (precum «piraţii corporatişti»), sprijinirea directă şi indirectă de către stat a masoneriei (Mafiei) cu bani de la

buget (lojele fiind declarate societăţi de utilitate publică, cum sunt în România!) etc.etc. Iar, toate acestea au loc cu un incredibil simţ al detaşării faţă de moralitate şi dreptate…

Reluând unele idei, mai observăm că globalizarea cultivă astăzi libertăţi excesive faţă de anumite minorităţi în detrimentul majorităţii, care sunt manipulate de fapt, pentru a se realiza un obiectiv central: **desfiinţarea statelor naţionale**. Este posibil şi ca uniunile unor state să aibă acelaşi scop, dar nedeclarat. Cum altfel putem înţelege astăzi pretenţiile de autonomie teritorială? De asemenea, este cultivat în masă **dispreţul** celor «realizaţi» sau bogaţi, faţă de cei consideraţi «rataţi» sau săraci (defavorizaţi de soartă), precum şi dispreţul faţă de preoţi şi religie, faţă de valorile creştinismului în special şi cele cultural-naţionale, considerate astăzi depăşite sau anacronice. Este avansată tot mai mult **ideea ecumenismului** (unirea tuturor religiilor lumii, la orice nivel), **ideea sincretismului religios** (împrumutând precepte de la toate religiile) şi este sprijinită în continuare hirotonirea unor preoţi lipsiţi de chemare sau vocaţie pentru viaţa duhovnicească şi îndrumarea credincioşilor.

Avem astăzi, printre altele, **datoria de a apăra şi posteritatea eroilor neamului românesc**, ameninţată din diverse direcţii. Chiar în mass-media noastră şi în special în unele manuale alternative de istorie, în programe şcolare şi apoi în rândul publicului larg, au apărut tot mai multe denigrări şi dezinformări în privinţa acestora, care denaturează practic adevărul istoric. Rolul jucat de acestea este acela de a realiza ştergerea treptată a marilor noştri eroi din memoria naţională, din mentalul colectiv şi chiar din conştiinţa românilor şi excluderea lor din istorie, în faţa noilor generaţii.

Să luăm de pildă, cazul domnitorului Ştefan cel Mare şi Sfânt. Canonizarea sa recentă de către Biserica Ortodoxă Română a stârnit unele valuri şi controverse. Se uită un aspect important, şi anume acela că gloriosul nostru voievod era considerat încă de pe vremea sa un sfânt care a apărat cu sabia într-o mână şi crucea în cealaltă Poarta creştinătăţii de năvălirea păgânilor (tătarilor şi otomanilor, aflaţi în plină expansiune). În lupta teribilă pentru independenţa Moldovei, toată ţara i-a fost alături, indiferent de sacrificiile umane şi materiale cerute de războaie. Nu cred că întâmplător, marele Ştefan a fost inclus în rândul celor 100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii, în cartea intitulată astfel şi semnată de dl. Michael H. Hart. În acord cu opinia sa şi a d-nei Diana Constantinescu, care s-a ocupat de biografia domnitorului *„Ştefan cel Mare nu şi-a pus pecetea numai pe istoria unui popor, care îl va glorifica veşnic ci şi pe aceea a unui continent, care, fără el, ar fi avut mult mai mult de furcă cu turcii”*, iar *„Nimeni şi nimic nu va putea şterge amintirea unei domnii atât de glorioase din memoria moldovenilor şi, în general, a românilor”* (carte apărută la Editura Lider, Bucureşti, 1992, pp.104-106). Daţi-mi voie să-mi exprim îndoiala, în actualele circumstanţe, faţă de ultima afirmaţie citată, pentru că istoria poate fi rescrisă de principalii actori politici ai vremii, ca şi în timpul comunismului, după bunul lor plac.

Cum se face însă, că în zilele noastre, **denigrarea vine din partea multor oameni şi mai ales din rândul celor cu mentalităţi comuniste sau ateiste**? Cum putem noi să-l acuzăm cu uşurinţă de adulter (că ar fi avut ibovnice în fiecare sat…), de apucături despotice (că ar fi ucis mulţi boieri şi oameni nevinovaţi, la mânie…) şi să nu-l mai considerăm sfânt (deşi există sfinţi care au avut „căderi'' înainte de a apuca calea grea a sfinţeniei), pornind de la spusele cronicarului Grigore Ureche? Este acesta adevărul istoric? În opinia d-lui profesor Ştefan Gorovei, care recent a publicat o amplă carte despre viaţa acestui domnitor, sunt doar două cazuri consemnate de izvoarele istorice, când Ştefan a pedepsit cu moartea boierii trădători. Iar din analiza documentelor epocii, reiese clar că el a fost într-adevăr un judecător drept şi că în miile de procese nu a nedreptăţit pe nimeni (ca dovadă, după moartea lui, în perioada domniilor care s-au succedat, nu s-au revizuit sentinţele date de el). Războaiele, la care au participat atât boierii cât şi răzeşii din popor nu au condus la revolte, pentru că ei au ştiut că Ştefan „a făcut ceea ce trebuia să facă” în calitate de bun creştin ce era, că el dorea chiar să creeze la Suceava un

centru al creştinătăţii răsăritene (un nou Constantinopol). A zidit numeroase biserici şi mănăstiri în semn de mulţumire faţă de Dumnezeu şi pentru a-I slăvi numele.

Cât priveşte acuzaţia de adulter, exagerată în mod premeditat, istoria nu consemnează decât relaţia sa din care a rezultat un copil din flori, viitorul urmaş vrednic de înaintaşul său - Petru Rareş (după domnia fiului legitim al lui Ştefan, Bogdan al III-lea). Dacă am presupune că au fost mulţi bastarzi datorită „nenumăratelor aventuri extraconjugale", atunci ar fi fost şi de presupus bătălii acerbe pentru tronul Moldovei, despre care însă nu se ştie nimic, pentru că ele pur şi simplu n-au existat. Păcatul său, omenesc până la urmă, dacă avem în vedere şi tradiţia epocii de a avea mai mulţi urmaşi la tron şi vrednici pentru asta, a fost spălat cu prisosinţă în focul celor peste 47 de războaie şi cam tot atâtea biserici şi mănăstiri.

În opinia mea, **denigrarea marilor eroi ai neamului nostru se subscrie îngropării valorilor naţionale, care stau în calea făuririi noului tip de om şi a «naţiunii universale»**. Dar, din fericire pentru noi, **<u>nimeni şi nimic nu poate împiedica adevărul ca să iasă la lumină</u>**, oricât ar fi de bine ascuns sau îngropat, pentru că El cunoaşte Învierea şi pentru că <u>numai o viaţă trăită în adevăr poate fi un prilej continuu de bucurie, după cum spunea Constantin Noica</u>. Iată, de ce nu-mi este teamă să vorbesc despre el: pentru că **adevărul merită orice sacrificiu din partea noastră**. Adevăraţii creştini nu tremură după viaţa lor în faţa morţii, ci ei se tem numai de Judecata de Apoi sau de pedeapsa lui Dumnezeu. Ei nu vor ca sufletele lor să îndure calvarul chinurilor veşnice ale iadului, chinuri conştientizate atât de bine în «evul mediu întunecat» (atât de blamat mereu de umanişti şi iluminişti pentru unele excese regretabile ale sale).

Cum este posibil, ca într-un manual de istorie pentru clasa a XII-a (probabil şi în altele), să apară enunţuri de genul: <u>FRANCMASONERIE = asociaţie cu caracter filantropic, în parte secretă, ai cărei membri se recunosc prin anumite semne, embleme şi simboluri</u>? Am ajuns noi să credem că ea este cumva morală? Este ca şi cum am spune că sistemul comunist a fost în slujba omului şi a fost mai degrabă bun decât rău (adică invers decât în realitate). Nu înţelegem oare că filantropia afişată n-are decât un rol de a face prozelitism şi de a racola noi adepţi din rândul naivilor? Nu am aflat încă adevărul cutremurător, că adepţii aceştia ''liber-cugetători'', grupaţi într-un club ascuns şi elitist, cu reguli foarte stricte (ca în cadrul Mafiei), practică de fapt un anticreştinism, o obedienţă strictă (mai severă decât în armată) în cadrul celor 33 de grade masonice, de la care urmează cultul direct al lui Lucifer? Nu realizăm că în fond, masoneria (grupând un cerc restrâns de evrei) sau francmasoneria (cercul amintit, dar mai larg, înglobând şi alte etnii), alcătuiesc Biserica lui Antichrist? N-a fost şi este Lucifer îngerul negru decăzut, despre care se vorbeşte în Biblie şi care n-a renunţat niciodată a fi adversarul înverşunat al lui Dumnezeu şi a oricărei creaţii ale Sale?

Omul este încununarea întregii creaţii divine şi lui i-a fost dată în administrare această lume şi de aceea revolta împotriva lui Dumnezeu este dovada celei mai mari ingratitudini şi trădări a Lui. Noi nu trebuie să fim părtaşi ai războiului antichristic şi să cădem în cursele lui. Ispitele satanice sunt ce-i drept peste tot, dar este datoria noastră de creştini (mai ales practicanţi sau activi) de a le rezista, până la capăt şi de a le deconspira. **Sufletul şi libertatea omului este marea miză, pricipalul obiectiv al diavolului iar ţările în care ortodoxia (păstrătoare a tradiţiei creştine şi a dreptei credinţe) este preponderentă, sunt cel mai mult atacate şi astăzi în acest război nevăzut, declanşat în toate domeniile vieţii noastre.**

Tocmai de aceea ne revine unora dintre noi, sarcina ingrată, imensă şi dificilă de a evidenţia **<u>cauzele</u>** acestor stări de lucruri, de a face transparent un astfel de război între oameni şi al unora împotriva lui Dumnezeu, şi de a căuta **<u>soluţii</u>**. Ceea ce caracterizează cel mai bine lumea contemporană este tocmai **înstrăinarea tot mai mare a omului faţă de Dumnezeu şi semenii lui**. Moralitatea trece astăzi prin cea mai mare criză, pentru că tot mai mulţi oameni (chiar ''creştini'') îmbrăţişează imoralitatea, materialismul societăţii de consum şi ca atare, dispreţuiesc profund atât pe vechii moralişti (Shakespeare, Moliére, H.Ibsen, Schiller şi mulţi alţii), cât şi pe cei actuali. Aş aminti aici doar câteva cuvinte: „ *Nu pun preţ pe acea moralitate care nu-şi are*

rădăcina în religie."(H. Ibsen). Prin urmare, aceste două sfere se întrepătrund, iar criza morală izvorăşte din cea religioasă.

Interesantă mi se pare şi mărturisirea marelui orator, filosof şi om politic Cicero: *„Dacă nu există iubire către Dumnezeu, apoi eu nu ştiu dacă ar fi posibilă existenţa vreunei societăţi omeneşti şi chiar a ideii de dreptate."* După cum s-a mai spus, însăşi esenţa dreptăţii este de natură divină şi ea ni se dezvăluie fiecăruia doar cât ne-a fost permis iar pentru a deveni oameni drepţi (împrumutând un atribut al dumnezeirii), **nu este suficient să ne abţinem de la săvârşirea unor prejudicii altora, ci mai ales să-i împiedicăm pe alţii să o facă**. Acesta este adevăratul simţ al dreptăţii. Căci, cum spunea cineva, ce este spiritul de dreptate, dacă nu „o înţelegere a legilor naturii, folosită spre ajutorul celor mulţi".

Se impune astăzi, mai mult ca oricând, solidaritatea intelectualilor, care să coaguleze în jurul lor cât mai mulţi oameni responsabili şi cu simţ civic, care să spună deschis adevărul pe care au izbutit să-l cunoască (cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu, chiar dacă nu recunosc acest lucru întotdeauna). E timpul ca oamenii să se trezească din strania somnolenţă colectivă în care au fost aduşi şi din somnul raţiunii (care naşte într-adevăr monştri). E timpul să ne apărăm cu hotărâre şi cu orice preţ toate valorile înaintaşilor noştri (măcar pentru strădaniile şi sacrificiile lor), valori eterne şi universale, atât spirituale cât şi naţionale. **E TIMPUL TREZIRII SPIRITUALE A OMULUI ŞI A NAŢIUNILOR DIN ÎNTREAGA LUME.**

Am alcătuit această antologie cu cele patru volume ale sale, nutrind speranţa unei lumi mai bune, pe deplin convins că, cel puţin două realităţi crunte ar trebui să ne determine a lua atitudine în vreun fel sau altul şi să ne preocupe mai mult.

În primul rând, ajungem să recunoaştem noi înşine faptul, că asistăm mult prea indiferenţi la **decăderea dramatică a culturii autentice şi a modului nostru de viaţă, a informării în deplin consens cu adevărul** şi observăm cu tristeţe sau cu dezamăgire că există tot mai puţini oameni care au curajul să gândească ei înşişi, care au propria lor judecată sau cântărire a lucrurilor. Iar în al doilea rând, observăm **o desacralizare fără precedent a lumii contemporane, o întoarcere la păgânism tot mai accentuată şi cu consecinţe incalculabile**. Atacul concertat împotriva naţionalismului este coalizat cu cel îndreptat împotriva creştinismului (ţinta principală). Rezultatul se vede: tot mai puţini preoţi vrednici de misiunea lor înaltă şi tot mai puţini „creştini practicanţi'', adică creştini în adevăratul înţeles al cuvântului, trăitori în spiritul ortodoxiei care urmează modelul lor întruchipat în persoana divino-umană a lui Iisus Hristos. **Din păcate, spiritul de jertfă creştină pentru aproapele nostru şi de jertfă pentru naţiune aproape că ne lipseşte astăzi cu desăvârşire.**

În încheiere, redau mai jos „cele zece porunci ale societăţii de consum'', prezentate de scriitorul Matei Vişniec într-un număr recent din „România liberă'':

*1. Tu, fiule, **nu vei mai fi un cetăţean lucid**, ci un pasionat consumator.*
2. Îţi vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare şi în casa aproapelui tău.
3. Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare şi vei avea ca principal ţel să câştigi cât mai mulţi bani.
4. Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău şi când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.
5. Modelul tău de viaţă va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.
6. Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica şi ca ei vei dori să fii.
7. Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îţi vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalţi oameni de pe planetă, şi vei arunca zilnic două kilograme şi jumătate de deşeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalţi oameni de pe planetă.

8. Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău şi nu te vei gândi în nici un caz la viitor.
9. Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante şi de deşeuri toxice.
10. Iar când planeta pe care ai trăit îşi va da duhul stoarsă de vlagă şi devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuţi, ca un consumator care şi-a făcut datoria.

La 1600 de ani de la trecerea în veşnicie a Sf. Ioan Gură de Aur, unul din marii sfinţi părinţi ai Bisericii, Ortodoxia şi întreaga creştinătate se confruntă astăzi cu un val de erezii păgâne (printre care şi erezia francmasonică, legată de cavalerii templieri!), cu tot mai perfide teorii şi tentaţii materialiste de natură demonică. Pretutindeni în lume observăm o ruşinoasă degradare a omului şi fenomenul îngrijorător al scăderii drastice a orizontului său spiritual şi cultural. Iar aceste schimbări importante nu sunt nicidecum rodul întâmplării sau fireşti.

Aş începe prin a vă întreba, dacă aţi reuşit poate performanţa să intraţi în <<profunzimea>> materialismului dialectic şi istoric, sau dacă aţi lecturat opera fundamentală a lui Karl Marx, intitulată „Capitalul''. Şi, v-aş mai întreba de ce credeţi că, propovăduitorii comunismului nu şi-au denumit doctrina respectivă pur şi simplu materialism şi atât?

Acest volum are menirea de a uşura înţelegerea chestiunii, nu neapărat din punctul de vedere strict filosofic. El şi-a propus să continue analiza materialismului, întreprinsă parţial şi în celelalte lucrări anterioare, pătrunderea sensurilor şi scopurilor acestuia, a mijloacelor întrebuinţate. Ba, mai mult, chiar combaterea lui prin mesajul optimist al creştinismului ortodox.

Poate că n-aş fi întocmit această antologie comentată, dacă nu remarcam şi faptul că, atât comunismul cât şi globalizarea (capitalismul internaţionalist), au în comun un lucru desigur foarte important, de substanţă: **materialismul**. Sigur, că acesta păstrează nuanţe diferite în cele două sisteme amintite, dar esenţa lui rămâne aceeaşi. În fond, este vorba despre o filosofie pur omenească prin care omul îl exclude din viaţa şi gândirea sa pe Creatorul său şi al universului.

Aş putea asemăna materialismul, această ideologie care aşează înaintea spiritului materia (implicit ştiinţa atotputernică şi omul), cu un vizitator nepoftit care se strecoară insidios şi obraznic în casa noastră şi în viaţa noastră, pe care apoi cu multă greutate îl putem scoate afară.

În volumul de debut („*Ce se întâmplă în România?*'', Ed. Pim, Iaşi, 2005), m-am referit într-o anume măsură şi la materialismul societăţii de consum (globalizante), ca şi când era unul nou şi distinct, cu totul aparte de cel promovat de comunism. Şi totuşi, dacă ne gândim mai bine, ateismul rămâne ateism, orice haină ar purta. Astăzi însă, îmbrăcămintea acestei „credinţe'' (în puterea omului şi a ştiinţei sale) o constituie religia. Spre exemplu, masonii de rit scoţian se dau drept religioşi şi poate că sunt în felul lor (după cum a rezultat şi din emisiunea despre ei, difuzată la TVR 1 şi analizată de autor), dar Dumnezeu nu poate fi decât UNUL SINGUR ADEVĂRAT. Iar Dumnezeul lor nu este în nici un caz Cel pe care îl îmbrăţişează creştinismul şi mai ales, creştinismul ortodox. Ei au un rit special, cu jurăminte teribile, cu obiceiul învederat de a răsturna orice adevăr de credinţă creştină, şi în plus, declară categoric că, au deplina libertate de conştiinţă sau, cu alte cuvinte, libera cugetare!…

Prin urmare, nu e de mirare faptul că, **materialismul sau cum a mai fost denumit „filosofia lui Antichrist'', are un scop bine definit şi urmărit, şi anume acela de a submina creştinismul, cu spiritualitatea sa profundă, obligându-l să se „reformeze'', pentru a fi actual** (?!). De ce „trebuie'' să se întâmple asta, după atâtea secole de creştinism, nu ne explică nimeni, de parcă este secret de stat. Poate pentru că, măsurile directe sau atacul făţiş împotriva creştinismului n-au dat în timp roadele scontate, ci dimpotrivă, au dat naştere la mulţi martiri şi sfinţi. S-a trecut astfel, de la un război pe faţă la unul ocult sau indirect, care se pare că aduce deja rezultate notabile (vezi tinerii de astăzi şi noile lor preocupări). Ca teatru de război, s-a ales **gândirea omului**, care prin anumite mijloace puţin cunoscute nouă şi extrem de cinice şi perfide,

poate fi într-adevăr modificată în sensul dorit de oamenii din umbră, cei aflaţi în culisele puterii şi care îşi închipuie că pot stăpâni totul şi au lumea întreagă la picioarele lor.

De fapt, ceea ce se doreşte este „gândirea tip şablon'', potrivită unui mod de viaţă colectiv. Fiecare individ în parte, trebuie împiedicat să-şi dezvolte o personalitate distinctă de cea a masei (despre care Gustave Le Bon spunea că-i este net inferioară) şi el este obligat să i se supună acesteia întrutotul. Libertatea lui, mai există? Ei bine, ea nu mai există decât pe hârtie, pentru că i-a fost confiscată aproape în întregime de „celebrii'' manipulatori din umbră, care i se închină slugarnici lui Lucifer, îngerul decăzut şi urâtor de oameni.

Prin urmare, **materialismul este o armă manipulativă şi distructivă**. Conţinutul său este desigur mai larg decât cel care apare în limbajul uzual, care l-a demonetizat, fiind mai accesibil înţelegerii creştinilor, tocmai datorită naturii sale. De fapt, în vorbirea curentă se folosesc mai mult derivatele acestuia: „materialist'' (materialişti) şi „materialistă'' (materialiste).

Din păcate, astăzi influenţa materialismului este de netăgăduit. Se vede acest lucru mai ales când se pun în discuţie iniţiative personale care nu convin „spiritului vremii'' (ateu/materialist). Se observă în conduita şi gândirea tinerilor de astăzi, care s-au abrutizat şi acţionează înainte de a cugeta. Se creează percepţia prin care unii cred cu destulă naivitate, că peste tot banul dictează şi că „banii contează'' („banii vorbesc''), ceea ce, după părerea mea este cât se poate de fals şi dăunător. În realitate, oamenii sunt cei care contează, iar nu banii…

Am alcătuit aceste volume în special pentru tineri (şi pentru cei care se ocupă de educaţia lor), convins că, **tinerii sunt cei mai agresaţi de mijloacele materialismului** (diverse forme de publicitate şi de dezinformare, obiceiuri/moda, etc.), în faţa cărora nu le este deloc uşor să reziste. **Ei sunt practic cei mai expuşi virusului materialist**, pentru că imunitatea lor este tot mai redusă. Cum însă, familia şi în special cea creştin-ortodoxă este cea care le asigură tinerilor imunitatea necesară, în condiţiile în care ea este **atacată** din toate părţile (homosexualitatea fiind doar un aspect) iar statul o protejează mai mult de formă sau deloc, atunci este explicabil declinul acesteia în condiţiile promovării constante a unor „reforme'', care caută să o desfiinţeze cu totul.

După cum remarca un domn din Franţa, reclama stradală este agresivă şi prezentă peste tot. Te loveşti de ea peste tot. Ori, tinerii cad pradă mai uşor acestor tentaţii, aşa cum copiii îşi doresc aproape tot ceea ce văd. Apoi, ce să mai vorbim de mesajele acestora, de multe ori cu un anume subânţeles (mesaje subliminale), care pătrund în gândirea şi comportamentul lor, fără ca ei să-şi dea seama şi fără a avea discernământul necesar datorită vârstei.

Am insistat în ultima parte a volumului doi asupra manipulării opiniei publice şi mai ales a tineretului, prin televiziune şi internet, deoarece efectele acestora sunt într-adevăr devastatoare. În niciun caz, nu am acuzat aceste mijloace de informare în bloc (toate posturile TV şi toate programele acestora, sau toate informaţiile de pe internet) şi nici nu le-am demonizat. Nu am făcut decât să atrag atenţia asupra influenţei şi puterii lor imense de persuasiune, asupra manipulării unei părţi importante din mass-media (îndeosebi cele internaţionale).

Ar fi incredibil dacă toată mass-media ar practica astăzi manipularea şi intoxicarea opiniei publice. Dar există multe cazuri flagrante, dintre care aş aminti aici doar câteva: **campaniile din presa internaţională (în general, evreiască sau condusă de evrei) duse împotriva intereselor şi imaginii României** (insistând asupra aspectelor negative legate de problematica rromilor, copiii instituţionalizaţi, adopţiile internaţionale, corupţiei, xenofobiei etc.etc.), **campaniile din presa SUA şi apoi internaţională care denunţau lumii lagărele create de sârbi pentru etnicii bosniaci, croaţi ş.a.** (?!), datorită cărora armata americană a intervenit în forţă şi a bombardat fără milă Iugoslavia (ulterior descoperindu-se inexistenţa acestor lagăre şi motivaţia etniilor de a-şi crea state independente), şi nu în ultimul rând **articolele privind agresarea cetăţenilor americani din Kuweit, fapt care a justificat (?!) primul război împotriva Irakului**, declanşat tot de americani, **ipoteza privind existenţa „mijloacelor de distrugere în masă'' din Irak şi iminenta lor utilizare** (?!), care a justificat

cea de-a doua intervenţie (unde în ultimii patru ani au murit peste 3000 de soldaţi americani, au fost răniţi mult mai mulţi şi au pierit în atentate peste 50.000 de civili irakieni!; iar atentatele continuă în forţă şi astăzi). Apoi, pe plan local, ne putem „mândri'' cu **manipularea opiniei public din România în timpul Revoluţiei din decembrie'89** şi după aceea, mai cu seamă în timpul manifestaţiilor împotriva FSN-ului lui Ion Iliescu din **Piaţa Universităţii** din primăvara lui 1990, manipularea privind **evenimentele de la Târgu-Mureş**, care au legitimat înfiinţarea SRI cu cadrele fostei Securităţi, manipularea privind adevărul despre **mineriadele** cerute de Ion Iliescu (în care s-au distrus sediile partidelor din opoziţia democratică, unde s-au găsit „arme'', „droguri'', „maşini de scris'' etc.)…

Trebuie menţionat aspectul că mediatizarea incorectă a unor astfel de evenimente au avut urmări şi consecinţe concrete şi nefaste pentru politica internă şi externă a unor state! Prezenţa unor cercuri evreieşti (masonice sau pro-masonice) în fruntea acestor campanii de presă şi televiziune, mai ales împotriva României, se explică prin resentimentele acestora faţă de ţara noastră, care, la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX, a reuşit să împiedice materializarea proiectului de creare a unui stat evreiesc în jumătatea estică a teritoriului românesc! Aşa se explică şi interesele uriaşe ale acestora faţă de România (ca „districtul 9'', după cele 7 din SUA şi cel din Germania!) Aşa se explică acordarea cetăţeniei române unui număr de 300.000 de evrei, de către fostul preşedinte Ion Iliescu şi despre toate acestea şi multe altele am menţionat în chiar primul volum.

Occidentul este şi astăzi pentru foarte mulţi tineri o atracţie irezistibilă. Este locul celebrului vis american, care îţi schimbă viaţa şi prin care poţi ajunge de pildă, dacă munceşti, din simplu vânzător de ziare, miliardar. Ceea ce, în practică se dovedeşte a fi până la urmă chiar un vis, adică ţine din păcate de domeniul fantasticului, pentru că sunt cazuri rarisime!

Occidentul nu este totuşi aşa de roz pe cât pare. Relevant în acest sens, mi se pare mesajul pe care cineva l-a expediat din SUA. Respectivul mărturisea că are acolo, din punct de vedere material tot ce-şi doreşte (casă, maşină, salariu foarte bun, benzină de la firmă etc.), dar că s-a săturat de viaţa de acolo, pentru că alimentele sunt modificate genetic, totul este show (spectacol) ş.a.m.d. Este o lume artificială în care un creştin ortodox nu se regăseşte, în care relaţiile sociale sunt superficiale şi reci (oficiale), în care ipocrizia este ca la ea acasă. Iar asemenea mărturii nu sunt deloc singulare astăzi.

Eu nu-i îndemn pe tineri să lucreze în străinătate sau să emigreze acolo. Vreau doar să le mai temperez elanul, pentru a nu trăi mai târziu mari dezamăgiri şi să fie pregătiţi dinainte. Mai frumos decât acasă nu poate fi nicăieri, dar dacă nu ai posibilitatea să lucrezi aici, atunci eşti nevoit să încerci în altă parte. Bine este să nu uite apoi de ţara natală şi de semenii lor aflaţi în suferinţă, şi să revină cu dorinţa de a realiza lucruri mari.

Dar, oriunde s-ar afla, tinerii trebuie să conştientizeze că libertatea lor e un dar al omului primit de la Dumnezeu, un bun de mare preţ şi nu trebuie să renunţe la el. De asemenea, nu trebuie să cultive libertinajul, ca formă excesivă a acesteia. Ei trebuie s-o apere ori de câte ori le este ameninţată şi s-o păstreze intactă. **Libertatea de gândire** este de fapt acel liber arbitru, pe care l-a sădit în om Dumnezeu şi pe care demonii se străduiesc de atunci în toate chipurile să i-l răpească omului, pentru a-l transforma într-un sclav înrobit plăcerilor sale trupeşti şi sufleteşti.

Astăzi, se vorbeşte tot mai mult de „libertatea de conştiinţă'', care la o privire mai atentă este o alăturare forţată a două concepte diferite (libertatea omului şi conştiinţa de sorginte divină) şi un nonsens! De fapt, prin această alăturare, se provoacă mai multă confuzie. Mai degrabă sugerează „eliberarea omului de conştiinţa lui'' (care-l mustră, când face rău cuiva), „libera cugetare'' (libertatea faţă de religie sau orice religie) şi ateismul, pentru că în fond, această conştiinţă nu poate fi altfel decât liberă. Nu e de mirare, că asociaţia botezată **Solidaritatea pentru Libertatea de Conştiinţă**, condusă de Remus Cernea, luptă insistent împotriva icoanelor şi simbolurilor religioase din spaţiul public (care agresează copiii, mai ales ai ateilor?!), că a reuşit să împiedice aplicarea legii privind construirea Catedralei Mântuirii Neamului în Parcul

Carol (iniţiind o adevărată campanie mediatică în acest sens) şi că… apare la p.49, în cadrul site-ului de pe internet www.masonii.ro, site deţinut de marele afacerist Silviu Prigoană! (la „Pagina românească despre ateism''/ www.ateii.ro). Personal, nu vă pot recomanda vizitarea acestui site, pentru că ideologia masonică este într-adevăr o erezie puternică şi perfidă, încât poate influenţa negativ îndeosebi pe cei nepregătiţi. Nu m-a surprins până la urmă, să găsesc aici şi multe alte site-uri care promovează o mulţime de secte şi de practici combătute de Biserica Ortodoxă. M-a surprins puţin însă alăturarea unor site-uri ortodoxe (mai ales cele despre anumite mănăstiri).

Am descoperit cu acest prilej, ataşamentul d-lui Remus Cernea faţă de **„libertatea faţă de religie''**, **Constituţie** (precum unii din PSD, ca Ion Iliescu şi alţi „liber-cugetători'') şi … **Drepturile Omului** (precum Monica Macovei şi Alina Mungiu-Pippidi, care nu agreează nici dânsele Ortodoxia). Datorită menţiunii ataşate (copyright), nu vă pot reda textual mai multe aspecte. Pe scurt însă, vă pot spune că nu sunt de acord cu protecţia excesivă a drepturilor de autor (ce ar avea de ascuns sau de pierdut?). Nu sunt de acord cu opinia sa, potrivit căreia trebuie separată total Biserica de Stat iar legea care prevede salarizarea clericilor prin Ministerul Cultelor să fie abrogată (pe motiv că ateii contribuie şi ei la aceasta, şi încă împotriva voinţei lor!).

Ce înseamnă oare „libertatea faţă de orice religie''? Toleranţa faţă de dogmele tuturor religiilor? Sau poate indiferenţa? Atunci, cum se justifică contrariul acestei nepăsări şi implicarea în acţiuni vădit antiortodoxe? Cum se face, că un alt domn, care nu o dată s-a declarat făţiş ca fiind ateu (Florin Iaru, unul din moderatorii emisiunii „Mari români'' de la TVR 1), şi-a pierdut de câteva ori cumpătul iar în emisiunea „Între Bine şi Rău'' l-a luat peste picior pe părintele ortodox Constantin Coman? (sugerând lipsa sa de toleranţă faţă de păcătoşi, adică depărtarea de modelul Mântuitorului).

Oare, nu cumva dincolo de acest paravan (ateismul) se ascunde însăşi masoneria română? Putem vorbi de atei convinşi, persoane care nu cred decât în om şi ştiinţă?

Făcând o scurtă paranteză, trebuie spus, că în cadrul lojilor masonice, primele grade (cu o oarecare autonomie?) reunesc pe atei, dar gradele superioare sunt obţinute de cei care cunosc mai bine Răul şi i se închină. Spre deosebire de creştinism sau alte religii mari ale lumii (care cultivă viaţa spirituală, interioară), în masonerie prevalează cunoaşterea lumii exterioare şi bagajul de cultură generală (mai ales iniţierea în misterele lumii, ezoterism, magie etc.etc.)

Mie personal, mi se pare că atacurile împotriva Ortodoxiei se înteţesc, mai ales de când am intrat în „hora'' europeană. Mai multe detalii veţi găsi în volumul al treilea (în final), în special cu referire la cazul Tanacu, după cum a fost numit de mijloacele de informare dezlănţuite împotriva unui călugăr şi câtorva măicuţe, care nu puteau înghiţi defel ecumenismul (cea mai mare erezie a timpului nostru!). Ateii se poare că îşi strâng rândurile, au prins mult curaj şi apar tot mai multe articole prin care îşi fac … publicitate. Unele au apărut chiar în Postul Mare şi au denigrat pe creştinii ortodocşi! Mai recent, am aflat că şi casa în care a crescut Nicolae Ceauşescu a intrat în preocupările mass-mediei, care doreşte să transforme Scorniceştiul într-un loc de pelerinaj!

Mă deranjează tot mai mult să ascult la radio, să privesc la emisiuni cu un puternic mesaj anticreştin şi subcultural. Constat că se face în mod deliberat tot mai multă băşcălie pe seama preoţilor şi credincioşilor, de către limbile fără de Dumnezeu şi de către cumpliţii eretici. Invazia de umor de proastă calitate este prezentă aproape peste tot şi contrastează foarte mult cu umorul „de supravieţuire'' din perioada comunismului. Se pare că, totul se află astăzi în criză, inclusiv credinţa ortodoxă. Apar tot mai multe cazuri de convertiri ale orotodocşilor la diverse secte. **Tot mai multe familii se destramă din cauza alcoolului, drogurilor, prostituţiei etc. Ori, familia creştină are o importanţă nebănuit de mare în societatea românească şi în întreaga lume.**

Concluzionând, globalizarea constituie într-adevăr un subiect complex şi încă unul care ridică nenumărate semne de întrebare, mai ales în rândul intelectualilor de pretutindeni.

Dar, privind atent problema, dintr-o perspectivă creştin-ortodoxă, atât integrarea în Uniunea Europeană, cât şi proiectul malefic al Globalizării, ne dăm seama că trebuie să devenim mult mai activi şi lucizi, fără a ne tulbura sufleteşte, adică aşa cum spunea un părinte din Grecia: să trăim „cu neliniştea cea bună''. Trebuie să fim convinşi, că această **nouă şi mare provocare pentru lumea contemporană** poate fi o nouă probă de foc a credinţei noastre. Ca şi în comunism, ni se oferă astfel **o şansă de mântuire pentru mulţi dintre noi**, pentru ca din nou, să se „umple cerul de sfinţi''. Aceasta nu poate decât să ne bucure, cel puţin pe noi, creştinii de astăzi.

Existenţa unei ofensive şi a unui plan de subminare a Ortodoxiei şi spiritualităţii, culturii în general, este atestată de numeroase exemple. Dar, poate cel mai elocvent este exemplul unor reviste precum Rost (de cultură creştină şi politică), care sunt astăzi puse în situaţii extrem de dificile. Iată ce se spune, în numărul din octombrie a.c.:

„Recunoaştem că ideea de a schimba modul de difuzare şi, deci, de a ne cerne altfel cititorii nu ne-ar fi venit fără ajutorul neprecupeţit al capitalismului sălbatic de la noi – care ne-a dovedit că înţelegerile şi contractele nu fac nici cât o ceapă degerată, iar onoarea şi corectitudinea sunt simple naivităţi pe care le ignoră orice afacerist hotărât să se îmbogăţească. Cum noi nu vrem să facem parte din sistem, ci să-l schimbăm; cum nu avem nimic de pierdut, iar singura răsplată a eforturilor noastre este lucrul bine făcut – nu vreun beneficiu material -, ne-am hotărât să renunţăm la colaborarea cu marii difuzori de presă. **Comisioanele împovărătoare, lipsa de seriozitate, întârzierea inadmisibilă – de câte 8-10 luni – a plăţilor**, ne-a obligat să găsim o soluţie. Începând cu 1 ianuarie 2008, revista Rost va putea fi găsită numai în marile oraşe şi numai la anumite centre de difuzare a presei, independente, librării şi biserici, care înţeleg să cultive valoarea. Lista acestor puncte de distribuţie a ROST va fi făcută publică în revistă şi pe pagina de internet a publicaţiei (www.rostonline.org/rost). [...] Firmele care deţin chioşcuri de distribuţie a presei decente, librăriile, bisericile de mir şi mănăstirile care doresc să difuzeze ROST, ne pot contacta la numărul de telefon 0740.103.621 sau pe e-mail: revistarost@gmail.com.''

De unde tragem concluzia că masoneria e de vină? Pentru că s-au scris şi s-au publicat unele articole care o vizau, mai mult sau mai puţin în mod direct sau indirect...

Dar nici televiziunea publică nu stă mai bine. Filmele, documentarele şi alte emisiuni de ştiri, demonstrează tot mai clar semnarea unor contracte cu mari firme din America şi Europa, cum ar fi BBC, conduse de masoni evrei. Dacă veţi urmări cu atenţie distribuţia afişată pe micul ecran la final, veţi regăsi multe nume de evrei. Iar cum masoneria este condusă de aceştia...

Singura teamă pe care o poate accepta un creştin adevărat este **frica de Dumnezeu şi de Judecata de Apoi**. Este frica de păcat, prin călcarea poruncilor şi frica de consecinţele sale. Nu de moarte trebuie să ne temem noi, adică de trecerea la cele veşnice (în fond, cel mai important moment al vieţii fiecăruia), ci de imposibilitatea mântuirii sufletului şi comuniunii noastre cu Dumnezeu.

autorul

NOTĂ:

Toate sublinierile făcute peste textele culese şi comentariile personale, din toate cele patru volume, aparţin autorului. Ele au rolul de a atrage mai mult atenţia cititorului asupra aspectelor mai importante privind afirmaţiile respective.

EMISIUNEA-TOP (TVR 1) „MARI ROMÂNI'', PARTE DINTR-UN PROGRAM GLOBALIST, UN EXEMPLU DE MANIPULARE ÎN SERVIREA INTERESELOR MASONICE *(DEMOLAREA UNOR VALORI ŞI PROMOVAREA SAU MARKETINGUL ALTOR VALORI – GEN CAROL I, RICHARD WURMBRAND ŞI ALŢII)*

E o ţară în care, nimic nu e ceea ce pare.
Te provoc să recunoşti adevărata valoare.
E vorba de putere, aberteizing şi manipulare,
Faptele, nu vorbele te fac să fii mare.

Am putea să ridicăm milioane de statui,
Putem să ridicăm statuie oricui, ăsta e statul nimănui.
Scoatem cui pe cui, până rămânem fără fier,
Alergăm în cerc şi visele pier.
Te provoc să gândeşti, ai grijă pe cine iubeşti,
Vezi pe cine respecţi, pe cine crezi, pe cine vrei să urmezi.
Visezi bani verzi fără să lucrezi.
Nu poţi să culegi fără să plantezi.
E timpul să ne redescoperim identităţile.
Nimeni nu vrea să ne recunoască calităţile.
Cultivăm prostia, întreţinem isteria,
Uităm nume şi limbă când fugim din România.
Mentalităţile trebuie să se schimbe, schimbaţi imaginea.
Hai să fim lucizi, întoarceţi pagina.
Istoria aruncă umbre lungi şi ne măsoară
Iar prezentul ne striveşte dacă vrem calea uşoară.
Mesajul e pus şi spus în trei cuvinte:
Alege un simbol să te reprezinte.

Arată-mi steaua ta, ce străluceşte dintre toate,
Mai mult decât aurul de douăzeci şi patru de karate.
Ai grijă ce alegi când arăţi cu degetul,
Mulţi au bani şi faimă, dar le lipseşte respectul, nu?
Nu desconsidera valorile reale,
Doar ele rămân modele în secolele următoare.
Orice analfabet cumpără diplome;
Nu-i purta stimă, în cel mai fericit caz e prost cu diplomă.
Banii sunt simple hârtii ce zboară repede,
În timp ce, faptele mari rămân păstrate-n suflete.
Sunt generaţii întregi din care poţi să alegi - se poate - ,
Mii de personaje care-au lăsat ceva în spate.
E vorba într-o ţară, de decenii şi genii,
De români ce n-au pierit de-a lungul vremii.
Ridicaţi pe postamente înalte, persoane neînsemnate.
Nu vă lăsaţi orbiţi de vorbe, ci de fapte.

Mărturisesc că mi-au plăcut în general versurile trupei „Paraziţii''. Mă întreb însă la ce cine oare, s-au referit ei botezându-se prin acest nume? Oare la politicieni şi alţii asemenea? Iar, „alegerea unui simbol să te reprezinte'' nu ne trimite la gândul că li s-a cerut expres această „formă'' pentru un viitor concurs la nivel mondial (gen Miss Univers)?

Eu, cel puţin, nu mă număr printre manelişti, cei care nu au binevoit să participe la acest top. Dimpotrivă, am urmărit cu un viu interes tot ce s-a discutat în cadrul emisiunilor-dezbatere pe tema alegerii unui **„român al tuturor timpurilor''**. Dar, ţin să precizez că mă declar profund dezamăgit de încercările actuale ale unora, din mass-media românească, de a arunca în derizoriu valorile noastre naţionale. Şi nu oricare, ci chiar pe cele mai mari. Şi mă refer aici, mai întâi la unele spoturi publicitare care apar frecvent pe posturile TV, atât publice cât şi private, la disproporţia vădită în cadrul programelor TV, dintre filmele americane şi cele autohtone (inclusiv europene), la unele emisiuni TV imitând altele de acelaşi gen din alte ţări, îndeosebi din SUA, la multe din „sondajele'' efectuate şi care se referă la preferinţele şi modul de viaţă al românilor, la impunerea unor valori occidentale în mod forţat, etc. etc.

Aşa zisul „joc de televiziune'' (de fapt un spectacol sau show de televiziune în toată regula, divertisment până la urmă), botezat total neinspirat „Topul primilor 100 de mari români'', este de fapt o sondare reală a mentalului colectiv şi o manipulare discretă totodată. El nu urmăreşte altceva, în definitiv, decât înlocuirea treptată a principalelor valori din cultura română cu altele, desigur pe gustul masoneriei şi excluderea multora dintre ele. Numai aşa înţeleg de ce nu apar cum ar trebui, mulţi dintre scriitorii români valoroşi. Numai aşa înţeleg, de ce este adusă în prim plan, mereu şi mereu, de către mulţi dintre invitaţii „selectaţi'', tocmai personalitatea lui Carol I, considerat de către unii (a se înţelege în primul rând, masonii) fondator al României moderne. Oare, dacă Alexandru Ioan Cuza, iniţiatorul şi autorul celor mai mari reforme şi modernizări ale României, nu ar fi fost detronat în chip atât de umilitor şi apoi exilat (având domiciliu forţat într-o cameră umedă şi rece, în care a şi murit!), nu ar fi condus statul român către marile lui obiective, care au fost înfăptuite mai târziu? Dimpotrivă, eu consider că, fie şi prin tot ceea ce a înfăptuit în cei şapte ani de domnie, el l-a devansat cu mult pe Carol I, care a avut unele realizări notabile dar şi scăderi mai puţin cunoscute (cum ar fi alianţele făcute din politica externă, protejarea intereselor celor care l-au adus pe tron, a celor fideli şi a unor cercuri de apropiaţi ai Casei de Hohenzollern etc). Mă raliez opiniei exprimate de cineva, care sublinia faptul că Alexandru Ioan Cuza ar fi meritat cu prisosinţă o statuie în fiecare reşedinţă de judeţ a României, şi adaug eu, o prezenţă mult mai vie şi mai consistentă în manualele de istorie.

Din punctul meu de vedere, dacă aş fi participat la acest „joc'' de televiziune (şi nu sunt de acord, în principiu, cu acest joc, care pune de fapt pe tapet lucruri foarte serioase, improprii pentru dezbateri publice „de dragul jocului''), răspunsul meu fără nici un echivoc şi cât se poate de obiectiv (gândit şi nu „simţit'') ar fi fost: **Mihai Eminescu**, deşi nu pot să-l despart de alte uriaşe personalităţi, precum Ştefan cel Mare şi Sfânt, Mihai Viteazul, Alexandru Ioan Cuza, Constantin Brâncoveanu şi alţii. Bineînţeles că avem foarte mulţi „mari români'', care au lăsat în urmă ceva durabil şi au pătruns în conştiinţa românilor, dar în acest proiectat „top'', regula e că nu poate fi ales decât unul singur…

De ce l-am preferat eu pe Eminescu? Referirile făcute asupra sa, în aceste două volume, a oferit deja un răspuns lămurit. Dar, în câteva cuvinte, aş putea sintetiza şi argumenta aici alegerea făcută. **Pentru că… Eminescu şi-a iubit ţara ca nimeni altul şi s-a sacrificat cu demnitate şi s-a luptat până în ultima clipă (ca un adevărat creştin ce era, întrecându-l poate chiar şi pe venerabilul Socrate) pentru naţiunea română. Pentru că a avut parte de o agonie dureroasă şi îndelungată, de mai bine de şase ani iar tragicul deznodământ a fost opera masoneriei, care-l voia discreditat total şi definitiv în postura de geniu neînţeles care „şi-a pierdut minţile''). Pentru că a luptat cu mult curaj şi chiar eficient pentru drepturile românilor din provinciile noastre asuprite de străini (în special din Transilvania şi Bucovina de Nord). Pentru că a năzuit şi a luptat efectiv pentru reunificarea ţării conform**

proiectului realizat, la un moment dat, de către Mihai Viteazul. Pentru tot ce a făcut pentru limba română şi pentru afirmarea culturii noastre naţionale.

Şi pot fi aduse şi multe, multe alte argumente. N-a fost, prin urmare, deloc întâmplător, că multe din ideile sale doctrinare au creat o anume stare de spirit (eminescianismul), au stat la baza românismului şi a mişcărilor naţionaliste (dintre care, doar Mişcarea Legionară s-a ridicat la înălţimea exigenţelor sale), fiind preluate de către toate generaţiile care i-au succedat. Nu este întâmplător de ce a avut urmaşi vrednici, precum Emil Cioran, Mircea Eliade, Petre Ţuţea, Constantin Noica şi Constantin Rădulescu-Motru, care au impus în universalitate vocaţia spirituală şi culturală, profund creatoare, a României…

Şi acum, să încercăm împreună să vedem ce se ascunde sub acest top şi ce putem învăţa din el. Lăsând la o parte ideea potrivit căreia televiziunea publică (în speţă TVR 1) a nominalizat 6 000 de „mari români'' (o cifră care ne trimite puţin la simbolistica masonică şi nu ştiu cât este de reală) şi a selectat apoi 100 dintre ei, iar la final primii zece şi „ierarhia'' lor (cumva asemănător cu alegerile politice, cu cele două tururi de scrutin), vom accepta faptul că acest proiect de largă audienţă naţională a stârnit anumite pasiuni şi dezbateri, a „incitat şi a intrigat pe mulţi români'', după cum se exprima cineva. Dar, dincolo de toate acestea, el are meritul de a trezi din somnolenţă interesul unora dintre noi pentru cunoaşterea şi mai ales redescoperirea unor valori naţionale, care au modelat nenumărate generaţii de români. Acest lucru reiese pregnant din mesajele expediate televiziunii, din discuţiile apărute atât în ţară cât şi peste graniţele ei.

Dacă ar fi să analizăm fie şi superficial cumva „greşelile'' sau „scăpările'', desigur sunt mai multe. În primul rând, după cum au remarcat unii dintre invitaţi, această idee de „top'' sau clasament, lasă mult de dorit. Pare şi chiar este imoral să faci un clasament al valorilor româneşti şi să spui că unul e mai mare decât cutare ş.a.m.d. Apoi, sintagma aleasă, de „mari români'' ne aruncă în ceaţă pentru că lasă pe cel „intervievat'' sau votant (şi voluntar) să-şi aleagă singur criteriile, pe care de multe ori nici nu le are.

S-a invocat, în apărare, că acest top continuă un program de televiziune ce se derulează de mai mult timp şi în alte ţări, iar regulile sunt aceleaşi peste tot. Interesant. Că, urmează să se facă ulterior un top intitulat „**Cel mai mare om al planetei**''. I-auzi! Şi, m-aş mira şi mai tare, dacă, în condiţiile date, n-ar ieşi un compatriot de-al nostru, pe numele său Ghiţă Mureşan, cu cei 2,31 metri ai săi sau altcineva mai înalt! Gândul ne trimite mai curând către globalizare. Peste tot se sondează mentalul şi imaginarul colectiv, cu scopuri de natură psihologică bine definite. Manipularea este actualmente într-un proces de expansiune planetară iar implementarea globalizării se face prin mijloace moderne. Scopul este de a arunca în aer, treptat, a oricărei ierarhii reale a valorilor preexistente.

O altă deficienţă majoră constă în lipsa argumentaţiei din partea „alegătorilor'', ca şi când ar fi în postura obişnuită de votant. Pentru că nu era o condiţie obligatorie şi s-a cerut în schimb definirea cât mai pe scurt a opţiunii (mai ales în cazul apelurilor şi mesajelor telefonice), foarte puţini şi-au motivat alegerea făcută şi n-au reflectat prea mult, pentru că li se sugera că nu e decât un simplu joc… Au mai fost se pare şi aproape 30% de „glumeţi'', după cum îi numea regizorul Sergiu Nicolaescu, pe care eu personal nu-l apreciez în mod deosebit (pentru calitatea îndoielnică a multor filme populiste, dacă pot să mă exprim astfel, şi pentru concepţiile sale despre revoluţia din decembrie'89 şi apartenenţa la un partid corupt în mare măsură cum este PSD-ul). Numai astfel se explică prezenţa în top a unor personaje virtuale de genul eroului necunoscut, Bulă sau „ei înşişi''.

Dacă ţinem seama şi de opiniile categorice exprimate de către unii, cum ar fi Florian Pittiş (mason „pe faţă'', adică unul din reprezentanţii delegaţi ai masoneriei în mass-media), că un asemenea top „e bun dacă provocarea gândirii e însoţită de provocarea cunoaşterii'' (cum ar fi cunoaşterea personalităţilor masonice româneşti, a pastorului evreu protestant Richard Wurmbrand ieşit în primii zece! Etc.), atunci cu atât mai mult trebuie să profităm de ocazie

pentru a nu deturna realitatea şi adevărul. Poate li se pare unora că, cunoaşterea este mai importantă decât gândirea, că diplomele spun totul, dar nu e chiar aşa.

Acesta e doar un joc de televiziune, dar pentru că e un fel de joc, aproape fără reguli, el are două tăişuri. Poate dăuna foarte mult sau poate ajuta foarte mult. Inconvenientul pentru masonerie este faptul că emisiunea stârneşte totuşi, nu atât interesul pentru cunoaştere (pentru cunoaşterea de tip agnostic, a „cunoaşterii de dragul cunoaşterii''), cât **interesul real pentru aceste valori naţionale. Faptul că apar de pildă şi personalităţi precum părintele Stăniloae, părintele Cleopa, Nicolae Steinhardt, Corneliu Zelea-Codreanu şi alţii, reprezintă o mediatizare nedorită, din punctul de vedere al masonilor.** Nu putem admite că acest top nu îndeamnă şi la reflecţie, prin emisiunile-dezbatere pe marginea sa, cu care nu pare a fi de acord Sergiu Nicolaescu (care întreba de ce mai discutăm pe marginea lui, negăsindu-i sensul: „E un top şi ar trebui să îl luăm ca atare. Nu să îl discutăm.'') În definitiv, putem afirma că este într-adevăr şi **o provocare a gândirii**, şi o **provocare a schimbării mentalităţilor** comuniste şi „radical-capitaliste'', şi o **încercare de redescoperire a identităţii noastre naţionale, aceea de popor creştin-ortodox**. Aceasta reiese destul de clar şi din versurile inspirate ale melodiei trupei „Paraziţii'', care a însoţit fiecare emisiune şi pe care le-am prezentat cititorului de la bun început.

În opinia regizorului Laurenţiu Damian, „oamenii fac o confuzie între ideea de personalitate şi aceea de notorietate'' şi „nu discern aceste elemente, ce înseamnă între a fi o reală personalitate şi ce înseamnă a fi un personaj al vieţii publice''.

Deşi una dintre prezentatoarele emisiunii afirma că topul realizat nu încearcă decât să promoveze valorile româneşti şi nu notorietatea, realitatea infirmă acest fapt. Mai degrabă, el a contribuit la sporirea popularităţii românilor contemporani aflaţi în acest clasament. Întâlnim destule „vedete'', care marchează prezentul şi care au devenit chiar modele pentru tinerii români de astăzi. „Aici e într-adevăr o problemă'', când vedetele ajung modele, fără a avea acest merit. Pentru că a fi vedetă (adică pentru un timp oarecare, efemer) şi a fi model pentru alţii (pentru generaţii întregi sau pentru totdeauna, cum spunea chiar Gheorghe Hagi) sunt lucruri total distincte şi trebuie cunoscute de către tinerii care votează (prezenţi în număr mare la categoria 26-45 de ani). Alăturarea în acest top a unor personalităţi actuale şi din trecut, din domenii dintre cele mai diverse, acest amalgam, din păcate, desfiinţează şi mai mult orice graniţă normală dintre acestea. Este sporită, în acest mod, confuzia şi ignoranţa. În plus, cei aleşi în top riscă să cadă ei înşişi într-un sentiment perfid de mândrie personală, absolut dăunător din punct de vedere al vieţii creştine.

Nu putem să nu remarcăm **influenţa considerabilă a mass-mediei în conturarea şi dirijarea (direcţionarea) opţiunilor curente**. Dacă ne uităm cu atenţie la românii contemporani din top, vom avea surpriza de a constata că ele sunt efectiv „branduri mediatice'', adică „produse contrafăcute ale mass-mediei''. Sunt, din acest punct de vedere, foarte mulţi români valoroşi care nici n-au apărut în acest top al primilor 100 de români (cum ar fi bunăoară, Dinu Lipatti, Panait Istrati, Sergiu Celibidache, Nicolae Grigorescu, regizori români precum Liviu Ciulei, Andrei Şerban şi mulţi alţii, care au îmbunătăţit considerabil imaginea României peste hotare).

În opinia lui Horia Roman-Patapievici, am asistat doar la „un instantaneu'', la o fotografiere colectivă, la o „şedinţă de braimstorming'', adică la un „exerciţiu de terapie colectivă''. Avem nevoie de tratament, nu-i aşa? Trebuie să fim educaţi, nu? Pentru că noi suntem consideraţi barbari. Dar, aici este adevărata problemă: direcţia spre care este îndreptată această educaţie. Oricum, unii nu mai pot fi educaţi, dar mă refer la tinerii de astăzi. **Dacă vom privi acest top nerelevant în mare măsură, ca pe un exerciţiu de recuperare a valorilor naţionale, atunci sunt perfect de acord. Pentru că, noi toţi avem nevoie de o identitate comună, dar una naţională, şi chiar creştină, care ar fi ideală. Prin ce suntem noi - românii - legaţi unii de alţii? Asta trebuie noi să descoperim.**

Având în vedere prezenţa în top a lui Nicolae Ceauşescu (pe locul 11, un loc foarte bun, dar pe care n-ar fi ajuns desigur dacă topul era făcut în primii ani după revoluţie), a lui Ion Iliescu (pe locul 71), a lui Gigi Becali şi Gregorian Bivolaru (patronul adepţilor yoghini, propovăduitor al „băutului urinii'') şi a altor figuri triste ale istoriei noastre, putem să-i dăm crezare d-nei Ioana Lupea, care într-una dintre emisiuni afirma că „acest top spune ceva despre educaţia primită în ultimii ani'', adică din ultimele decenii şi mai ales din perioada comunistă. Într-adevăr, una dintre principalele concluzii care se desprind din acest top, este faptul îngrijorător al educaţiei precare, care relevă iarăşi criza actuală a învăţământului românesc. Este o realitate indiscutabilă pentru aproape oricine are ochi şi urechi să înţeleagă. După cum remarca Răzvan Penescu, **însăşi ministerele responsabile s-au opus şi se opun unor iniţiative lăudabile** (cum ar fi, de pildă reactualizarea poeziilor eminesciene, în sensul „trăirii'' acestora, iar nu în alte scopuri). Numai aşa se explică evocarea în interviuri (destul de numeroase, circa 20%, poate şi mai mare) a lui Nicolae Ceauşescu şi Gheorghe Gheorghiu-Dej, un adevărat „scandal din punct de vedere etic'', după spusele lui Horia Roman-Patapievici.

Interesantă este şi opinia lui Liviu Mihaiu (sugerând că nu vede emisiunea ca benefică), care consideră totul drept „un abuz cultural'', în sensul că topul ar fi trebuit să fie adresat intelectualilor sau elitelor româneşti actuale, care erau în măsură să răspundă unei astfel de întrebări, pentru că ei sunt cei preocupaţi cu adevărat de naţiune şi de educarea maselor în sensul cel bun.

S-a constatat, examinând oamenii politici aleşi aici, că topul reflectă o nevoie acută de autoritate din partea românilor de pretutindeni şi faptul destul de evident că oamenii politici actuali, cu foarte puţine excepţii, sunt lipsiţi de valoare. S-a observat această cultură a autorităţii, pe care noi o asimilăm mereu, încă din familie şi şcoală. Radu Berceanu încearcă chiar să explice acest lucru: „românii vor mai multă ordine, claritate şi se gândesc că printr-o autoritate s-ar putea atinge acestea''. Din păcate, sunt foarte puţini politicieni dispuşi să se jertfească pe altarul public, în folosul comunităţii de care aparţin, ceea ce arată că nu mai au idealuri şi uneori, chiar le dispreţuiesc profund. **Dacă înainte politicienii îşi puneau la bătaie propriile averi, acum însă fac politică pentru a dobândi averi.** Este opinia tranşantă a unui cetăţean supus interviului, care dovedeşte că nu şi-a pierdut luciditatea şi demnitatea.

O anumită legătură se vede între acest top şi materialismul care domină această societate de consum. UNII ROMÂNI PREFERĂ SĂ AIBĂ VALORI DIRECŢIONATE SPRE TRECUT (VALORI SIGURE ŞI VERIFICATE) IAR ALŢII, SPRE ACTUALITATE (SPRE TRĂIREA CLIPEI, A PREZENTULUI, ÎN CEL MAI ÎNALT GRAD). Aceasta nu înseamnă în mod automat că, cei care preferă trecutul şi-l valorizează, sunt desprinşi de prezentul lor. Ei îşi trag doar energia din experienţa înaintaşilor. E o mare diferenţă. De aceea, societatea românească dovedeşte din plin că îi lipseşte o ierarhie stabilă în general a valorilor (care s-ar schimba necontenit, poate în mare măsură, ceea ce nu este firesc şi nici etic), că nu are criterii de valoare stabilite şi preţuite de cei mai mulţi (valori împărtăşite în comun, pe baza unor judecăţi de certă valoare) şi nu agreează un cult al eroilor neamului precum există în alte ţări. **Astăzi, primează altceva, şi anume bussines-ul (afacerismul şi oportunismul) în aproape toată mass-media, iar nu dorinţa de a crea o societate civilizată cu adevărat şi elevată.** Tendinţa generală este aceea de a amesteca şi complica lucrurile, într-un mod inutil şi chiar periculos. Cum să interpretăm opinia unui cetăţean, care scria emisiunii că **„patriotismul în sensul constructiv al cuvântului este anesteziat de mass-media?''**

Am apreciat şi confesiunea lui Mădălin Voicu, care preciza că există mari semne de întrebare asupra topului, pentru că „această reţetă a globalizării conturează două categorii de complexe: unele de inferioritate (a celor de peste ocean faţă de moştenirea culturală europeană şi cultura ei actuală) şi altele de superioritate'' (pentru că „au bani să cumpere totul''). Potrivit opiniei sale „vulgul nu prea gândeşte'' şi „media trebuie să educe populaţia, pentru că suntem superficiali şi uşor diletanţi''. Tot în opinia sa, **„patriot este în realitate cel care nu trebuie să**

spună, ci să facă'', iar **„un profesionist devine persoană publică, prin ceea ce oferă societăţii.''**

Rămân la ideea, că acest top poate fi util totuşi tinerilor, dar cu condiţia de a-i incita la cunoaştere **şi reflecţie personală.** Chiar doamna psiholog Mirela Zivari, remarca tocmai faptul că „orice personalitate creată în mod artificial, poate să cadă într-o secundă'' (datorită imposturii, până la urmă), iar „**tinerii au mare nevoie să se identifice cu o personalitate**''. Altfel, vor alege ceea ce, unii au şi ales. „E firesc să ne căutăm modele, dar acestea din păcate, nu sunt''. Este vorba, fireşte, de modelele contemporane.

Comentând locul bun obţinut de Eminescu, sociologul-politolog Cristian Pârvulescu spune: „Poeţii au construit această naţiune în mai mare măsură faţă de alte ţări. Şi ar trebui să reflectăm la acest lucru. **Eminescu a avut un rol mai mare decât al politicienilor în construcţia naţiunii române, a imaginarului colectiv** (deci, şi faţă de „marele Carol I'', adulat astăzi de unii, precum Sandra Pralong, Dragoş Bucurenci, Tudor Octavian, istoricul Ion Bulei ş.a. - n.a.). Nu suntem suficienţi de maturi, încât să ne privim în oglindă şi să spunem cum suntem noi.''

Cu siguranţă, veţi aprecia şi depoziţia unui disident important de după 1989, a doamnei Doina Cornea, din care spicuim: „Ceva a murit în noi, în cei 50 de ani de comunism. Să încercăm să redevenim oameni adevăraţi, adică să ne controlăm nu numai faptele, ci şi vorbele, gândurile. Nu faci ceva pentru recunoştinţa altora. Ce înseamnă să fii mare român? Ca toţi românii să aibă curajul să-şi recunoască angamentul (faţă de Securitate). A fi român nu e un lucru pe care să-l trâmbiţezi. Oamenii s-au schimbat în ultima vreme. Acum 50 de ani erau altfel. **Trădarea e mai mare acum. Frica a rămas în mentalul nostru colectiv. Suprema valoare nu mai este adevărul. Acum sunt realizările individuale, arivismul, egoismul, oportunismul. Să încercăm să refacem fibra morală care ne-a fost distrusă, să punem adevărul în centrul vieţii noastre ca un ax pe care să clădim tot restul. Fiecare faptă, vorbă, gând s-o raportăm la adevăr. «Cunoaşte-te pe tine însuţi», această formulă atribuită lui Socrate, în acest fel trebuie înţeleasă. Românitatea e zestrea noastră pe care trebuie s-o ducem cu cinste…**''

Poate, cheia înţelegerii clare în legătură cu acest top este legată de întrebarea unuia dintre promotorii campaniei din mass-media de la bun început, d-l Dan C. Mihăilescu: „Cu cine mă mândresc eu?'' Cu alte cuvinte: care este simbolul meu naţional? E o întrebare, care mă trimite cu gândul la necesitatea identificării unui „român al tuturor timpurilor'', care să intre în competiţie la nivel mondial pentru stabilirea celui „mai mare om al planetei'', dar şi la o alta, celebră şi astăzi, aparţinând marelui absent din topul celor zece mari români, Ion Luca Caragiale (asemănător prin fibra sa, criticismul şi talentul său cu marele Eminescu): „Eu cu cine votez?'' Cum spunea regizorul Andrei Zincă, până acum a votat doar cetăţeanul turmentat... Depinde de noi, ca lucrurile să se îmbunătăţească în acest sens.

Urmărind aceeaşi emisiune, care şi-a schimbat între timp formatul, deschizând „cea de-a treia etapă'', a unui şir de documentare, supuse apoi unor dezbateri (între realizatorii acestora!), organizându-se un fel de întrecere în direct, între două personalităţi din Top zece (dintre cele zece rămase pentru „marea finală''), am rămas şi mai dezamăgit şi revoltat.

Prima emisiune de acest gen i-a avut ca protagonişti pe Ştefan cel Mare şi Sfânt şi pe Ion Antonescu. Şi unuia şi celuilalt li s-a adus unele reproşuri sau chiar acuzaţii nemeritate. Acestea au venit mai ales din partea „istoricului'' Adrian Cioroianu, care deşi la începutul documentarului său privindu-l pe Ion Antonescu se întreba dacă „**suntem noi românii un popor condamnat să-şi uite eroii?**'', l-a descris pe distinsul mareşal în culorile cele mai sumbre, drept un personaj negativ, mai mult decât controversat, „lipsit de geniu şi mediocru ca om politic'', un antisemit şi un om care şi-a meritat soarta. Iar Ştefan cel mare şi Sfânt, în opinia sa „nu era chiar aşa de apropiat de cele sfinte'' şi ar fi trebuit mai degrabă să zidească universităţi în loc de biserici, pentru că în Europa acestea existau de circa 300 de ani (neglijând faptul, subliniat de

istoricul Ştefan Gorovei, că statele occidentale aveau pe atunci o continuitate, pe când Moldova avea puţin peste 100 de ani de la întemeiere, iar biserica la noi era o adevărată şcoală). Dacă unul dintre prezentatori spunea la început că „adevărul sună altfel'', urmărind cele câteva ore ale emisiunii, m-am convins de această intenţie de rescriere şi de mistificare a istoriei, pentru a fi pe placul Europei şi artizanilor din umbră ai globalizării.

M-a surprins desigur şi nonşalanţa cu care Adrian Cioroianu ataca aceste două personalităţi reprezentative pentru istoria României şi deformarea adevărului istoric, în acord aproape deplin cu teza Holocaustului evreiesc de la noi (care susţine că Antonescu a declanşat „pogromurile'' de la Iaşi şi Odessa, unde de fapt au fost executaţi evreii comunişti care au exercitat acţiuni în colaborare cu sovieticii, îndreptate împotriva statului român ş.a). De altfel, pe lângă imaginile şocante de trupuri omeneşti dezbrăcate, de bătrâni, de femei şi copii, au fost „consultaţi'' câţiva dintre reprezentanţii acestei etnii sau apărătorii intereselor ei, printre care şi scriitorul Andrei Oişteanu, care s-au declarat satisfăcuţi de filmul lui Cioroianu. În contextul cererii părţii evreieşti de a fi despăgubită material pentru cei care şi-au pierdut viaţa în Transnistria (280 000!!!), acest demers al tânărului „istoric'' amintit, era binevenit, dacă nu chiar bine regizat şi premeditat…

Aş putea spune că, acest caz al lui Adrian Cioroianu se aseamănă mult cu cel al lui Vladimir Tismăneanu (sau chiar Silviu Brucan), care deşi şi-a construit o reputaţie de specialist în istoria comunismului (iar eu i-am citat în cărţile mele pe toţi aceştia trei; pe primul totuşi mai puţin) şi a fost desemnat şef al comisiei actuale de investigare a crimelor comunismului (!), este acelaşi Tismăneanu care – potrivit lui Gabriel Liiceanu scria în anii'70 texte linguşitoare la adresa lui Ceauşescu şi acelaşi Tismăneanu care a trăit multă vreme în America şi mărturisea într-una din cărţile lui că masoneria e o ficţiune, că e o teorie conspiraţionistă care prinde la mentalitatea balcanică…

Apoi, trebuie să precizez, că deşi s-a realizat un film foarte bun despre Ştefan (prezentat chiar de ziua Înălţării Sfintei Cruci, şi insistând, în mod firesc asupra drumului spiritual şi credinţei marelui nostru domnitor), că în ciuda „eforturilor'' (de denigrare) a d-lui Cioroianu şi a prezentatorilor emisiunii (nu tocmai imparţiali), votul exprimat de români era în final (în mod surprinzător şi pentru mine) de 51% pentru Ion Antonescu şi 49% pentru Ştefan cel Mare şi Sfânt. Să vă mai spun, dacă doriţi, că acest „top zece'' a ajuns să indice următoarea „ordine'' descrescândă: Carol I, Richard Wurmbrand, Ion Antonescu, Mihai Eminescu, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare…

Chiar dacă prestaţia apărării lui Vlad Craioveanu (din emisiune, mai ales) n-a fost prea grozavă, din cine ştie ce motive, poate şi fiind intimidat de adversarul său direct („istoricul'' Adrian Cioroianu), totuşi s-au spus lucrurilor pe nume. Fragmentele de mai jos, vorbesc desigur de la sine:

„Dacă el nu ar fi existat poate că sângele românilor ar fi curs altfel. Şi limba noastră ar fi fost alta. Şi credinţa. Şi nădejdea. Căci adevărul sună altfel. Dintre toţi cei zece mari români, doar unul singur ne mai poate ajuta astăzi pentru că ne putem închina şi ruga înaintea icoanei lui: Ştefan cel Mare şi Sfânt…De ce e încruntat chipul lui din acest bust? Pentru că n-am reuşit să păstrăm Moldova din timpul său…Şi cred că trăia cu gândul morţii foarte aproape. Nu pleca la război fără să se spovedească şi să se împărtăşească. Trăia fiecare zi ca pe ultima. Şi poate că şi din cauza acestui lucru a făcut atâtea lucruri extraordinare. Ironia sorţii este că Ştefan termină Putna (ca loc de veci al său) la 28 de ani iar el moare pe la 65 de ani…Ca şi Putna, era un spirit tare…

Cam puţin a rămas din cetatea Sucevei…Zidurile ei nu puteau adăposti mai mult de 3-400 de oameni. Vă puteţi imagina că ea a rezistat sultanului?…Ştefan a avut într-adevăr un ajutor divin. Marea oştire a lui Mehmet a avut parte de o invazie de lăcuste la traversarea Dobrogei. Corăbiile cu provizii au fost înghiţite de furtună pe Marea Neagră iar epidemia de

ciumă a decimat oastea turcă. Căderea Constantinopolului a fost un eveniment care a marcat lumea creştină din vremea lui Ştefan. Transformarea Bisericii Sfânta Sofia în moschee vorbeşte despre această înfrângere a creştinilor. Ştefan preia lupta pierdută aici şi o continuă în mica sa Moldovă, cu oameni şi resurse mai puţine, dar cu ceva mai mult succes. Căsătoria cu Maria de Mangop, descendentă a împăraţilor bizantini, are loc într-o zi cu semnificaţii aparte. Este ziua Înălţării Sfintei Cruci. Acesta este unul dintre primele semne pe care le avem despre gândul lui Ştefan de a transforma Suceava într-un centru al creştinătăţii ortodoxe, cum fusese odinioară Constantinopolul. Din anul următor, el nu mai plăteşte tribut turcilor şi începe o serie de incursiuni în Muntenia pentru a înscăuna un domnitor care să-l susţină împotriva turcilor. Este şi anul în care este numit pentru prima oară ţar, adică împărat, în Tetraevangheliarul de la Humor, un apelativ care îl pune pe picior de egalitate cu cei mai mari conducători ai vremurilor…Zece ani de încercări perseverente. Se pare că ideea unirii Ţării Româneşti cu Moldova a fost o idee nerealistă pentru acele vremuri. Muntenii nu o puteau susţine pentru că ei erau controlaţi pe întreaga linie a Dunării. Ideea însă a existat…(Bătălia de la Vaslui) A fost cea mai mare victorie a creştinilor după căderea Constantinopolului. Însuşi Papa l-a numit pe Ştefan atlet al lui Hristos. Iar unii cronicari din acea vreme, îl considerau ca fiind singurul bărbat demn de a conduce o cruciadă împotriva otomanilor. Însă el, împreună cu armata lui a sărbătorit această victorie cu patru zile de post cu apă şi cu pâine. Spuneţi-mi, ce conducător ar proceda astfel?…

El se consideră continuatorul luptei pierdute la Constantinopol de creştini. Şi după cum vedem, îl are alături pe Sfântul Constantin (într-o pictură, în biserica din Pătrăuţi). Iar lupta lui se dovedeşte a fi câştigată astăzi. Doar dacă ne uităm la salba de biserici pe care ne-a lăsat-o moştenire…Ştefan era un conducător foarte iubit, dar nu pentru că avea un şef de campanie electorală bun. Perioada comunistă a fost marcată nu numai de încercarea de a oprima credinţa creştin-ortodoxă prin demolarea unor biserici din patrimoniul naţional. Şi personalitatea lui Ştefan are de suferit, ca efect al acestei politici. Identitatea lui Ştefan… este ştirbită de elementul principal: credinţa…Ştefan era numit sfânt încă de pe vremea în care trăia. L-au sfinţit faptele sale, l-au sfinţit oamenii care l-au iubit. El a fost canonizat oficial de Biserica Ortodoxă Română abia în 1992. Mulţi s-au întrebat cum de a fost posibil ca un om care a omorât, a avut amante (!) şi a tăiat capete, să fie declarat sfânt. Puţini însă, s-au întrebat, care a fost drumul spiritual al lui Ştefan, de la omul plin de păcate (!) până la sfinţenie. Şi Sf. împărat Constantin a săvârşit lucruri îngrozitoare în viaţa sa. În cea mai mare parte a vieţii, el a fost un păgân, însă a fost sanctificat pentru ceea ce a devenit şi pentru faptele bune ce le-a săvârşit pentru ceilalţi. Important este finalul drumului şi ecoul acestui final în vieţile noastre. Pe Ştefan îl iubim pentru că a avut coloană vertebrală…Ştefan era hotărât şi sigur pe el. Pentru că îl avea pe Dumnezeu alături şi avea o credinţă de afirmat. El nu cerşea intrarea în Europa cum o facem noi azi. Moldova era Poarta Europei. El îndemna toate ţările creştine să se alăture lui în lupta contra păgânilor şi chiar dacă acestea nu au făcut-o, până la urmă istoria Europei se scrie altfel începând cu faptele lui.

Descoperim astăzi că suntem conduşi de oameni corupţi, în timp ce Ştefan îi tăia pe trădători. Poate că a fost un domn sângeros dar a ştiut să întreţină o igienă politică în slujba poporului său. Domnia lui Ştefan a fost mai lungă decât comunismul în România. A construit mai multe biserici decât a apucat Ceauşescu să dărâme. Şi chiar dacă Ştefan n-a reuşit să unească într-o singură ţară teritoriile româneşti, el a fost cel care i-a unit pe români într-o credinţă. O unire mult mai importantă. Nu a fost trădat, ci iubit…Şi a servit ca model celor care i-au urmat. Nu ştia să citească dar ştia să dicteze. Nu ştia să scrie, dar a pus pe călugări să copieze evangheliile iar pe cronicari să scrie ceea ce numim astăzi istorie…Acestea fiind spuse, poate că vom ajunge să înţelegem de ce dintre toţi cei zece, cel mai mare este Ştefan cel Mare şi Sfânt.’’

Este până la urmă de înţeles, iritarea d-lui Cioroianu (şi reproşurile aduse lui Ştefan cel Mare şi Sfânt: că a fost dictator, că n-a avut geniu, că n-a zidit o universitate, că filmul a exagerat cu „credinţa'' domnitorului etc.etc.), din moment ce nu împărtăşeşte credinţa ortodoxă. Este vizibil acest fapt, din punctul meu de vedere cel puţin. Am să spun, ca şi dl. Gorovei că este problema şi opinia dumnealui (să considere domnia lui Ştefan, ca şi în cazul lui Ion Antonescu, drept o „aventură''…).

Şi, întocmai cum dl. Oişteanu se simte „reprezentat'' de filmul Iepan-Cioroianu, tot astfel mă simt reprezentat de două mari personalităţi româneşti, care îşi au obârşia în zona Sucevei (Bucovinei), de doi români care au avut un destin excepţional şi o mare misiune de îndeplinit: Mihai Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Sunt întrutorul de acord, prin urmare, cu criticul şi istoricul Theodor Codreanu, care preciza că „reprezintă placa turnantă a românismului'', atât în România, cât şi în Basarabia. Sigur că, mai avem şi alte personalităţi de excepţie şi ele nu sunt chiar puţine. Avem conducători politici, teologi şi oameni de cultură cu totul şi cu totul remarcabili. Dar, rămân la ideea că aceste două mari personalităţi sunt inegalabile, întrunind toate cele cinci criterii, care stau la baza discuţiilor pe marginea susţinerii unui „mare român''(moştenire spirituală, geniu, curaj, abilităţi de conducător şi măreţie).

Ar fi mai interesant să ne gândim cum ar trebui să interpretăm absenţa notabilă în cadrul emisiunilor din tot acest ciclu, a unor prestigioşi istorici şi preoţi, a unor mari oameni de cultură actuali, a unor sociologi, ori chiar a membrilor trupei „Paraziţii''? În lipsa acestora (care poate că n-au îndrăznit, sau n-au fost lăsaţi!) aş zice că sunt mai demne de a fi luate în considerare unele gânduri ale unor români adevăraţi, care au lăsat deoparte, pentru o clipă, indiferenţa:

„Cel mai mare român al tuturor timpurilor va fi acela care va conduce România numai spre bunătate, pace şi încredere în Dumnezeu. Dacă le-am avea pe acestea… Un exemplu de jertfă uluitoare este **Constantin Brâncoveanu*****, care nu s-a dezis de credinţa lui… Îmi face plăcere să vă răspund. Pentru mine, cel mai mare român este Constantin Brâncoveanu, pentru că a ridicat neamul românesc la dimensiune cosmică prin jertfa lui. Dumnezeu, Unul Dumnezeu şi-a dat Fiul. Brâncoveanu şi-a dat patru fii. Nu există ţară care să aibă rege sau împărat, sau domn, care să fi făcut ce-a făcut domnitorul nostru…''***

Şi totuşi noi, românii, nu trebuie să cădem într-un sentiment ridicol de mândrie. Nu exclud ideea de a fi reprezentaţi de un român, care a făcut pentru România ceea ce n-au făcut poate toţi ceilalţi la un loc şi mai mult nu s-ar fi putut. Chiar dacă eu îi admir şi nu văd mai „mari români'' decât pe Eminescu şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, aprofundând subiectul, nu pot să spun decât că, am ajuns la aceeaşi concluzie împărtăşită de cineva, care a trimis emisiunii un SMS: *„Cel mai mare român este DUMNEZEU.''* Iată cum, în câteva cuvinte, este spus tot adevărul.

Ce înseamnă în definitiv a fi „mare român''? A fi un „mare român'' înseamnă de fapt, a-l iubi pe Dumnezeu şi a-ţi iubi neamul tău, într-atât de mult încât să contribui efectiv la mântuirea acestuia. Iar a afla cine este „cel mai mare român al tuturor timpurilor'' nu prea cred că stă în putinţa noastră. Şi nici democraţia sau majoritatea nu poate decide asta. Numai Dumnezeu ştie într-adevăr ce se ascunde în inima şi mintea fiecărui om, din toate timpurile şi numai El poate face o asemenea alegere şi ierarhizare. Cum să credem noi, că am putea şti, cu certitudine, cine va merge în fruntea „cetei'' sau neamului la Judecata de Apoi? Putem presupune, dar nu putem avea nici o garanţie în acest sens…

ÎNCĂ O LECŢIE CARE NU SE ÎNVAŢĂ ÎN ŞCOALĂ: MAREA TRĂDARE A LUI ALEXANDRU IOAN CUZA DE CĂTRE MONSTRUOASA COALIŢIE

Istoria românilor este, după cum bine ştiţi, plină de trădări mârşave şi asasinate din motive politice. Aşa cum, Eminescu protesta împotriva uciderii domnitorului Moldovei, Grigorie Ghica, decapitat de turci ca de altfel şi Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi (o monstruozitate fără precedent şi de neînţeles!), aşa se cuvine ca unii dintre noi, să protestăm împotriva perpetuării trecerii într-un con de umbră a meritelor şi sfârşitului tragic a unuia dintre cei mai mari eroi ai neamului românesc, Alexandru Ioan Cuza, cel atât de iubit de popor şi cel care a înfiinţat prima universitate românească, şi anume cea de la Iaşi.

Nu voi intra în prea multe amănunte de ordin istoric, ci aş vrea să punctez doar câteva elemente mai importante, care sunt de natură să sublinieze distincţia dintre adevăratul patriotism şi falsul sau făţarnicul patriotism, căruia i s-a mai spus şi patriotism de paradă. Totodată, intuim tot mai mult implicarea masoneriei în astfel de tragice evenimente pentru întreg poporul român. S-a invocat adesea în mass-media, dimpotrivă, că Al. I. Cuza ar fi fost mason. Dar, simplul exerciţiu al logicii elementare contrazice o astfel de teză. Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi fost nicidecum înlăturat şi se ştie cât de puternică este în general masoneria. Nu pentru asta a fost arestat în miez de noapte şi trimis forţat şi pe ascuns în exil, unde a murit în cele mai grele condiţii de trai. Nu. A fost sacrificat pentru că era un mare patriot, care promova mari reforme în sprijinul românilor de rând şi României, în general.

Vă puteţi imagina ascensiunea ţării noastre, dacă acest om de stat (cel care a pus bazele României moderne şi principalele ei instituţii) ar fi rămas la conducere mulţi ani? Eu nu pot să nu remarc nici prezentarea sa tot mai trunchiată din manualele de istorie, în timp ce, toate meritele sunt pasate regelui Carol I, cel care de fapt, a venit cu scopul (printre altele) de a se îmbogăţi (şi a reuşit să devină, într-un timp destul de scurt cel mai bogat din ţară; el care venise fără nici o avere!). A confiscat realizările predecesorului său şi s-a considerat el însuşi artizanul României moderne, pentru simplul fapt că a patronat dobândirea independenţei de stat. Mai târziu s-a invocat faptul că el ne-a racordat la valorile europene şi multe altele. Credeţi într-adevăr, că un străin a putut deveni un „mare român'', mai mare chiar şi decât Alexandru Ioan Cuza? Credeţi că Eminescu însuşi îl preţuia atât de mult pe Carol I, regele care se temea că-i va fi furată „moştenirea'' (după cum a sugerat la procesul de punere sub interdicţie, marele critic Eminescu)?

Lovitura de stat din 11 februarie 1866, despre care am amintit şi în altă parte, a fost organizată de liberalii radicali conduşi de Ion C. Brătianu şi C. A. Rosetti, la care s-au raliat conservatorii. Primii îi reproşau „moderaţia'' iar ceilalţi reformele agrară şi electorală. În realitate, s-a dorit un domn străin care să le protejeze tuturor interesele, dar nu şi claselor de jos (pe care le ajutase Cuza). Este de notorietate pentru publicistica lui Eminescu, critica foarte dură la adresa liberalilor. Caragiale va scrie şi el dur la adresa regelui Carol I, „uzurpatorul'' într-un fel al lui Cuza. Nu cred că aceste lucruri se datorează hazardului. În opinia mea, aceste critici vizează în primul rând detronarea lui Cuza şi exilarea forţată a acestuia, adică această „crimă'' comisă de monstruoasa coaliţie masonică.

Istoricii actuali recunosc apartenenţa multor liberali la lojile masonice, în frunte tocmai cu cei doi menţionaţi mai sus. Iar faptul că, domnitorul mai trăieşte până în mai 1873, adică şapte ani (de chin) iar Eminescu agonizează aproximativ tot atâţia ani, demonstrează cu atât mai mult sadismul incredibil al ocultei, aplicat minţilor strălucite puse în slujba binelui public şi interesului naţional. Mai trebuie spus, că după abdicarea lui Cuza, s-a format o locotenenţă domnească, formată din Lascăr Catargiu (unul din liderii Partidului Conservator creat la 1880),

generalul Nicolae Golescu (ajuns prim-ministru liberal în perioada mai-noiembrie 1868) şi colonelul Nicolae Haralambie.

*

Patriotismul foloseşte nu numai demagogilor, dar şi trădătorilor pentru a se justifica (atunci când e „folosit'', iar nu trăit în sens pozitiv - n.a.). E bun şi în caz de oportunism sau laşitate. Alexandru Candiano-Popescu a jucat un rol însemnat în complotul militarilor pentru detronarea lui Cuza. E cel care-l câştigă de partea conspiraţiei pe colonelul Nicolae Haralambie, comandantul Regimentului de artilerie din Bucureşti. Viitorul personaj caragilian îşi asumă misiunea de a-i aresta pe generalii Savel Manu şi Ion Em. Florescu, loiali Domnitorului. Alexandru Candiano-Popescu n-are nici un motiv să conspire împotriva lui Cuza (şi totuşi a făcut-o! - n.a.). Cum el însuşi recunoaşte, Domnitorul îl „onora cu favoarea sa''. Urmare a unei audienţe la Palat, în iulie 1859, devine unul dintre preferaţi. [...] Şi cu toate astea, Alexandru Candiano-Popescu se numără printre militarii din conspiraţia pentru detronarea Domnitorului, încălcând nu doar jurământul militar, dar şi condiţia de loialitate. Cum se justifică autorul? Dându-se după aşa-zisul interes al ţării (sau al poporului ?!; popor mereu invocat de demagogii din toate timpurile, inclusiv de către comunişti - n.a.): „Politicienii, cum am zis mai sus, aveau şi interese de stat şi interese personale ca să răstoarne pe Cuza. Interesul meu personal însă era ca dânsul să stea pe tron cât mai mult. Dar interesul meu nu se potrivea cu cel obştesc (mai degrabă, cu cel al celor care au avut de «suferit» din cauza marilor reforme sociale introduse de Cuza - n.a.). Mie îmi mergea bine, ţării însă îi mergea rău'' (dar ţara era reprezentată de câteva persoane sau de milioanele de ţărani de atunci ? - n.a.). [...]

Până la scrierea memoriilor, locotenentul devenise general şi aghiotant al lui Carol I (deci, fusese recompensat pe măsura contribuţiei lui la aducerea unui prinţ străin pe tronul celor două ţări româneşti unite - n.a.). Căpătase şi faima de erou al Războiului de Independenţă. Ipostaza asta îl face să dea opţiunii pentru Conspiraţie înfăţişarea unui zbucium de tip shakesperian: „Cu sufletul înecat în amărăciune şi în mâhnire, am intrat în conspiraţie, împins de cea mai desăvârşită dezinteresare (oare, îşi închipuie că am putea să-l credem? - n.a.) şi împlinind cea mai grozavă jertfă pe care un om poate să o împlinească (o adevărată blasfemie la adresa ideii de jertfă pentru binele general - n.a.). De o parte dragostea şi devotamentul meu către Domn, de altă parte, dragostea şi datoria mea către ţară. Dumnezeu, care cunoaşte curăţenia cugetării mele, a văzut că nu am fost un nerecunoscător, ci un patriot. Câte nopţi n-am dormit! (cuprins, poate ulterior de remuşcări, da! - n.a.) Ce chin, ce luptă înverşunată s-a petrecut în mine! Trebuia să mă hotărăsc. Am ales ţara!'' (pentru că, masonii l-au convins că ţara ar avea mai mult de câştigat printr-o alianţă cu Casa deHohenzollern! - n.a.) Şi uite aşa! În loc de, am ales trădarea, am ales ţara! O justificare care străbate întreaga istorie a patriei. [2]

*

Revenind la emisiunea ,,Mari români'', am urmărit cu interes deosebit a doua „confruntare'', cea care i-a avut ca protagonişti pe Alexandru Ioan Cuza şi Nadia Comăneci, adică întrecerea între ocupanţii locurilor 9 şi 10 din topul celor zece mari români, rămaşi în concurs. Dincolo de aceeaşi tactică a acestor documentare de a îmbina cu abilitate trecutul cu prezentul (prin evocarea trecutului în paralel cu imagini din prezent, cum ar fi tineri interpretând muzică rap, stadioane cu mulţimi în delir etc. etc.) şi prezentarea într-o notă de familiaritate a acestor personalităţi ale României (totul pentru a fi pe gustul celor avuţi de realizatori în vedere: tinerii), trebuie să recunosc că pledoaria pentru domnitorul Cuza a fost una poate prea convingătoare (recurgându-se intens la unele mijloace persuasive), chiar dacă s-a precizat că „nu s-a recurs la fardarea acestuia şi a fost prezentat într-o lumină pur omenească''.

---

[2] Ion Cristoiu, în art. Patriotismul bun la toate, apărut în Jurnalul Naţional, 21 mai 2006, p.14.

Aşa cum am mai spus, personal nu mi-l pot închipui pe Cuza ca pe un mason veritabil. Aceasta rezultă din tot ce-a făcut el. Chiar dacă ar fi fost poate în tinereţe, ca atâţia alţi intelectuali, cu siguranţă el a demonstrat că s-a desprins de aceasta, pentru a îmbrăţişa puternic cauza interesului naţional şi modernizarea României. Există şi o mare ruptură, în mod logic, între el şi oculta internaţională, devreme ce a fost detronat şi exilat. Nu văd vreun alt motiv mai plauzibil.

Documentarul amintit, realizat de regizorul Laurenţiu Rusescu şi prezentat de jurnalistul Ioan T. Morar, are meritul de a ne reîmprospăta memoria şi chiar a ne face cunoscute o serie de aspecte pe care, fie nu le-am ştiut, fie le-am trecut noi înşine cu vederea. În rândurile următoare, doresc a aduce astfel un elogiu sincer celui care îi suntem datori – domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Să menţionăm principalele realizări sau reforme a acestui tânăr, fost ofiţer de carieră dar şi magistrat, pe care eu unul l-aş putea compara oarecum cu împăratul macedonean Alexandru cel Mare (cel care a murit la numai 33 de ani), pentru că a înfăptuit atâtea lucruri într-un timp atât de scurt: a stabilit capitala la Bucureşti (deşi era de origine moldovean); a desfiinţat privilegiile de clasă (ţăranii devenind proprietari pe pământurile pe care le lucrau şi pe mijloacele de muncă, dar şi cetăţeni cu drept de vot; şi e vorba de 1 milion de români!); a stabilit egalitatea tuturor în faţa legii (dar şi drepturi şi obligaţii individuale); a făcut separarea puterilor în stat; a promulgat legea electorală, legea rurală, Codul civil, Codul penal, Codul comercial; a înfiinţat şi modernizat prima armată a României (care ulterior a obţinut independenţa de stat sub Carol I); a înfiinţat serviciul statistic şi Casa de Consemnaţiuni (actualul CEC); a stabilit învăţământul ca obligatoriu pentru toţi; a sprijinit înfiinţarea unor importante instituţii de cultură şi educaţie naţională (Muzeul de antichităţi din Bucureşti, Conservatorul de muzică de la Iaşi, Şcoala de arte frumoase de la Bucureşti, Universitatea de la Iaşi care îi poartă şi azi numele, Universitatea din Bucureşti, Arhivele statului etc.)

Potrivit realizatorilor filmului, cele mai multe dintre aceste realizări notabile au fost înfăptuite după dizolvarea Adunării legiuitoare care i se opunea cu îndârjire şi desemnarea lui Mihail Kogălniceanu în fruntea guvernului, dată de la care începe practic „modernizarea în forţă a României''. Ioan T. Morar îl aşează la baza României moderne de astăzi şi-l consideră iniţiatorul unor reforme care se văd şi acum, fără de care n-am fi cunoscut curând avantajele democraţiei. El descoperă cu această ocazie în Cuza un „personaj fabulos'', spunând de asemenea că, „Cuza a intrat în legendă şi a rămas acolo'' iar „puţine persoane au intrat în legendă, în imaginarul colectiv al românilor''. Cum s-a ajuns la aceasta? Pentru că, Al. Ioan Cuza a fost „nu numai un om al reformelor, ci şi un domnitor iubit de poporul său''. Împotriva tuturor greutăţilor de atunci, împotriva intrigilor, conservatorismului boierilor, ipocriziei liberalilor şi chiar împotriva mentalităţii compatrioţilor săi („cel mai mare duşman''), a reuşit să facă şi Unirea şi Reforma. Se pare că „se mişca prea repede după gustul prietenilor şi mergea prea departe după cel al duşmanilor''.

Ioan T. Morar explică naşterea monstruoasei coaliţii, ca pe una a foştilor prieteni şi duşmani care s-au unit împotriva sa, în „cel mai pur spirit românesc'', potrivit principiului „vorbeşte pe cineva de rău şi până la urmă lumea o să creadă''. Aceştia toţi l-au izolat politic şi l-au reclamat la Paris. Să admitem, că l-au trădat toţi (deşi e absurd să credem aşa ceva!). Şi totuşi, el se bucura de tot respectul şi dragostea românilor în general. De asemenea, resping teza autorilor care susţin că domnitorul „ştia ce i se pregăteşte şi i-ar fi putut aresta oricând pe complotişti'' şi „a acceptat să abdice (adică, fără a fi forţat!) pentru că armatele celor trei imperii înconjurătoare ar fi cotropit România şi s-ar fi dus toate reformele sale, punând interesul naţional peste interesul propriu''. De aceea, se şi întreba: cunoaşteţi mulţi bărbaţi ai istoriei care ar fi făcut acest lucru?'' O resping pentru că nu conjunctura l-a dărâmat pe Cuza, ci masoneria, cea care primea reclamaţiile din teritoriu (la Paris bunăoară), mai ales a călugărilor greci. În film, nu

se subliniază faptul confiscării averilor mănăstireşti şi importanţa unirii mitropoliilor ţărilor româneşti.

Documentarul insistă în schimb, parcă prea mult asupra vieţii boeme a tânărului Cuza şi ascensiunea lui sinuoasă. Se pomeneşte faptul că ar fi iubit femeile, că ar fi avut doi copii cu o amantă (dar, cu precizarea totuşi că soţia lui nu putea naşte copii iar aceştia doi au fost adoptaţi ulterior de către familia domnească), că era frivol şi un om obişnuit ca mulţi alţi intelectuali paşoptişti, care în ciuda firii lor de petrecăreţi, au venit înapoi în România cu idei progresiste şi proiecte naţionale). Ioan T. Morar se întreabă prin urmare cum de-a fost posibilă o asemenea transformare, ca în urma desemnării sale de către unionişti ,,să devină opusul celui dinainte'' şi ,,un mare bărbat de stat''.

Fiind în dezacord cu realizatorii emisiunii ,,Mari români'' (Radu Naum – prezentatorul ştirilor sportive, Irina Păcuraru, Florin Iaru) şi susţinătorul Nadiei Comăneci (coalizaţi), Ioan T. Morar se apără totuşi, explicând pe tonul său jovial pe tot parcursul, că domnitorul n-a modernizat Bucureştiul (pe care Carol I l-a găsit drept un oraş departe de a fi european, conform intervenţiei lui Radu Naum) pentru că el nu avea vocaţia de arhitect, ci de reformator al instituţiilor statului, că el a impus la noi pentru prima dată denumirea de ,,român'' şi ,,România'', că a impus grafia latină şi nu slavonă, că pentru prima oară românii s-au simţit solidari prin apartenenţa lor la o singură patrie sau ţară, prin patriotism (care nu era demonetizat ca astăzi).

Tot el subliniază faptul că, domnitorul a fost conştient de tranziţia domniei sale şi tocmai de aceea a accelerat toate reformele, ,,având visul de a rămâne în istorie'', că a fost un liberal moderat, un om înzestrat cu ,,geniul moderaţiei'', care a realizat un echilibru permanent între forţele politice într-o perioadă foarte dezechilibrată, când echilibrul dintre marile imperii vecine era unul foarte fragil. Cu alte cuvinte, i se subliniază diplomaţia de care a dat dovadă.

Pentru Ioan T. Morar, importantă este însă transformarea personală a lui Cuza (drumul său spiritual, ca şi în cazul lui Ştefan cel Mare) şi faptul că a rămas efectiv în legendă. El spune că ,,importantă este ocaua lui Cuza, pe care românii o evocă''. Şi, la fel ca şi Eminescu, care se întreba: ,,Unde eşti tu, Ţepeş Doamne…'', românii se întreabă: ,,Unde este un Cuza ca să vadă nedreptăţile de astăzi, să vadă cum se umblă cu două măsuri (ocaua mare şi ocaua mică), una pentru cei bogaţi şi alta pentru cei săraci''. Astfel, în Cuza, românii îşi descoperă propriile slăbiciuni, pe care el a ştiut în schimb să le înăbuşe, să fie ,,vultur pentru o oră''. De asemenea, spre deosebire de Carol I, care i-a succedat la tron, Cuza ,,a lăsat un întreg sistem de reforme care porniseră deja şi care au contribuit hotărâtor la schimbarea la faţă a României''.

A invocat în sprijinul pledoariei sale chiar şi cuvintele lui Laios Kosuth, conducătorul revoluţiei maghiare de la 1848, care nu poate fi acuzat de partizanat: ,,Un astfel de spirit e necesar să întemeieze o patrie sau dacă a pierdut-o să o recâştige'', dar şi ale lui Nicolae Iorga: ,,A fost un om vrednic de legenda sa şi în jurul său s-a făurit o legendă vrednică de dânsul''. În continuare, precizează că odată pus în fruntea ţării, a conştientizat datoria imensă faţă de poporul român, (popor ,,purtând amprenta corupţiei stăpânirilor străine'') şi ,,a condus să se facă'' tot ce s-a făcut, spre deosebire de Carol I, care doar a girat cu numele său realizările poporului român. L-a condus în direcţia cea bună (naţională). Dintr-o ţară înapoiată, agrară şi tributară Porţii Otomane (cucerindu-l pe sultan cu carisma sa), a făcut o ţară modernă şi racordată la instituţiile moderne ale Europei. A avut ,,norocul de a-i avea alături pe Mihail Kogălniceanu şi Vasile Alecsandri, colegi şi prieteni din copilărie''.

În încheiere, aş vrea să precizez unele aspecte. Dacă admitem faptul că Elena Rosetti s-a căsătorit cu el pentru a-l alătura intereselor masonice (fiind poate rudă chiar cu C. A. Rosetti, cu care a polemizat atât de mult Mihai Eminescu), precum şi faptul că Vasile Alecsandri condamna vehement atitudinea de exploatare economică a evreilor din epocă, atunci am mai putea adăuga că marele domnitor român s-a pus rău şi cu masoneria. Aşa se explică de ce n-a fost pur şi simplu ucis, nici el şi nici Eminescu (care a scris despre Cuza în termeni elogioşi şi l-a regretat profund)

şi care l-a şi vizitat la Heildelberg. Masoneria nu-i voia în nici un caz eroi naţionali. Ea voia doar răzbunare.

Mai în glumă, mai în serios, în atmosfera destinsă a emisiunii, Ioan T. Morar se temea totuşi ca nu cumva Cuza „să fie detronat pentru a doua oară'' în această competiţie a valorilor naţionale româneşti, ceea ce dovedeşte (cred eu) o dată în plus posibila implicare a masoneriei în tot acest spectacol de televiziune. Nu pot să nu-mi amintesc de o emisiune anterioară, în care Irina Păcuraru, din „proprie iniţiativă'', asemenea celor care îi făceau reclamă lui Carol I, pentru a fi votat, îndemna să fie mai bine cunoscute personalităţi (masonice) de genul lui Basarab Nicolescu şi Ştefan Lupaşcu, care au îmbrăţişat după cum se ştie gnosticismul…

Mă îngrijorează faptul că, de pildă lui C. A. Rosetti i se face „publicitate'' în manualul de istorie (în ipostazele de ministru, deputat, primar al Capitalei şi mai ales „unul din marii ziarişti ai epocii'' pentru că era fondatorul şi patronul ziarului Românul). Adică, îl recompensăm pe unul din capii monstruoasei coaliţii? Până şi istoricul Ion Bulei vorbeşte elogios la adresa lui şi a lui Carol I…

NU VĂ LĂSAŢI MANIPULAŢI NICIODATĂ! PĂSTRAŢI-VĂ MEREU INTACTĂ LUCIDITATEA ŞI DEMNITATEA!

Vizionând noua „confruntare'' a emisiunii „Mari români'' am avut senzaţia unei revelaţii, care confirmă şi mai mult acest experiment de manipulare la nivel naţional. Emisiunea este realizată anume pentru mase, îndeosebi pentru tineri (cei care utilizează frecvent internetul şi telefonia mobilă), în scopul de a-i educa „altfel''şi se recurge la influenţarea lor, chiar dacă se vorbeşte de opţiunile voluntar exprimate de aceştia. Iar această influenţare are sorţi de izbândă asupra tinerilor mai puţin informaţi sau dezinformaţi de asemenenea emisiuni partinice. Chiar şi aşa, dând credit sporit românilor interesaţi cu adevărat de valorile româneşti şi de acest top, cum putem şti noi că se contabilizează corect aceste voturi exprimate? La urma urmei, realizatorii şi prezentatorii vor spune că, de fapt, n-a fost decât un joc. Dar acest „joc'' este luat în serios, din păcate, de foarte mulţi români, pentru că subiectul ales este unul serios şi important, şi ca atare este firească atitudinea lor „nerelaxată''.

Chestiunea devine extrem de interesantă dacă vom aborda totul din perspectiva creştină. Mai întâi, hai să privim „meciurile'' organizate ale valorilor noastre, aşa cum au decis realizatorii:

Ştefan cel Mare – Ion Antonescu
Al. Ioan Cuza – Nadia Comăneci
Constantin Brâncuşi – Mircea Eliade
Mihai Eminescu – Richard Wurmbrand
Mihai Viteazul – Carol I

La prima vedere, nimic neobişnuit. Dar, dacă privim cu atenţie şi avem o imagine cât de cât clară despre aceste personalităţi, atunci putem remarca unele aspecte cel puţin surprinzătoare. Lăsând la o parte faptul, că topul celor 100 de „mari români'' are aproximativ 30% personaje care nu corespund defel acestui top şi prin urmare nici faza celor 10 rămaşi cred că nu face excepţie (şi se vede!; lipsind Constantin Brâncoveanu, Corneliu Zelea-Codreanu, părintele Dumitru Stăniloae, Emil Cioran, dar şi Ion Luca Caragiale), constatăm în partea stângă modele de conştiinţă autentică şi de patriotism, iar în partea dreaptă personalităţi care nu excelează prin valoarea lor intrinsecă, ci prin notorietatea dobândită (la care mass-media a avut desigur, un important rol de afirmare şi impunere).

Dacă, în cazul celorlalte patru personalităţi din stânga, reiese evident ceea ce am afirmat mai sus, în cazul lui Brâncuşi, se poate invoca în primul rând faptul, că multă vreme el nu a cerut cetăţenia străină, rămânând în Franţa în calitatea sa de român, până când a fost nevoit s-o ceară, în faţa respingerii sale în România condusă la acea vreme de către comunişti (George Călinescu şi Alexandru Graur, neconsiderând-ul nici măcar sculptor, deşi operele sale făceau vâlvă în străinătate!). Cât priveşte cele cinci personalităţi din dreapta, publicitatea făcută în jurul lor le-a creat o aură pe care cred că n-o meritau în întregime şi s-au făcut mai mult sau mai puţin exagerări voite.

Din perspectivă creştină şi aducând în discuţie implicarea masoneriei, în opinia mea avem în stânga pe cei care fac cinste neamului românesc şi care s-au opus, în mod conştient sau nu, masoneriei, pe când în dreapta constatăm personaje care s-au supus, mai mult sau mai puţin manipulării prestigiului lor, puterii şi influenţei masonice. Nu cred că greşesc dacă spun, că în partea stângă avem dovada unor creştini activi, care au luptat pentru neamul lor şi pentru afirmarea valorilor româneşti iar în partea dreaptă avem personalităţi devenite „mărci'' în mâinile altora (cazul cel mai elocvent fiind chiar al Nadiei; iar America a făcut cele mai mari astfel de promovări: de pildă, unele cărţi ale lui Richard Wurmbrand au fost traduse cu sprijinul

comunităţii protestante la care a aderat activ ca pastor, în peste 80 de limbi! Iar Eminescu, multă vreme nici n-a fost tradus...).

Realizatorii-şefi ştiu sau nu ştiu probabil, că au opus astfel, câte un creştin unuia „mai puţin creştin'' (sau necreştin, avid mai mult sau mai puţin de faimă), că a aranjat mai întâi pe românii „valoroşi'' (exponenţi ai valorilor româneşti autentice, ai poporului român) în stânga, iar pe „marii români'' (celebri, cunoscuţi peste hotare) în partea dreaptă. Tot ei s-au gândit să-i avantajeze desigur pe aceştia din urmă astfel, prin prezentarea lor la urmă, după ceilalţi, pentru ca documentarul de la sfârşit să fie mult mai proaspăt în memoria telespectatorilor şi să se bucure de mai multe voturi. Acest lucru „se vede'' până la urmă chiar şi din prezentarea lui Carol I, rămasă în mod suspect şi expres la urmă, şi poate că aţi observat cât de mult s-a făcut campanie în mass media pentru sublinierea figurii sale. Eu totuşi cred, că un intelectual adevărat nu s-ar lăsa amăgit, impresionat şi manipulat de o asemenea emisiune „doar provocatoare'', pe când însă, un tânăr ca atâţia alţii mai puţin informaţi (şi sunt normal, mai mulţi aceştia decât cei informaţi!), din categoria 26-45 de ani, cea care formează majoritatea participanţilor la top, ar ceda aproape fără să-şi dea seama şi „ar lua de bune'' desigur toate afirmaţiile acestea aşa-zis sau dorite a fi şi ''educative''.

Deşi, în momentul când scriu acestea, n-au avut loc ultimele două confruntări, fiind anunţată doar cea dintre Mihai Eminescu şi Richard Wurmbrand, mie mi se pare previzibil rezultatul. Cred că „marea finală'' va fi hotărâtă cumva între Mircea Eliade şi Carol I, iar acesta din urmă va dobândi mult râvnitul trofeu de „cel mai mare român al tuturor timpurilor''. Pentru mine cel puţin, manipularea este evidentă şi se subscrie logicii şi intereselor actuale ale globalizării şi implicit ale masoneriei.

Cel mai interesant aspect mi se pare această transformare a lui Mircea Eliade dintr-un legionar în cercetător şi susţinător înfocat în America, al istoriei religiilor. Susţinătorul său a făcut imprudenţa să spună că Alexandru Rosetti l-a ajutat pe Eliade să fie eliberat din închisoarea unde ajunsese graţie dictaturii carliste şi să înceapă o nouă viaţă la Londra. Cum să nu-l suspectăm astfel de apartenenţă sau colaborare cu masoneria, când mai cunoaştem şi marea pasiune a lui Eliade pentru yoga şi religiile orientale (pe care le cunoştea ca nimeni altul) şi când, chiar din filmul documentar reiese că din „fragedă'' tinereţe renunţă la trăirea ortodoxiei, care nu mai „corespundea'' aspiraţiilor sale „înalte''. Ambiţia şi lipsa de modestie din a doua parte a vieţii sale (comparându-se mereu cu Goethe şi alte personalităţi enciclopedice), insistenţa de a se introduce în şcoli studiul istoriei religiilor, ca un prim pas, de fapt, spre ecumenism (sau toleranţă disimulată), ne întăresc convingerea că în Eliade a avut loc o transformare în genul celei care s-a petrecut în Nicolae Iorga, tot o personalitate enciclopedică.

Interesante mi se par şi afirmaţiile lui Dragoş Bucurenci, potrivit cărora, datorită lui Eliade s-a evitat situaţia de a avea „habotnici'' precum preşedintele american actual şi am avut de-a face cu o re-sacralizare a lumii. De unde şi până unde a putut trage astfel de concluzii? Dacă realitatea este chiar opusă în ceea ce priveşte aceste susţineri neîntemeiate şi neargumentate? Pentru că, eu cel puţin cred în contrariul lor. Şi mai cred că, nu putem nega faptul că o mare parte din opera şi filosofia lui Eliade a servit desigur intereselor ocultei mondiale (popularizarea religiilor orientale şi ecumenismul), aşa cum şi Nicolae Iorga a fost cumpărat la un moment dat de cercuri evreieşti. Totuşi nu putem nega opera lor din prima fază (naţionalistă), după cum nu-i putem nega lui Emil Cioran bunele intenţii când a scris „*Schimbarea la faţă a României*''. Ce s-a întâmplat ulterior, în cazul acestor geniali gânditori este însă absolut regretabil…

În continuare, voi vorbi puţin despre următoarea „confruntare'', pe care am aşteptat-o cu mult interes, pentru că Eminescu este în opinia mea personalitatea emblematică a României (sau aşa ar trebui să fie), cel mai mare geniu pe care, din fericire, îl avem noi românii. Aşadar, nu se poate afirma că n-am urmărit cu atenţie sporită şi cât mai critic cu putinţă, această competiţie cu Richard Wurmbrand, despre care aproape toţi românii (cel puţin în România) nu ştiau nimic până

acum. Dimpotrivă. Doream să văd o nouă interpretare a lui Eminescu, diferită de cea din manuale şi cărţi.

Mai întâi, am înţeles cu această ocazie, cât de greu e „să cuprinzi'' o personalitate complexă, cum este mai ales cea a lui Eminescu, într-un documentar scurt de circa 30 de minute. De aceea, eu cred că aceste documentare nu pot avea pretenţia unei cunoaşteri profunde şi adecvate a personalităţilor evocate. Sunt până la urmă doar nişte viziuni reducţioniste şi, ca atare ele nu pot fi constructive decât dacă le considerăm doar simple invitaţii pentru studierea mai laborioasă a vieţii şi operelor lor. Sunt deci, în asentimentul lui Andrei Gheorghe, care recunoştea pe lângă aspectul menţionat şi „mândria'' sa de a fi apărătorul lui Eminescu.

Trebuie să mărturisesc, că nici eu şi nici mulţi alţii probabil n-ar fi putut să facă ceea ce a reuşit Andrei Gheorghe şi echipa cu care a lucrat la documentar. Apărarea lui a fost într-adevăr una de excepţie (sub aspect oratoric şi artistic), aşa cum se şi impunea de altfel în actualul context al denigrării marilor noastre valori. Mă bucur că în mare parte s-a reuşit a se surprinde chiar esenţialul şi că, în ciuda „presiunilor'' amintite la început de prezentatori, Andrei Gheorghe a avut admirabilul curaj să se opună celor pe care i-a numit „partizanii'' lui Wurmbrand (începând cu istoricul Stejărel Olaru, desemnat să-l „argumenteze'' pe pastorul evreu, fost comunist înfocat, dar convertit la religia protestantă, realizatorii documentarului care au atras-o de partea lor pe d-na Lucia Hossu-Longin, autoare a multor filme documentare, printre care şi a impresionantului Memorial al durerii, fiind rudă chiar cu cardinalul Iuliu Hossu; şi desigur prezentatorii emisiunii, în frunte cu Radu Naum, cel care se ocupă la TVR 1 cu ştirile sportive şi care, nu ştiu dacă era potrivit pentru o asemenea emisiune).

Cât priveşte documentarul privindu-l pe Eminescu, el ar fi fost perfect dacă ar fi precizat cu acurateţe dimensiunile principale ale personalităţii sale. Adică, există unele omisiuni destul de importante ca să nu le trec cu vederea şi să nu se supere realizatorii pe mine pentru atâta lucru. De aceea, mai fac precizarea, că în al doilea volum al antologiei de faţă, veţi descoperi „un alt Eminescu de până acum'', nu cel învăţat la şcoală, nu acel „geniu neînţeles'' sau „poet nefericit'' pe care l-au cultivat manualele şcolare şi pe care îl expun în continuare şi astăzi! Cele cinci capitole despre Eminescu vin să completeze în chip fericit tot ceea ce au început să spună Andrei Gheorghe, eminescologul Dumitru Vatamaniuc şi d-na regizoare Camelia Robe. Consider că am ales texte dintre cele mai valoroase pentru a contura personalitatea reală a marelui scriitor român, poet de geniu dar şi un jurnalist absolut excepţional.

Am încercat să-l prezint mai ales în acele ipostaze mai puţin cunoscute:

- erou al istoriei şi culturii moderne româneşti (liderul din acel moment al mişcării de unificare a Regatului României cu Ardealul, Bucovina şi Basarabia; cel care a influenţat nu numai pe unii intelectuali ai timpului său ci şi pe foarte mulţi din rândul generaţiilor care i-au succedat; de la Eminescu, care n-a îmbrăţişat masoneria ca majoritatea junimiştilor, s-a produs o desprindere reală a intelectualilor români de masonerie, şi datorită faptului că ei au intuit sau au înţeles ce forţe l-au sacrificat);
- creştin ortodox (care s-a opus prin articolele şi acţiunile sale ofensivei catolice (maghiare) şi care a criticat multe din „păcatele'' sau bolile neamului său);
- naţionalist desăvârşit (dăruit în întregime ţării sale şi intereselor românilor de pretutindeni, mai cu seamă a celor asupriţi din Ardeal, Bucovina şi Basarabia, aflaţi sub stăpânire străină şi supuşi deznaţionalizării);
- jurnalist de excepţie, perfecţionist şi plin de curaj (care a criticat aspru politicienii timpului său; care a schimbat nu numai limba românească literară, prin poezia şi proza sa, dar până şi felul de a se scrie în presă!);
- filosof şi gânditor absolut remarcabil (chiar în spaţiul culturii universale, a filosofiei, având şi o înaltă erudiţie şi atracţie către multe domenii, inclusiv economia politică şi ceea ce numim astăzi politologie);

- un istoric deosebit de competent (apreciat şi continuat de alţii, printre care Nicolae Iorga);
- poet naţional incontestabil (care se considera, în modestia sa, precum Emil Cioran, dar în planuri diferite, „poet de ocazie'', pentru că adevărata misiune a lui era să scrie în presă, să apere interesele lezate ale românilor ca un veritabil avocat al lor, să critice slăbiciunile neamului său şi să-l înalţe pe cât îi stătea în putere pe locul meritat).

De aceea, nu pot prin urmare, decât să „condamn'' atitudinea lui Stejărel Olaru, care ca istoric recunoscut în prezent (ales şi în conducerea comisiei de studiere a crimelor comunismului, şi consilier al preşedintelui Băsescu pe probleme de securitate), n-a văzut în Eminescu decât poetul despre care s-a tot vorbit şi pe care l-a impus forţat Maiorescu, unul dintre trădătorii lui (alături de Grigore Ventura, Gheorghe Ocăşanu, Constantin Sîmţion şi alţii). Asta cred că este şi a fost mereu intenţia masoneriei, de-a lungul timpului, de a-l reduce la o singură ipostază, pe care însuşi Eminescu n-o considera definitorie în cazul său! Transformat în poet naţional, desigur ca în cazul altor poeţi, i se puteau lega astfel cu uşurinţă etichete, precum cele de „nebun'', „geniu neînţeles'', „romantic'', „visător'', „aventurier'', „nefericit'', „alcoolic'' (!), „sifilitic'' (ori autopsia a demonstrat clar că n-a fost aşa, şi că injecţiile cu mercur i-au fost fatale!), „antisemit'' etc. etc. Apoi, a mai făcut o afirmaţie cel puţin bizară, şi anume că Wurmbrand n-a fost urmărit numai de către comunişti, ci şi de legionari! Incredibil! Ori, a fost o ocazie pentru a aminti oamenilor de aşa-zisul antisemitism al legionarilor.

Eu nu cred că Andrei Gheorghe n-ar fi vrut să spună adevărul până la capăt. După cum el însuşi preciza, că „acest joc de televiziune nu-şi propune să arate adevărul sau nedreptatea'' iar „dintre toţi cei zece, Eminescu e cel mai greu de apărat'', pentru că el „a fost tocat atâta vreme în minţile noastre'' (mai ales în anii comunismului) şi datele despre Eminescu cam lipsesc (până şi data naşterii etc.), iar ele ne vin prin interpuşi. De aceea, eu vin şi spun (o expresie pe care Andrei o foloseşte frecvent), că mie în schimb nu mi-a lipsit timpul necesar şi dorinţa de a-l prezenta pe adevăratul Eminescu. Eu sper că tot aşa cum am decis să zugrăvesc realitatea şi adevărul, în privinţa comunismului, globalizării actuale, Francmasoneriei, Mişcării Legionare, tot astfel am procedat şi în cazul marii noastre conştiinţe naţionale, reprezentată de Mihai Eminescu. Meritul este de fapt, al autorilor pe care i-am studiat.

Mărturisesc că, poate cel mai mult m-au impresionat unele afirmaţii, precum cea din finalul documentarului („Mitul a înghiţit creatorul'') dar şi mărturisirea d-nei Camelia Robe, jurnalistă de investigaţie, care spune că n-a intenţionat să-l prezinte astfel pe Eminescu, pentru că „iniţial voise să-l prezinte pe Eminescu perfecţionistul'' dar investigaţiile legate de momentul punerii în cămaşa de forţă din acea zi fatidică de 28 iunie 1883, au schimbat traiectoria filmului. Şi, într-adevăr, se întreba dânsa, cum se explică faptul, că poliţia chemată de cei trei „prieteni'' (G. Ocăşanu,V. Sihălescu şi C. Sâmţion) la Baia Mitraşevschi, vine neînsoţită de nici un cadru medical şi decide pe baza procesului verbal întocmit (de C. Nicolescu, nume care trimite spre masonerie!) şi în loc să-l conducă la poliţie decid să-l interneze forţat la Casa de sănătate a doctorului Şutzu? Cum se explică că acest proces verbal avea data cu patru zile înainte?Apoi studiul unor documente autentice demonstrează clar că acest Ocăşanu era de peste un an de zile informator şi agent secret austriac iar Grigore Ventura făcea parte dintr-o lojă masonică.

Ori, se ştie că Eminescu ţinuse discursuri înfăcărate pentru înfrăţirea cu Ardealul românesc şi „avea un dosar consistent la autorităţile austriece, care nu-i mai dădeau dreptul să calce în Transilvania''! Eminescu condamnase de mai multe ori maghiarizarea forţată întreţinută de Imperiul Austro-Ungar şi chiar ofensiva catolicismului, atât în Ardeal, cât şi în România! Ultimele articole dinaintea acestei zile, aduse la ştirea d-nei Slavici, gazda lui (dar o catolică înfocată) tratau chiar aceste subiecte! (acest lucru nu s-a spus în film). Iar, pe deasupra era iminenţa tratatului secret pe care Carol I intenţiona (şi a reuşit în octombrie 1883) să-l semneze cu Austro-Ungaria. Să mai precizăm că aceasta (aliată cu Germania) ameninţa atunci cu ruperea relaţiilor diplomatice şi „se şoptea prin saloane''despre telegrame cifrate care cereau invadarea

României? Să mai desfacem acum afacerile la nivel înalt, cum a fost cea denumită afacerea Stroussberg („un prieten al cancelarului Bismarck, deci şi protejat al lui Carol I'') în care era implicat şi tatăl lui Carol I (acţionar majoritar la acea societate de construcţii), prin care statul român a plătit de circa trei ori preţul contractului real de construcţie a unor căi ferate?

În film se analizează falsitatea declaraţiilor ''amicului'' Grigore Ventura (care a răspândit zvonul că Eminescu voise să-l împuşte pe rege şi că „înnebunise'' ş.a.). Rămân nedezlegate multe alte aspecte, motiv pentru care trebuie să-i dăm dreptate d-nei Camelia Robe, realizatoarea documentarului, care a mai precizat, că a constatat că, de fapt, „Eminescu e necunoscut şi mai ales în datele lui esenţiale şi cele mai dramatice'' şi că în delirul comunicării actuale, precum Eminescu a scris în general de 10 ori mai mult decât a publicat (el, ca un adevărat perfecţionist, îşi cizela mereu poeziile sale, iar caietul său ferecat, pe care intenţiona să scrie opera sa desăvârşită, a rămas cu toate paginile albe), tot astfel ar trebui să procedăm şi noi, în tot ceea ce facem. Este într-adevăr o recomandare înţeleaptă, de care ar trebui să ţinem seama fiecare dintre noi.

Pentru că prestaţia lui Andrei Gheorghe, atât în filmul documentar, cât şi în emisiune, a fost una de un nivel foarte ridicat (fiind convingător ca un adevărat actor sau ziarist) şi ea îl onorează şi onorează în final pe toţi românii, aş vrea să reproduc în continuare cele mai semnificative afirmaţii din film dar şi din discuţia care a urmat:

„Sunt aici din mai multe motive…Şi pentru că, Eminescu e de departe cel mai dificil subiect din toţi cei zece. Oricare dintre ei, în comparaţie cu Eminescu, este mult mai uşor de apărat. Eminescu e imposibil, pentru că Eminescu a fost tocat în minţile noastre, violat, răpus. Lucrul cel mai groaznic care i s-a întâmplat lui e că a intrat în manualul de literatură şi prin urmare există deja un răspuns la Eminescu. Wurmbrand vine pe un teren oarecum virgin, pe când de Eminescu suntem sătui cu toţii. Şi atunci noi luăm instinctiv decizia asta, fără a ne mai gândi dacă avem sau nu dreptate. Noi luăm decizia asta datorită anilor când o programă nătângă a ridiculizat un om care ar fi meritat întotdeauna admiraţia noastră. Este patetic că trăim într-o ţară în care poetul naţional este un subiect de miştocăreală. Închipuiţi-vă toată povestea asta la Puşkin, în alte ţări…Şi uitaţi-vă la relaţia noastră cu poetul naţional. Nu cu altul…Dar datorită acestei continue treceri prin malaxorul pedagogic, noi ne-am săturat de Eminescu. Şi de-aia Eminescu este cel mai greu de apărat şi de-aia sunt mândru că-l argumentez pe Eminescu şi-mi pare bine…

Şi-ţi zic următorul lucru. Că nu e vorba de cine este produsul României sau pe cine România l-a produs. Este vorba de faptul, că la un moment dat, într-un act discutabil, cum este această emisiune, care nu propune adevărul sau nedreptatea, într-un act discutabil noi încercăm să facem nişte valori (să propunem). Şi despre aceste valori discutăm indiferent (indiferenţi), în binele şi răul pe care l-au produs atunci…Posteritatea s-a hrănit îndelung din opera lui. Lucrări, doctorate, cărţi. Toate scrise într-o limbă nisipoasă, care nu făceau decât să-l îngroape…Cel mai bun omagiu adus lui Eminescu e să-i citim opera…

28 iunie 1883. O zi neagră pentru el. Adevărul e că nici pentru România nu era una mai veselă. Trebuia semnat tratatul secret cu Austro-Ungaria iar articolul 4 al tratatului anula orice intenţie unionistă cu Ardealul. Cu două săptămâni înainte, în ziarul Timpul, Eminescu acuza furios politica de maghiarizare a românilor din Transilvania…Majoritatea junimiştilor erau masoni. Mai puţin Eminescu (Creangă şi alţii)…Austro-Ungaria ameninţa România cu ruperea relaţiilor diplomatice. Saloanele şopteau că Germania trimitea telegrame cifrate privind intervenţia armată…

Viaţa lui Eminescu are prea puţine date. Cea mai mare parte e povestită din surse indirecte, părtinitoare… Nu vă voi spune tot adevărul despre Eminescu şi nici nu veţi găsi în vreo carte (adică într-una singură). Adevărul deplin se află aici în palma mea, se află în opera lui… L-au băgat în cămaşa de forţă trei prieteni. Cei cu care el credea că luptă pentru unirea

cu Ardealul…(«Noi C. Nicolescu, fiind informat de domnii G. Ocăşanu şi V. Sihălescu, că amicul lor, Mihai Eminescu, redactor la ziarul Timpul ar fi fost atins de alienaţie mintală…am găsit pe nenorocitul Eminescu dezbrăcat. Am fost siliţi să-l îmbrăcăm în cămăşoiul de forţă şi astfel l-am condus institutului Caritatea cu concursul lui Ocăşanu şi Constantin Sîmţion»)…iar Ocăşanu, un spion. Informatorul poliţiei secrete austro-ungare. De peste un an dădea rapoarte despre adunările unioniste, în care Eminescu era tare înflăcărat. Atât de înflăcărat că nu mai avea voie să calce în Transilvania…

Toată clasa politică îl voia cu căluşul în gură. Articolele lui deranjau coteriile interne şi aranjamentele ocultei externe. N-aveau cu ce să-l şantajeze. Nu se lăsa corupt. Spunea lucrurilor pe nume. Cu strălucire. Ce te faci cu unul care nu se lasă defel mituit? «A înnebunit Eminescu», aceasta era ştirea zilei purtată de Ventura în saloane şi gazete. Eminescu ironizase adesea producţiile lui Ventura din gazeta puterii şi-l demascase într-o afacere cu creditul imobiliar. Ventura se strecurase în societatea Carpaţii unde forţa o ruptură. Se infiltrase într-o lojă masonică şi-n tot felul de comitete şi comiţii. A fost răsplătit cu un loc în Parlament. Acest «nebun şi ticălos indiscret», cum îl numea Maiorescu era detestat de toată lumea şi folosit de toată lumea. A ţinut primul necrolog la înmormântarea lui Eminescu. Vorba lui Vlahuţă: «Într-o ţară cu atâtea nulităţi triumfătoare, un poet atât de mare şi cinstit, nu putea să moară decât într-un spital de nebuni»…Nu destul că amicii de la societatea Carpaţii însoţiseră poliţia ca să-l aresteze, dar aici la casa de sănătate a doctorului Şutzu, îl internează Maiorescu, care a rezolvat de la prima oră internarea. Da, Maiorescu, omul providenţial, cel la care cinase de nenumărate ori…

Din seara de 28 iunie 1883, începe intoxicarea cu doze uriaşe de mercur şi alte tratamente chinuitoare. Coşmarul durează şase ani, şase ani în care Eminescu învaţă să moară. Fişa lui de internare nu mai există. Nici cea de externare. Sunt foarte puţine date rămase despre Eminescu. De aceea viaţa lui este atât de controversată. Nu se ştie nimic nici despre starea sănătăţii sale, nici măcar data naşterii nu este cunoscută…La autopsie, creierul lui de un kilogram jumătate, exact ca a lui Schiller, nu era ros de sifilis. Asta probează eroarea medicală. Şase ani de zile îi fusese administrat mercur degeaba. Administrarea mercurului provoacă depresie printre altele, delir şi pierderea memoriei…Cele 4 grame de mercur injectate zilnic, adeseori 7, ar fi ucis un om mai slab de înger. Eminescu a rezistat însă 6 ani. Moartea lui s-a datorat de fapt, pietrei primite în tâmplă în curtea azilului Mărcuţa. După autopsie, creierul este abandonat pe un pervaz, la soare, într-o vară toridă. Apoi, este aruncat la coş tocmai de Gheorghe Marinescu. Se grăbea să plece din ţară. Ai noştri tineri, la Paris învaţă... În momentul în care creierul lui era azvârlit la coş, la Belu curgeau necroloagele. Convoiul funerar a fost condus de trei prim-miniştri. Vedeţi dumneavoastră, între doliul naţional şi creierul din coş, se cască această prăpastie, dintre cum mimăm că ne pasă de valorile naţionale şi ceea ce facem cu ele…

Orice ar fi fost, nu bolile lui Eminescu contează. Mai degrabă, bolile neamului său. Ce contează cu adevărat e să-i citim opera poetică, publicistică. Dar s-o citim cu adevărat…

Astăzi să-ţi iubeşti ţara e atât de provincial, mai ales pentru lumea bună, cu paşaportul plin de vize, care nu vede graniţele din avion. Iar pe hartă nu caută România, ci Europa din dreptul Americii de Nord…Intelectualul subţire nu mai frecventează patriotismul… Şi atunci, ce ne mai trebuie nouă un român dedicat cu patimă cauzelor, limbii sale şi ţării sale. Ce ne mai trebuie un om dedicat unor cauze expirate? Ce nevoie mai avem de Eminescu?…

La momentul internării, Eminescu era puţin cunoscut ca poet. Publicase doar vreo treizeci de poezii. Celebritatea sa se clădise pe articolele sale din Timpul. («Cine au ajuns în Parlament? Ţărani? Nu sunt. Proprietari? Nu. Învăţaţi? Nici cât negru sub unghie. Fabricanţi numai de palavre. Meseriaşi? Nu. Ce sunt dar? Uzurpatori, demagogi, capete deşarte, leneşi care trăiesc din sudoarea poporului, fără a o compensa prin nimic, ciocoi boieroşi şi fuduli, mult mai înfumuraţi decât neamurile cele mai vechi ale ţării. De acolo

pizma cumplită pe care o nutresc aceste nulităţi pentru orice scânteie de merit adevărat…Niciodată nu s-a văzut clasă guvernantă mai prosperă, mai gras retribuită şi mai îngrăşată ca clasa guvernantă de astăzi, pe când generalitatea oamenilor de muncă suferă de strâmtoare.») ***De parcă, politicienii de azi ar veni direct din România secolului XIX. Cam aceleaşi afaceri corupte. Pornise campanie împotriva gheşeftarilor politici. De exemplu, transporturile. Afacerea căilor ferate. Costase de trei ori preţul lor real. Finanţate pe bani publici, ajung proprietatea lui Stroussberg, un prieten al lui Bismarck, prin urmare protejatul lui Carol. Pentru Bismarck, România înseamnă mai puţin decât un pahar de bere Gold. Şi în plus, Anton de Hohenzollern era acţionar majoritar la firma lui Stroussberg…***

Iar Eminescu critica puterea liberală rău, dar rău de tot. Dar la fel de rău îi critica şi pe conservatori. Era dezamăgit de junimiştii care se lăsau miluiţi, mituiţi cu funcţii publice. Petre Carp, de exemplu. Da. A acceptat de la Brătianu funcţia de ministru la Viena. Iar Maiorescu, a primit şi el o sinecură, de avocat al statului. De la cine? De la acelaşi Brătianu. Junimiştii negociau la sânge portofoliile din guvern. Excepţional. Iar compromisurile conservatorilor îl înfuriau la culme. **«Şi mai potoliţi-l pe Eminescu, vă rog!»,** ***scria iritat Petre Carp lui Maiorescu. Maiorescu fusese atacat şi el frontal în pagina lui Eminescu. Aşa că îndepărtarea poetului din spaţiul public era convenabilă întregului spectru politic.***

După plecarea lui Eminescu, ziarul s-a dat cu puterea, mai ales după semnarea tratatului din octombrie 1883. Tirajul s-a prăbuşit. **Timpul** ***nu mai conta. Duse erau vremurile în care Eminescu, Slavici şi Caragiale plecau de la o şedinţă de redacţie împreună…Slavici povesteşte despre faptul că bune sunt vorbele şi formele gramaticale pe care le înţeleg toţi românii. Cei trei făuritori ai limbii caută ferecătura frazei, interpunctuaţia. Cum, nu ştiţi ce-i interpunctuaţia? Este gesticulaţia gândirii…Când trei minţi de un asemenea calibru se-ntâlnesc la o masă ca prietenii, în istoria unei naţiuni se petrec momente unice. De fapt, asta e istoria unei naţiuni…***

Eminescu a fost tălpaşul acestei ţări. A căutat-o în toate cotloanele. A cercetat-o de la ţăranii cei mai săraci până la casa regală. În 1878 regina i-a tradus câteva poezii… **«Când i-am lăudat versurile a ridicat din umeri»,** ***spune Carmen Sylva (pseudonimul de poetă al reginei). Regina însăşi îl serveşte cu o ceaşcă de ceai.*** **«A băut ceaiul cu sete. Trăsăturile feţei trădau oboseala unei tinereţi trăite fără bucurie. Mi-am dat foarte bine seama că din tot ce i-am oferit în timpul vizitei, ceaşca pe care i-am servit-o eu însumi a fost singurul lucru care i-a făcut plăcere. Ceva ce semăna cu sentimentul unui zeu servit de o muritoare»…**

Mai toţi scriitorii români s-au raportat la Eminescu. **«Tot ce s-a scris până acum în România, stă sub semnul fragmentarului. În afară de Eminescu, totul este aproximativ.»** ***Cioran. Recunoaşteţi tuşeul? L-au cercetat cu pasiune Călinescu, Iorga, Perpessicius, minţi providenţiale. Toţi marii poeţi români: Nichita, Blaga, Arghezi i-au recunoscut drepturile asupra limbii române…Iar manualele îl îngroapă, sunt scrise în păsăreasca pe care o detesta Eminescu… Dar, pe de altă parte, e un fel de eternă conspiraţie românească (asemenea celei din balada Mioriţa - n.a.). Tu ai văzut că e acelaşi lucru? Momentul în care vorbeam de afacerea lui Stroussberg şi transporturi. Momentele în care la noi autostrăzile sunt furate. Momentele în care el singur spune adevărul şi toţi cei din jurul lor se prefac că nu înţeleg. ''Prietenii'', prietenii, prietenii lui. Deci toate aceste repere, sunt de fapt România, cu majuscule. De aceea, eu spun: nici măcar nu mai vorbesc de valori, ci vorbesc de marele român. În povestea asta se înglobează în bine şi rău tot românismul. Deci, avem de-a face cu talent nerecunoscut, avem de-a face cu îndrăzneală sabotată, avem de-a face cu curaj însoţit de laşitate, avem de-a face cu o seamă întreagă de contradicţii care în final se unesc în România. Să moară toţi oamenii admirabili şi doar atunci îi vom recunoaşte…***

Geniul e un cuvânt răsuflat (folosit frecvent în vorbirea noastră, deci demonetizat, banalizat)…La Eminescu poţi să spui orice, orice şi oricând. Numai că nu poţi să pui în discuţie geniul. N-ai cum…În geniu, în afară de subiectivismul de care vorbeam, cred că avem

de-a face la un moment dat, cu un consens colectiv inconştient, care nu trebuie argumentat. Dacă, la discuţia geniu, normal a fost că n-avem ce să-i facem lui Eminescu, noi cu toţi am fost de acord. Faptul că noi încercăm să-l argumentăm pe Wurmbrand, ne dă măsura inegalităţii acestei lupte…

(În privinţa abilităţilor de conducător) Sunt în defensivă. Un poet. Un publicist. Un scriitor. Pentru că vă dau un sfat. Nu, doamnelor şi domnilor! Poeţii nu trebuie să ne conducă. Nu daţi niciodată voturile unui intelectual. Pentru asta sunt alţii. Pe ei trebuie să-i ascultaţi, să-i admiraţi, să-i iubiţi…Ăştia până la urmă nu sunt luptători, nu sunt fotbalişti, nu sunt gladiatori. Dar eu vă pun o întrebare. Cum numiţi voi omul care nu se lasă cumpărat?…Cum numiţi voi omul care persistă în credinţa lui, neprimind răsplăţi lumeşti? Omul care, în pofida tuturor prietenilor, în pofida tuturor amicilor, aduceţi-vă aminte în film, nu se miluieşte, nu pretinde posturi, nu ajunge unde-ar fi putut să ajungă. Eminescu ar fi putut, cu siguranţă, oricând, să-şi utilizeze poziţia sa, chiar şi cea temporară de publicist, pentru a obţine autoritatea pe care, cu siguranţă, conservatorii i-ar fi oferit-o. Însă, obsesia, nebunia, prostia lui a fost că întotdeauna a crezut că trebuie să spună adevărul!… E jenant să nu spui adevărul (după ce Radu Naum îl întrebase „ce căuta Eminescu în politică, dacă nu ştia să facă compromisuri'')… Iar dacă o să citiţi o să vă daţi seama, că adevărurile lui au fost cele mai nemiloase împotriva oamenilor săi, împotriva propriului său partid (care, trebuie spus, încă n-avea o doctrină; şi nici nu există dovezi că ar fi fost într-adevăr politician şi încă, conservator). Perioadă extrem de dificilă, perioadă în care România se formează, perioadă în care tot ce vorbim din punct de vedere lingvistic noi, totul se face acolo, perioadă când oameni curajoşi, îndrăznesc să viseze (la unirea tuturor românilor, la proiectul început de Mihai Viteazul), cum rareori se întâmplă în istoria unei naţiuni. Ăsta-i Eminescu, ăsta-i curaj!…

În cazul în care ai observat, Eminescu nu era un cetăţean, care pur şi simplu, în întuneric stătea şi scria. Deşi deseori făcea asta. Deseori, în bezna îngrozitoare, bând 40 de cafele, scria. Dar viaţa lui socială s-a efectuat la un nivel extrem de ridicat. Eminescu a fost în centru. E vremea să înţelegeţi. Omul acesta n-a fost doar poet. A fost mai mult decât atât… (Dacă a fost conducător?; cf. întrebării lui Radu Naum) Societatea Carpaţii. Despre ce este vorba în ea? Lupta împotriva imperiului austro-ungar, lupta pentru eliberarea ţării, participarea la întruniri secrete, participarea la toate cauzele vesele sau nevesele, în care adu-ţi aminte ce se petrecea. O Europă întreagă stătea să pârâie pe la încheieturi. Puţini oameni în acele vremuri aveau curajul să-şi asume ţara şi s-o transforme. Printre ei se afla şi Eminescu. Şi n-a făcut-o aiurea. Abilităţi de conducător? Tu vrei mie să-mi spui că un om care conduce, care produce pagină după pagină, la nivelul cel mai sofisticat al luptelor politice, nu are abilitatea de a conduce?…

Dumneavoastră sunteţi partizanii domnului Wurmbrand, dacă pot să spun aşa, dacă nu folosesc un cuvânt aiurea. Şi e foarte bine. Şi vă onorează. Este minunat ce faceţi. Faptul că acest om care înseamnă aşa de mult pentru dumneavoastră, dumneavoastră faceţi atât de mult ca numele lui să ajungă să fie cunoscut (şi mai adăugăm o precizare anterioară, faptul că în cazul său are nevoie de argumentare - n.a.). Pentru că îi sunteţi datori. Pentru că dacă numele lui ar dispărea, voi aţi simţi o ruşine. Dar eu vă pun vouă o singură întrebare, pe final de emisiune. Pe cine v-ar fi rugat Wurmbrand să votaţi astăzi la «Mari români»?''

Interesant este şi la cine s-a referit oare Andrei Gheorghe în finalul pledoariei sale. Oare s-a referit doar la realizatorii şi susţinătorii filmului (Lucia Hossu-Longin, Ioan Panican, Dorin Dobrincu, Cristian Ţepeş ş.a.)? Sau a avut în vedere comunitatea protestantă (penticostală) care l-a susţinut şi îl susţine în America pe pastorul Wurmbrand, tipărindu-i-se cu mult zel cărţile despre comunism şi experienţa sa, după cum spunea dl. Ţepeş în 80 de limbi? Comunitate care îl consideră desigur mai degrabă o valoare a întregii omeniri, decât românească dar care vrea, cu orice preţ să-l impună în România. Chiar şi „vocea'' lor, dl. Stejărel Olaru, a ţinut morţiş să

precizeze că Mihai Eminescu este „poetul omenirii'', nevoind să renunţe la imaginea reducţionistă care i-a fost aplicată marelui gânditor şi creator român în atâta timp (iar pentru Radu Naum, fiind „un produs al României şi al geniului popular''!). De unde, putem trage concluzia că pe lângă faptul că Wurmbrand, „cel care a deschis ochii lumii libere asupra ororilor comunismului din România'' (cf. d-nei Longin) şi „cunoscut în toată lumea'', a beneficiat anume de voturile masive din străinătate, el este de acum încolo, în centrul unei ample campanii de promovare, specifică globalizării şi supusă intereselor ei (iar cazurile Carol I, „marca/brandul'' Nadia Comăneci, Mircea Eliade, nu fac decât să se adauge şi să se impună forţat, prin dezinformare şi manipulare, în faţa altor valori, pe care noi le considerăm pe bună dreptate autentice şi cu adevărat reprezentative). Nu trebuie să uităm nici faptul că însăşi emisiunea este făcută pe formatul BBC şi respectă întrutotul regulile impuse („aceleaşi peste tot'', cum spunea într-o emisiune prezentatoarea Irina Păcurariu).

Chiar şi Dumitru Vatamaniuc, cel care mărturiseşte că a primit sarcina de la Perpessicius să definitiveze ediţia integrală academică a lui Eminescu (adăugând 10 volume la cele 6 ale predecesorului său), insistă asupra publicistului Eminescu, cu ale cărui gânduri din articole - ne spune domnia sa - ne întâlnim în viaţa noatră reală de zi cu zi. Eminescu este prin urmare mai actual decât oricând. Tot domnia sa a ţinut să precizeze că a prezentat lista cu rufele duse la curăţătorie de Eminescu pentru „a termina odată cu imaginea lui de om desculţ şi dezbrăcat'' (creată de comunişti desigur, după chipul şi asemănarea lor).

Eu cred că unele omisiuni se datorează poate şi istoricului Ion Bulei (care s-a alăturat „echipei'' lui Eminescu, dar care s-a menţinut rezervat, fără a rosti vreun cuvânt; iar pe Carol I l-a apărat destul de mult, după cum se va vedea în următoarea confruntare), care mie mi se pare o persoană mai puţin onestă, având în vedere şi faptul că este implicată în campania de promovare a lui Carol I (alături de istoricul Dan Berindei, în documentarul „Dinastia'', care aduce elogii nenumărate familiei Hohenzollern-Sigmaringen şi în mod special lui Carol I, documentar care ''întâmplător'' are mai multe episoade şi se difuzează în ultimele săptămâni tot pe TVR 1 şi poate nu numai…) De ce spun asta? Pentru că, în calitatea sa de istoric ar fi putut să contribuie mai mult, din anumite puncte de vedere, la prezentarea cât mai fidelă a lui Eminescu (aspecte pe care le-am tratat în volumul următor, folosind articole şi cărţi-document revelatoare în acest sens, pentru a evoca în mod obiectiv personalitatea lui Mihai Eminescu). Ar fi putut aduce date noi şi nu să-l determine pe Andrei Gheorghe să precizeze că ne lipsesc informaţii certe. Chiar dacă acestea nu sunt numeroase, dar plecând de la ele se pot trage concluzii tranşante. Ori, acest istoric Ion Bulei, se numără printre cei care încearcă să „reabiliteze'' imaginea lui Carol I, mai ales în manuale! Adică, cu ştirea lui sau fără ştirea lui este foarte frecvent întâlnit numele său, în paginile tot mai multe care apar în manualele de istorie, în care „demonstrează'' ceea ce i se par a fi realizările lui Carol I (cel care a fost aspru criticat de marele nostru dramaturg Ion Luca Caragiale). Ori, absenţa din Top 10 a lui Caragiale (care după Andrei Gheorghe ar fi trebuit să fie în primii trei) este într-adevăr stranie şi suspectă.

Acum vreau să vă vorbesc despre ultima confruntare, dintre Mihai Viteazul (susţinut în principal de actorul Mircea Diaconu) şi Carol I (apărat de d-na Sandra Pralong, o persoană cu mari funcţii de conducere în trecut, legate de mass media şi preşedinţia României!). După cum recunoştea la un moment dat chiar Mircea Diaconu, după filmul documentar, prestaţia sa era „patetică''. Da, e adevărat, era nevoie de o persoană asemenea lui Andrei Gheorghe, dar urmărind atent tot ce s-a „punctat'', mai ales de către domnia sa, lucrurile nu stau chiar aşa. Motiv pentru care voi reda unele afirmaţii din acest film şi din discuţiile care au urmat:

…Mihai Viteazul este primul care a strâns sub el întreaga suflare românească…În mod cert, a pătruns în conştiinţa românească…Este cel mai neobişnuit personaj al istoriei noastre…Domnia şi sabia lui glorioasă, Unirea Ţărilor Române sub stăpânirea lui

românească, au rămas vie amintire şi veşnic imbold, pildă şi cale de urmat timp de 300 de ani, din veac în veac, până la marele război naţional, până când oştile lui Ferdinand I au mers la moarte şi la biruinţă pentru Unirea tuturor românilor. Iată de ce marele voievod şi domn a fost şi va rămâne pentru vecii vecilor vieţii româneşti, Mihai Viteazul…În ultimii 30 de ani i s-au ridicat 14 statui care îl reprezintă, ultimele patru chiar după revoluţie. Pe scurt, Mihai e prezent peste tot în viaţa noastră (pe lângă străzile din aproape toate oraşele României). Ar putea fi altfel? Nu. Pentru că Mihai Viteazul este cel mai neobişnuit personaj al istoriei noastre, un militar extraordinar, un strateg desăvârşit, o forţă de nestăvilit. El a reuşit, pentru prima oară, într-o perioadă foarte scurtă domnie să unească cele trei ţări. Să nu uităm. Cuza a fost ales domn al celor două ţări române. Carol le-a găsit reunite iar Ferdinand a folosit strălucit în mod evident primul război mondial. Mihai a fost însă primul care a arătat românilor că Unirea poate fi realitate şi chiar simbolic a şi înfăptuit-o secole mai târziu (prin Nicolae Bălcescu, care a scris o carte despre el şi paşoptiştii; politicienii Unirii din 1918 - n.a.). Lui îi datorăm ceea ce suntem astăzi. Datorită lui suntem azi o naţiune. Iată de ce, Mihai Viteazul este cu adevărat cel mai mare român…

Eu ţin foarte mult să spun un lucru. Cei doi, alegerea, nu ştiu pe ce criterii s-a făcut…S-a întâmplat foarte bine, pentru că ei doi, practic, sunt la începutul şi finalul aceluiaşi drum…«**Românii nu şi-au dat nici un proiect de la o generaţie la alta» *****(cf. Martei Bibescu)…Acesta e un proiect…Mihai Viteazul a propus un proiect. De ce? Din calcul, din metode sau motive militare sau politice, sau din intuiţie genială. N-are importanţă. Deci, a pus pe masa noastră un proiect…Şi din clipa aceea, el a devenit un proiect ca să zic aşa pus în practică cu sute de ani mai târziu. De aceea a fost nevoie ca prima statuie făcută de Carol să fie a lui (a lui Mihai Viteazul). Pentru că, de fapt, Mihai este peste tot, apare peste tot. În clipa în care se vorbeşte despre acest proiect, în care altă generaţie pune în discuţie din nou acest proiect, finalizat în timpul lui Ferdinand şi strălucit…***

Şi la intrarea în muzeu (Turnul Chindiei), este un tunel pe stânga…Pe stânga sunt trecuţi toţi domnitorii acelui locaş. Printre ei, Mihai Viteazul. Şi-am avut timp să citesc o sută de domnitori…Doar de Mihai ştim. Alţii au domnit douăzeci şi ceva de ani, poate cincisprezece, poate nu ştiu câţi mai mult decât el. Şi totuşi, şi, pe de altă parte, dacă luăm repede, pe oricine şi îl întrebăm despre domnitorii români, dacă zice zece-cincisprezece nume. Au fost atât de mulţi şi atât de puţini dintre ei au izbutit să conteze. De ce? Pentru că te întreb un singur lucru, Sandra. Cine a inventat avionul, cel care a inventat ultimul Boeing, care are nişte performanţe incredibile sau cel care l-a ridicat trei metri de la pământ? Ei bine, Mihai Viteazul l-a ridicat trei metri de la pământ şi ţi-a arătat că se poate şi că aşa trebuie…Destinul lui Mihai Viteazul este ca o flacără şi arde…Mihai ne-a lăsat o poveste…Şi, ai o ascensiune fenomenală şi rămâi în istoria acestei naţii şi contezi pas cu pas, la fiecare o sută de ani iar e vorba despre tine, iar se fac poveşti despre tine, păi ce vrei mai mult moştenire spirituală?…Mihai Viteazul este lider din toate punctele de vedere…A fost un tip de geniu, cu adevărat. Din moment ce a izbutit să facă forma aceea, informă la vremea aceea, care s-a numit România sute de ani mai târziu…

Consultantul istoric, dl. Constantin Razachievici, remarca şi el, că geniul lui Mihai Viteazul consta mai ales în „a fi cu un pas înaintea adversarului, prin elementul surpriză şi altele'' şi că raportul dintre războiul dus de el în numele Ligii Sfinte a Creştinătăţii, cu concursul împăratului Rudolf al II-lea (uneori) şi cel de la 1877 condus de Carol I (speculând momentul greu al războiului ruso-turc, când ruşii pierduseră mulţi soldaţi la Plevna şi au cerut ajutorul armatei române), este net în favoarea primului. Condiţiile erau mult mai grele şi războiul său a îndepărtat efectiv pericolul care ameninţa atunci creştinătatea (de a fi cucerită de marea putere otomană), când mare parte din Ungaria era deja transformată în paşalîc. Curajul său a fost unic şi

numele său a apărut atunci chiar şi în cărţi de peste ocean! Era cel mai cunoscut român al vremurilor sale! Iată un lucru într-adevăr remarcabil.

În film, se aminteşte că noi românii avem obiceiul de a uita proiectul altora. Vorbind într-o emisiune anterioară (Femeile din Top 100), d-na Aneta Bogdan spunea cam acelaşi lucru: „noi, românii, avem o problemă în a continua proiectul altora'' (referindu-se la produsele Gerovital create de Ana Aslan). Iată, că istoria însăşi a demonstrat că nouă ne-au trebuit 300 şi ceva de ani ca să ducem la bun sfârşit proiectul început cu îndrăzneală neobişnuită de Mihai Viteazul. Iar, dacă avem în vedere că în alte ţări au câştigat acest concurs oameni care au promovat un mare proiect naţional, în mod similar ar trebui poate să-l alegem pe el. Nu mai vorbesc de faptul că, în cartea lui Michael H. Hart (100 de personalităţi din toate timpurile care au influenţat evoluţia omenirii, Ed. Lider, Bucureşti, 1992) singurul român care apare pe coperta acesteia, dintre cei zece prezenţi, este…Mihai Viteazul! La capitolele măreţie, abilităţi de conducător, geniu (militar), curaj, dar mai ales moştenire spirituală (proiectul său, nenumăratele creaţii artistice şi populare), care au constituit criteriile de discuţie ale acestor confruntări, Mihai Viteazul este într-adevăr imbatabil, ca şi alţi doi mari români: Ştefan cel Mare şi Mihai Eminescu. Iar Alexandru Ioan Cuza şi Constantin Brâncuşi îi urmează.

Realizatoarea documentarului a apreciat la Mihai Viteazul în special curajul şi a precizat că „de un astfel de erou avem nevoie''. A sugerat parcă, să luăm aminte la eroismul său şi să dăm dovadă de mai mult curaj în propria noastră viaţă, urmând pilda sa. Se pare că „aventurile'' (amintite doar, de dânsa, prin acest cuvânt), prin care au trecut cei care au contribuit la realizarea documentarului au fost de fapt nişte încercări de intimidare, lucru care i-a îndârjit pe toţi şi mai tare (dovada implicării „totale'' a actorului Mircea Diaconu, care ne recomanda să luăm acest „joc'' în serios şi să nu-l privim relaxaţi sau cu indiferenţă). Pe de altă parte, prezentatoarea Irina Păcurariu spunea în legătură cu Richard Wurmbrand, că i s-a reproşat ei şi colegilor ''blocarea'' acestuia de a ieşi în fruntea acestui top. Ori, din ultimele date reieşea dimpotrivă, şi că el ajunsese chiar pe locul 1, în timp ce Mihai Eminescu urcase doar pe locul 3. Desigur, statistica aceasta nu mă interesează. Nu se pot departaja în acest fel marile noastre personalităţi. Iar prezenţa unui pastor protestant în fruntea lor, mi se pare o mare aberaţie, un mare semn de întrebare (pe care ar trebui să-l recunoaştem cu toţii) şi un semn că noi nu ne iubim valorile naţionale şi ne-am îndepărtat şi de valorile creştine autentice (în primul rând, cele ortodoxe). Nici un mare teolog român în primii zece, ci dimpotrivă, un evreu convertit la o sectă protestantă? Şi încă, culmea, pe primul loc?! Asta da, manipulare! Cine s-ar fi aşteptat? Acesta trebuie să fi fost şi motivul pentru care actorul Mircea Diaconu, văzând la finalul emisiunii rezultatele votului, se declara trist şi n-a voit să-l divulge.

Dacă veţi arunca o privire măcar peste ceea ce învaţă acum elevii în şcoală, şi chiar studenţii, despre personajele istoriei noastre şi v-aţi aminti ce s-a spus despre fiecare, în toate emisiunile din acest ciclu „Mari români'', eu cred că aţi rămâne surprinşi. Cu atât mai mult, cu cât puteţi adăuga şi ceea ce cunoaşteţi dumneavoastră dinainte. Nu neg faptul că în comunism, figura legendară a unora dintre ei a fost confiscată de regim şi „exploatată'', dar adevărul istoric nu poate fi schimbat, după cum bate vântul! Iar acum suntem în vizorul globalizării şi intereselor ei. Nu aţi remarcat că toţi aceşti eroi au fost „dezbrăcaţi'' în toate aceste documentare şi emisiuni, de naţionalism, poate doar Eminescu făcând excepţie?

Iată un doar un exemplu despre „istoria'' pe care o învaţă în prezent elevii. Într-un manual de istorie de clasa a XII-a (editat de Humanitas) iată ce se spune în puţinele rânduri (şi vor fi tot mai puţine, dacă nu va interveni nimeni!) care îi sunt rezervate lui Mihai Viteazul:

„Mihai Viteazul este considerat primul unificator al Ţărilor Române („considerat'', de parcă n-ar fi - n.a.). El rămâne un personaj controversat (!), caracterizat de unii când un aventurier, când un condotier. [...] Cu ţara pustiită de război şi cu o boierime convinsă de importanţa acţiunilor sale, Mihai a adoptat o măsură nepopulară. Este vorba despre legarea

ţăranilor de glie, care asigura astfel resursele militare şi fiscale ale ţării, absolut necesare după o campanie militară.''

Ei bine, ce părere aveţi? Acum, când aţi urmărit probabil documentarul despre el ş.a.m.d. Cât priveşte ultimele afirmaţii din acest manual, adevărul este trunchiat. Nu se spune nimic despre lipsa ajutorului financiar promis de împăratul Rudolf al II-lea, cel care „conducea'' Liga Sfântă de apărare a creştinătăţii. Datorită acestui fapt, după Unirea celor trei ţări române, mulţi soldaţi din armata sa s-au retras la vatră. Unirea era ameninţată cu destrămarea pentru că nu mai putea fi apărată. Să mai spunem că, tot datorită întârzierii armatei generalului Basta (trimis de împărat), Mihai a fost obligat să lupte singur cu Andrei Báthory, în bătălia de la Şelimbăr, unde cu preţul multor vieţi omeneşti a reuşit totuşi în mod strălucit să învingă.

Cum se face că, în cartea amintită mai sus, a lui Michael H. Hart, el este văzut cu totul altfel, ca fiind unul din puţinii români care au influenţat evoluţia omenirii? Şi pentru că aş vrea să-mi fac din reabilitarea adevărului o cinste de onoare, reproduc doar câteva scurte fragmente din această carte:

„Ca nimeni altul, domnitorul român Mihai Viteazul a cunoscut din plin şi bucuriile şi durerile vieţii. S-a lăsat îmbătat de euforia biruinţei, dar a gustat şi amărăciunea înfrângerii. A fost adunător şi stăpânitor de pământ cât nici un alt voievod român, pentru ca la ceasul urgisit să piardă totul. I-a văzut pe cei puternici şi trufaşi închinându-i-se şi a căzut răpus din cauza trădării lor. Contemporanii lui Mihai Bravul – admiratori sau adversari – şi-au dat seama că au de-a face cu o persoană de excepţie; unii l-au proslăvit, alţii l-au urât de moarte, cu toţii însă impresionaţi de această «rara avis». [...] Spre a-şi consolida tronul, voievodul a păstrat în primul an de domnie o suspectă linişte. [...] Ulterior, cu sprijinul boierimii din generaţia sa, Mihai a hotărât să se alăture iniţiativei europene de scuturare a jugului otoman. „Liga Sfântă'', pusă sub epitropia papei, concentra multe forţe antiotomane, în fruntea cărora fusese numit împăratul Rudolf al II-lea al Austriei. Domnitorul Aron Vodă al Moldovei, principele Sigismund Báthory, precum şi domnitorul Mihai al Munteniei făceau parte din importanta coaliţie antiotomană. [...] Biruinţa (de la Călugăreni din august 1595) n-a putut fi consolidată din cauza încetinelii cu care s-au îndreptat spre teatrul de luptă ajutoarele militare ale lui Báthory, dar şi a «vicleniilor» unor boieri din tabăra lui Mihai.

La începutul lui octombrie 1595, Mihai şi-a refăcut forţele armate şi campania antiotomană a reînceput, cu sorţi de izbândă pentru români (ţara a fost eliberată de sub ocupaţia străină - n.a.). Dezamăgit însă de insuccesele militare ale Sfintei Alianţe, ca şi de aleatorul ajutor al lui Báthory, Mihai a decis să accepte propunerile otomane de pace, în aşteptarea unui alt moment prielnic, când un cap încoronat precum Rudolf al II-lea i-ar fi putut oferi un sprijin consimţit. [...] Din păcate, nici Moldova nu era străină de uneltirile puse la cale de principii Báthory. [...] Vecinii polonezi au pus la cale detronarea lui Ştefan Vodă, în favoarea lui Ieremia Movilă – prea-supus polonilor şi tributar otomanilor. Acest nou domnitor nutrea o aversiune nedisimulată faţă de Mihai Viteazul, pe care avea de gând să-l omoare «cu otravă sau prin trădare». [...] Din nefericire, după cum spunea cronicarul, oricât de glorios ar fi omul, el este sortit să stea sub vremi (de fapt, sub voia lui Dumnezeu, Care l-a pedepsit pentru anumite păcate ale sale, cred eu – n.a.). Iar vremile în schimbare începuseră a se precipita. Nobilimea maghiară din Transilvania nu putea tolera stăpânirea domnitorului «valah». Mândra armată a lui Mihai începea să se descompună în absenţa stipendiilor făgăduite de împăratul Austriei. Rudolf al II-lea va sfârşi prin a respinge vrerea Viteazului: «Şi hotarul Ardealului, pohta ce-am pohtit, Moldova, Ţara Românească». Duplicitatea Vienei a încurajat rezistenţa nobililor unguri. Curând ei s-au strâns la Turda şi s-au răsculat împotriva domnitorului român, reuşind să-l atragă de partea lor şi pe generalul Basta. Şi astfel, confruntat cu atâtea forţe vrăjmaşe coalizate, Mihai Viteazul a fost silit să guste din cupa amară a înfrângerilor la Mirăslău, apoi la Curtea de Argeş. În consecinţă, polonii au reînscăunat în Moldova pe Ieremia

Movilă, austro-ungarii au pus stăpânire pe Transilvania, iar tronul Munteniei a fost uzurpat de filo-polonul Simion Movilă. […]

Principele Báthory (Sigismund) a fost înfrânt la Gorăslău (3 august 1601) dar…«Partea leului», recunoscută lui Mihai în luptă, a stârnit gelozia generalului Basta. Ba mai mult, acesta năzuia să păstreze Transilvania pentru sine. În plus, înverşunarea generalului imperial trebuie să fi crescut la auzul ştirii că boierii Buzeşti îl izgoniseră din Muntenia pe Simion Movilă. În aceste condiţii, cu aprobarea tacită a Curţii imperiale austriece, generalul trădător a urzit la ceas nenorocit din noapte uciderea concurentului său nepereche. În zorii zilei de 9/19 august 1601, sinistrul general a trimis un detaşament de 300 de germani şi valoni să-l aresteze pe Mihai, iar dacă s-ar opune, să-l ucidă. Ce a urmat stă scris în Cronica Ţării: «Şi căzu trupul lui cel frumos ca un copaciu pentru că nu ştiuse, nici se prilejise sabia lui cea iute în mâna lui cea vitează». Intrând în cortul domnesc, comandantul detaşamentului rostise: «Eşti prins!» Mihai a răspuns cu un singur cuvânt: «Ba!» şi a dat să pună mâna pe sabie. În aceeaşi clipă însă, un valon l-a împuşcat, un al doilea i-a străpuns pieptul, alţii l-au lovit cu halebardele. Ucigaşii i-au tăiat capul, pe care comisul Radu Florescu l-a dus la Mănăstirea Dealu, iar trupul i-a fost îngropat în Câmpia Turzii. «Şi rămaseră creştinii şi mai vârtos Ţara Românească săraci de dânsul – spune cronica. Căci era ajutor creştinilor şi sta tare ca un viteaz bun pentru ei, cât făcuse pe turci de tremurau de frica lui».

Şi într-adevăr, însuşi Mihai Viteazul a fost conştient de menirea sa istorică, fiindcă iată ce scria el polonilor în iulie 1595: «Ceea ce am făcut, toate le-am făcut pentru credinţa creştinească, văzând eu ce se întâmplă în fiecare zi cu bieţii creştini. M-am apucat să ridic această mare greutate cu această săracă ţară a noastră ca să fac un scut al întregii lumi creştine».

Punct cardinal în istoria românilor, întruparea de o clipă a Munteniei, Transilvaniei şi Moldovei sub spada lui Mihai Vodă Viteazul s-a transformat, după monstruoasa crimă de pe Câmpia Turzii, într-un adevărat legat testamentar pentru generaţiile viitoare. «Nici un român – releva istoricul naţional Nicolae Iorga – n-a mai putut gândi unirea fără uriaşa lui personalitate, fără paloşul sau securea lui ridicată spre cerul dreptăţii, fără chipul lui de o curată şi desăvârşită poezie tragică».''

Să vă mai spun că, sunt unii istorici contemporani care nu-l preţuiesc pe Mihai Viteazul? Este cazul şi al prof. Ştefan Gorovei, care nu s-a sfiit a mărturisi că are rude în Polonia şi care se întreba recent, la ce a servit Unirea lui Mihai Viteazul. Asta în timp ce, a început un fel de „revalorizare'' (ca să nu-i spun rescriere a istoriei) a Movileştilor şi în special a domnitorului Ieremia Movilă, pe care nu-i consideră supuşi prea-plecaţi ai polonilor, ci dimpotrivă! Ori, din textul de mai sus reiese foarte clar ura acestuia din urmă faţă de Mihai Viteazul şi ca orice ură ne este greu s-o explicăm. Îmi pare rău că, un istoric ca domnia sa, care a scris recent o carte despre Ştefan cel Mare, gândeşte astfel şi nu recunoaşte nici un merit lui Mihai Viteazul, despre care a mai spus că a sărăcit ţara (în timp ce Movileştii, au sporit bogăţia Moldovei…)

Din fericire, a avut câştig de cauză tabăra din stânga, adică s-a impus valoarea şi nu notorietatea sau popularitatea. Dar, acest experiment a evidenţiat faptul indiscutabil, că mass media poate manevra, influenţa sau manipula valorile creştine şi naţionale ale unui popor, ceea ce nu-i puţin lucru. Au contat desigur informaţiile oferite de aceste „documentare'' dar şi mai mult cred, au contat prestaţiile prezentatorilor şi invitaţilor. Desigur, era loc şi de mai bine…

FINALA CICLULUI DE EMISIUNI
„MARI ROMÂNI'' DE LA TVR 1

Pentru românii care au urmărit acest concurs şi show de televiziune, măcar parţial, va fi mai uşor să înţeleagă ce s-a întâmplat „aici'' cu valorile naţionale şi creştine. În această finală, intitulată „Cel mai mare român'', realizatorii emisiunii i-au reunit laolaltă pe toţi cei zece susţinători ai „marilor români'' rămaşi în competiţie, dar şi echipele acestora, precum şi o serie de invitaţi din rândul jurnaliştilor, istoricilor ş.a.m.d. Pentru cei care n-au urmărit-o, precizez că ea a fost câştigată de către Ştefan cel Mare şi Sfânt iar dintr-un anumit punct de vedere, au câştigat desigur toţi românii implicaţi în vreun fel sau altul în această „competiţie''. Poate că nu contează în sine, dar precizez că ierarhia a fost în final următoarea:

1. Ştefan cel Mare şi Sfânt; 2. Carol I; 3. Mihai Eminescu; 4.Mihai Viteazul; 5. Richard Wurmbrand; 6. Ion Antonescu; 7. Mircea Eliade; 8. Alexandru Ioan Cuza; 9. Constantin Brâncuşi; 10. Nadia Comăneci.

Din punct de vedere istoric dar şi creştin, sunt mulţumit că domnitorul Moldovei din veacul al XV-lea, care a dorit să transforme oraşul meu natal (Suceava) şi vechea Cetate de Scaun a ţării într-un centru al creştinătăţii (după căderea Constantinopolului), i-a devansat pe alţii care, s-au situat rând pe rând, vreme de aproape patru luni în fruntea acestui top. Chiar eu însumi, în ziua finalei mă gândeam că, pornind de la titlul acestui ciclu de emisiuni, singurul „mare român'' ar fi doar cel pe care îl cunoaştem cu toţii sub numele de Ştefan cel Mare şi Sfânt.

Dar, pe de altă parte, cine poate spune cu certitudine că Ştefan cel Mare şi Sfânt e singurul „mare român'' sau „cel mai mare român al tuturor timpurilor? Eu cred că avem mulţi dintre aceştia, unii cunoscuţi iar alţii necunoscuţi. Şi mă refer, în primul rând la Mihai Eminescu şi Mihai Viteazul, care au pătruns adânc în conştiinţa poporului român. Sunt întrutotul de acord cu dl. Mircea Diaconu, unul din marii noştri actori (şi un om interesat realmente de cultura română, de istoria şi tradiţia noastră), care după încheierea votării mărturisea cu oarecare tristeţe, că „panoplia românească este infinit mai mare'', incluzându-l pe Constantin Brâncoveanu („făcător de ţară'' şi un om „de un sacrificiu incredibil''), Mircea cel Bătrân, ţăranul român şi învăţătorul român (adevăraţii făuritori ai României Mari, cu mintea şi sângele lor, cel puţin pe distanţa ultimei sute de ani). Recomandarea domniei sale, este să luăm exemplu de la celelalte ţări, care nu s-au limitat să închidă acest cerc, ci l-au lărgit.

Şi, în opinia mea, consider acest experiment globalist de sondare a mentalului colectiv (şi manipulare), totuşi, un exerciţiu cultural util, de împrospătare a memoriei noastre istorice şi naţionale, precum şi o invitaţie de a pătrunde mai adânc în tainele poporului român. Deşi desuet la început, acest ciclu de emisiuni a ajuns să captiveze publicul şi pe intelectuali, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre manelişti sau oamenii materialişti.

Analizând pe toate feţele această finală, am remarcat mai întâi prestaţia bună a d-lui **Mircea Diaconu**, „avocatul'' lui Mihai Viteazul, care de data aceasta a reuşit să schimbe poziţia eroului său, devansându-l pe Richard Wurmbrand. O prestaţie bună au avut şi **Andrei Gheorghe**, **Dan C. Mihăilescu** şi **Vlad Craioveanu**, adică apărătorii lui Eminescu, Brâncuşi şi Ştefan cel Mare şi Sfânt. Întrebaţi spre finalul emisiunii de Radu Naum, pe cine preferă dintre Carol I şi Ştefan cel Mare şi Sfânt, tot ei sunt cei care au optat pentru cel din urmă.

În schimb, la polul opus s-au situat Dragoş Bucurenci, Sandra Pralong, Adrian Cioroianu şi Ioan T. Morar, adică susţinătorii lui Eliade, Carol I, Antonescu şi respectiv Cuza. Cât despre domnii Stejărel Olaru şi Bogdan Naumovici, eu cred că prestaţiile lor au fost undeva la centru, dar totuşi opţiunea lor pentru Carol I ridică unele semne de întrebare.

De pildă, în mod surprinzător, Ioan T. Morar, care până atunci avusese în general o prestaţie care promitea, s-a pronunţat categoric împotriva câştigătorului finalei, afirmând că nu se

justifică denumirea lui de Sfânt, că au fost unii plătiţi ca să fie numit astfel şi că „drumul spre iad este pavat cu bune intenţii''. Adică, dacă el nu zidea biserici şi mănăstiri, destinul său ar fi fost cu totul şi cu totul altfel? Înseamnă că n-a fost creştin cu adevărat?!

Dar şi mai surprinzător (dar nu pentru mine, care mă aşteptam) a fost acest prezentator de la TVR 1, Dragoş Bucurenci, cel care în ianuarie a.c. era moderatorul emisiunii consacrate aniversării lui Mihai Eminescu! În această emisiune, tânăra doamnă Simona Popescu i-a adus reproşuri mari lui Eminescu iar istoricul Neagu Djuvara şi dl. Bucurenci au încuviinţat, mai mult sau mai puţin aceste denigrări aduse într-o zi de sărbătorire a acestuia! Iar în această finală, a avut „curajul'' sau tupeul să-l atace el însuşi pe Eminescu, numindu-l printre altele „psihotic'' şi apreciind că imaginea lui actuală este rezultatul mistificărilor regimului comunist…De aceea sunt îndreptăţit să spun şi eu, ca şi Andrei Gheorghe, că el nu l-a citit şi nici nu l-a înţeles pe Eminescu. Să-i recomand ca şi doamna Corina Drăgotescu (binecunoscuta jurnalistă) să-l citească pe Eminescu? Nu ştiu dacă ar ajuta cu ceva, la cât de înverşunat pare a fi. Mai grav este că, comparându-l cu Mircea Eliade (care „citea şi muncea enorm'') l-a ironizat pe Eminescu, cu „dulcea lui Românie''. Or, spuneţi şi dumneavoastră dacă este vreun cuvânt mai vrednic pentru a-ţi elogia ţara? În fond, cred că, ceea ce îi reproşează Bucurenci lui Mihai Eminescu este **naţionalismul/patriotismul**. Acest gest de „curaj'' eu cred că nu poate să-l onoreze, pentru că, la urma urmei, vorba lui Andrei Gheorghe, „oamenii inteligenţi (a se citi chiar intelectuali adevăraţi) nu-l atacă pe Eminescu''. De unde rezultă că, fie este prost informat, fie este rău intenţionat şi un partizan al globalizării. Să reamintesc faptul că una din vocile masoneriei din România, Florian Pittiş, considera acest clasament „o tâmpenie''? Care mai apoi, a îndulcit tonul precizând că, dacă promovează cunoaşterea, atunci i se pare acceptabilă…

În ansamblul ei, consider că emisiunea nu s-a ridicat deloc la exigenţele sau standardele pe care consider că le-ar fi impus tratarea unui asemenea subiect de anvergură. Nu mă refer la chestiuni minore, cum ar fi explozia de confeti şi la artificiile din final, ci la chestiunile de fond. Era necesar mai mult adevăr, decât s-a reuşit a se prezenta. Era nevoie de fructificarea la maxim a timpului iar nu de crearea unei atmosfere cât mai plăcute de vacanţă, pentru că lucrurile erau şi sunt foarte serioase. Nu ne putem juca cu istoria neamului românesc. În plus, s-a mizat pe lucruri secundare, care ţineau de viaţa intimă sau personală, ba chiar pe cunoaşterea „scăderilor''. S-a mizat pe simpatie (vezi afirmaţiile lui Ioan T. Morar, care spunea cu nonşalanţă că viaţa amoroasă a lui Cuza, ni-l face „mai simpatic'' sau „mai român'') iar nu pe cunoaşterea raţională. Nu pot fi de acord nici cu prezentatorul Radu Naum, care înainte de final era mulţumit că ne-a oferit adevărul, citându-l pe Adrian Cioroianu. Şi cel mai grav lucru este că s-au acreditat în public destule neadevăruri, pe care tinerii în general le vor lua drept adevăr.

În ceea ce mă priveşte, toate aceste emisiuni au constituit pentru mine **o adevărată provocare pentru gândire**. Intuiţia a funcţionat. **Globalizarea doreşte într-adevăr să utilizeze mass-media ca pe un instrument de „educare'' a poporului, în interesul ei, la fel cum politica este folosită deja ca instrument important pentru a dobândi puterea economică.**

Revenind la emisiune, nu se poate trece cu vederea faptul că nimeni, dar absolut nimeni n-a îndrăznit să ia apărarea mareşalului Ion Antonescu, nici măcar „avocatul'' său, Adrian Cioroianu. Or, acest lucru este suspect, nu? Pentru că, sunt atât de mulţi votanţi ai săi şi o vreme a stat chiar pe primul loc. Coborârea lui Antonescu până la poziţia finală de pe locul şase i se datorează desigur şi în mare măsură tocmai „istoricului'' Adrian Cioroianu. Distinsul „istoric'' explică chiar această preferinţă a unora dintre români prin faptul că „ţările mici se orientează spre învinşi'' şi că el se adresează celor care l-au votat! A ţinut să-i reproşeze lui Antonescu multe lucruri, dar mai ales faptul că „n-a crezut în democraţie şi în egalitatea oamenilor'' şi „destinul eşuat''. I s-a imputat şi faptul că „am intrat în cel de-al doilea război mondial fără nici o înţelegere'' sau tratat, apoi că „s-a încrezut în geniul lui Hitler''. Dar, cea mai gravă acuzaţie este că „280 000 de evrei români şi ucraineni au fost exterminaţi ''.

Apoi, pledoaria împotriva lui Antonescu a fost susţinută şi de alte persoane, precum istoricul Neagu Djuvara, „istoricul'' Lia Benjamin („Antonescu a dus o politică împotriva minorităţii evreieşti'', „a transformat Transnistria într-un lagăr de exterminare pentru sute de mii de suflete''; dumneaei citându-l şi pe Nicolae Titulescu: „Un om de stat care duce o politică împotriva minorităţilor, în aceeaşi măsură duce o politică împotriva majorităţii''), Liviu Beriş (recomandat ca supravieţuitor al Holocaustului, care declara că „Antonescu avea şi alte alternative decât să intre în război de partea lui Hitler'' şi că „a intrat la propria lui insistenţă''). Acuzaţiile aduse lui Antonescu sunt însă discutabile pentru că nici până azi n-au fost fost suficient elucidate (în condiţiile în care regimul comunist l-a scos drept „criminal de război'' şi l-a executat împreună cu alţi oameni apropiaţi. De aceea, într-o emisiune precedentă, un general în rezervă mărturisea astfel: „nu vreau nici să-l elogiez, dar nici să-l denigrez''.

Eu nu pot să constat decât, că toate aceste afirmaţii au un scop precis, acela de a obliga autorităţile române de a plăti despăgubirile uriaşe pe care le-au pretins şi le mai cer anumite organizaţii evreieşti statului nostru, pentru victimele „Holocaustului''din România, dar chiar şi pentru a aduce acest lucru la cunoştinţa tuturor românilor. Ele doresc recunoaşterea acestor „crime'' şi a sentimentului nostru general de vinovăţie. Or, în timpul războiului, când atâţia evrei din partea estică a României fraternizau efectiv cu comuniştii sovietici, nu trebuiau aceştia să fie expulzaţi? Iar istoria confirmă, chiar din surse evreieşti (Wilhelm Filderman) că la noi au supravieţuit cei mai mulţi evrei, aproximativ 300 000. Apoi, evreii care au murit în timpul transportului, din cauza unor boli sau lipsei acute de medicamente se pot numi ei oare, evrei exterminaţi? Totuşi, chiar Adrian Cioroianu mărturisea cu satisfacţie evidentă că prezenţa lui Antonescu în primii zece este benefică totuşi, pentru că „cel puţin se poate discuta'' pe marginea acestui subiect controversat al istoriei noastre.

Cât priveşte un alt subiect fierbinte pentru mine, reiterez suspiciunea mea privind legăturile Regalităţii din România cu masoneria. Ea se datorează multor observaţii şi e logic până la urmă să fie aşa. Aşa se explică de ce s-a hotărât aşa de repede un tânăr german precum Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, la numai 27 de ani şi care nu cunoştea nici limba şi în general aproape nimic despre viitoarea ţară, să vină cu mâinile în buzunare şi să devină rege al românilor. Peste numai câteva decenii, devenea cel mai bogat om din România! Iar astăzi când scriu aceste rânduri, în ajunul aniversării regelui Mihai I (când împlineşte vârsta de 85 de ani), se difuzează cel de-al 15-lea film documentar despre familia regală, al Marilenei Rotaru. Şi unde credeţi? La Ateneul Român, construcţia cu cele mai multe simboluri masonice din România (dacă nu mă înşel) şi una din „operele'' regelui Carol I.

Să ne oprim apoi asupra „adevărurilor'' despre Carol I, căruia îi sunt rezervate tot mai multe pagini în manualele de istorie, asta în timp ce se subţiază textele despre Al. Ioan Cuza, Mihai Viteazul, Ştefan cel Mare şi alţi iluştri domnitori. Cum aş putea accepta toate informaţiile „avocatei''sale Sandra Pralong, jurnalistei Ileana Lucaciu şi istoricului Neagu Djuvara, cărora li se alătură Dragoş Bucurenci şi jurnalistul Liviu Mihaiu?

Să vedem ce ne spune mai întâi Sandra Pralong: „Carol I a fost înfăptuitorul României moderne…La 27 de ani, a făcut o treabă extraordinară…A moştenit o ţară în haos…Nu era măreţ dar avea o viziune măreaţă pentru România…Carol I moştenea un stat cu mari deficienţe. Cuza a avut o camarilă în jurul lui…şi în acest joc de interese a încercat să conducă de unul singur…Carol a ştiut să-şi facă o echipă de oameni foarte valoroşi: generalul Florescu, Cristian Tell…O meritocraţie…Adevăratul merit este al celui care termină proiectul…Un geniu de talia lui Eminescu a avut totuşi micimea de a nu se uita la faptul că oamenii sunt egali indiferent de religia sau ţara în care s-au născut…'' Nici doamna Lucaciu nu se lasă mai prejos: „Carol I a însemnat deschiderea României către civilizaţie şi modernizare…recunoaşterea României pe plan european…El a dat forţă învăţământului…Lui Carol i se datorează construcţia multor aşezăminte (Ateneul Român, Banca României, podul lui Anghel Saligny de peste Dunăre…).

În sprijinul lui Al. Ioan Cuza s-a pronunţat istoricul Cătălin Turliuc, corectând mai întâi eroarea prin care Carol I era considerat înfăptuitorul României moderne, pentru că „el a venit la de-a gata''. Cuza era cel care a pus bazele instituţiilor moderne, care a demonstrat „geniu juridic, geniu militar (organizând şi dotând prima armată română) şi geniu politic (pentru că a îmbinat liberalismul cu conservatorismul)'' iar „moştenirea pe care a lăsat-o Cuza, a lăsat-o împotriva clasei politice pe care a creat-o Carol I ''. Apoi, a dat chiar exemplul statuii care i s-a ridicat ulterior la Iaşi: „statuia lui Cuza a fost ridicată prin subscripţii publice şi împotriva liberalilor de atunci…''

În opinia lui Neagu Djuvara însă, Cuza nu a dat dovadă de curaj fizic precum Carol I, pe câmpul de luptă (văzând în aceasta un handicap serios) şi „el a fost răsturnat pentru că nu şi-a ţinut cuvântul'' (spre deosebire de Carol I, despre care Sandra Pralong spunea că îşi respecta întotdeauna cuvântul, era integru şi punea mare preţ pe onoare). Apoi, nu se poate uita depoziţia lui Liviu Mihaiu, care pe lângă apologia lui Mircea Eliade se pronunţa ferm împotriva „conducătorilor sângeroşi'' şi „bătăuşilor care dădeau bani la biserici'', alegându-l pe Carol I.

Este de apreciat un istoric precum Constantin Razachievici, care a ţinut să corecteze eroarea privind legarea de glie a ţăranilor de către Mihai Viteazul: „Nu a introdus legarea de glie. Era un recensământ fiscal şi ţăranii care au fugit din faţa lui Sinan Paşa trebuiau supuşi regimului fiscal.'' Tot domnia sa sublinia faptul că pe plan extern, Mihai Viteazul era în timpul său „cel mai cunoscut român din Evul Mediu''. Spre deosebire de el, Ştefan cel Mare era mai mult cunoscut pe plan intern, decât extern.

În apărarea lui Eminescu s-a pronunţat chiar poetul Nichita Danilov: „Eminescu a luptat cu o armă teribilă: cuvântul'' şi „a dus crucea cuvântului până la capăt''. Apoi, Corina Drăgotescu. Şi nu în ultimul rând, susţinătorul său Andrei Gheorghe:

„Eminescu este cel mai mare român pentru că nu are nevoie de argumente… Ajungem noi să măsurăm geniul?… „Norocul'' lui Eminescu a fost Titu Maiorescu. Acesta a fost marele „noroc'' al lui Eminescu. Acelaşi om care apoi îl distruge. «Eu te fac, eu te omor!» Asta e România în esenţă… Omul providenţial care, deodată te descoperă, îţi oferă scena dar care doreşte însă, să-şi reţină asupra ta toată viaţa, toată influenţa şi puterea. Norocul perfid al celui care vrea să profite de pe urma gloriei tale şi care, când vede că nu mai poate, îţi ia beregata… Mi-e foarte ciudă. E nedrept. Toţi vrem conducători… E vina noastră… Eminescu trebuia să fie pe locul 1. Să vă fie ruşine!''

Nu întâmplător Andrei Gheorghe, care are emisiunea „Politică, frate!'' de pe Realitatea TV, comiţând „imprudenţa'' de a spune printre altele, că „deşteptii ajung în Parlament'' şi l-a ridicat în cap pe „istoricul'' şi politicianul Adrian Cioroianu, care în câteva rânduri i-a replicat „subtil'', simţindu-se în mod ciudat lezat tocmai în amorul său propriu. Ultima dată, îl atinge indirect acuzându-l de „tulburări de personalitate''!

Revenind la Mircea Diaconu, merită a-i sublinia aceste cuvinte: „Mihai Viteazul e o carte foarte bine scrisă, o carte scrisă chiar de el şi foarte scurtă din păcate…Un noroc pentru că l-am avut, îl avem şi-l vom avea…Mihai Viteazul este inventatorul României…Este cel care a ridicat acest aparat mai greu decât aerul trei metri de la pământ şi cu care au zburat alţii mai târziu…Cine este mai important? Cel care a inventat ultimul Boeing şapte sute şi ceva sau cel care l-a inventat?'' Şi, de ce nu, merită prezentată afirmaţia istoricului Stejărel Olaru: „Situarea lui Richard Wurmbrand pe acest loc, în primii zece, indică faptul că astăzi, la 16 ani de la Revoluţie, românii doresc un proces al comunismului…''

Interesant mi s-a părut momentul în care, fiind întrebată dacă este regalistă, doamna Sandra Pralong (despre care s-a spus în altă emisiune, că a fost consilieră „a unui preşedinte'' şi reprezentantă a mass-mediei din Estul Europei la un forum internaţional sau ceva de genul acesta) aproape că s-a pierdut pe moment, dar şi-a revenit, s-a eschivat să dea un răspuns direct şi la obiect, începând să vorbească despre Carol. Întrebată din nou, a răspuns nu prea convinsă, că este totuşi republicană…

Având în vedere campania de câteva luni bune din mass-media românească, de susţinere aproape ostentativă a lui Carol I, ar trebui să ne întrebăm în mod firesc, de ce s-a făcut toată această tevatură. Analizând ce se scrie în unele manuale de istorie despre Carol I, mi-am dat seama că regalitatea doreşte în prezent să recâştige teren şi adepţi în România. Nu întâmplător a fost aleasă doamna Pralong. Nu întâmplător, tot în ultimele săptămâni s-a difuzat un ciclu de emisiuni despre familia regală. Dar de ce este susţinut regele Carol I şi nu Ferdinand (nepotul de frate, care i-a urmat la tron, primul rege al României Mari de la 1918), iată o altă întrebare care are nevoie de un răspuns.

Reproduc în continuare numai câteva fragmente dintr-un manual de istorie (apărut la Ed. Humanitas Educaţional, Bucureşti, 2003):

,,Rolul monarhiei în istoria României moderne a fost fundamental…Simbolul monarhiei constituţionale româneşti a fost Carol I de Hohenzollern-Sigmaringen. A domnit aproape jumătate de secol, timp în care s-au petrecut evenimente istorice majore în care s-a implicat din plin…Personalitate echilibrată şi cu o educaţie deosebită, integru din punct de vedere moral, disciplinat şi riguros, regele Carol a reuşit să modereze disputele politice dintre liberali şi conservatori, a protejat sistemul bipartit, a încurajat modernizarea statului şi a sprijinit mişcarea naţională a românilor din afara graniţelor…Cu stilul său ironic, Constantin Argetoianu nota că P.N.L. era obişnuit «să domnească în Ţara Românească şi să supună şi pe rege voinţei sale». Chemat pe tronul României pentru a consolida poziţia ţării pe plan internaţional, Carol I a desfăşurat o intensă activitate în politica externă; s-a dedicat cuceririi independenţei (normal, pentru că îşi asigura tronul şi dinastia! - n.a.); a alăturat România Triplei Alianţe (alături de Germania şi Austro-Ungaria; murind în 1914, după supărarea ce i-a pricinuit-o clasa politică, care dorea neutralitatea României şi a impus-o până în 1916 - n.a.) şi a implicat-o în războaiele balcanice. Titu Maiorescu aprecia că regele Carol I «duce singur politica noastră externă»...«Regele Carol era o adevărată personalitate…Cu o răbdare neobişnuită ştia să urmărească ani de-a rândul gândurile sale, toate voinţele într-adevăr stăruitoare, nu-şi manifesta niciodată pe faţă intenţiile…Dacă adăugăm la acestea o mare mândrie, un simţ al datoriei cum rar se întâlneşte şi o nobilă concepţie, nobil în cel mai înalt înţeles al cuvântului, a ceea ce datorează acestui stat şi acestui popor, vom avea sinteza însuşirilor caracteristice ale Regelui Carol.» (I.G. Duca, Amintiri politice)…«Regele Carol era unul dintre cei mai buni oameni şi din cei mai înţelepţi demnitari, pe care i-am întâlnit şi eu am avut a face în viaţă cu mulţi suverani…Tăria lui se întemeia pe răbdare, pe tenacitate, pe simţul datoriei ce dovedea chiar în amănunte, pe înalta concepţie…ce o avea despre menirea sa de demnitar.» (Prinţul Bülow, Din viaţa lui Carol I).’’

Observaţi că ultimele fragmente aparţin unor oameni apropiaţi de rege şi ale căror elogii sunt părtinitoare sau subiective? Dacă ar fi fost ale unor istorici sau politicieni din tabere diferite, ar fi fost credibile. În completare, din acelaşi manual reproduc un text:

,,Funcţionarea mecanismului democratic în perioada interbelică a fost destul de complexă şi dificilă. Cauza principală provenea din faptul că după 1918 s-a menţinut vechea practică instituită de Carol I, ca regele să numească guvernul, după care urma dizolvarea corpurilor legiuitoare şi organizarea alegerilor parlamentare. Astfel, se inversau raporturile dintre puterea executivă şi cea legislativă. Deci nu guvernul era expresia parlamentului, ci invers, executivul «făcea» legislativul, generând numeroase abuzuri (mai ales cele sălbatice faţă de legionari, în general cunoscute acum - n.a.)…«Alegerile au fost foarte grele, cu atât mai grele cu cât asemenea urgie nu se mai dezlănţuise de la 1914 şi agenţii opoziţiei ’’pierduseră şcoala’’ şi nu mai erau în măsură să pareze, cel puţin în parte, loviturile stăpânirii…Cu alegerile din 1922, s-au inaugurat nenorocitele metode care au asigurat tuturor guvernelor ce au urmat aservirea sufragiului universal pus în slujba intereselor de gaşcă.» (Constantin Argetoianu, Memorii)…Ca urmare a acestor metode, alegerile au condus la majorităţi comode pentru partidul de

guvernământ. Opoziţia rămânea practic dezarmată, iar munca Parlamentului tindea să devină o simplă activitate guvernamentală.''

În final, aş vrea să vă las dumneavoastră plăcerea de a interpreta notele acordate de votanţi celor zece „mari români'', în funcţie de cele cinci criterii de evaluare:

10. Nadia Comăneci (curaj 7,9 geniu 6,9 măreţie **8,3** abilităţi de conducător 6,3 moştenire spirituală 6,8)
9. Constantin Brâncuşi (curaj 6,9 geniu **8,1** măreţie 7,7 abilităţi de conducător 5,6 moştenire spirituală 7,9)
8. Al. Ioan Cuza (curaj **8,1** geniu 6,8 măreţie **8** abilităţi de conducător **8** moştenire spirituală 7,2)
7. Mircea Eliade (curaj 6,8 geniu 7,3 măreţie 7,2 abilităţi de conducător 5,7 moştenire spirituală 7,5)
6. Ion Antonescu (curaj **8,1** geniu 6,7 măreţie 7,1 abilităţi de conducător 7,7 moştenire spirituală 6,7)
5. Richard Wurmbrand (curaj **8,6** geniu 7,1 măreţie 7,2 abilităţi de conducător 7,6 moştenire spirituală 7,7)
4. Mihai Viteazul (curaj 7,7 geniu 7,6 măreţie **8,2** abilităţi de conducător **8,2** moştenire spirituală 7,8)
3. Mihai Eminescu (curaj 7,6 <u>geniu **8,7**</u> măreţie 7,9 abilităţi de conducător 5,9 moştenire spirituală 7,3)
2. Carol I (curaj 7,5 geniu 6,6 măreţie 7,8 abilităţi de conducător 7,3 moştenire spirituală 6,9)
1. Ştefan cel Mare şi Sfânt (curaj 8,3 geniu 7,2 măreţie 7,5 abilităţi de conducător 8,6 moştenire spirituală 8,5)

Vă spun ceva aceste date şi cifre? Dacă nu, vă pot spune ceea ce am observat eu. Mai întâi, am remarcat o coincidenţă: Nadia Comăneci şi-a păstrat locul 10 în această „ierarhie'', în acord cu nota 10 obţinută pentru prima dată în istoria gimnasticii mondiale (şi apoi, încă de câteva ori). <u>Apoi, note de peste 8 nu au obţinut doar două personalităţi: Mircea Eliade şi Carol I. Aceasta indică faptul că ei n-au strălucit prin ceva anume, că nu s-au remarcat în mod deosebit prin ceva şi ca atare, a fost rolul mass-mediei de a completa şi evidenţia personalitatea lor.</u> Poate că greşesc, dar nu prea mult. Apoi, avem trei personalităţi cu mai multe note de 8 sau peste 8, dintre care se detaşează net Ştefan cel mare şi Sfânt. Şi cu toate acestea, nota maximă aparţine altcuiva: lui Mihai Eminescu (8,7 pentru geniu). De unde putem trage concluzia firească şi legitimă, că geniul eminescian, atât de blamat de către unii, nu poate fi contestat. Aviz celor care îl denigrează în prezent, în numele şi folosul globalizării!

CÂTEVA FRAGMENTE DIN CARTEA „EREZIILE CONTEMPORANE. *O ADEVĂRATĂ AMENINŢARE*''

Atunci când omul contemporan nu află plinătatea vieţii şi a adevărului în Hristos, aşa cum evangheliceşte o păstrează şi o transmite Biserica noastră Ortodoxă, este firesc să încerce a-şi potoli setea lui de mântuire adăpându-se din alte izvoare, din apele tulburi ale ereziilor şi grupărilor sectare.

*Este un fapt dovedit că **nimeni nu poate afla adevărul în Hristosul Ortodoxiei fără smerenie şi pocăinţă**. Dimpotrivă, ,,adevărurile'' din afara Ortodoxiei sunt primite fără pocăinţă şi smerenie. Acestea sunt sisteme în care **omul se instituie pe sine ca lege la nivel religios şi filosofic**. În aceste sisteme nu Hristos este Cel Ce mântuieşte pe om în Trupul Său, în Biserică, ci omul se străduieşte să se autoizbăvească şi să se autojustifice, fără harul lui Dumnezeu. [...]*

Părintele Arsenie arată foarte limpede primejdiile care ameninţă persoanele umane, dar şi identitatea noastră religioasă şi naţională, venite din partea cultelor şi organizaţiilor distrugătoare de tipul Scientologiei, din partea Globalizării, a Noii Ordini a Lucrurilor, a sincretismului religios. De asemenea, foarte bine accentuează diferenţa dintre meditaţia antropocentrică de tip yoga şi rugăciunea teantropocentrică a minţii sau a inimii, specifică Ortodoxiei. [3]

*

Credem că articolele publicate în această carte îşi păstrează şi astăzi valoarea şi importanţa lor, deoarece feluritele probleme pe care ereziile şi sectele contemporane le creează, nu numai că nu s-au micşorat, ci chiar s-au înmulţit. Şi aceasta pentru că în ultimii ani nu s-a făcut, din păcate, nici un efort temeinic şi coordonat pentru înfruntarea lor. Propaganda sectelor a reuşit atât de bine, încât statul consideră această problemă ca fiind exclusiv religioasă, în contradicţie cu ceea ce se întâmplă, cel puţin în planul declaraţiilor formale, în restul Europei.

Totodată, oamenii Bisericii care încearcă să se ocupe în mod serios de această problemă sunt calomniaţi de secte şi de „cugetarea progresistă'' întovărăşită cu ele şi sunt acuzaţi de fanatism, lipsă de toleranţă, **Sfânta Inchiziţie, vânătoare de vrăjitoare** ***şi aşa mai departe.*** *Trebuie să se consemneze că peste tot în lume oamenii cu adevărat progresişti, intelectualii, ziariştii şi reporterii sunt de regulă de partea victimelor şi nu de partea torţionarilor (sectelor). Şi aceasta pentru că **sectele atacă şi suprimă însăşi libertatea omului**.* [4]

*

Sub termenul de **practici necreştine** *se pot ascunde mişcări şi practici cum ar fi: yoga-meditaţie, gândire pozitivă, ocultism, hipnotism, spiritism, magie (albă şi neagră, care în esenţă sunt acelaşi lucru), şamanism, sufism, practicile cultelor animiste, ale ereziilor totalitariste nou-apărute (de exemplu: abuzul de substanţă al Scientologiei) şi ale cultelor distrugătoare (spălarea creierului, bombardarea conştiinţei oamenilor cu noţiunea pervertită a dragostei, dezmăţul), tehnicile* Noii Epoci *(New Age), medicina alternativă care se bazează pe credinţa ocultă în existenţa energiei cosmice şi a centrilor energetici din om. Şi am fi putut ajunge până la practicile neosatanismului sau la acţiunile sistematice lipsite de orice fel de scrupule ale ereziilor totalitariste (şantaje, terorism psihologic, teroarea acuzaţiilor, violenţă fizică). [...]*

---

[3] Egumenul Sfintei Mănăstiri Grigoriu, de la Sfântul Munte Athos, Arhim. Gheorghe Kapsanis, în Prolog la cartea păr. Arsenie Vliangoftis, ***Ereziile contemporane. O adevărată ameninţare***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006, pp.7-8.

[4] Ibidem, pp.10-11.

Toate aceste sisteme, mişcări, practici sunt încercări de autoevoluţie şi automântuire, care au ca dreptar aşa numita evanghelie a Vărsătorului*, ce se identifică cu* evanghelia luciferică.

Ele întruchipează vechea minciună sub o nouă înfăţişare. Se concentrează în cele pe care le-a spus vechiul şi vicleanul şarpe celor întâi zidiţi. Adică: Dumnezeu v-a spus minciuni. Puteţi voi singuri, numai cu puterile voastre, fără ajutorul Lui, să deveniţi dumnezei. Omul însuşi este dumnezeu, numai că nu cunoaşte asta. Dar o va cunoaşte prin tehnicile autocunoaşterii şi autodepăşirii.

Evanghelia Vărsătorului *este calea autonomiei omului şi a răzvrătirii lui împotriva voii lui Dumnezeu. Lui* facă-se voia Ta *din Rugăciunea Domnească i se opune* ***dogma satanică:*** **Fă ce vrei! Aceasta este toată legea.** *(Aleister Crowley). [...]*

Concepţia de viaţă şi morala pervertită care rezultă din declaraţia lui Anton La Vey (fondatorul aşa numitei Biserica Satanei *din California, U.S.A.):* Nu aş putea omorî vreodată un păianjen, **însă aş putea omorî un om**, *conduce la o societate nu a fiarelor, ci a diavolilor. Această concepţie este despărţită printr-o prăpastie de gândirea Sfinţilor Bisericii noastre, care şi-ar fi dat trupul lor sănătos ca să ia trupul unui lepros,* pentru că aceasta este dragostea desăvârşită*, aşa cum spune Avva Agaton.* [5]

*

Admiterea faptului că ereziile noi, totalitariste, cu practicile lor, sunt ***o provocare*** *reprezintă primul pas înspre înfruntarea corectă a chestiunii. Această provocare se adresează atât Bisericii, cât şi statului, precum şi societăţii în general. Din păcate, tendinţa care domneşte astăzi este aceea de a ignora problema, fie din lipsă de informare, fie din pricina unui simţământ de suficienţă de sine sau din alte pricini, pe care nu este momentul să le analizăm. [...]*

Să trecem, aşadar, la prezentarea temei noastre: acţiunile sistematice ale acestor erezii recent apărute. Nu ne vom referi la acţiunile programate făcute în scopul manipulării personalităţii, ci vom vorbi despre acţiunile perverse care pleacă de la dogma acestor organizaţii care spune: **Cel care ne critică este criminal**.

Exemplu tipic şi revelator al acestui gen de acţiuni este ***Scientologia sau Epistemologia*** *(nu are nici o legătură cu Epistemologia, ramură a filosofiei). În Grecia ea acţionează sub numele de Centrul de Filozofie Aplicată din Grecia (K.E.F.E.). Ne vom ocupa aşadar cu cel mai izbitor caz de acţiuni criminale ale ereziilor totalitariste. Acţiuni asemănătoare, de obicei la o scară mai mică, folosesc şi alte organizaţii care au la bază acelaşi principiu:* **Cel care ne critică este un criminal;** ***este mai cu seamă un criminal împotriva umanităţii, deoarece împiedică activitatea organizaţiei, cea care este singura nădejde pentru salvarea planetei.***

Scientologia se încadrează foarte bine între ereziile totalitariste contemporane, fiind caracterizată pe plan internaţional drept cea mai periculoasă dintre ele. *Ştirile despre Scientologie care vin din Germania sunt şocante.*

Precum citim în revista Dialog*, ministrul federal al Asistenţei Sociale şi Muncii din Germania, Walter Blüm, a declarat că:*

1. În spatele acestei organizaţii se ascunde o organizaţie criminală de spălat bani.
2. Scientologia răspândeşte o ideologie obscură.
3. Ea constituie o corporaţie care sfidează şi oprimă persoana umană.
4. Conducerea ei este criminală.
5. **Membrii ei au fost supuşi spălării creierului.**
6. Scientologia formează o caracatiţă uriaşă. [6]

*

,,Supraomul'', potrivit Scientologiei, se află înlăuntrul omului şi se poate ,,elibera'' prin tehnica mişcării, a aşa-numitei dianetici. În Manualul pentru sacerdotul onorific *se precizează*

[5] Ibidem, pp.24-29.
[6] Ibidem, pp.29-34.

despre **dianetică**: Este tehnica eliberării fiinţei spirituale; învăţătura despre fiinţa spirituală în relaţiile ei cu trupul şi propulsarea fiinţei în aceste relaţii.

Mişcarea organizează o nesfârşită serie de seminarii cu scopul de a elibera pe supraom *dinlăuntrul omului şi de a face toată lumea curată (Clear), inaugurând o* Nouă Eră*. Astfel omul va dobândi o putere nelimitată:* **În această lume supravieţuiesc numai tigrii, iar noi ne-am luat răspunderea să educăm tigrii**, *spune Hubbard, mesia Scientologiei. [...]*

De dragul omenirii, ***adică de dragul unui potenţial mai înalt, fiecare membru este chemat să distrugă o persoană sau un grup care nu împărtăşeşte principiile Scientologiei.*** *Binele omenirii se identifică şi aici ca şi în toate ereziile noi, cu binele grupării.*

Aşadar, cel care face rău organizaţiei, împiedică lucrarea ei, o vede cu ochi critic sau chiar cel ce o tratează cu indiferenţă (!) este considerat o piedică în evoluţia omenirii spre Noua Eră, pe care o promite organizaţia, este considerat duşmanul omenirii. Unul ca acesta nu poate avea drepturi, precum vom vedea mai amănunţit în cele de mai jos.

În aceste condiţii, avem de-a face cu o relativizare evidentă a binelui şi a răului. Avem o morală inversă, în care scopul scuză mijloacele. Bine este numai ceea ce vine în folosul organizaţiei.

Această concepţie despre „morală'' , precum foarte bine observă părintele Antonie*, ar fi putut proveni de la o grupare a Mafiei sau de la oricare altă organizaţie teroristă. Scientologia dă următoarea definiţie* moralei: Morala *constituie aici o* structură organică*; ea este segmentul unei organizaţii al cărei funcţii este alungarea intenţiilor vrăjmaşe din mediu; iar după ce reuşeşte aceasta, scopul moralei devine îndepărtarea din mediu a tuturor intenţiilor diferite, străine ei.*

Aceasta este definiţia moralei! ***Adevărat pentru organizaţie este ceea ce dă rezultate.*** *Aşadar termenii* de morală *şi* adevăr *sunt adaptaţi scopurilor Scientologiei. [...]*

Pentru neutralizarea unor astfel de persoane, adică a oricui împiedică lucrarea şi scopurile organizaţiei, se alcătuieşte un program special de manipulare *a lor.*

Responsabile cu această acţiune sunt serviciile secrete ale Scientologiei, Birourile de Afaceri de Afaceri Speciale (Offices of Special Affairs, OSA). Există o organizaţie piramidală, cu OSA Internaţional în vârful ei, având organizaţii continentale (de exemplu, pentru Europa: OSA Europe) şi birouri abilitate pentru fiecare ţară.

Există ofiţeri superiori ai moralei *care îi urmăresc şi îi îndosariază pe toţi. Iar aceasta se vede limpede din documentele pe care le-a confiscat procurorul Ioan Anghelis în timpul cercetărilor sale făcute asupra K.E.F.E. în anul 1996.* ***Un scop principal al organizaţiei este coruperea persoanelor aflate în poziţii-cheie.*** *Birourile Afacerilor Speciale manipulează şi afaceri juridice şi, printr-un terorism al ameninţărilor, reuşesc să-l doboare pe adversar. Scopul final este ca guvernul şi filosofiile potrivnice să fie constrânse a fi de acord cu scopurile Scientologiei.* [7]

*

Erezie înseamnă abatere de la dreapta credinţă. *Ea înseamnă* ***minarea drumului spre mântuire****. Precum scrie Sfântul Apostol Pavel în Epistola I-a către Corinteni:* Căci trebuie să fie între voi şi eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercaţi.

Cauza tuturor ereziilor a fost dintru început mândria omenească, care, aşa cum spune Sfântul Efrem Sirul, **nesuferind lucrul cel vechi**, ***doreşte să facă inovaţii. Omul mândru nu suportă să urmeze Tradiţia Bisericii, crezând că el însuşi poate tâlcui mai bine Sfânta Scriptură. Şi astfel, tăind şi spânzurând, face o religie pe măsura lui.*** *[...] Ortodoxul nu-i urăşte pe eretici şi înşelaţi, ci îi compătimeşte ca pe nişte bolnavi şi, dacă există condiţiile necesare, încearcă să-i ajute. Dacă nu are aceste condiţii pentru a-i ajuta, atunci pur şi simplu*

---
[7] Ibidem, pp.37-44.

se păzeşte ca să nu se molipsească şi el de microbul ereziei. Ortodoxul nu-l urăşte pe eretic, ci erezia. […]

Problema pastorală cu care ne confruntăm în anii pe care îi parcurgem este înfruntarea noii erezii de dimensiuni planetare care se numeşte Noua Eră *sau, aşa cum o numesc unii,* Noua Eră a Vărsătorului. [8]

*

Teoria Noii Ere se întemeiază pe o concepţie veche întâlnită în religiile necreştine. Potrivit ei, omenirea trece printr-o continuă schimbare a diferitelor epoci, iar în acest drum al ei nu urmează o traiectorie orizontală.

Întâlnim aici concepţia ciclică asupra istoriei în contradicţie cu cea liniară a creştinismului, care spune că istoria are un început şi un sfârşit şi, prin urmare, şi un scop.

Termenul contemporan de New Age *(Noua Eră) este luat din astrologie. Astrologii susţin că la fiecare aproximativ 2 100 ani intrăm într-o eră nouă. […]*

În cele din urmă, ce este mişcarea Noii Ere? Este o uriaşă reţea de organizaţii din întreaga lume, având o oarecare legătură între ele*, o ,,conspiraţie fină'', aşa cum o numeşte Maryllene Fergusson, una din ,,proorociţele'' mişcării.*

Noua Eră este o sinteză de hinduism şi budism, sub chipul modern al guruismului, desigur, care cuprinde şi învăţături oculte antice. Este o sinteză între gnosticism (**o mişcare religioasă polimorfă din perioada alexandrină, care a provenit din amestecul sincretist al unor elemente de diverse provenienţe*****), spiritism [credinţa în posibilitatea comunicării cu „lumea spiritelor (necurate)] şi învăţături „mistice'', care se transmit de fiinţe demonice.*** *De pildă, cele scrise de Alice Bailey, ,,proorociţa'' prin excelenţă a mişcării, i-au fost dictate, aşa cum spune ea însăşim, de* mentorul tibetan*, o fiinţă spirituală fără trup omenesc (adică un diavol).*

Mama spirituală *a Noii Ere este Alice Bailey, despre care deja am vorbit. Ea a fost al treilea preşedinte a Societăţii Teosofice şi a murit în 1949. Tot ceea ce a scris ea constituie planul pe care vedem că îl respectă, aproape neschimbat, adepţii Noii Ere, încercând să materializeze scopurile ei.*

Aşadar, religiile orientale, ,,sufismul'', teosofia, masoneria, neoidolatria, satanismul, vrăjitoria, astrologia, spiritismul, parapsihologia, ufolatria, hipnotismul şi călătoriile în vieţi trecute, ocultismul, terapiile alternative, credinţa în reincarnare sunt cele mai importante pietricele ale mozaicului Noii Ere.

Noua Eră este expresia şi promovarea unui vechi plan al societăţilor secrete (teosofi, masoni, iluminaţi etc.) spre o stăpânire mondială. [9]

*

Toţi cei care se împotrivesc, şi mai ales creştinii, vor trebui să dispară de pe pământ printr-o procedură de purificare mondială*. Acesta este secretul cel mai întunecat al Noii Ere. Discipolii Noii Ere, denaturând în mod grosolan Sfânta Scriptură, lucru foarte obişnuit pentru ei, îi identifică pe creştini şi pe toţi cei care se împotrivesc concepţiilor lor cu fiara din Apocalipsă sau cu antihrist. Ei spun că antihrist este orice persoană sau grup care neagă firea dumnezeiască a omului, care neagă, aşadar, concepţia demonică ce spune că omul este dumnezeu din fire şi, prin urmare, nu este nevoie, de nici un Dumnezeu Care să-l mântuiască.*

Operaţia de curăţire ***o vor pune în lucrare când mişcarea se va instaura în toată lumea şi atunci îşi va arăta adevărata ei faţă.***

În perioada pe care o parcurgem acum acţionează mai ales **în chip coruptiv***, încercând să pervertească dinăuntru spaţii care interesează mişcarea, iar pentru atingerea acestui scop creează confuzia.*

---

[8] Ibidem, pp.58-62.

[9] Ibidem, pp.63-67.

Scopul Noii Ere acum nu este să golească bisericile, ci, dacă este cu putinţă, să le umple cu oameni care să aibă ***cugetarea pervertită****, adică cu cei care vor fi de acord că toate religiile, şi Creştinismul împreună cu ele, sunt acelaşi lucru, sunt căi care duc la acelaşi scop.* [10]

*

Vom vorbi acum mai amănunţit despre caracterul satanic şi antihristic al Noii Ere. Acest lucru se vede foarte clar din ceea ce scrie David Spangler, unul dintre conducătorii mişcării: Lucifer lucrează înlăuntrul fiecăruia dintre noi pentru a ne aduce la „deplinătate'' şi, pe parcurs ce evoluăm către o Nouă Eră, care este era întregirii omului, fiecare dintre noi este adus, într-un anumit fel, la punctul pe care îl numesc iniţiere satanică (afierosire lui satana), la uşa prin care persoana trebuie să treacă, dacă vrea să ajungă cu totul în prezenţa luminii şi la „deplinătatea'' sa. *Însă toată această concepţie despre lume a Noii Ere este incompatibilă cu Creştinismul şi deci antihristică. Pentru adepţii Noii Ere, Dumnezeu nu este o existenţă personală, ci o supraconştiinţă universală impersonală.*

Omul nu este persoană, ci o picătură care va trebui să aibă drept scop să dispară în oceanul supraconştiinţei universale.

Nu există legătură între Creator şi creaţiile Sale, deosebire între Dumnezeul cel necreat şi făpturile limitate. Toate sunt considerate ca o energie, ca forme diferite ale aceleiaşi realităţi. Adică este vorba despre panteism. […]

Intenţionat, sistematic şi conştient, Noua Eră cultivă confuzia, care a ajuns să fie cea mai importantă caracteristică a epocii noastre. Astfel, cultivatorii confuziei spun că există multe religii, dar un singur Dumnezeu, sau că există multe căi care duc la acelaşi scop.

Însă, Domnul nostru îi dezminte spunând: Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. *Prin urmare nu există mai multe căi, ci numai Una, Hristos şi Biserica Sa Ortodoxă.*

Alt exemplu de confuzie internaţionată, pe care o cultivă aceştia, este afirmaţia potrivit căreia meditaţia şi rugăciunea minţii ar fi acelaşi lucru, iar binele şi răul ar fi două puteri egale care se completează una pe alta. ***Însă rugăciunea ortodoxă este o legătură interpersonală. Este ieşirea din*** **eu** ***şi îndreptarea prin dragoste către o altă persoană (către Dumnezeu, în cazul nostru).*** *Dimpotrivă, în practica meditaţiei, cel care meditează nu se întoarce spre o altă persoană, ci spre propriul sine, pe care îl idolatrizează.* [11]

*

Victimele organizaţiilor Noii Ere şi, în principal, a aşa numitelor culte sau secte distrugătoare sunt conduse treptat, prin metode specifice şi tehnici de spălare a creierului, la ***dependenţa totală de conducător şi de grupare****. Ele suferă încet-încet o schimbare radicală a propriei personalităţii, ajungând de multe ori la stări psihopatologice, la situaţii fără ieşire, la sinucidere sau la crimă.*

Mesajele Noii Ere sunt transmise în principal prin mass-media şi prin muzică.

Rolul pe care îl joacă mijloacele de informare în cadrul străduinţei Noii Ere de a schimba cugetarea oamenilor este determinant. Iar aceasta se face prin aşa numita educaţie paralelă*, care îi învaţă violenţa, pervertirea morală şi familiarizarea cu elementul demonic: violenţa făţişă care se justifică în baza legii celui mai puternic; relaţii sexuale fără nici o opreliște ori criteriu, având drept povăţuitor lozinca* Să facem sex până vom muri*; familiarizarea cu tot ce este demonic, cu scopul de a-l face pe om să-l privească pe diavol cu simpatie, aşa cum spune şi titlul unui cântec din muzica rock:* Simpatie pentru diavol *(sympathy for the devil), să-l considere pe diavol dumnezeul cel nedreptăţit, căruia i-ar aparţine, chipurile, viitorul. Muzica rock, de asemenea, prin mesajele ei directe sau subconştiente, care de obicei laudă pe diavol, sexul, violenţa, magia, drogurile şi orice fel de pervertire morală, joacă un rol important în reorientarea tinerilor, mai cu seamă. Ceea ce este vrednic de consemnat este faptul*

[10] Ibidem, p.70.
[11] Ibidem, pp.71-73.

că aceasta (muzica rock) a fost aleasă în mod conştient să joace acest rol, pregătindu-i pe oameni pentru Noua Eră, precum mărturiseşte ,,proorociţa'' mişcării, Alice Bailey. Muzica, *spune ea*, este unul din mijloacele contemporane care influenţează cel mai eficace masele, constituind o parte a întregului efort depus spre a-i face pe tineri să primească ideile Noii Ere.

Ocultismul pentru copii ia proporţii tot mai mari şi are drept scop ***pervertirea sufletului sensibil al copilului****. Organul principal pentru acest sacrilegiu sunt ,,jucăriile'' pentru copii cu figuri demonice oribile şi programele pentru copii de la televizor, care numai pentru copii nu sunt. Adepţii Noii Ere declară deschis:* Scopul nostru acum este şcoala ocultă. ***Deja s-au fondat şi în Grecia astfel de şcoli şi chiar grădiniţe de către organizaţii oculte.*** [12]

*

Fiecare om este liber, dar şi responsabil pentru ceea ce va alege. Şi, în tot cazul, ***Biserica are datoria să tragă semnalul de alarmă pentru a-i păzi pe oameni de primejdia pierzării, pe care o aduce prinderea lor în mrejele Noii Ere****. […] Stăpânul nostru este Acela care* a pornit ca un biruitor ca să biruiască. *Prin urmare, biruinţa Lui va fi şi a noastră.*

Aşadar, noi înfruntăm greutăţile cu o fermitate paşnică. Cu rugăciune, dar şi cu acţiuni concrete. Cu optimism, care izvorăşte din faptul că, în ultimă instanţă, noi nu ne punem nădejdea mântuirii noastre în nimeni altul fără numai în Hristos. De altfel, Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci duhul puterii şi al dragostei şi al întregii-înţelepciuni. […]

Dacă statul nu-şi face datoria lui în acest caz, atunci şi el va fi răspunzător pentru toate cele care se întâmplă şi se vor întâmpla. *Nu e permis ca statul să voteze legi anticreştine; nu poate promova ocultismul prin televiziunea de stat; nu poate oferi elevilor falsa educaţie a violenţei, a imoralităţii şi a familiarizării cu răul; nu poate oferi clădiri şi spaţii pentru adăpostirea şi susţinerea manifestărilor care îl vatămă pe om şi-l conduc la sclavie spirituală şi la dependenţă stricătoare de suflet, pentru că* ***ereziile se manifestă asemenea drogurilor care dau dependenţă****.* [13]

*

Potrivit cu criteriile pe care le-am arătat, caracteristice acestor organizaţii sunt următoarele:

În centrul lor se află un om înzestrat cu anumite capacităţi, o personalitate puternică care, profitând de aceste capacităţi, se prezintă pe sine ca îndrumător cu puteri divine. Unul ca acesta declară că posedă autoritate divină şi de aceea pretinde supunere totală la cele pe care le spune. Dar falsa lui autoritate şi supunerea desăvârşită pretinse de la discipoli conduc la dependenţa totală de el şi de grupare. Tocmai acesta este lucrul cel mai primejdios.

Organizaţia şi conducătorul ei exercită o influenţă totalitaristă asupra vieţii discipolilor lor. Nu există viaţă personală, nu există nimic în viaţa discipolilor care să se afle în afara spaţiului supravegheat de organizaţie. În toate, chiar şi în cele mai mici amănunte ale vieţii personale, organizaţia pretinde să aibă control. Organizaţia va hotărî până şi relaţiile personale pe care le vor avea discipolii, căsătoria lor, ,,programarea familială'', locul de muncă etc.

Ca exemplu vom da aici pe falsul mesia, coreanul Sun Myung Moon, care a celebrat pe stadionul din Seul (Coreea) căsătorii colective. Acolo, 70 000 de oameni s-au căsătorit fără să se cunoască unul pe celălalt. S-au căsătorit deoarece aşa hotărâse Moon, care s-a autoproclamat mesia al Noii Ere a Vărsătorului. Acesta alegea perechile. […]

Mult cunoscuta sectă a Martorilor lui Iehova, mai bine zis a Martorilor-mincinoşi ai lui Iehova sau a hiliaştilor, este un exemplu tipic de o astfel de erezie totalitaristă contemporană sau cult distrugător. Organizaţia este, aşa cum susţin ei, refugiul şi cel care se află în el se va mântui, iar cel care este în afara lui este al diavolului, al satanei. [14]

---

[12] Ibidem, pp.74-76.
[13] Ibidem, pp.80-86.
[14] Ibidem, pp.93-94.

*

În cadrul acestor organizaţii există mai multe stadii de iniţiere atât de bine separate, încât un nou venit nu poate şti ce se întâmplă la jumătatea sau la sfârşitul iniţierii evolutive. Acesta este un alt element care contribuie la atragerea în cursă a unui număr cât mai mare de oameni naivi, care cunosc în profunzime ce anume crede organizaţia, deoarece la început li se prezintă o imagine falsă a activităţii ei. *Le făgăduiesc anumite lucruri care însă nu corespund cu adevăratele ei scopuri.*

Folosesc, de asemenea – şi aceasta este foarte primejdios – mijloace necinstite şi tehnici de modelare a personalităţii, de spălare a creierului şi manipulare a individului. Şi astfel, oameni destoinici şi culţi devin nişte roboţi, nişte oameni cărora li s-a suspendat judecata proprie, fiind aduşi în felul acesta într-o stare în care comportamentul lor este îndrumat şi controlat de organizaţie, adică **într-o stare de drogare psihică.** *[…]*

Teoria karmei şi a reîncarnării constituie învăţătura de bază a celor mai multe erezii şi secte contemporane. Credinţa în reincarnare a dobândit, mai ales începând cu anii'60, mulţi discipoli, atât din rândul europenilor, cât şi din cel al grecilor. Propaganda care i se face lucrează foarte eficace. […] Este vorba aşadar de o problemă foarte serioasă, deoarece aderarea la această credinţă aduce cu sine ieşirea din sânul Bisericii. […] Adepţii lui Orfeu, Pitagora şi adepţii lui, Platon şi adepţii lui, Plotin, neoplatonicii şi gnosticii credeau în această teorie. În realitate însă nu era vorba de o concepţie omenească, ci de o învăţătură pe care diavolii, ascunşi în spatele zeităţilor antice, o transmiteau la toată lumea prin intermediul oracolelor şi al misterelor antice idolatre. [15]

*

,,Crezul'' lor. Potrivit învăţăturii despre reincarnare, o fiinţă, după moartea biologică, revine la viaţă cu un trup nou, fie de om, fie de animal. Astfel sufletul este supus unui nesfârşit ciclu de naşteri şi morţi, care îi creează o continuă suferinţă (Samsara). Tocmai din această suferinţă făgăduieşte gurul că îl va elibera pe om.

Aici va trebui să facem o referire la concepţia pe care o au despre Dumnezeu, om şi lume, grupările care adoptă teoriile karmei şi reîncarnării.

Puterea care îl ţine pe om în robia Samsarei este legea karmei. Cuvântul karma *provine din rădăcina sanscrită KRI, care înseamnă acţionez, săvârşesc; înseamnă mai ales faptă. Potrivit cu această învăţătură fiecare faptă bună sau rea are urmări care acţionează şi după moarte. Karma este* totalitatea impresiilor acumulate în subconştient, care îl silesc pe om să acţioneze. *Toate acumulările de karmă din vieţile anterioare sunt cele care coordonează viaţa unui om. Viaţa pe pământ trebuie să o trăiască pentru a-şi ispăşi karma sa. […] Consecinţele acestei teorii sunt distrugătoare, atât pentru om cât şi pentru societate. Dacă toate sunt determinate de karma pe care a acumulat-o cineva în vieţile anterioare, atunci nimeni nu este răspunzător pentru faptele sale. Atunci toate, chiar şi cele mai mari crime, sunt justificate, de vreme ce nu există în esenţă discernământul care să facă deosebirea dintre bine şi rău. Orice lucru bun care se face cu alipire nu este în realitate un bine, deoarece produce karma, în timp ce orice lucru rău care nu se face cu alipire nu produce karma, prin urmare este considerat un lucru pozitiv. Şi aceasta deoarece îl aduce, chipurile, pe om mai aproape de scopul său, care este eliberarea din ciclul chinuitor al reîncarnărilor (samsara).*

Astfel se produce o răsturnare a concepţiei despre dreptate şi morală, pe care o avem nu numai noi, ortodocşii, dar şi omul apusean, în general; adică concepţia care este bazată pe învăţătura despre Dumnezeu, om şi lume a Creştinismului.

Îndemnul Sfântului Apostol Pavel bucuraţi-vă cu cei ce se bucură, plângeţi cvu cei ce plâng *este considerat* alipire *de către adepţii teoriei karmei şi a reîncarnării.* [16]

---

[15] Ibidem, pp.95-108.
[16] Ibidem, pp.109-117.

*

Cercetătorul german al ereziilor Friedrich-Wilhelm Haack, într-una din cuvântările sale ţinute în Atena (1989), spunea: Odată, pe când mergeam împreună cu un guru pe un drum din Rizikes (India), am văzut stând pe marginea drumului un cerşetor şi i-am aruncat o monedă. Atunci gurul a râs şi a spus: „Ah, voi creştinii!…'' Apoi m-a întrebat: ,,De ce îl ajuţi? El însuşi este vinovat pentru starea în care se află''. Şi Haack conchide: „Aceasta este mentalitatea care sugrumă orice acţiune socială''.

Potrivit cu adepţii învăţăturii guruiste, cel care se supune legii karmei este mai drept şi mai moral decât cel care respectă cele zece porunci. *[...]*

Stareţul Paisie Aghioritul ne dă o frumoasă pildă pentru a descrie diferenţa esenţială dintre un om care a fost adăpat cu rugăciunea ortodoxă şi un altul care a fost adăpat cu meditaţia orientală. El spune: **Să presupunem că un hinduist se află pe malul mării şi se autoconcentrează. Dacă în momentul acela cineva se primejduieşte în mare şi cere ajutor, acesta va rămâne cu desăvârşire nepăsător, nu se va mişca din poziţia sa ca să nu se lipsească de plăcerea ce o simte. În timp ce, dacă s-ar afla acolo un monah ortodox şi ar rosti Rugăciunea lui Iisus, ar lăsa metania şi s-ar arunca în mare ca să-l salveze.**

Dar să revenim. Pentru adeverirea celor de mai sus redau un text de la Satyanantashram: Nu este nevoie să constrângeţi karma, prietenia, iubirea de slavă, nici chiar mânia, nesaţiul sau patima (desfrânării). Ci trebuie să trăiţi o viaţă foarte libertină. Nu cred că omul greşeşte, că poate apuca pe un drum rău sau că poate deveni rău. Cred că situaţia în care se află a fost creată pentru a putea evolua.

Toate acestea răstoarnă morala, dreptatea, asistenţa socială şi legislaţia, aşa cum le-am observat în societăţile occidentale. [17]

*

Şi Nekkue Kestling observă: Sistemul hinduist este cel mai bun sistem feudal care a existat vreodată. Este sistemul în care păstrarea şi moştenirea puterii clasei stăpânitoare a fost asigurată în mod desăvârşit, cu ajutorul concepţiei reîncarnării. Copilul omului sărac aşa trebuia să se nască şi nimeni nu trebuie să-l scoată din starea nefericită în care se află, pentru că plăteşte o oarecare karma. Şi de aceea şi-a ales să se nască un copil de sărac şi să trăiască în sărăcie şi dispreţ. Dimpotrivă, brahmanul va naşte negreşit brahmani, care se vor desfăta de bunătăţile şi privilegiile castei lor, deoarece sunt nişte suflete ce au o karma pozitivă – de altfel pentru aceasta şi-au ales trup de brahman pentru a se reîncarna – şi astfel au dreptul de a fi răsplătiţi şi a se desfăta în această viaţă.

Aşadar, în India, sistemul castelor şi al claselor sociale este determinat de învăţătura despre karmă şi reîncarnare.

Pe lângă concepţia asiatică asupra reîncarnării o avem şi pe cea occidentală, exprimată mai ales de Societatea Teosofică.

Potrivit spuselor lui Irving S. Cooper, stâlpul de bază al Societăţii Teosofice: Una dintre misiunile Societăţii Teosofice Mondiale este de a face cunoscut adevărul despre reîncarnare. *[...] Concepţia despre karma şi reincarnare presupune acceptarea teoriei holiste despre lume şi om.* Toate sunt dumnezeu. Dar acest dumnezeu se manifestă în lume mai mult sau mai puţin, potrivit cu capacitatea fiecărui individ. [18]

*

Combaterea acestei teorii. *Adepţii teoriei karmei nu pot să justifice lipsa amintirii presupuselor vieţi anterioare. Dacă în această viaţă ne aflăm ca să plătim karma din vieţile anterioare şi să ,,învăţăm lecţia'' pentru a evolua, aşa cum susţin ei, atunci cum se face că nu ne*

---

[17] Ibidem, pp.117-119.
[18] Ibidem, pp.120-121.

amintim de faptele vieţilor anterioare pe care plătindu-le se presupune că ne instruim? Răspuns nu există şi acest punct este unul dintre cele mai slabe ale teoriei.

Pentru a se acoperi acest gol – lucru cu neputinţă, desigur – recurg la aşa-numitele călătorii în vieţile anterioare prin intermediul hipnozei, călătorii în care fie scot la iveală amintirea unor fapte aflate în subconştient, fie sunt informaţi de către duhurile viclene despre unele fapte petrecute în trecut sau care se petrec în prezent, care sunt considerate de către adepţii teoriei karmei drept dovadă, chipurile, a vieţilor anterioare. De altfel aceste călătorii presupun credinţa în reîncarnare, atât din partea hipnotizatorului, cât şi a celui hipnotizat. […]

***Propovăduitorii confuziei identifică rugăciunea creştină cu yoga şi cu meditaţia, care sunt tehnici ale religiilor orientale şi ale ocultismului.** […] Asceza (la ortodocşi - n.a.) nu este numai pentru monahi şi clerici, ci pentru toţi creştinii, aşa cum se vede limpede din Sfânta Evanghelie şi din Vieţile Sfinţilor. Pe acest drum al ascezei au păşit milioanele de Sfinţi ai Bisericii noastre. Asceza, în esenţă, înseamnă depunerea voinţei din partea omului şi a puterii din partea lui Dumnezeu Cel atotputernic.* [19]

*

După cum fiecare religie îşi are simbolurile ei, tot astfel şi proiectata panreligie urmăreşte să-şi alcătuiască propriile simboluri…

Aşa cum vedem, în vârfurile hexagonului imaginar se află simbolurile celor şase mari religii ale lumii. Luându-le în sensul mersului acelor de ceasornic, pornind din colţul din dreapta sus, vedem simbolurile creştinismului, islamismului, iudaismului, taoismului (religia chinezilor), budismului şi hinduismului, iar în centru cuvintele: Pace şi iubire pe pământ.

Există, aşa cum s-a dovedit, un plan anume făcut pentru instaurarea panreligiei. În stadiul final, planul va fi dus la îndeplinire de mult-aşteptatul avatar *al Noii Ere.*

Importanta reprezentantă a Noii Ere, Lola Davis, spune despre mesia sau hristosul Noii Ere că el este cel pe care îl aşteaptă toate religiile şi care este numit Maitreya şi Bodhisattva de budişti, Krishna de hinduişti, Mesia de evrei, Hristos de creştini şi Imam Mahdi de către musulmani. *Lola Davis făgăduieşte că acesta va aduce noi descoperiri şi va instaura Noua Religie Mondială.*

Potrivit cu cele spuse de Davis, până la venirea marelui avatar *pe pământ, fiecare om este dator* să contribuie la crearea unei noi societăţi mondiale, care va primi o Nouă Religie Mondială, într-o Nouă Eră. *[…] Pentru ca panreligia să reuşească vor trebui convocate toate religiile. Dar cum se va face aceasta?*

Să-l ascultăm pe Robert Müller, fostul sub-secretar al O.N.U. şi un important exponent al Noii Ere. El scrie în cartea sa Noua Geneză *că religiile trebuie:*

- *să accelereze ecumenismul şi să creeze fundaţii religioase mondiale comune, care să afle mijloace şi oameni religioşi inspiraţi, capabili să găsească soluţii la problemele mondiale;*
- *să înalţe steagul O.N.U. în toate locurile de cult;*
- *să se roage şi să organizeze rugăciuni comune mondiale…* [20]

*

Noua Eră adoptă **modelul holist**, *monismul panteist absolut (*unul este totul *al Teosofiei).*

Teosofia unora precum Blavatsky, Besant, Baily şi a urmaşilor lor este adevărata mamă spirituală a Noii Ere. Prin sincretismul ei religios a pus bazele panreligiei. **Nici o religie nu este mai presus de adevăr *constituie dogma luciferică de bază a Teosofiei. Toate religiile au firimituri de adevăr. Niciuna nu deţine adevărul întreg. Aşadar va trebui ca toate să-şi aducă părticica lor de adevăr, astfel încât fiecare să le îmbogăţească pe celelalte şi totodată să se îmbogăţească de la ele. Tocmai aceasta este ideea de bază a întrunirilor religioase, cum ar fi* Congresul Religiilor Lumii** *(Chicago 1893 şi 1993, Assisi 1986 şi 1994 şi altele).*

---

[19] Ibidem, pp.123-136.
[20] Ibidem, pp.152-154.

Să auzim ce a spus gurul indian Vivekananda în cuvântarea sa rostită la Primul Congres al Religiilor Lumii *(Chicago 1893), unde a fost principalul mentor:* Dacă cineva din auditoriu crede că această unitate va rezulta prin treiumful unei religii – oricare ar fi ea – şi dispariţia celorlalte, unuia ca acesta nu pot să-i spun decât: Fratele meu, speranţele tale vor fi înşelate. Oare eu doresc ca şi creştinii să devină hinduişti? Pentru numele lui Dumnezeu! Oare doresc ca hinduiştii sau budiştii să devină creştini? Nicidecum!…Creştinii nu trebuie să devină hinduişti sau budişti, nici aceştia să devină creştini, ci fiecare religie va trebui să-şi însuşească duhul celorlalte religii, păstrându-şi particularităţile ei, pentru a putea propăşi potrivit propriilor legi.

Numai că gurul indian nu este sincer. Caracteristic, dar şi revelator, este următorul fragment din discursul său înflăcărat, rostit în faţa studenţilor din Mandras la întoarcerea în India, unde i s-a făcut o primire apoteotică: Acesta este marele ideal care se află înaintea noastră, şi fiecare dintre noi trebuie să se înarmeze pentru aceasta – **cucerirea lumii de către India**. Noi toţi trebuie să ne înarmăm şi să ne încordăm fiecare nerv pentru acest scop… Ridică-te, Indie, şi biruieşte lumea prin spiritualitatea ta… Ceea ce trebuie să cucerească Apusul este spiritualitatea (noastră)….[21]

*

Toate căile duc la Dumnezeu (în afară de cele care mărturisesc credinţa numai în Dumnezeu, am completa noi). Crede, *spun ei*, orice vrei, numai să nu fii exclusivist.

Acesta este aşa-numitul pluralism dogmatic. *Cine nu primeşte acest model este numit de propovăduitorii Noii Ere fundamentalist, fanatic şi duşman al celor de alte credinţe. […]*

Să vedem acum care este tactica folosită pentru împlinirea scopului strategic al instaurării panreligiei.

• ***Ciocnirea nu va trebui să se facă frontal, deoarece astfel*** **se întăreşte poziţia lor**, *spune Fergusson.*

• ***Cucerirea se va realiza prin schimbarea treptată a cugetării, care constă în faptul de a crede cineva că poate aparţine atât Bisericii Ortodoxe, cât şi unei organizaţii a Noii Ere.*** *Astfel scopul nu este ca să fie golite bisericile, ci, pe cât este cu putinţă, să fie umplute, însă cu oameni care vor avea cugetarea pervertită. […]*

Merită consemnat faptul că în cadrul C.M.B. (Consiliului Mondial al Bisericilor) există grupări care nu acceptă dogma Sfintei Treimi, iar altele au consacrat chiar şi rugăciuni pentru căsătoriile homosexualilor (!). [22]

*

Poziţia creştinilor faţă de întrunirile secrete ale new age-iştilor, de tipul Congresul Religiilor Lumii *(Chicago 1893 şi 1993, Assisi 1986) şi a altora asemenea, care în cadrul pluralismului dogmatic new age-ist pretind dialogul tuturor cu toţi şi adoptarea modelului lor, iar în caz contrar acuză de fanatism şi intoleranţă religioasă, este prezentată de către Părintele Antonie Alevizopulos, fondatorul şi însufleţitorul congreselor noastre panortodoxe, în cartea sa* Înfruntarea ereziilor, *prin cuvintele:* **Organizaţiile sectare de acest tip au fost asemănate de un cercetător străin (Gerd Meyer, Berlin) cu organizaţiile Mafiei. Ce fel de „dialog'' poate avea cineva cu astfel de grupări? Lucrarea Bisericii şi a păstorilor ei în aceste cazuri nu este „dialogul religios'', ci descoperirea adevăratei feţe a acestor grupări, ascunsă sub diferite măşti.**

Hristos a preîntâmpinat pe păstorii Bisericii şi le-a poruncit să păzească oile de acei lupi care vin îmbrăcaţi în piei de oaie. Nu ne-a spus să avem „dialog'' cu aceştia. Ci să descoperim adevărata lor faţă, astfel încît oamenii să-i poată recunoaşte din timp şi să se păzească de ei. *[…]*

---

[21] Ibidem, pp.156-157.
[22] Ibidem, pp.157-163.

Mama spirituală a sincretismului contemporan este Societatea Teosofică*, care a fost înfiinţată în 1875 în New York de rusoaica Blavatskaia şi de colonelul american Olcott. Învăţătura de bază a ei susţine că nici o religie nu deţine întregul adevăr, ci părţi sau firimituri ale lui. Pentru a se întregi acest adevăr trebuie ca fiecare religie să-şi aducă partea ei de adevăr; trebuie ,,să se îmbogăţească reciproc''.* [23]

*

Acest sincretism a influenţat atât de mult pe papistaşi şi pe protestanţi, încât se organizează schimburi de experienţă între monahii catolici şi cei budişti în scopul ,,îmbogăţirii reciproce''. La nivel de sincretism intercreştin, funcţionează o mănăstire biconfesională mixtă (bărbaţi şi femei) în care ,,petrec călugăreşte'' papistaşi şi protestanţi. Este vorba despre Mănăstirea Bose din nordul Italiei, mănăstire care organizează conferinţe pe teme de spiritualitate ortodoxă (!). […]

Propovăduirea* unităţii în diversitate *este o momeală pentru a prinde pe creştinii naivi în cursele religiilor orientale şi ale Noii Ere. Mentorii Noii Ere îi privesc pe creştini cu aroganţa unui adult inteligent, arătată unui copil întârziat mintal, *deoarece cred că aceştia din urmă se află pe un plan evolutiv inferior, cel al Erei Peştilor, care se termină, în timp ce ei se află pe un plan evolutiv superior, cel al Erei Vărsătorului, a mult-trâmbiţatei Noi Ere care începe. […]*

***Astăzi, în spaţiul intercreştin, sincretismul este exprimat mai ales prin* teoria ramurilor *şi prin cea a* bisericilor surori**. *Aceasta a doua teorie a fost formulată în textul* Acordului *dintre ortodocşi şi catolici de la Balamand, Liban (1993). Au participat la discuţii nouă Biserici Ortodoxe, iar celelalte şase au lipsit, printre care şi Biserica Greciei.*

Prin acest Acord *este acceptată concepţia potrivit căreia cele care ne despart pe noi ortodocşii de catolici sunt nişte factori exteriori, istorici şi omeneşti, iar nu ceva profund, esenţial.* În Acord *este promovat minimalismul dogmatic şi ecumenismul laic. Deja în diaspora ortodoxă, creştinii ortodocşi participă la slujbele catolicilor, pretextând că biserica ortodoxă se află la mare depărtare. Acolo ei îşi botează copiii etc. Astfel,* ***prin ecumenismul laic, se face o pregătire psihologică treptată a poporului, astfel încât odată cu trecerea timpului unirea să se înfăptuiască în popor indiferent de hotărârile ierarhiei.*** [24]

*

Tribuna de unde se promovează stăruitor sincretismul intercreştin, dar şi cel interreligios, este **Consiliul Mondial al Bisericilor (C.M.B.)** *la care, aşa cum se ştie, participă ortodocşi şi protestanţi. Din acesta deja s-au retras Bisericile Ierusalimului, a Georgiei şi Bulgariei, în timp ce două dintre celelalte Biserici Ortodoxe, cum ar fi a Serbiei şi a Rusiei, îşi fac probleme serioase de conştiinţă pentru participarea lor la acest Consiliu. C.M.B.-ul, încă de la înfiinţarea lui, a urmat linia sincretismului intercreştin. […] Aşadar, dintru început temeliile C.M.B.-ului au fost cu desăvârşire lumeşti şi străine de conştiinţa ortodoxă. De altfel secularizarea, moralismul, pietismul şi umanismul, în înţelesul dat lor de iluminismul francez, au deschis drumul către ecumenismul neortodox. Spun ,,neortodox'' deoarece avem şi ecumenism ortodox. Iar ecumenism ortodox înseamnă ecumenicitatea Bisericii, pe care o mărturisim în Simbolul Credinţei. […]*

Pururi pomenitul profesor de dogmatică şi mărturisitorul Ortodoxiei, Părintele Iustin Popovici caracterizează C.M.B.-ul ca pe o adunare eretică *şi* antropolatră*, iar participarea la acest Consiliu ca pe* o înjosire slugarnică*. Fericitul Părinte Spiridon Bilalis scrie:* **Ecumenismul, cea mai mare erezie a secolului XX, care propovăduieşte sincretismul dogmatic şi religios, şi care tinde către un fel de panreligie, prin punerea pe acelaşi nivel a**

[23] Ibidem, pp.165-173.
[24] Ibidem, pp.178-181.

tuturor confesiunilor creştine şi a religiilor, constituie pentru Ortodoxie un pericol de moarte. [25]

*

Desigur, dialogul cu eterodocşii şi cu cei de altă credinţă nu este respins de către Biserică, ci, dimpotrivă, el a jucat un rol important în viaţa ei, a fost indisolubil legat de misiunea ei, care este propovăduirea profetică şi apostolică a pocăinţei şi unirea tuturor. […] Tradiţia Ortodoxă nu este ceva abstract sau ideologizat, ci ea se întrupează în spaţiu şi timp. Ortodoxia nu este o ideologie sau un sistem. ***Ortodoxia este Biserica, adică Trupul lui Hristos.*** *[…]* ***Noua Eră, ca plan mondial al Noii Ordini a Lucrurilor, prin globalizarea nivelatoare nu vrea numai să desfiinţeze persoana prin tehnicile de spălare a creierului, care conduc la dependenţă totală, impunerea unui sistem de control economic şi politic dictatorial, ci şi să rupă persoana de comunitate, lovind în componentele ce o definesc, adică mai ales în identitatea ei naţională şi religioasă****. Tot aşa, în cadrul manipulării prin care trec victimele sectelor sau* ereziilor ucigătoare de libertate *– aşa cum le-a numit Parlamentul Francez – membrul-victimă este rupt de mediul familial şi prietenesc. I se insuflă îndeosebi ură împotriva mamei, care e socotită veriga de legătură cu trecutul şi care trebuie ştearsă din mintea membrului-victimă. […]* ***Pentru atingerea acestui scop, adică pentru a izbuti pervertirea specificului nostru naţional şi religios, sectele se ajută între ele, dar găsesc aliaţi şi în afara spaţiului lor, mai cu seamă în rândurile politicienilor şi ale intelighenţiei.*** *Este vrednic de menţionat şi totodată inadmisibil, desigur, faptul că în această campanie a lor sectele sunt susţinute şi de rapoarte ale unor ministere din alte ţări. Sunt cunoscute rapoartele întocmite în America de Departamentul de Stat în legătură cu pretinsa oprimare a minorităţilor etnice şi religioase din Grecia. […]*

A-ţi iubi patria ta, credinţa ta, istoria ta nu se poate numi, sub nici o formă, fanatism şi intoleranţă, atât timp cât în paralel este respectat şi dreptul celuilalt de a avea propria sa credinţă. *Însă, a veni cineva invocând dreptul la opinie diferită şi libertate religioasă şi a-şi face o casă în propria ta curte, acesta nu are nicio legătură cu drepturile minorităţilor religioase sau etnice, oricare ar fi ele…*[26]

*

La furtuna Noii Ordini a Lucrurilor şi la tăvălugul Globalizării, care vrea să niveleze civilizaţii, limbi, identităţi specifice, dar mai cu seamă persoana umană şi de Dumnezeu dăruita libertate, noi trebuie să contrapunem calea unei rezistenţe duhovniceşti, care este calea tradiţiei noastre grec-ortodoxe. ***Această rezistenţă duhovnicească va trebui să se dezvolte în jurul parohiilor, a mănăstirilor şi şcolilor noastre. Astăzi, când toate se zdruncină, avem nevoie mai mult decât orice altceva de temelia cea neclintită a credinţei şi a tradiţiei strămoşeşti*** *romeice, după cum spunea fericitul Fotis Kontoglu. […] Adepţii Noii Ere spun că nu există deosebire între bine şi rău, că noi oamenii avem puteri ascunse înlăuntrul nostru şi că Pământul este însufleţit. Toate acestea constituie influenţe ale religiilor orientale (budism, hinduism) exercitate prin intermediul masoneriei şi teosofiei. […]*

Din cele pe care le-am spus mai sus reiese limpede caracterul anticreştin al Noii Ere, care are drept scop stăpânirea întregii lumi. De altfel acesta este şi scopul de bază al aşa numitelor ***societăţi secrete, ca de pildă masoneria, teosofia, iluminaţii şi „cluburile'', cum ar fi Comisia Tripartită şi Clubul Bilderberg****. Acest scop, adică* ***supunerea întregii lumi, este visul sioniştilor****. Sioniştii evrei îl aşteaptă încă pe mesia, ca pe acela care le va asigura stăpânirea politico-economică asupra întregii lumi. […] Noua Eră nu este deloc nouă. Este vechea minciună luciferică, potrivit căreia omul este din firea sa dumnezeu. Este vechea năzuinţă de stăpânire mondială a puterilor întunericului, a* societăţilor secrete*. Noua Eră nu constituie o*

[25] Ibidem, pp.183-188.
[26] Ibidem, pp.190-219.

căutare spontană, izvorâtă din lăuntrul oamenilor şi al societăţilor. Este concepută şi impusă din exterior şi de sus. Şi – cel mai grav – se caută a fi ***impusă fără Hristos şi împotriva lui Hristos****. Globalizarea contemporană este mincinoasă şi de lepădat tocmai din acest motiv.* [27]

*

Tuturor acestor planuri întunecate şi primejdioase de impunere a unei Noi Ordini Mondiale şi a unei globalizări fără Hristos şi împotriva lui Hristos, noi, creştinii, trebuie să le opunem Lumina şi Adevărul lui Hristos. Trebuie să le opunem adevărata globalitate, universalitate şi ecumenicitate: cea a Bisericii. Trebuie să le opunem adevărata globalizare: cea divino-umană (teandrică), ce se realizează în Trupul lui Hristos, în Biserică. [...]

Toate aceste prefaceri radicale care sunt pregătite sistematic şi nu întâmplător au loc în jurul nostru trebuie privite de către noi cu neliniştea cea bună*, după cum sublinia şi fericitul Stareţ Paisie Aghioritul. Şi* să nu ne culcăm pe o ureche, *de vreme ce şi oamenii lumeşti încep să se trezească şi să îşi dea seama ce înseamnă în realitate Globalizarea, cel puţin în plan politico-economic.*

Neliniştea cea bună trebuie să se manifeste ca trezvie duhovnicească, ca intensificare a nevoinţei duhovniceşti, a rugăciunii şi a pocăinţei, dar şi ca intervenţie nemijlocită acolo unde şi atunci când este nevoie, la chemarea Bisericii. *[...]*

Există, fără îndoială, argumentul că toate acestea (dialoguri, întruniri) se fac pentru că ,,vremurile o impun''. Epoca noastră, se zice, este epoca dialogului. Nu putem respinge dialogul. De altfel, se spune: Dialogăm doar, nu ne schimbăm credinţa.

Desigur, Biserica niciodată nu a respins şi nu respinge dialogul cu cei care îl caută cu bună-credinţă. Dialogul pastoral – mai ales la nivel personal – cu cei de alte confesiuni şi de alte religii, care doresc să cunoască Ortodoxia, a fost întotdeauna una dintre priorităţile păstorilor ortodocşi care pot face faţă unei asemenea lucrări. Problema este că dialogurile intercreştine şi interreligioase de astăzi nu se încadrează aici, ci – precum am spus deja – sunt impuse din exterior şi de sus. [28]

*

Sfântul Grigorie Palama – pe care în chip rău îl invocă cei ce poartă astăzi dialogurile din partea ortodocşilor -, dialogând cu turcii în condiţii de grea robie, n-a şovăit să spună adevărul şi să le înfiereze rătăcirea, punându-şi astfel viaţa în primejdie. ***Astăzi însă mai spunem adevărul? Îl mărturisim pe Iisus Hristos Cel Răstignit sau ne conformăm după duhul acestei lumi?*** *[...] Ar mai fi existat astăzi Ortodoxia dacă Sfinţii ar fi aplicat atunci practica contemporană a dialogurilor intercreştine şi interreligioase? Oare nu îi interesa pe Sfinţi binele omenirii, pacea ş.a.m.d.?*

În concluzie, am spune că nu ne temem de dialogul cu cei de altă confesiune şi de altă credinţă, dar se cuvine să respectăm hotarele pe care le-au pus Părinţii Bisericii prin hotărârile Sfintelor Sinoade ale Bisericii şi prin scrierile lor. Este nevoie să păşim – mai ales cei ce reprezintă Biserica Ortodoxă – ***pe terenul tare al Predaniei Ortodoxe a Sfinţilor Părinţi*** *şi să nu devenim unelte care slujesc în mod conştient sau chiar şi fără voie unor scopuri rele.*

Acest teren tare a fost descris încă de acum două mii de ani de către ucenicul dragostei, Evanghelistul Ioan Teologul, în următoarele cuvinte:

Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume. În aceasta să cunoaşteţi duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu. Şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, despre care aţi auzit că vine, şi acum este chiar în lume. [29]

[27] Ibidem, pp.220-233.
[28] Ibidem, pp.233-245.
[29] Ibidem, pp.245-248.

TRĂIM ÎN PLINĂ OFENSIVĂ MONDIALĂ A PROTESTANTISMULUI ŞI NEOPROTESTANTISMULUI

Şeful Bisericii Anglicane, arhiepiscopul de Cantenbury, a emis un act intitulat ,,Un răspuns la violenţa din familie'', în care afirmă că violenţa din familie este cauzată de ...căsătorie. Logic, nu? Păi dacă n-ar exista familie, nu s-ar putea bate soţul cu soţia, ci, cel mult, concubinul cu concubina. Documentul se pronunţă în favoarea ,,renunţării la vechile dogme'', recomandând preoţilor anglicani să introducă ,,schimbări radicale'' în învăţătura creştină, în special renunţarea la utilizarea noţiunii de ,,Dumnezeu'' la genul masculin, întrucât această referire ,,afirmă superioritatea bărbatului faţă de femeie''. În acest caz se recomandă modificarea tuturor imnurilor şi rugăciunilor. Aceste aberaţii se înscriu firesc în delirul, din ultimii ani, al Bisericii Anglicane, care şi-a desemnat drept episcopi nişte homosexuali şi a hirotonit femei. [30]

*

Mitropolitul Bartolomeu al Clujului a protestat, într-o predică ţinută la 15 octombrie, faţă de pretenţiile asociaţiei ,,Solidaritate pentru Libertatea de Conştiinţă'' (SLC), care vrea scoaterea simbolurilor şi a slujbelor religioase din şcoli şi prevederi clare privind opţiunea de a frecventa orele de religie. Ierarhul a apreciat că religia este singura în măsură să stăvilească răul din şcoli, subliniind că ştie că şcolile sunt agresate de tentaţia tutunului, a alcoolului, a drogurilor, a sexualităţii premature, a vulgarităţii de limbaj şi a devierilor de comportament. ***În acest timp credincioşii ortodocşi stau cu mâinile în sân, în loc să-şi spună punctul de vedere. Atunci s-ar vedea că alde SLC sunt minoritari şi marginali.*** *Şi-acum un exemplu din UE. Karl Freller, secretar de stat în Ministerul Educaţiei şi Cultelor din Bavaria, a declarat că în Bavaria predarea religiei este obligatorie pentru toţi anii de studiu, profesorii sunt plătiţi de stat, iar materia de studiu este stabilită de Biserică. Acum, ca şi altădată, avem de ales între modelul german (partea tradiţionalistă) şi cel francez (de esenţă socialistă).* [31]

*

Imperialismul papal. *O primă reacţie împotriva idealismului creştin este identificată de Simion Mehedinţi la catolicism. ,,Roma, centrul marelui imperiu, ale cărui drumuri, toate duceau spre stâlpul militar din* Urbs, *s-a simţit cea mai ofensată de noua doctrină care predica egalitatea şi frăţia între neamuri'' (Simion Mehedinţi,* Creştinismul românesc*, Bucureşti, Anastasia, 1995, p.170). Trăsăturile catolicismului: politic şi ierarhic contribuie la instituirea unui stat papal universal. Raportul dintre Biserică şi Imperiu devine unul identic, în măsura în care Ecclesia, ca şi Statul, este interesată mai întâi de lumea de aici, realizând un soi de ,,stat al lui Dumnezeu pe pământ cu Episcopul Romei în frunte'', aceasta ca o ilustrare a teoriei augustiniene a lui* Civitas Dei. *De fapt,* Civitas Dei *constituie modelul întrupării acelei* Civitas Dei *în plan uman, a realizării Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.*

Individualismul protestant. *Un alt tip de reacţie împotriva idealismului creştin este protestantismul, considerat pe bună dreptate, de Simion Mehedinţi ,,un alt compromis cu doctrina lui Iisus''. ,,Caracteristicile lui sunt tocmai opuse faţă de cele ale catolicismului.* ***Pornind de la principiul libertăţii (influenţă veche protestantă), protestantismul afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie. În locul imperialismului papal, cu centrul la Roma, el este individualist şi particularist. Cine ţine în mână o Biblie se poate considera pe sine ca unitate de măsură a întregului creştinism, după ideile partizanilor Reformei.*** *Antiteza e vădită: pe când catolicismul e politic în sensul cel mai larg al cuvântului, protestantismul este a-politic şi* ***pune libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice***

---

[30] Art. Anglicanii au ieşit definitiv în arătură; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. Rost nr. 45 (noiembrie 2006), pp.6-7.
[31] Art. Modelul german faţă cu cel francez; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. cit., p.8.

interes al comunităţii, prin urmare şi al statului. **Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor’’** *(p.173). Întoarcerea la origine pe care o promovează protestantismul este o operaţie imposibilă, întrucât ea înseamnă pur şi simplu eliminarea Predaniei, adică ignorarea caracterului viu şi organic al învăţăturii creştine. Protestantismul ignoră un fapt fundamental: învăţătura lui Hristos nu mai este astăzi ceea ce este scris în Evanghelie, ci această Evanghelie aşa cum este ea interpretată de Biserică, adică de Sfinţii Părinţi şi de Sinoadele Ecumenice, cu alte cuvinte Evanghelia trăită firesc în comunitatea de iubire a Ecclesiei. […] Haosului protestant, Biserica Creştină (Ortodoxia şi Catolicismul) îi opune rigoarea, disciplina şi ordinea.* [32]

*

Încercând să folosească prilejul deconspirării dosarelor de securitate ale clerului BOR pentru a mai da o lovitură „credinţei strămoşeşti'', dl Cătălin Avramescu promovează în nr. 859, 25-31 august al săptămânalului 22 o „Românie reformată''.

Impresionat de o vizită în Perth, Scoţia, pe parcursul căreia ,,o doamnă amabilă din congregaţia locală'' i-a lămurit că ,,liderul public'' al prezbiterienilor e ,,Jesus Christ'', dl Avramescu ***ne somează să abandonăm Ortodoxia pentru a ne putea bucura de „civilizaţia occidentală''****: ,,Să părăsim cu toţii bisericile acestea [ortodoxe]'', se înfierbântă dl Avramescu, ,,pentru a redeveni oameni liberi. Să nu vă pară rău după ele, căci sunt lucruri din lumea aceasta. Dacă e să avem un viitor întru spirit, el va fi într-o Românie reformată''. Un sceptic ar putea răspunde că şi ,,civilizaţia occidentală'' e ,,din lumea aceasta'' şi că deci nu are nici un rost să schimbăm o zădărnicie pentru alta. Din nefericire pentru sceptic dl Avramescu ştie că ,,zădărnicia'' occidentală e mai confortabilă, are ,,tren, banii de hârtie şi apa la robinet'', nu iobagi şi latrine în fundul curţii. Şi toate acestea datorită* ***Reformei****.*

,,Modernitatea civilizată […] a devenit pe deplin posibilă abia după ce **Luther** *a anunţat prinţilor germani principiile Reformei'', scrie domnul Avramescu dându-ne a înţelege că ,,modernitatea'' aştepta undeva, într-o debara, fluierul de început al lui Luther. […] Dl Avramescu alege să ignore nu numai rolul catolicilor în dezvoltarea ,,ştiinţei noi'' – de la Copernic la Galilei, şi de la jansenistul Pascal la Iezuiţi şi Minimi – dar şi relaţiile de multe ori persecutoare pe care le-a avut protestantismul cu ştiinţa şi filosofia (de la prigoana anticarteziană dezlănţuită de Voetius şi concedierea profesorilor de la Oxford sau Cambridge care nu semnau declaraţia de credinţă anglicană, până la actualele dezbateri între evoluţionişti şi protestanţii adepţi ai lui* „intelligent design'', *care nu e decât o reînviere a sistemului newtonian aşa cum a fost el elaborat teologic de celebrele Boyle Lectures).*

În plus, faptul că un lucru s-a întâmplat nu înseamnă că el trebuia să se întâmple, aşa şi nu altfel. Nesocotirea contingenţei istorice şi eliminarea variabilelor şi excepţiilor după modelul ştiinţelor sociale – precum politologia sau sociologia -, îl duc pe dl Avramescu la telescopări precum următoarea: ,,Biserica prezbiteriană a introdus, pentru prima dată, în Scoţia, un sistem universal de educaţie, animat de ideea că fiecare în parte trebuie să fie în stare să înţeleagă singur Biblia. După două secole, scoţienii descopereau locomotiva, logaritmii, macadamul şi economia politică modernă.'' [33]

*

Ochelarii de cal ai d-lui Avramescu. *În comparaţie cu micile, deşi îndelungatele şi cumva sângeroasele, dispute intestine protestante, Ortodoxia are, în viziunea dlui Avramescu, păcate mult mai grave: ,,Este oare o coincidenţă că toate ţările ortodoxe – Rusia, Belarus, Serbia, Bulgaria, Ucraina, cu parţiala excepţie a Greciei – sunt exemple de dezastre economice şi sociale?'' Acestei întrebări a dlui Avramescu i se poate răspunde cel mai bine, în adevărată dialectică evanghelică, printr-o altă întrebare: Este oare o coincidenţă că toate ţările ortodoxe,*

[32] Constantin Mihai, în art. Diferenţele confesionale în viziunea lui Simion Mehedinţi, rev.cit., pp.18-20.
[33] Mircea Platon, în art. **Între Calvin şi Pangloss**, rev. cit., p.56.

cu excepţia Greciei, au avut de suportat decenii de dezastru economic şi teroarea socială comuniste? E oare o coincidenţă faptul că în Cuba şi în alte ţări (catolice) din America Latină, din Africa sau din Asia unde a încercat/reuşit să se instaleze, comunismul a produs dezastru economic şi social? Nu trebuie să nesocotim nici ipoteza că, în nimicnicia noastră, nici măcar ingineria socială protestantă nu ne poate salva, după cum nu am observat să-i fi rentabilizat pe africanii convertiţi de misionari baptişti, anglicani sau penticostali. Sau poate apartheid-ul Africii de Sud ar fi un exemplu de reuşită protestantă africană.

Oscilând astfel între Calvin şi Pangloss, între acuta conştiinţă a mizeriei omeneşti şi elaţia indusă de contemplarea celei mai bune dintre lumile occidentale posibile, dl Avramescu, în răspăr cu istoria veacului trecut, e sigur că poate detecta în stranele Ortodoxiei viermele comunist: ,,În ce priveşte România, o istoriografie patriotardă ne învaţă că Biserica Ortodoxă a fost un element central în identitatea românilor. Dacă este aşa, atunci ar trebui să îşi asume răspunderea pentru marasmul în care se zbate această ţară. […] În secolul al XIX-lea, ortodoxia românească se organizează ca biserică de stat, ascunzându-se sub pulpana puterii politice, o poveste tristă, al cărei final îl găsim în dosarele de colaboratori de la CNSAS. Ce relevanţă mai are o asemenea biserică, vă întreb?'' Aşadar, în vreme ce bisericile protestante, edictate de prinţii nordeuropeni şi folosite de aceştia ca departament al cultelor, educaţiei şi moravurilor, merită extazele dlui Avramescu pentru meritul de a fi fost ,,element central'' al identităţii şi civilizaţiei ,,omului european'' (să înţelegem că evreii nu sunt ,,oameni europeni''?), legăturile dintre Ortodoxie şi poporul român sunt pură invenţie patriotardă.

Dl Avramescu se declară consternat de predicile ortodoxe ,,în care se vorbeşte despre «tradiţie», valorile «neamului» şi despre «înainte-stătători». Dar Cristos nu a spus: Am venit să mântuiesc poporul român! Mă îndoiesc că în planul Mântuirii creştine naţiunea aceasta are un loc rezervat. Nu cred că în Rai ne vom aşeza pe bănci tricolore.'' [34]

*

Despre protestantism şi naţionalism. *Deşi nu ştiu prea multe despre Rai – până şi Dante e rezervat în privinţa asta -, aş îndrăzni să speculez că nu e ca o biserică protestantă unde se stă pe bănci. Dar până la băncile Raiului, tricolore sau de pluş, un popas pe băncile unei biblioteci bune i-ar da prilejul dlui Avramescu să-şi completeze bibliografia despre legăturile dintre protestantism şi naţionalism (se poate începe cu Patrick Collinson şi Adrian Hastings). Dacă protestanţii au ceva în comun cu ortodocşii, atunci e faptul că sunt organizaţi în biserici naţionale autocefale, spre deosebire de Catolici. […] Din punct de vedere istoric, naţionalismul e parte a discursului identitar protestant. Protestantă e şi ideea pe care se bazează articolul dlui Avramescu, şi anume că succesul material e un indiciu al ,,electiunii'', al ,,sfinţeniei'', al atletismului spiritual. […] În fine, dacă tot e să ne convertim la o religie solvabilă, de ce să nu mergem pe mâna ateismului? Dacă protestantismul ne-a adus modernitatea, ateismul ne-a adus postmodernitatea. Căile ferate şi sistemul mecanicii celeste al lui Newton sunt depăşite, şi protestantismul odată cu ele, după cum o dovedesc băncile goale din catedralele muzeu.*

Descoperirea şi decriptarea genomului uman, cea mai mare izbândă ştiinţifică de la Newton încoace, ne-au adus-o şi o duc la îndeplinire atei precum James D. Watson, Francis Crick sau cei 93% dintre membrii Academiei Naţionale Americane de Ştiinţe care se declară ,,necredincioşi''. Poate că, în spiritul proverbialei noastre capacităţi de a ,,arde etapele'', am luat-o deja înaintea Occidentului, de vreme ce dl Avramescu e convins că: ,,Din punct de vedere practic, România este oricum o ţară ateistă''. Suntem deci în avangardă! Poate că actuala stare a României nu se datorează Ortodoxiei, ci ateismului prin care ne branşăm la noua ordine mondială. Poate că actuala mizerie românească promite lucruri mari, poate că nu e decât

[34] Ibidem, p.57.

echivalentul dezolării Angliei Revoluţiei Industriale. Trăim în plin Dickens: orice anglofil autentic ar trebui să jubileze. [35]

*

Directorul Ateneului Tătăraşi, Benoît Vitse, este singurul care s-a încumetat să pună în scenă o piesă refuzată sistematic de alţi regizori. Declarată cea mai bună piesă a anului 1992 de către juriul UNITER, ,,Evangheliştii'', scrisă de Alina Mungiu-Pippidi, n-a cunoscut nici o viziune regizorală până anul trecut.

Puţinele încercări au fost abandonate de teama conflictelor cu reprezentaţii diverselor culte. Pe 3 decembrie 2005 însă, Vitse a prezentat premiera ,,Evangheliştilor'' la Ateneul Tătăraşi. Deşi, din punct de vedere estetic, spectacolul nu are prea multe virtuţi, subiectul rămâne unul sensibil pentru creştini, deoarece oferă o altă interpretare Bibliei. Alina Mungiu-Pippidi pune în discuţie originea Cărţii Sfinte, a creştinismului şi apasă pe latura umană a lui Iisus - cea mai contestată -, îndrăgostit de Maria Magdalena.

Piesa lui Mungiu, „uşa iadului''. *Începuturile creştinismului s-au împletit, în maniera lui Vitse, cu scene erotice şi nuduri în planul secund. De ,,blasfemie'' s-au sesizat Bisericile Ortodoxă şi Catolică, partide politice şi autorităţi locale. Într-un ,,protest al tăcerii'', membrii Partidului Conservator din Iaşi au stat în faţa Ateneului, cu lumânări în mână, cerând interzicerea piesei. P.S. Calinic, episcopul Argeşului şi Muscelului, a catalogat piesa drept ,,uşa iadului'', iar primarul Iaşului, Gheorghe Nichita, a promis controale dure la Ateneu.*

Benoît Vitse e convins că decizia primăriei e şi o urmare a scandalului de anul trecut. ,,Tot acest conflict vine după «Evangheliştii», e clar. Dar eu nu mă opresc, în nici un caz. Şi nici nu o să particip la un nou concurs, ca să demonstrez că pot realiza tot ce am realizat deja'', a adăugat Vitse. Potrivit Alinei Mungiu Pippidi, ,,Evangheliştii'' a fost pur şi simplu ,,un demers estetic şi teatral, iar textele sfinte trebuie privite metaforic, nu literal''.

„Hai să facem sex!'' *Coincidenţă sau nu, Ateneul va prezenta în premieră, tot pe 3 decembrie, asemenea ,,Evangheliştilor'', un alt spectacol controversat, ,,Steaua fără Mihail Sebastian'', de Dumitru Crudu, în regia lui Ion Sapdaru. Personajele lui Crudu au nume cât se poate de reale: Mihail Sebastian, Mircea Eliade, Emil Cioran, Camil Petrescu, George Călinescu, Nae Ionescu, Eugen Lovinescu şi Ion Barbu.*

Suspectat că ar fi încercat o dramatizare a ,,Jurnalului'' lui Mihail Sebastian, Dumitru Crudu a fost atenţionat de CopyRo, societatea de gestiune colectivă a drepturilor de autor pentru literatura scrisă, aflată în subordinea Ministerului Culturii şi Cultelor, că va solicita drepturi morale şi materiale. CopyRo a trimis în acest sens o scrisoare deschisă Teatrului Naţional ,,Vasile Alecsandri'' din Iaşi şi Ateneului Tătăraşi.

,,Piesa nu are girul CopyRo, pentru că Dumitru Crudu nu are nevoie de ea. Noi facem un spectacol despre viaţa lui Mihail Sebastian, care, într-o atmosferă absolut infectă a Bucureştiului, într-o perioadă în care era interzisă orice manifestare a evreilor, scrie o piesă atât de luminoasă, «Steaua fără nume»'', a spus Ion Sapdaru.

Premiera din decembrie e pregătită de altele, la fel de provocatoare: ,,Fuck you Eu.ro.pa!'', a Nicoletei Esinencu, regizată de Alexandru Berceanu, pe 24 noiembrie, şi ,,Hai să facem sex!'', Valentin Krasnagorov, în regia lui Petru Vutcarău, pe 26 noiembrie. [36]

*

În Statele Unite, oamenii încep să se familiarizeze cu edificiile destinate serviciilor religioase care se transformă în funcţie de necesităţi fie în biserică, lăcaşurile având pe pereţii exteriori atât simbolul crucii, cât şi steaua lui David, relevă AFP. Astfel de construcţii există, spre exemplu, în localităţile Ann Arbor, din Michigan, şi Bethesda, din Maryland, iar creştinii şi evreii nu par deloc deranjaţi că merg la ceremoniile religioase în acelaşi loc.

---

[35] Ibidem, pp.57-58.

[36] Florentina Ciuverca, în art. Blestemul ,,Evangheliştilor''. Experimente la Ateneul Tătăraşi, în Evenimentul zilei, 18 noiembrie 2006, p.10.

Pereţii mobili pentru schimbarea decorului. *La Ann Arbor, edificiul octogonal are două nume - ,,Templul Beth Emeth'' şi ,,Sfânta Clara din Assisi'', enoriaşii din cele două culte îşi împart timpul judicios pentru a găsi alinare în lăcaşul sfânt pe tot parcursul săptămânii. De pildă, evreii vin la ceremonii în seara de vineri şi sâmbăta, iar duminica este rezervată creştinilor.*

Dornici să-şi demonstreze respectul pentru celălalt cult, credincioşii nu văd o problemă în faptul că imobilul are încăperi delimitate de pereţi mobili şi nu se simt ofensaţi de faptul că în sala de rugăciuni nu există obiecte religioase. În această sală există doar un pupitru din lemn de măslin destinat celui care oficiază slujba, rabinul sau preotul.

,,Putem să organizăm alternativ serviciile religioase şi nu avem nevoie decât de câteva zeci de minute pentru a schimba decorul. Slujirea Domnului este mai importantă decât diferenţele teologice'', afirmă la unison pastorul episcopal James Rhodenhiser şi rabinul reformat Robert Levy, amândoi declarându-se extrem de mulţumiţi de modul în care este utilată clădirea. Ei povestesc că, până în 1994, când au fost instalaţi pereţii mobili, lucrurile se desfăşurau mult mai anevoios, întrucât enoriaşii erau nevoiţi să aducă la fiecare slujbă obiectele religioase necesare.

Convieţuire în armonie. *Nimeni nu pune la îndoială faptul că niciuna din tabere nu încearcă să-i convertească pe membrii celeilalte. Responsabilii celor două congregaţii se respectă reciproc, dar au totuşi grijă să nu pună niciodată simultan în aceeaşi încăpere simboluri religioase ale ambelor culte.*

De-a lungul timpului au apărut însă şi mici probleme între adepţii celor două religii, dar, într-un final, s-au găsit soluţii. Rabinul Robert Levy povesteşte că, la un Crăciun, creştinii au împodobit în sala de rugăciuni un brad de dimensiuni impresionante, pe care nu mai puteau să-l scoată din încăpere în momentul în care venea rândul evreilor să se roage. Lucrurile au fost ,,ajustate'' pe parcurs, după ce creştinii au fost de acord să aleagă brazi mai mici care puteau fi scoşi din sală cu uşurinţă.

La Bethesda, în Maryland, coabitarea dintre cele 215 familii de evrei şi cele 450 de familii de creştini este ceva mai discretă. Pe lăcaşul de cult nu există nici simbolul crucii şi nici steaua lui David, dar filosofia este aceeaşi. O astfel de coabitare nu ar fi fost totuşi posibilă în cazul în care ar fi fost vorba de creştini romano-catolici şi evrei ultraortodocşi, care nu ar suporta asemenea aranjament, notează AFP. [37]

*

Asociaţia homosexualilor ,,Accept'' a căpătat curaj după marşul de pe străzile Bucureştiului şi îşi continuă acţiunile prin care încearcă să-i smintească şi pe alţii. Acum, băieţii cu apucături pidosnice vor să-i determine pe profesori să îi înveţe pe elevi că homosexualitatea este o opţiune sexuală ca oricare alta. Ei au editat o broşură destinată dascălilor care predau educaţia sexuală, pe care au început-o s-o împrăştie prin şcoli. În ,,manual'' scrie că homosexualitatea este o orientare nici mai bună, nici mai rea decât heterosexualitatea. Acolo sunt şi teste prin care elevii ,, să-şi poată defini orientarea sexuală''! La capitolul date statistice, homosexualii mint de îngheaţă apele. Aceştia pretind că ,,la nivel mondial infectarea cu HIV se produce în raport de 70% prin raporturi sexuale între bărbaţi şi femei'' şi numai 10% prin raporturi între bărbaţi. Evident că iniţiativa gay-lor a stârnit controverse. Iar unele personalităţi au luat deja poziţii publice ferme împotriva ,,manualului''. De pildă, reputatul psihanalist ieşean prof. dr. Constantin Romanescu a declarat pentru ,,Ieşeanul'': ,,Mă întreb cum ar putea un profesor teafăr, care combate fumatul şi alcoolul, care sunt simple obiceiuri, să promoveze în clasă viciul şi devierea instinctului speciei? Este clar o tentativă de a culege prozeliţi şi este cu atât mai condamnabil că se încearcă în şcoli, acolo unde adolescenţii au, la o anumită vârstă, o

---

[37] Maria Vlădescu, în art. Două biserici într-una singură. **Moda ,,două religii sub acelaşi acoperiş'' face prozeliţi în America**, Evenimentul zilei, 18 noiembrie 2006, p.24.

opţiune bipolară''. Noi am atras atenţia că pederaştii nu se mulţumesc doar să-i tolerăm, ci vor să facă prozeliţi şi că o să atace mai ales copiii. [38]

*

Unora dintre primii reformatori li se poate aduce învinuirea unui temperament aprins, unei impulsivităţi nestăpânite, unei exaltări mistice deviate ş.a.m.d. (Ne gândim, de pildă, la unele slăbiciuni ale lui Luther, oglindite în părăsirea votului monahal, făcut într'o clipă groaznică din viaţa lui, ori în tolerarea poligamiei prinţului său protector, ori în unele dintre faimoasele sale «Tischreden», ori în predicarea reprimării sângeroase a revoltei ţăranilor…). […] Într'un cuvânt, ni se pare că suntem în consensul unanim al cercetătorilor, dacă afirmăm că cei mai aleşi fii ai Bisericii simţeau adânc nevoia unei reforme totale, începând cu felul vieţii tuturor membrilor ei, şi sfârşind cu absolutismul papal; şi au cerut-o în chip imperios.

În ciuda oricărei evidenţe, conducerea Bisericii a refuzat să facă această reformă. Atunci s'a înălţat glas năprasnic, cu ecou sguduitor, în toate straturile lumii apusene. Luther, şi apoi Zwingli, şi apoi Calvin, urmaţi de valuri de milioane şi milioane de credincioşi, s'au ridicat ca unul împotriva curiei romane, în afirmarea că Biserica trebue reformată şi că o vor reforma, revenind la viaţa şi la învăţătura apostolică, cu orice urmări şi cu orice riscuri. […]

Urmaşii lor de azi şi de totdeauna au văzut şi au preamărit în această atitudine a lui Luther, triumful principiului libertăţii de conştiinţă (complectat cu acela al «mărturiei Duhului Sfânt în sufletul credinciosului»). Un corifeu protestant de talia lui Alexandru Vinet, a spus: «Protestantismul e individualismul în gândire, e o formă a libertăţii… E principiul libertăţii şi al individualităţii, aplicat la lucrurile religioase… Nu numai că Protestantismul e un omagiu adus principiului libertăţii religioase, dar Protestantismul nu e decât aceasta. Creştinismul e altceva: Protestantismul nu e decât aceasta». Luther şi ceilalţi reformatori sunt socotiţi ca marii pionieri ai libertăţii de conştiinţă şi eroi ai umanităţii. Somat la dieta dela Worms, (1521), convocată de Carol Quintul, pentru a aduce pacea în imperiu, să retracteze, Luther pronunţă aceste cuvinte: «Dacă nu mă convingeţi cu Scriptura sau cu argumente limpezi şi doveditoare, nu vreau şi nu pot să retractez, fiindcă nu e nici sigur, nici prudent să lucreze cineva împotriva conştiinţei sale. Iată-mă. Nu pot altfel. Dumnezeu să-mi fie într'ajutor».

Deci unica autoritate, pe care Luther şi Protestantismul întreg o recunoaşte, e Cuvântul lui Dumnezeu; cei ce vor să silească credinciosul să primească o altă autoritate, îi siluesc conştiinţa, care nu trebue să asculte decât de acest Cuvânt al lui Dumnezeu.

Acest principiu formează adevărata obârşie a Protestantismului, din care se revarsă, ca dintr'un izvor nesecat, tot ce face specificul învăţăturii sale, mândria, dacă nu orgoliul său. [39]

*

Vom zăbovi puţin asupra acestui principiu al libertăţii de conştiinţă, din pricina însemnătăţii lui; el ne situiază la răspântia care desparte căile Protestantismului de a Romano-Catolicismului şi de a noastră, a Ortodoxiei răsăritene.

«Iisus a zis… De rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat ucenicii Mei; şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi».

Iată temelia adevărului pentru ucenicii lui Iisus Hristos: «Cuvântul» Lui, în care ei trebue să rămână, cu preţul vieţii lor. Adevărul acesta face liber, dă slobozenia adevăratului Fiu adoptiv al Tatălui Ceresc. În aceste afirmaţii mari, toate confesiunile creştine sunt întru totul de acord. Dar dacă încercăm să intrăm în amănunte, o adevărată prăpastie le desparte.

Unde aflăm, de pildă, «Cuvântul» lui Iisus Hristos? Ni se va răspunde: în Scriptură! Dar Iisus Hristos n'a scris El însuşi nimic, şi, prin «apropriere», revelaţia şi inspiraţia se atribue îndeosebi Sfântului Duh, «carele a grăit prin prooroci». Dacă totuşi identificăm acest «Cuvânt» al Său, cu Biblia, avem de adăugat, pe scurt, două preciziuni: întâi, că Scripturile s'au dat

---

[38] Art. Homosexualii îşi continuă acţiunile de prozelitism; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. Rost nr.30/august 2005, pp.8-9.

[39] N. Chiţescu, în Revista Patriarhiei Române - „Ortodoxia'', Nr.3/iulie-septembrie 1950, pp.386-391.

Bisericii şi prin Biserică; al doilea, că nu toate învăţăturile Mântuitorului s'au consemnat în Evanghelii şi în Scripturile Noului Testament, în general. Cu prima precizare constatăm că Biblia nu e bun al Bisericii, care a luat naştere în Biserică, şi de care numai ea ştie să se slujească, precum bine au arătat veacurile primare ale Creştinismului.

Cu a doua precizare învăţăm că Sfânta Scriptură nu cuprinde decât o parte din învăţătura Mântuitorului, după mărturiile Sfinţilor Apostoli înşişi; iar acest adevăr e vădit, dacă ne gândim numai la răstimpul de 40 de zile dintre Înviere şi Înălţare, când Mântuitorul s'a arătat Sfinţilor Apostoli, grăindu-le despre Împărăţia lui Dumnezeu. Aceasta ridică problema ***Tradiţiei****, pe care a repudiat-o Protestantismul, ca pe o lucrare diavolească sau omenească (afară de părţile care par a încuviinţa propriile-i învăţături), dar pe care întregul Creştinism primar, începând cu Sfinţii Apostoli (I Timotei II, 2; II Tesaloniceni II, 15), a primit-o ca pe a doua parte a Revelaţiei dumnezeieşti, care tâlcueşte şi completează pe cea dintâi.* [40]

*

Libertatea de conştiinţă, după Protestanţi, însemnează liberarea de orice autoritate omenească – inclusiv de aceea a Bisericii – şi primirea numai a autorităţii Cuvântului lui Dumnezeu. Ei opun chiar autoritatea Bibliei autorităţii Bisericii. Iar la răspunsul nostru că Biblia e Cuvântul lui Dumnezeu, dat Bisericii şi prin Biserică, ei întorc acest răspuns, arătând că aici e vorba de adevărata Biserică, cea duhovnicească, din care şi ei fac parte. Cât priveşte raportul Bisericii cu Scriptura, el se reduce la simplul fapt că Biserica ***ne aduce la cunoştinţă existenţa unei Scripturi****, a unui canon, etc. Dar numai* ***Duhul Sfânt*** *ne face* ***să ştim*** *cu adevărat anumite realităţi spirituale, care transcend raţiunea şi simţurile, şi anume, prin organul suprafiresc pe care-l creiază în noi, credinţa. Biserica nu are nici un rol în tâlcuirea Sfintei Scripturi; altfel ar însemna să-i dăm numai drepturi, într'o problemă în care întreaga răspundere este a insului, personal. Acesta o tâlcueşte şi ia o hotărâre de care depinde viaţa sa prezentă şi viitoare, cu ajutorul luminii mărturiei Duhului Sfânt în propria-i inimă, potrivit învăţăturii după care «Scriptura e tâlcuitorul Scripturii», şi potrivit analogiei credinţei.*

Autoritatea în Protestantism are, deci, două principii. Cel dintâi e aşa numitul «principiu formal» al Scripturii, extern şi obiectiv: «Principiul extern şi obiectiv, scrie profesorul protestant August Lecerf, e faptul sigur şi sensibil sufletului, că Dumnezeu se descopere şi vorbeşte în Sf. Scriptură. Al doilea principiu e lăuntric, şi deci subiectiv. Principiul lăuntric subiectului e convingerea din partea Duhului Sfânt, care ridică această cunoaştere la înălţimea unei siguranţe de credinţă dumnezeiască, siguranţă deosebită de evidenţa sensorială şi de evidenţa raţională şi total supranaturală».

Cel dintâi principiu este întemeiat de Calvin, teoreticianul prim al acestui principiu protestant, pe evidenţa intrinsecă a Sfintei Scripturi. Acesta se ridică cu putere şi indignare împotriva «minţilor fără de creier», care «zburdă după fanteziile lor, fără umbră de revelaţie a Sfântului Duh».

Merită să fie însemnat aici că Protestantismul liberal a repudiat până la sfârşit acest principiu formal al Scripturii; în această atitudine el a avut ca părinte spiritual nu pe Calvin, ci pe Castellion – marele teoretician al libertăţii de conştiinţă a mărturiei Duhului în inimile noastre, care nu e altceva decât glasul propriului nostru cuget. [41]

*

Cu aceste două principii ale libertăţii religioase, se evită pe de o parte iluminismul şi individualismul; iar pe de alta, acea confuzie a «socialului» cu «religiosul», care se face în celelalte confesiuni creştine şi care are ca urmare oprimarea individului de societate: «Primind autoritatea formală a acestei Scripturi Sfinte, recunoscută de toate Bisericile… creştinul reformat pleacă dela un fapt cât e cu putinţă de obiectiv şi de social… Autoritatea canonică a

---

[40] Ibidem, pp.391-393.
[41] Ibidem, pp.393-394.

Scripturii e condiţia credinţei şi libertăţii. O credinţă care nu se sprijină pe Dumnezeu, nu e credinţă; o libertate care n'are temeiul ei în cuvântul lui Dumnezeu, nu e decât o iluzie… De altă parte, nu se poate spune că suprimă individul, reducându-l la un conformism exterior şi maşinal». […] Precum s'a putut observa din această scurtă expunere Protestantismul a năzuit, prin proclamarea principiului libertăţii de conştiinţă, la înlăturarea Bisericii ca mijlocitoare între insul singuratic şi Dumnezeu. El vrea să judece Biserica, după Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum îl înţelege fiecare credincios, pe când noi, Ortodocşii, înţelegem Sfintele Scripturi în consensul Bisericii ecumenice. Poziţia Protestantismului înseamnă să preferi adevărului Bisericii din toate timpurile, ceea ce ţie singur ţi se pare adevărat; înseamnă să proclami superioritatea judecăţii tale faţă de aceea în care milioane de creştini au trăit şi vor trăi, au murit şi vor muri. Pe ce se sprijină această judecată, de valoare cu totul individuală? Pe «mărturia Duhului Sfânt în inima credinciosului». În ce constă ea? În aceea că recunoaşte adevărul dumnezeiesc din Sfintele Scripturi: «E inspirat ceea ce mă inspiră», a spus Tomy Fallot. [42]

*

Aşa dar, pe când în Romano-Catolicism guvernează individualismul despotic, iar în Protestantism individualismul anarhic, la noi, la Ortodocşi, precum scria Alexei Homiacov, în veacul trecut, «dacă cineva cade, singur cade, dar nimeni nu se mântuieşte, ca membru al ei, şi în unire cu celelalte membre ale sale. Dacă cineva crede, este în comuniunea credinţei; dacă unul iubeşte, este în comuniunea iubirii; dacă se roagă, este în comuniunea rugăciunii. De aceea nimeni nu se sprijină (numai) pe propria-i rugăciune şi cel ce se roagă are în ajutor întreaga Biserică, în timp ce se roagă; nu ca şi cum s'ar îndoi de ajutorul unicului mijlocitor, Hristos, ci cu convingerea că întreaga Biserică se roagă în acelaşi timp, pentru toate membrele sale. Pentru noi se roagă îngerii şi Apostolii şi martirii şi patriarhii şi Maica Domnului cea mai presus de toţi… ». […] Privitor la raportul dintre libertate şi autoritate, Protestantismul părăseşte unul dintre aceşti doi termeni, autoritatea, după cum Romano-Catolicismul lepădase libertatea. Numai în Ortodoxie, libertatea se armonizează cu autoritatea în iubirea reciprocă, ce leagă pe membrii Bisericii într'o comuniune de negrăit, exprimată prin mărturia aceleiaşi credinţe. […] Un specialist ortodox ca profesorul grec Ioan Karmiris numără, în lucrarea sa…, următoarele puncte deosebitoare între noi şi protestanţi: 1. Sf. Tradiţie; 2. Filioque; 3. Liberul arbitru; 4. Predestinaţia dumnezeiască; 5. Îndreptăţirea; 6. Numărul Sfintelor Taine; 7. Săvârşirea Botezului prin stropire sau turnare, timpul când se săvârşeşte Mirungerea şi împărtăşirea celor botezaţi; 8. Sensul prefacerii Sf. Euharistii şi săvârşirea ei cu azimă; 9. Infailibilitatea Bisericii şi a sinoadelor ecumenice; 10. Cultul, sărbătorile, invocarea sfinţilor, venerarea icoanelor şi a moaştelor, posturile şi diferite tradiţii şi practice bisericeşti. [43]

---

[42] Ibidem, p.394.
[43] Ibidem, pp.396-429.

PERICOLUL GRUPĂRILOR ŞI SECTELOR PENTRU LUMEA CONTEMPORANĂ

Reactivarea sincretismului religios. *– Dacă în perioada de stabilire a dogmei Bisericii (sec. II-VIII), ereziile şi sectele erau anatemizate pentru că negau adevărul revelat sau falsificau Evanghelia, constituind un pericol pentru pacea întregii lumi,* ***astăzi sectele religioase sunt „făcătoare'' de religie,*** *sunt comunităţi cu statute de organizare şi funcţionare, cu instituţii de conducere şi concerne de întreţinere. Dumnezeu este considerat de secte mort, Iisus Hristos nici nu mai apare în „sistemul'' lor religios sau dacă apare este un personaj negativ care descurajează. [...]*

*Sectele religioase stâlcesc şi falsifică tradiţiile popoarelor, îşi însuşesc unele precepte ale înţelepciunii vechi în scopul propagandei furibunde a „religiei'' zilei. Curentele mistice au început să devoreze tradiţii şi obiceiuri ale popoarelor care au creat şi au dat stabilitate unor milenare civilizaţii. Cancerul modern al „mesianismului'' programat a pătruns aproape în toate ţările şi îndeosebi în continentele cu un standard ridicat de viaţă. Noii „mesia'' fac concurenţă religiilor istorice şi organizaţiilor ecumeniste. În nici o epocă n-au avut mai mare importanţă cuvintele profetice ale Apostolului neamurilor, Sfântul Pavel, ca acum: „...**şi-au făcut dumnezei după faptele lor, după pântecele lor**...'' (Filip. III, 19). Dramatic, dar adevărat! [...]*

Indivizi puşi pe căpătuială, dornici de aventuri, abătuţi de la normele morale şi dubioşi psihic sunt „apostolii'' noilor religii. Ei sunt bine plătiţi şi trimişi în „misiuni'', fie prin universităţile lumii, fie prin cercuri diplomatice, folosind metode şi mijloace specifice cu sprijinul tehnicii moderne. [44]

*

Statisticile apusene au înregistrat fenomenul sectar ca trecător, cu câţiva ani în urmă, aşa ar fi, trecător, dacă n-ar exista mediul prielnic. În SUA, la sfârşitul secolului al XIX-lea, existau circa 250 de secte şi organizaţii religioase, afară de Bisericile şi cultele tradiţionale, iar ***astăzi sunt peste 6000 (şase mii)****, fiecare grupare din cele 250 s-a divizat şi se divizează la nesfârşit, secta constituindu-se „reală'' şi independentă. [...] Alarmantele „obşti'', pe lângă practica „cultică'' a prostituţiei, încurajează proxenetismul, fac tranzacţii cu copii şi fete fără părinţi şi chiar în plină epocă a abolirii sclavagismului, practică comerţul cu sclavi (mai ales copii) între continente etc.*

Mulţi „specialişti'' confundă sectele. Trebuie precizat că majoritatea grupărilor nu mai sunt nici creştine (din ereziile vechi), nici religioase (din religiile naturiste sau mitologiile greco-romane) şi nici mistice, ci ***ideologii pseudo-religioase, sociale şi anticreştine****.*

Din nenumăratele grupări şi secte religioase vom enumera câteva pentru a constata de fapt originea lor politeistă, naturistă şi chiar pragmatică. Unii adepţi sunt prinşi în şuvoi fără să-şi dea seama şi nu mai pot da înapoi, alţii doresc „noul'', vor să înlăture sau să calce tradiţii „seculare'', neavând discernământ. [...] Printre cele mai „noi'', - de fapt vechile erezii din primele veacuri creştine – şi importante secte ale hinduismului, budismului, mozaismului sau islamului care-şi desfăşoară propaganda nefastă, destrămând familii, câştigând tineri, răpind pe copii din casele părinţilor, dezorganizând colegii, fiind un pericol real pentru statele tolerante sau acelea unde s-au organizat, vom încerca selectarea a câteva, pe grupe, influenţă, continente etc. [45]

*

I. Grupări oculte de provenienţă sau influenţă indiană.

---

[44] Diac. P. I. David, ***Călăuză creştină – sectologie. Pentru cunoaşterea şi apărarea dreptei credinţe în faţa prozelitismului sectant***, Ed. Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş, 1994, pp.98-99.
[45] Ibidem, pp.99-100.

1. Asociaţia internaţională pentru conştiinţa lui Chrîşna*. Hare Chrîşna. Este cea mai răspândită sectă. Din aceasta au purces şi altele. A fost fondată şi condusă de indianul A.C. Bhaktivendata Swami Prabhupada, născut în 1896. Secta a fost organizată în S.U.A., 1960. Doctrina sectei îl consideră pe Krîşna drept dumnezeu unic, creatorul întregii lumi ca pe un avatar al lui Vişnu, drumul spre cunoaşterea lui fiind deschis adepţilor sectei prin practicarea exerciţiilor de Bhakti-Yoga (Yoga devoţiunii). [...] Secta s-a răspândit în aproape 30 de ţări. Adepţii umblă îmbrăcaţi în veşmântul tradiţional indian de culoare galbenă şi sunt raşi în cap.*

Secta are adepţi mai ales tineri, bărbaţi, dar există şi o asociaţie de fete a Conştiinţei K. Mulţi dintre membrii sectei studiază în universităţile engleze şi franceze. Tineri americani şi de alte naţii copleşiţi de ,,misterele'' Indiei au îmbrăţişat secta, au aderat la familia K., şi în corporaţii, în grupuri pe străzi, parcuri, în ganguri sunt îndemnaţi să cânte vocal şi instrumental în cinstea lui Krîşna. Ei sunt convinşi să se reîntoarcă la valorile meditaţiei de tip oriental şi ale ascezei (în faţa lumii), să ducă o viaţă comunitară, în rugăciuni, recitări şi cântece sacre.

Se pot identifica uşor pe străzile marilor oraşe occidentale, ca nişte nomazi, rupţi, murdari, goi, cu copiii comunităţii după ei sau purtându-i în spinare, având în fruntea grupului ,,tipi'' după chipul şi asemănarea lui Buda. Ei vând reviste de tot felul (inclusiv porno) şi discuri; recită imne ,,sacre'' şi adesea, acompaniaţi de tobe, ţambale şi chitare, dansează şi cântă obligatoriul imn ,,mantra'' – formulă magică, compus din 16 cuvinte: Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna-Krishna, Hare-Hare, Hare-Rama, Rama-Rama, Hare-Hare [...] [46]

*

II. Secte apărute din mistica persano-arabă

1. Mărturia credinţei Bah'îe*. Mărturia sau Credinţa Bah'îe (Bahî) a fost fondată de iranianul Baha'ul Ulah (1817-1892), secta are centrul pe Muntele Carmel şi numără azi mai multe milioane de adepţi, în numeroase ţări şi regiuni ale lumii. Secta are propriile sale scrieri sacre. Adepţii ei sunt de părere că toate religiile – în esenţa lor – pleacă de la o sursă divină comună, revelaţia având un caracter progresiv şi continuu, nefiind unică, ci diferită, conform fiecărei religii în parte, toate acestea reprezentând doar ,,manifestări ale lui Dumnezeu''. Având în vedere respectul manifestat faţă de aceste religii – între care apreciază că trebuie să domnească o largă toleranţă – doctrina sectei nu permite prozelitismul. Singura formă de atragere a unor aderenţi poate fi exemplul personal al adepţilor sectei, care, în acest scop, se deplasează în locuri unde credinţa este mai slăbită. Secta se străduieşte să stabilească o unire între oameni, indiferent de naţionalitate, rasă sau clasă socială. [...]*

2. *Din această sectă sau în acelaşi timp, au apărut nenumărate* grupări de mistică arabo-persană, *printre care* sufiştii persani*, dar mai ales grupările fanatice musulmane* sunite, şiite *şi* sik *etc.* [47]

*

III. Ocultismul asiatic

1. Asociaţia pentru unificarea creştinismului mondial: Secta MOON. *Se mai numeşte Biserica Unificării sau ,,Pionierii Noului Ev''. A fost fondată în Coreea de Sud (1954) şi este condusă de Sun Myung Moon, născut în 1920, considerat de adepţii săi ,,Noul Mesia''. El a fost exclus, ca ,,păcătos'', din Biserica penticostală (1948), fiind condamnat la Seul pentru imoralitate. Secta este reacţionară şi angajează toate forţele răului împotriva ,,primejdiei'' celorlalţi. Mooniştii consideră Coreea de Sud noua ţară a făgăduinţei, pe care toţi membrii sectei trebuie s-o recunoască drept Patria lor spirituală. Practică un prozelitism intens, prin toate mijloacele, în scopul recrutării unui cât mai mare număr de adepţi care, apoi, contribuie prin munca lor la întreţinerea luxului în care trăieşte Moon şi familia sa. [...] În ceea ce priveşte* morala „divină'', *Mesia-Moon recomandă poligamia. Căsătoria de grup este o practică*

[46] Ibidem, pp.100-101.
[47] Ibidem, p.101.

atractivă pentru tineretul destrăbălat care caută potolirea instinctelor în clanul ,,mesianic''. Multe fete intră în sectă pentru a ajunge ,,mame'' spirituale, adică trăirea în obşte cu toţi ,,taţii spirituali''. Demenţa religioasă este provocată, după mărturia martorilor oculari – foşti membri ai sectei, de satisfacerea plăcerilor la început, fiindcă apoi intervine postul negru şi rugăciunea istovitoare. ,,Pentru a nu cădea în nesimţire, ne împungeau ace în picioare pentru a sta la rugăciune'', declara o membră a sectei.

După potolirea instinctelor, membrii sunt trimişi în fabrici, uzine şi instituţii patronate de sectă, printre care o fabrică de ciment în Coreea de Sud, un şantier naval în SUA, nenumărate edituri în Apusul Europei precum şi o bancă de investiţii şi împrumuturi în New York.

Cu toate acestea, Moon a reuşit, prin corupţie şi mită, să fie recunoscut de unii ,,savanţi'' drept un ,,valoros'' om de ştiinţă. Secta organizează congrese şi reuniuni cu oameni de ştiinţă, cum a fost congresul de la Londra din 1974, la care au participat 140 de persoane, dintre care 22 laureaţi ai premiului Nobel.

Fiecare adept al sectei este obligat să lucreze până la 16 ore pe zi în întreprinderile ,,mooniste'' fără nici o remuneraţie. Secta are fabrici în mai multe ţări, obţinând anual câştiguri ce se cifrează la mai multe milioane de dolari. Credulii care s-au ,,lepădat'' de lume şi au depus voturile sunt îndrumaţi fiecare de către un ,,tată'' duhovnicesc sau o ,,mamă'' spirituală; sunt organizaţii pe familii, ţări şi regiuni, toţi datorând deplină ascultare Şefului suprem Sun Myung Moon.

Secta aceasta este cea mai puternică erupţie a păgânismului în lumea actuală. Glasul ,,mesianic'' al lui Moon este: ,,Haideţi să-l înfrângem împreună pe satan!'' Predica sa este bine pregătită cu ameninţări de sus, cu întâmplări şi accidente la tot pasul, cu boli incurabile etc. Groaza şi teroarea mitraică, jertfele lui Moloh sunt moment de concentrare la rugăciune, idolul demonic Moon a ajuns să fie printre cei mai bogaţi oameni din lume datorită fanaticilor care l-au urmat.

Secta Moon, cunoscută şi sub numele de Biserica unificării, care vrea ,,să concureze'' cu Consiliul Ecumenic al Bisericilor, reprezintă un real pericol pentru conştiinţa umană, prin recunoaşterea ca acte de cult violenţa, asasinatul, falsul, corpţia, teroarea, destrăbălarea etc.

***2. Taoismul şi Kyopo.** – Deşi au fost considerate religii naturiste istorice, mulţi cercetători consideră, astăzi, taoismul şi religia kyopo ca secte religioase asiatice sincretiste. Taoismul are însă milioane de adepţi în Asia, Europa şi în SUA. Îl enumerăm cu rezervă în rândul sectelor. Concepţia Tao şi derivatele acesteia au dat naştere la dizidenţe, contestatari şi chiar la reorganizatori.*

Religia Kyopo, de fapt o mişcare de împăcare a celor două concepţii con-fu-ce şi tao-ţe-kin, este susţinută de interese politico-coloniale şi se găseşte în Taiwan şi la emigraţia chineză în SUA şi Australia. [48]

*

IV. Eclectism religios apusean

***1. Biserica scientologică**, fondată şi condusă de americanul Lafaette Ron Hubbard, născut în 1911, fost ofiţer de marină, are drept scop de a oferi adepţilor ei posibilităţi pentru crearea unei lumi mai bune, prin înţelegerea realităţilor vieţii contemporane, prin găsirea modalităţilor de combatere a cauzelor ce produc confuzie, nelinişte şi care caracterizează unele comunităţi umane de azi. Secta a fost iniţiată în 1954. […] Secta foloseşte în mod frecvent metode psihanalitice, dar are şi elemente împrumutate din budism şi hinduism; afirmă că sufletul este nemuritor şi are posibilitatea de a se reîncarna şi că, prin folosirea metodelor pe care le indică, oamenii îşi pot ameliora starea psihică şi fizică, înlăturând suferinţele pe care le implică viaţa de azi. Concepţiile sectei sunt expuse în lucrarea* Dianetica – *ştiinţa modernă a sănătăţii mintale.*

[48] Ibidem, pp.102-103.

Practicând prozelitismul prin mijloace publicitare, cât şi prin abordarea directă a oamenilor pe stradă, secta a cunoscut o mare răspândire, în ciuda normelor stricte de viaţă pe care le impune adepţilor. Se practică diferite pedepse nesupuşilor, mergând de la suspendare sau retrogradare, până la excomunicare, ceea ce îl lipseşte pe cel în cauză de toate drepturile, inclusiv acela de a mai trăi în mijlocul familiei. Pentru redobândirea drepturilor, excomunicatul trebuie să-şi recunoască păcatele şi să ceară iertare conducătorilor.

Sunt încurajate supravegherea reciprocă şi denunţul pentru cele mai insignifiante abateri de la regulile sectei. Mai mult chiar, în 1968, în Regulamentul de funcţionare *al sectei se prevedea că cel excomunicat poate fi urmărit prin toate mijloacele, căutându-se astfel distrugerea lui.*

Biserica scientistă dispune de averi impresionante, posedă o întreagă flotilă, inclusiv nava-amiral ,,Apollo'' de 3280 t. Unde au loc cele mai scabroase orgii ale colaboratorilor apropiaţi ai ,,Marelui boss'' cum este numit LRH.

Secta are o conducere centrală şi nenumărate filiale în Occident, dar şi dizidenţe. [49]

*

2. Biserica creştină sau Biserica lui Hristos ca om de ştiinţă. *Fondată de americana* Mary Baker-Eddy *(1821-1910), în cursul anilor 1860-1870, această sectă urmărea convertirea oamenilor în scopul ,,vindecării'' lor. Secta a apărut ca o reacţie împotriva spiritismului. Doctrina sectei – care porneşte de la dorinţa de a găsi mijloace de vindecare fizică – se bazează pe studiul ,,mesmerismului şi magnetismului'' animal, credinţa în ,,teologia'' bunăvoinţei şi optimismul universal. Potrivit acestei teorii, există numai un Dumnezeu – Spirit universal. Omul nu există din punct de vedere material, ci numai spiritual, după cum nu există nici binele şi nici răul. Omul, fiind numai spirit, se bucură de aceleaşi atribute ca şi Dumnezeu, fiind perfect, nemuritor, fără a putea suferi ori greşi. […]*

3. Fiii fericiţi ai păcii cereşti. *– Membrii şi adepţii sectei consumă marijuana şi haşiş, s-au organizat în SUA. Secta are filiale în Europa, Australia şi în Asia. Cultul este simplu, ,,ritualul'' divin este traficul cu stupefiante în ,,numele'' Domnului. Secta a fost înfiinţată spre sfârşitul secolului al XIX-lea, de un cunoscut client al poliţiei americane, adept al adventului.*

Adepţii săi – deşi plătiţi bine şi corupţi – au fost prinşi în Anglia şi Germania cu trafic de stupefiante în loc de fericirile noutestamentare. […]

4. „Ufolatrii'' sau aleşii cerului. *–* Ufolatrii *(OZN-işti) constituie o sectă religioasă recentă. Dacă s-a vorbit de atâtea „teologii'' şi interpretări cosmice, după zborul omului pe lună şi mai ales după fenomenul ,,farfuriilor zburătoare'' şi sectele au fost prezente. Au crezut spiritiştii în cerurile planetare, le-au ,,demonstrat'' existenţa teozofii şi antropozofii şi iată că un rezultat al tuturor este secta ,,Ufolatrilor''. […]*

5. Mormonii. *– Sectă religioasă apocaliptică cu adânci rădăcini în sincretismul mişcărilor de la sfârşitul secolului trecut (baptiste, advente, penticostale, harismatice). Întemeietor* Joseph Smith *(+1844). Adepţii ei sunt mai ales tineri (fete şi băieţi), căsătoriţi sau nu, de preferinţă studenţi. ,,Morala'' lor avansată este căsătoria în grup, poligamia. Aceştia sunt trimişi în diferite colegii încât propaganda lor a cuprins multe centre universitare ale lumii. Centrul lor este SUA. Adepţii se numesc ,,Sfinţii pământeni''. […] Au peste 5 milioane ,,misionari''. Şi-au asigurat o capitală a sectei şi un templu la Salt Lake City.*

Se declară, pe lângă sfinţi, obsedaţi ai eternităţii şi se consideră chemaţi să salveze întreaga umanitate, mai precis, sufletele oamenilor, atât ale celor vii, cât şi ale celor morţi, de la începutul începuturilor existenţei omenirii. Pentru aceasta au nevoie de numele celor ce s-au peregrinat pe glob. Trebuie identificaţi să nu rămână vreun suflet nesalvat, ceea ce înseamnă înregistrarea datelor civile de recunoaştere: nume, prenume, data şi locul naşterii, a căsătoriei,

---

[49] Ibidem, p.103.

data şi cauza morţii. În acest sens, mormonii au format detaşamente care cercetează registrele din primării, oficii de stare civilă, parohii.

Secta este foarte bogată, fiecare membru contribuind cu 10% din câştigul său la ,,pensia eternităţii''. [...]

6. ,,Copiii'' Domnului (- Mo). *– Sectă religioasă ,,modernă'' apărută în Italia şi reorganizată în SUA, în 1968. Nu are un sistem filozofic şi nici pretenţia oferirii mântuirii. Adepţii practică o ,,mistică'' sexuală intitulându-se fraţi şi surori, umblă goi sau sumar îmbrăcaţi şi ,,n-au de ce să se ruşineze''. Consumă droguri şi stupefiante pentru a avea ,,convorbiri'' nevinovate cu Domnul. [...] Munca de fiecare zi şi rugăciunea lor este cerşetoria şi insistenţa, de aceea li se mai spune ,,Secta cerşetorilor pioşi''. La început, o grupare obişnuită în lumea apusului, cu timpul s-a organizat având centrul în SUA sub numele de MO. Ei cerşesc mereu cu Biblia în mână, apoi se retrag în colonii, depunând banii în conturile şefilor. Dacă nu se reîntorc sunt urmăriţi şi ucişi. Odată intraţi în sectă părăsesc familia. ,,Predicatorii'' lor sunt ,,afierosiţi'' Domnului şi provin din dezertori, dezmoşteniţi, condamnaţi pentru crime şi tineri care găsesc în sectă un refugiu şi o activitate. Ei urmăresc pe tinerii debusolaţi, pe fetele scăpătate din familiile descompuse, toxicomanii incurabili, emigranţii etc.*

Întotdeauna victimile sunt abordate cu întrebarea: Eşti fericit? Şi imediat i se oferă o experienţă şi o uitare; renunţarea la profesie, fuga din familie, refugiu într-o credinţă oarbă pentru a deveni ,,copil al Domnului''. [...]

7. ,,Calea fericirii'' *(Amanda Marga). – Calea fericirii este o sectă care ,,oferă'' darurile mesianice adepţilor ei. Secta s-a organizat în India, în 1955, ca apoi să pătrundă în Europa Occidentală şi mai ales în Elveţia, iar după 1973 constituie o problemă în SUA. Ea se pretinde ,,salvatoare'' a credinţei, fiindcă Bisericile tradiţionale nu mai sunt în stare să menţină ,,dreapta'' credinţă. Acestea – zic sectanţii – n-au ştiut să-şi însuşească şi să predomine ştiinţa şi politica şi astfel au pierdut credincioşii, îndreptându-i spre calea rătăcirii.*

Secta are un Regulament*, care trebuie respectat cu stricteţe toată viaţa. Între alte obligaţii comunitare, adeptul trebuie să-şi schimbe numele, să poarte îmbrăcăminte de culoare oranj, obligaţii sacre de cedare a 2% din venituri. O dată cu întărirea ,,căii'' au început luptele pentru cel dintâi ,,fotoliu'', soldându-se cu asasinate. Alţii şi-au dat foc, iar ,,fericiţii'' rămaşi au organizat atacuri teroriste. Pentru integritatea comunităţii ,,mesianice'', adepţii scăpătaţi au declarat că aşa a fost voia Celui de sus şi că acţiunile respective sunt o formă de protest împotriva descompunerii morale a omenirii. Şi pentru a se pune capăt unui asemenea fenomen, secta a făcut apel la toţi credincioşii, indiferent de simţămintele intime, să se înregimenteze în rândurile ei. Evident, tot pentru a participa la aceeaşi cale de a deveni ,,ucigaşi întru Domnul''.*

8. Templul popoarelor. *– Am lăsat la urmă această sectă, condusă de* Jim Jones*, fiindcă crima săvârşită în Guyana în toamna anului 1978 a zguduit întreaga lume. De atunci şi până astăzi, o întreagă reţea cinematografică, publicaţii cotidiene şi reviste de specialitate, sociologi, medici, psihiatri, jurişti-criminologi cercetează fenomenul ,,Sectei sinucigaşilor''.*

Secta a fost organizată de Jim Jones – indian american – la San Francisco. [...] Cei 1000 de adepţi sunt scoşi din ghetouri, invitaţi la rugăciune pentru viaţa veşnică. Sub ameninţarea pistolului, sunt strânşi copiii, li se dă câte o ceaşcă de Kool-Aid, din cazanul iadului, celor de faţă. Peste 900 de victime au trecut în marea inexistenţei în ziua de 18 noiembrie 1978. În aceeaşi zi, ,,părintele'' Jim – nu s-a aflat cum – a primit un glonţ în tâmpla stângă, căzând lângă cei cărora le furase sufletul. Avea 47 de ani.

Aşa s-a şters de pe pământ încă un templu al satanei din Jonestown. Vestea a făcut înconjurul lumii. [50]

*

[50] Ibidem, pp.103-106.

V. Secte „umane'' europene

1. Antoinismul. *– Fondată de minerul belgian* Louis Antoine *(1846-1912), recunoscut de adepţi ca profet, secta susţinea că posedă un fluid magnetic, cu ajutorul căruia poate vindeca orice boală şi poate învinge chiar moartea, fiindcă acest fluid acţionează asupra sufletului. […]*

2. Biserica Creştină universală. *– (Christos din Montfavet). – Fondată în 1954 de francezul* Geoges Roux *(inspector PTT), născut în 1903, autointitulându-se „Mesia din Montfavet'', deoarece se considera o reincarnare a lui Hristos, secta are drept scop propagarea doctrinei şi recunoaşterea lui Roux ca dumnezeu. Secta are multe asemănări cu antoinismul. Roux a declarat că poate vindeca bolile prin punerea mâinilor; totodată, poate face, din oricine vrea să-l urmeze, un vindecător. […] Membrii sectei refuză orice ajutor medical, atât pentru ei cât şi pentru copiii lor, fiind convinşi că sunt feriţi de orice boală gravă şi că vor trăi până în apropierea vârstei de 120 de ani. Gruparea se confundă deseori cu pocăiţii nazarei, cu ramuri din secta iehovistă şi cu o parte dintre adventiştii reformişti.*

3. „Prietenii'' omului *(Armata eternităţii sau Biserica Împărăţiei lui Dumnezeu). – Un titlu pe cât de pompos pe atât de neimportant. Secta cuprinde pe atrofiaţii umani, care consideră animalul mai presus de om. Mişcare de origine franceză, a fost fondată de elveţianul* Alexandre Freytag *(1870-1947), care în 1920 s-a despărţit de secta studenţii în Biblie. […]* Doctrina *acestei secte este destul de confuză, adepţii ei încercând să instaureze o Lume nouă, bazată pe prietenie şi în care să nu se facă uz de bani. O încercare de punere în aplicare a acestor concepţii de viaţă s-a făcut în Franţa, într-o comunitate stabilită la Lot-et-Garonne. Odată cu „construirea'' acestei lumi noi, omul va deveni nemuritor. […]*

4. Cele trei sfinte inimi. *– Adepţii „Cultul inimii lui Iisus'' au depăşit adorarea lui Dumnezeu şi orice formă de idolatrie şi au apărut alţii care au triplat adorarea inimii, ca să fie cât mai originali. Secta „Cele trei sfinte inimi'' a fost fondată de Roger Melchior şi fraţii săi, André (chimist), Victor (şofer) şi Robert (preot catolic). Scopul fraţilor Melchior, ca de fapt a tuturor sectanţilor era îmbogăţirea. Adepţii sectei primesc nume biblice şi practică unele servicii religioase; rugăciuni şi posturi, desfăşurând şi o susţinută activitate prozelitistă. În fruntea lor se află Roger Melchior, care o conduce sub numele de Papa Ioan. […]*

5. Biserica liberă. *– Biserica liberă este o sectă apărută în Anglia. Adepţii ei sunt recrutaţi din credulii nemulţumiţi în alte grupări religioase. Deşi citesc Biblia, se strâng la auzul cuvântului Domnului, practică falsul în acte publice şi se îndeletnicesc cu şantaje intelectuale, răpiri, siluiri de conştiinţe. Între aceştia s-a mărit criminalitatea şi sunt trimişi în „misiune'', ca mercenari. Ei se apropie de alte grupări violente şi revanşarde conduse de şarlatani şi criminali notorii.* [51]

*

Dar lumea apusului, sătulă de atâtea Biserici, secte şi religii îmbrăţişează alte şi alte surogate ale credinţei, care mai de care mai fantastice. Este clar, „credincioşii'' de astăzi, în afara urmării lui Hristos, îşi simt sfârşitul, au intrat într-o evidentă stare eshatologică, nu mai avem de a face cu „elogiul'' nebuniei, ci cu nebunia antihristă însăşi. […] ***Şi iată că forţele întunericului au început să iasă la lumina soarelui dar mai ales a lunii: Leviatan, Belzebul, Satan, Lucifer, „legiuni'' de îngeri negri apar într-o lume prea religioasă, o lume interlopă, o lume plină de curiozităţi şi avidă de senzaţii.*** *Forţa răului a îmbrăcat hlamida cavalerilor tunetului care nu-şi mai încrucişează săbiile sau pistoalele pentru presupusa onoare sau jignire, ci sunt organizaţi în bande şi gangsteri, încât oamenii cinstiţi nu ştiu unde să mai reclame, sau ce „lepădări'' să mai citească. […]* ***O întreagă reţea de informaţii este pusă în serviciul nihilismului.*** *Cele mai moderne mijloace audio-vizuale sunt captate de aceşti „portari ai iadului''. Unii cercetători arată că numărul de crime – afară de pruncucidere săvârşite de aceşti monştri fanatici depăşesc cifra de multe milioane. Alt semnal de alarmă! Şi mai grav,*

[51] Ibidem, pp.106-108.

organizaţiile teroriste au o reţea internaţională şi atacă, în numele răului, sub diferite firme: Biserica verde, brigăzi roşii, leul albastru, războinicii regelui Hristos *etc. sau simple numiri, având acelaşi scop: panică, distrugere, disperare!*

Multe organizaţii îşi iau numele de ,,biserică'', pentru a putea înlătura privirile legiuitorului şi încă îşi însuşesc titulaturi bizare, aşa cum vom vedea. Şi pentru a concretiza cele de mai sus, vom selecta câteva organizaţii ,,legale''.

1. „Biserica'' satanismului. *– Biserica satanei este titlul exact din legislaţia religiilor din SUA, recunoscută ca să funcţioneze. Are sediul în San Francisco, iar conducătorul acesteia este* ,,patriarhul'' Anthon Luwey*, care şi-a ales ,,12 Apostoli'' şi 70 de ucenici. El a organizat noua religie pe la începutul anului 1966. Ca doctrină, conducătorul sectei arată că ,,În fiecare din noi, sălăşluieşte satana, sământa satanică închisă în om este atotputernică, având cea mai mare importanţă. Omul trebuie să fie mândru de ea, în loc să se ruşineze. Sământa satanică trebuie cultivată, fapt ce şi-l propune biserica noastră''. Conform ,,profeţiei'' patriarhului, în anul 1990, aproape toţi închinătorii religiilor clasice vor dispare, aderând la satanism… Noi, sataniştii reprezentăm noua instituţie spirituală a Americii, susţinea Luwey.*

2. „Biserica'' luciferică. *– Dacă satan este un nume mai general ,,prea diavolesc'' căutătorii de senzaţii religioase şi de titluri atrăgătoare au descoperit alte numiri mai planetare, mai aproape de inima omului ,,credincios'' şi a apărut biserica luciferică sau biserica lui Lucifer şi, mai pe scurt* Martorii lui Lucifer*, crescând astfel acţiunile ufolatrilor. Nu se gândea necuratul şi vrăjmaşul luminii să ajungă a fi ,,adorat'' după ce căzuse cu ceata slujitorilor săi şi semănase mândria în prima pereche de oameni din Eden. Iată-l după atâtea civilizaţii ale omenirii invocat şi pomenit, în cele mai dureroase situaţii; accidente de tot felul, soldate cu morţi năpraznice. ,,Martorii'' lui Lucifer – frăţia întunericului fac serioasă concurenţă martorilor lui Iehova. Cei dintâi slăvesc pe stăpânul morţii, noul Hades, cei din rândul al doilea pregătesc asaltul ,,Armaghedonului''. Şi unii şi alţii sunt stegarii negri ai distrugerii vieţii şi societăţii omeneşti.*

Secta ,,Martorii lui Lucifer'' este nouă (1970-1975) cu ramificaţii în lumea francofonă. Printre ,,aleşii'' lui Lucifer şi iniţiatorii sectei se numără şi francezul Jean-Paul Bourre. *,,Purtătorul de cuvânt'' al lui Lucifer, preciza: ,,…unica noastră ţintă este de a reabilita magia şi vrăjitoria, de a face o nouă religie ai cărei adepţi nu cred decât în rău…''. Adepţii fanatici ai ,,luminei curate'' se reunesc noaptea, la lumina torţelor, în jurul mormintelor unor foşti practicanţi ai ocultismului, printre care* Allan Kardec*, fondatorul şi organizatorul spiritismului şi iniţiatorul filozofiei neantului în Europa de Vest. Din această sectă au purces dizidenţe cu nume tot stranii; noii luciferi şi-au reînviat apocalipticul:* Marele Graal.

3. Fraternitatea albă universală. *– Dacă satan şi-a găsit succesorul, de asemenea, Lucifer şi-a asigurat ,,misionarii'', nici celelalte legiuni demonice nu dormitează. Soiurilor de draci, deşi stau ascunse, li se face organizarea, la lumina zilei, în societatea apuseană prin Fraternitatea albă universală. Această sectă revanşardă proclamă arianismul ca învăţătură ,,adevărată'', iar ,,morala'' sa se vădeşte prin destrăbălare, prin proxenetism şi incest colectiv. ,,Frăţia'' încurajează şi susţine prostituţia sub toate aspectele, ca ,,un cult adus duhurilor rele!'' A apărut în Franţa şi s-a răspândit în cercurile reacţionare. Secta, sub masca religiei, racolează tineri din organizaţiile neofasciste.*

În ultima vreme a apărut o nouă formă: Fraternitatea ,,deisis''.

4. Ku Klux Klan (KKK). *– O dată cu abolirea sclaviei, cu asigurarea drepturilor omului, se părea că a dispărut şi patima sângelui sau uciderea. Aceasta a luat însă altă formă prin atacuri organizate, prin răpiri şi şantaje. Asemenea organizaţii sunt nenumărate, apar şi dispar, pe toate continentele, dar cea mai îngrozitoare este KKK din SUA. Din această grupare rasială fac parte atât ,,credincioşii'' cât şi ,,slujitori'' ai unor denominaţiuni şi confesiuni creştine. Scopul ei este uciderea, iar cultul arderea crucii, ca ceea ce a adus în lume ,,iluzia'' jertfei*

<u>răscumpărării şi dreptăţii</u>. Organizaţia KKK are ramificaţii pe tot continentul american, în fruntea ei aflându-se Vrăjitorul imperial *care are sediul, din 1928, la Memphis.*

În ultima vreme (1981), cavalerii ucigaşi cu glugă şi-au extins imperiul invizibil al KKK. Astfel, această organizaţie religioasă rasistă de tristă faimă are un program rigid. ,,O dată pe lună pe colinele situate în nordul oraşului Alabama, un grup de bărbaţi şi femei purtând costume de sac şi arme automate se antrenează permanent. Tabăra de antrenament poartă denumirea de My Lai*. ,,Imperiul invizibil'' este condus de* Bill Wilkinson*, care, în 1975, s-a despărţit de KKK.*

Ţinuta tradiţională a adepţilor constă dintr-o robă roşie şi bonetă ascuţită. Pe lângă gluga cunoscută, în ultima vreme, organizaţiile religioase violente de factură KKK au adoptat noi semne: zvastica, leul, vulturul, şacalul etc. după provenienţa adepţilor fanatici.

5. Războinicii regelui Hristos şi Alianţa apostolică clandestină. *Ţara cu cea mai bună organizare ecleziastică romano-catolică, Spania, este chinuită astăzi de numeroase grupări religioase fasciste şi neofasciste, revanşarde şi iredentiste justificate prin precepte biblice. Printre acestea se numără ,,nevinovaţii războinici ai regelui Hristos şi Alianţa apostolică clandestină'', ambele susţinute şi încurajate de organizaţia fascistă ,,Noua Forţă'' din Peninsula Iberică.*

6. Alte grupări teroriste, rasiste şi revanşarde *sub masca religiei au diverse numiri:* Sea Org*, ,,Conştiinţa lui Augustin'', Grupuri de astrologi, vrăjitori, ocultişti, care prin practicile lor îngrozesc sufletele oamenilor etc.*

Cele mai cunoscute grupări teroriste, rasiste şi revanşarde cu firmă religioasă sunt:

În ASIA: **Opera lui Dumnezeu** *(,,Opus Dei'') sub care se ascunde blasfemia adusă lui Dumnezeu şi crima împotriva omului, chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Această ,,operă'' care aduce numai vaiet, plânset şi suspin, este cunoscută de specialişti pentru legăturile sale cu organizaţii extremiste.*

În AFRICA: **Apartheidul**. *[...] În AUSTRALIA:* ***,,Încercarea''****. Este o grupare fascist-milenistă. [...] ,,Regele'' grupării participă la întruniri revanşarde şi incită la distrugerea celorlalte Biserici şi culte. [...]*

Mai sunt multe alte mişcări, dar ne oprim la cele de mai sus. Toate aceste organizaţii, grupe, comunităţi, familii în numele religiei terorizează oamenii şi tăgăduiesc morala evanghelică atât de simplă, dar greu de urmat. ***<u>Vina nu este numai a ispititorului, a celui rău, ci şi slujitorilor unor Biserici, care ademeniţi de venituri au uitat de vocaţie şi pastoraţie. Luxul, destrăbălarea, neglijarea celor duhovniceşti au provocat rezerve, contestări şi s-a născut fenomenul sectar de azi.</u>*** *[...]* [52]

*

În primăvara anului 1981, la Paris, la un congres al oamenilor de ştiinţă, s-a propus înfiinţarea unei ,,Asociaţii internaţionale pentru apărarea familiei şi individului'', care-şi propune să lupte împotriva sectelor, să anihileze acest fenomen extrem de nociv şi care tulbură multe suflete.

<u>*La început*, unii considerau sectele ca pe un rezultat al ,,evoluţiei'' religiei, *dar astăzi toţi sunt convinşi că* sectele au un cult macabru, n-au nimic comun cu Dumnezeu – *indiferent cum este înţeles şi sunt stăpânite de interese sociale, politice, de aventură şi cucerire.*</u> *Fenomenul pare firesc, dacă ne gândim la înaintaşii lor, ,,infailibili''. Aceia aveau la îndemână anatema şi inchiziţia, iar dumnezeii şi izbăvitorii sectelor au la dispoziţie arme de foc perfecţionate şi toate otrăvurile, inclusiv ,,împărtăşania'' cu stupefiante, halucinogene, cianură etc.*

<u>În loc de iubirea faţă de aproapele, sectele, grupările violente şi revanşarde au în doctrină fanatismul religios până la crearea în rândul membrilor proprii a unui ,,veritabil univers paranoic''. În fruntea unor astfel de ,,noi religii'' s-au aşezat posedaţi, şarlatani perfizi,</u>

---

[52] Ibidem, pp.108-110.

criminali notorii, fără ideal şi conştiinţă, escroci calificaţi, cu pretenţii mesianice, care reuşesc să îngrădească voinţa membrilor şi să-i rupă de realitatea socială, îi antrenează la acţiuni ce frizează bunul simţ şi mulţi cad de cele mai multe ori, sub incidenţa legii penale.

Rotunjindu-*şi bugetele, ,,fiii împărăţiei mesianice'' contribuie la lovituri de stat, la acte de violenţă, la manifestaţii de stradă, pentru un eveniment sau o stare politică, angajându-*se în *aventuri de anvergură mondială cu Biblia în mână, pe care n-*o citesc niciodată, *cu excepţia profeţiilor eshatologice şi multor capitole din Apocalipsă. Mulţi ,,mesia'' au obrăznicia să se substituie lui Iisus sau să corecteze pe Dumnezeu-întrupat. Mari stăpâni religioşi uită ceea ce a spus Hristos: ,,regii stăpânesc popoarele, între voi să nu fie aşa, ci cel ce doreşte să fie mai mare, să fie tuturor de ajutor…'' (Luca XII, 25-27);* sau ,,Tuturor toate m-*am făcut, ca măcar pe unii să-i dobândesc…'' (I Cor. IX, 19). […] Toate sectele caută dezumanizarea, fanatizarea,* ocultismul*; Biserica Ortodoxă urmăreşte ca să facă din credincioşii ei oameni integri, perfecţi, să-şi explice credinţa mântuitoare şi să trăiască în Hristos, folosind toate mijloacele puse în slujba omului sau create de om pentru fericirea lui, pentru dragostea faţă de toţi, linişte şi înţelegere între toţi oamenii planetei, deci o morală dumnezeiască. […]*

Un fapt destul de grav al zilelor noastre constă şi din aceea că mulţi confundă religiile, alţii le tratează fără interes. Or, savanţii şi oamenii de cultură atrag serios atenţia asupra pericolului reprezentat de sectele religioase. În acelaşi timp şi statele care recunosc organizarea şi funcţionarea unor asemenea secte trebuie să discearnă, să-şi dea seama la ce expun propriile popoare, prin înmulţirea li proliferarea sectelor şi grupărilor mistico-fanatice.[53]

*

FENOMENUL NEOPROTESTANT. *[…] O dată cu recunoaşterea oficială de către stat, fiecărui cult neoprotestant i s-a promulgat Statutul de organizare şi funcţionare şi Mărturisirea de credinţă. De asemenea s-a* reglementat *şi regimul legăturilor cultului cu alte organizaţii similare de peste hotare.*

Totuşi, în ultima vreme, unii ,,pastori'' au înţeles prin ecumenism o slăbiciune a Bisericii Ortodoxe, un început al cedării terenului către ,,noile credinţe'' şi au intensificat prozelitismul *făţiş şi ofensiv, ceea ce nu poate fi tolerat de slujitorii Bisericii noastre. Se înţelege, o abatere a unor adepţi, al unui cult neoprotestant nu angajează în întregime cultul respectiv, dar este un semnal de alarmă pentru viitoare neînţelegeri. […]* ***Un aspect îngrijorător este faptul că unele secte îşi exercită propaganda dezbinării şi atragerii credincioşilor altor culte acţionând sub masca unui cult neoprotestant****. În ţara noastră sunt recunoscute patru culte neoprotestante: 1. Cultul creştin baptist; 2. Cultul adventist de ziua a 7-a (AZŞ); 3. Cultul creştin după Evanghelie; 4. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu Apostolică. […]*

1. Cultul creştin baptist.

Originea cultului baptist. *– Ca biserică, baptismul a apărut în* secolul al *XVII-lea, însă teologii şi istoricii baptişti afirmă că originea cultului se află în epoca creştinismului primar. Nu surprinde această afirmaţie, fiindcă toate sectele religioase şi-*au revendicat începutul *în primele timpuri creştine sau chiar în însuşi actul de naştere al creştinismului. Se ştie că toate religiile noi au un ,,botez'' specific.*

Cert este că atât izvoare baptiste cât şi nebaptiste desemnează ca ,,strămoşi'' ai cultului pe anabaptiştii secolului al XVI-lea. Unii autori baptişti, în scopul de a prezenta istoria cultului *mult mai bogată şi cu rădăcini în primele veacuri creştine, pretind că anabaptiştii au avut ca precursori unele ,,curente evanghelice'', cunoscute în perioada cuprinsă între sec. XII-XV* sub *numele de bogomili, novaţieni, donatişti, pavlicieni, catari, waldenzi, albigenzi etc.*

În sec. al *XVII-lea, anabaptiştii formau o sectă destul de obscură în Germania, ,,o sectă fără dogme precise, bine determinate, uniţi nu numai prin opoziţia comună a membrilor ci*

---

[53] Ibidem, pp.110-112.

împotriva tuturor claselor stăpânitoare şi prin simbolul comun al celui de al doilea botez, o sectă strict ascetică prin felul ei de viaţă, neobosită, fanatică…''. Se pare că anabaptiştii ar fi rămas fără ,,istoric'' şi nu ar fi ajuns un nume proscris în Europa dacă nu ar fi avut loc întâlnirea lor cu Thomas Münzer (revoluţionarul ,,plebeu'' spre deosebire de Luther ,,reformatorul burghezilor''). […] În 1520, Münzer a plecat la Zwrickau, unde a fost ,,primul'' predicator evaghelic. Acolo el a găsit una dintre sectele de hiliaşti care continuau să existe în multe regiuni, neştiute de nimeni şi care, sub haina umilinţei şi a sihăstriei lor de moment, ascundeau opoziţia crescândă a straturilor celor mai de jos ale societăţii, împotriva situaţiei existente. Toţi hiliaştii îşi revendicau originea în ,,venirea'' lui Christ în jurul anului 1000. Datorită agitaţiei mereu crescânde a maselor, aceştia ieşeau la lumina zilei, tot mai făţiş şi mai stăruitor. Era Secta anabaptiştilor (negau botezul catolic), în fruntea căreia se afla Nicolae Storch*. Acesta era un ţesător din Zurickau, la începutul sec. XVI-lea, conducătorul sectei locale a anabaptiştilor, care, sub influenţa lui Münzer, a propovăduit răscoala populară împotriva Bisericii şi a feudalilor laici. Anabaptiştii – înainte de baptişti – predicau apropierea judecăţii de apoi şi a împărăţiei de o mie de ani, ,,cădeau în transă'', aveau stări extatice şi ,,darul'' proorocirii.*

Pe aceştia Münzer i-a atras de partea sa, din rândul lor şi-a recrutat emisarii revoltei, a cărei izbucnire generală se va produce în aprilie 1525. Thomas Münzer ataca nu numai principiile de bază ale catolicismului ci şi formele sale de manifestare în Biserica Apuseană.

Concepţiile sale continuau revoltele spiritelor eretice din vremurile trecute. Münzer tăgăduia rolul Bibliei ca revelaţie unică şi infailibilă; despre credinţă spunea că e trezirea raţiunii, iar raţiunea este adevărata revelaţie. Raiul nu este dincolo, credincioşii au misiunea de a instaura raiul pe pământ. Hristos a fost un om ca toţi oamenii, un profet şi un învăţător. Împărtăşania este o simplă cină comemorativă, fără nici un adaos haric şi multe altele.

Doctrina sa socială era strâns legată de aceste concepţii religioase şi depăşea relaţiile de clasă şi politice de atunci, propunând comunitatea bazată pe egalitate. Prin împărăţia de o mie de ani, Münzer dorea aici pe pământ o societate fără deosebiri de clasă, fără o autoritate de stat străină de membrii societăţii şi opusă lor.

Adept la început al colegului său Luther, Münzer îl numea acum pe acesta ,,carne ghiftuită'', acuzându-l că s-a oprit la jumătatea drumului (1517), adică numai la reforma religioasă şi a pactizat cu principii. Declanşându-se războiul ţărănesc, Luther însuşi striga împotriva adepţilor lui Münzer: ,,…Să-i sfâşie în bucăţi, să-i sugrume şi să-i junghie… ca pe nişte câini turbaţi!''. […] Între anii 1532-1535, anabaptiştii s-au răsculat din nou, la Münster, în Westphalia, conduşi de croitorul Johann Bockhold *(Johan de Leyde), dar şi de data aceasta sfârşitul a fost tragic. Dezastrul de la Münster a pus capăt revoltei sociale şi politice a anabaptiştilor. Acum, anabaptismul redevine o sectă pur religioasă, punând accentul pe botezul adulţilor şi comunicarea strict personală cu Dumnezeu. […] Cel care a reînviat anabaptismul, într-o formă nouă, degajându-l de pornirile războinice şi revendicările sociale, a fost* **Simion Menon***, un preot catolic rebotezat, în 1531, de un anabaptist. Menon şi-a consacrat apoi viaţa reorganizării sectei anabaptiştilor, adoptând practici biblice, în special sub influenţa anabaptiştilor moravieni, a făcut multe călătorii ,,misionare'' în Europa, organizând biserici în Olanda, Germania de Vest etc. adepţii săi luând numele de ,,menoniţi''.*

După moartea sa, membrii sectei au renunţat la ruptura totală de viaţa societăţii, izolare, fără a se reîntoarce la vechile porniri ale anabaptiştilor din vremea lui Münzer.

Aceasta ar fi, pe scurt, ,,preistoria'' baptiştilor: anabaptiştii şi menoniţii. În forma în care se cunoaşte astăzi, baptismul a apărut în Anglia, la începutul sec. XVII-lea. Însă istoria baptismului din această perioadă este destul de confuză. […] Baptiştii s-au divizat încă de la început în două grupuri distincte: ,,baptişti generali'', discipolii lui Smith şi Holwys, care susţineau doctrina mântuirii generale, după care Hristos a murit pentru salvarea tuturor oamenilor, şi ,,baptiştii particulari'' adepţi ai unei grupări în frunte cu un fost pastor puritan,

Henry Iacob *care accepta concepţia calvină a mântuirii particulare, adică Hristos n-a murit pentru toţi, ci numai pentru cei aleşi, predestinaţi pentru salvare. […] Abia pe la 1900, s-au cristalizat câteva principii: autoritatea Bibliei, necesitatea unei experienţe personale cu Dumnezeu pentru omul care devine membru al comunităţii baptiste; administrarea botezului numai adulţilor care pot înţelege semnificaţia acestuia, spre deosebire de copii care nu sunt conştienţi de primirea botezului etc. […]*

Întâii baptişti din România nu au fost români, ca de altfel şi cei din celelalte culte. […] Biserica baptistă germană din Bucureşti este cea dintâi biserică baptistă din ţara noastră. Înfiinţarea acesteia este legată de numele lui Karl Scharschmit*, care emigrează în România în anul 1856. Scharschmit şi soţia sa duc o activitate misionară intensă şi câştigă adepţi printre conaţionali. […]*

Trebuie spus că mijloacele, formele de acaparare a conştiinţelor prin prozelitism şi de menţinere a acestora în comunitate sunt deosebit de moderne şi, în acelaşi timp, sunt exploatate cu multă abilitate sentimentele omeneşti, afectivitatea. Mai mult, mişcarea baptistă a adoptat diverse forme de activităţi cultural-artistice.

Exceptând partea ,,sacramentală'' de altfel şi aşa destul de sumară, la neoprotestanţi, o bună parte a manifestărilor de cult este înclinată pe forme culturale din viaţa civilă. De exemplu ,,serviciile'' religioase îşi pierd aureola de ,,slujbe'', în schimb devin mult mai atractive tocmai prin simplitatea ,,sacramentală'' şi a spectacolului.

În general, acţiunile prozelitiste se sprijină foarte mult pe spectacol *iar la baptişti, activitatea artistico-religioasă deţine un loc important. Fanfarele, orchestrele, formaţiile corale şi grupurile de recitatori credincioşi sunt formate, în majoritate, din tineri. Majoritatea coriştilor sunt notişti. La unele biserici în ultima duminică a lunii, copiii credincioşilor baptişti susţin un ,,spectacol'' artistic încât dacă n-ar fi conţinutul religios, ai avea impresia că te afli într-o sală de festivităţi. Orchestrele de la bisericile baptiste mari, care cuprind uneori, şi tineri străini cultului, pot interpreta pagini din muzica cultă având în vedere că printre componenţii lor se află şi absolvenţi ai Conservatorului.*

A început să dispară imaginea ,,misionarului'' cu Biblia sub haină, gata să angajeze în locuri felurite discuţii religioase. ,,Misionarii'' folosesc mijloace moderne; intră în casa celui pe care speră să-l convertească cu magnetofonul, cu casetofonul sau videocasetofonul, pe benzi aflându-se înregistrată muzică religioasă (corală şi orchestrală), versuri şi bineînţeles predici.

,,Atracţia'' începe, în nenumărate cazuri, cu ajutorul muzicii, a spectacolului religios imprimat în locaşurile de cult. Apoi urmează predica şi negreşit, invitaţia de a auzi pe viu toate acestea la unele comunităţi ,,baptiste'' care nu sunt sub controlul cultului respectiv.

Serviciile de cult *legate de anumite evenimente din viaţa credincioşilor (botez, cununie) capătă o atmosferă **fastuoasă**. La botezul unor prozeliţi, care a avut loc la o casă baptismală din Bucureşti, au luat parte 2000 de persoane. Numai numărul participanţilor a fost deajuns pentru a impune momentului o solemnitate deosebită.*

Sărbători laice *(ziua mamei, ziua copilului, sărbătoarea majoratului etc.) sunt integrate în cult, bineînţeles cu veşmânt religios, de către pastori simpli.*

Sunt iniţiate întâlniri şi excursii ale tinerilor baptişti din diverse localităţi.

Cultivarea şi în acelaşi timp exploatarea sentimentelor omeneşti este una din ,,mrejele'' cele mai frecvente ale prozelitismului baptist; ajutoare în diferite situaţii, asistenţă medicală, vizitarea bolnavilor sunt doar câteva dintre acestea. [54]

*

2. Cultul adventist de ziua a 7-a (AZŞ) *[…] Denominaţiunea ,,Adventiştii de ziua a şaptea'' a apărut în prima jumătate a secolului trecut. Doctrina sa are ca punct central apropiata venire a lui Hristos, care va întemeia o Împărăţie de o mie de ani pe pământ. De aici,*

[54] Ibidem, pp.133-142.

şi numele sectei (în latină, adventus = venire). [...] Ca şi baptiştii, adventiştii de ziua a şaptea se îngrijesc ca în rândul generaţiilor tinere să aibă oameni care să contribuie la emanciparea cultului.

Tinerii adventişti preferă conservatorul şi studiile de medicină. Bineînţeles, sunt studenţi de credinţă adventă şi la alte facultăţi, însă într-un număr mic şi foarte rar vei întâlni un student advent la institutele de profil tehnic. Ei preferă conservatorul, pentru că, după absolvire, vor putea fi utili şi comunităţii din care fac parte în pregătirea formaţiilor artistice. Medicii sunt consideraţi de mare folos pentru cult şi ca predicatori.

Credinciosul advent şi controlul exercitat de cult asupra sa. *Credinciosul adventist nu e stăpânit de imaginea iadului, pentru că adventiştii nu cred în iad. El are conştiinţa fericirii veşnice, mai mult decât alţi creştini. Din miliardele de oameni câte au trecut pe pământ şi vor trece, numai el se va bucura de împărăţia lui Hristos de o mie de ani; numai el va putea privi pe satan cum se zbate pe pământul pustiit din cauza nelegiuirilor, pentru a-şi vedea mai bine opera; el va vedea cum cei care n-au împărtăşit credinţa lor vor dispare, iar ei, adventiştii, vor trăi veşnic.*

Dar, credinciosul adventist este dominat de frica de a rămâne în afara acelei împărăţii unice. El crede că această fericire o vor dobândi doar adventiştii de ziua a şaptea şi, de aceea respectă cu stricteţe ceea ce i se cere.

După ce i-a creat credinciosului aceste convingeri, după ce i-a acaparat conştiinţa, pastorul exercită un control riguros asupra lui, îi cenzurează viaţa intimă până în cele mai mici amănunte, iar credinciosul se supune fără murmur. Controlul începe în comunitate şi se continuă apoi în viaţa particulară.

Comunitatea are toate datele personale ale credinciosului său. Atunci când un credincios îşi schimbă domiciliul şi trece dintr-o comunitate într-alta, el primeşte o scrisoare de recomandare, fără de care nu poate fi înscris în registrul comunităţii în care merge, se fac aprecieri asupra comportamentului său, se vorbeşte despre activitatea desfăşurată în comunitatea pe care a părăsit-o, dacă a avut abateri şi de ce natură etc. Scrisoarea este mai întâi discutată în comitetul comunităţii, apoi este adusă la cunoştinţa adunării, iar primirea în comunitate se face prin votul adunării.

Controlul asupra vieţii credincioşilor, atât în interiorul adunării, cât şi în afara acesteia, îmbracă o multitudine de forme.

Căutând să păstreze credincioşii sub stricta şi exclusiva trăire adventistă, pastorii şi prezbiterii controlează şi felul de alimentaţie (nu consumă carne de porc şi înclină spre vegetarism), controlează lectura, preocupările, viaţa şi relaţiile de familie, încercând să elimine orice influenţă din afara comunităţii. Uneori, controlul vieţii credinciosului se acţionează public, folosindu-se curentul de opinie al credincioşilor din adunare.

Sunt cazuri în care tutelarea merge până la amestecul în viaţa soţilor. Consecinţele educaţiei riguroase în spiritul doctrinei adventiste, a controlului minuţios pe care-l exercită cultul asupra credincioşilor săi, capătă aceste grave accente în viaţa de familie, când au loc căsătoriile mixte, când unul din soţi nu este adventist. În asemenea cazuri, se vede cel mai bine puternica influenţă a cultului asupra tinerilor, faptul că reuşeşte să-i rupă de preocupările şi felul de viaţă al generaţiei lor.

Cultul nu admite căsătoria dintre tinerii adventişti şi neadventişti. Unica soluţie în această situaţie, admisă de cult, este ,,botezarea'' soţului neadventist. Dacă soţul neadventist refuză, pastorul nu oficiază serviciul religios, iar dacă s-a încheiat totuşi căsătoria, la oficiul stării civile, atunci tânărul adventist care s-a căsătorit în ,,lume'' este sancţionat cu excluderea din comunitate.

De obicei, adventiştii se căsătoresc între ei, totuşi mai sunt şi excepţii. Pentru a face să suporte mai uşor rigorismul şi a-şi lăsa viaţa dirijată după doctrina adventă, credinciosului i se aminteşte mereu că el va face parte din ,,cei aleşi'', că el trebuie să fie mândru de faptul că face

parte din această ceată. […] Cultul însuşi îşi dă seama că e dificil să-i atragă pe copii şi tineri la viaţa comunităţii. Numai prin citirea Bibliei şi prin rugăciuni, tinerii nu ar putea fi atraşi la casele de rugăciuni. Atunci, în dese cazuri, se organizează programe cu orchestre, şi formaţiuni corale. [55]

*

3. Cultul creştin după Evanghelie. *Dacă celelalte curente neoprotestante despre care a fost vorba, baptiste şi advente îşi au originea în Europa, dar s-au organizat în SUA, creştinii după Evanghelie s-au format în Europa (Elveţia) şi tot aici s-a răspândit.*

Cultul creştin după Evanghelie este un cult neoprotestant de nuanţă mai mult calvinistă, cu evidente accente evanghelic-luterane, nelipsind mijloacele de propagandă baptisto-advente.

În Europa, ca de altfel şi la noi, sub masca acestui cult se ascund foarte mulţi adepţi de nuanţă refractară, ,,pocăiţi'' sub toate formele, deşi atât Mărturisirea de credinţă, cât şi mijloacele de ,,evanghelizare'' ale cultului sunt pe linia respectării celorlalte culte, pentru înlăturarea prozelitismului.

În ceea ce ne priveşte pe noi ortodocşii, atenţia se îndreaptă spre acest cult, fiindcă fostul preot Tudor Popescu a fuzionat cu creştinii după Evanghelie, iar adepţii s-au numit ,,Creştini după Evanghelie'' de nuanţă tudoristă sau ,,Creştinii după Scriptură''. Iată un motiv în plus pentru a studia manifestările acestei mişcări la care s-au ataşat urmaşii organizaţi în secta tudoristă sub patronajul Ralucăi Calimahi. […]

Îndatoririle credincioşilor după Evanghelie faţă de Cult:

a) Din punct de vedere spiritual: 1. Să frecventeze adunările de cult; 2. Să trăiască viaţă duhovnicească exemplară, conform învăţăturilor biblice; 3. Să aibă o comportare bună faţă de toţi oamenii, să fie cetăţeni loiali, harnici, patrioţi, muncitori de nădejde; 4. Să studieze Biblia şi să trăiască o viaţă permanentă de rugăciune, aceasta neîmpiedicându-i de la alte studii sau îndeletniciri necesare; 5. Să-şi crească copiii în temere de Dumnezeu, conform învăţăturilor biblice; 6. Să colaboreze în armonie în adunări.

b) Din punct de vedere ,,misionar'': 1. fiecare soţ are obligaţia să atragă şi pe celălalt prin orice mijloace, la aceeaşi credinţă; 2. familia să facă presiuni de tot felul împotriva celor care nu le împărtăşesc sentimentele religioase, fie ortodox, fie liber cugetător; 3. cei nesiguri în credinţă, care nu mai vor să vină la adunare şi care nu ascultă de ,,vestitorii evangheliei'' sunt urmăriţi de membrii comunităţii cu tot dinadinsul, pentru întoarcerea lor.

c) Din punct de vedere material: După cum se specifică în Statutul Cultului Creştin după Evanghelie, la ei nu se practică ,,darea'' (zeciuiala ca în Vechiul Testament), ci doar donaţia ,,benevolă''. Aderenţii lor trebuie să contribuie după posibilităţi, fiecare, din avutul său. Aceste fonduri strânse folosesc pentru întreţinerea locaşului de cult, pentru ajutorarea bătrânilor, mai ales a celor lipsiţi de mijloace.

Primesc gratuit prin Societăţile biblice şi de la Uniunile Evanghelice cu care menţin legături biblii şi cărţi religioase, pe care, le răspândesc tot gratuit, pentru a face adepţi. [56]

*

4. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu apostolică. *Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu apostolică este organizaţia cea mai reprezentativă a mişcării ,,fundamentaliştilor'' moderni. Dacă baptiştii se deosebesc prin botezul la maturitate şi imitaţia botezului lui Iisus, dacă adventiştii ,,au fixat'' şi ,,au calculat'' împărăţia de o mie de ani şi ,,venirea'' Domnului, iar Creştinii după Evanghelie sau după Scriptură ,,au descoperit'' alte ceruri şi judecăţi – penticostalii sau spiriţii, tremurătorii sau ,,posedaţii'' de duh, vizionarii şi profeţii, ,,vorbitorii'' în limbi, ,,tâlcuitorii'' acestora, încep un ev nou, cu anul 1901,*

---

[55] Ibidem, pp.143-151.
[56] Ibidem, pp.151-156.

contrapunând ,,mişcării'' harismatice, care a cuprins Biserica Apusului, concepţia lor de ,,chemaţi'' ai Duhului şi ,,împărţitori'' de daruri. […]

Penticostalii susţin cu ardoare că îşi trag originea de la Cincizecime şi că s-au perindat de-a lungul istoriei prin acei ***vorbitori în limbi.***

Dacă cercetăm din punct de vedere istoric acest fenomen, vom găsi o vorbire în limbi biblice, ca lucrare a Duhului Sfânt, numită şi ,,Glosolalia rusalină'', şi vom găsi şi o falsă vorbire în limbi, la penticostali, care se deosebeşte fundamental de cea rusalină şi care nu e decât o imitaţie şi o influenţă păgână. […]

În cadrul Cultului penticostal au fost identificate mai multe grupări dizidente, unele cu reprezentanţi şi titluri, altele fără.

Indiferent de titulatura ce o dau grupării din care fac parte, dizidenţii penticostali au puncte de doctrină şi practici de cult comune, cu un pronunţat caracter fanatic. Dizidenţii susţin că posedă botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc, aşa cum l-au avut în ziua Cincizecimii (Rusalii).

Mulţi susţin că au darul vorbirii în limbi ca rezultat al acţiunii Duhului Sfânt. Momentul este marcat de căderea lor în transă ca urmare a unor posturi îndelungate şi rugăciuni istovitoare după care cei mai puţin rezistenţi încep să bolborosească cuvinte neînţelese, fără sens.

Penticostalii dizidenţi practică pe scară largă proorocirea. Ei se deosebesc de cultul propriu-zis şi prin alte manifestări: sunt mai rigorişti; ţin posturi îndelungate pentru a se ,,pocăi'' şi a trece curaţi în viaţa veşnică; nu admit frecventarea instituţiilor de cultură (teatrul, cinematograful, case de cultură) şi sunt împotriva folosirii mijloacelor moderne de informare (radio, tv., presă). ,,Adevărul vieţii este numai biblia''. Despre cultul penticostal, dizidenţii afirmă că o dată cu recunoaşterea sa de către Stat, acesta a abdicat de la principiile evanghelice. […] Unii dintre ei nu apelează la serviciile medicilor, nici chiar în cazuri grave, susţinând că ei se vor vindeca numai prin rugăciuni. Întrunirile lor au loc fie în adunări programate în case de rugăciune ilegale, fie în familie. Pun mare accent pe atragerea tineretului, cu scopul de a-l scoate de sub influenţa ,,preocupărilor lumeşti'' şi a-l îndrepta exclusiv pe calea studiului biblic.

Între aceste grupări, amintim trei mai importante:

1. Biserica Apostolică de Ziua a 7-a sau ,,Penticostalii de Ziua a Şaptea''*. […] Dizidenţa porneşte de la premisa că în cadrul cultului nu se respectă unele practici şi sărbători prevăzute în Vechiul Testament şi nu se păstrează regimul alimentar prescris acolo. […] Cum însă gruparea respectivă nu avea nimic comun cu noţiunea de cult, nu se putea pune problema recunoaşterii acestor calităţi, neîntrunind nici una din condiţiile recunoaşterii; existenţa unei credinţe unitar-mărturisită în mod statornic şi public de un număr suficient de adepţi, cât şi exteriorizarea acestei credinţe printr-un ansamblu de practici constituite într-un ritual unitar şi stabil. După anul 1968, gruparea a încercat să se încadreze în cultul penticostal cu condiţia ca membrilor ei să li se permită continuarea practicilor proprii. Ulterior, a încercat, fără succes, să fuzioneze şi cu cultul adventist de ziua a şaptea, în aceleaşi condiţii.*

2. ,,Biserica Lui Dumnezeu cea Apostolică botezată cu Duhul Sfânt'' (Universaliştii). *– Mişcarea a apărut şi s-a dezvoltat în ultimii 15 ani. În prezent, numărul adepţilor a scăzut. Fondatorul mişcării este* Victor Chirilă *din Arad.*

Membrii grupării exclud sub orice fel de formă contactul cu statul, afirmă că fiecare grup are nevoie să-şi aleagă conducătorii şi pastorii în mod liber, credincioşii să-şi plătească impozitele, contribuţiile, să se prezinte la încorporări, copiii lor să urmeze şcoala, dar dreptul de control al statului să se oprească ,,la uşa bisericii''; consideră că în adunare poate predica orice persoană, indiferent de unde provine şi orice doctrină prezintă; declară că proorocirile, tămăduirile şi vedeniile trebuie să fie expuse liber şi de către orice credincios; botezurile să fie oficiate în ape curgătoare; cele făcute în baptister nu sunt biblice, sumele de bani colectate de la credincioşi să fie folosite potrivit necesităţilor, fără nici un fel de evidenţă; cer ca membrii

grupării să nu aibă nici un fel de educaţie laică, fiindu-le interzisă folosirea radioului, a televiziunii, vizionarea spectacolelor de teatru şi cinema etc.

Adepţii grupării ,,universaliste'' îşi motivează ruptura de cultul penticostal prin aceea că botezurile făcute în numele Sfintei Treimi nu au nici o valoare, fiind admise numai cele efectuate în numele lui Iisus Hristos, rânduielile din cultul penticostal nu sunt biblice, ci impuse de oameni; conducerea cultului ,,îi omoară'' pe prooroci (în sensul că nu permite proorocirea oricui, oriunde şi în orice vreme), pastorii nu trăiesc o viaţă biblică, iar predicile lor au deviat de la adevărata credinţă. […]

Periculozitatea activităţii grupării „universaliste'' constă şi în faptul că „metodele'' ei de lucru – proorociri, tămăduirile, orele de stăruinţă, botezurile la râu etc., sunt preluate şi de adepţii altor culte neoprotestante. Botezurile unor foşti credincioşi ortodocşi nemulţumiţi de activitatea pastoral-misionară a preoţilor lor trebuie să dea de gândit.

Cea mai mare influenţă însă o are gruparea dizidentă ,,universalistă'' în rândul credincioşilor cultului penticostal. […]

***3. Gruparea „al 13-lea Apostol'' sau „Penticostalii negri''.** – Gruparea a apărut în anii'70 şi are aderenţi în judeţele Timiş, Arad, Bihor, Hunedoara, Caraş-Severin etc.*

Caracteristicile practicilor adepţilor acestei grupări sunt următoarele: intensificarea ,,vorbirii în limbi'' şi facerea de proorociri susţinând că au ,,glasul Domnului''; sub influenţa Duhului Sfânt, fiecare membru face noi „descoperiri'' pentru ceilalţi; sunt adepţii învierii imediate a acelora care mor, dintre ei; în permanenţă sunt în aşteptarea ,,unei mari lucrări'' din partea Domnului care le va arăta că membrii grupării sunt ,,poporul ales''; refuză căsătoria, iar celor căsătoriţi le sunt interzise relaţiile dintre soţi; afirmă că posedă pe Duhul Sfânt şi-l pot da tuturor prin atingere; membrii grupului au renunţat la prenume şi se numesc între ei după denumirea apostolilor: fratele Petru, fratele Pavel, fratele Ioan etc.; atât bărbaţii cât şi femeile poartă îmbrăcăminte de culoare închisă – de preferinţă neagră. Bărbaţii poartă mustăţi şi bărbi, afirmând că sunt aleşii duhului şi că mustaţa ,,este descoperită de Dumnezeu''.

4. În cadrul cultului penticostal se manifestă şi **alte curente dizidente** *care, pe plan local, au luat diferite denumiri, cum ar fi: a) ,,***Creştini liberi***''; b) ,,***Misiunea populară liberă***'', cu aderenţi în oraşul Cugir, jud. Alba. Ca specific, gruparea insistă pentru necesitatea celui de al doilea botez pentru toţi credincioşii; admit ca fiinţă supremă doar pe Dumnezeu şi neagă rolul lui Iisus şi al Duhului Sfânt; propagă ideea unirii tuturor credincioşilor creştini într-o singură adunare pentru a căpăta forţă şi trăire.*

*Indiferent de ce denumiri ar purta, toate grupările religioase dizidente, care aparţin sau sunt rupte din cultul penticostal, manifestă unele trăsături comune şi anume au tendinţa de a intensifica viaţa religioasă prin introducerea unor **practici de cult religios fanatice şi bolnăvicioase**, caracterizate prin posturi şi rugăciuni îndelungate, extinderea ,,glosolaliei'' şi a proorocirilor sub pretinsa inspiraţie a Duhului Sfânt; toate grupările se sustrag dreptului de supraveghere şi control al Statului, acuză conducerea cultului de ,,trădare'' a adevăratei credinţe; conducătorii tuturor grupărilor dizidente cer aderenţilor să nu folosească mijloacele culturale, ale lumii, care sunt satanice, indiferent de forma sub care li s-ar prezenta, să trăiască izolaţi, refuzând orice contact mai ales cu ateii.* [57]

[57] Ibidem, pp.157-164.

<u>CUM PUTEM COMBATE PROZELITISMUL</u>
<u>ŞI PERICOLUL SECTELOR RELIGIOASE?</u>

Cauzele ivirii şi răspândirii sectelor religioase. *Ereziile au apărut în Biserica creştină încă în veacul apostolic. Primele rătăciri eretice, ivite în sânul Bisericii, au fost: Iudaizanţii, Gnosticii, Maniheii, Docheţii.*

Ivirea acestor rătăciri a prezis-o Însuşi Mântuitorul, zicând: ,,Mulţi vor veni întru numele Meu'' (Mat. XXIV, 5), ,,se vor scula Hristoşii'' (cap. XXIV, 24), ,,feriţi-vă de **prooroci mincinoşi***...'' (cap. VII, 15). De asemenea, în epistolele apostolice se vorbeşte mult despre învăţături mincinoşi şi despre rătăcirile păgubitoare de suflete. [...] După război, au apărut încă câteva secte noi, pe care le-am putea caracteriza ca ,,secte anarhice'', dintre care cea mai răspândită este secta* ***,,Martorii lui Iehova''****, de origine americană, respingând şi combătând orice formă de guvernământ şi orice organizaţie şi formă bisericească, pe care le socotesc drept ,,unelte în mâna lui Satan'' şi propovăduiesc cu stăruinţă apropiatul ,,Armaghedon'' – lupta cea mare între puterile binelui şi ale răului, luptă în care diavolul, cu toate slugile lui şi în general toţi păcătoşii vor pieri. Muncile cele veşnice sunt socotite de această sectă nouă drept ,,născociri popeşti'', pe care preoţii şi guvernanţii le folosesc pentru a conduce mai uşor poporul şi în scopurile lor înguste şi egoiste.*

Această sectă, fiind <u>oprită de legile statului, se ascunde sub diferite firme</u>, deschizând centre de propagandă cu denumiri nevinovate ca: ,,edituri pentru literatura moralizatoare, societăţi de biblii şi tratate'' etc.

<u>Prin urmare, cercetând problema sectară, avem înainte-ne un fenomen foarte complex, cu multe aspecte: religios, psihologic, social, - avem un câmp de cercetări foarte întins, aproape nemărginit.</u>

Dar cu toate că numărul ,,sectelor creştine'' existente la noi în ţară şi aiurea, este foarte mare şi cu toată diferenţa de doctrină, cult, organizare, pe care le are fiecare sectă în parte, totuşi există ***un fond*** **psihologic comun***, care poate fi privit laolaltă şi cercetat în mod sistematic, fără să se ţină seama de deosebirile, caracteristice fiecărei secte. [...] Pentru combaterea şi readucerea sectanţilor la staulul mântuitor al Bisericii, este nevoie, în primul rând, să cunoaştem* fondul psihologic al mişcării sectare. [58]

*

A. – Cauzele interne. *[...]* ***<u>1. Analfabetismul (sau igoranţa religioasă)</u>*** *este socotit de către cei mai mulţi sectologi ca una din cauzele cele mai însemnate a ivirii sectelor şi a reuşitei, de care se bucură pe alocuri propaganda sectară.*

Lipsa de pregătire religioasă elementară o constatăm adeseori nu numai în masa credincioşilor simpli de la ţară, dar şi în rândurile intelectualilor de azi şi chiar în cercurile mai înalte ale societăţii. Majoritatea creştinilor nu este lămurită chiar asupra adevărurilor de fond ale credinţei. Sunt mulţi creştini ortodocşi, care nu îndeplinesc nici datoriile lor esenţiale creştineşti: nu săvârşesc rugăciunea zilnică acasă şi nici nu ştiu să se roage. Foarte mulţi, în special bărbaţi, nu cercetează slujbele bisericeşti cu anii. Alţii vin la biserică numai întâmplător, la anumite solemnităţi, înmormântări sau ca să asculte un cor frumos, să vadă o cununie mai bogată. Foarte mulţi creştini din aceştia nu se împărtăşesc cu anii şi chiar mor fără a se împărtăşi cu Sf. Taine. *Sunt creştini, care în viaţa lor nu au pus mâna pe Evanghelie, necum au răsfoit-o sau cercetat-o cu cutremur, cu credinţă şi cu luare aminte. Sunt destui care*

---

[58] Pr. Al. Scvoznicov, ***Psihologia sectelor religioase. Studiu analitic asupra cauzelor şi fondului mişcării sectare***, Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului, Imprimeria Chişinău, 1939, pp.1-5.

nu cunosc deloc conţinutul slujbelor bisericeşti şi nici însemnătatea simbolică a diferitelor momente liturgice. Acelaşi lucru se observă în ceea ce priveşte tainele Bisericii noastre (ortodoxe - *n.a.), pe care cei mai mulţi le consideră ,,obiceiuri'' sau ,,ceremonii'', (cum de altfel se notează şi pe buletinele ce se eliberează de oficiile de stare civilă). […] Apoi mulţi dintre intelectualii noştri au păreri greşite despre fondul şi duhul creştinismului*. În tot cazul, ***la noi există mult mai mulţi liber-cugetători şi de mai multe feluri decât ar crede cineva***. *De ex., foarte des am auzit pe creştinii noştri, chiar pe cei cu studii superioare, pronunţând cu ironie un dicton, care se repetă adeseori: ,,Crede şi nu cerceta''. Adică aşa ar porunci Biserica credincioşilor săi, să primească orbeşte învăţătura ei, fiind neputincioasă de a le explica oarecum îndestulător adevărurile religioase, pe care le propovăduieşte, şi practicile pe care le are. Ba cei mai mulţi îl atribuie chiar Mântuitorului Iisus Hristos.*

Faţă de această ignoranţă religioasă sau faţă de aceste idei confuze, ce plutesc în mintea majorităţii credincioşilor noştri, este de ajuns ca la un moment dat, în sufletul unui astfel de creştin să se trezească interesul faţă de problemele religioase, dorul de a cerceta adevărul evanghelic şi foarte lesne se poate întâmpla căderea într-o parte sau în alta. [59]

*

2. Dorul de mântuire. *[…] Dorul acesta al omului, care suspină după fericirea pierdută prin căderea strămoşilor în păcat, se trezeşte la un moment dat chiar în sufletele oamenilor adânc înfundaţi în tina păcatului. Omul la un moment dat se îngrozeşte de starea de sclavie spirituală, în care se găseşte, şi pe aripile duhului său nemuritor, porneşte în zbor spre luminile libertăţii dumnezeieşti. Omul vrea să se mântuiască. Caută să descopere împărăţia lui Dumnezeu în propria sa inimă, căci potrivit cuvântului lui Hristos ,,împărăţia lui Dumnezeu este înăuntru, în inimile voastre'' (Luca XVII, 21). Omul încearcă să pătrundă adevărul mântuirii veşnice, după îndemnul Domnului: ,,Cunoaşteţi adevărul şi adevărul vă va face liberi'' (Ioan VIII, 32). […] Se întâmplă că astfel de suflete zbuciumate, negăsind la bună vreme un sprijin moral din partea păstorului său, care trebuie să vină şi să-i dea asigurarea în numele Bisericii că eliberarea sau mântuirea prin jertfa lui Iisus este hărăzită tuturor oamenilor, deci şi acestui suflet zbuciumat şi dornic de mântuire. Dar negăsindu-l la păstorul său şi începând să-l caute acest sprijin ici şi acolo, dă peste propagandişti sectari sau nimereşte în vreo adunare sectară sau îi cade în mână o carte sectară. […]*

3. Nemulţumirea de anumite forme ale vieţii religioase şi dorinţa de a o trăi mai intens. *[…] În tot cazul în sufletele mai sensibile şi mai pretenţioase, la un moment dat se poate deştepta o nemulţumire faţă de mediul spiritual, faţă de formele vieţii religioase, unele în realitate insuficiente şi superficiale, altele închipuite ca atare, iar odată cu aceasta, se deşteaptă şi dorul de o nouă viaţă religioasă, de alte forme de trăire religioasă, dorul de revelaţii noi, dorul de a experimenta o viaţă religioasă mai intensă, care ar putea satisface pe cel nemulţumit.*

Adeseori, negăsind îndestulare în cadrul obişnuit bisericesc, astfel de suflete, dornice de primenire, de înviorare şi intensificare a vieţii religioase, se avântă după inovaţii şi doctrine sectare, căutând potolirea setei duhovniceşti şi dezlegarea problemelor mari, ce le frământă sufletele, dincolo de zidurile mântuitoare ale Bisericii, devenind liber-cugetători, inovatori, sectanţi. Aceste doruri şi această sete, adeseori este alimentată în mod indirect de simpla curiozitate, de noutatea propagandei sectare, de acea vrajă a pomului oprit, care oarecum pluteşte în jurul mişcărilor sectare. Odată atras în mrejele sectarismului, astfel de suflet este complet captivat de entuziasmul predicatorilor sectari, mărginind adeseori cu fanatismul, de acel misticism caracteristic, bolnăvicios şi exagerat, care domneşte în adunările sectanţilor, cu mărturisirile păcatelor în public, cu rostirea înflăcărată a rugăciunilor improvizate pentru

---

[59] Ibidem, pp.7-10.

întoarcerea păcătoşilor, pentru izbăvirea fraţilor persecutaţi, pentru iertarea şi înmuierea inimilor duşmanilor şi prigonitorilor. [60]

*

***4. Scandalul sau sminteala** nu este de fapt decât o latură a cauzei precedente. Numai substratul psihologic în acest caz este de preferinţă moral, nu propriu zis religios. […] Foarte des se poate auzi din gura sectanţilor asemenea mărturisiri: ,,Biserica trebuie să fie fără pată şi fără prihană'' (Ef. V, 27), iar ortodocşii se judecă, se ceartă, se urăsc, se omoară şi în general, trăiesc o viaţă păgână. De aceea, când Dumnezeu ne-a luminat, adică de când am început să citim Sf. Scriptură, atunci am înţeles porunca Domnului: ,,Ieşiţi din mijlocul lor şi nu vă amestecaţi cu ei''. […]*

***5. Ambiţiile.** […] a) Adeseori se întâlnesc indivizi, care, fie sub înrâurirea unei boli psihice moştenită, fie din cauza sistemului nervos zdruncinat sau altor perturbări sufleteşti, devin maniaci religioşi, obsedaţi de anumite idei fixe. Aceştia dându-se drept nişte paracleţi, profeţi sau iluminaţi, dau naştere la curente religioase noi, cu caracter sectar sau se îndreptează înspre mişcările sectare, deja existente, dându-le un suflu nou de viaţă. În tot cazul, ei devin factori importanţi în răspândirea rătăcirilor sectare. […] b) O altă categorie de ambiţioşi o formează indivizii, care au păreri exagerate despre valoarea morală a personalităţii lor, se separă de ceilalţi credincioşi, înjghebând societăţi sectare noi sau alăturându-se la secte mai vechi, pe motiv că sunt ,,aleşi'', ,,curaţi'', ,,pocăiţi'', chiar ,,sfinţi'' şi nu pot rămâne în mijlocul păcătoşilor. […] c) Un alt aspect al ambiţiilor de acest soi, este încrederea neînţeleaptă în puterea (închipuită) de pătrundere şi cunoaştere nelimitată a adevărurilor dumnezeieşti. Învăţarea stăruitoare a unor părţi din Sf. Scriptură şi interpretarea lor tendenţioasă insuflă unora încrederea oarbă, cum că ei sunt umbriţi cu puterea de sus spre a cunoaşte şi pricepe tainele împărăţiei lui Dumnezeu.*

*De altfel, majoritatea sectanţilor, potrivit principiului formal proclamat de Luther, recunosc numai autoritatea Sf. Scripturi (şi din ea numai cărţile canonice) şi o consideră ca singurul mijloc suficient pentru renaşterea omului şi pentru mântuire. […] d) Se mai întâlnesc nişte indivizi de o grandomanie specifică, de a da comandă şi de a fi învăţători şi conducători. Cum însă în cadrul Bisericii ortodoxe sau vreunei alte confesiuni istorice solide, le este cu neputinţă a găsi satisfacţia ambiţiei lor deşarte, unde totul este îngrădit de legi şi prescripţiuni fixe, după cum au recomandat şi Apostolii ,,totul să fie la voi cu bunăcuviinţă şi după rânduială'' – (1 Cor. XIV, 40), asemenea indivizi caută să se manifeste în cadrul altor posibilităţi, formând secte noi sau susţinând propaganda altor secte, acolo unde terenul este încă înţelenit şi se deschide un câmp larg pentru descărcarea prisosului lor de energie, care n-a fost canalizat la timp de mâna iscusită a păstorului şi întrebuinţat spre binele şi folosul Bisericii. […] e) De multe ori oamenii se fac sectanţi din cauza vreunei nedreptăţi, reală sau închipuită, ce a fost pricinuită cândva de preot, cu sau fără voie. Amestecul preoţilor în politică, direct sau indirect, precum şi cazurile triste şi nedorite, când preotul se înfăţişează înaintea instanţelor judecătoreşti, într-un proces oarecare cu păstoriţii săi, pot avea cele mai triste consecinţe. De asemenea orice alt conflict, între cler şi credincioşi, de orice natură şi de orice nuanţă, foarte uşor poate împinge pe creştinii mai susceptibili sau neputincioşi cu duhul, ca să apuce pe calea rătăcirilor sectare şi eretice, sau chiar pe calea ateismului şi duşmăniei faţă de Biserică şi clerul ei. f) În sfârşit, trebuie să amintim încă despre un sentiment urât, care poate să încolţească în inima unui sau altui creştin, ori mai exact pseudo-creştin, anume acela **de a câştiga anumite interese materiale, prin trecere în rândul sectanţilor sau altor adversari ai Bisericii**.*

În aceste cazuri ca şi în cazul precedent, când cineva trece în tabăra rătăciţilor sau a vrăjmaşilor Bisericii din răzbunare, desigur nu poate fi vorba nici de convingeri, nici de bună

[60] Ibidem, pp.10-14.

credinţă. Este pur şi simplu fapta lui Iuda vânzătorul. Este o crimă precugetată şi conştientă. […] [61]

*

B. – Cauzele externe. *[…]* ***1. Misionarul sectar, sprijinit în bună parte de capitalul străin.*** *Misionarismul sectar, sprijinit în mod energic de capitalul străin, este desigur cel dintâi factor extern, căruia i se datoreşte în bună parte întinderea molimei sectare. Trebuie să recunoaştem că propaganda misionară şi colportajul sectar, adeseori este mai bine organizat decât la alte confesiuni istorice mari.* ***Majoritatea sectanţilor sunt pătrunşi de o credinţă fanatică în misiunea lor de a converti lumea de azi, necreştină şi pseudo-creştină (după convingerea lor).***

Desigur, prin convertire, sectanţii înţeleg trecerea noilor adepţi la secta lor. Deşi unele secte declară că nu le interesează deloc problema prozelitismului şi nu ţin să atragă numaidecât pe cei convertiţi în organizaţia lor, dar ***în practică, toate sectele în această privinţă dau dovadă de exclusivism şi inspiră celor care îşi însuşesc ideile lor dorinţa de a rupe definitiv cu trecutul lor religios, părăsind cultul căruia îi aparţineau.*** *[…] Tot aşa societatea teosofilor, antroposofilor, adepţilor ,,ştiinţei creştine'' şi altor curente religios-filosofice sau pseudo-mistice, care în realitate sunt şi ele organizaţii sectare, deşi de obicei declară că lasă deplină libertate membrilor lor de a aparţine oricărei biserici şi oricărui cult, de fapt considerând toate confesiunile istorice drept nişte organizaţii religioase imperfecte, vremelnice, prea pământeşti, neputincioase de a descoperi omului înţelepciunea supremă, adică de a-i da cheile spre înţelegerea tainelor veşniciei, a vieţii şi a morţii, - de asemenea rup cu toate aceste confesiuni şi culte şi în mod indirect îndeamnă spre aceasta şi pe aderenţii lor.*

Dacă vom ţine seamă de acea împrejurare că cele mai multe şi cele mai bine organizate secte îşi au centrele de conducere şi de inspiraţie în străinătate, în special în Anglia, Statele Unite, Germania, Elveţia etc. şi că mulţi fruntaşi sectari de peste hotare, sunt în acelaşi timp şi mari bogătaşi (răposatul Taft, preşedintele Statelor Unite, Lloid George, fost prim ministru al Angliei, Ford, regele automobilelor, răposatul Rockfeller, arhimiliardarul american etc.), vom înţelege uşor că pe lângă râvna şi fanatismul misionarilor sectari, intervenind şi capitalul străin, se desfundă în chipul acesta calea spre răspândirea sectelor. *E un auxiliar de prima mână, care vine şi se suprapune peste cauzele pur psihologice şi înmulţeşte cazurile de convertire la diferite secte, în special la baptism şi adventism. Îndeosebi baptiştii au faimoasa deviză ,,fiecare baptist trebuie să fie misionar'' (jeder Baptist ist ein Misionar'') – deviză ce a fost lansată de Iohan Onken, cel care a reorganizat baptismul în secolul trecut în Germania şi a făcut mari sforţări pentru a-l răspândi şi în alte părţi ale Europei.* [62]

*

2. Neajunsurile misionarismului nostru ortodox *ajută în mod indirect răspândirea sectelor. Se ştie adevărul că: puterea vrăjmaşilor noştri stă în slăbiciunile noastre. De fapt misionarismul în înţeles larg şi atotcuprinzător al acestui cuvânt, fără îndoială, trebuie să fie preocuparea de căpetenie a Bisericii. Misionarismul trebuie să fie sufletul, însăşi puterea de viaţă a Bisericii lui Hristos. Din nefericire Biserica noastră încă nu are un misionarism temeinic şi sistematic organizat. Deşi adeseori au răsunat glasuri energice ale acelora, care văd clar neajunsurile misionarismului nostru ortodox, deşi s-au ţinut mai multe congrese misionare şi s-au făcut propuneri frumoase, totuşi activitatea misionară încă nu este pusă la noi în ţară la înălţimea cuvenită. Nu avem un centru conducător, un consiliu sau un institut special, care investit cu toată autoritatea, ar urmări, ar coordona şi ar dirija toate problemele, care privesc misionarismul. Nu avem nici cadre special pregătite de preoţi, călugări şi chiar mireni zeloşi şi luminaţi, care s-ar putea dedica cu totul lucrului misionar. Încercarea de a forma un corp de*

[61] Ibidem, pp.14-18.
[62] Ibidem, pp.18-21.

misionari specialişti, care ar urmări şi ar studia curentele sectare şi vrăjmaşe Bisericii în fiecare eparhie şi apoi ar îndruma şi supraveghea activitatea clerului pe teren misionar, nu a fost sprijinită în modul trebuitor şi curând a căzut, prin ştergerea misionarilor eparhiali din bugetul statului, iar Biserica nu s-a grăbit să găsească alte mijloace pentru propaganda misionară şi întreţinerea misionarilor speciali. Abia ici-colea se dă oarecare atenţie problemelor propriu zis misionare şi se acordă sume modeste pentru tipărirea sau procurarea literaturii populare misionare. Ar trebui să deschidem aici un capitol mare: ***problema pregătirii candidaţilor de preoţie pe temeiuri noi, potrivit cu poruncile timpului şi nevoile reale ale Bisericii****. De fapt aceasta este cea mai arzătoare chestiune bisericească la ordinea de zi, dar în marginile studiului de faţă nu putem decât să amintim de ea în treacăt.*

În prezent la noi pe terenul misionarismului, se lucrează la întâmplare, fără sistem, fără o îndrumare unitară şi metodică. Nici atitudinea faţă de misionarism în multe părţi încă nu este precizată. Nu pretutindeni i se dă atenţia cuvenită. În ciuda realităţii şi a pildelor mult grăitoare ce ne dau alte confesiuni, care au un misionarism excelent organizat, la noi există chiar o teorie şi destul de răspândită că ,,însuşi Dumnezeu va apăra Biserica de primejdiile actuale şi viitoare'' (în acest sens se interpretează greşit cuvintele Mântuitorului: ,,zidi-voiu Biserica Mea şi nici porţile iadului nu o vor birui'' (Mat. XVI, 18) şi că cel mai bun misionarism ar fi să menţinem tradiţiile religioase în popor, iar pe sectanţi, liber-cugetători şi alţi inamici ai Bisericii, pur şi simplu să-i ignorăm şi să nu le dăm nici o atenţie, iar în caz dacă îşi ridică prea mult capul, să apelăm la autorităţile poliţieneşti şi jandarmereşti.

Nu este cazul să criticăm şi să calificăm acest punct de vedere asupra misionarismului şi asupra prevenirii şi combaterii primejdiilor ce ne ameninţă, căci netemeinicia şi neseriozitatea acestei ,,teorii ieftine'', se vede de la sine.

Misionarismul nostru trebuie temeinic organizat, sistematic condus, ridicat la înălţimea cuvenită, apărat şi încurajat. Cu drept cuvânt: puterea duşmanilor Bisericii rezidă în slăbiciunile noastre!… [63]

*

3. Împrejurările speciale, favorabile pentru propaganda sectară. *În general, conducătorii sectelor caută să folosească orice prilej pentru răspândirea ideilor lor false în popor şi câştigarea de adepţi noi.*

Războaiele, revoluţiile, reformele sociale şi bisericeşti mari, nenorociri ce se abat asupra ţărilor şi popoarelor, ca seceta, inundaţii, epidemii, şomaj, adeseori şi fenomenele naturii, ca cutremurul, eclipsele, arătarea cometelor etc., - toate aceste semne sunt interpretate de propagandiştii sectanţi, aşa cum le convine lor, ***spre a impresiona*** *pe victimele lor şi a le atrage la secta lor. Dar şi aici trebuie să fim obiectivi. Nu întotdeauna […] Înainte de război mulţi dintre sătenii noştri se duceau în America, cu nădejdea de a câştiga şi economisi ceva bani mai ales din regiunile cu populaţie deasă (jud. Hotin, Bucovina şi unele regiuni ale Ardealului). Întorcându-se în patrie, de multe ori ei aduceau cu sine şi ideile sectare, pe care şi le însuşeau în ţările de peste Ocean.*

E locul să amintesc aici cum că, combaterea sectelor cu forţa şi mijloacele poliţieneşti, aproape întotdeauna a dat rezultate contrarii, sectanţii dându-se drept martiri pentru credinţă şi intensificând propaganda clandestină.

4. Legile şi regimurile favorabile pentru secte. *Anumite legi şi regimuri politice de asemenea sunt cauze importante ale lăţirii sectelor.*

Astfel Statele Unite ale Americii de Nord, unde niciodată n-a existat o religie oficială de stat şi nici biserici naţionale, nici culte dominante sau privilegiate, de mult au devenit ***,,ţara sectelor religioase''****. Acolo există cele mai variate şi cele mai ciudate secte religioase, toate bucurându-se de libertatea deplină de propagandă şi exerciţiul cultului, cu o singură condiţie,*

---

[63] Ibidem, pp.21-22.

de a nu atinge ordinea de stat şi moravurile publice. Ba, sunt tolerate şi unele secte excentrice (de exemplu mormonii, care practică poligamia), delimitându-se anumite localităţi unde au dreptul de existenţă legală. Prin aceasta se explică numărul cel mare de secte din America de Nord. [64]

*

Prin ce sunt atractive sectele religioase? *[…] Vina cea mare a protestantismului, în toate formele lui, constă în călcarea poruncii supreme şi a dorinţei divine a Mântuitorului, dată înainte de patima şi moartea sa: ,,Voiesc ca toţi care cred întru numele Meu, să fie una, precum Eu şi Tatăl una suntem''. Rezultatul acestei călcări vinovate este fărămiţarea şi neunirea, despre care am vorbit, iar totodată aceasta este şi dovada abaterii de al drumul cel drept al creştinismului integral, istoric şi sacramental.*

Prin părţile atractive, pe care le are eventual una sau altă sectă, ele nu se pot justifica. Sunt bunuri împrumutate din tezaurul spiritual al Bisericii adevărate sau ceva creat artificial, cu scop de a fi paravan, de a servi ca puncte de atracţie pentru adepţii deja convertiţi sau pentru victimele noi, spre care îşi îndreaptă ochii sectanţii.

Dacă n-ar exista aceste părţi atractive (de cele mai multe ori numai în aparenţă), atunci sectele nu ar avea niciun succes şi de mult s-ar desfiinţa. […] Cu toată mulţimea sectelor, ele au totuşi multe ,,părţi atractive'' comune şi de aceea le putem cerceta laolaltă, socotind a fi ale tuturor sectelor în general.

1. Entuziasmul religios. *Ceea ce frapează şi captivează pe mulţi naivi şi neiscusiţi este entuziasmul neobişnuit, religiozitatea uimitoare a sectanţilor.* ***Sectanţii de obicei reduc toate discuţiile lor, în cele din urmă, la subiecte religioase şi-şi împestriţează vorbirea cu multe texte şi pasagii scripturistice, pe care le ştiu pe de rost şi le intercalează cu multă dibăcie la locul potrivit.*** *Când vorbesc de starea păcătoşilor, de îndurarea lui Dumnezeu, care a răscumpărat cu sângele Său toate păcatele şi ne cheamă pe toţi la pocăinţă şi îndreptare, repede se entuziasmează, vorbesc cu patos, adeseori oftează şi chiar lăcrămează. Mulţi sectanţi poartă Testamentul Nou sau Biblia portativă în buzunar şi deseori recurg la textul biblic, pe care-l citesc cu multă însufleţire şi cu intonaţie artistică.*

O atmosferă şi mai captivantă domneşte de obicei în adunările sectanţilor, mai ales dacă conducătorii ştiu că este de faţă şi public străin. Oricine, care pentru prima dată vine în adunare sectară, rămâne frumos impresionat de atenţia şi curtoazia din partea sectanţilor. Musafirilor li se rezervă locurile mai onorabile, li se dă o carte sau imnuri religioase sau textul evanghelic, care se interpretează. Câteodată musafirii capătă şi câte o foaie de propagandă, un tablou mic sau chiar o carte religioasă, ca dar, fiind invitaţi foarte amabil de a mai vizita casa de rugăciuni. […]

2. Năzuinţa de a restabili creştinismul primitiv. *Toate sectele de obicei se proclamă drept mesagerii lui Dumnezeu. Dacă deschidem orice ,,carte simbolică'' (deşi nu toate sectele le au, iar unele şi-au întocmit ,,confesiuni oficiale'' nesincere, în care ascund unele credinţe anarhice sau contrarii legilor statului), vom vedea că toţi sectanţii se socotesc drept aleşii lui Dumnzeu, ,,seminţie sfântă'' etc., trimişi de Dumnezeu pentru a trezi omenirea din somnul necredinţei şi al păcatului şi a restabili adevărata închinare lui Dumnezeu ,,în duh şi în adevăr'', conform cu învăţătura Domnului nostru Iisus Hristos. Şi toate sectele îşi însuşesc misiunea de a restabili creştinismul apostolic, Biserica primară – în toată simplicitatea, curăţenia şi sfinţenia ei. […]*

3. Viaţa morală a sectanţilor. *Iată încă un punct asupra căruia mulţi îşi aţintesc privirea.*

Adeseori se vorbeşte despre meritul sectanţilor, care au ştiut să creeze un mediu sănătos, o atmosferă de înaltă moralitate în sânul comunităţilor lor. Înşişi sectanţii îşi fac titlu de glorie, din prea lăudata lor viaţă curată, care ar corespunde întocmai principiilor evanghelice. […]

---

64 Ibidem, pp.22-24.

Acuzându-ne de toate păcatele de moarte, sectanţii nu se sfiesc a numi Biserica noastră şi alte culte: Babilonul cel mare, peştera tâlharilor, sinagoga satanei etc. În acest scop ei citează textul favorit din Epistola II a Sf. Pavel către Corinteni (cap. VI v.17) […] Desigur, nu putem tăgădui că la sectanţi, cel puţin ***„de ochii lumii''***, *adeseori nivelul vieţii morale este destul de ridicat. Nu vedem pe sectanţi chefuind pe la crâşme, făcând târg în zilele de Duminici (iar adventiştii respectă cu multă străşnicie Sâmbăta) cum fac mulţi dintre creştinii noştri. […] E trist că asemenea deprinderi s-au încuibat în mijlocul creştinilor noştri de la oraşe şi sate. […]* ***Fariseismul, mândria şi fanatismul – iată trei păcate mari spirituale, care se ascund în sufletele sectanţilor noştri şi care nu sunt deloc mai uşoare, ba dimpotrivă mai grele decât multe păcate*** *materiale şi descoperite, de care acuză sectanţii pe creştinii noştri. În special mândria şi fariseismul sunt păcate cu adevărat satanice. […]*

4. Aspiraţiunile sociale ale sectanţilor. *Există o teorie, de altfel destul de răspândită, că toate sectele în fond nu urmăresc decât scopuri politice. După altă teorie, mai moderată, sectele sunt nişte unelte ascultătoare în mâinile unor partide politice extremiste.* ***O a treia teorie susţine că sectele sunt angajate în slujba francmasoneriei internaţionale.*** *[…] Să ne aducem aminte de acele vremuri, când se zămislea şi se afirma protestantismul. Faimoasa reformă a lui Luther, pornind de la principiile pur religioase, în curând căpătase caracterul social politic şi chiar a degenerat într-o serie de revoluţii, răscoale şi războiuri, nu numai pentru libertăţile religioase, dar în primul rând pentru anumite drepturi politice şi economice.*

În special mişcarea anabaptistă, în care îşi are originea ideologică şi baptismul contemporan, precum şi multe alte secte înrudite cu ea, a luat forme revoluţionare politice. În Germania şi Olanda, anabaptiştii au reuşit atunci să ocupe câteva localităţi şi chiar să pună mâna pe puterea politică, desfiinţând proprietatea particulară, privilegiile sociale şi introducând regimul comunist. Au trebuit intervenţii energice ale principilor şi multă vărsare de sânge pentru a reprima aceste mişcări sectare, care au degenerat în revoluţii politico-sociale.

În revoluţia engleză sectele radicale protestante: puritanii şi independenţii, de asemenea au jucat un rol însemnat. Baptiştii contemporani declară cu mândrie că aceştia sunt ascendenţii lor ideologici, participând în mod activ în acele lupte revoluţionare, după cum a declarat pe faţă un fruntaş al baptismului John Klifford, la congresul lor din Berlin, ţinut în August 1908 […]

5. Organizarea democratică a sectanţilor. *Sectanţii afirmă că ei restabilesc creştinismul primitiv, nu numai în ce priveşte doctrina şi cultul, dar şi în privinţa organizării comunităţii creştine.*

Ei declară cu mândrie că sunt organizaţi pe temeiul: a) democraţiei şi b) independenţei. Şi mulţi cred, că într-adevăr numai la sectanţi se poate găsi organizaţie bisericească identică cu cea a creştinilor din veacul apostolic. Şi nu numai îi cred pe cuvânt, ba chiar îi admiră, iar unii şi trec în tabăra lor, devenind ei singuri sectanţi înfocaţi.

a) Prin organizarea democratică *sectanţii înţeleg egalitatea de drepturi pentru toţi membrii comunităţii: toţi participă la alegerea presbiterilor şi a persoanelor însărcinate cu chestiuni administrative şi economice. În adunare fiecare are dreptul să predice şi să se roage în auzul tuturor. La şedinţele lor intime unde se discută chestiuni de organizare, chestiuni economice şi disciplinare, fiecare membru are drept de vot şi poate să facă diferite propuneri.*

b) Prin independenţă *sectanţii înţeleg autonomia fiecărei comunităţi. Ea nu depinde de nicio autoritate superioară spirituală şi nici de alte comunităţi sectare mai vechi şi mai puternic organizate. De asemenea sectanţii caută să se sustragă de orice atârnare faţă de Stat, în hotarele căruia secta respectivă există şi se dezvoltă.* ***Ei se declară apărători aprigi ai principiului separaţiei Bisericii de Stat.*** *Sunt contra împărţirii cultelor şi confesiunilor în: privilegiate şi neprivilegiate, naţionale şi minoritare, istorice şi neistorice, oficiale şi neoficiale, permise, tolerate sau interzise. Sunt contra subvenţionării cultelor din vistieria Statului şi nici nu pretind subvenţii sub oarecare formă (pentru construcţia localurilor de cult, scopuri filantropice, nevoi şcolare, etc.). […]*

Sectanţii, care de fapt sunt epigonii protestantismului sau, după expresia unui sectolog, ,,vulcanii în erupţie ai protestantismului istoric'', - el însuşi devenit astăzi pasiv şi ţeapăn, - în predicile şi scrierile lor atacă violent organizaţia canonică a Bisericii noastre, în special caracterul ei tradiţional, ierarhic şi sacramental, trâmbiţează mult despre pretinsa egalitate şi frăţietate ce există în comunităţile lor, dar ***pe teren practic păşesc şi ei pe urmele confesiunilor*** **protestante istorice**. *Astfel găsim şi la sectanţi o ,,ierarhie'' sau mai exact o ,,pseudo-ierarhie'': presbiterul, care conduce în general treburile lor, predicatorul sau binevestitorul (câteodată numit şi ,,evanghelist''), care rosteşte predicile. La unele secte găsim şi clasa de ,,botezători'', care călătoresc din loc în loc după invitaţii speciale şi săvârşesc botezul ,,după credinţă'' a noilor convertiţi, într-un cadru solemn. Sunt apoi ,,diaconii'', care au funcţia de economi şi* casieri *ai comunităţii. Apoi există ,,diaconesele'', care se îngrijesc de bolnavi şi săraci şi se ocupă cu propaganda printre femei etc. […]*

6. Zelul misionar şi metodele de propagandă. *[…] Luând ,,o parte'' din tezaurul sacru, o declară drept ,,totul'' şi, plecând de la acest principiu fals, îşi îndreaptă spre ea toată atenţia,* instituind astfel un fel de **cult excesiv al Bibliei**. *Recunosc numai autoritatea ei, se întemeiază numai pe ea, vorbesc numai cu citate din ea, pe ea numai o citesc şi o studiază şi numai în ea caută răspunsuri la întrebările ce se nasc în mintea lor, uitând că n-au nici siguranţa autenticităţii, nici cheia pentru înţelegerea sensului ei profund şi tainic – Sf. Tradiţie, premergătoare şi întregitoare a Scripturii; nu au nici autoritatea supremă a Bisericii ecumenice, care prin organele ei a adunat şi a păstrat cărţile sfinte şi care are dreptul exclusiv de a le* interpreta.

Prin aceasta se explică şi faptul că sectanţii dau atâta atenţie tipăririi şi răspândirii Sf. Scripturi, precum şi studiului biblic. ***Dar răul cel mai mare constă în aceea că sectanţii în virtutea faimosului „principiu formal'' proclamat încă de Luther, cercetează şi tâlcuiesc Sf. Scriptură în mod liber, adică cum îl taie capul pe fiecare, deci în mai multe sensuri, adeseori contradictorii, în mod unilateral şi nu arareori tendenţios.***

Iată cum Biblia, pe care sectanţii o iau tot de la noi, devine o armă puternică în mâinile lor şi cum ei o întrebuinţează în scopurile lor. […] Iată deci o grijă mare pentru Biserica noastră: a nu-i *lăsa pe sectanţi să întrebuinţeze împotrivă-ne propria noastră armă – Sf Scriptură!* [65]

*

La întrebarea: ,,De ce nu vă faceţi cruce?'' – sectanţii răspund: ,,Pentru că nu găsim în Sf. Scriptură o poruncă precisă şi clar exprimată ca să ne facem cruce cu mâna''. Astfel ***literalismul sau textualismul îngust al sectanţilor*** *îi împiedică să vadă că străvechiul obicei creştin de a ne face semnul Sf. Cruci îşi are temeiurile în întreaga Revelaţiune a Noului Testament, care ne descoperă valoarea şi însemnătatea Crucii în opera de răscumpărare a neamului omenesc prin Iisus Hristos. Iar Sf. Tradiţie vine şi completează învăţătura adâncă a Sfintei Scripturi despre Sfânta Cruce cu mărturii incontestabile.*

Deci **raţionalismul exagerat al sectanţilor nu este altceva, decât un fel de încătuşare a minţii în lanţurile textualismului sau în formele literei moarte, o împotrivire glasului tainic al sufletului (partea mistică)**, *care protestează împotriva acestei încătuşări şi adeseori simte adevărul în mod instinctiv şi-l contemplează în adâncul fiinţei sale.*

În acest caz sectanţii uită sau ignoră marele adevăr, confirmat chiar de Sfânta Scriptură: ,,Litera omoară, iar duhul face viu''.

De altfel raţionalismul acesta specific al sectanţilor mai are încă un aspect şi anume: ***tendinţa de a trece toate adevărurile de credinţă, toate adevărurile revelate prin filtrul raţiunii proprii***.

---

[65] Ibidem, pp.47-66.

Sub această latură raţionalismul sectar se apropie de unele forme ale raţionalismului filosofic, dar, desigur, numai parţial. *Astfel sectanţii resping caracterul sacramental al Sf. Euharistii pentru simplul motiv că: ,,mintea omenească nu se împacă, cum pâinea se face Trupul lui Hristos şi vinul – Sângele Său?'' De fapt ca să fie consecvenţi sectanţii ar trebui să respingă tot fondul religiunii, nu numai unele elemente ale ei, căci mintea noastră nu poate pătrunde nici alte mistere dumnezeieşti, cum de ex.: crearea lumii din nimic, întruparea mai presus de fire a Fiului lui Dumnezeu, toate minunile evanghelice etc. Şi totuşi sectanţii primesc aceste mistere fără a raţiona asupra lor.* Tocmai aici se găseşte inconsecvenţa şi contrazicerea internă în raţionalismul lor, *şi ca atare suntem îndreptăţiţi a-l califica drept un raţionalism unilateral şi nelogic. [...] O altă cauză a îndărătnicirii sectanţilor este* falsa ruşine *,,de a se da bătut'', adică de a-şi recunoaşte rătăcirea şi a reveni în sânul Bisericii.*

Într-adevăr, adeseori se întâmplă că unii sectanţi rup cu secta căreia îi aparţineau, dar din falsă ruşine refuză de a reveni în sânul Bisericii, temându-se că vor fi luaţi în derâdere şi de ortodocşi, căci până atunci se luptau contra Bisericii ortodoxe, o criticau şi o batjocoreau – şi de foştii săi confraţi sectanţi pentru că până atunci se dădeau drept adepţi convinşi ai sectei.

Astfel de rătăciţi – foştii sectanţi, dacă nu sunt sprijiniţi moraliceşte la timp de vreun păstor sufletesc iscusit, de obicei devin oameni pierduţi, indiferenţi, liber cugetători, sau chiar atei, porniţi contra religiei în general.

Se cere un tact pastoral şi misionar deosebit pentru a scăpa aceste suflete zbuciumate şi deznădăjduite. Păstorul sufletesc trebuie să iasă la vremea cuvenită întru întâmpinarea fiului rătăcit, ce se întoarce spre casa părintească şi să-i întindă mâna caldă şi drăgăstoasă la răscrucea îndoielilor în clipe hotărâtoare. Reîntoarcerea acestui fel de suflete rănite şi chinuite, nu trebuie condiţionată de multe şi adeseori prea complicate forme: anunţarea prealabilă a dorinţei respectivului de a reveni în Biserică, ,,îmbisericirea oficială'' cu mare alai, lepădarea de rătăcirile sectare în public, cu invitarea ziariştilor, fotografilor etc., căci toate acestea lovesc în susceptibilitatea celor ce ar voi să vină îndărăt şi împiedică pe mulţi de a se hotărî în acest pas. [66]

*

Fariseismul. *[...] Abia după cercetare adâncă migăloasă şi nepărtinitoare se vede că de fapt lucrurile nu stau tocmai cum se pare la prima vedere şi cum le prezentau propagandiştii sectari ascultătorilor naivi. Cercetând cu atenţie şi pas cu pas, tot ce pare original, sublim şi atractiv la sectele religioase, vedem că mai întâi de toate, ele nu sunt aşa de originale, că ele ,,n-au descoperit America'' în domeniul idealurilor şi aspiraţiilor religioase, căci în fond toate aceste elemente atractive sunt împrumutate de al creştinismul integral. Pe toate acestea sectanţii le-au luat din tezaurul Bisericii, împotriva căreia s-au răsculat şi pe care au părăsit-o. Apoi vedem că aceste părţi atractive, de cele mai multe ori nu sunt decât un paravan frumos, o mască artistică, sub care se ascunde fariseismul sectanţilor.*

Lăudăroşenia şi criticismul exagerat, *în primul rând, vădesc fariseismul sectanţilor. Pretutindeni, oricând şi cu orice prilej, sectanţii scot la iveală părţile bune, calităţile şi meritele lor excepţionale.* *Le place mereu să se compare cu alţi creştini, aparţinând altor culte şi confesiuni, la care nu găsesc decât numai scăderi şi defecte şi pe care-i declară osândiţi şi pierduţi. De obicei toţi sectanţii se numesc pe sine ,,credincioşi'', considerând pe ceilalţi creştini ca ,,necredincioşi'', ,,nerenăscuţi'', ,,neluminaţi'', ,,creştini falşi'' sau ,,creştini după nume''. Pe această temă sectanţii se laudă mereu, declarând în predicile şi scrierile lor că* ***ei sunt ,,seminţia cea aleasă''****, că ei sunt acei care cercetând Sfintele Scripturi, au crezut în Mântuitorul Iisus Hristos, ca Mântuitorul lor personal, că* ***,,s-au predat Lui'' şi sunt renăscuţi şi mântuiţi****. De aceea ei s-au despărţit de ceilalţi ,,pseudocreştini'', cu care nu vor să aibă de a face şi formează*

[66] Ibidem, pp.76-87.

acum „turma cea mică'', despre care a zis Mântuitorul: „nu te teme turmă mică, căci aşa a binevoit Tatăl să vă dea Împărăţia'' (Luca XII, 32).

Sectanţii declară cu mândrie că la ei se referă cuvintele Domnului: „Celor care L-au primit şi cred în numele Lui, le-a dat putere să se facă fiii lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut'' (Ioan I, 13).

Pe creştinii care nu aderă la ei, îi consideră mai răi decât păgânii neştiutori de adevăr.

În trufia sau în orbia lor, sectanţii uită că credinţa este un dar de la Dumnezeu. Ei uită că omul, fiind purtat de valurile acestei vieţi pământeşti, de multe ori cade în ispite şi sminteli, adeseori se clatină în credinţă şi chiar pierde credinţa pentru un timp oarecare.

De aceea Mântuitorul a zis: „O, neam necredincios şi îndărătnic, până când voi fi cu voi, până când vă voi răbda pe voi?'' (Mr. IX, 16).

Evangheliile ne mărturisesc că de multe ori s-au clătinat în credinţă şi înşişi apostolii: „Pentru ce te-ai îndoit puţin credinciosule?'' (Mat. XIV, 31) – mustră Domnul pe apostolul Petru. ***Care probă pot da sectanţii că credinţa lor este într-adevăr aşa de mare?*** *Viaţa lor pretinsă neprihănită? Meritele lor că neîncetat propovăduiesc numele Domnului? Dar din moment ce s-au despărţit de Biserică, care este „stâlpul şi întărirea adevărului'', chiar dacă ar putea face minuni şi ar învia morţii şi ar prooroci în numele Domnului Iisus şi ar zice: „Doamne, Doamne în numele Tău am proorocit, în numele Tău am făcut'', - încă şi atunci ei vor auzi la dreapta judecată cuvintele de osândă de la Dreptul Judecător:* „niciodată nu v-am cunoscut, duceţi-vă de la Mine, cei ce faceţi fărădelegea''. *Şi într-adevăr, sectanţii care lucrează împotriva ultimei dorinţe a Mântuitorului, rostită înaintea patimilor şi morţii Sale* „ca toţi să fie una''*; care prin acţiunea lor nefastă fărămiţează unitatea Bisericii şi pe mulţi duc în mrejile rătăcirilor; care bârfesc asupra Bisericii; care s-au lepădat de Sfintele Taine şi de păstorii legiuiţi, ei într-adevăr sunt cei ce lucrează fărădelegea.*

În sfârşit, sectanţii uită că şi „dracii cred şi se cutremură'' *(Iacov II, 19), şi deci* ***o credinţă seacă, abstractă, oricât de puternică ar fi, dacă nu este urmată de ascultarea Bisericii, de împlinirea poruncilor lui Hristos şi de faptele dragostei creştine, nu este credinţa adevărată şi călăuzitoare spre viaţa de veci, ci este numai un miraj de credinţă, o credinţă înşelătoare zadarnică.***

Atât sectanţii veritabili cât şi cei ce simpatizează cu ei, trebuie îndrumaţi şi sfătuiţi ca să se roage mai des: „Doamne, înmulţeşte în noi credinţa'' *şi să urmeze pilda acelui tată din Evanghelie, care fiind întrebat de Mântuitorul de credinţa lui, n-a răspuns cu mândrie „sunt credincios şi încă mai ceva decât alţii'', aşa cum se laudă totdeauna sectanţii, ci cu smerenie a răspuns:* „cred Doamne, ajută necredinţei mele''. *Este singurul răspuns real pe care-l poate da un credincios adevărat, atunci când este întrebat de credinţa sa.*

În declaraţiile trufaşe ale sectanţilor noştri se aude glasul fariseului din pilda Evangheliei: „mulţumescu-ţi Doamne că eu nu sunt ca alţi oameni''. *[...]*

Un lucru trebuie subliniat: ***sectele sunt deopotrivă de primejdioase şi pentru liniştea Bisericii şi pentru integritatea Statului naţional****. Sectele trebuie privite ca boli microbiene, care pătrunzând în organism, îşi răspândesc agenţii în toate cutele şi sapă organismul încetul cu încetul. De aceea Biserica şi Statul, cu puteri unite, trebuie să lucreze la dezrădăcinarea sectelor şi aducerea tuturor fiilor rătăciţi la calea adevărului.* [67]

*

Mijlocul cel mai eficace de stăvilire a efectelor dăunătoare ale prozelitismului sectar îl constituie – aşa cum am arătat – ***conduita exemplară a preotului****, apoi:* ***săvârşirea cu responsabilitate a slujbelor bisericeşti, predică pregătită şi cateheză aleasă, lecturi din Sfânta Scriptură, din „Mica Biblie'', din colecţia „Părinţi şi scriitori bisericeşti'', cuvântări ocazionale, întruniri etc.***

---

[67] Ibidem, pp.87-90.

Preotul paroh şi Consiliul parohial aplicând hotărârile Sf. Sinod vor acţiona pentru revenirea la Biserica-mamă a celor rătăciţi. [...] Faţă de cei care practică prozelitismul, faţă de sectanţii de toate categoriile, preotul ortodox trebuie să fie **intransingent**. *Şi aceasta datorită faptului că unii dintre sectanţi au fost români ortodocşi. Naţiunile conlocuitoare îşi au cultele lor şi românii ortodocşi n-au ce căuta în adunările lor,* ***românii n-au încercat niciodată să le răpească credincioşii lor****. [...]* ***Preotul ortodox trebuie să explice credincioşilor fenomenul sectar****, ştiut fiind că sectantul şi prozelitul propagă o credinţă eretică. [...]*

Reactivarea apostolatului social este altă metodă eficace, prin antrenarea credincioşilor în lucrarea de preîntâmpinare a prozelitismului, de întreţinere şi înfrumuseţare a bisericilor şi cimitirelor, a monumentelor istorice, de artă şi de cultură. *De asemenea, întărirea legăturii între preoţi şi credincioşi, prin vizite şi discuţii, purtarea demnă şi părintească a preotului faţă de toţi păstoriţii săi, cercetarea bolnavilor, bătrânilor, copiilor infirmi face să se întărească acţiunea apostolatului social. Fiecare credincios trebuie să considere parohia ca pe o adevărată şi binefăcătoare familie a sa. În această familie trebuie să domnească duhul dragostei reciproce, al ajutorării frăţeşti, al carităţii creştine.* [68]

*

Să ştii că şi dacă există mai multe dovezi ,,raţionale'' despre existenţa lui Dumnezeu, El nu vrea să avem credinţa limitată de o dovadă incontestabilă. Imaginează-ţi că Dumnezeu ar sta ca un Sfinx, aşezat în mijlocul pieţei. Îţi dai seama cum s-ar purta trecătorii? Credinţa oamenilor ar fi nimicită pe loc, s-ar transforma în certitudine. Dacă te întrebi ce rol au avut numeroasele minuni despre care vorbeşte Biserica, află că ele au avut doar rolul de a întări credinţa, şi nu de a o anula prin transformarea ei în certitudine.

Să ştii că oricât de mult s-ar chinui oamenii de ştiinţă să demonstreze existenţa lui Dumnezeu, demersurile lor vor fi neputincioase (ei pot să găsească numai argumente care să întărească credinţa, nu să o determine). Până la sfârşitul lumii, când Hristos Se va arăta întru slavă şi toţi vor şti că este Fiul lui Dumnezeu, nimeni nu va putea ucide acest mare dar – al libertăţii omului de a crede.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu Se retrage din istorie, ci doar că – dacă Se ascunde – o face tocmai pentru a-i lăsa omului şansa de a-L descoperi şi de a se urni cu El. [69]

*

Una dintre întrebările cel mai des auzite este aceasta: de unde ştiu care este Biserica adevărată? ***Biserica adevărată este cea care a păstrat neschimbată învăţătura Mântuitorului Hristos şi a Sfinţilor Apostoli.***

Ce să zicem despre protestanţi şi neoprotestanţi? Au vrut să refacă Biserica primelor veacuri şi au lepădat toată Sfânta Tradiţie. I-a interesat doar Scriptura, şi au lepădat Predania apostolică. Dar Scriptura nu a apărut din haos, ci ea a apărut tocmai în cadrul Sfintei Tradiţii. *Căci altfel cum s-ar mai fi mântuit creştinii care au murit înaintea scrierii primelor cărţi nou-testamentare? După ce s-au ghidat ei, care nu aveau Scriptură? Îi aveau pe Sfinţii Apostoli şi pe urmaşii acestora. [...]*

Catolicii sunt îndepărtaţi de adevărul în care ei înşişi au crezut vreme de o mie de ani. Dacă la al doilea Sinod Ecumenic atât părinţii din Răsărit cât şi cei din Apus au hotărât că cine schimbă Crezul stă sub osânda anatemei, şi apoi catolicii au schimbat Crezul, nimeni nu are cum să îi ierte de acest păcat. De s-ar aduna toţi ierarhii ortodocşi ca să îi ,,ierte'' pe catolici, câtă vreme aceştia nu revin la învăţătura curată, iertarea primită nu are valoare.

În învăţătura ortodoxă nu se poate găsi nici o inovaţie teologică; dimpotrivă, toată Sfânta Tradiţie a fost păstrată cu fidelitate*. Succesiunea apostolică nu înseamnă doar trecerea*

---

[68] Diac. P. I. David, ***Călăuză creştină – sectologie. Pentru cunoaşterea şi apărarea dreptei credinţe în faţa prozelitismului sectant***, Ed. Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş, 1994, pp.128-131.

[69] Danion Vasile, în Scrisoare către un prieten (În loc de introducere), ***Dărâmarea idolilor***, Ediţia a II-a, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2002, p.9.

harului prin hirotonie de la Sfinţii Apostoli la episcopi şi de la aceştia la urmaşii lor, şi tot aşa până în zilele noastre (aşa ceva au şi catolicii). ***Succesiunea apostolică implică şi păstrarea predaniei înaintaşilor: ori aceasta s-a păstrat întreagă numai în Biserica Ortodoxă.*** [70]

*

Să ştii că pentru lepădarea de erezie şi primirea în Biserica Ortodoxă a celor rătăciţi există o slujbă impresionantă, care apare în Moliţfelnic. ***Cei care vor să fie primiţi în Biserica Ortodoxă trebuie să mărturisească faptul că se leapădă de toate rătăcirile.*** *[…]* ***Să ştii că oamenii nu sunt în măsură să discearnă binele de rău decât după ce au urcat pe culmile sfinţeniei.*** *De aceea Biserica interzice creştinilor să citească cărţi eretice. Şi această poruncă se aplică foarte uşor şi la filmele care tratează astfel de subiecte. Adică cum, - poţi să mă întrebi, Biserica ne opreşte să citim reviste despre paranormal şi să vedem filme ca ''Dosarele X''?*

Iată o altă piatră de poticnire (şi cine vrea să cunoască învăţătura Bisericii fără să fie fiu al ei va găsi la tot pasul pietre de poticnire). Poruncile Bisericii interzic creştinilor să păcătuiască, deoarece orice formă a păcatului este o poartă spre iad. Încerc o comparaţie simplă. De exemplu, orice creştin ştie că este un păcat să se îmbete. De aceea, nu numai că nu va bea prea mult, dar va şi evita locurile care îl îmbie la băut – localuri, …. ***El evită atât păcatul cât şi prilejul de a păcătui. Tot aşa este şi cu cărţile eretice: ele sunt prilejuri de a cădea în erezie.***

Oamenii care nu au o cultură teologică solidă se lasă foarte uşor înşelaţi de ceea ce citesc. Cărţile eretice sunt scrise în aşa fel încât să dea impresia că în ele se găsesc numai lucruri adevărate. Dar ***adevărul alternează cu minciuna într-un mod atât de subtil*** *încât omul obişnuit nu îşi poate da seama. Iar faptele prezentate descriu numai ce poate vedea un om obişnuit – adică dacă pe o fotografie apare în mod ,,minunat'' chipul unui răposat, concluzia firească este că mortul a vrut să îşi facă simţită prezenţa. Dar în cartea care conţine reproducerea unor astfel de poze nu scrie că de fapt diavolul, care se arată şi ca înger de lumină, a imprimat pe filmul fotografic imaginea răposatului numai ca să convingă lumea de existenţa unei comunicări speciale între cele două lumi (comunicare care nu are nimic în comun cu modul în care sfinţii veghează asupra creştinilor).*[71]

*

De fapt stelele nu spun nimic, ci oamenii tot scornesc asemenea aiureli. Iar ,,cercetarea'' stelelor în scopuri spirituale, care poartă numele de astrologie, nu este decât o altă faţă a vrăjitoriei.

Nu vine nici o Eră Nouă; sau poate vine tocmai o eră nouă în care oamenii se lasă păcăliţi de astfel de rătăciri, ***o eră a apostaziei*** *care atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu. Ar fi trist, chiar foarte trist să fie aşa. […]*

În faţa rătăcirilor contemporane nu avem decât două opţiuni: ori primim învăţătura Bisericii despre acestea, ori ne formăm o opinie personală şi încercăm să deosebim după mintea noastră ceea ce este bun de ceea ce este rău.

Există două atitudini în cunoaşterea adevărului: ori să plecăm noi în căutarea lui, ori, dacă Adevărul vine spre noi, să îl primim cu braţele deschise.

Este trist că din ce în ce mai mulţi oameni pleacă în căutarea Adevărului şi, neştiind cum să caute, trec pe lângă el în grabă. Întrebarea lui Pillat din Pont răsună astăzi cu putere: ***,,Ce este adevărul?''***

Oamenii caută un adevăr care să corespundă imaginii pe care ei înşişi şi-au creat-o, caută un chip cioplit care să aibă dimensiunile standard. Oamenii au lucrat pantoful după cum au vrut şi acum caută o Cenuşăreasă căreia să i se potrivească. Au luat patul lui Procust şi

---

[70] Ibidem, pp.10-15.
[71] Ibidem, pp.18-29.

acum încearcă să verifice dacă Adevărul încape în el. Nu ar fi de mirare dacă am găsi în vreun ziar un anunţ gen: ,,Caut adevărul. Ofer recompensă substanţială.''

Nu este greu de observat faptul că ***oamenii nu ştiu să caute Adevărul****. Adevărul nu este o idee, nu este un obiect. Adevărul este o Persoană care vine spre noi, care iese în întâmpinarea noastră. ,,Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa – a spus Hristos. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.'' (Ioan 14,6).* [72]

*

Rătăcirile contemporane nu pot fi atacate decât în numele adevărului. *O combatere a acestora doar în numele unei credinţe false – cum este cea musulmană – nu îşi are rostul. De aceea, înainte de a încerca să respingem valul de neopăgânism trebuie să ştim dacă este bine ce facem, să ştim dacă Adevărul este sau nu de partea noastră. […] Dacă noi recunoaştem dumnezeirea lui Hristos, dacă noi primim învăţăturile Bisericii şi ascultăm poruncile ei, atunci mergem pe calea mântuirii. Numai în momentul în care am înţeles că Biserica deţine adevărul de credinţă putem să venim în ajutorul celor care s-au lăsat înşelaţi de învăţături necurate.*

Fără nici un triumfalism afirmăm în faţa lumii întregi că învăţătura Bisericii este învăţătura cea dreaptă; chiar dacă întotdeauna au fost oameni care au pus la îndoială adevărul pe care îl propovăduieşte Biserica. *Putem spune că unul dintre simbolurile credinţei noastre este mâna Sfântului Spiridon făcătorul de minuni, mâna prin care s-a vădit puterea Sfintei Treimi. În faţa ucenicilor lui Arie, care nu credea că Hristos este ipostas al Dumnezeirii, ci credea doar că este cea mai importantă fiinţă creată, Sfântul Spiridon a luat în mână o cărămidă care, prin putere dumnezeiască, s-a despărţit în elementele din care a fost făcută: apa i-a curs sfântului printre degete, văpaia de foc s-a ridicat şi din mână i-a rămas doar lutul. Aşa a arătat Sfântul Spiridon cum cele trei ipostasuri ale Sfintei Treimi sunt unite într-o singură dumnezeire.*

Ceea ce mintea omenească nu putea pricepe, Dumnezeu a arătat printr-o lucrare minunată. De ce a fost nevoie de o minune? Pentru că raţiunea nu poate deduce dogmele Bisericii în mod logic. ***Ceea ce ţine de credinţă nu poate fi înţeles numai cu ajutorul raţiunii.*** *Oricât s-a străduit Arie să înţeleagă taina Sfintei Treimi, folosindu-se numai de raţiune, nu a reuşit.*

Totuşi, arianismul nu a murit nici după minunea făcută de Sfântul Spiridon. Rătăcirile care neagă dumnezeirea Fiului lui Dumnezeu se înmulţesc fără întrerupere şi ecourile lor se manifestă într-un perimetru din ce în ce mai larg. [73]

*

Analizând ***impactul arianismului asupra culturii din vremurile noastre****, Preacuviosul Părinte Justin Popovici constata că ,,arianismul nu a fost înmormântat încă; astăzi el este mai la modă şi mai răspândit decât oricând. E răspândit ca un adevărat suflet în trupul Europei contemporane.* ***Dacă priviţi la cultura Europei, în adâncul ei veţi găsi ascuns arianismul: toate se rezumă aici la om şi numai la om, şi chiar Dumnezeu-om Hristos a fost redus la cadrele unui om. […] Protestantismul l-a depăşit chiar şi pe Arie. Iar papismul cu etica lui este în mare măsură arian. Cine nu cunoaşte abominabilul arianism al intelectualilor noştri?…''***

În zilele noastre cultura nu numai că s-a îndepărtat cu mândrie de cult, ci chiar se străduie să fie duşman al cultului, coborându-se din poziţia de unealtă a lui Dumnezeu în cea de unealtă a diavolului. Dacă cineva ar face o evaluare critică a culturii contemporane, ar observa deasupra ei peceţile ereziei. Şi aceste peceţi nu au apărut la întâmplare, ci sunt rodul unei îndepărtări sistematice de ceea ce înseamnă cugetul Bisericii. […]

Din experimentul comunist duşmanii credinţei creştine au înţeles că, oricât de puternic ar fi prigonită Biserica, sângele martirilor nu va înceta să rodească; şi cu cât mai mulţi

[72] Ibidem, pp.31-37.
[73] Danion Vasile, op.cit., pp.37-38.

oameni dobândesc cununa muceniciei, cu atât mai mult sporeşte slava Bisericii. *Deşi au slăbit-o puternic, zeci de ani de prigoană nu au putut dărâma Biserica. Şi diavolul a înteţit lupta chiar din interior. Aşa cum un părinte îşi momeşte copilul cu ceva dulce atunci când vrea să îl liniştească, tot aşa diavolul i-a momit pe creştini cu ,,bunătăţile'' eretice.* [74]

*

Încetul cu încetul rătăcirea s-a extins şi se întinde fără să ţină cont de stavile. ***Un părinte spunea că secolul XX a adus omenirii două rele: S.I.D.A. şi mentalitatea New-Age, mentalitatea Noii Ordini Spirituale. Pe cât de grijuliu se feresc însă oamenii de S.I.D.A., pe atât de puţin se feresc însă de virusul new-age-ist, al păgânismului îmbrăcat în haină creştină.***

Acest virus are în componenţa sa ispita cunoaşterii spirituale; aşa cum Dumnezeu îi ajută pe eretici să Îl cunoască, tot aşa diavolul îi ajută pe eretici să cunoască o sumedenie de ,,realităţi transcedentale.'' ***Oamenii nu mai văd în erezie un pericol, nu mai sunt capabili să simtă prezenţa Ispititorului. Oamenii se duc de bunăvoie spre diavol crezând că se îndreaptă spre Dumnezeu.*** *La drept vorbind, foarte puţini sunt cei care, în inconştienţa lor, vor să ajungă în chinurile veşnice. Majoritatea sunt bine intenţionaţi, dar vrând să se unească pentru totdeauna cu Hristos se unesc cu duşmanul Său.*

Singurul remediu care există în această situaţie este căutarea adevărului Bisericii. Numai sorbind apă de la izvorul curat al Sfintei Tradiţii vom putea să Îl primim în sufletele noastre pe Hristos. Să nu încercăm să ne unim cu Hristos urmând calea pe care o arată diferiţii ,,învăţători'' care nu au nimic în comun cu Sfinţii Părinţi ai Bisericii. *Aşa cum atunci când vrem să urcăm un munte nu îi întrebăm despre dificultatea muntelui pe cei care au poze despre mântuire, despre unirea cu Hristos şi despre dobândirea sfinţeniei trebuie să îi ,,întrebăm'' pe cei care au dobândit sfinţenia.* [75]

*

Aceasta este calea smereniei: să primim în inimile noastre predania Sfinţilor Părinţi. ***Omul contemporan însă, plin de iubire de sine, vrea să ajungă el însuşi la cunoaşterea directă a adevărului.*** *Biserica nu a rezervat această cunoaştere unui număr limitat de sfinţi: calea sfinţeniei este deschisă şi oricine merge pe această cale Îl va putea cunoaşte pe Dumnezeu ,,prin experiere'', cum l-au învăţat Sfinţii Părinţi (chiar dacă măsura lor este foarte dificil de atins în zilele noastre în care credinţa multora s-a răcit). În secolul XX, de exemplu, un monah precum Sfântul Siluan Athonitul a putut să ajungă asemenea marilor Părinţi ai Bisericii. Omul contemporan refuză calea ,,cunoaşterii prin experiere'' deoarece acesta presupune întâi de toate smerenie, apoi nevoinţă, ascultare şi îndelungată rugăciune. Omul zilelor noastre caută trăiri mistice ,,la minut'', caută extazuri imediate şi sfinţire fără efort. Ceea ce nu se poate. […]*

Dumnezeu nu vrea ca mirenii să fie doctori în teologie; dar vrea ca mirenii să primească învăţătura propovăduită de Biserică tocmai pentru că această învăţătură este mântuitoare. ***Un creştin nu trebuie să respingă o erezie numai după ce este conştient de urmările ei, ci chiar din momentul în care a luat cunoştinţă de ea.*** *Creştinul trebuie să primească tot ceea ce au hotărât de Dumnezeu purtătorii Părinţi de la Sfintele Sinoade şi să respingă tot ceea ce au respins aceştia.*

Afirmaţia potrivit căreia pe mireni nu îi interesează învăţătura dogmatică a Bisericii este rău-voitoare. Pe mireni îi interesează mai ales faptul că Biserica deţine adevărul de credinţă, şi aceasta le dă o mare siguranţă şi o linişte binecuvântată. Ei se împărtăşesc de această învăţătură dogmatică nu numai prin predicile pe care le ascultă, cât mai ales prin slujbele la care iau parte (căci nu numai predicile au conţinut dogmatic, ci şi textele liturgice). [76]

*

[74] Ibidem, pp.38-42.
[75] Ibidem, pp.42-43.
[76] Ibidem, pp.43-46.

Putem spune că dogmele au şi rolul de garduri care separă poporul lui Dumnezeu de restul lumii. Cine vrea să stea în afara acestor ,,graniţe'' îşi asumă autodistrugerea, îşi asumă chinurile veşnice. Pentru apărarea acestor ,,graniţe'' Sfinţii Părinţi s-au luptat până la moarte, fiecare dintre ei fiind gata să apere cu preţul vieţii adevărul de credinţă. [...]

Scrierea unei cărţi despre pericolul neopăgân şi despre modul în care Biserica îl respinge ar putea părea fără sens într-o ţară creştină cum este România. Dar un studiu îndelungat asupra grupărilor eretice din ţara noastră, precum şi discuţiile cu diferiţi creştini care se consideră ortodocşi deşi se îndepărtează de învăţătura Bisericii în înţelegerea unor anumite probleme dogmatice, a avut ca rezultat ***conştientizarea dezvoltării fenomenului neopăgân în ţara noastră şi nevoia de a trage un semnal de alarmă****.* ***România a fost realmente inundată de râurile rătăcirilor*** *[...]*

Sondajele arată că populaţia României este majoritar ortodoxă, şi că Biserica Ortodoxă este recunoscută ca fiind Biserica naţională. Problema rătăcirilor duhovniceşti nu ar fi prea îngrijorătoare dacă peste 80% dintre români (câţi s-au declarat în sondaje ortodocşi) ar trăi ca fii ai Bisericii. Există însă trei probleme serioase privitoare la calcularea acestui procent.

Prima problemă este numărul mare de persoane care şi-au declarat formal apartenenţa la Biserica Ortodoxă, dar care chiar dacă vin din când în când la Biserică au anumite concepţii eretice (cred în reincarnare, merg la ,,vindecători'', fac yoga, ...). Or, o persoană care crede în reincarnare sau în altele asemenea stă sub anatema Sfintelor Sinoade Ecumenice şi a Sfinţilor Părinţi. Oricât de bună la suflet ar fi, oricât de multe fapte bune ar face, o asemenea persoană s-a rupt fără să-şi dea seama de Biserica din care a făcut parte.

A doua problemă este numărul mare de eretici care ascund faptul că au părăsit Biserica pentru a nu trezi în rândurile preoţilor o reacţie promptă şi pentru ca lupta împotriva sectelor să fie de proporţii reduse. Dacă de exemplu s-ar face public faptul că mai puţin de 40% dintre locuitorii unui anumit judeţ din ţara noastră au rămas ortodocşi, atunci ierarhul locului ar fi obligat să ia măsurile necesare pentru a stârpi rătăcirea, după cum arată şi Canonul 123 al celui de-al optulea Sinod local de la Cartagina...[77]

*

După învăţătura Sfinţilor Părinţi, ***creştin este numai cel care ia parte la slujbele Sfintei Biserici****. A existat chiar o pravilă care spunea că ,,cel care lipseşte la mai mult de trei liturghii să fie scos din comunitate!''. Dacă s-ar mai ţine cont de ea astăzi atunci bisericile ar fi aproape goale (dar şi cei care ar rămâne, ar fi creştini adevăraţi, nu numai cu numele...). [...]*

Creştinii zilelor noastre sunt asaltaţi de mulţimea ereziilor care se înmulţesc din zi în zi. Conştient de imposibilitatea practică de a le combate cu acrivie pe fiecare în parte, cunoscutul părinte duhovnicesc Epifanie Teodoropoulos afirma: ,,ca să se combată toate neghiobiile ce se scriu împotriva creştinismului ar trebui următoarele: creierii să fie munţi, copacii tocuri, marea cerneală şi câmpiile hârtie'' [61, 162]. Ne-ar fi fost peste putinţă a combate toate aceste neghiobii. Am încercat să lămurim măcar câteva dintre ele. [...]

Oferim mai jos o mostră clasică de sminteală, un extras din ,,Taxele Cancelariei Apostolice'' – o broşură ce conţinea tarifele de răscumpărare a păcatelor prin indulgenţele care au fost atât de răspândite în spaţiul catolic:

,,Uciderea unui episcop –36 tournois, 9 ducaţi; uciderea unui abate – 24 tournois; uciderea unui preot –18 tournois, 4 ducaţi; uciderea unui mirean – 2 tournois, 4 ducaţi;uciderea soţiei de către un soţ care vrea să se recăsătorească –8 tournois, 2 ducaţi; infanticid –4 tournois, 1 ducat; avort 4 tournois, 1 ducat;incest –4 tournois; depravare -4 tournois; iertarea pentru orice fel de crimă –80 tournois, 20 ducaţi'' [7,82].

Citirea acestei liste stârneşte indignare, pentru că oricine îşi dă seama că o asemenea neguţătorie nu are nimic în comun cu duhul Evangheliei, ci numai cu duhul întunericului. Este

[77] Ibidem, pp.54-56.

firesc că au existat oameni ca Martin Luther care au înţeles că Biserica Catolică se afla pe drumul spre prăpastie. Nu este greşeala reformatorilor că s-au îndepărtat de o instituţie care semăna foarte puţin cu Biserica primelor veacuri; dacă li se poate reproşa ceva cu îndreptăţire, este faptul că nu au ştiut să caute adevărul în Ortodoxie, în Biserica Mamă, din care catolicismul, care şi-a însuşit un duh străin, duhul lumii acesteia, s-a desprins…Da, mulţi s-au îndepărtat în veacul al XIV-lea de Biserica Catolică tocmai datorită refuzului de a accepta că harul iertării păcatelor se poate cumpăra cu bani, de a accepta acest nou tip de simonie îmbrăcată într-o falsă binecuvântare. [78]

*

Cartea aceasta nu este o carte scrisă împotriva cuiva, nu este scrisă pentru a condamna pe cineva, nici pentru a da cu piatra în cei căzuţi în erezie. Vrea să fie o mână întinsă celor căzuţi în prăpastia pierzării, sau mai degrabă un îndemn adresat credincioşilor de a-i ajuta pe cei căzuţi să se ridice. […] S-a pus foarte des întrebarea dacă spiritualitatea New-Age constituie sau nu o nouă religie. Este evidentcă, atât pentru creştini cât şi pentru cei implicaţi în Mişcare, problema unei ,,religii New-Age'' nu se poate pune în termeni de specialitate.

Pentru new-age-işti, împotrivirea faţă de tradiţia creştină este considerată de mare importanţă. Ei consideră că vremurile în care omul vroia să se apropie de Dumnezeu sunt depăşite şi că acum omul trebuie să devină el însuşi Dumnezeu. *Pentru creştini, de la Întruparea Mântuitorului Hristos şi până la sfârşitul lumii nu are cum să mai apară o altă religie care să îi călăuzească pe oameni spre Dumnezeu. […]*

,,Religia New-Age'' are la bază o diversitate de credinţe (sincretismul religios - n.a.). […] să stabilim care sunt principalele lor caracteristici comune.

1. Aşteptarea unei perioade de dezvoltare spirituală la nivel planetar, aşteptarea unei Ere noi în care va domni armonia socială, pacea, dragostea, înţelegerea între oameni de diferite religii; a unei Ere în care desăvârşirea nu va mai fi ,,acaparată'' de credincioşi care se supun unor porunci religioase, ci va fi accesibilă tuturor;

2. Aşteptarea unui ,,Mesia'' (Maitreya), care are rolul de a aduce pacea globală (caracteristică substituită deseori cu venerarea maestrului considerat reprezentant al divinităţii);

3. Ideea că cei două mii de ani de propovăduire a credinţei creştine nu au adus lumii decât dezbinări şi conflicte, şi că ieşirea Soarelui din semnul zodiacal al Peştilor trebuie să aducă după sine şi sfârşitul închinării la Hristos;

4. Răspândirea concepţiei asupra ciclicităţii timpului (clasică pentru hinduism) şi a credinţei în reîncarnarea din al cărei lanţ se poate ieşi prin efort personal;

5. Ideea că prin cunoaşterea sinelui oamenii ajung să cunoască scânteia divină ascunsă în ei şi să conştientizeze că sunt identici în esenţă cu Dumnezeu, că Dumnezeu se confundă cu creaţia Sa (pan-teism);

6. Folosirea practicilor magice păgâne (,,valorile'' care au fost prigonite de creştini sunt acum scoase la iveală, idolii fiind ridicaţi la loc de cinste);

7. Dezvoltarea puterilor paranormale, considerate ca aparţinând zestrei cu care se naşte fiecare om (telepatie, telekinezie, puteri vindecătoare,…);

8. Încercarea de a intra în contact cu ,,ghizii spirituali'' din lumile paralele (sau cu spiritele morţilor) şi prevederea unor evenimente viitoare (direct sau prin intermediul unui medium);

9. Răspândirea multiculturalismului, a curentului care ***va amesteca*** *toate concepţiile culturale astfel încât să se şteargă pecetea pusă asupra culturii şi civilizaţiei în cele aproape două milenii de propovăduire a credinţei creştine;*

[78] Ibidem, pp.59-67.

*10. Promovarea unei **noi tradiţii**: tradiţia creştină este substituită sincretic de diferite alte tradiţii, unele dintre ele aparţinând vechilor civilizaţii (cea egipteană, cea hindusă, ...). Din religia creştină sunt extrase numai elementele comune şi altor credinţe, şi aceasta nu cu scopul de a recunoaşte valoarea celei creştine, ci cu scopul de a mări credibilitatea credinţelor cu care este în mod artificial asemuită;*

11. O nouă perspectivă asupra credinţei creştine: Hristos nu mai este privit ca Fiu al lui Dumnezeu, ca Mântuitor al lumii, ci doar ca un mare maestru, ca un mare înţelept ale cărui învăţături au fost deformate de slujitorii Bisericii; se caută învăţătura ezoterică a lui Hristos, despre care se afirmă că nu are aproape nimic în comun cu ceea ce propovăduieşte Biserica;

12. Deplasarea sentimentului religios prin înlocuirea dogmelor cu experienţa imediată; în timp ce ,,tradiţia'' era impusă, ,,experienţa personală'' este căutată cu pasiune;

13. Căutarea ,,realizării spirituale'' ca scop al existenţei individuale şi trezirea unei aşa-numite ,,conştiinţe planetare'' ca scop al existenţei colective;

14. Promovarea libertăţii de a trăi plăceri trupeşti de orice fel, libertate care se bazează pe o nouă abordare a noţiunilor de păcat şi de rău; rău este considerat numai ce îl împiedică pe om să devină supraom;

15. Transformarea membrilor grupului în indivizi lipsiţi de personalitate, educaţi să se supună fără discernământ liderului grupului sau preceptelor mai mult sau mai puţin morale care stau la baza comunităţii respective; acolo unde se pretinde că se dezvoltă personalitatea, ea se ,,dezvoltă'' într-o singură direcţie, în armonie cu învăţăturile maestrului şi în limita admisă de acesta (orice abatere de la sacrele indicaţii este urmată de pedepse, excluderea din grup fiind considerată drept una dintre cele mai aspre);

16. Pregătirea omenirii pentru o nouă ordine politică: aşteptarea unei conduceri mondiale capabile să pună capăt războaielor şi tensiunilor etnice şi să creeze o lume fără frontiere.

Acestea sunt coordonatele principale după care poate fi recunoscută o organizaţie new-age-istă. Nu sunt însă decât foarte puţine grupări care au toate caracteristicile enumerate mai sus. [79]

*

Motivele pentru care o persoană intră într-o astfel de grupare rătăcită, devenind practicant al ,,religiei New-Age'', sunt variate. Iată câteva dintre ele:

,,1. Căutarea apartenenţei sau a stării de comuniune, ca reacţie faţă de o societate dură şi depersonalizată;

2. O nevoie de a obţine răspunsuri precise, factori de siguranţă într-o lume aflată în schimbare rapidă, în care certitudinile tradiţionale par să cedeze sub şocul permanentelor repuneri în discuţie;

3. O căutare a integralităţii într-o lume totală, de natură psiho-corporală şi psiho-spirituală, care va da naştere în special unei multitudini de grupuri de terapii ce funcţionează ca înlocuitori de religii;

4. O nevoie de recunoaştere socială, de participare şi de angajare activă, prezentă în special în straturile defavorizate din punct de vedere social;

5. Revendicarea unei identităţi culturale, prin promovarea cultelor autohtone, în special în ţările lumii a treia;

6. O căutare nepotolită a transcendenţei şi a experienţei religioase personale directe, într-o civilizaţie profund tehnicizată, care pare să-şi fi pierdut de mult sufletul;

7. Căutarea unei direcţii spirituale şi a unui conducător harismatic care să ,,stea la cârmă'';

---

[79] Ibidem, pp.67-73.

8. Aspiraţia către o viziune pozitivă asupra viitorului, privit ca o ,,nouă eră'' într-o lume în care teama colectivă creşte odată cu violenţa, conflictele armate şi tulburările planetei.'' [80]

*

„Nu mă bucur când văd atâtea forme de erezie pe care Biserica nu le condamnă. Ar trebui să fie mai prezentă…'' ***Părintele Dumitru Stăniloae.*** *[...]*

Epidemia new-age-istă *nu a apărut numai ca urmare a unei schimbări pe bolta cerească. Ea este rezultatul unui proces care a durat secole întregi, proces prin care diavolul a semănat în minţile oamenilor îndoiala faţă de învăţătura Bisericii şi a pregătit terenul pentru ca propovăduirea neopăgână să dărâme ceea ce a aşezat credinţa creştină. Aşa cum acum aproape două mii de ani Sfinţii Apostoli şi ucenicii lor au semănat seminţele dreptei-credinţe.*

Faptul că asistăm la învierea păgânismului ar trebui să fie un semnal de alarmă pentru toţi creştinii, şi mai ales pentru arhiereii şi preoţii care poartă grijă de turma cuvântătoare. Motivul invocat de unii, cum că ar fi de ajuns să fie propovăduit cuvântul Evangheliei pentru ca ereziile să fie stârpite, este contrazis de istoria Bisericii.

Vedem că Sfinţii Părinţi nu s-au mulţumit să scrie despre rugăciune, despre virtuţi sau despre dobândirea vieţii veşnice, ci au scris un număr impresionant de texte antieretice. Dacă ei înşişi au considerat că este nevoie de o luptă intensă împotriva ereziilor de orice fel, noi avem datoria de a urma această luptă cu multă jertfelnicie.

*Al doilea punct slab al afirmaţiei potrivit căreia este prea târziu pentru combaterea rătăcirii New-Age este următorul**: între erezii există o legătură de rudenie strânsă, care se dovedeşte nu numai prin sursa lor comună – diavolul – ci şi prin ideile pe care le preiau ereziile mai noi de la cele mai vechi**. Şi chiar dacă prin absurd epidemia new-age-istă s-ar fi sfârşit, combaterea ideilor neopăgâne ar fi fost de folos celor care s-ar confrunta cu noile forme de erezie.*

Nu este greu de observat care sunt primii urmaşi ai gândirii New-Age; căci ei ne sunt indicaţi chiar de către autorii new-age-işti: sincretismul şi pluralismul religios (care plasează dreapta-credinţă pe picior de egalitate cu credinţele combătute de Sfinţii Părinţi), precum şi o formă de ecumenism care neagă cât se poate de subtil duhul Sfintei Scripturi şi al Sfintei Tradiţii, şi care în numele păcii pământeşti perverteşte învăţătura Mântuitorului Hristos, Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat pentru mântuirea noastră. [81]

*

Oamenii au tendinţa de a judeca superficial lucrurile de acest gen, şi responsabilitatea pentru această situaţie o poartă mai ales mass-media. *Demonii care folosindu-se de mass-media deturnează atenţia oamenilor de la lucruri duhovniceşti şi o canalizează asupra a tot felul de subiecte pătimaşe au în problemele spirituale rolul de ,,mare manipulator''. Dacă de exemplu un bioenergetician este lăudat pe câteva posturi de televiziune şi câteva ziare îi prezintă vindecările, omul obişnuit are tendinţa să îl aprecieze. ,,E, hai că nu o fi dracul chiar atât de negru. De ce zice Biserica că astfel de oameni folosesc puterile întunericului? Uită-te la el ce om civilizat este, ce frumos vorbeşte, ce bine arată. Şi mai face şi multă milostenie, ba chiar pe oamenii săraci îi tratează gratuit…''*

Astfel de replici se aud nu de puţine ori prin familiile ,,creştine''. Ele vin oarecum firesc, dacă ţinem seama de atacul dezlănţuit asupra dreptei-credinţe; asalt pentru care mass-media este cel mai bun mijloc de propagandă. Pe tarabele de ziare găsim şi cărţi eretice. În librării standurile sunt pline de literatură neopăgână, iar cărţile creştine abia se văd. ***La radio şi televiziune, tot felul de „iniţiaţi'' vin să vorbească despre calea spre Dumnezeu, iar atunci când preoţii vor să răspundă anumitor provocări li se atrage atenţia că nu au dreptul la manifestări „extremiste''. În zilele noastre cei care vor să apere învăţătura Bisericii de erezii***

---

80 Ibidem, pp.76-77.
81 Ibidem, pp.80-126.

sunt etichetaţi drept fundamentalişti şi sunt denigraţi în fel şi chip. *Dar dacă ne vom uita în Vieţile Sfinţilor vom vedea că mărturisirea adevărului nu a fost răsplătită cu aprecieri, ci cu jigniri şi prigoniri de tot felul. De aceea nu trebuie să îi fie dărâmaţi idolii îmbrăcaţi în veşminte ademenitoare (cum ar fi ,,egalitatea credinţelor religioase'').* ***Astăzi cei care vor să apere învăţătura Bisericii îşi asumă riscul de a fi chemaţi în arenele Romei contemporane, pentru a fi judecaţi în văzul celor însetaţi de ,,pâine şi circ''.***

Să nu fim şovăielnici în apărarea credinţei *văzând cum oameni ,,de valoare'' consideră mărturisirea adevărului Bisericii drept fundamentalism sau fanatism (cuvinte asemănătoare au auzit şi sfinţii mărturisitori ai lui Hristos).* [82]

*

Despre purificarea prin droguri. *,,Utilizarea tot mai răspândită a L.S.D.-ului şi a altor droguri psihedelice…(a avut) un puternic efect cathartic sau purificator, spărgând uşile de acces la minte şi apărările obişnuite construite în jurul eu-lui de către cultura noastră tradiţională. […] Trăim o perioadă de tranziţie între vechea civilizaţie occidentală… şi un nou tip de cultură, care va fi fără îndoială de o natură globală'' [24, 171] – teozoful Dane Rudyar. Faptul că s-a ajuns să se afirme că prin droguri se poate ajunge la o purificare spirituală arată cât de mult s-a pervertit omul; cam aşa credeau tantricii că relaţiile sexuale pot fi un mijloc pentru transmutarea energiilor şi urcuşul mistic. Nu ar fi de mirare ca peste câtăva vreme să auzim că lăcomia este o stare sufletească elevată, un impuls spre conştientizarea propriei dumnezeiri.*

Despre iniţierea luciferică. *,,Lucifer lucrează în fiecare dintre noi pentru a ne duce la plinătate. Îndreptându-ne spre o nouă eră, era împlinirii omului, fiecare dintre noi ajunge în punctul pe care eu îl numesc iniţiere (un act de consacrare lui Lucifer), uşa specială prin care trebuie să treacă fiecare individ dacă vrea să ajungă la adevărata plinătate şi în prezenţa luminii lui'' (David Spangler).*

Ideea aceasta, chiar dacă nu a fost promovată cu prea multă publicitate pentru a nu fi un semnal de alarmă pentru creştinii care cochetează cu noile forme de cunoaştere, este specifică unui mare număr de lideri new-age-işti. Ce diferenţă este un vrăjitor care conlucrează cu diavolul, cum făcea Sfântul Ciprian înainte de convertire, şi un iniţiat în care lucrează Lucifer?[83]

*

Oamenii zilelor noastre sunt avizi după manifestări paranormale pentru că acestea alungă din suflet îndoiala şi necredinţa. De fapt aceste manifestări nu numai că alungă necredinţa, ba chiar alungă până şi credinţa pe care o înlocuiesc cu o certitudine: căci ,,minunile la minut'' care au loc în universul ocult dau o anumită siguranţă, au aparenţa relevării unor realităţi tainice şi miraculoase.

De obicei cei care capătă o anumită putere paranormală (levitaţia, de exemplu) nu îşi pun problema mijlocului prin care au dobândit-o, ci se mulţumesc să constate că practicarea anumitor exerciţii sau tehnici de meditaţie (de la folosirea puterii minţii până la ,,rugăciuni'' speciale) a avut rezultate. ***Aproape întotdeauna se pierde din vedere că a avut loc un târg cu diavolul, care nu dă nimic de pomană, ci întotdeauna cere ceva în schimb.***

O confuzie foarte serioasă se face între puterile paranormale prezentate în cărţile neopăgâne şi harismele sfinţilor. Exterior, ele se aseamănă oarecum (au existat mai mulţi sfinţi care în timpul rugăciunii s-au ridicat la o oarecare înălţime deasupra pământului). Dar dacă în cazul sfinţilor aceste harisme s-au manifestat numai ca prin ele să se arate puterea dumnezeiască şi să se întărească dreapta-credinţă, în cazul celorlalte manifestări miraculoase (chiar dacă din exterior au fost identice) s-a arătat puterea întunericului care vrea să îi îndepărteze pe oameni de la credinţa cea adevărată. Nu toţi aşa-zişii ,,mistici'' de alte credinţe au căutat dobândirea puterilor paranormale, ba chiar numai foarte puţini. Dar dobândirea

---

[82] Ibidem, pp.142-143.
[83] Ibidem, pp.150-151.

acestor puteri a fost pentru pelerinii care i-au cercetat o dovadă a unui înalt nivel spiritual. Aici apare înşelarea, când se ignoră faptul că îngerii căzuţi pot oferi ,,aleşilor'' lor daruri care de care mai alese, când se uită că nu numai toiagul lui Moise s-a prefăcut în şarpe, ci şi toiegele magilor egipteni…[84]

*

Despre ,,diavolul dermatolog'' şi vindecările cu bioenergie.

,,-Alo, Doamna Valentina? –Da, eu sunt. –Mă numesc M. P. şi sunt de aici din Iaşi. Vă rog să nu vă supăraţi, dar mi-am pus mare speranţă în ajutorul dumneavoastră. Mă chinui de mulţi ani şi nu ştiu ce să mai fac. Am o boală care mă tot chinuie. Ştiţi, eu…-Da, văd. Ai mai multe pete roşii pe corp care te mănâncă tare…-Cum, le vedeţi, aşa de la distanţă? Dar, eu n-am apucat încă să vă spun…-Da, le văd, dar să ştii că nu le ai numai pe astea. […] În schimb când mă uit la dumneata…-Cum, mă vedeţi prin telefon, aşa, fără să mă cunoaşteţi…? –Nu îţi văd chipul, dar îţi văd culorile aurei şi petele din aură, ca şi pe cele din interiorul trupului, acolo unde ai hibe. Văd că nu ştii, dar ai un fibrom uterin în uter. Trebuie să mergi repede la doctor, poate scapi numai cu tratament şi nu mai faci operaţie. Dar, să te duci la doctor. Mai văd şi o infecţie pe căile urinare. Şi pentru asta trebuie să mergi la doctor, că nu-i de şagă. –Vai doamna Valentina, deşi m-aţi speriat, nu ştiu cum să vă mulţumesc. Sunteţi extraordinară. Aş vrea să vin la dumneavoastră să vă mulţumesc cu ceva…-Nu-i nevoie de nimic. Să mulţumeşti lui Dumnezeu, căci El mi-a dat puterea să văd ce-i în oameni, chiar de la distanţă. Numai Lui trebuie să-I mulţumim cu toţii, căci El ne dă fiecăruia tot ce ne trebuie: şi sănătate şi de hrană şi de toate. –Doamna Valentina, totuşi vreau să vă mulţumesc cumva…-Mulţumeşte-I lui Dumnezeu şi multă sănătate…''

Astfel de cazuri sunt din ce în ce mai numeroase în zilele noastre. Medicina neopăgână deţine recordul în privinţa prozeliţilor. Oricât de fireşti ar părea metodele folosite de aceşti vindecători, oricât de sinceri sau de binevoitori ar fi aceştia, oricât de mult ar mima că seamănă cu sfinţii doctori fără-de-arginţi, ei sunt unelte ale diavolului. Părinţii duhovniceşti din vremurile noastre nu cunosc nici un fel de excepţie: ei mărturisesc că toţi aceşti vindecători, chiar dacă vin la Biserică, sunt în rătăcire. Chiar dacă includ în arsenalul lor şi unele lucruri bune (cum ar fi folosirea plantelor cu proprietăţi terapeutice), consultarea lor se află pe aceeaşi treaptă cu consultarea vrăjitorilor. Trist este că unii dintre aceşti eretici vor din tot sufletul să îşi ajute aproapele. Diavolul se bucură de o astfel de dragoste, pentru că îi uşurează activitatea misionară…[85]

*

*În Yoga-Sutra, Patanjali dă o definiţie sintetică: ,,**Yoga este oprirea modificărilor minţii**'' . Aşa cum atunci când vrei să afli cum se face o mâncare nu îi întrebi pe cei care au gustat-o, ci pe bucătar, aşa şi în privinţa scopului sistemelor yoghine trebuie întrebaţi specialiştii. Ori Patanjali a zis clar că **yoga este anularea personalităţii**. Chiar dacă o pleiadă de ,,guru creştini'' găsesc o sumedenie de paralele între yoga şi credinţa creştină, chiar dacă invocă marele folos pe care l-ar obţine creştinii prin aceste practici, adevărul este clar: yoga este cale de nimicire a personalităţii, **şampon pentru spălarea creierelor**, poartă spre iad. Restul e literatură. […]*

Sunt unii preoţi care neagă existenţa unor manifestări în care se foloseşte forţa minţii şi care ţin de domeniul parapsihologiei. Dar totuşi cazuistica enormă nu poate fi contestată. Ceea ce trebuie însă contestat este concepţia neopăgână cum că toţi oamenii au aceste puteri în stare latentă şi că trebuie doar să înveţe să le descătuşeze prin diferite tehnici. Dar în toate tehnicile prin care se dobândesc anumite însuşiri, sau chiar anumite puteri aşa-zis ,,paranormale''. Antrenorul din umbră este diavolul. […]

---

[84] Ibidem, pp.157-158.

[85] Ibidem, pp.165-166.

Despre „sacrificiile'' erotice. *În misionarismul de tip ,,Martinelli'' (reprezentanţă a mişcării religioase ,,Familia'' – Copiii lui Dumnezeu – cu sediul în Viena, Austria, care trimite broşuri cu caracter creştin ,,Iubirea a coborât de Crăciun'', ,,Semnele timpurilor'', ,,Omul iubirii''), a fost inclus flirt-fishing-ul (pescuirea prin flirtare). ,,Dacă Dumnezeu este dragoste'' (I Ioan 4,8), credincioşii trebuie să fie exemple ale dragostei atotcuprinzătoare: pot trece de orice limită în manifestarea dragostei, până la satisfacerea nevoilor sexuale ale celorlalţi. Sexualitatea, ca manifestare normală naturală, trebuie folosită pentru a dovedi credinţa în Dumnezeu: ,,vrem ca prin sacrificiul nostru să le satisfacem nevoile sexuale, arătându-le astfel această dragoste''.*

Faţă de pervertirile contemporane ale dragostei, rătăcirea lor nu mai este şocantă. Acum ar putea să se ,,sacrifice'' arătând ,,dragoste'' chiar şi grupurilor de homosexuali sau de lesbiene… Dar ce are în comun această dragoste cu credinţa în Hristos? [86]

*

Iată mostre de ,,înţelepciune populară'': ,,şase zile la rând, între 12 şi 23 noiembrie, femeile nu puneau mâna pe ac şi nu dădeau gunoiul afară din casă, ca să nu pună lupii colţii pe animalele lor.'' ,,Se credea că la Bobotează, când pune preotul crucea în apă, toţi dracii din ea fug pe câmp unde aşteaptă apusul soarelui înainte de a se întoarce. Nimeni nu-i vede, în afară de lupi, care se iau după ei şi unde îi prind, acolo îi şi omoară''. ,,Dacă un om ia lingura cu care s-a mestecat la înroşirea ouălor şi o poartă la curea, atunci el capătă un simţ neobişnuit, cu ajutorul căruia poate vedea strigoii sub adevărata lor înfăţişare''.

Ce au în comun aceste obiceiuri cu credinţa Sfinţilor Părinţi? Nimic, absolut nimic. Sunt obiceiuri păgâne poleite cu elemente creştine. Oricât ar specula etnografii, nu se poate spune că aceasta era credinţa curată a poporului. De fapt, această des invocată înţelepciune populară este astăzi un cal troian intrat printre români: în numele descoperirii a ceea ce are mai autentic poporul nostru, se pune în lumină exact ce nu trebuie şi se lasă la o parte tocmai esenţialul: dreapta-credinţă a ţăranului român (atacul împotriva credinţei creştine este subtil: dacă s-ar demonstra că până şi credinţa înaintaşilor a fost înţesată de idei păgâne, atunci apărarea de invazia neopăgână ar fi mult mai dificilă). […]

Dacă înainte creştinii nu se lepădau nici după ce sufereau chinuri groaznice, creştinii de astăzi se leapădă din pricini minore, de exemplu atunci când li se oferă motive aşa-zis raţionale pentru aceasta.

Aşa e şi cu teoria reîncarnării: ***orice creştin care crede în reincarnare este apostat****. S-a rupt de Biserică, nu se mai poate spovedi, nu se mai poate împărtăşi. Rugăciunile lui nu mai sunt ascultate de Dumnezeu, ci doar de vrăjmaşul care împlineşte tot ceea ce trebuie pentru ca omul să nu se întoarcă în Biserică. Chiar dacă în jurul nostru este plin de astfel de apostaţi, noi nu trebuie să lenevim şi să şovăim a le vorbi despre cursa în care s-au lăsat prinşi şi de cât de important este pentru mântuirea lor să se întoarcă în Biserică.* [87]

*

Este oarecum corectă observaţia că unii sectanţi duc o viaţă mai curată decât drept-credincioşii. Nu beau, nu fumează…, iată că par mai aproape de Dumnezeu decât noi. Oare ascultă de alte porunci evanghelice decât noi? Nu, căci oricât au deformat Sfânta Scriptură, poruncile au rămas cam aceleaşi. Atunci de unde puterea lor de a duce o viaţă curată? Nu cumva Duhul Sfânt lucrează mai puternic la ei decât la noi?

Nu, iubiţilor. Dacă vedem că unii eretici nu suferă de patimi care sunt uşor de observat nu înseamnă că au sufletele curate. Vedem că, de multe ori, cei care merg la diferite grupări eretice – cum sunt cele yoghine – părăsesc imediat patimile care i-au chinuit câtă vreme s-au aflat în Biserica Ortodoxă – cum ar fi beţia sau consumul de droguri. Ştim că fiecare patimă este

[86] Ibidem, pp.168-173.
[87] Ibidem, pp.176-189.

încurajată de un demon propriu. ***Ei bine, atunci când un om pătimaş intră într-o sectă, se poate întâmpla ca demonii mai mici, demonii patimilor trupeşti, să iasă pentru a face loc demonului mai mare: demonului ereziei.***

Nu există patimă de care un drept-credincios care se pocăieşte să nu poată fi izbăvit. Dar aceasta presupune o luptă grea, căci diavolii nu se îndepărtează uşor. Noi nu de la cei din altă turmă avem de învăţat cum să ne rânduim vieţile. ***Mai zic unii că e bine să învăţăm ordinea şi disciplina de la „fraţii catolici'' sau misionarismul social de la „surorile'' protestante. Nu este adevărat: găsim în Vieţile Sfinţilor şi în Sfânta Tradiţie modele de virtute pentru orice faptă bună am vrea să facem, şi orice alt exemplu devine de prisos.***

Să nu credem că a fi ortodox înseamnă a fi mântuit. „Credinţa fără fapte este moartă''. Este adevărat că mai aproape de mântuire este cel mai mare păcătos care rămâne în Biserică decât un aşa-zis sfânt aflat în rătăcire. ***Dar a fi ortodox înseamnă a respira duhul Bisericii, înseamnă a te lăsa modelat de duhul Evangheliei şi a fi în acelaşi duh cu Sfinţii Părinţi. Or fără o viaţă curată, degeaba suntem ortodocşi.*** *Tocmai de aceea există Biserica, pentru ca noi să ducem o viaţă sfântă şi să mergem pe calea mântuirii.* [88]

*

Da, iubiţilor, va veni vremea când cei care au iubit şi păstrat **dreapta-credinţă** *vor prăznui veşnica Duminică a Ortodoxiei împreună cu Sfântul Apostol Pavel, cu Sfântul Ioan Damaschin, cu Sfântul Maxim Mărturisitorul şi cu soborul tuturor mărturisitorilor.*

Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, degeaba am încerca noi nevrednicii să coasem cu firul vieţuirii noastre cămaşa pe care Ţi-au sfâşiat-o şi o sfâşie ereticii de tot felul, căci aceasta ne este peste neputinţă. Ca să nu fim părtaşi celor ce Te defaimă şi ca să ne bucurăm de Învierea Ta şi să fim părtaşi veşnicei Tale Împărăţii, dă-ne nouă în această Duminică a Ortodoxiei să punem început mântuirii. Şi să punem început bun mărturisirii Tale în faţa celor pe care diavolul i-a rupt de Biserica Ta. Că Tu eşti mântuirea noastră, Doamne, Tu eşti nădejdea noastră şi pe Tine Te lăudăm cu toţi sfinţii în vecii vecilor. Amin! [89]

---

[88] Ibidem, pp.190-191.
[89] Ibidem, pp.199-200.

RELIGIA UNIVERSALĂ PROPUSĂ NU POATE FI ACCEPTATĂ DE CONŞTIINŢA CREŞTINĂ

Termenul ***sincretism*** *nu trebuie confundat însă cu acela de* eclectism*, care este folosit în filozofie şi prin care se înţelege metoda filozofică de* a culege şi amesteca *doctrine filozofice după anumite criterii speculative.*

De fapt, domeniul special de folosire al termenului sincretism rămâne cel religios. Dar şi aici trebuie făcute o serie de distincţii şi precizări. Când, de pildă, creştinismul primar, pentru a se putea răspândi în lumea greco-romană, a folosit unii termeni, unele concepte familiare acelei lumi, el nu făcea operă de sincretism religios, deoarece esenţa sa doctrinară, mesajul său divin rămînea neatins. Nici chiar atunci cînd o religie împrumută pur şi simplu şi îşi încorporează idei sau practici religioase din alte religii, dar pe care şi le asimilează în aşa fel încît nu-şi schimbă propria sa structură esenţială, nu se poate vorbi de sincretism propriu-zis. ***Se poate vorbi de sincretism în înţelesul strict al cuvântului numai atunci cînd avem de-a face cu o concepţie specială despre religie, potrivit căreia revelaţia divină nu s-a făcut o dată pentru totdeauna, ci există numeroase căi ce duc la Divinitate.*** *Potrivit acestei concepţii, dogmele religilor, care sunt considerate ca relative, ca produsul împrejurărilor istorice, geografice etc., nu trebuie să împiedice încercarea de a armoniza cît mai bine cu putinţă toate conceptele religioase în vederea unei* ***«religii universale»****, care să mulţumească pe toată lumea. […]*

Sub raport istoric, sincretismul a avut cea mai mare înflorire în epocile elenistică şi romană, adică de la Alexandru cel Mare până la Fericitul Augustin (aproape 700 de ani), când religiile s-au amestecat în tot felul între ele, ca niciodată în istoria lumii. Mai de curând, în veacul al XVIII-lea, scriitori de mare valoare, ca J.-J. Rousseau, Goethe, Hölderlin, au căutat să pună bazele unei ***«religii naturale», unice şi universale****, făcând astfel dovadă de o cugetare religioasă sincretistă.* ***În vremea noastră însă, tendinţele sincretiste s-au accentuat deosebit de mult la unii oameni de cultură din Occident şi din Orient, precum şi în sânul marilor religii, punînd o serioasă problemă Bisericii creştine.*** [90]

*

S-a spus adesea că India este «patria sincretismului religios». Într-adevăr, în această imensă ţară au fuzionat între ele în decursul vremurilor atîtea religii, autohtone sau ale numeroaselor popoare invadatoare, încît se poate spune că religiozitatea indiană are un caracter profund sincretist. De aceea nu e de mirare că, în veacul al XVI-lea, puternicul rege mongol Akbar, care a stăpînit India aproape 50 de ani, s-a gîndit chiar să alcătuiască pentru supuşii săi ***o religie «sintetică», cu elemente culese din principalele religii****. Încercare menită, fireşte, insuccesului, dar caracteristică nu numai pentru mentalitatea unui conducător de stat din veacul al XVI-lea, ci şi pentru spiritul general al religiozităţii indiene. […]*

Încă din veacul trecut s-au ivit în Occident mari admiratori ai cugetării filozofice şi religioase orientale, ca Schopenhauer şi Hartmann, ale căror lucrări au avut o profundă influenţă, la vremea lor, asupra opiniei publice occidentale. S-a format astfel în Occident nu numai ceea ce H. DE Lubac numeşte ***o «atitudine budizantă», ci şi o «atitudine hinduizantă»****, care a avut ecouri chiar şi la noi în ţară. Aşa s-a ajuns ca, de pildă, renumitul filozof german Hermann Keyserling (1880-1946) să declare în lucrările sale că India a produs metafizica cea mai profundă, că lumea occidentală are datoria* ***să se pătrundă*** *de înţelepciunea concepţiilor orientale, că* ***adevărurile religiilor sunt relative*** *şi că* ***cea mai adevărată religie este cea mai utilă****. […] De asemenea, scriitorul englez David Herbert Lawrence (1885-1930) propovăduia prin lucrările sale o doctrină sincretistă, cu fond mai degrabă păgîn, spre deosebire de scriitorul*

---

[90] Emilian Vasilescu, în art. Sincretismul religios în vremea noastră, revista Studii teologice (a Institutelor teologice din Patriarhia Română), Nr.3-4/martie-aprilie 1967, pp.144-145.

elveţian Hermann Hesse (1877-1962), care era de-a dreptul adept al cugetării religioase orientale sincretiste. […] Un alt scriitor occidental, despre al cărui sincretism religios s-a vorbit *mai puţin, este englezul* **Aldous Huxley** *(1894-1963), căruia i s-au tradus şi în româneşte, între cele două războaie mondiale, romanul* Contrapunct *şi cîteva volume de nuvele. De altfel, literatura a fost pentru acest scriitor mai mult un pretext pentru a-şi expune teoriile sale pătrunse din ce în ce mai mult de misticism începînd din anul 1936.* ***După părerea lui A. Huxley, atît Lao-ţzî cît şi Buddha şi Iisus au avut aceeaşi «imagine a realităţii», s-au renuit într-un «principiu integrator al universului», furnizînd astfel «baza unei religii debarasate de dogme».*** *Adică aşa cum am văzut că gândesc şi unii dintre reprezentanţii cugetării indiene. Ca şi aceştia,* ***A. Huxley a căutat un numitor comun pentru toate religiile, pentru toate doctrinele mistice, o doctrină simplă, pe care s-o poată înălţa la rangul de*** **philosophia perennis,** ***de fond comun al tuturor religiilor superioare, şi pe care s-o propună Occidentului ca singura cale de mîntuire.*** *Dar, cum ar fi trebuit să fie, de fapt, această religie după părerea lui A. Huxley? Monoteistă, dualistă, politeistă, panteistă? Poate că un amestec din toate. «Monoteismul şi panteismul – zicea el – sunt doctrine deopotrivă de necesare şi adevărate».* [91]

*

Se pare însă că, mai mult decît lucrările scriitorilor amintiţi mai sus, teoriile renumitului psihiatru şi psiholog elveţian **Carl Gustav Jung** *(1875-1961) au contribuit la crearea unui climat de sincretism religios în Occident. Cercetările sale, întreprinse cu ajutorul lui Richard Wilhelm, directorul Institutului chinez din Franckfurt, al indianistului Heinrich Zimmer şi al filologului şi mitologului ungur Karl Kerrényi, l-au dus pe C. G. Jung la convingerea că* ***ar exista nişte «archetipuri», nişte imagini vechi care aparţin tezaurului comun al umanităţii şi care se găsesc în toate mitologiile. Ele ar exprima inconştientul profund al omenirii şi pe ele s-ar putea stabili o credinţă universală.*** *După părerea prof. H. Kraemer, concepţiile lui C. G. Jung ar reprezenta un* ***«gnosticism sintetic universal»***. *[…]*

Ar fi o greşeală, credem, să considerăm că sincretismul religios din vremea noastră este produsul unei simple întîmplări, al teoriilor unor oameni de cultură de pe diferite meridiane sau al veleităţilor unor aşa-zişi «iniţiaţi». ***Tendinţele sincretiste din vremea noastră au, cu siguranţă, cauze mai profunde, ele putînd fi considerate ca rezultatul importantelor schimbări ce se petrec în însăşi structura lumii contemporane.*** *Căci, fără să fim adepţi ai teoriei ciclurilor în mersul istoriei – teorie susţinută, între alţii, de istoricul A. J. Toynbee – trebuie să admitem că* ***astăzi există condiţii oarecum asemănătoare cu acelea din epoca elenistică, epocă în care, căzînd graniţele dintre popoarele şi dintre culturile antice, în urma cuceririlor lui Alexandru cel Mare, s-a produs cel mai puternic val de sincretism religios cunoscut în istorie***. *În vremea noastră, datorită enormelor progrese realizate de ştiinţă şi tehnică,* ***diferitele culturi ale lumii au intrat într-un proces şi mai intens de întrepătrundere, punînd faţă în faţă tradiţii religioase ce se ignorau între ele şi care acum se văd în situaţia de a se compara unele cu altele, de a se combate sau de a se asimila unele pe celelalte.*** *Multă vreme, în epoca de înflorire a colonialismului, tradiţiile religioase europene, creştine, au fost difuzate în celelalte continente, punînd în umbră tradiţiile religioase locale, necreştine, dar, în ultima sută de ani,* ***trezirea sentimentului naţional la popoarele foste colonii a produs şi reînviorarea tradiţiilor religioase necreştine, ba chiar şi un deosebit zel misionar al marilor religii orientale, a cărui intensitate a fost profund resimţită în Europa şi America începând din a doua jumătate a veacului trecut***. [92]

*

Am văzut de altfel cu cîtă insistenţă militează unii gînditori orientali – cărora le fac ecou unii oameni de cultură occidentali – pentru ***o «religie universală»***, *socotită ca fiind mai corespunzătoare nevoilor spirituale ale vremii noastre decît actualele religii, dar* **nu trebuie să**

[91] Ibidem, pp.145-149.
[92] Ibidem, pp.150-155.

pierdem din vedere că această «religie universală» este, de fapt, o formă adaptată pentru Occident a vechii tradiţii religioase indiene, tradiţie întemeiată pe filozofia vedantică şi considerată ca* sanatana dharma*, ca adevărata tradiţie religioasă primordială a omenirii, pe baza căreia, zic gînditorii indieni, s-ar putea încerca unirea tuturor religiilor, aşa cum se încearcă acum unirea tuturor confesiunilor şi denominaţiunilor creştine.

Desigur, apreciem bunele intenţii din care sunt izvorîte propunerile care urmăresc apropierea şi colaborarea tuturor religiilor actuale în scopuri umanitare, ***dar religia universală propusă nu poate fi acceptată de conştiinţa creştină, care se ştie călăuzită de anumite adevăruri fundamentale clare cu privire la Dumnezeu, creaţie, suflet, personalitate umană, destin uman, viaţă viitoare, şi care nu va admite niciodată ideea că, de pildă, Domnul nostru Iisus Hristos nu este decît una din numeroasele întrupări ale Fiinţei divine.*** *Cînd Bisericile creştine caută să se apropie între ele şi să se unească, ele au la bază unele adevăruri fundamentale comune, care nu se reduc pur şi simplu la experienţa mistică a unirii cu Fiinţa absolută.*

Aceasta înseamnă din partea creştinismului credincioşie faţă de mesajul de mîntuire pe care l-a primit şi care nu se confundă cu numeroasele sanatan dharma *ale religiozităţii indiene şi ale curentelor ezoterice contemporane.* ***Este necesar, desigur, ca religiile să colaboreze între ele pentru a sprijini idealurile de dreptate, de pace şi de înţelegere reciprocă între indivizi, popoare şi state, dar creştinismul nu acceptă ideea unor revelaţii multiple, făcute de Dumnezeu în diferite religii, idee care goleşte religia creştină de orice forţă spirituală, din moment ce s-ar admite că revelaţia creştină nu este unică şi definitivă. A renunţa la această convingere esenţială ar constitui pentru creştini un act de profundă dezarmare morală, ale cărui consecinţe sunt uşor de bănuit.*** [93]

[93] Ibidem, pp.155-156.

CINE AU FOST CU ADEVĂRAT VALERIU GAFENCU ŞI RICHARD WÜRMBRAND?

Aceste rânduri pe care le scriu sunt fade şi convenţionale. Din tot ce s-a scris despre închisori, din toată investigaţia psihologică a atâtor autori, toţi înzestraţi cu duhul mărturisitor, cartea aceasta este cea mai adânc duhovnicească, cea mai pătrunzătoare, cea mai în măsură să înţeleagă împreună cu toţi sfinţii ce este lăţimea şi lungimea, adâncimea şi înălţimea, să cunoască iubirea lui Hristos cea mai presus de cunoaştere şi să se umple de toată plinătatea lui Dumnezeu (cf. Efeseni *3, 18-19). Dacă ai îndoieli asupra mântuirii, asupra jertfei sau asupra biruirii vrăjmaşului văzut şi nevăzut prin puterea credinţei şi a rugăciunii, dacă te îndoieşti de iubirea lui Hristos şi de eficienţa pocăinţei, această carte, acest document duhovnicesc, te va convinge.*

Gafencu şi grupul lui erau tineri între 14 şi 22 de ani, arestaţi pe vremea lui Antonescu, pentru activitatea lor în Frăţiile de Cruce (o organizaţie de educaţie şi credinţă a tineretului român de pe lângă Mişcarea Legionară). […] În primul rând, ei au căutat să-şi pună în ordine propriile lor vieţi, să înţeleagă şi să trăiască experienţa comunitară din Biserica primară, să-şi şlefuiască încet caracterul pentru iubire, jertfă, bunătate şi trăirea dragostei comunitare. Gafencu, Ianolide, Virgil Maxim (cel ce a scris Imn pentru Crucea purtată*) şi Marin Naidim, locuind în aceeaşi celulă, au încercat să facă din spaţiul ei o biserică a lui Hristos (iar unde sunt mai mulţi credincioşi, adunaţi în numele Său, e prezent Însuşi Hristos - n.a.). Cel mai cunoscător al vieţii sfinţilor şi al Bibliei era, fără îndoială, Gafencu.* [94]

*

Oare când va ieşi Patriarhia Română de sub servitutea statului laic demonizat, orientat spre o Europă Unită plină de duhul antihristului, şi îi va canoniza pe martirii neamului românesc şi ai Bisericii? *Biserica Rusă a făcut martiri din toţi cei care au fost ucişi în închisori, chiar dacă au dus o luptă politică, fiindcă toţi au luptat împotriva imperiului satanic comunist. Iar la noi sfinţii sunt renegaţi de Biserică din motive politice şi din laşitate duhovnicească. Nu a auzit Sfântul Sinod românesc despre puterea crucii: ,,Şi a făcut din pescari Apostoli şi din păgâni mucenici!''? Nu a auzit că pocăinţa şi curăţirea lăuntrică sunt cea mai sigură poartă de intrare în rai? Nu a auzit că bunul trai este duşmanul lui Hristos în inima ierarhilor care sacrifică sfinţii din închisori în cel mai oribil abator: cel al uciderii spirituale? […]*

Valeriu Gafencu a avut până în clipa morţii conştiinţa vie şi sfântă că el moare pentru Hristos: ,,În primul rând, gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Sunt fericit că mor pentru Hristos''. El nu numai că a avut conştiinţa morţii sale martirice, dar Dumnezeu i-a dat şi cunoaşterea deplină a mergerii la Iisus, în clipa morţii. Să ne cutremurăm toţi! [95]

*

Post scriptum: *Îmi rămâne nu îndestul de clarificată problema pastorului luteran Richard Würmbrand. Acum, după ce am citit cartea lui Ianolide, sunt convins că a ascuns botezul din motive numai de el ştiute (poate şi din cauza celor din America, presupund a fi protestanţi, care l-au răscumpărat cu suma de 10 000 de dolari de la statul român - n.a.). În America l-am cunoscut şi pot spune că am fost prieteni şi chiar confidentul lui. Când avea tulburări sau îl încercau anumite duhuri, venea la mine ca la un confesor. Avea o mare simpatie pentru Ortodoxie şi o pietate deosebită pentru Maica Domnului. Îmi spunea: ,,Sunt surprins că luteranii au părăsit cultul Maicii Domnului, pentru că Luther avea o mare pietate la Sf.*

---

[94] Preot Gheorghe Calciu-Dumitreasa, în ,,Un nevrednic cuvânt înainte la o carte de mare şi sfântă vrednicie'' la vol. lui Ioan Ianolide, **Întoarcerea la Hristos**, Ed. Christiana, Bucureşti, 2006, pp.6-7.
[95] Ibidem, pp.12-13.

Fecioară. Când eram în închisoare, am văzut că toate neamurile aveau o AVE MARIA în limba lor, iar noi, evreii, care am dat-o pe Sf. Maria lumii, nu avem. Atunci am tradus în ebraică textul şi l-am adaptat unei vechi melodii''. [...]

Am discutat mult cu Würmbrand. Niciodată nu a negat, ci a afirmat public că a fost salvat de la moarte de legionarii din Tg. Ocna, cu medicamentele date de Gafencu. Dar nu a făcut faţă de mine nici măcar o vagă aluzie că ar fi fost botezat la închisoare. Văzând afecţiunea lui pentru Ortodoxie, l-am întrebat odată, când era bolnav, de ce nu s-a convertit. Mi-a răspuns: ,,Poate că nu am fost vrednic''. Avea un fel specific de a se exprima abrupt. M-a întrebat:

-Părinte, ce limbă crezi că se vorbeşte în paradis? Vorbesc de limbă omenească, nu îngerească.

-Cred că aramaica, pe care a vorbit-o Hristos. Sau poate greaca.

-Nu, părinte. Se vorbeşte româna, că nu este limbă mai <u>nematematizată</u> decât româna. Ea îţi îngăduie să exprimi orice adâncime sufletească şi orice înălţime cerească.

Poate că, în ultima clipă, Mântuitorul l-a învrednicit de botezul dorinţei. [96]

*

Valul acesta nimicitor pare a fi pus stăpânire pe întreaga lume. Marxismul este instaurat în U.R.S.S., Europa de Est, China, Vietnam, Cuba şi în Africa. Partidul Comunist există în toate ţările. Francmasoneria tulbură apele şi manevrează din umbră. Democraţia de tip occidental deschide porţile ,,democraţiei'' marxiste, căci acolo marxiştii au toate drepturile, pe când aici nu au drepturi decât marxiştii. <u>O.N.U. este tribuna cea mai înaltă de la care se răspândeşte marxismul.</u> <u>Partidele politice creştine europene sunt palide.</u> <u>Evreii continuă să joace rolul lor de primă mână în marxism.</u> <u>Nu există nici o idee, nici o personalitate, nici o forţă politică ori socială care să contracareze marxismul.</u>

Pe plan extern se urmăreşte Sovietul suprem internaţional, atotputernic peste cinci continente. **Vor dispărea ţările, căci va fi o unică ordine mondială. Vor dispărea statele, care vor fi preluate de activul de partid. Vor dispărea armatele, căci puterea centrală va dispune de forţă fără opoziţie. Va dispărea Biserica, fiind înlocuită de ştiinţa marxistă. Conştiinţele vor fi formate de puterea centrală. Gândirea, creaţia vor fi strict marxiste. Ştiinţă nu va exista în afara marxismului. Fiecare om va fi programat câte necesităţi are şi câtă capacitate de muncă datorează. <u>Toţi oamenii vor fi supuşi unui riguros control.</u> Va exista o singură idee, o singură orânduire, o singură putere, un singur popor.**

Nu este nici un basm, nici o sperietoare şi nici chiar o utopie, ci este un plan realizabil, posibil, aproape sigur, dacă marxismul va învinge.

<u>Lumea întreagă e în criză sub imperiul materialismului.</u> *Dacă creştinii nu se pot reîncreştina, dacă ateii nu se deschid credinţei, dacă evreii nu se pocăiesc, atunci lumea aceasta va sfârşi catastrofal. <u>Nu există izbăvire decât în Hristos, dar înţeles bine şi trăit sincer.</u>*

E nevoie de credinţă şi de fapte*, de viaţa gândită şi împlinită integral în credinţă. Sunt unii oameni care cred şi nu fac, trăind un conflict între cuget şi viaţă; sunt alţii care trăiesc la întâmplare şi astfel se alienează; iar cei ce înfruntă adevărul împotriva evidenţei, se satanizează.*

Întunericul a ajuns măsura grosimii sale. Trebuie făcut un ultim efort de salvare de la dezastru. [...] <u>În afară de Hristos nu avem nici un alt punct de sprijin.</u> Ajunşi cu multă trudă la El, de El fiind scoşi din lume, cu El ne întoarcem spre lume, spre viaţă, spre veşnicie şi vrem a da oamenilor perspectiva spiritualităţii creştine, ca unica lor izbăvire.

Sunt un om slab, bolnav, epuizat, stors, distrus, dar cred în biruinţa Mielului. Doresc să îmi fac datoria până la ultima suflare. Mă rog să mor creştineşte. [97]

*

[96] Ibidem, pp.13-14.
[97] Ioan Ianolide, în Cuvântul autorului către cititor, la vol. cit., pp.21-22.

Un moment greu a fost când autorităţile ne-au propus să mergem ca soldaţi pe frontul de Răsărit, pentru a ne ,,reabilita'' în faţa poporului. Ne-au cerut în acest scop şi o declaraţie de desolidarizare de trecutul nostru ,,politic''.

Valeriu şi alţi câţiva au spus că nu au nimic de reabilitat dincolo de justiţia propriei conştiinţe; doream să luptăm împotriva comunismului, năzuiam să unim ţara dar nu ca deţinuţi, nu ca vinovaţi; nu aveam pe sufletele noastre nimic de ,,reabilitat'' – şi deci am refuzat frontul.

Am refuzat şi desolidarizarea, nu pentru că nu aveam greşeli de care să ne desolidarizăm, ci pentru că procesul nostru de conştiinţă înfiera toate greşelile făcute fără a avea nevoie de imboldul unei elite politice al cărei reprezentant era un monstru ca Maiorul Magistrat. Prin urmare nu am acceptat nimănui dreptul de a se infiltra în conştiinţele noastre. […] Maiorul Magistrat însuşi ne-a acuzat că, refuzând ,,reabilitarea'', ne aliem comuniştilor. I s-a răspuns:

-Comuniştii din acest penitenciar sunt protejaţi de voi. Noi doar ne apărăm sufletele de orice întinare, căci un neam nu poate dăinui dacă nu-şi păstrează o zestre morală.

Că nu aveam nimic în comun cu deţinuţii comunişti o va dovedi atitudinea lor ulterioară faţă de noi, căci după ce au preluat puterea ne-au menţinut în temniţe cu condamnările date de Antonescu, aşa încât mulţi dintre noi am ajuns la executarea unui sfert de secol de detenţie.

De altfel, noi nu am pornit de la o ideologie, ci de la o credinţă şi pe parcurs am desprins din cuvântul lui Dumnezeu şi al Bisericii viziunea noastră despre lume şi viaţă. Nu am pornit să cucerim politic lumea, ci să cucerim propriile noastre suflete, modelându-ne în Hristos. N-am făcut acest lucru programatic, ci instinctiv, dar azi înţelegem că ne-am situat pe o linie autentică şi solidă.

Nu ne-a sprijinit nimeni. Clerul nostru cel înalt nu ne-a ajutat, putem zice că nu şi-a îndeplinit misiunea apostolică, ci a făcut politica nedemnă a compromisului şi dezertării. Şi întrucât poporul a intuit dreptatea noastră, am fost cu furie calomniaţi şi rupţi de masele populare, atât de către burghezi cât şi de către comunişti. ***Ne-au urât toţi – dar nu pe noi ne urau, ci pe Hristos pe care Îl mărturiseam.*** [98]

*

După episodul ,,reabilitării'', Valeriu a luat, într-o altă împrejurare, o atitudine la fel de frumoasă: întrucât se punea accentul pe pedeapsă şi pe răzbunarea în lupta politică, el a susţinut că răzbunarea este a lui Dumnezeu; nimănui nu-i este îngăduit să-şi facă singur dreptate; creştinul iartă, creştinul se situează pe poziţia dragostei, singura virtute aducătoare de pace, singura atitudine care învinge şi nu este învinsă.

Împotriva acestui punct de vedere s-au ridicat voci puternice şi Valeriu, încercând să se justifice, era tot mai singur. Cu toate acestea a rămas neclintit în convingerea sa şi cu timpul mulţi i s-au alăturat. […] Valeriu se ruga mult. Adesea cădea cu faţa la pământ şi plângea cerând mila, ajutorul şi luminarea cerească. Treptat a înlocuit studiul cu rugăciunea.

Noaptea citea Paraclisul Maicii Domnului, iar ziua acatiste. Mergea regulat la slujbe (în capelă, în timpul regimului Antonescu - n.a.).

Dragostea îl făcea să se reverse către prieteni la un nivel sufletesc adânc şi sincer. Se străduia să plinească în sine virtuţile, proces care avea să se desăvârşească pe parcursul anilor. Se sfătuia mereu cu cei de un cuget cu el şi împreună au luptat să se curăţească.

Zi de zi făcea ordine în sufletul său, devenea altul, se deprindea să trăiască în Duhul, potrivit învăţăturii creştine. Sporirea îi era armonioasă, tinzând să realizeze omul cel nou. Prin harul lui Dumnezeu, el a străbătut calea celei mai autentice spiritualităţii ortodoxe. [99]

*

[98] Ibidem, pp.44-46.
[99] Ibidem, pp.46-47.

Temniceri ca Georgescu erau recrutaţi din pleava societăţii, oameni reduşi mintal, cu tare psihice, injectaţi cu două droguri: pe de o parte, conştiinţa unei înalte şi sublime ,,misiuni'' date de Partid şi de Internaţională, de popor şi de proletariat, ca să distrugă pe toţi ,,contrarevoluţionarii'', burghezii'', ,,imperialiştii'', ,,fasciştii'' şi ,,misticii''; pe de altă parte, ura de moarte împotriva tuturor duşmanilor revoluţiei, încât să-i poată ucide cu indiferenţa cu care se ucid muştele ori viermii.

Erau deci nişte idioţi fanatizaţi, nişte brute fără raţiune. Astfel de oameni ascund toate societăţile. Ei sunt bestii frânate, canalii nerealizate, criminali potenţiali care, atunci când sunt speculaţi în tot ce au mai rău în ei, se dezlănţuie bestial.

Cu toate acestea, ei n-ar fi ajuns criminali dacă nu erau puşi să o facă.

Marii vinovaţi sunt acele minţi diabolice care au inventat sistemul, mecanismul acesta al dezumanizării. Ei sunt marii maeştri ai negaţiei, ai non-valorilor, ai răsturnărilor, ai decapitării umanului. [100]

*

*În repetate rânduri a fost anchetat de organele politico-administrative şi a declarat senin că este creştin şi că **nu există mântuire fără Hristos**.*

*-Dumnezeu nu poate fi smuls din sufletele oamenilor, le-a spus. Omul fără Dumnezeu cade, cu Dumnezeu se desăvârşeşte. Dumnezeu este realitate imediată pentru cei ce trăiesc viaţa în duh. Lumea trebuie să crească din sufletele oamenilor, căci dacă vine din afară este strivitoare. Nu mă angajez politic, nu doresc să ajung om politic, dar nu accept limitarea libertăţii mele sufleteşti. Problemele mele de conştiinţă le rezolv în comunicarea sufletului meu cu Dumnezeu. **Dacă toţi oamenii şi-ar face un sever şi autentic proces de conştiinţă, stând responsabili în faţa lui Dumnezeu, n-ar mai fi nevoie de justiţia oamenilor. Cine are sufletul curat se comportă conform legii morale din el, lege care este la un nivel superior tuturor legilor omeneşti.** Întregindu-le şi desăvârşindu-le pe acestea din urmă, credinţa nu vine deci în conflict cu ordinea politică. Ea este un mijloc superior de cunoaştere, o atitudine ideală a omului în societate. Căci **nu poate fi dăunător societăţii cel ce iubeşte oamenii şi se jertfeşte pentru fericirea lor**. **Avem deci datoria să-l mărturisim pe Hristos, pentru a restabili demnitatea creştinismului şi pentru a restaura adevărata ierarhie a valorilor.***

Politrucii se uitau la el pe jumătate buimăciţi, pe jumătate plini de sarcasm:

-Eşti un retrograd mistic şi bigot! De-alde tine au frânat progresul în lume. Eşti însă depăşit de istorie şi de ştiinţă. Viitorul este al nostru şi nu al vostru. Biserica va pieri sub loviturile de ciocan ale ştiinţei. De fapt, sub masca misticii eşti un contrarevoluţionar. Aici este sfârşitul vostru!

Cu toate riscurile, Valeriu n-a încetat până la sfârşit să-L mărturisească pe Hristos. Credinţa lui a fost sprijinită de inteligenţa sa sclipitoare şi amândouă s-au topit în focul dragostei ce mistuia cele mai adânci fibre ale sufletului său. [101]

*

Valeriu continua să fie preocupat de viaţa sa lăuntrică. Un subiect la care cugeta îndelung era conştiinţa păcatului. Spunea:

*-Este foarte greu omului să-şi recunoască păcatul, dar este evident că suntem păcătoşi şi setea noastră de curăţie şi adevăr nu poate fi satisfăcută decât prin zdrobirea păcatului. **Viaţa veşnică începe în sufletele smulse păcatului.** Cine crede cu adevărat în Dumnezeu va ajunge la conştiinţa păcatului, cine nu crede în Dumnezeu rămâne prizonier eului său, orgoliului şi păcatului său. Prin eul meu, eu sunt cel mai mare duşman al meu. Dacă eul nu moare, nu ne putem naşte din nou în Hristos şi rămânem în păcatul mândriei. Mândria l-a făcut pe om să se vrea Dumnezeu, împotriva evidentei sale nedesăvârşiri şi mai cu seamă împotriva faptului că*

[100] Ibidem, p.68.
[101] Ibidem, p.74.

noi, oamenii, suntem cu toţii muritori. Un Dumnezeu nedesăvârşit şi supus morţii e un fals Dumnezeu. Conştiinţa păcatului nu este bigotism ori obscurantism, ci luciditate şi înţelepciune. ***Întreaga educaţie a omului depinde de felul în care funcţionează conştiinţa păcatului.*** *Numai omul care trăieşte în faţa lui Dumnezeu are adevărata măsură a sa, a lumii şi a vieţii. […]*

Despre importanţa conştiinţei păcatului în viaţa socială spunea:

-Conştiinţa păcatului nu se reduce la desfrânare, lăcomie, agonisire, ucidere ori alte fapte asemănătoare, mai mult, nu este nici numai restabilirea orânduirii lăuntrice a omului, ci este lupta împotriva începătoriilor şi stăpâniilor întunericului, care ţin în bezná şi robie neamurile lumii întregi. Cu alte cuvinte, ***lupta fiecăruia trebuie să contribuie la realizarea unei autentice orânduiri creştine a lumii****. Nu eşti creştin dacă ai fost botezat, iar sufletul se lasă prins de pofte şi se conduce după principiile societăţii egoiste, imorale, materialiste în care trăieşti.* ***Trebuie să devii creştin în toate aspectele vieţii tale de zi cu zi şi prin aceasta să încreştinezi şi lumea din jurul tău. Dar nu se poate ajunge aici prin studii intelectuale, ci prin trăirea în duh, prin lupta de fiecare clipă cu păcatul făcut, apoi cu păcatul vorbit, apoi cu păcatul gândit. Înainte de a ne lupta cu păcatele lumii trebuie să urâm păcatele, prostia, suficienţa şi moleşeala sufletelor şi minţilor creştinilor, căci adormirea conştiinţei creştine a dat frâu liber impertinenţei ateiste.*** [102]

*

Pastorul evreu Richard Würmbrand. *Din beciul Securităţii la Tg. Ocna. O altă figură cu totul aparte – de data aceasta nu prin sfinţenie, ci prin tragism – între deţinuţii penitenciarului-sanatoriu Tg. Ocna a fost pastorul evreu R. W.. […] Omul acesta venea de la beciul al doilea al Securităţii, unde fusese ţinut doi ani izolat. Când s-a considerat că va muri, a fost trimis spre înmormântare ,,umanitară'' în sanatoriul Târgu-Ocna.*

Văzând starea gravă în care se găsea, am intervenit să se evacueze o rezervă şi l-am dus acolo. La început s-a mutat cu el B. Pentru a-l îngriji, apoi am venit eu, căci oboseala era epuizantă. W. nu credea că va mai trăi. Deşi era îngrozit şi crispat, totuşi i-a zis lui B.:

-Du-mă în curte, să vestesc legionarilor pe Domnul!

-Dragul meu, i-a răspuns B., te cunosc bine şi-ţi ştiu râvna dar ai răbdare să-i cunoşti pe aceşti oameni şi apoi vei înţelege ce ai de făcut.

-Adică?

-Aici se trăieşte o viaţă creştină de cea mai autentică valoare. Vei vedea şi te vei convinge!

-Bine, atunci vreau să-i cunosc!

-Ai răbdare. Mâine te vom duce să-ţi facem o radioscopie. Te vei întâlni cu un om a cărui viaţă ne este pildă multora dintre noi.

W. a căzut pe gânduri. Era nerăbdător. Chinurile fizice îi dădeau şi o stare de agitaţie sufletească şi cerebrală. Ţipa necontenit.

În seara aceea, A. a luat iniţiativa unei colecte de haine pentru a-l primeni pe W. […]

-Legionarii sunt creştini? A mai întrebat W..

-Am să vă povestesc azi numai o întâmplare din Pateric *şi lăsăm restul pe altădată.*

Şi i-a povestit un moment frumos din Vieţile Sfinţilor. *Apoi s-au despărţit, cu un fel de punte întinsă peste prăpastie.* [103]

*

-Mi s-a spus că eşti creştin, a zis W..

-Ştiu că sunteţi pastor protestant, a răspuns Valeriu.

-Dar cum poate un naţionalist român să fie creştin? Hristos a înfrăţit toate neamurile, deci este o contradicţie în definiţie dacă admitem creştin şi naţionalist!

---

[102] Ibidem, pp.78-79.

[103] Ibidem, pp.154-158.

-Domnul pastor este evreu. Nu doreşte mântuirea evreilor? Oare n-a iubit şi Domnul poporul evreu?

-Desigur, a răspuns W.. Domnul s-a născut din seminţia lui David de 7000 de ani şi eu mă trag din seminţia lui Israel şi-mi iubesc neamul, pentru a cărui mântuire însuşi Hristos a vărsat lacrimi.

-Înţeleg deci că domnul pastor este un naţionalist, un naţionalist evreu. Românii sunt şi ei naţionalişti. Noi ne-am născut prin fire români, dar prin har şi prin Adevăr suntem creştini. Evreii nu sunt creştini nici după 2000 de ani! Naţionalismul românilor nu este şovin, nici imperialist, nici rasist, ci decurge firesc din îmbinarea dintre credinţă şi felul nostru propriu de viaţă. Noi mergem înfrăţiţi cu toţi drept-credincioşii pe calea lui Hristos, către Înviere. Prin Hristos toate neamurile au format Noul Israel şi cu această conştiinţă tratăm noi problema naţională, inclusiv problema evreiască.

-Atunci de ce sunteţi antisemiţi?

-Nu suntem antisemiţi. Toate relele care vin peste poporul evreu sunt din pricina lui. Nu înţelegeţi oare că ei ispăşesc sângele nevinovat pe care L-au vărsat şi pe care continuă să-L urască? Noi iubim poporul evreu şi-l dorim mântuit, dar trebuie să-i spunem adevărul răspicat azi, aşa cum şi Domnul i l-a spus atunci. Numai aşa îi aşteptăm pe evrei în Noul Israel şi avem mare râvnă pentru pocăinţa lor.

-Dar evreii au fost ucişi de legionari la abator, spânzuraţi ca animalele!

-Este o înscenare josnică! N-avem cunoştinţă ca cineva să fi spânzurat evrei la abator. Şi sunt evrei care ştiu asta foarte bine! [Notă: Alexandru Ghica, şeful Siguranţei Române de atunci, acuzat de ,,crima'' petrecută la abator, a spus – şi era sincer – că n-a auzit de ea. Studiind dosarul a constatat că nu conţinea fotografiile originale ale masacrului, ci doar copiii – or, se ştie că o copie, spre deosebire de o fotografie originală, poate fi trunchiată şi măsluită după cum vrei. A cerut deci să se prezinte de către acuzare fotografiile originale, însă ele n-au apărut niciodată. Mai mult, în condiţiile puşcăriilor comuniste, unde conştiinţele au fost siluite decenii întregi, s-a aflat totul despre toţi şi despre toate, dar nimeni n-a suflat un cuvânt despre crimele din abator, deşi este cu neputinţă ca nimeni să nu fi ştiut de ele, căci doar trebuie să fi fost executate de o echipă de oameni, în mod public. Însuşi ***Eugen Cristescu****, ajuns în temniţele comuniste, a mărturisit că el a înscenat aşa-zisele crime de la abator, precum şi arderea de viu a soldatului,* ***pentru a-l determina pe Antonescu să rupă orice legătură cu legionarii şi să-i acorde lui depline puteri****. Pentru a reuşi aceste înscenări a folosit semnătura căpitanului magistrat Aurel Munteanu. Această mărturisire este categorică, dar nu există document care s-o ateste, deci poate fi pusă la îndoială. O mărturie valoroasă aduce avocatul Petre Pandrea, care, făcând personal o anchetă la abator, a tras concluzia că aceste zise crime au fost o înscenare. Aşa-zisele crime de la abator continuă şi astăzi a fi speculate în mod incorect pentru a distruge un episcop ortodox român (Valerian Trifa - n.ed.), acuzându-l pe el a fi făptaşul. Avem convingerea că n-au existat crimele de la abator. Crimele acestea apasă pământul românesc şi-i murdăresc cerul, de aceea trebuie spus adevărul.]*

-Dar evreii ucişi în pădurea de la Jilava? [Notă: Despre asasinatul din pădurea Jilava, monahul N. Steinhardt, evreu convertit, scrie: ,,În noaptea de 24-25 ianuarie 1941 au fost găsite masacrate 125 de cadavre evreieşti în pădurea Jilava. Cei ce au săvârşit odioasa crimă sunt cei ce aveau nevoie de argumente grele contra legionarismului mazilit de Antonescu. Ei au aruncat mişeleşte macabra faptă în sarcina legionarilor, care în acele ceasuri grele nu ştiau cum să se îndepărteze mai repede de Bucureşti, pentru a scăpa de furia paranoică a Generalului. Actul monstruos nu poate fi atribuit altora afară de turba mahalalelor bucureştene, dirijată de ***agenţii colonelului Rioşeanu****, ca în precedenta asasinare a maiorului german Döring, pentru a precipita căderea Statului Naţional Român Legionar'' (,,Spovedania călugărului ortodox N. Steinhardt'', în revista* Minimum*, după Fluor Strejnicu,* Mişcarea Legionară şi evreii*, Sibiu 1996, p.266). (N. ed.)]*

-A fost un act necontrolat al unor oameni fanatici, într-o împrejurare socială tulbure. Dar dacă puneţi aceste crime pe seama legionarilor, atunci nu trebuie puse pe seama tuturor evreilor crimele săvârşite de Elena Lupescu ori de Ana Pauker şi de toţi evreii stăpâni pe Securitate?

-Văd că îţi iubeşti neamul, a zis R. W..

-Ne iubim neamul, dar şi pe toţi oamenii din lume. Dorim din suflet încreştinarea întregului popor evreu, însă asta depinde de el, nu de noi. Ştim că există o ,,rămăşiţă'' a evreilor care urmează pe Domnul. Aveţi toată dragostea noastră în Hristos, dar suntem trişti pentru că până şi atunci când un evreu se încreştinează, în loc să vină la sursa directă, la Adevăr şi la har, o coteşte puţin, e puţin sectar, are ceva de cârtit, rămâne puţin în afară de Dumnezeu.

W. i-a răspuns:

-Voi aveţi marele noroc că v-aţi născut creştini şi când vă treziţi la Hristos, ştiţi unde să intraţi – dar noi… Eu sunt evreu de sute de generaţii şi strămoşii mei au fost duşmanii lui Hristos, deci când L-am aflat, am fost pus în faţa dureroasei dileme de a nu şti pe ce uşă să intru!

-Înţelegem drama de care ne vorbeşte domnul pastor; dar dacă sunteţi cu adevărat însufleţit de credinţa cea dreaptă, o veţi găsi în Ortodoxie. Poate că de aceea ne-am întâlnit aici…

-Vrei să mă faci ortodox?

-E o poruncă sfântă!

-Poate vrei să mă faci şi legionar? a întrebat maliţios W..

-Aş dori să nu fi auzit această remarcă. Înţeleg însă perspectiva diferită din care privim lucrurile. Dar ţin să precizez că noi nu ne găsim pe o poziţie politică sau naţionalistă, ci pe poziţia celei mai autentice învăţături creştin-ortodoxe. De aici cheamă Domnul oile rătăcite ale casei lui Israel.

La aceasta W. a şoptit:

-Evreii nu mai sunt israeliţi!

-Pentru acest cuvânt aş dori să vă sărut! a răspuns Valeriu.

W. a stat câteva clipe pe gânduri, apoi a continuat:

-Ştii că ,,Jurnalul'' de la Jilava al lui Codreanu a contribuit la încreştinarea mea? Un antisemit învaţă pe un evreu despre creştinism! Este cu adevărat surprinzătoare întâlnirea noastră de astăzi!

-Şi o dorim rodnică! a încheiat discuţia Valeriu. [104]

*

Mărturisirea. *În 1946 a avut loc o conferinţă a confesiunilor din România, convocată de Ana Pauker, evreică şi conducătoare a comuniştilor. Atunci a luat cuvântul rabinul-şef Şafran, care a acuzat pe creştini că-i prigonesc pe evrei şi a ameninţat cu răzbunarea, căutând în acelaşi timp să nege dumnezeirea lui Hristos; ei, evreii, a spus Şafran, sunt poporul ales!*

Creştinii prezenţi acolo au îngheţat de frică. Un mitropolit român a vorbit ca să nu tacă şi a spus de toate, dar nu a îndrăznit să-L apere pe Hristos şi nici pe români. Catolicii au fost demni, dar reţinuţi. Protestanţii au fost confuzi şi oscilanţi. În sală se găsea şi W., împreună cu soţia sa (care recunoşteau că Hristos a venit şi că prin Biserica creştină se va mântui poporul evreu, că misiunea lui se va împlini prin creştinism - n.a.), care i-a zis:

-Tu trebuie să-i spui rabinului adevărul. Cere deci cuvântul!

Cum şi el era reprezentant al mişcării ecumenice, i s-a îngăduit să vorbească. A început prin a evoca originea sa iudaică, apoi a mărturisit cum a ajuns creştin (dintr-un comunist şi marxist convins, care a făcut şi închisoare până în 1939 - n.a.), în fine a trecut la atac împotriva

---

[104] Ibidem, pp.158-161.

lui Şafran şi a păcatelor şi necredinţei poporului evreu, pe care le-a dezvăluit cum numai un evreu poate să o facă.

-Voi sunteţi vinovaţi! A strigat el. Păcatele voastre au urcat până la cer. Voi urâţi, voi uneltiţi, voi împilaţi, voi minţiţi împotriva lui Hristos şi a Bisericii Sale. Aţi pierdut dreptul de popor ales prin uciderea lui Hristos şi nu vă rămâne decât să vă pocăiţi şi să vă încreştinaţi! Căci Cel pe Care Îl prigoniţi este Cel vestit patriarhilor şi prorocilor. În afara lui Hristos nu aveţi mântuire!

Rabinul făcea spume, Ana Pauker a dat ordin să fie întreruptă radiodifuzarea discursului. Sala aplauda frenetic. Adevărul ieşise la lumină prin W. Când a terminat cuvântarea era sleit, o putere mare ieşise din el. Au venit ai lui şi l-au scos pe o uşă lăturalnică, fiindcă evreii îl aşteptau să-l ucidă.

W. şi-a continuat activitatea pastorală în cadrul Misiunii suedeze, dar avea repetate neplăceri cu actele de huliganism ale evreilor, care adesea invadau biserica provocând scandal. Mama şi fraţii săi au plecat în Palestina, comunicându-i să nu vină acolo, căci va fi distrus. [105]

*

După ce şi-a mai revenit puţin din starea jalnică în care fusese adus, W. a fost mutat în camera 4, chiar în patul din faţa lui Valeriu. Au urmat deci discuţii îndelungate între cei doi, în care inteligenţa speculativă şi impregnată de materialism a pastorului era mlădiată de gândirea lucidă, profundă dar smerită a lui Valeriu.

Zi de zi W. iscodea tot felul de chiţibuşuri, care erau de fapt izvorâte din frământările sale interioare şi de fiecare dată Valeriu punea ordine în gândirea evreului. Aşa, de pildă, într-o zi pastorul a întrebat:

-Oare cine e mai mare, Hristos sau Marx? E mai bine cum a spus Iisus ori cum a spus Marx?

Deţinuţii din cameră, care se închinau lui Hristos şi respingeau categoric marxismul, s-au simţit jigniţi şi mulţi au pus la îndoială buna-credinţă a evreului. Dar Valeriu a intervenit cu blândeţe:

-Fraţilor, acest om e chinuit de propriul său trecut. Trebuie să-l înţelegem şi să-i dăm răspunsul care să-i lămurească problema. Marx cutremură un secol. El aşează lumea pe făgaşul materialismului ateu, care vede universul şi omul ca un mecanism. Aplicarea principiilor lui în societate duce la robie, tiranie politică şi mutilarea spirituală a indivizilor. Iată ce este Marx pentru omenire. Noi suntem datori să-i dăm o replică creştină, să arătăm prin însăşi viaţa noastră ce înseamnă Hristos şi învăţătura Lui pentru lume. [106]

*

Despre antisemitismul creştin. *În altă zi, W. a spus dintr-o dată:*

-Există totuşi antisemitism creştin!

Valeriu i-a răspuns:

-Creştinii se găsesc pe poziţie de dragoste faţă de evrei, dar nu şi pentru fărădelegile lor; acestea merg în faţa dreptei Judecăţi.

-Dar s-au făcut crime şi abuzuri!

-Din partea cui? Cine provoacă, oare: creştinii pe evrei ori evreii pe creştini?! Oare apartenenţa la „seminţia sfântă'' absolvă de răspundere orice evreu de orice fapte? Iată, reeducarea din Piteşti a fost condusă de Ana Pauker, colonelul Zeller şi alţi evrei. Vă solidarizaţi toţi cu astfel de crime? E vremea să renunţaţi la solidaritatea în rău, bazată pe orgoliul rasial. Când va pătrunde în sufletele evreilor dragostea care-i animă pe creştini, atunci se va putea discuta de la dragoste la dragoste şi adevărul va ieşi la iveală ca untdelemnul deasupra apei. Evreii s-au încătuşat sufleteşte şi mintal în sângele pe care l-au vărsat. Ei trebuie

---

[105] Ibidem, pp.165-166.
[106] Ibidem, pp.166-167.

să se smulgă din duhul căruia singuri s-au înrobit. Atunci se va apropia ziua bucuriei pentru noi şi pentru voi.

-Oare Dumnezeu poate ierta poporul evreu? Nu crezi că sângelui iudaic îi este refuzată mântuirea?

-Cred că pocăinţa evreilor este o problemă duhovnicească şi nu rasială.

W. a rămas puţin pe gânduri, apoi a spus:

-Nu toţi evreii sunt învederaţi anticreştini, nici învederaţi rasişti, sunt mulţi de bună credinţă, mulţi capabili, cinstiţi, dar ori sunt dezinformaţi, ori se lasă antrenaţi de ceilalţi, ori sunt terorizaţi. Cunosc un rabin care s-a încreştinat de bunăvoie, dar s-a întors la iudaism de groază.

Valeriu a conchis:

-Ar trebui mai multă strădanie creştină pentru întoarcerea evreilor!

În aceeaşi cameră era şi arhimandritul G., care-şi trăia ultimele zile de viaţă. El i-a spus lui Valeriu:

-Admir răbdarea cu care-l trataţi pe acest pastor. Poate este numai o risipă inutilă de dragoste şi inteligenţă. Nu-mi inspiră încredere acest om. Dar e bine că faceţi ce faceţi.

Între timp, W. continua cu atitudinile lui oscilante. Odată, un deţinut căruia i s-a adresat cu „tu'', i-a răspuns tot cu „tu'', fapt care l-a revoltat pe pastor, deşi el fusese vinovat. Valeriu i-a spus:

-Rugăm pe domnul pastor să folosească aceiaşi termeni cu care i se vorbeşte. Altfel riscă să se işte conflicte şi ele pot fi evitate cu puţină smerenie şi bună-cuviinţă.

Altădată doi dintre bolnavii din cameră l-au rugat să înceteze puţin discuţia, întrucât aveau nevoie de linişte, dar el nu s-a putut stăpâni şi a continuat. Cei doi l-au acuzat de lipsă de bun-simţ, ipocrizie şi provocare.

-Ăsta e antisemitism! A ripostat el.

-N-am fost şi nu sunt antisemit, a răspuns un deţinut mai glumeţ, dar dacă toţi evreii sunteţi aşa, încep să-i înţeleg pe antisemiţi!

Valeriu a încercat să liniştească spiritele, dar n-a izbutit. Totuşi, în ziua când au simţit că li s-a apropiat sfârşitul, cei care-l apostrofaseră pe W. au mers şi i-au cerut iertare, gest care l-a impresionat profund. Simţea duhul sincer al acelor oameni. Stânjenit, şi-a cerut şi el iertare şi aşa s-au despărţit împăcaţi.

După asta W. a zis:

-Aici am cunoscut cu adevărat pe Hristos, aici am întâlnit pe adevăraţii creştini. Lenin cu încă trei-patru tovarăşi au întocmit într-un parc din Elveţia planurile prin care au răsturnat jumătate din Europa. Eu, dacă aş avea o sută de oameni ca aceştia de aici, aş putea să schimb faţa lumii! [107]

*

Înfruntarea. *Într-una din zile a fost adus la sanatoriu un evreu talmudist cocoşat, foarte greu bolnav (după mărturia unui fost deţinut politic din Tg. Ocna, acest evreu talmudist ar fi fost Max Moses, care a murit la scurt timp în sanatoriu). Când a intrat în contact cu atmosfera din camera 4, ura lui împotriva creştinilor s-a dezlănţuit violent:*

-Voi, creştinii, sunteţi vinovaţi de pogromul împotriva evreilor. Ne vom răzbuna după legea noastră!

I s-a răspuns:

-Dimpotrivă, creştinii sunt victimele directe sau indirecte ale evreilor. Evreii au ucis pe Hristos şi-i prigonesc şi-i ucid pe creştini ori de câte ori au ocazia în istorie, ca să ajungă ei înşişi stăpânii lumii. Dar lumea modernă nu poate accepta guvernarea unui neam străin care se consideră Israel.

---

[107] Ibidem, pp.167-169.

-Noi suntem Israelul prin alegerea divină!

-Israelul este haric, şi nu născut dintr-o anume seminţie.

-Voi sunteţi antisemiţi şi prin asta nesocotiţi legământul dat de Dumnezeu poporului evreu!

-Antisemit nu a fost Hristos, ci Iuda, Ana, Caiafa şi poporul care a cerut răstignirea. Antisemiţi nu sunt creştinii, ci evreii care luptă împotriva evidenţei, căci ei ştiu bine că Hristos este Dumnezeu, dar prin Talmud şi Cabala au răstălmăcit învăţătura revelată a Vechiului Testament. Ei se închină fie viţelului de aur împotriva Dumnezeului lui Moise, fie lui satana împotriva adevărului lui Hristos. Poporul evreu L-a dat pe Hristos, dar e incapabil să-L urmeze, căci el însuşi se consideră Hristos – iată culmea demonismului la care a ajuns!

-Creştinii au colaborat cu Hitler împotriva creştinilor! a strigat talmudistul.

-Dar tot creştinii au fost marii martiri ai lagărelor naziste! De altfel, nazismul a fost un iudaism relativ.

-Cum vine asta?

-Evreii s-au declarat pe ei înşişi drept fiinţă sfântă, însuşi Mesia, deci rasismul lor este absolut. Hitler a declarat pe arieni drept rasa superioară, deci o formulă relativă. Mai mult, nici nazismul nu a fost creştin, ci anticreştin. Hitler îi suspecta pe creştini de semitism.

-Creştinii nu i-au apărat pe evrei împotriva nazismului!

-Creştinii i-au apărat pe creştini şi pe evrei în măsura posibilităţilor istorice de atunci. Evreii îi acuză pe creştini că i-au prigonit prin Hitler, dar asta este o dublă ipocrizie: pe de o parte, ei ştiu că nu se putea face mai mult atunci; pe de altă parte, vor să justifice uciderea creştinilor pe care ei o săvârşesc prin comunism.

-Dar evreii sunt victimele lui Stalin şi ale comunismului!

-Asta e ipocrizie şi un tupeu tipic iudaic. Se ştie bine că evreii au creat materialismul istoric, au condus revoluţia sovietică, au dezlănţuit prigoana împotriva Bisericii creştine şi a tuturor oamenilor care au refuzat comunizarea.

Aici W. a intervenit ferm în discuţie:

*-**Comunismul este instrumentul de iudaizare a lumii.***

-Pentru această afirmaţie vei plăti scump! I-a strigat înfuriat evreul talmudist.

W. însă a continuat netulburat:

-În lupta dintre Stalin şi Troţki a învins Stalin, care s-a folosit de evrei. El le-a refuzat puterea, dar nu şi serviciile. Aşa că evreii au ales locul doi în comunism şi nu l-au părăsit niciodată. Ei sunt calul troian al revoluţiei comuniste.

-Fiinţa poporului evreu este sfântă şi va pieri oricine se va atinge de ea.

-Tocmai asta este greşeala rabinică, a spus W., rasismul de tip divin, dominaţia lumii de către evrei. Obsesia puterii mondiale îi satanizează pe iudei! Dar lumea a ajuns la o stare de conştiinţă care nu mai poate admite împărăţia universală a evreilor. Nici comuniştii, nici capitaliştii nu sunt dispuşi să dea puterea în mâna evreilor.

-Poporul evreu îşi dovedeşte mesianismul prin influenţa lui mondială şi prin crearea statului Israel, a replicat cocoşatul.

-Nu cu puterea lui Dumnezeu au făcut ei aceste fapte, ci ca antihrişti ce s-au închinat lui satana.

-Meriţi să fii ucis! a strigat turbat talmudistul.

-Şi mama şi fraţii mei mi-au spus la fel, a răspuns senin W..

După ce s-a mai liniştit, cocoşatul a reluat:

-Evreii au fost capabili să creeze după 2000 de ani statul israelit şi vor fi capabili să conducă lumea întreagă.

W. i-a răspuns:

-Statul Israel este o dovadă a vremurilor apocaliptice de sfârşit de lume, de venire a doua oară a lui Hristos. Puterea vi se va lua. Iubesc poporul evreu, e poporul meu, dar cred că

numai prin Hristos se va mântui. Locul evreilor va fi unul de cinste în creştinism. Acum însă, când sunt îmbătaţi de putere, ei nu pot vedea adevărul, nu se pot pocăi. Aş vrea să fiu şi eu anatema ca Pavel, numai să pot mântui pe unii dintre ei!

-Vom rezidi templul lui Solomon şi vom şterge orice urmă de creştinism din Ierusalim!

-Veţi fi din nou loviţi cumplit, a zis W..

-Ne vor apăra creştinii, a răspuns cu tâlc evreul talmudist. Am reuşit să naştem un complex de vinovăţie în conştiinţa creştinătăţii, care o paralizează şi prin care o vom supune.

-Vinovăţia este a voastră, dar voi respingeţi adevărul. Hristos încă vă mai întinde mâna prin care vă puteţi salva. Şi va veni vremea prorocită în care evreii vor intra în numărul creştinătăţii; atunci va fi slavă şi bucurie pe pământ.

-Avem o moştenire comună, a încercat evreul să cotească discuţia.

-Hristos ne desparte, i-a retezat-o W.. Chiar Moise şi prorocii sunt ai noştri. Dacă aţi urma lui Moise, aţi fi creştini!

-Nu evreii, ci romanii L-au ucis pe Hristos, a insistat talmudistul.

-Evreii L-au ucis prin forma legală de atunci, deci prin romani. Nu romanii L-au urât pe Hristos, ci evreii. Nu pe romani îi acuză Hristos, ci pe evrei.

-Nu poporul evreu L-a ucis pe Hristos, ci căpeteniile lui.

-Poporul evreu, cu unele excepţii de credincioşi, şi-a urmat conducătorii şi este vrednic de ei.

-Au trecut zeci de generaţii de la Ana şi Caiafa, e vremea să se uite crima de atunci.

-Urmăreşte ce fac evreii de atunci şi până azi împotriva creştinilor şi a tuturor oamenilor şi vei înţelege de ce li s-a spus că păcatul împotriva lui Hristos va fi iertat, dar păcatul împotriva Duhului Sfânt nu li se va ierta. Evreii de azi sunt mai vinovaţi decât evreii care L-au ucis pe Hristos!

Bolnavii din camera 4 ascultau uimiţi. W. vorbea din propria lui otravă sufletească, de care acum se simţea eliberat. Talmudistul s-a jurat să-l denunţe după eliberare la mai-marii comunităţii evreieşti, care-l vor distruge. Însă în scurt timp a murit.

După această confruntare, Valeriu i-a spus:

-Domnul pastor cunoaşte foarte bine adevărul, rămâne numai să se statornicească în el.

W. s-a înclinat uşor şi a rămas pe gânduri. Cunoştea, într-adevăr, mai bine ca alţii problema evreiască şi raportarea ei la creştinism. Avusese discuţii aprinse pe această temă cu fratele său, care era mare maestru în ***Loja secretă iudaică, lojă ce controla masoneria internaţională.***

-Cum vreţi voi, vreo cincisprezece milioane de evrei, să guvernaţi patru miliarde de neevrei? Îl întrebase W..

Iar fratele i-a răspuns:

-Avem prozeliţi suficienţi. Unii ştiu că ne sunt prozeliţi, alţii nu ştiu, dar toţi la dispoziţia noastră şi noi vom fi dumnezeul lor. Noi am creat francmasoneria, iar prin comunism, capitalism, materialism şi umanitarism am dat deja o spiritualitate iudaică întregii lumi. ***Lumea se iudaizează zi de zi.*** *Evreii sunt fermentul secolului XX.*

-Dar Hristos a venit! zicea W..

-Nu a venit. Acela a fost un fur şi un trădător al poporului ales.

-De ce nu vine atunci Hristosul?

Atunci W. a luat foc şi a început să-i demonstreze fratelui său că poporul evreu e plin de nelegiuire şi păcat, încât nu poate fi frumosul, sfântul şi desăvârşitul Hristos. Acela a fost şi rămâne Iisus Hristos.

-Vă urâm, i-a strigat fratele lui, şi tu eşti un trădător al neamului nostru. Când vom rezidi templul lui Solomon, vom face în cetatea Ierusalimului cea mai mare statuie din lume, pe care vom scrie: ,,Să nu uitaţi niciodată ce v-au făcut vouă creştinii!''.

-Pieirea ta prin tine, Israele! i-a replicat W.. Voi nu mai aveţi cer, căci dincolo de pământ nu aveţi nici un ideal! [108]

*

Spovedania. *În ciuda atitudinii lui tranşante, W. era plin de frământări. Drama lui se consuma lăuntric cu puterea unui foc mistuitor. O dată, când am venit să-i curăţ rănile, mi-a spus:*

-Te rog să mă asculţi. Am de mărturisit lucruri grave, care trebuie cunoscute. Nu ştim care dintre noi va mai scăpa din temniţa aceasta. Simt nevoia să vorbesc.

În timp ce-mi spunea acestea a intrat politrucul strigând:

-Hei, W., ce faci? Te spovedeşti lui I. I.?

W. s-a înfuriat:

-De unde ştie ciobanul acesta că vreau să mă spovedesc? Satana nu mă lasă să fiu deplin al lui Hristos!

A trebuit să ne despărţim atunci, dar pe parcurs W. a găsit prilejuri să-mi dezvăluie lucrurile care-l frământau. O făcea în funcţie de conjunctura din penitenciar, dar şi de mişcările lui sufleteşti. Uneori era cald şi sincer, alteori suspicios şi închistat. Tot ce scriu aici sunt mărturisiri directe pe care le am de la acest om.

Evreii, îmi spunea el, vor să stăpânească lumea. Ei cred că sunt aleşii lui Dumnezeu. Cred că fiinţa lor naţională este sfântă. Întrucât nu a apărut „Hristosul'' pe care-l aşteaptă, au ajuns la teoria că însăşi fiinţa rasială a poporului evreu, deci evreii înşişi în totalitatea lor, reprezintă „Hristosul''. Drept urmare, refuză să admită că au păcate şi de aceea interzic orice critică, oricât de justificată, împotriva poporului evreu, acuzând de antisemitism şi făcând scandal şi vâlvă în lumea întreagă că din nou sunt pradă pogromului.

*Pe lângă asta exagerează cu sută la sută suferinţele şi jertfele pe care le-au dat în timpul războiului, dar uită de rolul lor din revoluţia bolşevică, în care holocaustul împotriva creştinilor nu are asemănare. **<u>Ei acuză pe creştini de antisemitism pentru a nu fi acuzaţi de anticreştinism.</u>** Consideră sfânt sângele lor şi-l răzbună cu unu la o sută. [În România, acţiunea comuniştilor, susţinută de evrei, a dus la holocaustul cel mai dureros al spiritului şi fiinţei naţionale. Rabinul R. M. (Moses Rosen), care-i acuză pe români de antisemitism, nu a făcut nimic spre a tempera ura evreilor împotriva românilor. <u>El consideră că evreii au drepturi şi legi pe deasupra tuturor celorlalte neamuri.</u> El mai consideră că solidaritatea internaţională a evreilor va face fără grijă pe orice evreu, indiferent de faptele ce le-a săvârşit, căci <u>evreii dau socoteală numai Dumnezeului lor</u>. El îşi ocroteşte deci comunitatea sa prin sacrificarea intereselor româneşti şi occidentale. Rabinul nu a ajutat nici o mişcare de rezistenţă anticomunistă din România, nici cel puţin nu a vrut să ştie de ea, încât au pierit Antonescu, Maniu, Brătianu, Titel Petrescu, N. Pătraşcu fără ca el să-i ajute – şi ar fi putut s-o facă, fiindcă partidul care-i ucidea era condus de evrei. <u>Rabinul R. M. l-a cenzurat pe Eminescu; împreună cu evreii din statul evreiesc au obligat pe Ceauşescu să nu publice operele complete ale geniului român</u>. Rabinul a refuzat să-l ajute pe preotul Gheorghe Calciu-Dumitreasa, ştiind bine că acela era o victimă a colonelului evreu Zeller şi era un adevărat slujitor al lui Hristos. Platforma iudeo-comunistă a rabinului R. M. este anticreştină, antiumană şi antiromânească.]*

După război, evreii au crezut că a sosit momentul revoluţiei internaţionale, dar au trebuit să dea înapoi, căci s-a ivit opoziţia americană. Acum s-au masat în America, dar n-au părăsit nici comunismul, căci joacă o carte dublă şi în final vor trece de partea celor care vor învinge. ***Ei sunt acum singura forţă care are putere atât în comunism cât şi în capitalism, ceea ce le dă un larg spaţiu de manevră.***

---

108 Ibidem, pp.169-173.

Bizara alianţă comunisto-capitalistă este opera lor, căci capitaliştii evrei şi francmasoneria iudaică au finanţat comunismul. *Mai presus de toate evreii luptă pentru cauza lor, şi deci sunt solidari între ei, indiferent pe ce baricadă se găsesc. Puterea lor este imensă. Influenţa lor e hotărâtoare atât la Kremlin, cât şi la Casa Albă.*

Este adevărat că a existat un conflict de putere cu Stalin, dar nici Stalin nu i-a alungat pe toţi, nici ei n-au părăsit niciodată puterea sovietică. Evreul Caganovici a fost socrul lui Stalin. Când au cerut să aibă şi ei parlamentari în Soviete, Stalin le-a spus:

-Aduceţi-mi un singur evreu miner şi atunci voi vedea dacă voi reprezentaţi clasa muncitoare. Voi nu puteţi fi reprezentaţi ca naţiune, căci nu aveţi un teritoriu al vostru. Deci vă voi crea o ţară în Siberia.

Ei n-au acceptat. La scurt timp a apărut o carte la Editura Politică, în care se spunea că poporul evreu şi-a îndeplinit ultima misiune istorică prin contribuţia la Revoluţia bolşevică, dar de aici el va trebui să se topească în masa proletariatului şi a popoarelor internaţionale. Cartea nu a plăcut evreilor şi au reuşit să-l determine pe Stalin s-o retragă din circulaţie.

Dar ei nu s-au retras din U.R.S.S. Influenţa lor s-a păstrat neştirbită în punctele cheie. În plus, ***au izbutit să-i iudaizeze pe comunişti, care gândesc şi acţionează ca evreii****. De pildă,* ***ura comuniştilor împotriva creştinilor este pur iudaică****. Numai ei Îl urăsc pe Hristos atât de absurd şi de total.*

Evreii însă manevrează lumea şi prin alte mijloace. Francmasoneria este dominată şi dirijată de ei. Capitalismul este în cea mai mare parte controlat de finanţa evreiască. Influenţa lor politică este covârşitoare. Sunt orbiţi de putere şi au o forţă revoluţionară care stârneşte admiraţie, dar nu au har. În aceste condiţii este greu de crezut că se poate aştepta de la ei umilinţa care i-ar încreştina.

Acum evreii discută cu Vaticanul şi cer să nu se mai considere că poporul evreu L-a ucis pe Hristos, ci romanii şi câteva căpetenii ale iudeilor. În felul acesta vor să schimbe adevărul evanghelic. *Ei ignoră faptul că de 2000 de ani nu fac altceva decât să-L urască pe Hristos şi să uneltească împotriva tuturor oamenilor.*

Discuţiile de la Vatican nu sunt decât o manevră politică. ***Evreii vor de fapt distrugerea Vaticanului şi a întregului creştinism, pentru a le putea prelua ei. Evreii radicali talmudici refuză orice fel de încreştinare şi vor să iudaizeze lumea şi să se instaleze ca mari pontifi.***

Evreii sunt solidari între ei în atingerea scopului final. Duhul minciunii satanice îi stăpâneşte. Ei sunt acei ''câini scrijeliţi'', cum îi numeşte Pavel [,,Păziţi-vă de câini! Păziţi-vă de lucrătorii cei răi! Păziţi-vă de tăierea împrejur!'' (Filipeni 3,2); în traducerile Cornilescu şi Gala Galaction, pentru ,,tăiere împrejur'' este folosit termenul ,,scrijelire''. (N. ed.)], ei sunt duşmani ai tuturor oamenilor. Şi totuşi, dintre ei va ieşi o rămăşiţă care se va mântui prin Hristos. Ultimul popor care se va încreştina sunt evreii. Suferinţe cumplite se deschid în faţa istoriei.

Făcând aceste mărturisiri, R. W. era el însuşi înfricoşat, dar o făcea cu forţa pe care o exercita asupra conştiinţei sale credinţa în Hristos. Căci dincolo de oscilaţiile sale, W. credea în Iisus şi credea că numai prin El se va mântui poporul evreu.

De fapt frământarea fundamentală a acestui om era raportul dintre dragostea lui pentru neam şi dragostea pentru Hristos. Acest conflict ieşea adesea la suprafaţă şi din pricina lui mulţi îl suspectau şi-l acuzau pe pastor, dar Valeriu l-a apărat în faţa lor, făcându-i să înţeleagă drama acestui om, dramă pe care noi, românii, nu o cunoaştem, fiindcă românul s-a născut creştin. [109]

*

Streptomicina. *Treptat apele tulburi din sufletul lui W. se limpezeau. Atmosfera de pace şi dragoste care domnea printre deţinuţii din camera 4 era ca un basm pe zbuciumările lui*

[109] Ibidem, pp.173-177.

lăuntrice. Dar încă nu văzuse tot. Urma să fie martorul unui gest care avea să-i salveze viaţa şi să-i facă încă o dată dovada adevăratului creştinism.

În calculele tactice ale politrucilor din Tg.-Ocna intrau şi elemente şocante. Aşa se explică faptul au permis să pătrundă în sanatoriu 10 grame de streptomicină pentru R.. A fost un adevărat pelerinaj. Toţi bolnavii se duceau să o vadă ca pe o minune, iar medicii săvârşeau un întreg protocol când o manevrau. R. a decis să dea această streptomicină lui Valeriu.

-Îţi mulţumesc din suflet, dar nu o pot primi, de ea depinde sănătatea ta! i-a zis emoţionat Valeriu.

-Eu nu sunt atât de grav bolnav şi condamnarea mea este mică. Am toate şansele să supravieţuiesc. Deci te rog să o primeşti! a insistat R..

B. a auzit şi a spus:

-Avem datoria să-l salvăm pe W.! El este un apostol al lui Hristos şi poate fi de folos oamenilor. Propun deci să-i dăm lui streptomicina.

Situaţia era delicată, căci atât pastorul cât şi Valeriu erau primii candidaţi la moarte apropiată.

-O voi da lui Valeriu, a hotărât stăpânul medicamentului.

Valeriu a ascultat liniştit şi a spus:

-Iată un prilej în care ne putem arăta dragostea pentru poporul evreu, dincolo de atitudinea lui faţă de Hristos. Sunt de părere să-i dăm lui W. streptomicina.

-Nu! s-a împotrivit R.. Rămân la prima mea hotărâre. Dorim să trăieşti, avem nevoie de astfel de oameni!

-Bine, a zis Valeriu. Primesc streptomicina şi-ţi mulţumesc. Sunt nevrednic de dragostea ta.

A luat deci streptomicina şi a dăruit-o, la rândul său, lui W.. Era atât de ferm în gestul lui, încât nici R. şi nici nimeni altcineva nu a putut obiecta. Acele 10 grame de streptomicină au salvat viaţa lui W.. El trăieşte, iar Valeriu s-a stins din viaţă. [110]

*

Legământul. *Cu fiecare zi ce trecea Valeriu se apropia de moarte. În ultimele luni de viaţă a fost vioi, bucuros, a scris pozii şi ne-a vorbit cu însufleţire.*

În ziua de prăznuire a Întâmpinării Domnului din 1952 ne-a chemat, pe mine şi pe Gheorghe [Jimboiu], şi ne-a spus:

-Doresc mult să slujim Domnului întru totul şi întru toate. Suntem fiii Bisericii şi nu ne vom despărţi de ea. Se deschide o eră nouă în lume, care trebuie umplută de duh, idei şi activităţi creştine. Creştinismul reînvie, dar sarcinile creştinilor sunt mari. Este vremea unui nou apostolat. De pe Golgota ne spune Domnul că oamenii sunt liberi şi sunt chemaţi la adevăr prin jertfă. Dar până la jertfă avem credinţa, pocăinţa, lupta, îndrăzneala, înfruntarea duşmanilor, însufleţirea oamenilor, vestirea Evangheliei la cei săraci şi oropsiţi, propovăduirea Fericirilor şi a Împărăţiei lui Dumnezeu – toate acestea şi altele sunt virtuţi şi metode pe care le descoperim în viaţa şi învăţătura Domnului. Împărăţia lui Dumnezeu, dacă nu începe acum, nu va exista nici eshatologic; de fapt ea a început cu Hristos şi se continuă prin lucrarea Duhului Sfânt. Există o unitate şi continuitate în lume şi în viaţă, deci să nu părăsim nici un plan al existenţei noastre, ci prin toate, în toate să fim creştini. Duşmanii sunt mulţi, din afară şi dinăuntru, dar să nu uităm că lupta noastră este cu domniile şi stăpâniile întunericului. Lumea secolului nostru nu are nicăieri o înfăţişare creştină. ***<u>Structura sufletească a omului „civilizat'' este lipsită de Dumnezeu.</u>*** *Biserica nu are putere. Sunt deci de înfruntat forţe uriaşe, apocaliptice. <u>Trebuie nebunia lui Hristos pentru a reîncreştina lumea.</u>* ***Însăşi formele civilizaţiei trebuie revăzute, căci oamenii au pierdut şi măsura şi ţinta.*** *Aici noi am descoperit pe Hristos, Biserica şi creştinătatea. Cred că e necesar să ne legăm a fi slujitorii lui Hristos şi ai oamenilor. Nu putem*

---

110 Ibidem, pp.177-178.

să ne mulţumim cu puţin, trebuie să năzuim totul în Hristos şi El va împlini toate prin cei ce-I slujesc. Purtăm în noi o experienţă atât de amarnică, încât am fost umpluţi cu lumină. M-am rugat îndelung înainte de a vă vorbi şi cred că Dumnezeu m-a îndemnat şi m-a luminat…Vă rog deci să-mi spuneţi dacă vreţi să ne legăm să-L slujim pe Hristos în forma care aici ni s-a descoperit. Modul de organizare va veni în timp. E loc şi pentru celibi şi pentru căsătoriţi. Nu avem de la cine lua binecuvântare, dar o cerem de Sus. Să ne rugăm împreună în această zi, ca o făgăduinţă făcută Domnului.

Valeriu rostea cuvintele limpede şi liniştit, încât lăsa impresia că nu din el, ci de la Hristos veneau îndrăzneala şi puterea cu care vorbea. Prevăzători datorită conjuncturii din temniţă, am făcut împreună o foarte scurtă rugăciune, prin care am pecetluit pe Hristos în sufletele noastre şi peste viaţa noastră toată. [111]

*

-Care sunt, Valeriu, năzuinţele creştine de azi?

-Acum şi în viitor sunt necesare două procese creştine: unul de reîncreştinare a creştinilor *şi altul de* încreştinare a necreştinilor. *Prin reîncreştinare înţelegem întărirea credinţei creştine, efortul de trăire autentic creştină, trepte de desăvârşire duhovnicească, comunitate creştină activă, solidară, frăţească şi definirea formulelor de viaţă creştină.* ***Dar creştinătatea a pierdut rolul ei mesianic şi nu mai are forţa istorică necesară de polarizare, de îndumnezeire a lumii. În acest fel, ea lasă spaţiu liber pentru păgâni, atei şi iudei. Cine crede fără a fi şi un misionar, acela încă n-a cunoscut frumuseţea credinţei.***

-Crezi, Valeriu, că tradiţionalismul, deci şi creştinismul, înseamnă trăire în trecut?

-Nicidecum. Creştinismul e actualitate, e Hristos în actualitate. Dacă viaţa e unică şi mereu nouă, cum am putea trăi în trecut? Şi dacă viaţa a ajuns la formele actuale, cum ar putea să nege trecutul? ***Prin tradiţie nu trăim în trecut, ci dăm continuitate Duhului Sfânt, acum şi în vecii vecilor.*** *Cu discernământ, cu grijă, cu înţelepciune trebuie să învăţăm din tradiţie cele necesare în actualitate şi în viitor.*

-Crezi, Valeriu, că putem trăi în perspectiva eshatologică, rupţi de lume, de istorie, de actualitate?

-O astfel de teorie este pe cât de absurdă, pe atât de ipocrită. Veşnicia începe acum. Numai dacă trăim veşnicia acum o vom avea eshatologic, altfel o pierdem. Deci, creştinii fac istorie, dar nu se confundă cu istoria, căci numai năzuind necontenit spre veşnicie vom avea lumina şi puterea de a face din istorie trepte mereu noi, mereu mai sus către Împărăţia lui Dumnezeu.

-Ce este necesar pentru a zidi lumea creştină?

-Este bine să ne orientăm după exemplul clasic al comunităţii apostolice: să cunoaştem bine învăţătura creştină pentru a-i vedea aplicabilitatea în actualitate; să ne unim într-o lucrare solidară, în lumina şi sub călăuzirea Duhului Sfânt; să trăim într-o comunitate obştească a dragostei, care să fie după voia lui Dumnezeu; să ne rugăm, să liturghisim, să ne unim cu Hristos, ca prin harul şi darul Lui să fim în Împărăţia Lui.

-Valeriu, care sunt factorii care mântuiesc lumea?

-Am putea spune că este unul singur: Dumnezeu; şi n-am greşi, căci de la El este totul şi prin El se va desăvârşi lumea. Dar procedând astfel, n-am înţelege bine omul, viaţa şi natura. Deci sunt doi factori care decid destinul lumii: Dumnezeu şi omul, pogorârea lui Dumnezeu şi năzuinţa omului spre cer, harul dumnezeiesc şi voinţa omului. ***Conlucrarea lui Dumnezeu cu omul este cheia mântuirii lumii.***

-Putem prezenta lumii un plan creştin concret de viaţă şi guvernare?

-Creştinii propun lumii o spiritualitate, iar lumea trebuie să găsească formele de viaţă corespunzătoare ei în actualitate. Fundamentarea lumii pe credinţă este o reîmprospătare

---

[111] Ibidem, pp.184-185.

necurmată a Evangheliei. Duhul apostolic şi martiric trebuie să rămână mereu viu. Năzuinţele sfinte trebuie să vibreze necontenit în lume. Năzuim spre o lume creştină, arzând în flacăra credinţei şi a iubirii, urmând patimile şi martiriul, preamărind Învierea, Schimbarea la faţă şi Înălţarea. [112]

*

„Să duceţi duhul mai departe!'' *Era tot mai epuizat. Gâtul nu putea să mai susţină capul, deci l-am sprijinit eu cu mâna. Am trăit atunci cu simţământul că se dezvăluie tainele creaţiei, că tălpile picioarelor aveau sub ele un fel de pânză care mă susţinea, iar sufletul a avut sentimentul plinătăţii. Am fost atât de fericit în orele acelea, încât niciodată nu voi uita. Şi în veşnicie nu-mi doresc o stare mai înaltă decât aceea, căci atunci eram plin, deplin fericit. Cred că Hristos era prezent în Valeriu. Numai aşa îmi pot explica starea lui de har, cât şi uimirea mea şi a prietenilor care au participat la acel moment.*

Cu ultimele puteri, Valeriu mi-a spus:

-În primul rând gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Vă rog mult să-L urmaţi, să-L slăviţi şi să-L slujiţi. <u>Sunt fericit să mor pentru Hristos.</u> Lui îi datorez darul de azi. Totul e o minune. <u>Eu plec, dar voi aveţi de purtat o cruce grea şi o misiune sfântă.</u> În măsura în care mi se va îngădui, de acolo de unde mă voi afla mă voi ruga pentru voi şi voi fi alături de voi. <u>Veţi avea multe necazuri. Fiţi tari în credinţă, căci Hristos îi va birui pe toţi vrăjmaşii. Îndrăzniţi şi rugaţi-vă! Păziţi neschimbat Adevărul, dar să ocoliţi fanatismul.</u> Nebunia credinţei este putere dumnezeiască, dar tocmai prin aceasta ea este echilibrată, lucidă şi profund umană. Să-i iubiţi şi să-i slujiţi pe oameni. Au nevoie de ajutor, căci duşmani prădalnici caută să-i înşele. ***<u>Ateismul va fi învins, dar să fiţi atenţi cu ce va fi înlocuit!</u>*** *[Notă: Părintele Serafim Rose indica clar, încă din 1982, echivalentul ,,democratic'' al ateismului comunist: <u>,,civilizaţia Disneyland'', adică o viaţă de distracţii, plăceri, confort şi jucării pentru oameni mari. Mesajul acestei civilizaţii a eului - ,,Trăieşte pentru prezent! Relaxează-te! Simte-te bine!'' – se propagă actualmente cu o forţă uluitoare în România şi în toate statele foste comuniste</u>.* ***E un mod mai perfid – dar cu atât mai primejdios – de a spune omului că trebuie să uite de Dumnezeu şi de orice altă viaţă decât cea de acum, adică de a-l duce la pieirea veşnică*** *(Ierom. Damaschin…N. ed.)]*

Din când în când se oprea pentru a-şi reface puterile.

-Vă mulţumesc din suflet pentru tot ce aţi făcut pentru mine. Rog să mă iertaţi…Să mă ierte orice om faţă de care am greşit cu ceva…Gândesc cu multă dragoste la mama şi surioarele mele. Doresc să meargă pe calea Domnului. Vă rog să aveţi grijă de ele…Testamentul meu este cuvântul de azi. <u>Creştinătatea trebuie să pună un început nou, mai curat, mai aproape de adevăr… Rog oamenii politici creştini să ia seama la Hristos şi să urmeze învăţăturii Sale. Ei sunt încărcaţi cu foarte mari răspunderi…</u>

Trecuse de ora doisprezece. Afară ningea cu fulgi mari, catifelaţi, care se zbenguiau în văzduh. Bolnavii au servit masa. Valeriu via şi se stingea în acelaşi timp. Respira greu. Vorbea tot mai rar. Eu eram tot mai profund mişcat.

-Ioane, a zis el, să duceţi duhul mai departe! Aici a lucrat Dumnezeu!

A urmat o pauză îndelungată. S-a congestionat puţin la faţă şi apoi a redevenit senin, frumos, fericit. A putut să mai rostească:

-S-a sfârşit!

A ridicat ochii albaştri spre cer şi am văzut cum se descoperea în ei minuni tot mai adânci, tot mai uimitoare. Totul era făcut din lumină nepământească, dar real, un fel de realitate desăvârşită, a cărui vedere te face fericit. Plângeam în hohote.

---

[112] Ibidem, pp.505-506.

Şi-a dat sufletul către orele 13, în ziua de 18 februarie 1952. Clopotele de la schit au prins să vestească. Lacrimile mele au încetat. [113]

*

La mormântul lui nu a fost pusă nici o cruce şi nici nu i s-a scris numele nicăieri.

El a rămas viu şi prezent între noi. Mulţi l-au visat în zilele următoare. Vestea despre viaţa lui a străbătut toate temniţele şi mulţi îl pomenesc cu evlavie. [...] După ce Valeriu a plecat dintre noi, R. W. mi-a cerut să-l botez ortodox, cu numele de Valeriu. L-am amânat până în vară, ca să-i dau prilej să cugete bine. I-am explicat că nu trebuie să se grăbească, întrucât consecinţele spirituale şi bisericeşti sunt mari. El însă dorea cu ardoare viaţa în Hristos cel Adevărat. Dorea să se mântuiască, fiindcă văzuse aievea cum poate intra un om în Împărăţia veşnică.

În urma stăruinţelor lui, i-am împlinit dorinţa. Datorită prigoanei în care trăiam acolo, nu am făcut public acest act. O anumită îngrijorare stăruia în sufletul meu şi căutam să-l ocrotesc pe W. Atâta vreme cât am fost împreună, el creştea în adevăr, iubire şi smerenie.

*Dar în toamna lui 1952 eu am fost expediat din Tg.-Ocna la Caransebeş, apoi la Galaţi şi Aiud, şi de atunci nu l-am mai văzut. Din puţinele cercetări ce le-am făcut, **am aflat cu durere că nu s-a comportat ca un creştin ortodox**. A fost eliberat în 1955 şi până la rearestare a activat tot la luterani şi neoprotestanţi.*

În 1958, mie şi multor deţinuţi din Târgu-Ocna, ce fuseseră eliberaţi, ni s-a intentat un monstruos proces, fiind acuzaţi de ,,organizare legionară contrarevoluţionară'' cu scopul ,,de a răsturna Republica''. Eu nici măcar nu fusesem liber. Nimeni nu se organizase. Nimic nu era adevărat din acest proces, decât dragostea şi trăirea creştină din Târgu-Ocna, care avusese ca centru de polarizare pe Valeriu.

*A fost arestat şi R. W., dar fiind evreu, Securitatea nu l-a introdus în lotul nostru, ci în altul, al sectanţilor, şi tuturor ne-a dat pedepse maxime. Deci până în 1964 R. W. a fost iarăşi întemniţat, de această dată la Gherla. A lăsat impresii contradictorii pe unde a trecut, iscând admiraţie, dar şi mai multă repulsie. **Nu se declara ortodox.***

După ce ne-am eliberat, eram urmăriţi şi terorizaţi şi nu ne-am întâlnit, deşi aş fi vrut mult să-l văd. Nu ştiu dacă el şi-a dorit să mă vadă. La scurt timp americanii l-au cerut guvernului român şi a plecat în S.U.A. S-a stabilit undeva în California. Am auzit că a făcut declaraţii anticomuniste în faţa senatului american şi a creat o organizaţie creştină cu care colindă toate ţările, fiind ascultat cu viu interes.

Am auzit, de asemenea, că ar fi scris mai multe cărţi. Nu le-am citit, dar, interesându-mă de ele, am înţeles că a ascuns tot ce văzuse, trăise şi simţise în Târgu-Ocna. A uitat adevărul ortodox. A uitat că a fost botezat. L-a uitat pe Valeriu. În tot acest timp, creştinii minunaţi pe care el i-a descoperit în Târgu-Ocna se sting în temniţa cea mare a comunismului.

Când am înţeles că în ţară nu puteam face absolut nimic, că duhul adevăratului creştinism, pe care Valeriu ne rugase să-l ducem mai departe, nu putea fi nici măcar mărturisit, am decis să apelez la R. W., ca să mă ajute, cu relaţiile pe care le avea, să ajung în America. În acest scop am trimis pe cineva la el.

Prima reacţie a fost pozitivă. R. W. mi-a scris chiar două ilustrate, dar apoi brusc a refuzat orice ajutor şi orice contact cu mine. Mi-a comunicat doar scurt că americanii nu mă vor acolo deoarece sunt ,,fascist''. Profund îndurerat de evoluţia conştiinţei lui R. W., relatez toate acestea sincer şi obiectiv, ca un document de memorat. [114]

---

[113] Ibidem, pp.188-190.
[114] Ibidem, pp.190-199.

PRINCIPALELE OBIECTIVE ALE MARXISMULUI: DISTRUGEREA RELIGIEI CREŞTINE ŞI SĂRĂCIREA ŢĂRILOR ORTODOXE

Ar fi oare marxismul discreditat dacă lumea ar şti despre legăturile lui cu satanismul? Se găsesc oare suficient de mulţi oameni care să nu rămână nepăsători în faţa acestei chestiuni?

Marxismul reprezintă marea bulversare a vieţii moderne. *Indiferent de părerea pe care o aveţi despre această doctrină, indiferent dacă credeţi sau nu că Satan există, indiferent de ceea ce credeţi despre faptul că* ***în anumite cercuri se practică închinarea la Diavol****, vă invit să parcurgeţi cu atenţie şi să judecaţi cu luare aminte documentaţia pe care o prezint în paginile care urmează.*

Cred că acest lucru ar putea să vă ajute să vă orientaţi în cadrul confruntărilor dumneavoastră cu marxismul. [115]

*

Astăzi o treime din populaţia lumii este marxistă. Într-o formă sau alta, marxismul a găsit numeroşi adepţi şi în ţările capitaliste. [...] Se spune că Marx i-ar fi iubit pe oameni, fiind stăpânit de o singură idee: cum să vină în ajutorul maselor exploatate. El susţinea că sistemul capitalist îi sărăceşte pe oameni. Odată înlăturat acest sistem perimat, după o perioadă de tranziţie şi de dictatură a proletariatului, va apărea o societate în care fiecare individ va lucra după capacitatea sa în fabrici şi ferme aparţinând colectivităţii, fiind retribuit după nevoile sale. Atunci nu ar mai exista nici un stat care să-l ***constrângă*** *pe individ, nici războaie, nici revoluţii, ci o numai o veşnică înfrăţire universală.*

Pentru a realiza fericirea maselor, nu este însă suficientă numai răsturnarea capitalismului. Marx scrie: „ Pentru o reală fericire a maselor, este necesară **nimicirea religiei ca fericire iluzorie a omului**. Chemarea adresată maselor de a nu-şi mai face iluzii cu privire la condiţiile lor este o chemare la abandonarea condiţiei care necesită iluzii. Ca atare, critica religiei este critica acestei văi a plângerii a cărei aureolă este religia.''

Se spune că Marx s-ar fi pronunţat împotriva religiei din pricină că aceasta ar împiedica realizarea idealului comunist, pe care el îl considera ca singura soluţie viabilă pentru problemele acestei lumi. Astfel îşi argumentează marxiştii atitudinea lor şi, din păcate, sunt şi oameni ai Bisericii care oferă aceleaşi explicaţii. [...] Marxismul îi impresionează pe unii oameni din cauza succesului său, însă ***succesul nu trebuie confundat cu valoarea****. Vracii au şi ei adeseori succes. Succesul poate valida atât adevărul cât şi minciuna. Dimpotrivă, eşecul poate fi constructiv atunci când deschide calea către un adevăr mai adânc. Astfel că unele dintre lucrările lui Marx ar trebui analizate făcând abstracţie de succesul lor (în special mediatic sau completat de mass-media aservită - n.a.).* [116]

*

La început, Marx a avut convingeri creştine. Când a terminat liceul, în certificatul său de absolvent, în dreptul rubricii ,,Cunoştinţe de religie'' erau scrise următoarele cuvinte:

,,Cunoştinţele sale despre credinţa şi morala creştină sunt destul de clare şi bine asimilate. El cunoaşte într-o oarecare măsură şi istoria Bisericii Creştine.''

Cu toate acestea, într-o teză scrisă în aceeaşi perioadă, Marx repetă de şase ori cuvântul ***,,a distruge''****, cuvânt pe care colegii săi nu l-au folosit nici măcar o singură dată în decursul acestui examen. De aceea, el a fost poreclit ,,Distruge''. Era normal ca el să vrea să distrugă, de vreme ce numea omenirea ,,gunoi omenesc'', afirmând: ,,Pe mine nu mă vizitează nimeni – ceea ce îmi convine – pentru că oamenii de astăzi pot să mă...(expresie obscenă). Toţi sunt ticăloşi.''*

---

[115] Richard Würmbrand, ***Marx şi satan***, Ed. Stephanus, Bucureşti, 1994, pp.6-7.
[116] Ibidem, pp.9-11.

La puţin timp după ce Marx a obţinut acest certificat, ceva misterios s-a petrecut în viaţa lui: a devenit un spirit fervent antireligios. Un cu totul alt Marx a început să se contureze.

*El scrie într-una din poeziile sale: „Vreau **să mă răzbun** pe Acela Care domneşte deasupra tuturor.'' Aşadar, el era convins că există Unul care domneşte deasupra tuturor, dar Îl duşmănea, deşi Cel de Sus nu-i făcuse nici un rău. [...] La vârsta la care majoritatea tinerilor sunt însufleţiţi de idealuri altruiste, pregătindu-se pentru viitoarea lor carieră, tânărul Marx scrie următoarele versuri (poemul* **Strigătul unui deznădăjduit**):

Astfel, un Dumnezeu mi-a smuls totul, / În blestemul şi tortura destinului. / Toate lumile Lui s-au dus fără întoarcere! / Nimic altceva nu mi-a rămas decât răzbunarea. / Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului, / Vârful lui va fi rece şi înspăimântător, / Groaza superstiţioasă – îi va fi fortăreaţă. / Agonia cea mai neagră – îi va fi căpătâi. / Cel ce-l va privi cu un ochi sănătos, / Se va întoarce palid ca moartea şi mut, / Cuprins de morbul morţii oarbe şi îngheţate, / Fie ca fericirea lui să-i pregătească moartea.

Marx visa să distrugă lumea creată de Dumnezeu. Într-un alt poem, el a spus: Atunci voi fi în stare să merg triumfător, / *Ca un zeu, printre ruinele împărăţiilor. / Fiecare din cuvintele mele este foc şi acţiune. / Pieptul meu este la fel ca cel al Creatorului...*

*Cuvintele „Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului'' precum şi mărturisirea că cel ce stă pe acest tron va emana numai groază şi agonie, amintesc de laudele îngâmfate ale lui Lucifer: **„Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu''** (Isaia 14: 43).*

Poate că nu este o simplă coincidenţă faptul că Bakunin, care a fost mult timp unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Marx, scria:

„Trebuie să-l adori pe Marx ca să fii iubit de el. Trebuie cel puţin să-ţi fie frică de el ca să te tolereze în preajma lui... Marx este atât de mândru, până la ticăloşie şi nebunie.'' [117]

*

De ce îşi doreşte Marx un astfel de tron? Răspunsul se află în puţin cunoscuta dramă, intitulată Ulanem*, scrisă de el tot în timpul studenţiei. Pentru a explica acest titlu, este necesară o digresiune.*

***Unul din ritualurile bisericii sataniste este liturghia neagră, pe care o face un preot al Satanei la miezul nopţii.** În sfeşnice se pun invers lumânări negre. Preotul poartă odăjdii îmbrăcate însă pe dos, cu căptuşeala în afară. El spune tot ce este scris în cartea de rugăciuni, însă citeşte totul de la sfârşit la început. Numele sfinte ale lui Dumnezeu, Isus şi Maria sunt citite invers. Un crucifix este fixat cu partea de sus în jos sau este călcat în picioare. Trupul unei femei goale serveşte drept altar. O azimă sfinţită furată dintr-o biserică, pe care a fost scris numele lui Satan, e folosită în bătaie de joc pentru împărtăşanie. În timpul acestei slujbe negre se arde o Biblie. Toţi cei prezenţi promit că vor săvârşi toate cele şapte păcate de moarte, aşa cum sunt enumerate în catehismul catolic, şi că nu vor face nici o faptă bună. Urmează o orgie.*

Închinarea la Diavolul este foarte veche. Biblia are multe de spus şi de condamnat în această privinţă. De exemplu, evreii – deşi au primit de la Dumnezeu adevărata religie – s-au abătut uneori de la credinţa lor şi **„au adus jertfe dracilor''** *(Deuteronom 32: 17). Mai târziu, regele Ieroboam al Israelului a instituit preoţi pentru idoli (2 Cronici 11: 15). [...] În mod elocvent,* Ulanem *este o inversare a unui nume sfânt, anagrama lui Emanuel – un nume biblic al lui Isus – care în ebraică înseamnă* „Dumnezeu este cu noi''. *Astfel de inversări de nume sunt frecvent practicate în magia neagră.*

Vom putea înţelege drama Ulanem *numai dacă vom citi mai întâi o bizară confesiune făcută de Marx în poemul intitulat „Trubadurul'':*

---

[117] Ibidem, pp.12-15.

Aburi infernali se ridică şi umplu creierul, /Până când înnebunesc şi inima mi se schimbă cu desăvârşire. / Vezi această sabie? / Prinţul întunericului / Mi-a vândut-o. / Pentru mine el este cel care măsoară timpul şi dă semnalul, / Cu tot mai multă îndrăzneală interpretez **dansul morţii**.

Aceste versuri capătă o semnificaţie aparte atunci când aflăm că în riturile unei iniţieri mai înalte în biserica satanistă, candidatului respectiv i se vinde o sabie vrăjită care îi asigură succesul. Acesta o plăteşte semnând, cu sângele luat de la încheietura mâinii sale, un legământ conform căruia, după moarte, sufletul său va aparţine Satanei. [118]

*

În Faust, *Satan este numit duhul care neagă totul. Aceasta este chiar atitudinea lui Marx. El scrie despre ,,critica necruţătoare a tot ceea ce există'', ,,războiul contra situaţiei din Germania'', adăugând că ,,prima obligaţie a presei este de a submina fundamentele actualului sistem politic''. Marx se autocaracteriza drept ,,cel mai înverşunat duşman al aşa-zisului tip pozitiv''.*

Secta satanică nu este materialistă. Ea crede în viaţa veşnică. Ulanem, personajul prin care vorbeşte Marx nu se îndoieşte de ea, acceptând-o însă ca pe o viaţă de ură împinsă până la paroxism. Să menţionăm şi faptul că pentru duhurile necurate veşnicia înseamnă chin. Demonii Îi reproşau Domnului Isus: ***„Ai venit să ne chinuieşti înainte de vreme?''*** *(Matei 8: 29). Marx are aceeaşi obsesie [...] Acum începem să înţelegem ce s-a întâmplat cu tânărul Marx. El avusese convingeri creştine, însă nu a dus o viaţă consecventă. Corespondenţa sa cu tatăl său dovedeşte că risipea sume mari de bani pentru plăceri şi că, din această cauză ca şi din altele, era într-o continuă ceartă cu autoritatea părintească. Apoi, se pare că* ***Marx a fost prins în mrejele bisericii sataniste şi a primit iniţierea respectivă. Satan, pe care adoratorii săi îl văd în timpul orgiilor lor halucinante, vorbeşte realmente prin aceştia. În felul acesta, Marx nu este decât purtătorul de cuvânt al lui Satan, atunci când spune: „Doresc să mă răzbun pe Cel care domneşte deasupra tuturor''*** *(poemul ,,Strigătul unui deznădăjduit'').* [119]

*

După ce a atins acest stadiu în gândirea sa, Marx l-a întâlnit pe ***Moses Hess, omul care a exercitat cea mai importantă influenţă asupra sa, cel care l-a făcut să îmbrăţişeze idealul socialist*** **(părintele sionismului şi masoneriei…- n.a.)**.

Hess îl numeşte ,,Dr. Marx – idolul meu, cel care va da ultima lovitură religiei şi politicii medievale.'' ***A da o lovitură religiei – acesta era obiectivul primordial al lui Marx, nicidecum socialismul.***

Georg Jung, un alt prieten al lui Marx din acea vreme, se pronunţă mai categoric în acest sens, afirmând în 1841, că Marx Îl va izgoni în mod cert pe Dumnezeu din cer şi îl va da în judecată. ***Marx consideră creştinismul drept una dintre cele mai imorale religii. Nu este de mirare, deoarece Marx credea acum că creştinii din vechime măcelăriseră oameni şi le mâncaseră carnea.***

Iată deci ce aşteptau de la Marx cei care l-au iniţiat în misterele satanismului. Nu există nici un temei pentru a afirma că Marx ar fi fost însufleţit de nobilul ideal de a ajuta omenirea, că ar fi văzut în religie o piedică în calea realizării acestui ideal şi că din această cauză ar fi adoptat o atitudine antireligioasă. Dimpotrivă, ***Marx ura orice noţiune care trimite la Dumnezeu sau care ţine de domeniul divinităţii. El hotărâse să fie omul care să-L izgonească pe Dumnezeu – asta înainte de a se dedica socialismului care nu era decât momeala cu ajutorul căreia să-i ademenească pe muncitori şi pe intelectuali să îmbrăţişeze acest ideal diabolic.*** [120]

*

[118] Ibidem, pp.15-17.
[119] Ibidem, pp.19-20.
[120] Ibidem, pp.28-29.

Una din particularităţile magiei negre – după cum am menţionat mai înainte – este inversarea numelor. Procedeul inversiunii penetrează atât de adânc modul de a gândi al lui Marx, încât acesta îl foloseşte pretutindeni. Astfel, Marx a răspuns la cartea lui Proudhon, Filosofia mizeriei *printr-o altă carte intitulată* Mizeria filosofiei. *De asemenea, el scria: „Trebuie să folosim în locul armei criticii, critica armelor.''*

Iată alte câteva exemple de inversări din scrierile lui Marx:

„Să nu căutăm enigma evreului în religia lui, ci să căutăm enigma religiei în adevăratul evreu.''; „Luther a transformat credinţa în autoritate, pentru că a restaurat autoritatea credinţei. El i-a transformat pe preoţi în laici, pentru că i-a transformat pe laici în preoţi.''

Marx foloseşte această tehnică în multe locuri. El cultivă ceea ce s-ar putea numi ***stilul tipic satanic****.*

Pe vremea lui Marx, bărbaţii obişnuiau să poarte barbă, însă nu ca a lui, şi nu aveau părul lung. Înfăţişarea lui Marx era caracteristică discipolilor Ioanei Southcott, o preoteasă a unei secte oculte, care pretindea că se află în legătură cu demonul Shiloh.

Este ciudat faptul că la vreo 60 de ani după moartea acesteia, în 1814, „la grupul Chatham al adepţilor lui Southcott s-a alăturat un soldat, pe nume James Witte, care, după terminarea stagiului militar în India, s-a întors acasă şi a preluat conducerea locală a sectei, dezvoltând în continuare doctrinele Ioanei… cu o tentă de comunism.'' [121]

*

Marx nu a vorbit prea des în public despre metafizică, dar putem deduce opiniile sale în această privinţă de la oamenii din anturajul său. Unul din tovarăşii săi de la Internaţionala I, a fost Mihail Bakunin, un anarhist rus, care a scris:

„Diavolul reprezintă revolta satanică împotriva autorităţii divine, revoltă în care vedem germenul fecund al tuturor **mişcărilor de eliberare a omului** – revoluţia. Socialiştii se recunosc unul pe altul prin cuvintele: «În numele celui care a suferit o mare nedreptate».

Satan este eternul revoltat, primul liber cugetător şi eliberator al omenirii. El îl face pe om să se ruşineze de animalica sa ignoranţă şi ascultare; el îl eliberează, pune pe fruntea sa **pecetea libertăţii şi a umanităţii**, îndemnându-l să nu se mai supună şi să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului.''

Bakunin nu numai că-l laudă pe Lucifer, ci are şi un program concret de revoluţie, însă nu cu scopul de a-i elibera pe săraci de sub exploatarea celor bogaţi. El scrie:

„În această revoluţie va trebui să-l trezim pe Diavol în sufletul oamenilor, să aţâţăm patimile cele mai josnice.''

Marx a organizat împreună cu Bakunin prima Internaţională care a susţinut acest program ciudat.

În Manifestul Comunist *Marx şi Engels susţin că* „proletarul vede în lege, morală şi religie nişte prejudecăţi burgheze în spatele cărora stau la pândă tot atâtea interese burgheze.''

Bakunin arată că Proudhon, un alt important gânditor socialist şi, în acea perioadă, prieten cu Marx, „se închină şi el lui Satan''. Hess îl prezentase pe Marx lui Proudhon care, ca şi Marx, îşi tundea părul după tipicul celor din secta satanistă a Ioanei Southcott, din secolul al XIX-lea.

Proudhon, în Filozofia mizeriei*, a declarat că Dumnezeu este prototipul nedreptăţii:* „Dobândim **cunoaşterea** în ciuda lui Dumnezeu, alcătuim societatea în ciuda Lui. Fiecare pas înainte este o victorie asupra Dumnezeirii.'' *El exclamă:* „Vino, Satan, tu, cel ponegrit de oamenii de rând şi de regi. Dumnezeu este prostie şi laşitate; Dumnezeu este prefăcătorie şi falsitate; Dumnezeu este rău. Acolo unde oamenii se proştern în faţa unui altar, omenirea, sclava regilor şi a preoţilor, va fi condamnată… Jur, Dumnezeule, cu mâna întinsă spre ceruri, că tu nu eşti nimic altceva decât un executant al raţiunii mele, sceptrul conştiinţei mele… Dumnezeu este

[121] Ibidem, pp.30-31.

în mod esenţial necivilizat, antiliberal, antiuman.'' *[Am reprodus acest pasaj virulent, mai ales pentru ultimele cuvinte, care exprimă un anumit mesaj prin deducţie: Diavolul ar fi prin urmare* ***promotorul civilizaţiei*** *(nu şi al culturii!, al ,,civilizaţiei manierate'', de tipul celei subliniate încă de la Erasmus din Rotterdam… - n.a.),* ***promotorul liberalismului dus la extremă*** *(comunismul, venit prin filieră liberal-socialistă…- n.a.)* ***şi umanismului*** *(filosofiei care a pus în centrul universului omul…- n.a.)]*

Proudhon declară că Dumnezeu este rău pentru că omul – creaţia Sa – este rău. Astfel de gânduri nu reprezintă o noutate. Ele alcătuiesc conţinutul obişnuit al predicilor din cultul satanic.

Mai târziu, Marx s-a certat cu Proudhon şi a scris o carte pentru a combate ideile din cartea acestuia, Filozofia mizeriei*. Dar Marx a contestat numai doctrine economice de mică importanţă. El nu are nici o obiecţie faţă de răzvrătirea demonică a lui Proudhon împotriva lui Dumnezeu.*

Heinrich Heine, binecunoscutul poet german, a fost un al treilea prieten intim al lui Marx. Şi el era un adorator al lui Satan. El scrie: ,,Am chemat Diavolul şi el a venit, / Trebuie să-i examinez faţa cu uimire; / Nu este hidos, nu şchioapătă, / Este un bărbat atrăgător, fermecător.'' (,,Marx a fost un mare admirator al lui Heinrich Heine…Relaţiile dintre ei au fost calde şi intime.'')

De ce l-a admirat Marx pe Heine? Poate din cauza unor gânduri ca acestea:

,,Aş vrea să am câţiva copaci frumoşi în faţa uşii şi dacă bunul Dumnezeu vrea să mă fericească pe deplin, atunci îmi va acorda bucuria de a vedea şase sau şapte din duşmanii mei spânzuraţi de aceşti copaci. După moartea lor, cu o inimă plină de compasiune, le voi ierta tot răul pe care mi l-au făcut în timpul vieţii. Da, trebuie să-i iertăm pe duşmanii noştri dar nu înainte de a-i vedea spânzuraţi. Nu sunt răzbunător. Aş vrea să-mi iubesc duşmanii. Dar nu-i pot iubi înainte de a mă fi răzbunat. Abia atunci inima mea se deschide pentru ei. Atâta vreme cât nu te răzbuni, amărăciunea persistă în inimă.''

Ar dori oare vreun om cumsecade să fie prieten intim cu cineva care gândeşte în felul acesta?

Dar Marx şi cei din anturajul său gândeau exact în felul acesta. [122]

*

Lunaciarski, un filozof important care fusese ministrul educaţiei în U.R.S.S. scria, în revista Socialism şi Religie*, că Marx a renunţat la orice legătură cu Dumnezeu punându-l în schimb pe Satan în fruntea coloanelor de proletari în marş.*

Este esenţial ca în legătură cu acest aspect să subliniem faptul că ***Marx şi tovarăşii săi, deşi se declaraseră împotriva lui Dumnezeu, nu erau atei, aşa cum pretind a fi marxiştii de astăzi ceea ce înseamnă că acuzându-L şi insultându-L făţiş pe Dumnezeu, ei urau un Dumnezeu în care totuşi credeau (ca şi celebrul filosof german Nietzsche - n.a.). Ei nu contestau existenţa lui Dumnezeu (ca Nietzsche, care a ,,demonstrat'' că ,,Dumnezeu a murit'' - n.a.), ci supremaţia Lui.***

Când a izbucnit revoluţia la Paris, în 1871, comunardul Flourens a declarat: ,,Vrăjmaşul nostru este Dumnezeu. Ura faţă de Dumnezeu este începutul înţelepciunii.''

Marx i-a elogiat foarte mult pe comunarzi, care proclamau această ură. Dar ce legătură are aceasta cu o distribuire mai justă a bunurilor sau cu îmbunătăţirea instituţiilor sociale? Aceste revendicări nu sunt decât capcanele ideologice care ascund adevăratul scop: desfiinţarea lui Dumnezeu şi a închinării la El. Astăzi avem dovada clară că se urmăreşte un astfel de scop în ţări ca Albania şi Coreea de Nord, unde toate bisericile, moscheele şi pagodele au fost închise.[123]

---

[122] Ibidem, pp.31-34.
[123] Ibidem, pp.34-35.

*

Toţi sataniştii activi au vieţi răvăşite. Acesta a fost şi cazul lui Marx.

Arnold Künzli, în cartea sa Karl Marx – O psihogramă*, descrie viaţa lui Marx, referindu-se şi la sinuciderea a două din fiicele sale şi a unui ginere. Trei dintre copiii săi au murit din cauza subnutriţiei. Fiica sa Laura, căsătorită cu socialistul Laforgue, a înmormântat pe trei dintre copiii ei. O altă fiică a lui Marx, Eleonor, a hotărât să se sinucidă împreună cu soţul ei. Ea a murit, iar el s-a răzgândit în ultimul moment.*

Marx nu s-a simţit obligat să-şi întreţină familia, deşi ar fi putut s-o facă foarte uşor datorită cunoaşterii unor limbi străine pe care le stăpânea foarte bine. A preferat să cerşească de la Engels. A avut un copil nelegitim cu servitoarea lui, Helen Demut. Mai târziu a atribuit paternitatea acestui copil lui Engels, care a acceptat toată această comedie. [...] De-a lungul vieţii sale, Marx a primit de la Engels circa 6 milioane de franci – după cum informează Institutul Marx – Engels.

Cu toate acestea, Marx jinduia tot timpul să moştenească averi. În timp ce un unchi de-al său era în agonie, Marx i-a scris lui Engels: ,,Dacă moare câinele, voi ieşi din încurcătură'', la care Engels îi răspunde: ,,Te felicit pentru că s-a îmbolnăvit cel care te-a împiedicat să intri în posesia moştenirii şi sper ca nenorocirea să se întâmple chiar acum.''

,,Câinele'' a murit, iar la 8 martie 1855, Marx scria:

,,Un eveniment foarte fericit. Ieri ni s-a comunicat moartea unchiului soţiei mele, în vârstă de nouăzeci de ani. Soţia mea va primi aproximativ o sută de lire sterline, poate chiar şi mai mult, dacă nu cumva bătrânul câine a lăsat o parte din banii săi doamnei care-i administra casa.''

Marx nu avea sentimente mai bune nici faţă de rudele care-i erau mult mai apropiate decât acest unchi. De pildă, el nu vorbea cu mama lui. În decembrie 1863 Marx i-a scris lui Engels:

,,Acum două ore a sosit o telegramă prin care sunt anunţat că mama a murit. Soarta a vrut să ia din viaţă un membru al familiei. Eu eram deja cu un picior în groapă dar în împrejurările actuale, sunt mai necesar decât bătrâna. Trebuie să mă duc la Trier pentru moştenire.''

Asta este tot ceea ce Marx a avut de spus la moartea mamei sale.

Relaţiile dintre Marx şi soţia lui erau destul de proaste. Ea l-a părăsit de două ori, dar s-a întors de fiecare dată. Iar el nu a fost prezent nici măcar la înmormântarea ei.

Aflându-se mereu în nevoi pecuniare, Marx a risipit mulţi bani la bursă, unde el – marele economist – nu ştia decât să piardă.

Marx era un intelectual de mare calibru, ca şi Engels. Totuşi, corespondenţa lor abundă în obscenităţi, neobişnuite pentru această clasă socială. Expresiile grosolane sunt frecvent utilizate, dar ***nu există nici măcar o singură scrisoare în care vreunul dintre ei să pomenească despre idealul umanist sau socialist****.*

Deoarece biserica satanistă este extrem de secretă, avem numai vagi indicii despre posibilele legături ale lui Marx cu această sectă. Viaţa lui răvăşită constituie însă, neîndoielnic, încă o verigă în înlănţuirea dovezilor aduse până acum. [124]

*

Centrul sataniştilor din Londra este cimitirul Highgate, unde a fost înmormântat Marx. La mormântul lui sunt oficiate misterioase rituri de magie neagră. Acolo a fost locul de inspiraţie al ,,vampirului'' Highgate, care a atacat mai multe fete în anul 1970.

Hua Kuo-Feng, conducătorul Chinei comuniste, a ţinut un moment de reculegere la acest mormânt. [...] Engels scria în Anti-Duhring*:* ,,Dragostea universală faţă de oameni este o absurditate.'' *Iar într-o scrisoare adresată unui prieten, susţinea:* ,,Noi avem nevoie mai degrabă de ură, decât de dragoste, cel puţin în acest moment.''

---

[124] Ibidem, pp.38-41.

Che Guevara a învăţat bine lecţia marxistă. În scrierile sale se pot recunoaşte sentimentele lui Engels:

„Ura este o parte componentă a luptei, ura nemiloasă contra duşmanului, o ură care-l înalţă pe revoluţionar deasupra limitelor omeneşti, făcând din el o maşină eficace care distruge şi ucide cu sânge rece.'' *[...] Marx scria în* Manifestul Partidului Comunist*: ,,Comuniştii îi detestă pe cei care îşi ascund gândurile şi intenţiile. Ei declară deschis că scopul lor nu poate fi realizat decât printr-o* <u>*răsturnare a întregii structuri sociale existente*</u>*.''*

Şi mai departe: „Nu există decât o singură metodă pentru a scurta chinurile agoniei vechii societăţi şi durerile naşterii celei noi, şi anume: **terorismul revoluţionar**.''*[...]* <u>*Marx este singurul adept al ,,revoluţiei permanente'', al terorismului şi vărsării de sânge numai de dragul revoluţiei. De fapt, în cazul acesta nu există nici un scop. Singurul obiectiv este violenţa împinsă până la paroxism. Prin aceasta, satanismul se deosebeşte de viaţa păcătosului obişnuit.*</u>

Marx îi numea pe teroriştii care au fost executaţi pentru crimele săvârşite în Rusia ţaristă, ,,martiri nemuritori'' sau ,,tovarăşi de nepreţuit''. [125]

*

Soljeniţîn, în monumentalul său roman Arhipelagul Gulag*, afirmă că hobby-ul lui Yagoda, ministrul afacerilor interne al Uniunii Sovietice, era de a împuşca – dezbrăcat în pielea goală –* **icoanele** *care îi reprezentau pe Isus şi pe sfinţi. Câţiva tovarăşi îi ţineau companie. Acesta era un alt* <u>ritual satanist</u> *practicat la nivelele superioare ale ierarhiei comuniste. [...]* <u>*Sunt oare ofiţerii comunişti posedaţi de demoni? Nu cumva ei sunt posedaţi de Satan ca instrumente de răzbunare faţă de creştinii care se împotrivesc puterilor întunericului?*</u>

În Rusia, în timpul lui Stalin, câţiva comunişti au omorât nişte nevinovaţi în beciurile poliţiei. După comiterea acestui omor bestial, unul dintre făptaşi şi-a revenit şi, umblând de la un cadavru la altul, spunea: ,,N-am vrut să fac asta. Nu vă cunosc. Vorbiţi cu mine, iertaţi-mă!'' Atunci unul dintre complicii săi l-a ucis. [...]

Diavolul este invidios şi furios în faţa frumuseţii spirituale, care îl jigneşte. Deoarece şi-a pierdut frumuseţea iniţială din cauza trufiei, el nu vrea ca nimeni altcineva să fie frumos. Dacă nu ar exista frumuseţea spirituală a sfinţilor, Diavolul nu ar apărea atât de hidos. De aceea, el vrea să urâţească tot ce este frumos.

Iată de ce creştinii din închisoarea comunistă din Piteşti ca şi din altele, au fost torturaţi nu numai pentru a trăda secretele bisericii clandestine, ci şi pentru a rosti hule la adresa lui Dumnezeu. [126]

*

Ziarul sovietic Sovietskaia Molodioj *(14 februarie 1976) adaugă o nouă şi zdrobitoare dovadă în sprijinul tezei care susţine* <u>*existenţa legăturilor dintre marxism şi satanism*</u>*. Ziarul descrie cum comuniştii militanţi atacau bisericile şi îşi băteau joc de Dumnezeu pe vremea regimului ţarist. În acest scop,* <u>*comuniştii foloseau o versiune hulitoare a rugăciunii* Tatăl nostru*, o adevărată blasfemie*</u> *[...]* <u>***Scopul final al comunismului care cucereşte ţări noi, nu este de a întemeia un alt sistem social sau economic, ci „de a-L batjocori pe Dumnezeu şi de a-l slăvi pe Satan.''***</u> *[...]*

Într-un anumit sens, arestarea de către comunişti a preoţilor şi a pastorilor consideraţi de ei ca fiind contrarevoluţionari, ar putea părea ,,logică''. <u>*Dar de ce preoţii de la închisoarea din Piteşti au fost siliţi de către marxiştii din România să rostească liturghia deasupra excrementelor şi a urinei? De ce creştinii au fost torturaţi pentru a se împărtăşi cu aceste excremente în locul elementelor necesare sfintei comuniuni? De ce această obscenă batjocorire a religiei? De ce preotului ortodox român Roman Braga – pe care l-am cunoscut personal în*</u>

[125] Ibidem, pp.70-72.
[126] Ibidem, pp.74-78.

timp ce se afla în închisoare din ordinul comuniştilor şi care acum locuieşte în S.U.A. – i-au fost smulşi dinţii, unul câte unul, cu o bară de fier pentru a-l face să hulească?

*Comuniştii i-au explicat nu numai lui: **„Dacă noi vă omorâm pe voi, creştinii, voi vă veţi duce în cer. Dar nu vrem să deveniţi martiri. Mai întâi trebuie să vă facem să-L blestemaţi pe Dumnezeu, pentru ca apoi să vă duceţi în iad.''***

În închisoarea de la Piteşti, comuniştii obişnuiau să-l ,,boteze'' zilnic pe un deţinut foarte evlavios, băgându-l cu capul în butoiul în care tovarăşii săi de suferinţă îşi făcuseră nevoile şi obligându-i în acest timp pe ceilalţi deţinuţi să intoneze cântările specifice botezului.

*Unui student de la teologie, după ce a fost îmbrăcat cu forţa cu nişte cearşafuri albe (o imitaţie a veşmintelor lui Cristos), i s-a legat de gât, cu sfoară, un falus din săpun. **Creştinii erau bătuţi până când îşi ieşeau din minţi pentru a fi forţaţi să îngenuncheze în faţa unei astfel de imagini batjocoritoare a lui Isus Cristos.** Trebuiau să sărute săpunul şi să rostească o parte din liturghie.*

Alţi deţinuţi au fost siliţi să-şi dea pantalonii şi, astfel dezbrăcaţi, să se aşeze pe Biblii deschise.

Astfel de silnicii batjocoritoare au fost practicate în închisori timp de cel puţin doi ani cu deplinul acord al conducerii de partid. Ce au în comun aceste josnicii cu socialismul şi cu bunăstarea proletariatului? Nu sunt oare aceste lozinci anticapitaliste doar nişte pretexte pentru organizarea orgiilor şi a blasfemiilor satanice? […]

În închisorile din România, ca şi în cele din U.R.S.S., călugăriţele care nu se lepădau de credinţă erau violate (sex anal), iar fetele baptiste – silite să practice sex oral.

Mulţi deţinuţi supuşi la astfel de tratamente au murit ca martiri, dar comuniştii nu s-au mulţumit cu atât. Prin aplicarea unor procedee satanice, ei au reuşit să-i facă pe martiri să blesteme în ceasul morţii din cauza delirului provocat de torturile la care aceştia fuseseră supuşi.

În scrierile sale, Marx pomeneşte doar o singură dată despre tortură. În timpul vieţii sale, mulţi dintre adepţii săi au fost torturaţi de către autorităţile Rusiei ţariste. De vreme ce Marx este etichetat drept umanist, ne-am aştepta ca el să incrimineze astfel de practici îngrozitoare. Dar singurul lui comentariu în această privinţă a fost următorul:

„Tortura a dat naştere la cele mai ingenioase inovaţii, creându-se astfel pentru mulţi meseriaşi cinstiţi numeroase locuri de muncă în producţia instrumentelor necesare.''

*Tortura creează locuri de muncă şi dă naştere la inovaţii ingenioase – iată tot ceea ce Marx a avut de spus în legătură cu acest subiect (cât de **cinice** sunt, cel puţin, de fapt, aceste afirmaţii ale lui Marx! - n.a.). Nu este de mirare că guvernările marxiste le-au întrecut pe toate celelalte în privinţa torturării dizidenţilor – ceea ce confirmă, încă o dată, caracterul satanist al marxismului.* [127]

*

***Marxismul este o religie pentru că întruneşte toate caracteristicile unei religii.** Totuşi, în literatura de propagandă marxistă, acestui dumnezeu nu i se spune pe nume. După cum reiese limpede însă din dovezile furnizate de această carte, **dumnezeul acestei religii nu este altul decât Satan**.*

Este foarte ciudat faptul că deşi marxismul este în mod evident de natură satanică, mai multe biserici din lumea liberă nu îl resimt totuşi ca pe un pericol.

În această privinţă, câteva statistici sunt edificatoare.

Mai mulţi profesori de seminar din S.U.A. au fost întrebaţi: ,,Este posibil ca un om consecvent să fie membru al bisericii dvs. şi, totodată, adept al marxismului?''

[127] Ibidem, pp.83-95.

Iată procentajul celor care au răspuns ,,Da'': Biserica Episcopală – 68%; Biserica Luterană – 53%; Biserica Prezbiteriană – 49%; Biserica Metodistă – 49%; Biserica lui Cristos – 47%; Biserica Baptistă Americană – 44%; Biserica Romano-Catolică – 31%.

Cât de trist este că cei care urmează Calea Adevărului se lasă înşelaţi de cei care îi slujesc tatălui minciunii. [128]

*

În ce constă contribuţia lui Marx la materializarea proiectului satanic de distrugere a omenirii?

*Biblia ne învaţă că Dumnezeu l-a creat pe om **,,după chipul şi asemănarea Lui''** (Geneza 1: 26). Până în vremea lui Marx, omul a continuat să fie considerat ca o ,,încoronare a creaţiei''. **Marx a fost unealta aleasă de Satan pentru a-l determina pe om să-şi piardă respectul de sine, convingerea descinderii sale din înalte obârşii cereşti şi a menirii sale de a se întoarce la aceste obârşii. Marxismul este primul sistem filozofic care limitează drastic noţiunea de om.***

Conform teoriei lui Marx, omul este în primul rând un pântec care trebuie umplut permanent. Interesele primordiale ale omului sunt cele de natură economică; el produce pentru a-şi putea satisface nevoile. În acest scop, oamenii intră în relaţii de producţie. Aceste relaţii reprezintă baza societăţii, pe care Marx o numeşte ,,infrastructură''. Căsătoria, dragostea, arta, ştiinţa, orice alte preocupări şi aspiraţii care nu ţin de domeniul pântecului constituie ,,suprastructura'' care, în ultimă instanţă, este determinată de necesităţile pântecului.

Nu este de mirare că Marx a elogiat cartea lui Darwin,* Originea omului, *care reprezintă o altă lovitură subtilă care l-a făcut pe om să uite de originea şi menirea lui de natură divină. Darwin a susţinut că omul provine din regnul animal.

Omul a fost detronat de către Marx şi Darwin. Nereuşind să-L detroneze pe Dumnezeu, Satan l-a înjosit pe om. Omul a fost înfăţişat ca descinzând din animal, un biet rob al pântecului.

La 16 ianuarie 1861, Marx îi scria lui Ferdinand Lasalle: ,,Cartea lui Darwin este foarte importantă, oferindu-mi un fundament pentru ştiinţele naturale în interpretarea istorică a luptei de clasă.'' [129]

*

***Friederich Nietzsche**, în cea de-a patra parte a cărţii sale* Aşa grăit-a Zarathustra, *sub titlul «Înviere» oferă cititorilor textul unei alte liturghii satanice, compuse într-un spirit asemănător celei prezentate mai înainte (relatarea unei paciente a dr. Lawrence Pazder, care a participat cu 20 de ani în urmă la un astfel de ritual - n.a.).*

Este atât de dureroasă constatarea că liturghiile satanice au ajuns să pătrundă în viaţa mai multor americani şi îndeosebi în viaţa copiilor.

,,Satan, Satan, Satan. El este Dumnezeu, el este Dumnezeu, el este Dumnezeu.'' Aceste blasfemii se ascund în textele unei părţi a muzicii **rock** *pe care tinerii o ascultă la ora actuală, fără a recepta conştienţi mesajul ei satanic. În cazul acesta, muzica este camuflajul liric în care se ascunde capcana cuvintelor.*

Anumite grupuri rock folosesc acest procedeu. Discul de mare succes al formaţiei Led Zepelin, *intitulat «Scara spre cer», al cărui text, după cum se ştie, este destul de simplist ascunde următorul mesaj: ,,Cânt pentru că trăiesc cu Satan.'' Într-un alt cântec se spune: ,,M-am hotărât să fumez marijuana.''* **Adresându-se subconştientului, sugestia exercită asupra noastră o influenţă mai mare (deci mai periculoasă) decât ideile conştient receptate.**

Astăzi, liturghiile satanice sunt foarte rar oficiate în public. În biografia consacrată lui Fouché, Stefan Zweig descrie un asemenea ritual care a avut loc în văzul lumii în oraşul Lyon, în timpul revoluţiei franceze, în cinstea unui revoluţionar ucis, pe nume Chalier. În acea zi

[128] Ibidem, p.103.
[129] Ibidem, pp.104-105.

crucile au fost smulse de pe toate altarele, iar preoţilor li s-au confiscat odăjdiile. O uriaşă mulţime de oameni a coborât în piaţă purtând bustul revoluţionarului ucis. La această ceremonie au participat trei proconsuli pentru a cinsti memoria lui Chalier - ,,dumnezeul – mântuitor care a murit pentru poporul său''.

Oamenii ţineau în mâini potire, icoane şi alte obiecte de uz liturgic. În urma lor venea un asin care purta pe cap mitra episcopală. De coada lui era legată o cruce şi o Biblie.

La sfârşit, Evanghelia, cărţile de rugăciune şi icoanele au fost aruncate în flăcări. Măgarului i s-a dat să bea din potirul de împărtăşanie ca răsplată pentru participarea lui la acest ritual (în hohotele mulţimii, desigur… - n.a.). Bustul lui Chalier a fost aşezat pe un altar în locul icoanei lui Cristos, făcută ţăndări. Zeci de răspopiţi catolici au luat parte la ceremonie.

În amintirea acestui eveniment a fost imprimată o medalie. Ceremoniile secrete satanice nu se desfăşoară sub aceeaşi formă, dar fondul lor este acelaşi. [130]

*

În timpul ceremoniei de iniţiere în al treilea grad al bisericii sataniste, cel iniţiat trebuie să jure: ,,Voi face întotdeauna numai ceea ce vreau eu.'' Cu alte cuvinte, nu există nici o autoritate superioară eului păcătos. […] ***Adevăratul sentiment religios se situează la antipodul exaltării eului.*** *[…] Dimpotrivă, atunci când un bărbat sau o femeie primesc iniţierea satanistă de gradul VII, aceştia jură că se vor călăuzi în viaţă, după principiul: ,,Nimic nu este adevărat şi totul este permis''. Odată, Marx a fost întrebat de fiica lui: ,,Care este principiul tău favorit?'', la care el a răspuns: ,,Să mă îndoiesc de orice.''*

În **Manifestul Partidului Comunist,** ***Marx a afirmat că urmărea nu numai abolirea tuturor religiilor, ci şi a oricărei morale – ceea ce va face ca totul să fie permis.***

Am citit îngrozit principiul iniţierii satanice de gradul VII, afişat pe zidurile Universităţii din Paris în timpul convulsiilor sociale din 1968; era redus la formula: ,,Este interzis să interzici'' consecinţa firească a devizei ,,Nimic nu este adevărat şi totul este permis.''

Evident, tinerii nu-şi dăduseră seama de absurditatea acestei interdicţii. Dacă este interzis să interzici, trebuie să fie interzisă şi interdicţia de a interzice. Iar dacă totul este permis, înseamnă că este permisă şi interdicţia.

Tinerii cred că libertatea constă în negarea oricărei interdicţii. Marxiştii ştiu mai bine acest lucru. Pentru ei, această definiţie a libertăţii înseamnă că este interzis să interzici dictaturile inumane din China comunistă şi din Uniunea Sovietică.

Dostoievski deja avertizase: ,,Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă că totul este permis (iată la ce conduce şi filosofia nihilistă a lui Nietzsche! - n.a.).'' ***Dacă nu există Dumnezeu, înseamnă că toate instinctele noastre sunt descătuşate.*** *Expresia fundamentală a acestui gen de libertate este rară. Oricine este liber (în această accepţie) să considere libertatea ca pe o slăbiciune sufletească. Engels spunea: ,,Dragostea universală este o absurditate.'' Gânditorului anarhist Max Stirner, autorul cărţii* Eul şi proprietatea sa *şi unul dintre prietenii lui Marx, a scris: ,,Sunt legitim îndreptăţit să fac orice lucru pe care îl pot face.''*

Comunismul este o posedare demonică colectivă. [131]

*

Marx nu este câtuşi de puţin îngrijorat de sărăcia în care trăiesc tovarăşii săi, pentru care revoluţia este ultima soluţie…

El nu i-a iubit niciodată pe muncitori, considerându-i ,,într-o ureche'', ,,proşti'', ,,măgari'', ,,ticăloşi'', exprimându-se chiar obscen la adresa lor. Nu i-a iubit nici pe tovarăşii săi de luptă pentru cauza comunismului. Lui Freilligrath îi spunea ,,Porcul'', pe Lasalle îl numea ,,evreu negru'', iar pe Bakunin îl considera ,,o nulitate de teoretician''.

---

[130] Ibidem, pp.129-131.
[131] Ibidem, pp.133-135.

Locotenentul Cekov, luptător în revoluţia din 1848 şi unul dintre tovarăşii de băutură ai lui Marx , mărturisea că ***narcisismul lui Marx devorase tot ce fusese bun în sufletul său****.*

Cu siguranţă că Marx <u>*nu-i iubea pe oameni*</u>*.*

Giuseppe Mazzini, care îl cunoştea foarte bine pe Marx, scrie despre el că ,,avea un spirit distructiv. În inima lui nutrea mai degrabă ***ură*** *decât dragoste faţă de oameni.''*

Massini era un ,,carbonar''. Această organizaţie (înfiinţată în anul 1815 de genovezul francmason Maghella) declara că principalul ei scop, ,,conform năzuinţelor lui Voltaire şi obiectivelor Revoluţiei franceze, era desfiinţarea religiei catolice şi, în cele din urmă, a creştinismului.'' La început, mişcarea carbonarilor s-a manifestat doar în interiorul Italiei dar, ulterior, a căpătat o mai largă orientare europeană.

Deşi l-a criticat pe Marx, Massini a rămas în continuare prieten cu el. Enciclopedia iudaică *menţionează faptul că celor doi li s-a trasat sarcina de a pregăti discursul şi organizarea Primei Internaţionale; ceea ce înseamnă că* <u>*cine se aseamănă se adună, chiar dacă cei doi se criticau reciproc*</u>*.*

Nu cunosc nici o mărturie din partea contemporanilor lui Marx care să infirme aprecierile făcute de Massini la adresa lui. Dragostea lui Marx era acest fragment din versurile lui G. Werth: ***,,Nu este nimic mai plăcut pe lume decât să-i muşti pe duşmanii tăi.''*** *Marx a afirmat deschis:* <u>*,,Suntem neîndurători. Nu cerem nici un pic de îndurare. Când va veni rândul nostru, nu vom evita terorismul.''*</u>

Marx nu a urât religia pentru că aceasta ar fi stat în calea realizării fericirii oamenilor. Dimpotrivă, el dorea ca oamenii să se chinuie atât pe lumea aceasta cât şi în cealaltă, toată veşnicia. Acesta era ,,idealul'' său. După cum a mărturisit, ţelul său era <u>***distrugerea religiei***</u>***. Socialismul, cauza proletariatului, umanismul – nu erau decât nişte pretexte.***

După ce a terminat de citit cartea lui Charles Darwin, Originea speciilor, *Marx i-a trimis o scrisoare lui Lassalle mărturisindu-i bucuria că cel puţin în domeniul ştiinţelor naturale, lui Dumnezeu I s-a dat* <u>*,,lovitura de graţie''*</u>*. Atunci, care să fi fost ideea predominantă din gândirea lui Marx? Să fi fost oare frământat din pricina condiţiilor mizerabile de trai ale proletariatului? Dacă ar fi aşa, atunci în ce ar mai consta valoarea atribuită de Marx teoriei lui Darwin? Singurul răspuns acceptabil este că Marx, înainte de toate, a fost preocupat de distrugerea religiei.*

<u>*Lupta pentru binele clasei muncitoare era o aparenţă. Acolo unde proletariatul nu se ridică la luptă în numele ,,idealului'' socialist, marxiştii vor exploata diferenţele dintre rase sau aşa numita prăpastie dintre generaţii. Pentru ei principalul obiectiv îl constituie distrugerea religiei.*</u>

Marx credea în iad. Programul său, ideea care l-a călăuzit şi l-a însufleţit de-a lungul vieţii a fost de ***a-i trimite pe oameni în iad****. [...] Astfel, conform declaraţiilor lui Marx (****părintele comunismului****) iată cine era prietenul său apropiat şi autorul revoluţiei comuniste: un demon.*[132]

*

Iisus – revelându-Se sfântului Ioan – adresat un foarte misterios mesaj, bisericii din Pergam (un oraş din Asia Mică): ***,, Ştiu unde locuieşti; acolo unde este scaunul de domnie al Satanei''*** *(Apocalipsa 2: 13). [...] După cucerirea Berlinului de către armata sovietică, altarul din Pergam a fost luat din Germania şi dus la Moscova. Dimensiunile lui sunt colosale [...]* <u>*Arhitectul Stjusev a folosit ca model acest altar al Satanei pentru construirea mausoleului lui Lenin, în 1924.*</u>

De atunci, mii de cetăţeni sovietici aşteaptă zilnic la rând pentru a vizita acest sanctuar al Satanei în care <u>*mumia lui Lenin se află expusă pe un catafalc de onoare*</u>*.* <u>*Lideri religioşi din întreaga lume vin să-l omagieze pe ,,patronul spiritual'' al Sovietelor în incinta acestui locaş*</u>

---

[132] Ibidem, pp.136-139.

ridicat în cinstea Satanei. Nu trece o zi fără ca în acest loc să nu se depună coroane de flori, în timp ce bisericile creştine din Piaţa Roşie din Moscova au fost transformate de o bună bucată de vreme în muzee.

Domnia lui Satan în Uniunea Sovietică este foarte vizibilă. […] Pe de altă parte, o revistă teologică din Olanda a acordat un spaţiu de câteva coloane unui articol în care se încerca minimalizarea importanţei acestei interpretări: ,,Este posibil ca Marx să nu fi fost străin de practicarea magiei negre – susţinea autorul articolului – dar acest lucru nu este foarte important. Toţi oamenii sunt păcătoşi, numai că nu toţi sunt infractori. Toţi suntem păcătoşi, dar unii dintre noi sunt ucigaşi iar alţii judecătorii care, conform legii, pronunţă sentinţa aplicabilă acestor ucigaşi.''

Crimele comunismului sunt fără precedent. *[…] Dimensiunile crimelor comise de comunişti sunt date de intensitatea cu care s-a exercitat influenţa satanică asupra întemeietorului comunismului modern. Păcatele ieşite din comun ale comunismului ca şi cele ale nazismului sunt într-adevăr satanice. […]*

În Frankfurt (Germania Occidentală), în ziua de duminică, la serviciile divine ale Bisericii iau parte mai puţini oameni decât la şedinţele de spiritism unde se pretinde că sunt chemate duhurile morţilor. Se cunoaşte, de pildă, existenţa bisericilor sataniste din München şi Düsseldorf. Multe altele se află în Franţa, Anglia, S.U.A., şi în alte ţări.

În Marea Britanie există 35 000 de persoane care practică vrăjitoria. În universităţi americane şi chiar în licee se predau cursuri de iniţiere în vrăjitorie, astrologie, magie, farmece şi ESP (percepţie extrasenzorială). În Franţa, în fiecare an au loc 40 000 de liturghii satanice.[133]

*

Unii marxişti pretind că ar fi creştini. Aceştia ori încearcă să-i mintă pe ceilalţi, ori se mint pe ei înşişi. ***Nu poţi fi marxist creştin, după cum nu poţi fi creştin satanist.***

De-a lungul anilor, esenţa satanică a marxismului a rămas neschimbată. Filozoful marxist Ernst Bloch scrie, în cartea sa Ateismul în lumea creştină*:*

,,Ispitirea de către şarpe a celei dintâi perechi omeneşti deschide calea mântuirii pentru omenire. Astfel, omul izbuteşte să devină dumnezeu; aceasta este calea revoltei. Prin uneltirile clerului şi ale bogătaşilor, acest adevăr a fost ţinut până acum sub obroc. Păcatul originar constă în faptul că omul nu doreşte să fie la fel ca Dumnezeu. Omul trebuie să cucerească **puterea**. Conform teologiei revoluţionare, omul trebuie să cucerească puterea deţinută de Dumnezeu. Înfăţişarea lumii trebuie schimbată după chipul omului. Nu trebuie să existe nici o urmă de cer. Credinţa în existenţa lui Dumnezeu ca persoană reprezintă căderea în păcat. Această deficienţă trebuie remediată.'' *[...]*

Comunismul desăvârşit – descris ca o eliberare economică, ca o întronare a libertăţii, a păcii şi a justiţiei – s-ar putea realiza numai prin aplicarea unei politici adecvate schimbării în bine a societăţii.

Dar politica dusă de comunişti până acum s-a soldat cu întemniţarea, torturarea şi terorizarea a sute de milioane de oameni într-o perioadă de cel mult şaptezeci de ani. Cum ar fi posibil ca folosindu-se astfel de metode să se ajungă la o societate a dreptăţii, a toleranţei şi a dragostei?

Comunismul creştin nu poate fi acceptat nici măcar ca utopie! Teologia revoluţiei este de o evidentă absurditate, reprezentând o contradicţie în termeni. [134]

---

[133] Ibidem, pp.139-150.
[134] Ibidem, pp.152-167.

VREMEA COMUNISMULUI A TRECUT!

Chiar dacă mare parte din ceea ce acum este dat publicităţii se ştia sau cel puţin se bănuia, efectul este o nedisimulată uimire. ***Parcă nu ne aşteptam, totuşi, ca Securitatea să fi fost atât de bine infiltrată: de la oameni politici la cei din mediul cultural-academic, de la sportivi la atleţii credinţei şi de la ziarişti la avocaţi.*** *Perplexitatea este cu atât mai mare cu cât ne dăm seama că am împărţit acelaşi spaţiu de după 1989 cu oameni care până acum păreau altminteri. Sau nu. Deconspirarea alternează cu o serie de confirmări la fel de dezamăgitoare. […] Cu toate acestea, ceea ce se întâmplă acum este deosebit de important pentru România. A şti care au fost mecanismele terorii de stat şi care au fost cei care le-au aplicat este pur şi simplu vital. Nu poţi construi o societate liberă, democratică şi transparentă, fără să ştii cum se poate cădea în dependenţă, teroare şi frică. Nu poţi aştepta schimbarea de mentalitate, înnoirea morală şi coagularea în jurul unui proiect naţional major, fără să demaşti tarele trecutului, agenţii corupţiei şi duşmanii binelui comun. Nu poţi, în fine, să începi un nou capitol de istorie, dacă paginile celui anterior sunt fie scrise incorect, fie răstălmăcite. Pe scurt: neasumată, experienţa comunismului riscă să nu ne înveţe nimic. Eventual, ea poate doar să confirme banalitatea răului ce se propagă prin oameni care, luaţi fiecare în parte, se dovedesc cumsecade şi inofensivi.* ***Cum criteriile sunt amestecate şi odată cu ele torţionarii reali ascunşi printre colaboratorii lor şi printre victime, iar responsabilităţile, împărţite la întâmplare, mai puternică decât dorinţa deconspirării, zilele acestea se simte nevoia limpezirii****. […]*

Până acum, pluteşte în aer impresia unei comenzi politice în numele unui adevăr ce ar trebui să fie deasupra intereselor de moment. În plus, foarte puţini au în clipa de faţă o viziune de ansamblu asupra fenomenului, ceea ce pune în evidenţă un grav paradox: deconspirarea Securităţii se produce cu mijloace securistice, adică la limita dintre transparenţă şi interese oculte, dintre şantaj şi adevăr servit pe bucăţi. Mai curând se plătesc poliţe decât se răscumpără nedreptăţi. [135]

*

În al doilea rând, nu este foarte clar scopul actual al deconspirării dosarelor Securităţii. Acest demers precede momentul, aşteptat de mulţi, al condamnării comunismului ca ideologie perversă ce a dus la instaurarea, la noi şi aiurea, a unui regim criminal. Aşadar, ***demascarea aliaţilor de nevoie ai comunismului ca regim nu este precedată de fixarea în scris şi de proclamarea în public, prin vocea aceloraşi autorităţi, a caracterului malefic al acestuia****. Să nu uităm nici acest detaliu sugestiv: propunerea condamnării comunismului la nivel european nu a venit din partea ţărilor care au trecut prin experienţa acestuia. Un astfel de dezinteres, explicabil prin perpetuarea aceloraşi oameni la conducere în post-comunism, face posibil ca în loc să ne preocupe primar cei care au făcut comunismul posibil prin acţiunea lor voluntară, să îi identificăm numai şi numai pe cei care l-au sprijinit din slăbiciune sau interes.* ***Confuzia dintre cauză şi efect, tradusă în lipsa diferenţierii dintre călăi şi victime, dintre membrii activi ai sistemului şi membrii „colaterali'' ai acestuia, încurajează instaurarea unui relativism moral ce face ca exemplul celor care au rezistat cu adevărat împotriva comunismului, în temniţă sau în libertate, să fie deposedat de mesaj civic****. În lipsa unui proces real al comunismului, ne mulţumim cu un proces mediatic în care sunt expuşi oameni a căror vină nu este mai puţin evidentă, dar care au făcut parte dintr-un sistem pe care nimeni nu îl demască în dimensiunea lui umană, cu nume şi prenume. Rezultatul este halucinant:* ***foştii actori activi ai comunismului sunt scoşi complet din ecuaţie.*** *Adică sunt lăsaţi să gestioneze în continuare dominaţia economică şi să îşi pregătească fiii şi nepoţii pentru Parlamentul European.* ***Publicul este nevoit să se declare mulţumit cu execuţia morală a câtorva victime exemplare, dispariţia lor de pe***

[135] Radu Preda, în art. Deconspirarea Securităţii, între uitare şi judecare pripită, rev. Rost nr. 45/noiembrie 2006, pp.30-31.

***scena publică fiind prezentată drept rupere, în cele din urmă, cu trecutul.** Teoria ţapului ispăşitor nu putea fi mai bine ilustrată.* [136]

*

*În orizontul celor câtorva luni ce ne mai despart de momentul planificat al integrării noastre în Uniunea Europeană, aflaţi în plină luptă anticorupţie care nu a dat roade, după demonstraţia permisivităţii structurilor de stat odată cu fuga lui Omar Hayssam, captivi într-un sistem public dominat de vechi alianţe şi mentalităţi, incapabili să fim coerenţi în ceea ce priveşte viitorul nostru, <u>se pare că atacarea răului la rădăcină, adică exact operaţia care ar fi trebuit să fie făcută în primii ani de după 1989, nu a mai putut fi amânată</u>. **A rămas ultima dovadă a României în faţa partenerilor ei europeni (deconspirarea…- n.a.) că este demnă să intre într-o familie care funcţionează după alte reguli**. […] Apoi: lecţia pe care o putem învăţa din comunism constă în modul în care ne comportăm în post-comunism. <u>**Învăţăm din căderi atunci când ne ridicăm, urâm păcatul atunci când, prin mărturisire, ne eliberăm de el. Îl iubim pe Hristos mai mult abia după ce am făcut experienţa îndepărtării de El. Fără să fie obligatoriu pentru toţi, exemplul Fiului Risipitor este încurajator pentru cei care vor să se întoarcă acasă şi să preţuiască normalitatea.**</u> […] Este mai curând cazul să avem grijă ca, prin exemplul vieţilor noastre, România de mâine să aibă cât mai mulţi oameni medii, de bun simţ. Lecţia comunismului poate servi printre altele tocmai la întărirea conştiinţei că, în vremuri de teroare, dar nu numai, linia de mijloc este altceva decât compromisul, că supravieţuirea proprie nu trebuie plătită cu dispariţia celuilalt, că suferinţa celor tari nu poate fi la nesfârşit un paravan pentru cei slabi şi perfizi, că binele poate fi făcut cel puţin în tot atâtea forme şi variante în câte se produce răul. <u>Fără graba de a judeca, trebuie să rezistăm în egală măsură invitaţiei la uitare. Deconspirarea Securităţii, în ciuda insecurităţii sale, este necesară nu atât pentru a ne răfui cu trecutul, cât mai ales pentru a construi un viitor de care să nu ne fie ruşine.</u>* [137]

*

*Este absurd să i se pretindă Bisericii să fi avut altă soartă decât a celorlalte instituţii ale Statului (Şcoala, Justiţia, Poliţia, Armata, Academia, etc.), mai ales că **Biserica a fost considerată duşmanul cel mai mare al statului comunist**. Prin urmare Securitatea a exercitat permanent presiuni asupra Bisericii folosind toate mijloacele posibile: agentură, filaj, tehnică operativă etc. Toate instituţiile bisericeşti (Patriarhia, Episcopiile, şcolile teologice, mănăstirile, parohiile), au constituit obiective de urmărire ale Securităţii comuniste. Urmărirea slujitorilor bisericeşti de către Securitate rezultă din dosarele păstrate în arhivele Securităţii cu privire la rezistenţa armată din munţi ori în cele referitoare la colectivizare. […] Nu vrem să ascundem faptul că şi în rândul preoţimii ortodoxe există lichele şi uscături, caractere josnice şi infecte, oameni care sfidează bunul-simţ minimal şi normele moralei creştine. […] Dar putem oare culpabiliza peste 10 000 de preoţi ortodocşi, pentru că există în rândul lor şi asemenea Iude de circumstanţă, care-şi trădează chemarea şi misiunea preoţească? […]*

Faptul că statul comunist a controlat Biserica prin Securitate – la fel ca toate instituţiile statului din vremea respectivă – nu înseamnă că preoţii au fost nişte trădători ai oamenilor, ci dimpotrivă, au fost aproape de oameni, încercând să le sădească în suflete credinţa şi nădejdea în Dumnezeu, ajutându-i şi întărindu-i în faţa greutăţilor de zi cu zi. Numai nişte minţi schizofrenice pot crede cu atâta uşurinţă că preoţii trădau secretul Tainei Spovedaniei la Securitate. Afirmaţia ministrului Iorgulescu că preoţimea ortodoxă a divulgat secretul Spovedaniei trebuia să atragă după sine dovezile pe care dl. ministru s-a bazat, ori, în caz contrar, demisia domniei sale. Aşa se întâmplă într-o democraţie autentică sau într-o ţară normală!

---

[136] Ibidem, pp.31-32.
[137] Ibidem, pp.33-38.

Istoricul Marius Oprea a afirmat foarte limpede că dosarele preoţilor în majoritatea cazurilor sunt de urmărire, nu de turnătorie. *Evident că vom avea şi cazuri de preoţi colaboraţionişti, dar până ce CNSAS-ul va oferi probe concludente, se cuvine să acordăm, dacă nu respect, cel puţin prezumţia de nevinovăţie, unei categorii sociale care* *<u>în proporţie de 25% a trecut prin puşcăriile comuniste</u>. Ne-am bucura să aflăm de la CNSAS că alături de aproximativ 2500 de preoţi ortodocşi din temniţele comuniste, au fost închişi şi 2000 de scriitori disidenţi, precum Mircea Dinescu, membru PCR şi absolvent de ,,Ştefan Gheorghiu'', 2000 de ziarişti, precum Cornel Nistorescu, care a slujit cu mult devotament presa comunistă din România lui Ceauşescu, 2000 de actori precum Florin Călinescu, care întruchipa în personajele sale nenumărate figuri de ingineri comunişti şi utecişti ai societăţii socialiste, 2000 de ingineri precum Cristian Tudor Popescu, pasionaţi de literatură ştiinţifico-fantastică etc.* [138]

*

E curios faptul că astăzi opinia publică nu mai este interesată de torţionarii Securităţii comuniste, ci doar de victimele lor. <u>Uităm prea uşor că Securitatea a creat statul român postcomunist</u>. Ignorăm faptul că <u>Securitatea a creat ceea ce Stelian Tănase numeşte capitalismul securisto-nomenclaturist, sau capitalismul de cumetrie, vorba tovarăşului Ion Iliescu</u>. Uităm că ***<u>Securitatea a creat România falimentară de azi</u>*** *şi că* ***printre primii capitalişti cei mai mulţi au fost securişti, pentru că ei au avut şi banii şi oportunitatea de a se lansa în afaceri şi evident „experienţa''.*** *Pe bună dreptate N. C. Munteanu constată că din holda de turnători nu se mai vede cal, nici călăreţ şi nu se mai vede nici Securitatea.* ***<u>Astăzi cei mai mulţi securişti activi sau retraşi din prima linie se lăfăie în vile luxoase, cu pensii astronomice, conduc companii economice, media ori companii occidentale.</u>*** *La ce să ne aşteptăm? CNSAS-ul a încălcat în repetate rânduri legea fără să fie tras la răspundere. Acelaşi lucru îl fac şi membrii Guvernului şi nu se întâmplă nimic. Totul este un circ ieftin! Securiştii pot să râdă încă o dată de noi în hohote. De ce n-ar face-o, atâta vreme cât o fac pe banii noştri?*

Revenind la preoţimea ortodoxă e bine ca opinia publică să realizeze că <u>nu din cauza Bisericii Ortodoxe şi a preoţilor ei a ajuns România în dezastrul economic şi moral de astăzi!</u> […] Noi ca preoţi putem fi înjuraţi, blamaţi, scuipaţi, terfeliţi, huliţi, ironizaţi, huiduiţi etc., dar Biserica lui Hristos va dăinui până la sfârşitul veacurilor şi nici porţile iadului nu o vor putea birui, cu atât mai puţin diatribele snoabe ale unor intelectuali şi ziarişti de mâna a doua. Spre deosebire de domniile lor noi <u>am ales să-L mărturisim pe Hristos</u> şi în comunism şi o facem şi acum, în capitalism!

În faţa valului de ură şi calomnie, Biserica Ortodoxă răspunde, aşa cum a făcut întotdeauna în trecutul ei istoric, cu binecuvântare, smerenie şi răbdare, urmând îndemnul Sfântului Apostol Pavel: ,,Ocărâţi fiind, binecuvântăm; prigoniţi fiind, răbdăm; defăimaţi fiind, mângâiem. Ca gunoiul lumii am ajuns, lepădătura tuturor…'' (I Corinteni, 4, 12-13). Ar mai fi ceva de spus? Poate doar atât: ,,Să calomniaţi bine, tovarăşi!'' [139]

*

Directorul revistei ROST, Claudiu Târziu, a fost invitat la 17 septembrie a.c., între orele 23.00 şi 24.00, la emisiunea ,,Luminile nopţii'' de la Radio România Actualităţi, realizată de Cristian Curte. Tema ediţiei, generoasă, dar şi complicată: ,,Moştenirea comunismului'' – văzută din perspectivă morală şi spirituală. Prin telefon, au avut intervenţii lucide şi benefice scriitorul Răzvan Codrescu, un fin observator al vieţii religioase şi culturale de la noi, şi teologul Radu Preda, profesor la Universitatea din Cluj. Concluzia acestei dezbateri a fost că ***din comunism am moştenit tare grave de educaţie şi cultură – greu vindecabile şi numai cu un tratament adecvat -, dar că există o speranţă pentru construirea unei punţi între vârfurile noii***

---

[138] Pr. Ion Alexandru Mizgan, în art. Biserica Ortodoxă şi Securitatea, rev.cit., pp.39-42.
[139] Ibidem, p.43.

generaţii şi moştenirea spirituală lăsată de generaţia interbelică*. Aşa se va salva viitorul românilor.* [140]

*

Ceea ce se petrece în aceste zile în România cu privire la dosarele aflate spre studiu la Consiliul Naţional de Studiere a Arhivelor Securităţii era inevitabil.

Faptul că unii au impresia că este mai degrabă o isterie decât o asanare morală, faptul că alţii, numind evenimentele acestea ,,dosariada'', sugerează că ar putea fi vorba de o răfuială politică, iar alţii pur şi simplu nu văd rostul, socotind că au trecut deja şaisprezece ani, nu este decât consecinţa faptului că lucrurile nu au fost făcute la timpul lor, adică în anii'90. Acesta este aşadar, costul unor decizii amânate care, ca orice tergiversare, nu vindecă boala, ci o cronicizează. De ce lucrurile nu s-au întâmplat la timp este limpede. Din acelaşi motiv nu s-a soluţionat la vreme şi problema restituirii proprietăţilor abuziv preluate de regimul comunist, din acelaşi motiv nu s-a făcut în timp util reforma microeconomică, menită să ducă la reducerea inflaţiei. Caracteristica acestor ani rămâne ***tergiversarea*** *care, cum bine se vede, are scadenţe inevitabile, dar costuri mai ridicate.*

Asumarea trecutului recent se face acum de-a dreptul ca o răbufnire. Cu toate excesele, ambiguităţile, patimile şi răstălmăcirile care însoţesc o astfel de acţiune. *Unii contestă faptul că adevărul nu poate ieşi în întregime la iveală. Este corect şi s-ar putea, în unele lucruri, limpezirea să se facă doar atunci când toţi martorii vor fi dispărut fizic.* ***Important este, însă, că adevărul iese la iveală, chiar şi în trepte.***

Alţii se întreabă ce rost au toate astea, dacă oricum legea nu pedepseşte colaborarea cu fosta Securitate. Cum spunea Alexis de Tocqueville, legea pedepseşte crima, nu păcatul. Să ne înţelegem, transparentizarea dosarelor nu este o acţiune punitivă. Nimeni nu doreşte să-i scoată în afara societăţii pe cei care au colaborat cu fosta Securitate. Ei vor putea fi pe mai departe vecinii noştri de bloc, colegii de serviciu sau partenerii de taifas microbistic în Cişmigiu. ***Chestiunea este ca astfel de oameni nu trebuie să ne conducă destinele. Ei nu trebuie să fie călăuzele lumii de azi pentru că drumul pe care ne-ar duce este mai degrabă o rătăcire decât o îndreptare. Noi vrem să ne rupem de non-valorile perioadei comuniste şi să ne îndreptăm spre valorile democratice europene, avem, aşadar, nevoie de altfel de călăuze. De aceea socotim că nu este bine ca printre oamenii politici, printre oamenii de presă, printre lideri sindicali, printre conducătorii de universităţi să se numere astfel de persoane care au acceptat, ca mod de viaţă, delaţiunea, compromisul moral, oportunismul şi trădarea.*** *Fireşte că, dacă un partid de azi va socoti că astfel de oameni îi fac cinste, îi poate chiar păstra pe listele sale. Alegătorii vor decide în cele din urmă.*

Cu totul altfel e situaţia celor care se dovedesc a fi fost colaboratori, deşi în declaraţiile date în preajma campaniei electorale sau a numirii în funcţii de demnitate publică au afirmat că nu au făcut acest lucru. Atunci e vorba de crimă de sperjur şi asta legea penală pedepseşte. […] De aceea, singura şansă ca procesul să fie transparent este ca dosarele şi arhivele să devină publice într-un mod operabil adică pe Internet. Atunci oricine poate căuta şi găsi ce doreşte şi îşi va putea da propriul verdict.[141]

*

Spectacolul tristei noastre tranziţii pune câteva întrebări naturale, una dintre acestea fiind: ***Ce se opune intrării societăţii româneşti în normalitate?*** *[…] Comunismul a reuşit din păcate, crearea omului nou (evident că nu toţi românii sunt la fel de apropiaţi de acest ,,ideal-tip'') care, din motive bine cunoscute, joacă un rol preponderent în conducerea ţării. Sistemul comunist din România a practicat sistematic, mai ales la vârf,* ***antiselecţia****. Nu erau promovaţi cei mai competenţi, cinstiţi, evoluaţi, ci cei mai slugarnici, care, pasămite, erau ,,de încredere''.*

---

140 Art. Moştenirea comunismului; *Fapte, vorbe, gânduri*; în rev. Rost nr.44 /octombrie 2006, p.5.
141 Varujan Vosganian, în art. Despre crimă şi păcat, rev.cit., pp.18-19.

[…] Dar, în general, obedienţa, îndeplinirea instrucţiunilor venite de sus, chiar dacă acestea încălcau legea, erau calităţi indispensabile promovării în sistem. În contrast, nu trebuie uitat că specialistul competent este în mod natural incomod, el se va opune aberaţiilor tehnice sau economice, deci va fi penalizat de sistem. Şi cum majoritatea demnitarilor români, clasa politică, conducătorii locali, provin din eşaloanele inferioare ale PCR sau UTC, şi foarte numeroşi au avut legături strânse cu Securitatea, aceste caracteristici s-au perpetuat după 1989. Cele mai importante dintre acestea ni se par următoarele:

1. Dorinţa de putere; 2. Iresponsabilitatea; 3. Minciuna; 4. Necinstea; 5. Ignoranţa; 6. Invidia; 7. Slugărnicia. *Aceştia sunt ceea ce mi-am permis să numesc* ***cei şapte stâlpi ai neruşinării pe care se bazează întreaga arhitectură a tranziţiei noastre****. Astfel, şi după 1990, Omul Nou este propulsat de conjunctură, de afinităţi, de legături anterioare, profitând de inapetenţa societăţii româneşti de a-şi regla conturile cu trecutul…*[142]

*

„În cei şapte ani, peste 100 000 de bandiţi au fost arestaţi şi condamnaţi pentru că au uneltit împotriva regimului nostru. […] Toate acestea nu puteau să fie realizate fără ură de clasă…''(Fragment din declaraţia de anchetă a fostului ministru de Interne Teohari Georgescu, în septembrie 1952).

JURĂMÂNT MILITAR. „Eu……cetăţean al Republicii Populare Romîne, intrînd în rîndurile Securităţii Statului, jur să fiu devotat poporului muncitor, Patriei mele şi Guvernului Republicii Populare Romîne… ***Jur să urăsc din adîncul fiinţei mele pe toţi duşmanii Patriei şi ai poporului muncitor****…Dacă voi călca jurămîntul meu, să mă lovească pedeapsa aspră a legilor Republicii Populare Romîne şi să-mi atrag ura şi dispreţul oamenilor muncii.''* [143]

---

[142] G. Gussi, în art. Cei şapte stâlpi ai neruşinării, în Suplimentul Aldine al cotidianului România liberă, 4 noiembrie 2006, p.IV.

[143] Romulus Rusan, în art. Istoria şi geografia represiunii (II). Principiul fundamental al comunismului: ura, România liberă, 15 noiembrie 2006, p.5.

NECESITATEA RECONSTRUCŢIEI DREPTEI ÎN ROMÂNIA

La începutul anului 1990, un grup de foşti deţinuţi politici înfiinţase o formaţiune politică de inspiraţie occidentală, Uniunea Democrat Creştină (UDC). Prin ianuarie 1990, venind la Bucureşti, am întâlnit la sediul UDC mulţi camarazi de temniţă şi de prizonierat în URSS, unii intelectuali de o valoare deosebită (ca regretatul Virgil Alexandru Ioanid), majoritatea foşti legionari. Dacă această formaţiune politică ar fi viat, ar fi fost, cred, un câştig pentru Dreapta din România. ***Securitatea a avut însă grijă să infiltreze UDC chiar la vârf, cu agenţi pregătiţi din vreme, unii recrutaţi chiar din emigraţie.*** *Unul dintre aceştia, lider al partidului, a şi făcut, cu un prilej oficial, următoarea declaraţie: ,,Primim în partid foşti comunişti, dar nu primim foşti legionari''. A doua zi, sediul UDC era gol de valori autentice...În acel moment, deşi personal n-am fost membru al legiunii, am hotărât să declarăm ,,independenţa'' ,,Punctelor cardinale'', ca să evităm orice confuzii sau suspiciuni. N-am fost niciodată ,,organ de partid''. [...]* Revenind, în fapt, noi am fost consecvenţi. Încă de la primul număr am afirmat *ideea naţională* şi *ideea creştină*, chiar dacă din raţiuni strategice am folosit etichetele menţionate mai sus.

-Mulţi v-au calificat, mai mult sau mai puţin tendenţios, drept ,,publicaţie legionară''. În ce raport vă aflaţi cu legionarismul?

-Avem convergenţe, nu la nivelul formelor, ci la cel al principiilor directoare: slujim acelaşi ideal naţional *şi* creştin. *Ca şi vechiul legionarism, credem că* ***înnoirea socială pleacă de la om, mai precis de la o reformă moral-spirituală****. Nu ne asumăm excesele trecutului legionar (care şi-au avut, totuşi, motivaţia lor politică şi psihologică), dar ne înclinăm cu respectul cuvenit în faţa sacrificiilor legionare şi nu uităm persecuţiile pe care aceşti* ***cruciaţi ai românismului*** *le-au îndurat sub toate regimurile (carlist, antonescian, comunist). [...] Dreapta adevărată în România este încă firavă şi marginalizată. În prim-plan este o ,,Dreaptă'' contrafăcută, de tipul PNL, PD sau PC. Însă, evoluţia Dreptei la nivel european este promiţătoare. Probabil că şi la noi se vor îndrepta lucrurile, datorită falimentului galopant al stângii şi tendinţelor de revenire la putere a Dreptei în mai multe state europene.* [144]

*

Fără îndoială, într-o situaţie de haos politic, aşa cum este cea din România de azi, populismul de toate nuanţele câştigă teren. Cine cucereşte inimi n-are nevoie de idei şi de programe. Voluptatea dezastrului împinge masele, de cele mai multe ori, să mizeze totul pe o singură carte.

Menirea elitei este să dezvrăjească masele, în sensul de a le cultiva discernământul politic şi gustul pentru moderaţie*. În egală măsură, este chemată să-i convingă pe politicieni să-şi însuşească anumite concepte şi practici specifice. Efortul este unul cultural. [...]*

Totuşi, un ,,pol de centru-dreapta'' întemeiat pe idei şi programe rămîne extrem de fragil cîtă vreme lipsesc oamenii care să le dea viaţă. Exemplele CDR şi ADA sînt relevante.

De asemenea, oricît de lămurit ar fi asupra justeţei ideologiilor şi doctrinelor de ,,centru-dreapta'', poporul are nevoie de oameni în care să creadă. [145]

---

[144] Interviu cu dl Gabriel Constantinescu, directorul revistei ,,Puncte cardinale'', art. ,,Tradiţia poate răspunde provocărilor prezentului'', rev. cit., p.17.

[145] Claudiu Târziu, în art. Oameni de dreapta, Rost, Nr.49/martie 2007, p.4.

VA SUPRAVIEŢUI SPIRITUALITATEA ORTODOXĂ ŞI NAŢIONALISMUL ÎN CADRUL UNIUNII EUROPENE?

Comunismul a fost un regim criminal, cu o anumită marjă de eroare însă. Ceea ce a fost ,,bun'' în comunism nu s-a datorat regimului în sine. ,,Bun'' a fost ceea ce a supravieţuit ,,îngheţat'' din România de dinainte de 1945: instituţii, oameni, reflexe. Aşa au fost, de exemplu, anumite segmente ale sistemului de învăţământ, mai degrabă tehnic decât umanist. ***Acum însă ne integrăm în prostia euro-atlantică: diluăm programa şcolară, distrugem spiritul de corp al profesorilor şi elevilor, lăsăm de-o parte disciplina, permitem corupţia şi criminalitatea să înflorească pe holurile şi în curţile din spate ale şcolilor, lăsăm tot felul de tâlhari juvenili să-şi terorizeze colegii şi profesorii. Ceea ce se distruge acum, prin coborârea standardelor învăţământului românesc, nu e „şcoala comunistă'', ci rămăşiţele şcolii antebelice, de Europă veche. La fel, dacă modernitatea comunistă nu a reuşit să dezghioace cu totul românul din căpăţâna patriarhalităţii lui, postmodernitatea eurosocialistă va reuşi. Ce n-a reuşit lampa lui Ilici va reuşi*** **mall-*ul Bruxelles-ului.***

*De altminteri, ceea ce caracterizează postmodernism/*political correctness-*ul românesc e spiritul lui corporat. Acolo unde postmodernii occidentali vorbesc în numele periferiilor – sociale, rasiale, estetice -, postmodernii români vorbesc, mai întotdeauna, în numele centrului, fie el Bruxelles sau Washington. Marginalitatea românească rămâne să fie recuperată de dreapta, de susţinătorii valorilor ,,tari'', acuzaţi apoi de ,,naţionalism''. Acolo unde minorităţile occidentale au fost îndemnate să creeze o artă care să le exprime, postmodernul nostru copiază arta minorităţilor occidentale, blamând specificul românesc. […] Ei bine, pentru că Noica a cerut Vestului, în scrisorile sale către Sanda Stolojan:* **„Lăsaţi-ne să fim, atâta vă cerem – nu ne sugrumaţi''***, e acuzat de izolaţionism/protocronism/ceauşism. De ce? Tot ce voia era să nu fim marginea nimănui – fie el Occident sau URSS -, ci propriul nostru centru. Adică să ne trăim condiţia de veşnic marginală provincie imperială ca pe o posibilitate de* ***autonomie spirituală****, ca pe o convertire a distanţei în discernământ. Era vorba de ascetismul marginii, nu de servilismul marginii. Or tocmai acesta din urmă pare a fi devenit o specialitate postmodernă românească.*[146]

*

Deocamdată îmi pun toate speranţele în faptul că sarmalele şi coliva nu se pot preambala, nu se pot vinde la mall. ***,,Gândeşte global, acţionează local'' e deviza internaţionaliştilor.*** *Gândeşte normal şi mănâncă de acasă e deviza mea.*

Stânga are memorie scurtă: după ce a distrus ţărănimea în numele industrializării, după ce a distrus învăţământul în numele corectitudinii politice (toţi suntem premianţi, toţi suntem ,,speciali''), acum dă vina pe ,,capitalism'' şi predică globalismul vegetarian. În anii'20-'30, stânga franceză cerea adaptarea învăţământului universitar la nevoile societăţii, la cerinţele progresului. Universitatea nu trebuia să producă gentlemeni, ci agenţi ai erei moderne. Acum, aceeaşi stângă deplânge prea marea dependenţă a universităţii de cerinţele ,,corporaţiilor''. Ţăranii au dispărut – să nu uităm că Marx îi considera nişte reacţionari ireductibili care trebuie striviţi fără milă -, dar brusc trebuie să fim cu toţii organici. Distrugem ,,agricultura de subzistenţă'', dar cerem mâncare naturală şi trimitem orăşenii englezi să cultive mini-loturi de zarzavat. Distrugem credinţa, şi apoi ne drogăm, că avem un ,,gol existenţial''. Distrugem familia şi apoi spunem că „society is guilty''*. […]*

Ştiu că România profundă, sufleteşte, nu numai demografic sau intelectual, a pierdut deocamdată partida. Dar vorba Psalmilor, într-o traducere nu academică, ci aşa, rascolnică:

[146] Mircea Platon, în art. Elegia (dez)integrării, rev. Rost nr.45/noiembrie 2006, pp.57-58.

„Mai bun este puţinul celui drept, decât bogăţia multă a păcătoşilor / Că braţele păcătoşilor se vor zdrobi, iar Domnul întăreşte pre cei drepţi.''[147]

*

Două cuvinte despre istoria Uniunii Europene. *Anumite cercuri necunoscute şi obscure, având drept instrumente pe cancelarul german Konrad Adenauer şi pe ministrul de externe al Franţei Robert Schumann, au lansat ideea construirii unei Comunităţi Europene a cărbunelui şi a oţelului. Pentru această idee au contrasemnat în aprilie **1951**: Franţa, Germania de Vest, Italia şi ţările Beneluxului. La 25 martie **1957** aceste ţări au purces şi au contrasemnat Convenţia de la Roma, creînd astfel CEE (Comunitatea Economică Europeană), care avea deja organe şi mecanisme legiferate pentru luarea deciziilor. Această CEE s-a extins treptat, cuprinzând în total 15 ţări. În februarie **1992**, în oraşul Maastricht din Olanda, cele 12 ţări de pe atunci au semnat şi au intrat deja în procesul de transformare a CEE în Uniunea Europeană (UE) prin celebra Convenţie de la Maastricht. Prin validarea ei s-a modificat radical convenţia iniţială de constituire semnată la Roma în 1957, comunitatea economică a intrat într-un proces de unificare militară, politică şi monetară şi deja s-a creat UE. Din acest moment au început să apară tot mai mult nori negri la orizontul Europei şi a devenit vizibil **caracterul antidemocratic** prin care se încearcă constituirea acestei uniuni.*

Necesitatea creării unui sistem european. *O constatare comună este aceea că cercurile care promovează ideea unificării europene purced treptat la materializarea ei, dezvăluind popoarelor încet-încet, puţin câte puţin, forma pe care vor s-o dea Europei Unite. Astfel, arată limpede că nu vor ca popoarele să înţeleagă de la început ce li se pregăteşte la sfârşit.*

Ne e imposibil să descriem în această carte, cu toate amănuntele, tot ce cuprind aceste acorduri şi convenţii; ne vom exprima însă obiecţiile şi vom spune care e părerea noastră. Aşadar le spunem acestor cercuri:

1. Întrucât susţineţi că aţi creat UE exclusiv pentru bunăstarea şi pacea popoarelor, atunci de ce n-aţi creat şi un cadru legal, o Constituţie europeană, care să consfinţească toate drepturile fundamentale ale constituţiilor naţionale privind consfinţirea libertăţii fiecărui cetăţean în parte? De ce n-aţi creat un program de convergenţă cu măsuri concrete unde să se vadă limpede întregul plan al evoluţiei noastre în cadrul UE şi care va fi forma ei finală? Oare n-ar fi trebuit să supuneţi acest plan atenţiei guvernelor naţionale, şi ele, la rândul lor, să-l supună judecăţii şi controlului popoarelor lor? Popoarele n-ar fi trebuit ca prin referendum (drept care în patria noastră decurge din art. 44 al Constituţiei, art. care prevede anunţarea unui referendum „pentru proiectele de lege votate, care reglementează o problemă socială foarte importantă'') să aprobe sau să respingă acest plan sau să ceară modificarea lui, aşa cum ar dori, de vreme ce pentru ele spuneţi că realizaţi această uniune?

*2. Nu numai că nu ne-aţi spus ce plănuiţi, dar sistematic ne-aţi ascuns şi costul acestei convergenţe. **Nu ne-aţi informat ce sacrificii trebuie să suferim, nu ne-aţi spus, cu alte cuvinte, că trebuie să ne transformăm din cetăţeni liberi în supuşi şi, mai mult chiar decât atât, supuşi controlaţi electronic.** Nici măcar nu ne-aţi întrebat dacă suntem dispuşi la aceste sacrificii sau dacă ne stă în putinţă să le facem. Pur şi simplu, **fără să întrebaţi pe nimeni**, aţi considerat că e bine să ne aruncaţi în mare, şi câţi se îneacă, să se înece, câţi înoată, să înoate, şi dacă sunt norocoşi şi scapă de rechini…au scăpat.*

Puteţi să ne spuneţi cum aţi acceptat să semnaţi în alb aderarea la o Uniune Europeană a cărei formă finală rămâne încă necunoscută, o UE care n-are Constituţie şi legi cunoscute de la început? Cum aţi acceptat să intrăm într-o Europă unde toate se uneltesc în întuneric şi cum aţi acceptat şi aţi semnat fără condiţii pentru o uniune pe care au făcut-o „cu sens unic'', o uniune în care convenţiile şi legile se fabrică „din mers'', ascunzând scopul îndepărtat pe care îl urmăresc, care nu sunt altceva decât enigme pe care înalta autoritate de la Bruxelles le

[147] Ibidem , p.58.

interpretează de fiecare dată aşa cum îi convine; convenţii şi legi care se schimbă, care sunt reconsiderate de la o zi la alta şi care arată mereu o altă faţă a Europei, diferită de cea de la început? Chemăm ca martor al spuselor noastre pe respectabilul nostru ministru al justiţiei, domnul Evanghelos Ianopoulos, care în a VI-a şedinţă a Camerei din 31 iulie 1992 (în care s-a discutat validarea Convenţiei de la Maastricht) printre altele a spus şi următoarele despre toate convenţiile de tip Maastricht, Schengen ş.a.m.d., mărturisind necunoscutul parcursului şi al scopului acestora: ,,Putem şti care e începutul acestor convenţii internaţionale, dar nimeni nu ştie care e parcursul, care e sfârşitul şi care e scopul lor'' (din procesele verbale ale Camerei).

3. Cea mai mare crimă comisă în acest moment este însă desfiinţarea art. 1, § 2 şi 3 din Constituţia Greciei, fiindcă aceste paragrafe prevăd ,,că fundamentul unui stat este suveranitatea poporului. Toate puterile izvorăsc din popor şi există numai pentru el şi pentru naţiune'' […] Constituţia noastră afirmă limpede că toate puterile izvorăsc din popor şi există numai pentru el (pentru a-l sluji); de aceea şi vedem că, dacă un guvern nu exprimă voinţa poporului, acesta protesta, ceea ce avea ca rezultat faptul că guvernul se conforma indicaţiilor lui. Astăzi însă, unii din cei care ne reprezintă, fără măcar să întrebe poporul, care le este stăpân şi care nu le dă dreptul să facă fără nici un control tot ce doresc, au schimbat stăpânul, diminuând rolul poporului şi transformându-l din stăpân în supus al unei autorităţi supreme, necontrolate şi cu totul străine de popor; ei s-au angajat să nu mai asculte de acum înainte regulile vieţii poporului, atât la nivel naţional, cât şi la nivelul vieţii personale. De aceea, ***oricât veţi protesta dumneavoastră şi oricât veţi manifesta pentru o revendicare dreaptă, auziţi şi veţi auzi de acum înainte, de pe o bază sigură, de la politicienii noştri aceasta: „E recomandare comunitară şi suntem obligaţi să ne supunem; de aceea nu putem face altfel''.*** [148]

*

Puteţi, fraţilor, să vă închipuiţi ce urmări nefaste va avea această schimbare? ,,Pe drumuri să cădeţi şi sufletul să vi-l daţi'' şi pe nemţi tot n-o să-i intereseze şi o să vă silească să le aplicaţi recomandarea! Aş vrea să-l chem aici ca avocat pe ministrul nostru Gherasimos Arsenis, care la 27 iulie 1992, în cea de a doua sesiune a Camerei, printre alte cuvinte de mare importanţă a spus şi ceea ce urmează: ,,Convenţia de la Maastricht este o chestiune serioasă; în puţine cuvinte, Convenţia de la Maastricht redistribuie puterile sau, ca să fiu mai exact, le transferă de la organele prevăzute chiar de Constituţie organelor centrale ale Europei. ***O asemenea chestiune atât de serioasă ar fi trebuit discutată în Cameră, lăsându-ne un răgaz de timp şi după ce va fi fost consultat în totalitate poporul*** *elen. Convenţia de la Maastricht este un compromis istoric; este un compromis istoric al marilor puteri care avansează cu paşi mici şi evazivi. Nu veţi vedea în textul Convenţiei de la Maastricht adevărata viziune a europenilor. Nu veţi vedea în această Convenţie ecoul gândirii subtile şi profunde a unui Goethe, nu veţi vedea în Convenţie armonia unui Beethoven. Veţi simţi însă foarte puternic mâna grea a unui bancher german''.*

Aceste lucruri le-a spus atunci ministrul nostru şi a fost aplaudat cu mult entuziasm de întregul PA.SO.K. A doua zi, domnul deputat Dimitris Kostopoulos, a completat: ,,Referentul PA.SO.K –ului, ieri şi, în general, însuşi preşedintele său azi au vorbit despre Goethe şi Beethoven, spunând că nu se află în Convenţie, unde există însă mâna grea a unui bancher german; noi vom spune doar atât: piciorul sau cizma grea a capitalului financiar al Germaniei''. […] Şi aici intrăm deja în acordul Maastricht. Dacă vreţi să ştiţi, eu intru cu inima grea, nu pentru că sunt mai exagerat de patriot decât dumneavoastră, ci pentru că ştiu că intrăm desculţi în mărăcini; şi nu pentru că vom deveni o Europă germană, sau ***o Europă a Germaniei****, ci pentru că suntem deja'' (Evanghelos Iannopoulos, sesiunea a VI-a din 31 iulie 1992).*

În mod sigur, încă de pe acum au grijă să nu mai existe pentru popoare nici un fel de posibilităţi de a reacţiona. Atunci când popoarele îşi vor da seama că cineva le-a luat dreptul

---

[148] Ieromonah Hristodulos Aghioritul, ***La apusul libertăţii***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006, pp.27-31.

uman elementar la libertate şi la posibilitatea de expresie şi că deja sunt nevoite să urmeze recomandările comunitare obligatorii, vor ajunge la revoltă populară şi vor protesta. *Cercurile UE ştiau, atunci când au hotărât să purceadă la luarea acestor măsuri antidemocratice, că opţiunile lor, după ce la un moment dat vor fi recunoscute de popoare, vor duce pe bună dreptate la reacţii violente.* **Astfel au inventat acest celebru acord de la Schengen pentru a-i** ***putea, justificând că apără interesul european, public şi naţional sau interesul siguranţei publice, învinovăţi pe toţi cei care îşi vor revendica drepturile omului; va deveni atunci ilegal să mai pretindă cineva aceste drepturi, de vreme ce, bineînţeles, ele n-au mai fost consfinţite. Prin urmare, oricine le va revendica va fi considerat vinovat şi va fi pus sub urmărire.*** *Lucrurile acestea vi le spunem acum, pentru că mai târziu ni se va interzice să mai vorbim public despre ele, de vreme ce vor deveni o piedică în calea planurilor lor.* ***Deja astăzi, când vorbim, în Europa încep să fie montate uriaşe reţele electronice dotate cu camere speciale, care vor urmări pe străzi toţi cetăţenii, aplicându-se astfel o supraveghere a tot şi a toate, cu pretextul, natural, al combaterii criminalităţii. Întrebaţi din curiozitate pentru ce motiv se cumpără sisteme de localizare mondială prin satelit (G.P.S. – Global Positionings Systems).*** *Pentru că* **ei** *intenţionează, ştiind că va veni un timp în care veţi înţelege că aţi fost înşelaţi şi în care veţi dori să reacţionaţi, să devină realitate instalarea unei supravegheri totale, pentru a putea exercita* **un control electronic mondial**. [149]

*

Demn de atenţie este şi fragmentul de mai jos, aparţinând discursului rostit de ministrul nostru, dl. Miltiadis Papaioannou, în a VI-a şedinţă din 31 iulie 1992: „Această Convenţie, cu care astăzi toţi suntem de acord, slăbeşte parlamentele naţionale şi întăreşte Comisia Europeană şi Consiliul de Miniştri. Tendinţa este, în opoziţie cu ceea ce scrie în ea, de a se întări numai organele formate din membri puţini…Opera legislativă a Comunităţii n-o cunoaştem nici noi, deputaţii, n-o cunosc nici judecătorii, n-o cunosc nici avocaţii. Şi totuşi trebuie s-o aplicăm''! (din procesele verbale ale Camerei). Cum aţi semnat aşa ceva în alb? Cine v-a împuternicit să semnaţi în numele nostru cum că suntem obligaţi să ne conformăm la toate actele legiferate de acum înainte de străini? Aţi arătat o încredere atât de oarbă? A fost cu putinţă ca mână de grec să semneze conştient că ceea ce se legiferează la Bruxelles e mai presus de Constituţia noastră şi să desfiinţeze articolul respectiv, dând de acum înainte Constituţiei noastre – cu sânge votată – un caracter istoric?

Aşadar, înţelegem toţi foarte bine că e doar o chestiune de timp să ajungă la mila celor care deţin puterea toate aspectele şi toţi parametrii vieţii noastre până acum consfinţite de Constituţia Greciei. ***Pur şi simplu trebuie să aşteptăm să se legifereze ceva la Bruxelles pentru a vedea cum propria noastră lege cedează şi cum vom fi de acum înainte împovăraţi de toate urmările acestei cedări.*** *[…] Mă voi mulţumi, aşadar, la acestea, lăsându-i pe cinstiţii noştri ierarhi să aibă în vedere toţi parametrii şi să cântărească urmările care vor rezulta din deprecierea dreptului nostru naţional şi a Constituţiei, în drept secundar şi din legiferarea dreptului comunitar, ca drept primar. Dacă chestiunea nu e luată acum în seamă, nu peste mult timp va fi deja foarte târziu, pentru că, aşa cum am spus-o, vor avea grijă să nu mai existe nici o posibilitate pentru popoare de a reacţiona.* ***Oamenii noştri politici trebuie, chiar şi acum, să fie conştienţi de gravitatea chestiunii şi să-şi asume răspunderile în faţa poporului pe care se presupune că-l mai reprezintă. Dar şi fiecare cetăţean grec are datoria de a-şi manifesta dezacordul, de a protesta şi de a-i informa pe reprezentanţii şi pe conducătorii săi în legătură cu acesta.*** [150]

*

[149] Ibidem, pp.31-33.
[150] Ibidem, pp.35-37.

Noi nu cerem nimic absurd. Cerem să ştim unde merge Europa, Grecia noastră şi, prin urmare, şi noi. De ce vor să ne îmbarce obligatoriu într-un automobil condus de un şofer necunoscut şi să nu ne intereseze încotro ne duce? Ca să ştim aşadar unde mergem şi să acceptăm în final să mergem, vom spune cele ce urmează despre UE:

1. Trebuie să fie o uniune de state autonome şi confederate. De la început însă, trebuie să se stabilească într-o cartă-statut şi într-o Constituţie imaginea completă şi clară a (modului) în care porneşte, trebuie să se arate încotro va merge şi cum se va constitui la sfârşit. Pentru că nu se poate ca înainte de a exista toate acestea să se transfere puterile de la organele naţionale la cele supranaţionale. Acest lucru echivalează cu o lovitură de stat disimulată, fără precedent.

2. Trebuie să ia naştere prin proceduri democratice. Să fie o Europă care să se sprijine pe Constituţie, care va fi fost controlată şi autorizată nu numai de guverne şi de oamenii politici, ci şi direct, chiar de popoarele Europei prin referendum, drept care pentru noi decurge din art. 44, § 2 al Constituţiei, unde se prevede organizarea referendumului pentru ,,proiectele de lege votate care reglementează o chestiune socială de mare importanţă…'' De asemenea, indispensabil este ca în prealabil să se comunice un program de convergenţă cu măsuri concrete, pentru ca poporul grec să cunoască sacrificiile pe care trebuie să le suporte pentru realizarea acestei convergenţe. (Până acum n-a mai existat niciodată o chestiune socială de o gravitate aşa de mare – şi cred că nici nu va mai exista o alta şi mai gravă – care să stabilească viitorul şi evoluţia acestui popor.)

3. Trebuie să fie o uniune de state autonome şi confederate, fiecare având propria lui Constituţie. Aceasta va consfinţi şi va apăra toate instituţiile diacronice cu care a fost crescută şi hrănită fiecare naţiune, arătându-se astfel respectul cuvenit identităţii istorice, politice, culturale şi religioase a naţiunilor.

4. Trebuie să fie o Europă Unită democratică, constituită din naţiuni egale, care va asigura drepturile omului şi libertăţile, atât ale persoanei, cât şi ale ansamblului societăţii, împrejmuind şi păzind înainte de toate, ca un bun gospodar, graniţele ei externe de orice conspiraţie. Noi nu cerem multe pentru uniune, ci lucruri puţine şi limpezi; aşadar, nu putem înţelege de ce nu ne putem ,,înţelege'' cu aşa-zişii ,,progresişti''.

5. Trebuie să fie o Europă Unită, aşezată pe temelia înţelegerii reciproce, a înfrăţirii popoarelor, şi pe convergenţa conştiinţelor. Nu suntem de acord cu o Europă a cifrelor şi a unei convergenţe exclusiv a economiilor. Reacţionăm la o Europă ,,creuzet'', în care, pentru a intra, naţiunile trebuie să fie mai întâi nivelate, diminuate, să fie ştearsă orice urmă a identităţii popoarelor lor, să desfiinţeze libertatea personală a cetăţenilor lor, transformându-i în supuşi.

Noi nu sunten de acord cu o Europă care consideră că popoarele sunt nevoite – şi trebuie să li se impună – să spună numai „da'' la recomandările şi la decretele pe care le ia pe întreg parcursul ei pe drumul „cu sens unic''. *Ajunge cu cedările prosteşti pe care le-am făcut până astăzi, ajunge cu purtarea servilă! Greciei i se cuvine dacă nu altceva, datorită istoriei şi credinţei ei, rolul unui membru cu drepturi depline şi nu rolul unei servitoare încinsă cu şorţ care ştie numai să-şi încline capul şi să se grăbească să îndeplinească recomandările (comunitare) stăpânilor ei, de dragul unui ,,bacşiş'' Delor, care şi acesta provine din sudoarea poporului ei (este vorba de contribuţia la bugetul UE, care poate fi totuşi, chiar egală sau mai mare decât fondurile europene primite, pe baza proiectelor avizate - n.a.).* [151]

*

În continuare vă vom prezenta un fragment foarte interesant din revista ,,Nemesis'' semnat de reputata ziaristă Liana Kanelli (nr.35/20 febr. 1997). Din articolul său se vede clar că sunt mulţi aceia care aplaudă şi care contribuie la dispariţia noastră. Fragmentul provine din declaraţiile fostului ministru de externe al SUA, Henry Kissinger, din septembrie 1994:

[151] Ibidem, pp.39-41.

,,Poporul grec este greu de guvernat şi de aceea trebuie să-l lovim adânc în rădăcinile sale culturale. Numai atunci se va învăţa minte. Înţeleg adică să lovim limba, religia, rezervele lui spirituale şi istorice, astfel încât să-i neutralizăm orice posibilitate de a se dezvolta, de a se remarca, de a se impune, pentru a nu ne mai stânjeni în Balcani, în Mediterana răsăriteană, în Orientul Apropiat, în toată această regiune nevralgică şi de mare importanţă strategică pentru noi şi pentru politica SUA''. [152]

*

Nu e posibil să cităm aici toate articolele Convenţiei Schengen, care ar forma o întreagă carte. [...] Aşadar, ***această Convenţie, pentru prima dată în analele istoriei, vine să ceară legalizarea urmăririi tuturor cetăţenilor!*** *În ansamblul ei, Convenţia vorbeşte despre cum trebuie să se realizeze această urmărire.*

În art. 99, § 2, scrie: ,,O asemenea înregistrare se poate realiza [...] şi cu scopul prevenirii ameninţărilor la adresa siguranţei naţionale: a) În cazurile în care există indicii reale care creează bănuieli că o anumită persoană are intenţia să comită, sau comite, mai multe fapte şi deosebit de grave pedepsite de lege; b) în cazurile în care aprecierea generală a unui anumit individ, şi în special pe baza faptelor pe care deja le-a comis până la un anumit moment, permite să se presupună că persoana avută în vedere va comite şi în viitor fapte deosebit de grave pedepsite de lege.'' În acelaşi art. § 6: ,,Dacă nu este permis controlul special în conformitate cu legislaţia unei ţări participante, atunci controlul special se transformă automat în această ţară-membru în urmărire discretă''.

În art. 96, § 2: ,,Hotărârile se pot baza pe ameninţarea ordinii publice sau a siguranţei statului, ameninţare pe care e posibil să o constituie prezenţa unui străin pe teritoriul naţional. Acesta poate fi în mod special cazul: [...] 2) Unui străin împotriva căruia există bănuieli întemeiate că a comis fapte grave pedepsite de lege [...] sau împotriva căruia există indicii reale că are intenţia să execute asemenea fapte care încalcă legea pe teritoriul unui stat membru''.

Vedem printre altele că acest acord perverteşte şi denaturează spiritul sistemului nostru penal care se bazează pe încălcări ale legii dovedite şi nu pe suspiciuni, sau pe vreo bănuială sau vreun indiciu. Prin acest acord e desfiinţat neîndoios principiul de bază al statului de drept, care e prezumţia de nevinovăţie a cetăţenilor. *Până acum, dacă cineva ne acuza de vreo faptă, trebuia să dovedească în faţa autorităţilor că suntem vinovaţi, în timp ce acum e permisă urmărirea cetăţeanului numai şi numai pentru că pot exista anumite suspiciuni, că e posibil, în viitor, să existe o dispoziţie din partea sa de a încălca legea! Aşadar, de acum înainte va trebui ca cetăţeanul însuşi să-şi dovedească nevinovăţia.* [153]

*

În martie 1997 a venit în Parlamentul grecesc spre votare celebra lege cu denumirea: ,,Protejarea individului de prelucrarea datelor cu caracter personal''. Fiţi atenţi aici, fraţilor, ce s-a întâmplat: prin articolele legii 2472/1997, pe care au făcut-o, vezi Doamne, ca să ne protejeze de acord, ei depăşesc chiar şi ce prevede acordul însuşi, şi în timp ce articolele vorbesc despre date care privesc aşa-zisa combatere a criminalităţii, prin legea 2472/1997 se adaugă în plus şi culegerea de date foarte personale, cum ar fi provenienţa rasială şi naţională, convingerile politice, religioase, rasiale, filosofice, participarea la organizaţii sau la corporaţii sindicale, probleme care privesc sănătatea, protecţia socială şi viaţa erotică personală.

Aşa cum putem constata, prin acest acord au venit să ne lege picioarele; deşi au făcut legea 2472/1997 ca să ne protejeze, ne-au legat de fapt şi de mâini, şi de picioare*. Foarte mulţi deputaţi din toate partidele au cerut ca legea să nu se voteze şi au cerut să li se dea o explicaţie asupra scopului pe care-l serveşte* ***urmărirea vieţii particulare a cetăţenilor şi centralizarea datelor personale****. Bineînţeles că n-au primit nici un răspuns!* [154]

---

[152] Ibidem, pp.42-43.
[153] Ibidem, pp.56-57.
[154] Ibidem, pp.59-60.

*

Rezumând aşadar, spunem că acordul are două feţe: are o latură juridică şi teoretică, care e şi cea esenţială, şi o a doua, care e modul de aplicare a acordului. Prin latura sa juridică şi teoretică, acest acord desfiinţează articolele fundamentale ale tuturor Constituţiilor europene şi, aşadar, şi pe cel ale Constituţiei greceşti, care consfinţesc drepturile omului şi libertatea individului şi a întregii societăţi. Astfel, ***este desfiinţată noţiunea de cetăţean liber şi sunt fabricaţi nişte supuşi controlaţi electronic ai unei autorităţi incontrolabile****. Faptul împotriva căruia noi toţi reacţionăm este acela că* ***acordul Schengen desfiinţează libertatea personală, legiferează urmărirea discretă şi, prin urmare, culegerea secretă a datelor****. Discretă înseamnă să nu ştie celălalt nici că-l urmăresc, nici că se culeg informaţii despre el şi nici cum sunt înregistrate aceste informaţii. Se instaurează noţiunea de suspect pe baza unor suspiciuni generale şi vagi. Se legiferează astfel posibilitatea urmăririi şi a înregistrării datelor despre indivizi despre care se presupune că sunt predispuşi în viitor să încalce legea! Reacţionăm de asemenea şi împotriva modului de aplicare a acestui acord, pentru că aduce atingere conştiinţei religioase a sute de milioane de creştini, prin întrebuinţarea ca număr internaţional de siguranţă a lui 666 şi prin plasarea codului barat folosit pentru produse pe mână sau pe frunte. Toate aceste elemente pe care le găsim în Sfânta Scriptură ne informează că se încearcă* ***înrobirea omului într-o măsură care n-are precedent.***

Aşadar, reacţia împotriva însemnării şi împotriva numărului este în esenţă o reacţie numai şi numai împotriva desfiinţării libertăţii. O abolire care are toate caracteristicile din Sfânta Scriptură şi care ne avertizează că orice altă abolire a libertăţii din trecut ar păli în faţa ei. [155]

*

Există încă multe alte prevederi care vin în contradicţie cu cele ale acordului Schengen; vedem în practică, pe de o parte Constituţia noastră cedând, iar pe de alta acorduri care par a fi transconstituţionale, în acord cu hotărârile ,,anumitor'' tribunale supreme, a căror motivaţie este următoarea: ,,Dreptul comunitar izvorăşte din dreptul internaţional şi, fiind primar, e mai presus de dreptul constituţional al statelor membre''. Actualul ministru al Justiţiei, Evanghelos Iannopulos, la votarea legii a spus: *,,**Recomandarea, directiva, înseamnă pentru Grecia Constituţie**'', şi ,,avem o Constituţie care e tocmai această recomandare. Şi pe această recomandare stăm''. Ministrul însuşi mărturiseşte indirect că pentru Grecia Constituţia sunt deja recomandarea comunitară şi acordul şi că lui suntem obligaţi să ne supunem de acum înainte şi pe el ne vom baza. Aceasta este de fapt problema!* [156]

*

-Ce înseamnă pentru Biserica Ortodoxă Română integrarea în Uniunea Europeană? Cum va răspunde Biserica acestei noi şi importante provocări?

-Prea multe nu ştiu nici despre Uniunea Europeană, nici despre ce înseamnă propriu-zis aderarea ţării noastre la această organizaţie. Dar mă bucur că scăpăm de ruşi, că vom avea o pază, un spate, o autoritate. La ora actuală suntem desconsideraţi, iar de la est vine permanent pericolul – rusul nu se astâmpără. ***Ne va costa integrarea asta, e adevărat…***

-UE este o alcătuire suprastatală în care domină spiritul secularist. Integrarea României ar putea împinge statul spre minimalizarea credinţei şi spre adoptarea unor măsuri în afara credinţei noastre.

-Au făcut organizaţiile masonice orice să-l înmoaie pe Hristos, dar n-au reuşit. Adevărul te provoacă să-l ataci, că dracul este prezent pretutindeni şi nu stă degeaba. Însă, diavolul are o durere mare: că nici noi nu suntem proşti. Ne întrebăm care e rostul nostru în viaţă şi acţionăm în consecinţă. ***Nu trebuie să ne temem de nimic, deci nici de UE, dacă rămânem în credinţă.***

[155] Ibidem, pp.69-70.
[156] Ibidem, pp.71-72.

-Pentru un creştin ortodox contează apartenenţa la neamul său? Sunt preoţi care susţin că, de vreme ce eşti creştin ortodox, deci eşti un om care îi urmezi lui Hristos, nu mai contează apartenenţa etnică. Datoria ta ar fi să duci o viaţă creştină adevărată, nu să faci neapărat ceva pentru neamul tău. Avem datorii faţă de neam?

-Da. ***Să fii mândru că porţi numele neamului tău şi să-l onorezi prin tot ceea ce faci. Înainte de toate, desigur, trebuie să-i respecţi legile creştine.***

-Are nevoie Biserica Ortodoxă Română de o înnoire, în sensul unei altfel de abordări a credincioşilor şi poate de o împrospătare a ierarhiei?

-Sigur, este necesară o anumită înnoire. Am stat de vorbă cu ierarhi care voiau să demisioneze, pentru că nu se împlinesc multe lucruri în Sinod. Dar le-am spus că nu au voie să abandoneze, căci asta e laşitate. M-au ascultat şi au rămas. Ierarhii care fac parte din Sinod trebuie să ducă o viaţă aproape sfântă şi totodată să vegheze asupra vieţii tuturor credincioşilor. În Sinod ***avem nevoie de oameni trăitori ai Ortodoxiei, nu de deştepţi.***

-De ce nu există o colaborare între ierarhia BOR şi intelectualii creştini?

-Intelectualii, dacă sunt creştini ortodocşi, trebuie să vină singuri lângă ierarhia bisericească, să pună umărul. Au această datorie de a face ceva pentru Biserică.

-Marii duhovnici ai României sunt, în general din generaţia Sfinţiei Voastre. Aveţi urmaşi de acelaşi calibru? Există o nouă elită preoţească?

-Există. Sunt buni duhovnici mai tineri şi vor fi cunoscuţi de către credincioşi. Căci dacă oamenii vor fi apreciat pe cei dinainte, vor şti să-i găsească şi să-i aprecieze şi pe cei noi. Bine, aşa sunt părinţi mulţi, dar nu ştiinţa le lipseşte pentru a fi puternici duhovniceşte, ci vitejia de a apăra Adevărul. ***Dacă te temi de moarte, nu poţi apăra şi nu poţi să dai cuvânt bun. Trebuie să trăim cu conştiinţa morţii; nu putem ocoli moartea şi toată viaţa ne pregătim pentru ea. Dar dincolo de moarte ne aşteaptă fericirea veşnică, dacă îl urmăm pe Hristos. Aşadar, orice preot, ca şi orice creştin, trebuie să mărturisească Adevărul cu orice preţ. Căci, până la urmă, nici nu avem ce pierde. În cel mai rău caz ne omoară, dar pentru asta nu trebuie să ne îndulcim poziţia. Sunt duhovnici buni la noi, însă e nevoie de eroism să împlineşti cunoştinţele.*** [157]

*

Într-un interviu, acordat la jumătatea lui mai revistei ,,Observator cultural'', Andrei Pleşu spune: ,,Teama mea, la ora actuală este să nu recădem încet-încet într-o lehamite şi o demobilizare care ne-ar putea fi fatale. De asta e bună Uniunea Europeană: ţine trează o exigenţă. Şi de asta cred că orice fel de bombăneli în jurul Uniunii Europene sunt foarte periculoase pentru România. *[...] Consider că orice discurs care relativizează angajarea europeană sau care cultivă o falsă demnitate autohtonă în raport cu ceilalţi e periculos.'' Adică, mucles şi marş în UE, domnule Pleşu? Fără întrebări, opinii, comentarii? După judecata asta, de toate se poate îndoi românul, inclusiv de existenţa lui Dumnezeu, numai de necesitatea aderării la UE nu. Ei, aş! Deşi ne îndoim că baremi răsfoiesc revistele culturale (caz în care ar fi putut fi influenţaţi de afirmaţiile unui cunoscător al politicii externe cum e Andrei Pleşu),* **parlamentarii noştri au votat deja, într-o unanimitate jenantă, ratificarea tratatului de aderare la UE.** *,,Omul recent'' n-are dileme.* [158]

*

România deţine supremaţia în topul ţărilor care au mare încredere în Uniunea Europeană (UE), relevă Eurobarometrul 62/2004 de Opinie Publică, care cuprinde şi un Raport Naţional pentru ţara noastră. În ciuda cunoştinţelor limitate în ceea ce priveşte modul de funcţionare a instituţiilor europene, 74% dintre românii intervievaţi şi-au exprimat încrederea în faptul că acestea vor contribui în mod eficient la combaterea sărăciei şi a excluziunii sociale, precum şi la lupta împotriva traficului de droguri şi a crimei organizate şi la asigurarea

[157] Păr. Arhim. Arsenie Papacioc, într-un dialog duhovnicesc purtat cu câţiva membri ai grupării ROST (art. Pr. Arsenie Papacioc: ,,Toată viaţa ne pregătim de moarte''), rev. Rost nr.28/iunie 2005, pp.16-17.
[158] Art. În UE, fără comentarii; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. cit., p.8.

securităţii pe continent. Astfel, în topul încrederii românilor, UE se clasează înaintea Armatei şi după Biserică. În capul majorităţii românilor însă UE este egală cu ,,libertatea de mişcare a persoanelor şi prosperitatea economică''. Atât. Totuşi, 46% dintre cei intervievaţi şi-au exprimat teama că aderarea se va materializa, mai cu seamă, prin taxe plătibile Uniunii. În privinţa identităţii pe care şi-o asumă odată cu integrarea în UE, barometrul relevă că numărul celor care sunt pentru identitatea naţională este egal cu a celor care optează pentru cea europeană sau pentru o mixtură naţional-europeană. Aşadar, tindem spre UE pentru a ne satisface burta. În rest, Dumnezeu cu mila! [159]

*

*De-o vreme mă urmăreşte verdictul dat de un sfânt în viaţă: ,,**Integrarea în UE înseamnă ieşirea din Ortodoxie**''. Părintele călugăr are o autoritate incontestabilă. Şi-a închinat viaţa crezului său până la temniţă şi nu s-a temut nici de mormânt. Dovedeşte zilnic, printr-o jertfă de sine exemplară, că este ceea ce predică. Zeci de mii de credincioşi îi calcă anual pragul pentru a-i cere un cuvânt de folos. Este unul dintre puţinii mari duhovnici care ne-au mai rămas.*

Sentinţa sa m-a băgat într-o dilemă, aparent fără ieşire. Dacă sunt pentru integrare, trădez ortodoxia; dacă rămân pe poziţii ortodoxe, optez pentru izolare (ceea ce poate însemna autodistrugere).

Cred însă că dilema mea se datora unei judecăţi superficiale. Marele duhovnic se teme, cred, că **ne vom descreştina din pricina lenii duhovniceşti, a lipsei de trăire în ortodoxie, nu cedând sub forţa secularistă a UE**.

Şi dacă aşa stau lucrurile, soluţia stă la îndemâna noastră.

Înainte de a o indica, trebuie să lămuresc contextul.

La acest moment, UE încă nu s-a hotărât ce va fi: un nou imperiu sau o asociaţie de state-naţiuni. Balanţa va fi înclinată într-o parte sau în cealaltă în funcţie de deznodământul unor evenimente, precum alegerile din Franţa şi Marea Britanie – care şi-ar schimba discursul în UE dacă Dreapta ar accede la putere. Liderul Dreptei franceze, Nicolas Sarkozy, de pildă, a propus o lege prin care să fie schimbat caracterul laic al statului. Dacă Franţa, stat ostentativ laic şi unul dintre motoarele UE, şi-ar reconsidera poziţia faţă de Biserică, ar renaşte speranţa construirii unei Europe a naţiunilor, unite pe baze creştine.

Pe de altă parte, integrarea României în UE este inevitabilă. Din două motive: UE are nevoie să-şi lărgească piaţa de desfacere; România nu are puterea economică de a rămâne neutră şi nici alternativă de aliniere.

În fine, nu e de neglijat o altă realitate. ***Secularismul se răspândeşte cu o viteză crescândă în societatea românească. Deja românii manifestă un tot mai slab interes pentru viaţa religioasă.*** *La un recent sondaj de opinie, doar 18 la sută dintre români au declarat că participă săptămânal la slujbele religioase. Odată cu integrarea în UE, comportamentul areligios va fi mai pregnant. Bisericile noastre se vor goli ca acelea din Occident. Cu atât mai mult cu cât instituţiile europene, agresiv laice, vor face* **presiuni pentru impunerea unei politici de secularizare**. *Să ne amintim de intervenţia instituţiilor UE pentru ca mănăstirile de pe Muntele Athos să renunţe la o regulă de veacuri şi să permită accesul femeilor.*

Aşadar, Biserica, de la Patriarh la ultimul credincios, trece printr-o mare cumpănă. ***Integrarea nu aduce secularismul, ci doar îl accelerează.*** *Să fie izolarea o soluţie? Nu.* **Singura soluţie este revigorarea Bisericii. Şi aceasta începe cu întărirea în credinţă a fiecăruia dintre noi. Presupune înainte de toate un efort personal. Însă, o mare răspundere cade pe umerii ierarhiei.** *BOR – şi acum mă refer la instituţia administrativă – are datoria de a dezmorţi, de a comunica mai bine, de a-şi dinamiza activitatea de diaconie şi cea de apostolat şi, nu în ultimul rând, de a-şi face curăţenie în propria ogradă. Această ultimă afirmaţie o voi detalia altă dată,*

[159] Art. Avem încredere în UE, că nu ştim ce e; *Fapte, vorbe, gânduri*; rev. Rost nr.24/2005, p.7.

mărginindu-mă acum să observ că recentul scandal de corupţie din sânul Bisericii greceşti este o gravă lovitură dată întregii lumi ortodoxe. O întâmplare asemănătoare, la meridian românesc, mă tem că ar risipi turma.

Revin, e timpul să înţelegem că salvarea nu ne va veni din afară, ci din interior. Şi ca persoane, şi ca ţară, şi ca Biserică. Dacă vom trăi ortodoxia, nimic şi nimeni nu ne va putea scoate din ea.[160]

[160] Claudiu Târziu, în art. Ortodoxie şi integrare, rev. cit., p.3.

IMPLICAREA TUTUROR CREŞTINILOR AUTENTICI ÎN RĂZBOIUL VĂZUT

,,Am citit cu mare atenţie «Războiul nevăzut» din revista ROST nr.28/2005, dar dincolo de un anumit ton care vestejeşte pietismul leşinat şi «angelismul şi laşitatea» de care ne vorbea monahul Nicolae Steinhardt, restul fondului de articol nu e în regulă…'' – îşi începe lunga sa scrisoare d-na Theodora Dolores Oprişan (Poarta Albă – Constanţa) către Mircea Platon, autorul articolului menţionat.

*Stimată doamnă Oprişan, măcar dintr-un punct de vedere veţi fi satisfăcută: aţi avut dreptate, nu vă publicăm scrisoarea. Motivul nu este însă că nu suportăm criticile, ba, din contra, le încurajăm, că numai aşa ne putem îndrepta cu toţii. Însă, nu publicăm scrisoarea dvs. pentru că: 1. Este scrisă într-un limbaj şi pe un ton nepotrivit; 2. Nu se referă la fondul articolului, ci la ceea ce v-aţi imaginat dvs. că a vrut să spună autorul. În plus, Mircea Platon are dreptate: **Evanghelia nu ne cere toleranţă (concept şi ,,filozofie'' de origine masonică şi neo-protestantă - n.a.), ci <u>dragoste</u>, care-i altceva. Iar practica şi scrierile Sfinţilor Părinţi ai Bisericii îl îndreptăţesc să ceară implicarea tuturor creştinilor autentici în războiul nevăzut.** În textul lui Mircea Platon nu se pomeneşte nimic despre legionari, deci nu înţelegem de ce ţineţi să faceţi nenumărate precizări, judecăţi de valoare şi să daţi sentinţe în privinţa Mişcării Legionare şi a mai multor legionari. În discuţie era o chestiune de trăire a credinţei, nu o problemă politică sau istorică. Şi <u>a trecut vremea (comunistă) când a fi creştin era egal – în faţa autorităţilor politico-securiste – cu a fi legionar</u>. Din tot ce aţi scris e adevărat un lucru. Unii, ca dvs., sunt adepţii rugăciunii, ascezii şi…atât. **Alţii, ca noi, cred că la rugăciune şi asceză trebuie adăugată acţiunea. Credem că această diferenţă nu ne opune.** În rest, s-auzim de bine!*[161]

*

***De la un timp încoace, nouă, ortodocşilor români, ni se tot cere să fim ,,toleranţi''. Să ne iubim vrăjmaşii. Să ,,întoarcem şi celălalt obraz''.** Puzderie de activişti ideologici şi religioşi, predicatori mânaţi din sulfuroase ascunzişuri ne pândesc fiecare gând, ne opresc la fiecare pas şi, împroşcându-ne cu saliva neobrăzării lor, ne strigă în urechi: ,,Aveţi grijă! Fiţi toleranţi, fiţi civilizaţi! Dialogaţi, dialogaţi – în mod democratic!''*

***Mulţime de talk-show-uri şi de mese rotunde inutile şi interminabile pulverizează adevăruri învăţându-ne un singur lucru: acela că <u>nu poţi fi sigur pe nimic</u>. Acela că nu trebuie să acţionezi, pentru că nu ştii prea bine motivele. Trebuie să şovăi, să-ţi pui întrebări. Să întrebi şi pe alţii şi să aştepţi un răspuns care, poate, nu va veni niciodată.** Conştiinţa ta nu poate fi ,,una'', a ta, ci trebuie să fie alcătuită din conştiinţele tuturor (panpsihism şi pa-nenpsihism). Nu mai eşti ,,persoană'', ci un ,,puzzle'', o însu-mare de informaţii, de tendinţe, a căror extremă labilitate (datorată manipulării prin mass-media) paralizează orice iniţiativă, orice intenţie de a te exterioriza faptic.*

*Translat şi în domeniul vieţii religioase, <u>acest spirit anarhic a făcut ca trupul văzut al Bisericii (cerul şi mirenii) să nu mai fie sigur pe nimic</u>. **Legitimitatea temeiurilor şi eficienţa mijloacelor folosite în mod tradiţional de Ortodoxie sunt puse la îndoială**. **<u>Dezorientaţi şi intimidaţi, toţi par a da înapoi de la împlinirea sacrei misiuni încredinţate prin botez sau hirotonire: mântuirea lor şi a celorlalţi.</u>** Biserica a abandonat aproape întreg spectrul social şi se îndeletniceşte, prin cei mai destoinici şi mai îmbunătăţiţi dintre ,,atleţii duhovniceşti'', doar cu ,,războiul nevăzut''. Departe, în munţi.*

<u>***S-a uitat că* Biserica e Triumfătoare *în ceruri dar că aici, pe pământ, ea e* Luptătoare. *S-a uitat că ea trebuie să fie însufleţită de duh* apologetic *şi* misionar. *S-a uitat că ea are de***</u>

[161] Art. O critică fără rost; *Scrisorile cititorilor noştri nu rămân nedeschise*; rev. Rost nr.30/august 2005, p.4.

apărat nişte valori, un* Adevăr *şi că nu poate lăsa ca vorbele Mântuitorului să fie întoarse împotriva Lui Însuşi (aşa cum fac toţi pseudo-creştinii ecumenişti şi „toleranţi'' din zilele noastre). S-a uitat, în sfârşit, că ea are de dus, pe lângă „războiul nevăzut'', şi un neîndurător „război văzut''. *Ce e acela?*

Credinţa se apără şi se afirmă. *Este războiul pornit de Mântuitorul împotriva satanei prin* întrupare. *Este războiul dus de Iisus atunci când,* făcându-şi un bici din funii, *i-a alungat pe vânătorii evrei din templu, răsturnând tejghelele zarafilor şi strigând:* „Scris este: «casa mea să fie casă de rugăciune». Voi însă aţi făcut din ea o peşteră de tâlhari''. *Este porunca, adresată Apostolilor, de a fi* severi cu ereticii*: ,,Dacă nici de Biserică nu ascultă, să preţuiască în faţa ta cât păgânul şi vameşul'' (Mt. 18, 17). Este războiul pe care ne îndreptăţeau Sfinţii Apostoli să-l ducem atunci când scriau: ,,dacă vine cineva la voi fără să aducă această învăţătură (a lui Hristos), nu-l primiţi în casă şi nu-i spuneţi bun-venit. Cine-i spune bun-venit ia parte la faptele lui rele''. (II In. 1, 10); ,,În numele Domnului nostru Iisus Hristos, vă poruncim, fraţilor, să vă feriţi de orice frate care umblă fără căpătâi şi nu trăieşte după datina ce aţi primit-o de la noi''. (II, Tes. 3, 6) şi ,,Dar, chiar de noi înşine, sau un înger din cer v-ar predica altă evanghelie decât aceea pe care v-am predicat-o noi, afurisit să fie''. (Gal. 1, 9).*

Principiile şi îndreptăţirea ,,războiului văzut'' le găsim şi în rândurile Epistolei către Romani a Sfântului Apostol Pavel: ,,Cârmuitorii doar nu sunt de temut pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Vrei să nu-ţi fie teamă de autoritate? Fă bine şi vei avea laudă din partea ei, căci nu degeaba poartă sabia: ea este servitorul lui Dumnezeu, însărcinat cu pedepsirea răufăcătorului'' (R. 13, 3, 4).

Războiul văzut *este cel pe care, urmându-L pe Hristos, îl propovăduiau Sfântul Ambrozie (care scrie: ,,Nu a sluji ca ostaş e un păcat, ci a sluji ca ostaş în vederea prăzii'' şi ,,Bărbăţia, care la vreme de război apără ţara de barbari, ori la vreme de pace pe cei slabi sau pe ai săi de tâlhari, este plină de dreptate'') şi Sfântul Vasile Cel Mare (care scria, vorbind despre creştinii din vechime: ,,Înaintaşii noştri n-au privit vărsarea de sânge făptuită în război drept ucidere, socotind că cei care se luptă pentru virtute şi pentru credinţă se cuvine să fie apăraţi de orice vină'').*

Războiul văzut *este războiul pe care l-a dus marele împărat Teodosie atunci când a declarat creştinismul religie de stat şi a interzis păgânilor, cu desăvârşire, ceremonialele serviciului lor religios public şi casnic (393). Este războiul purtat de împăraţii Bizanţului (Valentinian al III-lea, Iustinian etc.) care au dărâmat monumentele cultului păgân şi care pedepseau straşnic trecerea de la ortodoxie la o altă religie.*

Războiul văzut *este războiul în care s-au avântat, pentru două sute de ani, cruciaţii occidentali în încercarea lor de a-i izgoni în pustiuri pe necredincioşii agareni şi de a recuceri Mormântul Sfânt, este războiul necontenit purtat în apărarea Crucii de Ştefan cel Mare şi Sfânt, este grandioasa legislaţie – inspirată de nomocanoanele bizantine şi de vechile pravile româneşti – a voievozilor Vasile Lupu şi Matei Basarab (care, în bună măsură, ar trebui reactualizată, măcar în ceea ce priveşte furtul, erezia şi sodomia), este, în fine, furtunoasa revărsare politică şi intelectuală a tineretului creştin-naţionalist din România anilor interbelici.*

Pe vrăjmaşii Bisericii nu-i putem ierta. Războiul văzut *este războiul dus împotriva răului de toţi cei care au înţeles, până acum, că bătălia pentru a ne mântui din mrejele celui viclean nu este numai o bătălie a harismelor, un duel al spiritelor. Hristos s-a întrupat, a reabilitat materia (să ne gândim la rolul deosebit pe care îl joacă suferinţele Sale trupeşti, rănile Sale – chiar din punct de vedere metafizic: în episodul cu Sf. Apostol Toma din I. 20, 27 găsim dovada, împotriva oricărui spiritualism exagerat ce tinde să suprime materia, că materia există şi, mai mult, slujeşte drept semn al Vieţii de Apoi) şi, prin aceasta, i-a impus să participe la lucrarea* Mântuirii. ***Dumnezeul creştin este „Dumnezeul celor vii'', al celor care* trăiesc cu toată fiinţa *învăţăturile hristice. Creştinul este un* om integral, *un om cu o puternică tensiune interioară, conectat la voinţa divină exprimată în dogme şi în viaţa liturgică, cuprins de o***

sublimă, luminoasă „nebunie pentru Hristos'' care îi răpeşte posibilitatea de a opera chirurgicale dihotomii între* suflet *şi* trup. *Trupul se spiritualizează şi sufletul înfăptuieşte. E o angajare totală. „Îndrăzniţi, eu am biruit lumea'', *a spus Iisus Hristos. Să îndrăznim, deci, să îndrăznim pentru El. Chiar dacă vom greşi. Căci creştinismul nu e o religie osificată, o religie a unei* metode, *e* **o religie a trăirii şi, deci, a riscului**. *Să riscăm pentru gloria Sfintei Treimi şi pentru mântuirea noastră. Să riscăm să nu îi iubim pe eretici, păgâni şi atei. Să riscăm să le amintim că pe vrăjmaşii noştri îi putem ierta, dar pe cei ai Bisericii, nu.* ***Să riscăm să arătăm tuturor că nu despre „toleranţă'' e vorba în Evanghelie, ci despre mântuire. Să riscăm să călcăm în picioare răguşitele trâmbiţe cu care înaintemergătorii antihristului îşi propagă minciunile. Să riscăm să le cerem tuturor intelectualilor români apostaţi, să-şi facă penitenţă publică şi solemnă toată viaţa lor. Să riscăm să cerem, cu firească supunere, Bisericii Ortodoxe din întreaga lume să lupte pentru restituirea cenzurii religioase a vieţii intelectuale şi să aprindă candela unui nou Sinod Ecumenic în care să se denunţe toate rătăcirile acestui secol, aruncând anatema lor.***

Să lăsăm, aşadar, deoparte deşartele învăţături ale acestei lumi. Cine vrea ,,toleranţă'', ,,iubire'' şi ,,duh smerit'' de la noi, trebuie se fie de partea lui Hristos, nu a diavolului. ,,Să băgăm de seamă ca nu cumva inima noastră să se facă izvor de moarte! Dacă noi vom supune dorinţele ei vocei minţei şi conştiinţei şi vom aprinde în ea flacăra iubirii către Dumnezeu, atunci Dumnezeu va fi cu noi şi nimeni împotriva noastră''. (Arhiepiscopul Serghei de Vladimir)[162]

*

Cer de la dumneavoastră să mă iertaţi dacă am vorbit prea mult despre tema aceasta, dar consider că este o temă de importanţă majoră. Voi încheia aici cu o mică istorioară, o mică parabolă care exprimă părerea personală a autorului, care nu încearcă să răstoarne o situaţie sau să influenţeze părerea cititorului, oricare ar fi ea, ci pur şi simplu refuză răspunderea creată de o consimţire tacită. Povestioara este următoarea:

Lupul însetat de sânge a îmbătrânit într-o vreme şi neputincios cum era nu mai putea vâna. S-a dus aşadar într-o peşteră, s-a aşezat acolo şi a început să strige la animalele care treceau:

-Ah, dragele mele animale, am îmbătrânit deja şi nu mai ştiu cât o să mai trăiesc. Vreau totuşi acum, chiar dacă e târziu, să uităm cele trecute, vremurile când vă vânam ca să vă mănânc. Vreau acum să facem o convenţie de pace, de dragoste, să ne împăcăm şi să fim una!

Prin vecinătate treceau iepurele, căprioara, viezurele şi multe alte animăluţe; l-au crezut, au răspuns la chemarea lui şi s-au dus lângă el. El însă le-a sfâşiat şi şi-a săturat foamea, umplând intrarea peşterii cu oase multe. La un moment dat a apărut şi vicleana vulpe, a dat roată peşterii, şi după ce a cercetat-o cu atenţie, a auzit invitaţia lupului care o chema să vină lângă el, să se unească în dragoste şi prietenie. Atunci vulpea i-a răspuns:

-Oh, bietule lup, bine le mai spui tu acum! Toate sună foarte frumos, dar pe dinafară peştera ta e plină de oase proaspete. Te cred, desigur, că doreşti foarte mult şi vrei să fim una, dar mie, aşa cum înţelegi tu unirea, nu-mi place deloc. Pentru că, într-adevăr, dacă te cred şi vin lângă tine, tu mă mănânci şi după ce ajung în pântecele tău, atunci fireşte că vom fi una. Eu nu voi mai exista şi caută-ţi alţi proşti ca să fii una cu ei.

Unirea pe care încearcă s-o înfăptuiască astăzi în Europa are ca model metoda lupului. Noi însă, scârbiţi de modele de acest fel, spunem din toată inima: NU! [163]

[162] Mircea Platon, art. Războiul văzut, în rev. Rost nr.28/iunie 2005, pp.65-67.
[163] Ieromonah Hristodulos Aghioritul, ***La apusul libertăţii***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006, pp.41-42.

CAZURI DE MANIPULARE ŞI DEZINFORMARE PRIN INTERMEDIUL MASS-MEDIEI ROMÂNEŞTI

S-a terminat circul naţional ,,Mari Români'' de pe TVR 1. Câştigător a fost declarat Ştefan cel Mare şi Sfânt. N-o fi de rău, în condiţiile desfăşurării acestui spectacol? Nu mai comentăm aici lipsa de sens a ,,concursului'' – în care au fost amestecate mere cu prune -, sau secretomania celor de la TVR, care nu vor să dezvăluie cine câte voturi a luat şi de unde (poate am afla şi cum un necunoscut, altminteri onorabil, ca Richard Würmbrand, a ajuns în top 10; apropo, să îndreptăm o eroare repetată la nesfârşit: ***nu Würmbrand a încercat să-l salveze de la moarte pe Valeriu Gafencu – sfântul închisorilor -, ci acesta din urmă l-a salvat pe pastorul protestant, dăruindu-i medicamentele care l-ar fi putut însănătoşi pe el însuşi)****. Remarcăm numai felul, tipic avocaţilor din oficiu în procesele staliniste, în care istoricul senator Adrian Ciorojanu şi-a ,,susţinut'' candidatul. Nu-l obliga nimeni să pledeze împotriva conştiinţei sale, pro-Antonescu. Dacă părerea lui este că Ion Antonescu a rămas în istorie doar prin greşelile pe care le-a făcut, atunci trebuia să-şi aleagă altă personalitate. Se ştie bine că noi nu-l simpatizăm pe mareşalul Antonescu, nici nu-i scuzăm erorile sângeroase, dar asta nu ne împiedică să observăm că* ***Adrian Cioroianu a manipulat opinia publică la modul grosolan****. De aceeaşi părere este şi Institutul Naţional pentru Studiul Totalitarismului (INST),care a protestat public împotriva prestaţiei lui Cioroianu. ,,Ediţiile din zilele de 14 septembrie şi 21 octombrie au dezvăluit în persoana însărcinată a-l susţine pe mareşal,* **un vehement acuzator, ce a oferit un spectacol trist al forţei cu care mijloacele media încearcă să confere autoritate unor opinii subiective***. […] Nu mareşalul, ci susţinătorii săi au fost cei cu adevărat nereprezentaţi, excluşi, marginalizaţi în cadrul acestui show de televiziune. INST este dator să atragă atenţia asupra uşurinţei cu care postul naţional de televiziune şi-a arogat dreptul de a face judecăţi istorice în mod arbitrar'' – scrie într-un comunicat al INST.* [164]

*

Scrisoare deschisă către T.V.R.1 (emisiunea „Cel mai mare român''; joi, 5 octombrie 2006, ora 21-22). Finalişti: Richard Würmbrand vs Mihail Eminescu.

Pledoaria pentru R. Würmbrand*: ,,Când R. Würmbrand împlinea vârsta de 7 ani, părinţii lui, veneind din Turcia, s-au stabilit în Bucureşti, str. Olteni, cartier evreiesc, el fiind de religie mozaică. Flăcăiandru inteligent, la 17 ani a îmbrăţişat ideile comuniste. După câţiva ani de activitate intensă la Timişoara şi bine îndoctrinat, i se descoperă şi talentul de bun orator. Cu aceste calităţi, folosit de mai marii organizaţiilor comuniste, ajunge să le cunoască şi activităţile ce-l scârbesc şi-l fac să ia atitudine deschisă contra lor, producând astfel tulburări organizaţiilor din Timişoara şi Bucureşti.*

Maturizându-se, R. W. a descoperit frumuseţea învăţăturilor creştine. Luând lucrurile după firea sa, adică în serios, s-a creştinat şi şi-a transformat locuinţa din str. Olteni, în casă de rugăciuni. Dl. Cristian Ţepeş, completând pledoaria avocatului a spus: „La 23 august 1944, Würmbrand dădea soldaţilor ruşi Biblii tipărite de el…Pentru mulţi oameni, România este ţara lui Richard Würmbrand''!

*Spărgând logoreea Dlui. Ţepeş, replica domnului Gheorghe Andrei a luminat sala: ,,****Dar nu pentru mulţi români****''.*

De reţinut este înşurubarea perfectă a lui R. Würmbrand în amara zicală moldovenească: ***Tata rus, mama armeancă dar Ivan e moldovean.*** *De aici, avocatul prezentator a depăşit limitele unei bune cuviinţe de prezentare ştiinţifică, iritând o parte din comentatori şi chiar din public:*

1. *R. W. a fost Apostolul Pavel al ,,Cortinei de Fier''*

---

[164] Art. Apucături staliniste la TVR; *Fapte, vorbe, gânduri*; în rev. Rost nr.45/noiembrie 2006, p.5.

2. *La penitenciarul spital din Tg. Ocna, a transformat suferinţa în iubire de semeni. El fiind bolnav grav de TBC osos şi primind prin fiul său Mihail, două flacoane cu streptomicină, le-a cedat unui tânăr bolnav legionar.*
3. *,,După ce «marele Român» s-a eliberat, bazându-se pe genialitatea oratoriei sale, s-a dus în America unde a pledat în faţa Senatului, demascând atrocităţile comuniste. Astfel a contribuit R. W. la căderea comunismului, deci…la eliberarea noastră''*

Apărătorii ,,marelui român'' au încheiat: Richard Würmbrand a ,,excelat prin iubirea de patrie, de Dumnezeu şi de aproapele''. Dar, oare n-au ştiut nici apărătorii, nici moderatorii că R. W. şi-a făcut ucenicia marxistă în Franţa, pregătirea temeinică în U.R.S.S., iar în România, a activat pentru dezmembrarea ţării, aşa cum cerea programul P.C. din România? (fapt ce i-a adus şi o condamnare de câţiva ani).

Doamna Lucia Hossu-Longin, probabil nemaiputând să-şi stăpânească indignarea, a strigat: ,,Dacă dl. R. W. a fost un orator creştin aşa de mare, de ce nu a rămas aici ca să-i cucerească pe comunişti?''

Adevărul cunoscut de mine. *L-am cunoscut pe Richard Würmbrand în anul 1946. Pe vremea aceea studiam sectele religioase din România. În Vinerea Mare a acelui an, m-am dus la ,,adunarea'' din str. Olteni, unde R. W. era pastor reformat. Intrând în biroul lui, fără să mă anunţ, l-am surprins savurând tarte cu icre negre. Nu i-am atras atenţia şi el m-a poftit în ,,sala de conferinţe''. Subiectul ,,predicii'' lui a fost Patimile lui Iisus.*

La ,,iubirea de aproapele'' ni se spune că a dat 2 flacoane de streptomicină la Tg. Ocna, unui deţinut legionar. Când a fost adus pe targă la Tg. Ocna, cu caverne la ambii plămâni, cu abcese reci la omoplaţi, cu o coastă ruptă, faţa şi mâinile scorojite de murdărie şi sânge, urlând de durere, legionarii l-au spălat zile întregi, i-au dat îmbrăcăminte, şi cât timp nu s-a putut ridica, a avut un legionar lângă pat. Valeriu Gafencu - ,,Sfântul închisorilor'' – i-a dat cele 2 flacoane de streptomicină ce le avea şi, până a murit, i-a calmat frământările şi izbucnirile unei conştiinţe instabile.

După eliberare, unul din cei care i-au fost permanent alături, i-a cerut sprijin şi i-a răspuns că nu poate să-l ajute că-i fascist.

Voturile primite, care l-au trimis printre ,,marii români'', au fost date la ordin, din partea diverselor organizaţii ,,protestante'', în cadrul propagandei susţinute pe care o desfăşoară în ţară.

Nu a fost condamnat pentru credinţa în Iisus, ci l-au condamnat foştii tovarăşi comunişti pentru TRĂDARE. [165]

*

Cazul Vosganian este revelator deopotrivă pentru calitatea *vieţii politice româneşti şi pentru a celei bruxelleze. Intrigi şi pumnale în spate, de o parte, ipocrizie şi mentalitate stângistă, de cealaltă. Dintre toate acuzaţiile, cea de* legionarism *merită mai cu seamă comentată, căci trădează panica în care au intrat adversarii Dreptei.*

Senatorul liberal Varujan Vosganian a fost împiedicat să devină comisar european printr-o campanie-fulger de denigrare. ***Parcă acum mai mult ca niciodată s-a vădit forţa manipulării prin presă.*** *Contează mai puţin că unele jurnale şi televiziuni au răspuns unei comenzi politice, iar altele s-au lăsat pradă unui entuziasm demolator decerebrat. Esenţial este că, împotriva unui om, până mai ieri considerat onorabil şi agreat aproape de toată lumea, s-a constituit ad-hoc o monstruoasă coaliţie pentru a-l desfiinţa. Pornirile anti-liberale ale lui Băsescu, interesul se supravieţuire politică al lui Dan Voiculescu, rasismul abject al lui C. V. Tudor, nevoia de răzbunare a unor lideri PSD precum Adrian Severin, frustrările unor gardieni ai ,,corectitudinii politice'' – toate şi-au găsit răspunsul în* ***linşarea mediatică a lui Varujan Vosganian****. […] Din arsenalul acuzaţiilor mincinoase aduse lui Vosganian n-au lipsit două cu*

[165] Emanoil Paraschivaş, în art. Scrisoare deschisă către TVR 1, rev. Permanenţe, Nr.10/octombrie 2006, p.14.

efect garantat: aceea de fost colaborator al Securităţii şi cea de legionarism! Prima face valuri mai cu seamă în România, dar a doua este nimicitoare în UE. ***Într-o Uniune unde referirile la naţiune şi credinţă sunt citite ca semne indubitabile ale unei orientări de extremă-dreaptă, acuzaţia de legionarism capătă parfum de credibilitate. Întrucât Vosganian a fost liderul UFD, partid prea de dreapta după gustul diriguitorilor UE, iar discursul său a avut mereu ca repere noţiuni ca acelea de „Biserică'' şi „patriotism''.*** [166]

*

Eticheta de om al poliţiei politice comuniste i-a fost lipită lui Vosganian de către un fost securist, Liviu Turcu, fără dovezi şi în mod iresponsabil, în ziarul unui turnător al Securităţii dovedit, Jurnalul Naţional. Degeaba a negat vehement Vosganian şi au infirmat categoric SIE, SRI şi CNSAS. Răul era făcut, neîncrederea încolţise în opinia publică.

Eticheta de legionar i-a fost pusă lui Vosganian, neîntemeiat şi tendenţios, de către un cotidian care trece drept „oficiosul Cotrocenilor'', Evenimentul Zilei, şi de TVR 1, veşnic obedient Puterii. Întâietatea îi aparţine însă Evenimentului Zilei, care, sub titlul belicos „Legionarism'', susţinea: „Varujan Vosganian nu face parte numai din gruparea politică liberală, ci şi din gruparea ROST, constituită în jurul revistei cu acelaşi nume. Publicaţia creştină […] este **marcată de ideile legionarismului românesc interbelic*''*** *(s.n.). Formularea este voit ambiguă, pentru a strecura îndoiala şi a lăsa loc oricăror speculaţii. Informaţia a fost preluată nedigerată de TVR, care şi-a permis să fie mai tranşantă, vorbind despre Vosganian: „Un alt element controversat: colaborarea cu revista ROST de* propagandă legionară*'' (s.n.). Autorul acestei enormităţi ori nu şi-a bătut capul să răsfoiască revista noastră, ori este incapabil să discearnă între cercetarea istorică şi propagandă. Evenimentul Zilei a avut decenţa să publice, a doua zi, o parte semnificativă a dreptului la replică pe care i l-am trimis. TVR 1, nu. Oricum, răul era făcut, monitorizarea de presă ajunsese la Bruxelles, iar agenţiile străine ne căutau pentru explicaţii.*

Trebuie că adversarii Dreptei au intrat în panică, de vreme ce au agitat iarăşi „sperietoarea legionară'', la fel ca Ion Iliescu la începutul anilor'90. *Acum nu-şi va fi îndeplinit funcţia ca odinioară, dar a asigurat un anume efect de scenă în înfrângerea unuia dintre puţinii oameni politici echilibraţi, cultivaţi şi competenţi ai României.* [167]

*

*Am fi naivi să credem că principala grijă a presei noastre va fi aceea de a informa corect şi detaliat asupra colaborării cu Securitatea a diferiţilor clerici. Să ne aducem aminte de cazul Tanacu, când aceeaşi presă a inventat o cruce şi o răstignire, copiată parcă dintr-un manual medieval al torturilor, şi a etichetat drept criminal pe un ieromonah care era cercetat în stare de libertate, în timpul unei anchete abia începute. Prin comparaţie, presa franceză a evitat orice denumire incriminatoare pentru asasina română a fratelui Roger, atâta timp cât ancheta a fost în desfăşurare (care a pronunţat cuvântul „*__masonerie__*''; iar presa a trecut aproape sub tăcere asasinarea preotului de la mănăstirea Petru Vodă, confundat cu părintele Iustin Pârvu! - n.a.). Dacă adăugăm la acest tablou faptul că în cazul fratelui Roger era vorba de o personalitate intens mediatizată, un simbol al iubirii pentru întregul Occident, iar omuciderea s-a petrecut în văzul a sute de persoane, şi îl aşezăm faţă în faţă cu cazul Tanacu, în care ieromonahul Corogeanu nu a ucis-o în mod direct pe sora Irina Cornici, necunoscută pentru media până în momentul morţii, avem imaginea unei incompetenţe cel puţin suspecte. La acest caz putem adăuga alte zeci în care presa a căutat cu obstinaţie clerici pentru rugul ei mereu aprins. M-am referit la acesta pentru că a fost cel mai mediatizat, dar îi putem adăuga cazul dispariţiei din judeţul Tulcea, în care copilul trebuia să fi fost răpit de călugări doar pentru că părinţii l-au pierdut în apropierea unei mănăstiri. Afirmaţiile aberante s-au destrămat în această situaţie*

---

[166] Claudiu Târziu, în art. „Legionarul'' Varujan Vosganian, rev. cit., p.3.

[167] Ibidem, pp.3-8.

odată cu descoperirea cadavrului fără urme de violenţă, dar câţi creştini au urmărit desfăşurarea cazului până la capăt?

Cu astfel de precedente, mă întreb cum vor fi edificaţi oamenii care vor ,,să ştie pentru a putea ierta''? Pentru că în cazul colaborării cu fosta Securitate lucrurile sunt infinit mai complexe şi mai greu de cercetat. Cine şi în ce fel va diferenţia între colaboratorul benevol, care turna pentru a obţine diferite avantaje, şi informatorul ,,reeducat'' prin diferite mijloace care nu au exclus tortura? Cine va publica notiţele informative inofensive ale unui ,,colaborator'' care făcea refăcea pe hârtie diferite trasee, reale sau imaginare, excluzând persoane şi informaţii esenţiale pentru Securitate? Din contactul repetat cu foştii deţinuţi politici, pot spune că variantele de a ,,fenta'' securistul care te supraveghea erau tot atât de variate pe cât erau cei supravegheaţi. Or astfel de note, care nu numai că nu erau în folosul Securităţii, ci încercau o luptă camuflată cu aparatul ei, pot fi folosite la repezeală pentru a inventa colaboratori care, de facto*, nu au fost niciodată în această postură. Să ne amintim doar modalitatea în care Î.P.S. Bartolomeu Anania a fost ponegrit drept colaborator al regimului în contextul înfiinţării Mitropoliei de la Cluj şi să ne gândim că tovarăşii săi de suferinţă, cu care a pătimit în temniţă, l-au apărat catalogând atitudinile sale din închisoare drept o rezistenţă la reeducare şi nu drept o cedare, şi vom avea un prim exemplu despre cum legătura cu Securitatea poate fi folosită pentru a denigra tocmai pe cei care i s-au opus.* [168]

*

Iuda poate deveni erou.** În situaţia unei deconspirări lipsite de ştiinţă, discernământ şi nuanţă, am putea avea în viitor o Biserică în care Iuda ar fi confundat cu tâlharul* de pe cruce, *deşi în tradiţia ecclezială unul e pomenit ca exemplu de pervertire, iar celălalt ca model al mântuirii. Am putea obţine atunci nu o lustraţie, ci **o pervertire demonică a valorilor atât în Biserică, cât şi în afara ei**. Nu numai că românii nu vor ajunge să ştie pentru a putea ierta, nu numai că vor exclude oameni onorabili de la statutul de cetăţean, dar **mă tem că, ajungând să nu mai discearnă între adevăr şi falsitate, vor reuşi să îşi piardă tocmai ceea ce încă mai au într-o oarecare măsură: credinţa.** Ei nu vor cunoaşte adevărul şi nu vor fi nicidecum mai liberi.* **Argumentele intelectualilor sunt folositoare *într-o societate normală. O societate bolnavă ca a noastră s-ar putea să aibă nevoie de o perioadă îndelungată de reanimare; altminteri, încercând să trezim din comă, prin mijloace intensive, bolnavul nostru rahitic, s-ar putea să obţinem nu un om viu, ci un zombi.

Iar dacă e nevoie de argumente pentru a dovedi coma noastră profundă, mă întreb: cum de vorbim, la 16 ani după acel decembrie însângerat, de colaboratori şi nu de ofiţeri? Cum de ne gândim la vina celor care au dat cu bâta sau, mai rău, cu ordinul. În capitalismul nostru de duzină, generali şi activişti deopotrivă îşi împart limuzinele luxoase şi fotoliile în Parlament, zâmbind gigantic, pentru că ei nu au avut dosare. Ei le-au întocmit. Forţând lucrurile, dacă o canalie ca Ţurcanu (călăul-şef al ,,reeducării'' de la Piteşti) ar mai trăi astăzi, ar putea ponegri un martir ca Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa. Nu i-ar trebui decât un post de televiziune cu audienţă consistentă. Că dosare cine stă să citească? [169]

*

Se pare că a venit iarna, dar grila tv pentru acest anotimp nu există şi programele îngheaţă în şabloanele arhicunoscute. Pe ici, pe acolo se mai face câte o încercare de a propune *noutăţi, cu rezultate însă, modeste. Un exemplu ne-a oferit şi TVR 1, lansând ''Discuţii despre adevăr'', o noutate…lunară, pentru că dezbaterea se va derula o dată pe lună. Adevărul se pare că este o problemă prea delicată ca să merite discuţii săptămânale în haosul general care bântuie viaţa politică şi socială, de care nu sunt scutite nici televiziunile.*

---

168 Cristian Curte, în art. Riscurile dosariadei preoţeşti, rev.Rost nr.44/octombrie 2006, pp.35-36.
169 Ibidem , p.36.

Oricât s-ar căzni televiziunile, programele lor arată obosite. Au ajuns unele să apeleze pentru salvarea audienţei la telenovele şi au avut surpriza să constate că nici acestea nu mai atrag, iar ratingul lor e în cădere liberă, oricât efort ar depune să conjuge verbul ''a iubi''. ***Se simte o mare lipsă de creativitate în alcătuirea programelor tv.***

Sebastian Alboiu (e-mail): ''[...] Cum se ajunge oare director de programe la o televiziune? Pun această întrebare pentru că tot butonând, uşor poţi constata că ***toate programele au parcă acelaşi director coordonator****. La ora 19.00 toţi transmit buletine informative, cu excepţia Primei TV ce ne prezintă aridul său Focus la ora 18.00! Mă rog, ştirilor să zicem că le este dedicată o oră fixă pe toate canalele. [...] Dar filmele au şi ele aceleaşi ore de transmisie, şi mai mult, într-o zi, pe toate posturile, toate sunt drame, în alta – de pildă s-ar fi vorbit între ele televiziunile să se concureze pentru audienţa cu acelaşi gen de pelicule cinematografice. Sau au toate canalele acelaşi director de programe? [...] Se mai bat şi în talk-show-uri, la acelaşi fus orar de programare.* ***De ce această uniformizare a programărilor?*** *Personal, nu îi găsesc o explicaţie logică şi nici manifestarea unui elementar respect pentru telespectatori. CNA (Consiliul Naţional al Audiovizualului) ar trebui să atenţioneze posturile că este chiar în defavoarea audienţei lor să meargă după şabloane în alcătuirea şi difuzarea programelor. [...] Nu mai discutăm despre migraţia personalului tv şi a aşa-ziţilor formatori de opinie, analişti sau cum vreţi să-i mai botezăm. Zburdă şi dânşii de la un canal la altul, de văzându-i nu mai ştii pe ce post eşti, dacă ai greşit canalul. Când îi vezi pe Pârvulescu sau Boda la Realitatea TV, când la TVR. Bine că am scăpat şi s-a potolit Cristoiu. S-a aşezat la Antena 3 unde îi e locul, pe o «nişă», să servească motanii lui Felix. [...] Desigur personalităţile au libertatea să apară la ce post sunt solicitate, dar, totuşi, cu măsură, să nu se sature publicul de ele. La noi însă, nu s-au mediatizat, din diverse motive şi interese, decât câteva nume, nici cât degetele de la o mână, cărora li se dă zilnic de lucru. Alte personalităţi chiar nu mai există? S-a creat cu «formatorii de opinie» o situaţie ca în Parlament. Avem vreo 400 de parlamentari, dar dau din gură zilnic pe micul ecran, doar vreo zece. Să fie muţi restul? [...] Muţi nu sunt, pentru că ştiu să dea din gură acolo, ''acasă la ei'' în Parlament, la ''comisiile'' de aşa-zisă ''specialitate'' şi să-şi voteze la grămadă, în plen interesele. De pildă, la Camera Deputaţilor a liberalului Bogdan Olteanu s-a dat aproape în unanimitate un vot pentru modificarea Legii 504 din 11 iulie 2002, Legea audiovizualului. Nu s-a modificat nimic în interesul telespectatorilor nemulţumiţi de programele tv, ci în interesul politic al ''aleşilor poporului suveran''. Consiliul Naţional al Audiovizualului (CNA) – mereu blamat de nemulţumiţi – îşi sporeşte numărul de membri de la 11 la 13 ca să aibă toate partidele oamenii lor care să le apere interesele politice. Decizia aparţine ''instituţiei suverane'' numită cândva ''parlamentul ruşinii naţionale''. Nu le mai ajunge Parlamentul, se vor şi în CNA! Aşa că bietul CNA nu va mai avea ochi pentru programele TV de interes general, ci doar pentru cele de interes politic.*

Pentru că tot cititorul nostru a invocat migraţiile, un exemplu ne-a servit chiar postul public cu emisiunea ***''Discuţii despre adevăr''****, unde chiar CNA, dacă ar funcţiona, ar fi trebuit să arate cartonaş roşu. De la ''Realitatea TV'', Adrian Ursu a migrat la TVR 1 şi a încercat să modeleze cu ironie – aspect de care se fereşte orice moderator profesionist şi echidistant -, o discuţie despre ''revoluţia morală, despre securitate, despre comunism'', concepută într-un format încropit, chinuit. N-am reţinut numele producătorului dar părea a fi împrumutat de la SRL divertisment. Nu lipsea publicul aşezat pe gradene, căruia de astă dată nu i se dădea ordin să aplaude, dar în rândul său erau invitate câteva persoane cu scopul să mai anime discuţia. Invitaţii de bază ai moderatorului erau toţi de aceeaşi culoare politică, echidistanţa se dusese pe apa Sâmbetei. Emisiunea mirosea de la o poştă a discret omagiu adus liberalilor pentru iniţiativele lor de a desconspira trecutul, numai că această deconspirare a ajuns să fie ''aruncată în ridicol''. A intervenit, la un moment dat, într-un filmuleţ, un individ, cică ofiţer de securitate, care vorbea nonşalant cum punea la cale uciderea lui Paul Goma. Individul a fost apoi uitat complet, de nu ştim dacă nu cumva era vreun actor pus să joace acest sinistru rol. S-a*

făcut apoi apel la Paul Goma, care a ţinut de la Paris, un discurs trist, cu accente subiective, amar, cu răbufniri specifice breslei scriitorilor (acuzaţi fiind Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu şi alţii, pentru că nu-i promovează în ţară cărţile, etc…- n.a.). Emisiunea era împrăştiată, lipsită de coloana vertebrală a scopului căutării adevărului. Efectul acestei emisiuni încropite la înghesuială se simţea şi pe ''scroll'' – pe banda de jos a ecranului – în care erau scrise părerile şi întrebările telespectatorilor, ce nu înţelegeau nimic din acea discuţie fără cap şi fără coadă la care asistau. Se puneau întrebări de parcă eram într-o piesă de teatru absurd – ''De ce cadrele didactice lucrează patru ore pe zi şi primesc salarii mai mari…?'' etc. – care dovedeau că emisiunea nu a impresionat prin nimic, nu a trezit interesul pentru tema propusă, ''căutarea adevărului''. Şi cu această emisiune produsă tocmai de televiziunea publică s-a mai amânat încă o dată descoperirea adevărului mult căutat şi aşteptat. Nici măcar o picătură din el nu s-a descoperit. Păcat!

Cititorul nostru se interesa de ''directorii de programe''. Un exemplu de astfel de director total neinspirat se pare că este şi cel de la postul public. După ''Discuţii despre adevăr'', a programat un documentar ***''Regele comunismului''****, o coproducţie în care erau implicate BBC, Arte etc. Astfel, programul de seară al zilei de joi s-a cantonat în aceeaşi zonă spinoasă a trecutului. Documentarul realizat în urmă cu câţiva ani era interesant şi încerca să desemneze evoluţia lui Ceauşescu şi epocii sale de tristă amintire. Numai că fantomele trecutului a căror biografie era expusă destul de sec, meritau şi comentate, astăzi, din studioul postului public, ca să ofere, în special tinerilor, o lecţie de istorie ilustrată, adevărată. Aşa, TVR a ratat o seară printr-o programare neinspirată, demonstrând că intenţii bune ar avea, dar că îi lipsesc producătorii inspiraţi şi buni profesionişti în raport cu subiectul ales.*

Tot televiziunea publică s-a trezit să difuzeze ***''1956''****, un documentar despre revoluţia maghiară, după vreo două săptămâni când subiectul fusese punct de actualitate şi aniversare. Directorul de programe nu avea calendar.* ***În privinţa ''analiştilor'', ''formatorilor de opinie'' care mereu sunt aceiaşi pe toate posturile se pare că alţii nu mai avem şi nu mai pridideasc să-i împartă televiziunile între ele. Mai sunt, desigur, tineri capabili să expună cu motivări solide opiniile, dar nu se preocupă nimeni să-i descopere.*** *Situaţia nu e similară cu cea din Parlament, unde deţinem aproximativ cinci sute de aleşi salarizaţi din banii publici, din care doar vreo zece sunt cuvântători, restul fiind doar votanţi ai intereselor dânşilor. Cine i-a descoperit pe cei vreo zece buni de gură, Crin Antonescu, Ludovic Orban etc.? Televiziunile, în funcţie de interesele pe care le servesc! Şi aici ne întoarcem din nou, la spinoasa problemă a echidistanţei care începe să fie grav ignorată de mass-media vizuală.* [170]

*

Dacă din articolul de mai sus, reiese că există o manipulare şi o nivelare a programelor TV, în următorul este vorba de o manipulare incalificabilă. Este vorba despre o distorsionare vădită a adevărului, constând în eludarea unor aspecte importante (cum ar fi autoritatea şi celebritatea istoricului David Irving, în calitate de autor al unor zeci de cărţi despre cel de-al doilea război mondial etc.) şi prezentarea ostentativă a unui „adevăr'' care le creează „public relations'' şi o imagine cât mai bună evreilor (se vede asta foarte bine şi din fotografia alăturată acestui articol, de pe pagina „Internaţional'', care arată câţiva evrei distinşi cântând şi purtând anumite obiecte de cult, îmbrăcaţi ca pentru o paradă sau festivitate, dar sub care tronează următoarele cuvinte: „Evreii se confruntă cu un val antisemit arabo-nazisto-comunist'').

Tot în fotografia respectivă, preluată de la Agenţia Reuters (scrie chiar sub ea, discret, în dreapta: REUTERS), desigur una din instituţiile care deservesc activ, în plan internaţional, orice interes evreiesc sau masonic, se poate observa cum unul din evrei schiţează mai degrabă un zâmbet iar chipurile lor trădează liniştea, ca şi când ar cânta. Atunci, înseamnă că n-au ales

[170] Ileana Lucaciu, în art. ''Şabloane'' şi ''migraţii'' prin programe, în Suplimentul „România liberă'', 15 noiembrie 2006, p.50.

fotografia potrivită. În plus, este desenată parcă deasupra lor un cerc, în care se află Steaua lui David sau steaua în şase colţuri, care pe mine cel puţin m-a trimis la gândul, că suprapunerea celor două triunghiuri, unul cu baza în jos, iar celălalt cu baza în sus din acest simbol, are totuşi o anumită semnificaţie. Înclin chiar să cred, că triunghiul cu baza în jos, semnifică ierarhizarea lumii şi valorilor, în timp ce al doilea este dimpotrivă, răsturnarea lumii şi valorilor, aspect care reiese atât de pregnant în zilele noastre. Asta ar putea să însemne că simbolul, masonic sau nu, este de fapt, drapelul mesianic sub care unii evrei s-au adunat **pentru a schimba şi a domina lumea**, atât în trecut, cât şi în prezent.

Recomand cititorului să fie atent în privinţa a tot ceea ce se afirmă în acest articol şi chiar la maniera în care este abordată tema acestuia, pentru a se convinge de **perfidia manipulării informaţiilor, în favoarea intereselor globaliste**, pe care fie şi numai de dragul adevărului nu le putem accepta. În plus, se vede că nu e deloc de glumit cu teza Holocaustului, pe care nu-mi aduc aminte ca reputatul istoric să o fi contestat (ci doar, în unele privinţe).

Colaborare antisemită. Istoricul David Irving, condamnat la trei ani de închisoare pentru negarea Holocaustului, a primit sprijin financiar şi moral de la liderul musulman britanic Asghar Bukhari – dovadă a „noului antisemitism''.

UNUL dintre cei mai importanţi reprezentanţi ai comunităţii musulmane din Marea Britanie a recunoscut că i-a trimis bani controversatului istoric David Irving, devenit celebru în ultimii ani pentru că neagă existenţa Holocaustului împotriva evreilor din al Doilea Război Mondial (oare, din acest motiv a devenit celebru?! – n.a.). Irving a fost condamnat de un tribunal austriac la trei ani de închisoare pentru teoriile sale. Liderul musulman Asghar Bukhari, fondator al Comitetului pentru Probleme Publice Musulmane (cel mai mare grup musulman de sprijinire a drepturilor civile), i-a trimis o sumă simbolică lui David Irving, dar a făcut apel la musulmani, pe site-urile islamice, să doneze bani pentru istoric.

Dublu standard. *Bukhari a purtat pe e-mail o corespondenţă cu Irving prin care îl asigura de întregul său sprijin: „Poate simţi că eşti singur, dar fii sigur că mulţi oameni sunt alături de tine în lupta ta pentru Adevăr'', îi scria musulmanul lui Irving. În alt mesaj electronic, Bukhari îl anunţa pe istoric că „am cerut multor site-uri musulmane să creeze link-uri către site-ul tău şi să ceară donaţii''. Cu toate acestea, în declaraţiile sale publice, Bukhari condamna antisemitismul şi antisionismul: „Cred că oricine neagă Holocaustul greşeşte, dar nu cred că ar trebui băgat la închisoare pentru asta''. Libertatea de exprimare nu ar trebui să funcţioneze însă şi în cazul publicării de caricaturi cu Mahomed: „Trebuiau interzise: libertatea de exprimare trebuie să fie responsabilă'', spunea Bukhari.*

Noul antisemitism. *Legătura dintre Bukhari şi David Irving este un exemplu ce confirmă teoria conform căreia ar exista un nou tip de antisemitism, pornit din antisionism, una dintre laturile acestui curent fiind negarea Holocaustului. Acest val de antisemitism, accentuat după 2001, este reprezentat, în primul rând, de musulmanii din Europa, în special arabi (deşi ei înşişi populaţie semitică), drept răspuns la ocuparea teritoriilor palestiniene de către evrei şi campaniile militare israeliene.* ***Ceea ce surprinde la „noul antisemitism'' este că alătură grupuri foarte eterogene, ducând la colaborări între minorităţile musulmane, extrema dreaptă (istoric antisemită) şi extrema stângă (sprijinitoare a teoriei complotului americano-izraelian la nivel mondial).*** [171]

*

Antiteza în care s-a exprimat conştiinţa de sine apuseană în Evul Mediu este antiteza dintre creştinism şi păgânism sau, mai exact, dintre creştinismul drept-credincios romano-latin, pe de o parte, şi păgânism şi erezie pe de altă parte, inclusiv creştinismul greco-răsăritean. (?! – n.a.). În numele crucii, iar mai târziu ***în numele civilizaţiei****, îşi poartă în Evul Mediu societatea*

[171] Laura Cernahoschi, în art. Istoric anti-Holocaust finanţat de islamişti, Cotidianul, 20 noiembrie 2006, p.17.

apuseană <u>*războaiele de colonizare şi de expansiune*</u>*. În ciuda oricărei secularizări, în acest termen, ,,civilizare'', continuă să fie perceptibil ecoul acelei idei a creştinismului latin şi a cruciadelor feudal-cavalereşti. [...]* ***Conceptul de* civilité *şi-a dobândit semnificaţia pentru societatea apuseană în acele vremuri în care s-a destrămat societatea cavalerească şi unitatea Bisericii catolice.*** *[...] Punctul său de pornire poate fi determinat cu exactitate. Formarea sa cu semnificaţia specifică în care a fost apoi receptat de către societate se datorează unei mici scrieri a lui* **Erasmus din Rotterdam**, De civilitate morum puerilium (Despre buna creştere a copiilor)*, publicată în anul 1530. [...] Aici, ca de atâtea ori în istoria cuvintelor, aşa cum s-a întâmplat şi pe parcursul transformării conceptului de* civilité *în acela de* civilisation, *un individ a dat impulsul.* <u>*Prin scrierea sa, Erasmus a conferit cuvântului* civilitas*, de mult cunoscut şi adesea întrebuinţat, o nouă accepţie şi un nou impuls.*</u> *[...] Cartea lui Erasmus tratează ceva deosebit de simplu: comportamentul omului în societate, mai cu seamă, dar nu exclusiv, acel ,,externum corporis decorum'',* **bunele maniere** *privind ţinuta corporală externă.* [172]

*

Scrierile despre maniere ale ***umaniştilo****r reprezintă, într-o oarecare măsură, puntea de legătură dintre cele ale Evului Mediu şi cele ale vremurilor mai apropiate. Scrierea lui Erasmus, punct culminant în seria scrierilor umaniste despre maniere, are şi acest dublu caracter. În multe privinţe se află sub semnul tradiţiei medievale. Se întâlnesc şi la acest autor numeroase reguli şi precepte provenind pe filiera tradiţională a scrierilor cavalereşti. Dar totodată există aici primele semne evidente a* <u>***ceva nou***</u>*. O dată cu ele se dezvoltă treptat acel concept care a împins în plan secund conceptul cavaleresc şi feudal de curtoazie.* <u>*Pe parcursul secolului al XVI-lea, conceptul de* courtoisie *pierde din utilizare, iar conceptul de* civilité *devine mai frecvent, şi câştigă în secolul al XVII-lea, în cele din urmă supremaţia, cel puţin în Franţa. Faptul reprezintă un semn al unei modificări de conduită de dimensiuni considerabile.*</u> [173]

*

Abia după ce tensiunile interstatale şi intrastatale vor fi rezolvate şi depăşite, vom fi îndreptăţiţi să afirmăm că suntem civilizaţi. Abia atunci din ***codul de conduită, inoculat individului ca supraeu****, va dispărea în mai mare măsură ceea ce deţine funcţia de a marca nu atât o superioritate personală, cât una* <u>*moştenită, independent de meritele personale*</u>*. Iar individul se va putea elibera de constrângerile care îi determină conduita, de necesitatea de a se diferenţia de ceilalţi nu aât prin performanţele individuale, ci mai ales prin instrumentele proprietăţii şi ale prestigiului. Abia atunci reglementarea relaţiilor interumane se va putea lega mai degrabă de imperativele şi interdicţiile necesare pentru a menţine înalta diferenţiere a funcţiilor sociale, precum şi de standardul ridicat de viaţă, randamentul mare al muncii, a căror premisă este diferenţierea funcţională în creştere, abia atunci autoconstrângerile se vor limita la acele restricţii necesare pentru ca oamenii să poată convieţui, munci şi savura viaţa, pe cât posibil fără tulburări şi temeri. Abia o dată cu diminuarea tensiunilor dintre oameni, a contradicţiilor de structurare a reţelei interumane vor fi atenuate tensiunile şi contradicţiile din lăuntrul omului. Abia atunci nu va mai fi nevoie de excepţie, abia atunci se va constitui ca regulă faptul că orice individ îşi va găsi echilibrul optim al psihicului său, pe care îl invocăm atât de des, apelând la cuvinte sublime precum ,,fericire'' şi ,,libertate'':* un echilibru de durată sau chiar armonia dintre obiectivele sale sociale, dintre totalitatea exigenţelor ridicate de existenţa sa socială, pe de o parte, şi înclinaţiile şi necesităţile sale personale. *Abia atunci când relaţiile interumane vor fi astfel structurate, când cooperararea interumană, baza existenţei individului, va funcţiona în aşa fel încât pentru toţi cei care conlucrează ca verigi ale aceluiaşi lanţ complex va fi posibil să se stabilească acest echilibru,* <u>*abia atunci oamenii vor fi îndreptăţiţi*</u>

[172] Norbert Elias, Procesul civilizării. Cercetări sociogenetice şi psihogenetice, vol.1, Ed. Polirom, Iaşi, 2002, pp.95-97 (o lucrare controversată).
[173] Ibidem, p.112.

să declare despre ei înşişi că sunt civilizaţi. Până atunci vor fi obligaţi de fiecare dată să afirme: ,,Civilizarea nu s-a încheiat încă. Este abia în devenire.'' [174]

*

Începe să mă irite din ce în ce mai mult sintagma ,,băieţii deştepţi''. Oriunde te duci afli că există ,,băieţi deştepţi'', acei şmecheri pentru care legile nu funcţionează, iar singurul lor scop în viaţă este să se îmbogăţească indiferent de mijloace.

România este plină de astfel de ,,băieţi deştepţi''. Dar oare nu mai există cinste, onestitate în această ţară? Chiar toţi trebuie s-o jecmănească, să vadă în ea o vacă de muls?

Voi recurge la istorie pentru a vă demonstra că, pe vremuri, politicienii aveau ceva sfânt în ei, şi faţă de aceşti ,,băieţi deştepţi'' ei erau, scuzaţi expresia, proşti.

Fost ministru de externe, culte şi instrucţiune publică, poetul Dimitrie Bolintineanu a murit după ce şi-a vândut la licitaţie singurul lucru care îi mai rămăsese: biblioteca. Vă puteţi închipui un ministru postrevoluţionar care să moară sărac lipit pământului şi care să fie înmormântat prin chetă publică?

Ministru de nenumărate ori, marele om de stat, făuritor al României, Ion C. Brătianu nu a ezitat să vândă câte o parcelă de pământ din moşia sa Florica – comuna Ştefăneşti, judeţul Argeş – ori de câte ori pleca în străinătate în interesul ţării pentru a nu sărăci bugetul statului. Regele Carol I a ridicat din proprii săi bani Peleşul, iar după o viaţă dedicată ţării, C. A. Rosetti a murit destul de strâmtorat financiar.

Unul dintre cei mai bogaţi oameni ai epocii, conservatorul Gheorghe Grigore Cantacuzino, supranumit Nababul datorită averii sale fabuloase, era după cum îl descrie I. C. Filitti, ,,bun şi blând, primitor fără trufie, încrezător în însuşirile neamului''. Ajuns prim-ministru, Nababul ***l-a plătit din propriul buzunar pe Nicolae Iorga ca să studieze, să comenteze şi să publice documente referitoare la istoria familiei sale, Cantacuzino****. Vă închipuiţi vreun prim-ministru care să plătească din buzunarul său pentru vreun studiu?*

În 1920, ministru de finanţe, Nicolae Titulescu se împrumuta la Banca Marmorosch Blank pentru a putea călători în străinătate în interesul statului român. În 1930, ţărănistul radical Grigore Iunian, ministru al justiţiei, a propus o lege prin care miniştri-avocaţi nu aveau voie să pledeze în procese. Şi a făcut-o chiar împotriva propriei persoane, deoarece era avocat şi trăia exclusiv de pe urma meseriei. Datorită onoarei sale, dar şi a respectului faţă de legea pe care chiar el o iniţiase, ani buni, Iunian a trăit într-o modestie financiară ce aducea mai mult a sărăcie.

Parlamentari ani de-a rândul, Nicolae Iorga şi Gheorghe Brătianu trăiau din salariile de profesori universitari, nu din politică.

Vă mai închipuiţi astăzi astfel de politicieni? Nu! Politicienii de azi sunt nişte aventurieri pe care îi doare-n cot de ţară, nişte bieţi arivişti puşi pe căpătuială. Nişte vântură-ţară care se comportă cu România mai ceva decât ,,Piraţii din Caraibe''. E timpul să avem şi nişte ,,băieţi proşti'', precum marii oameni menţionaţi mai sus şi nu pigmeii de-acum. [175]

---

[174] Norbert Elias, Procesul civilizării. Cercetări sociogenetice şi psihogenetice, vol. II, Ed. Polirom, Iaşi, 2002, pp.301-302 (o lucrare controversată).

[175] Florian Bichir, în art. Nevoia de ,,băieţi proşti'', Evenimentul zilei, 22 aprilie 2007, p.8.

DICTATURA UNIVERSALĂ A ANTIHRISTULUI ŞI SFÂRŞITUL LUMII SUNT TOT MAI APROAPE!…

*În urmă cu un veac şi jumătate, privind la aşezarea lăuntrică a creştinilor ortodocşi, Sfântul Ignatie Briancianinov scria: ,,Astăzi, mulţi oameni au îndrăznit să-şi introducă rânduielile lor în rânduielile Sfântului Duh. Din această cauză rânduielile cereşti s-au făcut pământeşti, cele duhovniceşti – trupeşti, cele sfinte – păcătoase, cele înţelepte – neghioabe. Văd nepotrivirea, văd năruirea ce decurge din ea; dar nu văd începutul din care decurg toate nenorocirile: pentru că privesc la lumina propriei lor raţiuni căzute şi nu la lumina lui Dumnezeu. **Începutul nenorocirii constă în dispreţuirea neîngăduită şi trufaşă a poruncilor Sfântului Duh, în înlocuirea lor cu rânduielile proprii. Iată unde e cauza destrămării generale, cauza căderii creştinismului, a căderii morale ce precede întotdeauna ruina civilă, care prevesteşte această ruină.** Se mai găsesc în particular creştini, dar a fost pierdută cunoaşterea obştească, unică, a Adevărului prin care totul s-ar uni într-un singur trup duhovnicesc, cu un singur chip de cugetare, sub un singur cap obştesc – Hristos. Azi, fiecare are mai mult sau mai puţin modul său de cugetare, religia sa, drumul lui, luate în chip arbitrar sau la întâmplare, considerate ca drepte sau măcar justificabile.* [176]

*

Rugăm călduros conducerea noastră duhovnicească şi deopotrivă pe cea politică să se aplece puţin şi să asculte cu atenţie inima acestui popor care abia mai bate. Popor căruia, fără a fi fost măcar întrebat, i s-a impus să-şi asume în întregime şi să poarte singur pe umerii săi întregul cost al convergenţei; ba, mai mult, nu i s-a stabilit măcar o dată la care aceasta ar trebui să sfârşească, pentru că, aşa cum se pare, aceia vor ca el să poarte pe umeri povara acestei convergenţe până la căderea definitivă. Cel mai rău e faptul că i-au luat libertatea şi că ne fac din cetăţeni greci liberi, supuşi (sclavi) ai unei autorităţi supranaţionale incontrolabile.

*În sfârşit, cartea aceasta apare pentru a lua cunoştinţă (de adevăr) fiecare grec care e dator a se întreba încotro merge Europa; şi aceasta numai şi numai pentru că îl interesează încotro se îndreaptă patria sa Grecia, pentru a şti în cele din urmă încotro se îndreaptă şi el însuşi ca persoană. [Notă: Cartea de faţă se adresează şi cititorilor români, creştini ortodocşi şi nu numai. E regretabil să observăm că literatura cu care să se constituie o apologetică a libertăţii, împotriva înregistrării electronice a datelor personale, este aproape inexistentă în România. Există în schimb tone de publicaţii care apără drepturile unor minorităţi fără de Dumnezeu sau care se manifestă făţiş împotriva intereselor Statului român – despre care nu ne aducem aminte să fi fost vreodată persecutaţi sau să li se fi dat mai puţine drepturi decât cele de care s-au bucurat majoritatea cetăţenilor români. **Biserica are şi ea datoria de a rupe această tăcere, de a deschide gura mărturisind Adevărul, mărturisind pe Păstorul său şi dumnezeieştile Sale porunci din Legea Nouă.]*** [177]

*

În Duminica Floriilor, Sfântul nostru Sinod a emis o circulară adresată întregului popor grec, făcând în acelaşi timp un apel ca guvernul să respingă legea care fusese deja votată. Trei puncte din această circulară de importanţă majoră mi-au atras în mod special atenţia. Unul este acesta:

,,Sfântul Sinod, dar împreună cu el şi fiecare cetăţean al Greciei, are prin Constituţie dreptul de a se pronunţa în legătură cu respectarea corectă a drepturilor consfinţite constituţional, atât ale individului, cât şi ale ansamblului comunităţii''.

---

[176] Cuvânt înainte la ediţia românească, la vol. Ieromonahului Hristodulos Aghioritul – ***La apusul libertăţii***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006, p.5.
[177] Destinatarii acestei cărţi, vol. cit., pp.14-15.

Al doilea punct este acesta:

,,Aşadar, cu durere observăm că progresul civilizaţiei în domeniul aplicaţiilor electronice a fost legat aşa cum nu trebuia de numărul 666, care se foloseşte drept număr principal de cod în respectiva tehnologie. Despre el se spune limpede în Cartea Sfântă a Apocalipsei că e numărul Antihristului…Prin urmare, nu e posibil ca un creştin să fie indiferent la introducerea voită, deliberată şi sistematică a acestui număr în viaţa sa; şi, în acest context, în viaţa naţiunii elene, care aproape în întregul ei este creştină şi ortodoxă''.

*Aici am constatat că **maica noastră Biserica ne-a atras atenţia asupra faptului că nu e cu putinţă să fim indiferenţi ca creştini la introducerea deliberată şi sistematică a acestui număr în viaţa noastră, şi că fiecare cetăţean grec are dreptul prin Constituţie să protesteze atunci când îi sunt încălcate drepturile**.*

Al treilea punct din această circulară extrem de importantă şi care mi-a făcut o adâncă impresie se află în prima pagină unde scrie:

,,Astfel, Sfântul Sinod, având convingerea că toate formulările pe această temă până acum necunoscută (cum este şi aşa-numita ,,urmărire electronică''), nu vor putea să acopere toate aspectele neclarificate ale problemei, face apel la guvern şi în general la conducerea politică a ţării să ia în consideraţie, în cadrul competenţei şi al răspunderii care-i revine, toate comentariile în care se vorbeşte de ea''. [178]

*

Am găsit aşadar, ca mijloc legal şi democratic de a-mi manifesta împotrivirea, publicarea acestei cărţi, drept pe care mi-l dă Constituţia ţării noastre conform art.14, par.1, unde se prevede că: ,,Fiecare se poate exprima şi poate răspândi verbal, în scris şi prin presă, ceea ce gândeşte, respectând legile Statului''.

Văd că mulţi dintre dumneavoastră doriţi cu bună credinţă să vă exprimaţi obiecţiile; de aceea, frăţeşte, aş dori să vă spun ca în dragostea dumneavoastră să aveţi un discernământ elementar, pentru că el dă măsura calităţii supunerii şi ascultării noastre. Pentru a înţelege ce vreau să spun, vă voi da un exemplu:

Într-o zi câţiva pelerini au vizitat un bătrân călugăr, iar el, după ce i-a primit, i-a spus ucenicului:

- Frate, ne-au venit oaspeţi, pune ibricul pe foc!

Fratele a alergat să împlinească porunca. A trecut însă ceva timp şi bătrânul se nelinişte. L-a strigat pe ucenic şi l-a întrebat:

-Nu ţi-am spus să pui ibricul pe foc?

-Ba da, preacuvioase, l-am pus.

-Atunci de ce nu aduci oaspeţilor cafeaua?

Dar slujitorul, care nu avea discernământ, îi spune:

-Dar, prea cuvioase, mi-aţi spus să pun ibricul pe foc şi l-am pus, dar nu mi-aţi spus să pun înăuntru apă, cafea şi zahăr şi să aduc cafeaua în ceşti!

*Fraţilor, pentru că am ajuns aici, trebuie să ne dăm seama că printr-un lucru pe care ni-l va spune Biserica, noi trebuie să înţelegem alte zece pe care vrea să le spună. Ce vă spun eu veţi înţelege dacă vă adânciţi puţin în motivul care vă explică de ce **chiar şi Domnul Hristos ne vorbea în pilde şi acoperit, de vreme ce se afla într-un „mediu nesănătos'' şi sub stăpânire romană**. Mulţi au stat agăţaţi de buzele Lui, ca să se lege de ceva şi ca să-I facă rău, dar El le-a scăpat: spunându-le şi ceea ce voia să le spună şi nedându-le dreptul să-L acuze. De aceea şi voi ascultaţi ce spune Biserica noastră şi ,,căutaţi să înţelegeţi''.* [179]

*

[178] Ieromonahul Hristodul Aghioritul, vol. cit., pp.17-18.
[179] Ibidem , pp.20-21.

Acordul Schengen (Convenţie la care au aderat statele Uniunii Europene, în mare parte - n.a.) înseamnă în esenţă crearea unei uriaşe bănci electronice de informaţii în care sunt înregistrate şi se păstrează datele tuturor cetăţenilor care vor participa la acord. Fără nici o rezervă, toţi mărturisesc viciul democratic al acestui acord. *Dacă vrem să credem justificările plauzibile pentru crearea acestui acord, nu trebuie însă în nici un chip să ignorăm faptul că pe baza viciului democratic, creat intenţionat, poate deveni posibilă **o dictatură**, care în mod clar transpare prin Sistemul de Informaţii Schengen (SIS).*

Nu credem că poporul grec este atât de naiv încât să nu înţeleagă ce se încearcă. Prin declaraţia (formularul de impozitare E-9, într-o perioadă fulger, l-au chemat să declare tot ceea ce are până la ultimul detaliu, fără a-i da timp să se gândească la ce se întâmplă, în vreme ce funcţionarii de la circa financiară ţineau o mână pe receptor pentru a se informa ei înşişi, în timp ce cu cealaltă primeau declaraţiile de impozitare. În acelaşi moment, în Parlament se vota legea care dă dreptul celor care au fabricat acordul Schengen să controleze ce facem, prin urmărirea tuturor datelor intime personale; în acelaşi timp se impune şi codificarea tuturor prin codul barat de marcare a produselor. ***Trebuie să ştim cu toţii că înainte de impunerea unei dictaturi se creează mai întâi o infrastructură. Cei mai cunoscuţi dictatori au avut grijă să pună sub control totul, pentru a putea reprima orice reacţie de după declararea dictaturii.*** *Preacuviosul Paisie, în foarte importanta sa foaie, pe care a împărţit-o tuturor în 1987, a scris limpede că: „În spatele sistemului perfect al «card-ului de deservire» şi de siguranţă, realizat prin computer, se ascunde o dictatură universală, se ascunde robia Antihristului (*Apocalipsa *13, 16)''. Dacă nu ne dăm seama totuşi acum ce va să vină în curând, peste puţin timp şi să vrem nu va mai exista posibilitatea de a protesta.*

Cercurile obscure, care instalează infrastructura acestei dictaturi mondiale, încearcă să determine popoarele să semneze şi să valideze acordul Schengen, mai înainte de a înţelege cum acţionează sistemul, pentru că atunci când vor înţelege, cu siguranţă nu le va plăcea; dar, pe de altă parte, aceste popoare nu se vor mai putea opune. Astfel, cu orice sacrificiu, încearcă să forţeze guvernele să accepte şi să valideze documentele lor în cadrul cărora mai apoi să se mişte. Aceste documente le dau puterea şi să urmărească cetăţenii, şi să reprime orice reacţie, şi să emită identităţile electronice, dar şi să mute de acum înainte numărul codificat unitar personal de pe cartea de identitate pe mână sau pe frunte.

Infrastructura dictaturii mondiale, de care se vorbeşte în capitolul 13 al Apăocalipsei*, se construieşte cu o exactitate matematică şi e promovată într-un ritm foarte rapid. Din partea voinţei politice, pare că deja a devenit fapt împlinit. Evoluţia tehnologiei computerelor ,,a sosit la timp'', dând şi din punct de vedere tehnologic posibilitatea urmăririi la nivel mondial. Numărul unitar codificat barat de marcare a produselor prin care şi în care sunt înregistrate informaţiile este deja o realitate. Numărul internaţional codificat de recunoaştere şi de siguranţă, care este încorporat în acesta, este numărul concret al* Apocalipsei*, 666, fără nici o îndoială sau dezminţire de partea conducătorilor.* ***Iar „ca să pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte, încât nimeni să nu poată cumpăra şi vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei'' (*Apocalipsa *13, 16-17), este deja o chestiune de timp, pentru că foarte puţin a mai rămas până la realizare.*** [180]

*

Să vedem acum ce-a rânduit Domnul în legătură cu tema peceţii, care sunt urmările pe care vom suporta, nesocotindu-I poruncile şi de ce le vom suporta.

Domnul nostru Hristos a spus că oricine se va lepăda de El va merge în iad şi va fi pedepsit. *Unora poate li se va părea că e aspru pentru o simplă discuţie în care ne lepădăm de El să suportăm în consecinţă caznele veşnice. De aceea îi îndemnau unii pe mucenici ca să evite martiriul, să se lepede de Iisus în afară, dar înlăuntrul lor să creadă în El.* ***Mucenicii însă le-au***

[180] Ibidem, pp.74-76.

răspuns că sunt mai răi decât prigonitorii lor, pentru că aceia îi lipseau de viaţa aceasta trecătoare, pe când aceştia încearcă să-i lipsească de viaţa cea veşnică.

Domnul a prezis acum 2000 de ani că va veni cineva care va impune un sistem mondial de negoţ la care, ca să participe cineva, va trebui să aibă un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. Domnul a lăsat pentru motive pe care le cunoaşte prea înţeleapta Lui Judecată ca: ***„Cine se închină fiarei şi chipului ei şi primeşte semnul ei pe fruntea lui, sau pe mâna lui, va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei sale, şi se va chinui în foc şi pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi a Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei'' (*Apocalipsa 14, 9-11).** *Ne explică aşadar în Scriptură foarte limpede că, dacă ne învoim cu acest sistem şi ne lăsăm însemnaţi, urmarea acestui consimţământ va fi pedeapsa veşnică a iadului.*

Acum să vedem din ce motiv această pecete este considerată lucrare aducătoare de pedeapsă. Când noi, creştinii, suntem botezaţi şi suntem unşi în numele Domnului nostru nostru Iisus Hristos cu Sfântul Mir, chiar dacă suntem unşi în exterior, pe trup, de către preot, această ungere lucrează asupra sufletului nostru într-un *mod tainic şi duhovnicesc şi mijloceşte pătrunderea harului Preasfântului Duh, ceea ce înseamnă că Dumnezeu Însuşi intră în noi; astfel, în mod oficial suntem socotiţi robi ai Celui Unuia-Născut, ai Domnului nostru Iisus Hristos.* [181]

*

Să revenim la tema noastră: **primirea acestui semn dat oamenilor va avea sensul *acceptării unui stăpân şi domn străin*.** *Pentru că, în timp ce Botezul şi Mirungerea se fac în numele Domnului nostru Iisus Hristos, acest semn se leagă de numele sau de numărul numelui Antihristului. Iar din versetul: „Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase'' (*Apocalipsa *13,18) vedem că* ***nu e vorba de un număr întâmplător, ci de acceptarea de bunăvoie (pentru cei care-l acceptă) a unui stăpân străin, a Antihristului, şi de înstrăinarea noastră noastră automată şi veşnică de singurul şi adevăratul nostru Domn***. *Dumnezeu, aşadar, nu pedepseşte pe nimeni, noi singuri, de bunăvoie, acceptăm chinul nostru veşnic, punându-ne pe noi înşine în slujba diavolului şi supunându-ne lui.* ***Acest semn îl primeşte cineva prin liberă voie;*** în primul *stadiu, la un anumit moment, când şi legal este consfinţit şi intră încet, încet în viaţa noastră; şi în stadiul final, când prin atitudinea noastră nepăsătoare vom lăsa să ni-l impună şi vom ajunge în punctul culminant al unei dileme finale: ori Sfânta Ungere în numele Domnului nostru Iisus Hristos, ori semnul cu numărul numelui fiarei. Şi atunci fiecare va face alegerea sa* potrivit cu: ***„Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă sau pe unul va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ţine şi pe celălalt îl va dispreţui. Nu puteţi să slujiţi lui Dumnezeu şi lui mamona'' (*Luca, *16, 13) (căci este vorba despre mamona la modul propriu, dacă prin acest semn cineva aderă la acest sistem economic mondial).***

*Esenţial, aşadar, nu este numărul 666. Acest număr este pur şi simplu un element în plus pentru a ne trezi. Ceea ce nu vrea Dumnezeu de la noi este să ne învoim să revindem diavolului libertatea pe care El ne-a dăruit-o prin sfinţitul Său sânge, răscumpărându-*ne din blestemul *legii.* ***Dumnezeu nu ne vrea robi şi nu doreşte să arătăm supunere aceluia care va încerca să ne pună pe mâna dreaptă sau pe frunte semnul stăpânirii lui şi să ne întoarcă la epoca în care stăpânii îşi recunoşteau sclavii după tatuajul de pe trup.*** *Redăm mai jos un text care a apărut în ,,Washington Times'' din 11 octombrie 1993, sub titlul „Tatuajul naţional de înaltă tehnologie'' şi care arată că sunt adevărate toate câte se spun:*

„Este vorba de «SmartCard», adică de cardul inteligent pe care vrea să-l impună preşedintele Clinton. A fost fabricat de societatea «Hughes Aircraft Company» şi oricine îl are

---

[181] Ibidem, pp.135-136.

nu-l va pierde niciodată, a spus Clinton! E vorba de un transponder implantat în corpul omenesc cu seringa. Ce este un transponder? Este un nou termen tehnic format din două cuvinte: transmiter (emiţător) şi responder (receptor). Transponder-ul primeşte semnale de unde radio de la un anumit emiţător, le amplifică şi le transmite pe o altă frecvenţă unui receptor! Acest microcipuleţ introdus cu o seringă este cel mai genial, cel mai sigur, cel mai ieftin, cel mai fiabil, trecând toate testele cu succes şi este prin toate acestea o foarte bună metodă de recunoaştere a persoanelor, folosind unde radio. Mărimea lui nu depăşeşte mărimea unui bob de orez, şi pur şi simplu se pune sub piele''. [182]

*

Ceea ce putem spune cu toată certitudinea este următorul lucru: toate problemele răsar dintr-o singură rădăcină care, acoperită de pământ rămâne nevăzută, dar care ne face să ne despărţim, ocupându-ne fiecare cu miile de ramuri care ies din ea. Şi, mai ales, ne face să ne certăm între noi şi să uităm astfel complet de rădăcină. Este trist lucru să ne tulburăm, luptând împotriva tuturor acelora care contribuie cu orice chip la ecumenism *– şi contribuie rău – şi să nu luptăm ca să smulgem rădăcina pe care, dimpotrivă, o şi udăm şi o şi îngrăşăm. (În cartea cu* titlul Păziţi-vă de rătăcire*, veţi avea posibilitatea să cunoaşteţi izvorul ecumenismului şi cine bea apă din acest izvor ca, astfel, devenind conştienţi de problemă, dacă vrem, să luptăm împotriva ei şi să o lovim la rădăcină şi nu în ramuri. Când cineva vrea să dărâme un zgârie-*nori nu se *duce la etajul 130 şi începe să dărâme etaj cu etaj, pentru că ar muri, iar acel zgârie-*nori ar *rămâne tot la locul său. Dar dacă-i va pune explozibil la temelie, în cinci minute îşi va atinge* scopul).

Aceia care ne creează toate problemele, văzându-le că luptăm în diverse chipuri împotriva lor, au hotărât că, pentru a-şi atinge scopul, nu există altă soluţie decât să ne aservească; şi au găsit acest mod electronic, desăvârşit pentru puterile omeneşti. ***Acum judecaţi şi singuri, odată ce vom deveni robii unei „autorităţi'' necunoscute, vom mai putea lupta oare împotriva tuturor celorlalte pe care vor fi avut grijă să le impună prin lege, de vreme ce oricine se va opune va fi pedepsit şi urmărit zi şi noapte, fără odihnă.*** *Aşadar, v-aţi întrebat ce aţi putea face aflând că ecumenismul este dirijat de UE în scopul convergenţei religiilor şi al diferenţelor de dogmă, în perspectiva superstatului unitar, urmând să fabrice un cetăţean european unitar, fără dezbinări născute din convingeri religioase şi fără diferenţe de dogmă? Vă informăm că nu veţi putea face absolut nimic. Vom fi nevoiţi să urmăm ordinele UE şi să ne conformăm. Altfel, vom fi acuzaţi că suntem* ***naţionalişti*** *şi că reanimăm patimile religioase din Evul Mediu, de vreme ce, potrivit argumentelor lor, vom fi socotiţi un pericol pentru interesul public şi naţional. Iar acordul Schengen a avut grijă să cuprindă toate aceste cazuri în obiectivele sale. Atât am vrut să vă spunem aici, iar cel ce voieşte să priceapă, să priceapă! Cine nu înţelege e nevoit să aibă puţină răbdare şi va înţelege, numai că atunci va fi prea târziu. Lăsăm judecăţii dumneavoastră ierarhizarea problemelor şi stabilirea priorităţii fiecărui subiect. Oricare va fi părerea dumneavoastră, o vom respecta întru totul, după cum vom* respecta *prioritatea pe care o daţi subiectului de care vă ocupaţi. Noi pur şi simplu dorim să înţelegeţi că vrem să fiţi liberi, ca să puteţi lupta pentru această cauză.* [183]

*

Dacă nu căutăm, fraţilor, împărăţia lui Dumnezeu, şi cu nepăsare vom lăsa să se instaureze împărăţia aceluia al cărui număr al numelui este 666, atunci, în măsura în care suntem nepăsători, vom fi nevoiţi să suportăm şi consecinţele nepăsării*;* astfel, *de vreme ce fiecare îşi va asuma partea de răspundere care i se cuvine, va ridica pe umerii săi povara cu neputinţă de ridicat a grijii pentru sine, pentru a constata apoi foarte limpede ceea ce până acum nu ştia: ,,Fără de Mine nu puteţi face nimic'' (*Ioan *15,5).*

---

[182] Ibidem, pp.137-138.
[183] Ibidem, pp.139-140.

*Creştinii şi, în special, grecii, sunt oameni cu mare râvnă; din acest motiv nu putem nici măcar concepe că ar fi cu putinţă a-şi face gânduri pentru ce vor mânca în vremurile Antihristului, din moment ce, mai ales în perioade de pace, oameni trăitori în lume stau de bunăvoie în faţa vreunei clădiri a vreunui lider politic şi fac greva foamei până la moarte; şi fac acest lucru numai şi numai pentru o ideologie lumească. Nu putem crede că aceştia au idealuri (pentru care se jertfesc) mai înalte decât cele ale creştinilor. Singura diferenţă este aceea că **creştinii, atunci când se sacrifică pentru Domnul nostru Iisus Hristos, care este Adevărul, se sacrifică cu bucurie (căci pe cel ce fericit se dă pe sine Dumnezeu îl iubeşte**…). Am putea justifica faptul puţinei credinţe a unora dacă cei care se lasă ,,însemnaţi'' ar duce-o bine. Dimpotrivă, însă, din Scripturi ştim că loviturile* Apocalipsei *numai ei le vor primi: ,,Şi fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua, nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei'' (*Apocalipsa *14,11).* [184]

*

*Veţi fi înţeles că mai înainte încă de a se fi votat bine legile şi acordul care permite culegerea şi prelucrarea informaţiilor, au avut grijă să se impună formularul fiscal E-9, prin care declarăm tot ce avem, unde se află, precum şi toate bunurile noastre descrise în detaliu. Prin urmare, în această clipă statul cunoaşte cu exactitate tot ce posedăm şi unde anume se află. În acelaşi timp însă, prin sistemul mondial de control, după cum vedeţi, se impozitează absolut orice. Pentru a se justifica deţinerea oricărui bun, posesorul trebuie să aibă veniturile corespunzătoare. Întrucât nu vom adera la acest sistem, nu vom fi în stare să justificăm posedarea vreunui bun mobil sau imobiliar şi nici nu vom mai putea face faţă obligaţiilor noastre fiscale în momentul în care, aşa cum a profeţit şi Sfântul Cosma al Etoliei, vor pune impozit chiar şi ,,pe găini şi pe ferestre''. Astfel, **chiar dacă posedăm ceva, pentru că nu vom putea face faţă obligaţiilor fiscale, tot ce avem o să ni se ia**.*

Poate cineva va spune: dacă n-am declarat ce posed, de unde va şti Statul că am o casă sau un teren în cutare sau în cutare loc. Ştim cu toţii că e ilegal să nu ne declarăm averea şi că se pedepseşte de lege, iar pedeapsa se aplică atunci când se constată abaterea. Mai mult, dacă altcineva declară propriul nostru domeniu, Statul îl va crede pe el şi nu pe noi, pentru că noi nu-l avem declarat.

***Fireşte că pe măsură ce timpul va trece, legile vor deveni mai aspre, încât vom depinde cu totul de Stat; nu vom mai putea păstra nimic care să fie al nostru, întrucât nu vom fi plătit impozitul.** Aşadar, în ceea ce ne priveşte, au grijă ca Statul să fie ,,acţionar şi asociat'', încât noi înşine să nu mai putem deţine nimic în mod independent.* [185]

*

Trebuie să cunoaşteţi că nu va fi posibil ca acest sistem de control mondial să se instaureze pe faţă, adică inspiratorii lui nu vor veni să ne spună niciodată în faţă: ,,Vrem să vă desfiinţăm libertatea personală şi să vă punem sub un control non-stop''. Dimpotrivă, atunci popoarele s-ar ridica, şi ,,ambasadorii'' sistemului n-ar şti unde să se mai ascundă. Trebuie, prin urmare, să aplice mai întâi o politică şi să-i pună la cale introducerea, făcând într-o primă fază ca poporul să simtă nevoia unui sistem, o nevoie însă creată de o criză artificială. Să dăm câteva detalii:

Să luăm spre exemplu **problema drogurilor**. *Probabil veţi fi observat că **dacă mai înainte existau legi severe pentru cei ce foloseau şi vindeau droguri, fenomenul era rar; când şi când mai auzeam de câte un narcoman**. Încet, încet însă, s-a pus la cale **elasticizarea legilor**. Astfel au fost blocate acţiunile poliţiştilor şi astăzi am ajuns în punctul în care traficanţii de droguri sunt judecaţi formal şi eliberaţi în scurt timp, luându-şi de la capăt comerţul, fără să se teamă de nimic. Acest lucru, aşa cum toţi ne dăm seama, a avut ca rezultat faptul că o mare*

---

[184] Ibidem, pp.142-143.
[185] Ibidem, pp.144-145.

parte din tineretul Greciei cunoaşte experienţa drogurilor. Părinţii copiilor dependenţi de droguri, dar şi părinţii celor care se tem ca nu cumva copiii lor să sfârşească prin a se droga sunt indignaţi de aceşti traficanţi care le duc copiii la dezastru şi protestează în toate direcţiile, cerând să se facă ceva pentru ca cei responsabili să fie arestaţi. În timp ce cetăţenii se găsesc într-un asemenea punct al disperării şi cer stăruitor să se facă ceva pentru combaterea traficului cu droguri care, aşa cum am spus, în mod artificial a fost adusă până la acest punct, auziţi de pe buzele unor miniştri propunerea de a se desfiinţa şi legile care mai există şi de a se legaliza cultivarea drogurilor, ca să poată fi liber cultivate, chiar şi în ghiveciul de pe balcon. ***Ne închipuim că înţelegeţi acum unde ar duce, într-o primă fază, cultivarea liberă, circulaţia şi întrebuinţarea drogurilor uşoare. Este de la sine înţeles că le vor consuma tot mai mulţi tineri.*** *Prin urmare, factorii responsabili vor căuta să-i găsească pe traficanţii de droguri puternice, în timp ce deja comerţul lor va fi în floare. Pe măsură ce problema va deveni mai arzătoare, se vor întâmpla două lucruri: vom fi din ce în ce mai disperaţi şi mai indignaţi, vom cere cu disperare să se ia măsuri şi să fie prinşi şi pedepsiţi vinovaţii, în timp ce, pe de altă parte, vom asculta justificări absurde de genul: ,,Nu-i putem combate pe traficanţii de droguri, pentru că nu-i putem găsi'', indiferent dacă atelierele producătoare din Turcia sau din Scopije lucrează nestânjeniţi zi şi noapte. În acest punct, criza artificială pe care o urmăreau şi-a atins scopul. Lumea a ajuns în punctul de a cere cu disperare o soluţie şi momentul ,,servirii'' sistemului celui mai totalitar, a celui mai lipsit de libertate şi a celui mai antidemocratic a sosit. Ba chiar sub formă de acadea.* ***Înfăţişându-ni-se drept mântuitorii noştri, ne vor spune că trebuie să aderăm la acordul Schengen şi să votăm o lege care să permită culegerea de informaţii şi prelucrarea lor şi, de asemenea, să dăm fiecărui om un număr de cod unitar de înregistrare care, în ultima fază, se va afla pe mână sau pe frunte, pentru a putea în acest fel, într-o fracţiune de secundă, să localizeze infractorii prin satelit, să verifice la bancă depunerile de bani „murdari''; şi, în acest fel, bieţii părinţi care îşi văd copiii stingându-se nu mai au altă ieşire decât aceea de a accepta soluţia care lise propune (chiar dacă, în condiţii diferite, nu le-ar fi plăcut) pentru că trebuie să pună mai presus de libertatea lor viaţa copilului lor.*** *De altfel, cei mai mulţi oameni preferă formula: ,,Mai bine robi şi vii, decât morţi şi liberi''. În mod firesc, atunci când se vor aplica toate aceste planuri dictatoriale, să nu credeţi că va fi combătut comerţul cu droguri, pentru că toţi* ***ştiţi foarte bine cine sunt aceia care se găsesc în spatele traficanţilor şi ce interese urmăresc şi ştiţi că ceea ce îi interesează este ca popoarele să fie narcotizate****, ca să nu înţeleagă foarte bine unde sunt conduse şi să nu poată reacţiona. Martor al tuturor lucrurilor pe care le spunem invocăm poporul Franţei care, după ce a păţit ce am păţit şi noi şi a fost nevoit să semneze acordul şi să fie pus sub urmărire, a văzut cu surprindere că nu numai că drogurile nu s-au redus, ci că, după validarea acordului şi după suspendarea controlului vamal, Franţa* ***a fost inundată de droguri*** *care vin din Olanda. Aici întrebăm: Oare nu cumva şi lor li s-a spus că acordul Schengen a fost făcut pentru combaterea drogurilor şi a criminalităţii? Credem că înţelegeţi până aici puţin din ritualul lor întunecat. Acum nu rămâne decât ca dumneavoastră singuri să urmăriţi toată punerea la cale a acestei crize artificiale, la toate nivelurile vieţii noastre şi dumneavoastră singuri să constataţi că este adevărat ceea ce spunem, adică:* ***1. mai întâi infracţiunile grave nu vor mai fi pedepsite, iar legile vor deveni mai elastice, domnind astfel fărădelegea care minimalizează infracţiunile mari, transformându-le în delicte minore; 2. vine mai apoi conştientizarea de către noi toţi a adevăratei situaţii şi, astfel, vom începe să căutăm cu disperare o soluţie pentru această problemă; 3. va veni „soluţia'' pe care o vor propune ,,mântuitorii'' noştri, într-o primă fază prin promovarea unei cărţi electronice şi, în stadiul final, prin punerea la cale a fixării codului pe mână sau pe frunte, aşa cum bine scrie şi cuviosul părinte Paisie: „Aşadar, în spatele acestui sistem perfect al cardului de deservire de siguranţă realizat pe computer, se ascunde o dictatură mondială şi robia Antihristului (Apocalipsa 13,16).***

Pentru a vedea cum va arăta peisajul în ansamblu, ne vom referi la câteva cazuri unde deja criza artificială este destul de înaintată. Furturile cer ca soluţie retragerea banilor şi adoptarea unui card electronic. Vă vom lăsa însă să luaţi singuri iniţiativa şi să vedeţi cum se pregăteşte criza artificială a creşterii numărului de furturi, pentru că toţi trebuie să înţelegem ce cântec ne cântă, şi cum vor izbuti să ne facă să dansăm pe el.

Creşterea comerţului cu prunci, a adopţiilor ilegale ş.a.m.d. constituie un alt exemplu. Vedeţi că prin elasticizarea legilor a crescut la maximum şi această problemă. Veţi vedea că soluţia care va fi propusă va fi implantarea unui microcip noilor născuţi încă de la naştere, pentru a putea fi urmăriţi şi pentru a nu fi pierduţi. O mică demonstraţie ne-o fac implantând încă de pe acum microcipuri animalelor. Astfel, susţin ei, controlează animalele fără stăpân şi găsesc prin satelit câinii pierduţi, dar şi pe stăpânul lor. [186]

*

Combaterea evaziunii fiscale este încă o pietricică la edificiul propagandei lor. Vă gândiţi la încărcarea impozitelor şi aşa insuportabile pe care ni le impun încontinuu, în timp ce, pe de altă parte, protestează pe motiv că cei mai bogaţi nu-şi plătesc impozitele. De notat că, dacă dumneavoastră datoraţi 70 000 de drahme pe care nu-i aveţi, vă confiscă averea, în timp ce celor foarte bogaţi însuşi Statul le dăruieşte datorii de miliarde, care, fireşte, vă împovărează pe dumneavoastră. Gândiţi-vă la criteriile obiective care pentru mulţi sunt nedrepte, iar, pe de altă parte, constaţi că ne servesc acest ,,plan salvator'' care are drept scop combaterea evaziunii fiscale.

Vedeţi creşterea criminalităţii. Admiraţi elasticitatea legilor. Am ajuns aşadar ca o crimă să echivaleze cu 10 ani de închisoare; şi chiar mai mult, pe zi ce trece pedeapsa poate să se micşoreze. Aşadar, cineva care are predispoziţie spre a ucide deja nici nu mai e băgat în seamă.

Cei care pun la cale subteran planurile UE, voind să sporească şi mai mult această criză artificială, au ales calea economiei. Din acest motiv obligă guvernele şi le forţează să impună ,,stoarcerea'' economiei la limita pe care o doresc. Lucrul acesta are drept rezultat faptul că ***ţările îşi vor supune cetăţenii unei menghine economice, punându-le impozite împovărătoare, cerându-le diverse contribuţii băneşti, impunând aproape dublarea criteriilor obiective şi reducerea ajutoarelor sociale*** *cu rezultatul ca, pe de o parte, să scadă într-un fel indicii economici ai ţărilor şi să crească în acelaşi timp alţi indici până la maximum. Multe întreprinderi sunt nevoite să se închidă.* ***Anul acesta s-a anunţat că se vor închide 65% din întreprinderile mici şi mijlocii, datorită impunerii unor criterii obiective suplimentare. Anumite întreprinderi, pentru a supravieţui, sunt nevoite să recurgă la evaziune fiscală sau să mituiască funcţionarii de stat, urmând ca numai în felul acesta să-şi regleze afacerile. Deci, când toate acestea se întâmplă la nivelul întreprinderilor, înţelegeţi – cu şomajul care deja domneşte – ce se întâmplă la nivel personal şi social. Începe să crească indicele furturilor, al criminalităţii, al comerţului cu prunci, adopţiile ilegale, exploatarea minorilor, pederastia, crimele pentru exploatarea organelor umane, comerţul cu droguri ş.a.m.d. Lumea, pierdută într-un haos economic care deja se impune şi traversată de urmările acestei mizerii economice, se refugiază în droguri pentru a-şi uita, chiar şi pe moment, problemele, în timp ce cu siguranţă mai înainte unii au avut grijă să-i niveleze toate valorile şi toate idealurile.*** [187]

*

Creşterea acestor indici creează o destindere a coeziunii sociale. Aşadar, nu este întâmplător faptul că au ales convergenţa economiilor în vederea unificării Europei (cu tot ceea ce presupune: indicii macroeconomici…- n.a.), pentru că această convergenţă duce la ***pauperizare, a cărei urmare naturală este devierea de la valorile morale****. Această Europă, prin acest mod nedemocratic pe care îl impune, nu s-ar putea instaura altfel şi nu s-ar realiza decât*

[186] Ibidem, pp.148-151.
[187] Ibidem, pp.152-153.

„strângând'' prin această metodă popoarele, încât să o considere mai degrabă salvatoarea lor, pentru că se presupune că astfel va lua sfârşit martiriul lor. Programul UE are nişte performanţe foarte dure: reducerea indicilor economiei cu tot ceea ce implică, având drept urmare creşterea tuturor indicilor numiţi mai sus (de criminalitate etc.), dar şi a altora, pe care din motive de spaţiu n-o să-i amintim aici. Astfel domneşte fărădelegea şi crima. Rezultatul? ***Poporul, opresat de măsurile economice împovărătoare şi de decăderea morală, va căuta cu disperare pe cineva care să-i dea posibilitatea să respire din nou. Această cerere disperată a poporului nu va fi auzită decât atunci <u>când disperarea sa va ajunge la culme</u> din cauza propriilor lui oameni politici şi din cauza măsurilor naţionale. Atunci, firesc, aceste cercuri obscure îşi vor promova „omul'', dar şi sistemul perfect de control mondial şi desfiinţarea libertăţii personale, cu justificarea că aceasta e soluţia pentru scăderea indicilor criminalităţii, ai corupţiei etc, indici care din cauza politicii severe de austeritate au urcat la cote foarte înalte.***

Acordul Schengen trebuia să fie „servit'' cu faţă socială, ca un panaceu pentru combaterea crimei şi a comerţului cu droguri. Iar poporul pe jumătate mort din cauza măsurilor împovărătoare îi va ruga pe aceştia să-şi asume sarcina de a-l scoate din impas, declarându-le că se predă fără condiţii şi se supune acestui nou sistem de control universal pe care îl va accepta ca necesar pentru funcţionarea largă a societăţii. Pe de o parte, vor da indicaţii pentru o austeritate mai mare, iar pe de altă parte „vor servi'' acest sistem economic controlat la nivel mondial, prin care vor fi acordate facilităţi numai la început şi numai în anumite cazuri şi numai în procent de 50%, celor care opţional aderă la el. Restul de 50% pe care îl vor dărui acestora va fi răscumpărarea libertăţii lor prin desfiinţarea intimităţii vieţii particulare şi personale. [188]

*

Ce putem face? *Când unii înţeleg tot ce am spus aici, dar au un* ***<u>moral scăzut – lucru care bineînţeles nu se potriveşte</u>*** *<u>nici</u>* ***<u>cu a fi creştin</u>****, nici cu a fi grec – spun: „Ei, ce putem face noi în faţa UE?'' sau „Cum putem noi să ne împotrivim acestor forţe obscure''? Aici e greşeala în care am căzut noi toţi şi pe care strămoşii noştri, în situaţii asemănătoare, n-au făcut-o.* ***<u>În toate lucrurile ne bazăm pe ce putem face noi, dar noi nu putem face nimic singuri fără ajutorul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu nu ne cere să facem ceva, pentru că ştie neputinţa noastră, ci cere numai să-I arătăm că nu dorim ceea ce nu-I place nici Lui şi cere să o spunem în orice mod: „Nu!''; de aici mai departe este treaba Lui. El ne va apăra ţara în modul Său preaînţelept. Aduceţi-vă aminte cum, atunci când poporul Israel umbla după voia lui Dumnezeu, El avea grijă să „pună la punct'' toate popoarele care unelteau împotriva lui. Când însă Israel a părăsit legea Sa, atunci şi cel mai mic dintre neamuri l-a stăpânit.</u>*** *Apostolul Pavel ne încredinţează: „Şi toate acestea li s-au întâmplat acelora, ca preînchipuiri ale viitorului, şi au fost scrise spre povăţuirea noastră, la care au ajuns sfârşiturile veacurilor. De aceea, cel căruia i se pare că stă neclintit, să ia seama, să nu cadă'' (I* Corinteni, *10, 11-12). De aceea* ***să nu vedeţi problemele care se află în faţa dumneavoastră ca pe nişte munţi, ca astfel să deveniţi nelucrători****. <u>Datoria noastră este să arătăm buna noastră dispoziţie, anume că nu suntem de acord cu toate acestea şi, prin urmare, că nu la acceptăm</u>. […] De aceea, să cunoaştem bine şi să ne aşteptăm în mod sigur să înceapă să lupte împotriva Bisericii noastre, în care vor arunca cu noroi. Cu siguranţă, vor încerca să-i murdărească pe toţi cei care luptă pentru drepturile bunilor noştri clerici: oameni ai Bisericii, cetăţeni de onoare, ziarişti pe deplin obiectivi. Noi însă nu trebuie să-i credem. De ce? Pentru că încearcă să ne abată atenţia, să ne dezorienteze. Dimpotrivă, trebuie să protestăm şi să ne aflăm alături de Biserica noastră şi alături de oamenii care luptă pentru noi şi pentru Hristos. Iar pentru a nu ajunge legaţi şi*

[188] Ibidem, pp.153-154.

prizonierii unei superputeri, trebuie ca cei care luptă ***să nu înceteze să vorbească****, indiferent dacă în viaţa lor personală au şi ei, ca nişte oameni păcătoşi, anumite patimi şi păcate.* [189]

*

Către cinstitul popor grec

Acordul Schengen şi legea pentru Protejarea individului la prelucrarea datelor cu caracter **personal** *[...] Pentru aceasta, Sfântul Sinod se adresează Guvernului şi lumii politice a ţării noastre şi consideră potrivit:*

a. A nu fi acceptat drept cod numeric al sistemelor electronice de stat pentru protecţia persoanei numărul 666. A se face respectate şi a se aplica la acest punct repetatele asigurări oficiale ale factorilor de conducere din diferite perioade de guvernare.

b. Să se facă o intervenţie la conducerea ţărilor membre ale Uniunii Europene în care, chiar dacă unele state s-au declarat ,,laice'', există însăşi ţări creştine, cu politică creştină, şi să se ceară oficial înlocuirea numărului 666 în sistemul electronic central al Uniunii Europene cu oricare alt cod numeric. Cu un atât de mare progres al electronicii, oare nu e posibil să înlocuieşti un cod numeric?

c. Sub nici un motiv să nu se aplice drept cod numeric numărul 666 în noul sistem de identitate al ţării noastre, iar apartenenţa religioasă să fie specificată obligatoriu între elementele înscrise pe noul tip de buletin.

Dacă se insistă în aplicarea legii, nu se va naşte oare opinia conform căreia folosirea acestui număr nu este întâmplătoare? Şi că în spatele acestei utilizări se ascunde ceva suspect? [...] Semnează Preşedintele Sfântului Sinod, Arhiepiscopul Greciei, † SERAFIM, urmat de semnăturile celorlalţi membri ai Sfântului Sinod. *Această circulară (2626/7 aprilie 1997) a fost citită în toate bisericile Greciei, în Duminica Ortodoxiei din anul 1997, iar mai apoi a fost publicată în oficiosul Sfântului Sinod,* Pros ton lao *(Către popor), nr.21 din aprilie 1997.* [190]

*

Sfânta Sinaxă Dublă Extraordinară a Sfântului Munte Athos, cercetând iarăşi importanta chestiune a Acordului Schengen şi a buletinelor electronice de identitate, a socotit necesar ca în continuarea declaraţiilor sale anterioare să informeze cinstitul popor ortodox grec următoarele:

1. Împărtăşim neliniştea întregii Biserici, alăturându-ne spiritului recentelor comunicate ale Sfântului Sinod al Bisericii Greciei, Sfântului Sinod Eparhial al Bisericii Cretei şi ale multor altor sfinte mitropolii şi sfinte mănăstiri.

*2. Ca monahi ortodocşi, trăim permanent în duhul răstignirii şi al Învierii, duh al plânsului de pocăinţă dătător de bucurie şi al aşteptării venirii Celui ,,care a pornit ca un biruitor să biruiască'' (*Apocalipsa *6, 2). Considerăm de aceea că împlinirea datoriei fundamentale a mărturisirii credinţei noastre către Domnul nostru Iisus Hristos nu se poate împleti cu un duh de tulburare şi panică, duh care nu arată altceva decât lipsa de credinţă şi de trăinicie a harului în inimă.* **Adâncirea studiului semnelor vremii** ***şi constatarea cu certitudine a zilelor de pe urmă produc o bună nelinişte care are drept rezultat încercarea unei pocăinţe depline, a unei lupte hotărâte pentru biruirea patimilor noastre aducătoare de moarte şi a unei mai bune pregătiri pentru intrarea în Împărăţia Mielului cel înjunghiat.*** *,,Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!'' (*Apocalipsa *22, 14).*

3. Căderea din dreapta credinţă şi secularizarea, spiritul general de apostazie şi de înaintare în diverse rătăciri şi slujiri ale diavolului, saltul progresului tehnologic al sistemelor de înregistrare, arhivare şi supraveghere, universalizarea economiei şi constatarea ***încercării de pătrundere clandestină a simbolurilor anticreştine în domeniile vitale ale vieţii sociale*** *– cum sunt produsele comerciale, tranzacţiile economice şi relaţiile stat-cetăţeni – fac cu adevărat mult*

---

189 Ibidem, pp.166-170.

190 Anexa 1, în vol. cit., pp.185-190.

*prea palpabile şi apropiate cele pe care Sfântul Evanghelist Ioan le descrie în versetele 16-18, din capitolul 13 din de Dumnezeu insuflata Carte a Apocalipsei. Îndreptăţita nelinişte şi protestele cinstitului popor nu au, desigur, scopul de a împiedica împlinirea desăvârşită a proorociilor la o vreme de care ,,nimeni nu ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl'' (*Matei *24, 36).*

4. Suntem însă îngrijoraţi şi protestăm, deoarece răceala şi indiferenţa arătată faţă de credinţa şi tradiţia spirituală a unui popor creştin ortodox de către Guvernul său şi a reprezentanţilor săi aleşi poate pune Biserica, chiar şi Naţiunea, într-o încercare inoportună şi în confuzie.

5. Declarăm încă o dată că datoria fundamentală a mărturisirii credinţei, dar şi încrederea în cele câte Mântuitorul le-a predat ca proorocii în Biserica creştină ne obligă să refuzăm a accepta orice fel de buletin electronic de identitate cu Cod Numeric Matricol Unic (C.N.M.U.), ca aducând prejudicii libertăţii persoanei şi conştiinţei noastre creştine.

6. Chemăm Guvernul şi pe reprezentanţii aleşi ai poporului grec să anuleze aplicarea, dăunătoare Naţiunii, dar deja votată de Parlamentul ales, a Acordului Schengen, deoarece nu conţine o garantare deplină a respectării secretului particular şi a prezumţiei de nevinovăţie a cetăţeanului şi contribuie în cel mai înalt grad la degradarea ortodoxiei neamului nostru, de vreme ce introduce discriminări inadmisibile pentru cetăţenii ţărilor terţe.

7. Declarăm cinstitului popor grec că trăim ,,buna'' nelinişte întru Dumnezeu pentru cele petrecute, în post şi rugăciune, stabilind în acest scop o priveghere de toată noaptea în Sfânta Biserică Trotaton, duminică 8 / 21 septembrie 1997, de sărbătoarea Naşterii Maicii Domnului.

8. Fie ca rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, Mijlocitoarea tuturor şi Acoperitoarea Sfântului Munte şi a ortodocşilor de pretutindeni să-i întărească pe toţi credincioşii în lupta comună a pocăinţei, a sfârşitului creştinesc şi a bunei mărturisiri şi să alunge de la naţiune orice nouă ispită şi evoluţie a evenimentelor care duc departe de izvoarele dătătoare de viaţă ale Tradiţiei noastre Creştine Ortodoxe.

Semnează întâistătătorii şi reprezentanţii celor douăzeci de sfinte mănăstiri din Sfântul Munte Athos, prezenţi la Sfânta Sinaxă Dublă Extraordinară. [191]

*

Cuvânt al Sfântului Efrem Sirul, pentru a doua venire a Domnului, sfârşitul lumii şi venirea lui Antihrist *[...] Fraţilor, mare nevoinţă va fi în vremurile acelea – mai ales celor credincioşi -, când se vor săvârşi semne şi minuni cu multă stăpânire de însuşi balaurul, când se va arăta pe sine ca un dumnezeu, cu năluciri înfricoşate, zburând în văzduh, şi toţi dracii ca îngerii în văzduh înălţându-se înaintea tiranului (II* Tesaloniceni *2, 4). Că vor striga cu tărie, schimbându-şi chipurile, înfricoşând fără de măsură pe toţi oamenii. Atunci, fraţilor, oare cine se va afla îngrădit şi petrecând neclintit, având în sufletul său semnul Unuia-Născut, Fiului Dumnezeului nostru, adică Sfânta Sa Cruce? [...]*

Luaţi aminte, fraţii mei, la covârşirea fiarei şi meşteşugirile vicleniei, cum de la pântece îşi începe lucrarea: că ***după ce se va strâmtora cineva de lipsa de bucate, să fie silit a primi pecetea aceluia, păgânescul chip, dar nu peste toate mădularele trupului, ci pe mâna dreaptă, aşijderea şi pe frunte, ca să nu aibă stăpânire omul a se pecetlui cu mâna dreaptă cu semnul Sfintei Cruci, iar pe frunte nicidecum a se însemna cu Sfântul Nume al Domnului, nici cu Preaslăvita şi Cinstita Cruce a lui Hristos şi a Mântuitorului nostru****. Că ştie ticălosul că dacă se va pecetlui cineva cu Crucea Domnului, se risipeşte toată puterea lui şi pentru aceasta pecetluieşte dreapta omului, că aceasta este cea care pecetluieşte toate mădularele noastre. Asemenea şi fruntea, care este ca un sfeşnic ce poartă pe faţă făclia luminii, adică semnul Mântuitorului nostru. [...] Iar Domnul nostru va veni pe nori luminoşi, ca un fulger înfricoşat (*Matei *24, 27-28). Dar vrăjmaşul nu va veni aşa, că este viclean. Se va naşte cu adevărat dintr-o*

[191] Ibidem, pp.191-193.

fecioară spurcată care va fi unealta lui. Şi nu el însuşi se va întrupa, ci cu acest fel de chip va veni prea pângăritul, ca un fur, ca să înşele pe toţi: smerit, liniştit, urând cele nedrepte, dinspre idoli întorcându-se, evlavia mai mult cinstindu-o, bun, iubitor de săraci, peste măsură de frumos, prea cu bună aşezare, blând către toţi, cinstind cu cuviinţă neamul iudeilor, fiindcă ei aşteaptă venirea aceluia. Şi, pe lângă toate aceste semne, va face arătări şi înfricoşări cu multă stăpânire. Se va făţărnici cu vicleşug să placă tuturor, ca degrabă să fie iubit de către mulţi. ***Daruri nu va lua, cu mânie nu va grăi, mâhnit nu se va arăta şi cu chipul bunei rânduieli va amăgi lumea, până ce se va face împărat.*** *[...] Apoi, se va înălţa inima lui şi va vărsa balaurul amărăciunea sa, punând înaintea celor din Sion veninul morţii. Tulburând lumea, va clinti marginile, va necăji toate, va pângări suflete. Căci nu se va mai arăta ca un cucernic, ci cu totul întru toate aspru, fără de omenie, iute, mânios, cumplit, nestatornic, înfricoşat, slut, urâcios, greţos, sălbatic, pierzător, obraznic şi sârguindu-se a arunca în groapa păgânătăţii tot neamul omenesc, întru a sa nebunie. Cu minciuni va înmulţi semne în mulţime. [...] Şi dacă cineva nu va aduce cu sine pecetea tiranului pe frunte sau pe mâna dreaptă, va cumpăra puţine bucate din cele ce se vor afla. Atunci vor muri prunci la sânul maicii lor, va muri şi maica deasupra pruncului ei şi vor muri tatăl împreună cu femeia şi cu fiii în uliţe şi nu va fi cine să-i îngroape şi să-i strângă în morminte. Din mortăciunile cele multe ce vor fi aruncate în uliţe se va face rea putoare pretutindeni, care va necăji pe toţi cei vii. Dimineaţa toţi vor zice cu durere şi cu suspinuri: ,,Când se va face seara să dobândim odihnă?''. Venind seara, iarăşi cu lacrimi prea amare vor grăi întru dânşii: ,,Oare când se va lumina, ca să scăpăm de necazul ce ne stă deasupra?''. Şi nu va fi unde să fugă sau să se ascundă, că se vor tulbura toate, marea şi uscatul. Pentru aceasta ne-a zis nouă Domnul: ,,Privegheaţi deci, că nu ştiţi în care zi vine Domnul vostru'' (*Matei *24, 42).* [192]

*

Iar mai înainte de a se face acestea, va trimite Domnul ca un milostiv pe Ilie Tezviteanul şi pe Enoh – spre a se face cunoscută dreapta credinţă neamului omenesc şi să propovăduiască tuturor cu îndrăznire cunoştinţa de Dumnezeu, ca nu de frică să creadă tiranului -, cei care vor striga şi vor zice: ,,Înşelător este, o, oamenilor! Nimeni să nu creadă lui nicidecum sau să îl asculte pe luptătorul de Dumnezeu. Nimeni din voi să nu se înfricoşeze; că se va surpa acesta degrabă. Iată, Domnul cel Sfânt vine din cer să judece pe toţi ce s-au plecat semnelor lui''.

Însă puţini vor fi atunci cei ce vor vrea să asculte şi să creadă propovăduirii proorocilor. Iar aceasta o va face Mântuitorul, ca să Îşi arate negrăita Sa iubire de oameni, că niciodată El nu voieşte moartea păcătosului, ci voieşte ca toţi să se mântuiască. Că nici în vremea aceea nu va lăsa neamul omenesc fără de propovăduire, ca fără de răspuns să fie toţi la Judecată. [...]

Iar după ce se vor împlini trei vremi şi jumătate ale stăpânirii spurcatului şi ale faptelor lui şi după ce se vor împlini toate smintelile a tot pământul – după cum zice gura Domnului -, atunci va veni Domnul, Mântuitorul nostru, ca un fulger strălucind din cer, Cel Sfânt şi Înfricoşat şi Preaslăvit, Dumnezeul nostru şi Împăratul şi Mirele Cel fără de moarte, pe nori cu slavă neasemănată, alergând înaintea slavei Lui rânduielile Îngerilor, ale Arhanghelilor, toţi fiind văpăi de foc şi râu plin de foc, cu înfricoşat vuiet. Heruvimii având ochii în jos şi serafimii zburând şi feţele şi picioarele ascunzându-şi întru aripile lor cele de foc, strigând cu groază şi zicând unul către altul: ,,Întreit Sfânt, întreit Sfânt, întreit Sfânt Domnul!'' şi glas de trâmbiţă grăind cu frică: ,,Sculaţi-vă cei ce dormiţi! Iată a venit Mirele!''

Atunci se vor deschide mormintele şi va auzi ţărâna putrezită acea mare şi înfricoşată venire a Mântuitorului Şi ca într-o clipeală de ochi se vor scula seminţiile şi vor căuta la frumuseţea cea sfântă a Mirelui. Şi milioane de milioane şi mii de mii de îngeri şi de arhangheli şi nenumărate oşti se vor bucura cu bucurie mare. ***Atunci sfinţii şi drepţii şi toţi care nu vor fi luat pecetea balaurului celui păgân se vor bucura.***

---

[192] Ibidem, pp.205-215.

Şi se va aduce tiranul legat de îngeri împreună cu toţi dracii înaintea Divanului şi asemenea cei ce au luat pecetea lui şi toţi păgânii şi păcătoşii se vor aduce legaţi. Şi Împăratul va da asupra lor hotărârea cea aspră a osândei celei veşnice în focul cel nestins. Şi toţi cei ce nu au luat pecetea lui Antihrist şi toţi cei din peşteri se vor bucura împreună cu Mirele cu bucurie negrăită, în cămara cea veşnică şi cerească, împreună cu toţi sfinţii întru netrecuţii veci ai vecilor. Amin. [193]

*

Fiecare dintre noi trebuie să cunoască că toată taina fărădelegii se lucrează prin îngăduinţa lui Dumnezeu, pentru că El lasă să fie astfel cu un singur scop, aşa cum spune Apostolul Pavel: pentru a fi judecaţi toţi cei care „n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască, şi de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni, ca să fie osândiţi toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea'' *(*Tesaloniceni *2, 10-129.* Sfârşit şi lui Dumnezeu slavă. [194]

---

[193] Ibidem, pp.216-219.
[194] Ibidem, p.182.

DESPRE CULTUL ICOANELOR ŞI MOAŞTELOR FĂCĂTOARE DE MINUNI, ÎN ORTODOXIE

În faţa acestei ofensive a protestantismului, creştinii ortodocşi nu pot rămâne cu braţele încrucişate, ca şi când e firesc sau nu se întâmplă nimic nou sub soare. Ei trebuie să se întărească în credinţă şi să-i întărească şi pe alţii. Dacă anumiţi protestanţi ne acuză că ne închinăm unor chipuri ,,cioplite'' sau făcute de mâna omului şi ne numesc idolatri, noi trebuie să le arătăm adevărul, pe care nu-i atât de greu să-l priceapă mintea omului. Iată de ce, am ales să vorbim despre cultul icoanelor, despre ce reprezintă ele pentru noi, dar şi despre moaştele sfinţilor, care au atras şi atrag mulţimile de credincioşi de pretutindeni.

,,Fiindcă sfinţii au fost plini de Duhul Sfânt în viaţă fiind şi chiar când au trecut la cele veşnice, harul Sfântului Duh s-a pogorât asupra lor în morminte şi asupra chipurilor lor în icoane, nu în esenţă, ci după lucrare.'' (Sfântul Ioan Damaschinul)

,,Despre patimile Mântuitorului nostru nu va putea citi în Biblie cel care nu ştie carte însă privind la icoanele suferinţelor lui Hristos, el va înţelege cu mintea ce este pictat şi va simţi mai multă evlavie în inimă.'' (Părintele Cleopa Ilie)

Icoana are un rol fundamental în ortodoxie. *Dialogul dintre credincios şi Dumnezeu, pe calea rugăciunii, este mai uşor în faţa chipului pictat al Mântuitorului, al Fecioarei Maria, al unui înger sau sfânt. Toate icoanele sunt, într-un anume fel, făcătoare de minuni, pentru că Dumnezeu ne poate îndeplini rugăciunile prin intermediul lor.*

Icoana nu este o simplă pictură, fie ea şi una făcută cu talent, ci ***o fereastră spre divinitate****. Adevăratele icoane sunt pictate de oameni care se pregătesc printr-o perioadă de asceză şi care primesc binecuvântare de la duhovnici pentru lucrare. Ele trebuie să respecte reguli stricte de compoziţie, în conformitate cu dogma ortodoxă, şi sunt apoi sfinţite printr-o slujbă specială. Astfel, icoanele se deosebesc net de tablourile pe teme religioase.*

Cultul icoanelor a fost hotărât de al şaptelea Sinod Ecumenic de la Niceea, în anul 787. Dar există mărturii că icoanele au fost cinstite de la începuturile creştinismului în Scriptură, tradiţia şi istoria Bisericii Creştine şi în scrierile Sfinţilor Părinţi. Au fost găsite icoane pictate şi pe pereţii catacombelor în care se închinau creştinii acum 2000 de ani.

*Dovadă a importanţei icoanelor în Biserica Ortodoxă stă faptul că prima duminică din Postul Paştilor se numeşte Duminica Ortodoxiei, în amintirea ,,biruinţei dreptei învăţături despre icoane''. După cum spunea şi părintele Cleopa Ilie, când ne rugăm dinaintea unei icoane, nu ne închinăm lemnelor sau vopselelor, ci sfântului pe care îl înfăţişează. Tot părintele Cleopa a explicat că: ,,****Icoanele ne trebuie mai întâi pentru întărirea credinţei, a evlaviei şi pentru trezirea conştiinţei noastre. Al doilea, pentru amintirea faptelor măreţe ale lui Dumnezeu şi ale sfinţilor Lui, ca noi, căutând la chipurile lor, să ne îndemnăm a urma viaţa lor.*** *Icoanele ne ajută pentru exprimarea dragostei noastre către Dumnezeu. Apoi, sfintele icoane sunt ca Biblia pentru oamenii fără ştiinţă de carte şi pentru copii. Ceea ce în Biblie este tipărit cu litere, aceea este zugrăvit cu vopsele pe icoane''.*

Pe aceeaşi linie, părintele Dumitru Stăniloae afirma că ***,,respingerea icoanei e proprie celor ce resping în general orice fel de comunicare a lui Hristos din planul invizibil cu noi prin vreo putere oarecare''****. În credinţa ortodoxă se acceptă că icoanele pot face minuni, dar nu în lipsa credinţei, a voinţei şi a participării noastre sufleteşti.*

Când intrăm într-o biserică, primul lucru care ne atrage atenţia sunt icoanele. Fie zugrăvite pe zidurile locaşului, fie pictate pe iconostas sau pe suport, icoanele sunt făcătoare de minuni, după cum spune Părintele Bogdan Ciubotaru, consilier la Arhiepiscopia Bucureştilor. [...] ,,În momentul în care oamenii s-au dus şi au căpătat vindecare, atât trupească, cât şi sufletească, au început să creadă în acest fenomen. Dar credincioşii au încredere în icoane în

general, cu atât mai mult când apar semne vizibile. Căci, cine vindecă, nu Dumnezeu? Prin rugăciune, în timpul slujbelor noi intrăm în comuniune şi devenim împreună-rugători cu sfinţii reprezentaţi în icoane. Şi pentru că rugăciunea este o aşezare a noastră în faţa lui Dumnezeu şi a sfinţilor, Biserica a rânduit un îndrumar de închinare la sfintele icoane. [...] Icoană făcătoare de minuni este orice icoană care a fost sfinţită, fie că se găseşte în biserică, în casa omului, în puşcării, în şcoli sau chiar cruciuliţa purtată la gât de un credincios. O icoană care nu este sfinţită rămâne un simplu tablou. Dar mai există şi icoanele izvorâtoare de mir, sau cum li se mai spune, incorect, ,,icoane care plâng''. Mirul este un semn vizibil. Nu este o prevestire şi nici nu putem afirma că reprezintă plânsul sfinţilor. Aşa spun oamenii că sfinţii plâng cu lacrimi de mir pentru păcatele noastre. Mirul izvorăşte prin voinţa lui Dumnezeu şi este strâns de către preoţi pentru vindecare. [...] Eu, credincios mă închin Sfântului zugrăvit pe icoană sau aflat în raclă şi mă rog Sfântului care se află în ceruri lângă Dumnezeu. Fiecare biserică din România are sfinte moaşte. În altarul bisericilor sfinţite se găsesc, dacă nu moaşte, părticele din moaşte, încredinţate fiecărui preot paroh de către episcopul locului. Cu alte cuvinte, există icoane făcătoare de minuni peste tot în jurul nostru, aşa cum există moaşte făcătoare de minuni în toate bisericile sfinţite din România. [195]

*

Ni se cere să avem dragoste faţă de cei rătăciţi... Dacă nu am avea dragoste nu ne-ar durea că se află departe de Hristos. Eu, în nevrednicia mea, am mare dragoste faţă de protestanţii care nu cinstesc icoanele. S-ar putea spune că am dragoste faţă de iconoclaşti. Nu e dragoste mai mare decât a le dori tot binele cu putinţă, adică a le dori fericire veşnică. Or, pentru a ajunge la aceasta, ***trebuie ca ei să facă parte din trupul lui Hristos, care este Biserica****. Atât de mult îi iubesc pe toţi iconoclaştii încât mă rog pentru ei să primească adevărul dreptei credinţe.*

Astăzi, în Duminica Ortodoxiei în care se prăznuieşte biruinţa apărătorilor icoanelor, aş striga cu glas mare: ,,Să vină iconoclaştii de tot felul şi să cadă la picioarele lui Hristos, mărturisindu-şi rătăcirile''. ***Da, Biserica are dragoste faţă de toţi ereticii care vor cu adevărat să meargă pe calea mântuirii. Dar dragostea nu are părtăşie cu minciuna şi nici un eretic nu va putea simţi dragostea Bisericii până nu se leapădă de înşelare.***

Totuşi, să nu uităm că Hristos nu a venit pe pământ ca să împartă anateme şi să-i osândească pe păcătoşi. Nu Acesta este Hristosul în Care au crezut Sfinţii Părinţi. Hristos a venit nu pentru cei drepţi, ci pentru cei păcătoşi. Nu a venit numai pentru poporul iudeu, ci pentru toate neamurile. Nu există păcătos care să nu poată dobândi iertarea şi nu există eretic care să nu poată fi primit în Biserică dacă se pocăieşte de păcatul ereziei.

Cine crede că rezumatul învăţăturii bisericeşti stă în cuvântul ,,Anatema!'' se află el însuşi în rătăcire. Cine crede că simbolul Bisericii este sabia se înşală. Biserica este balsam, Biserica este leac pentru suflet. ***Nu Biserica îi osândeşte pe eretici, ci ei înşişi se supun osândei atunci când se rup de bunăvoie de Trupul lui Hristos. Biserica doar constată ruperea, doar observă rana care sângerează. Şi de fiecare dată când se rosteşte cuvântul ,,Anatema!'', se rosteşte ca un semnal de alarmă asupra faptului că cineva alege calea întunericului****. Aşa cum vă rog să aveţi grijă de fraţii voştri căzuţi în erezie şi să le spuneţi adevărul Bisericii, aşa vă rog şi să nu vă puneţi stavilă între ei şi Hristos, ca să nu ajungeţi precum fariseii din Evanghelie.*

Şi vai de cei care aleg rătăcirea...Suferinţele lor sunt veşnice. Nu o dată Părinţii cu viaţă sfântă au avut descoperiri în care i-au văzut pe eretici chinuindu-se în focul cel veşnic. Cred că ştiţi icoana în care Biserica este reprezentată ca o corabie care pluteşte pe mare, iar ereticii se află pe mal, fiind chinuiţi de diavoli. Stau şi mă gândesc: oare câţi dintre falşii învăţători ai zilelor noastre nu ar merita să fie pictaţi în astfel de icoane? Toţi, fără îndoială. [196]

---

[195] Claudiu Târziu, în art. Icoane şi moaşte făcătoare de minuni, în Jurnalul Naţional, 29 martie 2004, p.9.
[196] Danion Vasile, ***Dărâmarea idolilor***, Ediţia a II-a, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2002, pp.186-188.

*

Recent, Ion Bogdan Lefter a declarat, în chiar paginile acestui ziar că: ,,nu am nici o ezitare în a recunoaşte că sunt creştin-ortodox''. Ion Bogdan Lefter a purces apoi să demonstreze, în cinci capete, cum că toţi cei care îi acuză pe ,,iconoclaşti'' că n-ar fi creştini, toţi cei care definesc ,,naţiunea civică'' după criterii ,,neconstituţionale'', toţi cei care asimilează actuala campanie împotriva icoanelor cu acţiunile statului comunist, toţi cei care afirmă că suma corectitudinii politice e o ,,maladie'' occidentală, şi toţi cei care pun la îndoială bunele intenţii ale lui George Soros în privinţa României, toţi aceştia deci: ,,Păcătuiesc [...] îşi susţin opţiunea creştinească într-un mod necreştinesc.''

În cazul în care ortodoxia lui Ion Bogdan Lefter ar fi mai veche de trei paragrafe, atunci ar şti că de păcătuit păcătuim cu toţii, mai tot timpul. Dincolo însă de vintage-ul ortodoxiei lui Ion Bogdan Lefter, ceea ce mă nedumereşte e mărturisirea ei publică, în gazetă. [...] Mai grav însă e altceva. Mărturisirea lui Ion Bogadn Lefter pune sub semnul întrebării chir principiile în numele cărora el însuşi, Iulia Popovici, Mihaela Miroiu şi alţii contestă prezenţa icoanelor în şcoli. ***Conform Iuliei Popovici, „credinţa ţine, în primul rând, de cele mai intime dimensiuni ale identităţii noastre sociale.'' De aceea, manifestarea ei prin botezuri, nunţi şi înmormântări publice e insalubră. Regulile UE referitoare la înmormântări sunt „măsuri sanitare de prevenire a epidemiilor şi, pe de altă parte, măsuri la fel de sanitare de non-invadare a spaţiului intim al celorlalţi membri ai societăţii.''***

Aşadar, spaţiul public e cumva spaţiul privat, dureros de fraged, al necreştinilor, în vreme ce spaţiul privat al creştinilor e spaţiul public tot al necreştinilor. Când creştinii agaţă de pereţii spaţiului public icoane, se cheamă că invadează spaţiul privat al ne-creştinilor. Dacă secular-progresiştii edictează în privinţa cutumelor, ceremoniilor, credinţelor religioase şi modurilor de socializare ale românilor tradiţionalişti (fie ei creştini, mozaici, musulmani sau budişti), nu se cheamă că e invazie a spaţiului privat, ci măsură sanitară. Argumentul e cu atât mai periculos cu cât raţiuni sanitare, de combatere a epidemiilor, au fost folosite şi ar mai putea fi invocate încă împotriva unor minorităţi rasiale sau sexuale. ***Există de exemplu studii care arată frecvenţa sporită a alcoolismului, sinuciderilor şi infestărilor cu HIV în rândurile populaţiei homosexuale. Ar trebui deci ca UE să interzică homosexualitatea pe motive sanitare, sau marşurile gay pe motive de invadare a spaţiului public cu evenimente şi părţi private?*** *Întreb, pentru că deja am auzit voci care laudă – ecologic, malthusian şi modern – declinul populaţiei României. Mă aştept ca, în curând, să vină şi sugestii eugenice din partea fabienilor români.*

Cât despre Ion Bogdan Lefter, declaraţia sa de credinţă publică e, conform cu filosofia tovarăşilor săi de drum, un păcat şi un abuz. Din punctul meu de vedere însă, e o exhibare oportună pentru că ne arată că ,,e voie'' să ne mărturisim public credinţa, fără frica de a perfora coconul cuiva. E, aşadar, un prim pas prin care Ion Bogdan Lefter află cum se poate păcătui cu folos. Şi-apoi oricum avem duhovnic şi, vorba lui Nicolae Steinhardt, Hristos e boier, iartă totul, ***numai dracul e contabil.*** [197]

[197] Mircea Platon, în art. Hristos e boier, cotidianul Ziua, 15 decembrie 2006, p.6.

LUMEA MODERNĂ ACTUALĂ CULTIVĂ EGOISMUL (CARE DUCE LA SINGURĂTATE ŞI NEFERICIRE), DAR ŞI INDIFERENŢA (FAŢĂ DE TOT CE SE ÎNTÂMPLĂ)

Societatea modernă este o societate fără de Dumnezeu; fără de Dumnezeu, nu fiindcă omul nu are trebuinţă de Dumnezeu, ci fiindcă, prea ocupat cu ,,dezvoltarea'' pământului, uită de Dumnezeu. ***Uitarea lui Dumnezeu pricinuieşte delăsare şi nesimţire faţă de lumea din jurul omului.*** *Nesimţirea duce la singurătate artificială, iar egocentrismul sporeşte deşertăciunea autoadorării. Când omul se înstrăinează de Dumnezeu, izvorul vieţii, viaţa pe pământ devine fără de sens, sau are drept singur sens satisfacerea propriilor plăceri. Dar fiindcă sufletul, prin firea sa, are trebuinţă de Dumnezeu, singurătatea ajunge de neîndurat pentru suflet şi pricinuieşte nemulţumire, descurajare şi disperare.*

Depresia (cuvânt modern pentru deznădejde) este un fel de plictiseală având pricina în om, împreunată cu insuflarea pământească de a trăi după chipul lumii căzute. ***Insuflarea pământească îl face pe omul modern – fie că e adeptul idealismului comunist-utopic, fie al idealismului „noii ordini'' – să încerce a construi raiul în lumea aceasta. Dar raiul artificial făcut de om se dovedeşte a nu fi nicidecum un rai pentru omul normal care doreşte să fie fericit, căci fericirea înseamnă o vieţuire firească: el este mai curând o colivie artificială aurită ce ţine duhul omului prizonier. Iar, cu ajutorul ciberneticii, închisoarea, pe lângă una materială, devine şi una mentală şi spirituală.*** *Omul modern e închis ca o pasăre în cuşca sa aurită, fără altă alternativă decât disperarea pricinuită de lipsa libertăţii duhovniceşti. [...] Învăţătura ortodoxă despre deprimare este precisă şi îmbelşugată. Veacuri la rând ea s-a dovedit validă, dacă e aplicată cum învaţă Sfinţii Părinţi şi Sfintele Maici. [...] Editorii nu doresc decât ca acel cititor modern căruia se întâmplă să-i cadă în mână această cărticică să se îndrepte către pururi-curgătorul izvor al adevărului – veşnica învăţătură a Sfinţilor Părinţi şi Sfintelor Maici ce au primit înţelepciune de la Dumnezeu prin experienţa personală şi prin aceasta au ajutat milioane de creştini* ***să înfrângă duhul demonic al deprimării şi să ajungă la libertate şi mântuire****.*

Şi, întrucât deprimarea este una din plăgile modernităţii, nădăjduim că cititorul va împărtăşi şi altora smeritul chip al Dreptei Maria, Noua Muceniţă, punând în practică înţelepciunea patristică despre felul cum trebuie biruite păcatul şi patima deprimării. [198]

*

Când am intrat la ea, i-am spus Matuşkăi Maria (Noua Muceniţă Maria din Gatcina, tămăduitoarea deprimării- după cum e scris chiar pe coperta cărţii - n.a.) *că eram lovit adeseori de o cumplită deprimare ce dura mai multe săptămâni şi că nu puteam afla nici o cale să scap de ea.* ,,**Deprimarea este o cruce duhovnicească**, mi-a spus ea. **Ea se dă spre a-l ajuta pe păcătosul ce nu ştie cum să se pocăiască**, adică cel ce după pocăinţă cade din nou în păcatele de mai înainte… Şi deci numai două leacuri pot tămădui această suferinţă a sufletului, care uneori e nespus de grea. Fie înveţi să te pocăieşti şi să aduci prinos roadele pocăinţei; fie porţi această cruce duhovnicească, adică deprimarea ta, cu smerenie, blândeţe, răbdare şi mare recunoştinţă către Domnul, aducându-ţi aminte că purtarea crucii acesteia este socotită de Domnul ca roadă a pocăinţei…Şi de fapt, ce mare mângâiere ai când îţi dai seama că descurajarea ta este nerecunoscuta roadă a pocăinţei, o inconştientă autopedepsire pentru lipsa

---

[198] Păr. Gherman, în Introducere la vol. ***Cum să biruim deprimarea. 153 de sfaturi practice din învăţătura Sfinţilor Părinţi***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2003, pp.5-7.

roadelor care ţi se cer…De la gândul acesta trebuie să ajungem la zdrobire, şi apoi treptat deprimarea se risipeşte şi se zămislesc adevăratele roade ale pocăinţei…’’

O dată cu cuvintele Matuşkăi Maria, parcă cineva mi-ar fi operat efectiv sufletul şi ar fi scos din el o tumoare duhovnicească…Am plecat de acolo alt om. [199]

*

Învăţătura ortodoxă despre una dintre cele mai mari patimi, marele păcat al deznădejdii, spune că Dumnezeu îngăduie ca ea să-i atace pe creştini spre a le întări puterile duhovniceşti şi sufleteşti. Deprimarea, deşi este un duşman străvechi, precumpăneşte în vremurile de azi. Omul modern e ridicat pe atotputernica erezie a hiliasmului (care susţine că Hristos îşi va întemeia împărăţia de o mie de ani pe pământ, spre deosebire de învăţătura ortodoxă care spune că acum este mia de ani când puterea diavolului este legată), un înlocuitor al cumpătatei credinţe în Dumnezeu şi în om. Ca urmare, omul modern este slab şi plin de năluciri ce-i şubrezesc starea de cumpătare, ceea ce duce la şubrezirea credinţei sale în Dumnezeu şi în sine. Omul devine pururi nesigur de sine, fiindcă nu are încrederea că este lucrător al lui Dumnezeu, aşezat pe acest pământ cu scopul clar de a creşte până la asemănarea cu Dumnezeu. Ca urmare, atunci când îşi vede slăbiciunea, cade în deprimare. […]

Pentru a-l ajuta pe omul modern, cu atitudinea sa apuseană psihologizantă faţă de viaţă şi cu greutatea de a înţelege iconomia dumnezeiască a propriei mântuiri, înfăţişăm aici o serie întreagă de citate despre deprimare. Ele aruncă lumină asupra unor aspecte variate, folosind cuvintele unor învăţători din toate cele 20 de veacuri de creştinism, punând îndeosebi accentul pe unele aspecte din vremea noastră ce zugrăvesc un tablou mai limpede al stărilor prin care trecem cu toţii. [200]

*

Starea firească a sufletului omenesc este **tânguirea pentru pierderea Raiului**. *Este nefiresc să o duci numai într-o petrecere. Mângâierea îţi este mângâietoare numai atunci când te afli într-o stare de tânguire ce duce la zdrobirea inimii, când eşti auzit de Dumnezeu.*

Părintele Adrian de la Noul Diveevo († 1979)

***Deznădejdea este marea bucurie a diavolului**, scrie Sf. Varsanufie în lucrările sale. Trebuie să înţelegi că deznădejdea este putere satanicească, suflare drăcească şi gând otrăvit ce-l vatămă pe cel nechibzuit. Cel ce deznădăjduieşte săvârşeşte acelaşi rău faţă de sine ca şi cel ce se sinucide, căci deznădejdea ucide râvna şi vioiciunea sufletului, aruncându-l întru întristare de moarte şi lâncezeală. Acest şiretlic al celui viclean robeşte doar pe cel neştiutor, ce nu pricepe bine firea lui Hristos şi nesfârşita Lui bunătate.* Mă leg, *zice Domnul*, că nu voiesc moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă, şi veşnică viaţă să dăruiesc lui.

Monahul Ioan Vranos

***Deprimarea vine în primul rând din slăbiciune sufletească şi din căutarea unei stări de bine în mângâieri trecătoare sau lumeşti. Adeseori ea este o îndârjită hotărâre de a te simţi mulţumit în chip egoist, în dauna încrederii în Pronia lui Dumnezeu.** Şi fiind aceasta o stare necuvioasă şi neputând dărui mulţumire duhovnicească sufletului, întreaga fiinţă a omului geme posomorâtă, lipsindu-i lumina lui Dumnezeu. Dacă omul continuă să caute mulţumiri (sau mângâieri, ca să folosim un termen ascetic) omeneşti, pământeşti şi vremelnice, va face să sporească durerea deprimării până ce sufletul ajunge bolnav, cu adevărat bolnav şi sătul de sine însuşi, simţindu-se ca o pasăre în colivie, închis şi deci literal apăsat sau asuprit de zgomotul psihologic al aripilor sale lovindu-se de colivie, nădăjduind a dobândi pacea liniştirii (*ugomanitsa*). Adevăratul său leac este liniştirea de sine (*cina*), nădejdea împăcată în harul lui Dumnezeu.*

[199] Ivan M. Andreiev, în Noua Muceniţă Maria din Gatcina, tămăduitoarea deprimării, pomenită la 26 ianuarie († 1930*)*, vol. cit., p.12.

[200] Păr. Gherman, în Prefaţă la vol.cit., Înjumătăţirea Cincizecimii, 1995, Monk’s Lagoon, Noul Valaam, Alaska, pp.17-18.

Adeseori Dumnezeu îngăduie în chip proniator ca deprimarea să atace sufletul, astfel încât acesta, nedorind, fireşte, mica durere a inimii, să pornească în luptă şi, iute îndepărtând asaltul cel rău, să îmbrăţişeze şi să ţină strâns binevenita nădejde în Domnul, primind liniştea ca pe o cunună de la Dumnezeu. [201]

Părintele Adrian de la Noul Diveevo († 1979)

*

Deznădejdea se naşte din laşitate, trândăvie şi vorbe deşarte.

Sf. Serafim din Sarov († 1833)

Veselia nu este păcat. Ea alungă oboseala oboseala; iar de la oboseală vine deznădejdea, lucrul cel mai rău dintre toate. Ea aduce cu sine tot răul.

Sf. Serafim din Sarov († 1833)

*Este semn bun că ai necazuri; oare nu ştii că, atunci când cineva cere părinţilor să se roage pentru el sau stăruie către Dumnezeu să-i dea ajutor, necazurile şi ispitele i se înmulţesc, spre a fi pus la **încercare**?*

Sfinţii Varsanufie şi Ioan (sec. VI)

Oricine ar fi necazurile ce ni le-ar pricinui diavolii, aceştia se străduiesc a le ascunde, ca nu cumva să băgăm de seamă că ne vin de la ei. Ei caută vreme cu prilej şi pricinuiesc vreo suferinţă sau îngreuiere în aşa chip, încât să nu poată fi socotiţi pricina ei, ci noi să murmurăm împotriva greutăţilor noastre fără a pricepe viclenia lor. [202]

Sf. Paisie Velicikovski († 1794)

*

Ascultaţi! Domnul însuşi ne spune: **Cheamă-mă în ziua necazului tău, şi te voi scoate, şi mă vei proslăvi *(Ps. 49, 16).*** *Necazurile ne întăresc în credinţă şi ne învaţă să socotim slava lumească ca pe un nimic. Să credeţi cu tărie că nici o suferinţă sau întristare nu poate veni asupra noastră – nici măcar un fir de păr din capul nostru nu poate cădea – fără voia lui Dumnezeu. Deşi suntem întotdeauna înclinaţi a pune nenorocirile noastre pe seama rea-voinţei şi prostiei altor oameni, ele sunt de fapt doar unelte în mâna lui Dumnezeu. Unelte spre lucrarea mântuirii noastre. Deci* ***îndrăzneşte şi roagă-te Domnului nostru****, care lucrează necontenit pentru mântuirea noastră, folosind pentru aceasta atât ceea ce numim fericire, cât şi ceea ce numim întristare.*

Stareţul Macarie de la Optina († 1860)

Nu vreau să spun să nu primeşti întristarea, căci aceasta nu este în puterea noastră. Vreau doar să spun ***să nu laşi întristarea să pună stăpânire pe inima ta şi să o tulbure****; ţine-o în afara hotarelor inimii tale şi grăbeşte să o uşurezi şi să o împuţinezi, ca să nu te împiedice a cugeta sănătos şi a lucra drept.*

Sf. Nicodim Aghioritul († 1809)

Durerea inimii *este* condiţia *creşterii duhovniceşti şi arătării puterii lui Dumnezeu. Tămăduirile etc. se întâmplă celor aflaţi în deznădejde, inimi îndurerate, dar încă încrezându-se şi nădăjduind în ajutorul lui Dumnezeu. Aceasta este când lucrează Dumnezeu.*

Păr. Serafim Rose († 1982)

Buna dispoziţie este o îndatorire creştinească. Creştinul nu trebuie să se descurajeze niciodată şi nici să se îndoiască de faptul că din tot ceea ce pare rău va ieşi un bine. Un creştin ce se vaită, se plânge şi se teme înşală aşteptările Domnului său. *Cuvântul lui Hristos din inimă se dezvăluie în nenumărate feluri în viaţă. El ne asigură mângâiere în necaz, întărire în slăbiciune. El face chipurile să strălucească. Îi face pe oameni patrioţi şi pe femei răbdătoare şi bune. Binecuvântează case; îmbogăţeşte şi împodobeşte vieţi.* [203]

Ţarina Alexandra, Noua Muceniţă († 1918)

---

[201] Ibidem, pp.29-38.
[202] Ibidem, pp.43-44.
[203] Ibidem, pp.62-90.

Rabdă, şi rabdă totul – toate necazurile, toate greutăţile nevoinţei, mustrările, ponegrirea, dar mai mult decât orice teme-te de deprimare. Este păcatul cel mai greu. *[…] Oricare ar fi ispita sau căderea cu care dăm piept, trebuie să ne ridicăm, să nu deznădăjduim şi să o luăm de la început.* ***Războiul nevăzut ne este de folos. Cununile se dau numai pentru lupta dusă cu bărbăţie.*** *Trebuie să avem război, străpungere de inimă cu pocăinţă adevărată şi nădejde tare.*

Ieroschimonahul Mihail al II-lea de la Valaam (†1962)

Dacă ai parte de pierderi şi pagube şi nu e nimeni pe umărul căruia să-ţi odihneşti capul cel plin de griji, credinţa ta te va feri de toate gândurile negre şi de toată grija şi îţi va spune necontenit că tot ce ţi-a alunecat din mână a căzut în mâna Tatălui tău, Care stăpâneşte toate bogăţiile şi toate moşiile şi toate bunurile întregii zidiri.

Credinţa ta te fereşte în boală şi de boală, în necazuri şi de necazuri, în întuneric şi de întuneric, în deznădejde şi de deznădejde, în singurătate şi de singurătate, în moarte şi de moarte. Chiar şi de moarte te fereşte credinţa ta şi te va apăra. Cu adevărat, chiar şi de moarte, iar ateii nici nu ştiu că este o apărare împotriva morţii… Orice moarte este moartă, dar ateismul este o moarte vie. De acea moarte vie te apără şi te păzeşte credinţa ta. [204]

Sf. Nicolae Velimirovici († 1956)

*

Un frate s-a dus la Avva Victor Sihastrul, în Lavra Eleusa, şi i-a spus: ,,Ce să fac, Părinte, că mă stăpâneşte patima nepăsării?'' Bătrânul i-a răspuns: ,,Aceasta este o boală a sufletului. După cum celor ce au o boală de ochi li se pare că văd mai multă lumină, din pricina suferinţei lor mari, pe când celor cu ochi sănătoşi nu li se pare lumina atât de puternică, tot aşa şi cu cei ce trăiesc în nepăsare şi fără de grijă de sufletul lor: din pricina puţinei lor purtări de grijă cad repede în ispită şi socotesc că este nespus de mare ispita la care au fost supuşi. ***Cei care au însă sufletul sănătos se bucură cu atât mai mult, cu cât sunt mai mari ispitele, căci pot să le biruiască.***

Avva Victor Sihastrul

Calea lui Dumnezeu, încă de la începutul vremurilor şi de la zidirea neamului omenesc, a fost calea crucii şi a morţii. Cum ţi-a trecut prin minte că lucrurile sunt tocmai pe dos? Trebuie să ştii că eşti în afara căii lui Dumnezeu, că eşti departe de El, că nu voieşti să mergi pe urmele Sfinţilor, ci vrei să-ţi faci cale osebită pentru tine şi să călătoreşti pe ea fără suferinţă. ***Calea lui Dumnezeu este cruce de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat în cer ducând o viaţă de plăceri.*** [205]

Sf Ignatie Briancianinov († 1867)

[204] Ibidem, pp.98-105.
[205] Ibidem, pp.137-139.

ÎN ERA «SPĂLĂRII CREIERULUI», TREBUIE SĂ DENUNŢĂM CONSPIRAŢIA GLOBALIZĂRII

*…Unii gânditori de astăzi, îşi pun semne de întrebare în legătură cu o nouă pornire dominatoare, în istoria contemporană. Care de asemenea urmăreşte construirea unei noi ordini politice şi sociale – un guvern mondial – prin reconsiderarea tuturor valorilor spirituale ale omenirii, numită **New Age** sau **Globalizare**. Şi această nouă organizare a societăţii, această modificare a gândirii (în acord cu principiul ,,gândeşte global şi acţionează local'' - n.a.) şi atitudinilor – acest* brain-washing *– nu se caută a se realiza prin mijloace ortodoxe, clasice, adică prin educaţie, ceea ce ar însemna o evoluare spirituală normală, legică. Şi astfel, atunci se ridică în mod legitim semne de întrebare. […]*

Privind în istorie, constatăm că forţele care au urmărit cucerirea de teritorii şi prin aceasta dominaţia şi subjugarea colectivităţilor de oameni, a popoarelor, au făcut-o prin forţa armelor, dar niciodată nu au urmărit modificarea structurii intime, sufleteşti a cuceriţilor. […] Începând cu sfârşitul a ceea ce istoricii numesc ev-mediu, se pare că fenomenul cunoaşte o schimbare. De-acum tendinţa, ţelul este – pe lângă dominaţia şi subjugarea economică –, modificarea structurii intime a individului şi a societăţii. Şi aceasta s-a reliefat prin declanşarea acelei forţe care a dus la ceea ce cunoaştem sub sintagma ,,Revoluţie Franceză''. Abia astăzi ne dăm seama că a fost, de fapt, prima acţiune, prima revoluţie comunistă, prima mare pornire de a schimba structura psihică a omului, a gândirii şi a reperelor moral-spirituale ale acestuia. Şi aceasta şi-a continuat marşul în sânul popoarelor – după cum constatăm – până în zilele noastre şi continuă sub ochii şi perceperea noastră, urmărind degradarea spirituală, şi nu numai, a fiinţei umane. [206]

*

*Piteştii, mai exact acţiunea care s-a declanşat şi derulat în închisoarea din acest oraş, deci acest nume **Piteşti** a intrat în atenţia şi conştiinţa generală, ca loc, ca laborator în care s-a derulat acea experienţă de inginerie umană numită şi **reeducare**, la care se adaugă şi **„prin tortură''**. Am spus inginerie umană, deoarece se urmărea, în fond, o transformare, mai exact, o inversare a omului faţă de sine însuşi. Şi, după cum se ştie, aceasta s-a făcut în mod forţat, sub tortură fizică şi psihică. Dar, această acţiune de formare a aşa-zisului om nou comunist, s-a făcut pe scară largă, cu populaţia ţării. Desigur, constrângerile nu au fost de maniera celor de la Piteşti, dar tot constrângeri şocante, dure în viaţa oamenilor şi a societăţii. Aşadar, nu era o dezvoltare, o evoluţie liberă, normală. Şi mai ales, se cere subliniată maniera, modul privind declanşarea neîncrederii, a duşmăniei şi a urii reciproce între semeni, duşmănie şi ură care este apanajul forţelor Răului, personalizat, în vocabularul popular, prin Satana.*

Aşadar, caracteristica comunismului este neîncrederea, duşmănia şi ura declanşate asupra oamenilor, vizând prin anihilarea valorilor moral-spirituale, stăpânirea psihicului prin contrariul acelor valori, care, sunt în fond, valori negative – nonvalori -, demolatoare şi nu ziditoare ale spiritului şi caracterului uman şi astfel, negarea a tot ce este fond uman şi spiritualitate. Aşadar, tot ce a câştigat spiritul uman în decursul existenţei sale, toată creşterea sa spirituală prin valorile câştigate şi însuşite prin eforturile geniilor sale, toate acestea se vor a fi negate, şi se vrea impunerea a ceea ce a fost până acum nonvaloare, noncaracter. [207]

*

*Părintele Arsenie Papacioc face o constatare în legătură cu cele ce se petrec în zilele noastre şi anume: Lucifer-Satana, ca să-şi atingă scopul, acela de a subjuga omul şi a stăpâni lumea, **s-a folosit** de comunism, de bolşevism, adică de acţiuni de forţă, de reprimare în condiţii*

---

[206] Aurel Suciu, în art. **Un nou Piteşti?**, rev. Permanenţe, Nr.10/octombrie 2006, p.2.
[207] Ibidem.

*neomeneşti, închisorile – înfometare, umilire, schingiuiri, înfricoşare – insuflarea neîncrederii între semeni şi, prin acea ,,*luptă de clasă*'', precum şi* ***spălarea creierului prin mass-media şi acţiuni gen Piteşti şi Gherla şi Aiud…****Toate acestea au generat imense suferinţi pentru întregi popoare, cu milioane de morţi, tot în chinuri, ducând la degradarea moral-spirituală a omului. Toate acestea ca să-şi ajungă scopul, acela de a domina, de a stăpâni lumea, a subjuga omenirea şi de a o face să meargă pe căile vieţii indicate de el, acelea ale faptelor negative, ale păcatelor. Dar bilanţul, acestei metode de chinuri şi de crime, l-a dezamăgit, în sensul că nu a fost cel scontat, cel prevăzut de Satana, deoarece această metodă, cum spune părintele Arsenie Papacioc ,,*a umplut cerul de sfinţi*''. Adică, cei care au suferit, prin această suferinţă s-au întors înspre ei înşişi, înspre valorile lor interioare, spirituale şi astfel şi-au câştigat mântuirea în faţa Eternităţii, a lui Dumnezeu. Iar cei ucişi, cei mai mulţi în chinuri, au devenit martiri şi sfinţi. Şi astfel cucerind Cerul, dar şi istoria…*

Ca urmare, Satana-Lucifer a hotărât schimbarea totală a tacticii şi metodelor sale. Aşadar, a început să strecoare, în mod perfid, preocupări, orientări şi plăceri degradatoare pentru fiinţa umană. Astfel, a strecurat ispita unor aşa-zise distracţii, cu muzică adecvată (priviţi la disco-baruri şi la alte manifestări cu scălămbăieli şi urlete); ***alcool****, constatându-se înmulţirea îngrijorătoare a pătimaşilor acestei licori a lui Bachus, cu urmări în viaţa individului, a familiei şi a societăţii, de-a dreptul tragice;* ***droguri****, care se răspândesc în progresie şi datorită măsurilor de ,,suprafaţă'', devenind un adevărat flagel;* ***banul*** *care a devenit stăpânul vieţii, adunarea lui fiind ţel, necunoscând morală sau scrupule;* ***huzur****, o viaţă comodă cu plăceri cât mai, aşa-zis, rafinate;* ***excitarea simţurilor****, prin îmbrăcăminte – la femei – care, prin evidenţierea unor decenţe le transformă indecente, şi prin aşa-numita educaţie sexuală de la cele mai fragede vârste;* ***deviaţiile sexuale****, jenante pentru fiinţa umană.* [208]

*

*Se urmăreşte, ca scop, de ,,***a trăi bine***''* ***prin satisfacerea instinctelor****, şi nu ,,*a trăi frumos*'' prin ,,*legea morală din noi*'', de care vorbeşte Kant, adică înobilarea fiinţei umane.*

Recent, cu ocazia unei partide de fotbal câştigat de echipa Steaua, s-a văzut cum tineri, în plină stradă, îngenunchiau în faţa steagului acelei echipe, se închinau lui şi îl sărutau – un adevărat ritual de primitivism idolatru. În plus, limbajul jenant de primitiv. ***Se preconizează ca fotbalul să devină un nou mod de exprimare a ,,spiritului'' uman, o nouă religie – idolatră.***

*Un fapt caracteristic este că, nazismul, fascismul sunt înfierate, sunt prohibite, şi pe drept cuvânt. Dar ateo-marxismul care a generat formele care a adus atâtea suferinţe şi atâţia morţi, cu progeniturile sale, adică socialismul, ,,*social-democraţia*'', care este de fapt premergătoarea, anticamera comunismului, şi comunismul însuşi sunt îngăduite, considerate legale, chiar încurajate, sprijinite spre ascensiune. Iată un paradox strigător la…* ***Şi atunci nu sunt îndreptăţite semnele de întrebare ale unor gânditori privind viitorul omenirii?***

Perioada pe care am trăit-o, cu ororile sale, am dori-o să devină una din marile învăţăminte ale istoriei, pentru viitorime. Aceasta, spre a nu se mai repeta, atât suferinţele pe care le-a provocat, dar mai ales pentru faptul, că s-a dovedit a fi în afara aspiraţiilor de ridicare, de desăvârşire spirituală şi morală ale omului. Dar, constatăm că, dimpotrivă ea se continuă ***sub o formă mai subtilă, mai mascată****. Mai înşelătoare. Este, cum spune o zicală românească: ,,*aceeaşi Mărie, cu altă pălărie*''. Sau cum plastic o prezintă Vladimir Bucovski: ,,*În definitiv, e ca şi când ai fierbe raci. Unii îi aruncă direct în apa clocotită, iar alţii îi pun de la început în apă rece, lăsându-i să fiarbă încet. Rezultatul final, însă, va fi acelaşi: raci fierţi.*'' Şi, în acest sens, se face asemănare între comunism şi* ***new age****, adică* ***globalizare****.*

În acest înţeles şi titlul celor de până aici, întrucât Piteştiul a devenit o emblemă a încercării de inginerie umană. Atunci prin tortură, ***azi, acelaşi scop, deci ,,inginerie'' umană, se urmăreşte cu alte metode, înşelător atrăgătoare…***

---

[208] Ibidem.

Şi atunci, se pune întrebarea: ***Trăim un nou „Piteşti'', o nouă spălare a creierului, cu o metodă cu „faţă umană'', mai subtilă dar, mai draconică tocmai prin metodele, dar mai ales prin consecinţele, prin urmările sale?*** [209]

*

...După două mii de ani de măceluri însă, adulţii şi-au dat seama că pot să-şi ucidă fiii şi altfel: prin **prostirea** *lor, prin totala lor* ***aneantizare sufletească.*** *Ce altceva este societatea de consum, inventată la jumătatea secolului trecut, decât o modalitate de a continua uciderea copiilor, prin transformarea lor în consumatori? Idealul consumului care a apărut în Occident, şi care tinde să devină acum universal, este o prelungire, cu alte mijloace, a precedentei forme de ucidere a fiilor.*

Pentru ca fiinţa fiilor lor să fie total golită de substanţă, adulţii îşi cresc şi-şi educă astăzi copiii sub semnul următoarelor ***zece porunci ale societăţii de consum****:*

1. *Tu, fiule, nu vei mai fi un cetăţean lucid, ci un pasionat consumator.*
2. *Îţi vei dori cu aviditate tot ce vezi în vitrine, pe panourile publicitare şi în casa aproapelui tău.*
3. *Pentru a intra în posesia a tot ce vezi vei munci cu disperare şi vei avea ca principal ţel să câştigi cât mai mulţi bani.*
4. *Nu vei fi fericit decât atunci când vei consuma mai mult decât aproapele tău şi când cei din jur vor vedea cât de mult consumi.*
5. ***Modelul tău de viaţă va fi dictat de ceea ce vei vedea la televizor.***
6. *Eroii tăi vor fi vedetele la modă, cu ei te vei identifica şi ca ei vei dori să fii.*
7. *Dar mai mult decât orice, modelul tău va fi societatea de consum americană. Ca un american, îţi vei dori să consumi de patru ori mai multă energie decât ceilalţi oameni de pe planetă, şi vei arunca zilnic două kilograme şi jumătate de deşeuri la gunoi, adică de cinci ori mai mult decât ceilalţi oameni de pe planetă.*
8. *Fascinat cum vei fi de societatea americană, nu vei gândi niciodată cu creierul tău şi nu te vei gândi în nici un caz la viitor.*
9. *Nu vei avea alt Dumnezeu decât bucuria de a fi recunoscut ca un mare producător de gunoaie, de gaze poluante şi de deşeuri toxice.*
10. *Iar când planeta pe care ai trăit îşi va da duhul stoarsă de vlagă şi devenită o pubelă cosmică, vei muri cu zâmbetul pe buze, împăcat cu tine însuţi, ca un consumator care şi-a făcut datoria.* [210]

*

…Şi totuşi, clasamentul celorlalţi 90 este cel care oferă o imagine extrem de bulversantă a unei societăţi dezorientate, care ignoră trecutul comunist şi meritele celor care au luptat împotriva sistemului dictatorial. […] La nivelul culturii, clasamentul reflectă **superficialitatea timpurilor noastre**. […] Cel puţin în această privinţă, România nu este probabil foarte diferită de majoritatea ţărilor europene, unde staruri pop s-ar clasa aproape sigur mai bine decât figuri marcante ale culturii. Per total, clasamentul reflectă însă o societate confuză fără repere puternice în politică sau cultură. [211]

---

[209] Ibidem.
[210] Matei Vişniec, în art. Uciderea fiilor, România liberă, 3 noiembrie 2006, p.12.
[211] Mark Percival, în art. Topul „celor mai mari români'' reflectă o societate dezorientată şi confuză, aceeaşi sursă.

EXTINDEREA PE SCARĂ LARGĂ A DROGURILOR DE ORICE FEL, NE LASĂ ABSOLUT INDIFERENŢI?

Este şi de datoria noastră, ca şi a societăţii civile să nu ignorăm sau să minimalizăm o problemă care apare tot mai frecvent. De aceea consider că nu este numai datoria statului, prin instituţiile sale şi pârghiile de care dispune, să stăvilească un fenomen, care astăzi a luat o **amploare fără precedent** şi care, cred că se va agrava şi mai mult după integrarea noastră în Uniunea Europeană. Dacă nu am avut ocazia să reflectăm serios asupra acestui subiect, nu înseamnă că această problemă şi provocare, care macină societatea, prin creşterea alarmantă a numărului de cazuri şi a consumului de droguri sau stupefiante, nu există. Dimpotrivă, aceasta este cât se poate de reală şi dureroasă prin tragismul ei iar cei care au sesizat deja criza prin care trec multe domenii ale vieţii individuale şi colective, nu pot să stea cu braţele încrucişate, mimând neputinţa sau etalându-şi indiferenţa.

În sens uzual şi restrâns, ştim desigur cu toţii ce sunt drogurile. Într-un sens mai larg însă, putem înţelege prin droguri o paletă întreagă de „anestezice'' şi mijloace de manipulare, care sunt de natură să-i răpească omului libertatea sa şi să-l facă cât mai dependent de ele. Putem vorbi de droguri şi ţigări mai „rele'' şi droguri sau ţigări mai „bune''? Dacă ne vom gândi la preţul lor variat şi gradul de periculozitate, poate că da. În realitate, chiar dacă statul interzice numai drogurile îndeobşte cunoscute (haşiş, canabis, marijuana, cocaina, heroina, LSD-ul etc.), care au efecte dezastruoase asupra celor care le consumă şi sunt extrem de profitabile pentru producătorii şi distribuitorii acestora, **toate drogurile produc dependenţă şi o alienare a personalităţii, ba chiar conduc uneori la autodistrugere şi sinucidere (mai mult sau mai puţin conştientizată, de la caz la caz)**. Aceleaşi efecte le vom descoperi şi în fenomenul alcoolismului, care cunoaşte astăzi o extindere tot mai mare în rândul populaţiei sărace, şi mai cu seamă din mediul rural. Apoi, însăşi televiziunea se dovedeşte adeseori un veritabil drog, care a ajuns să dirijeze autoritar conduita şi aspiraţiile oamenilor. Iar, din punct de vedere creştin, cred că neoprotestantismul (cu puzderia sa de secte) este şi el în sine un drog, care provoacă dependenţă, precum este, şi nu în ultimul rând, yoga.

Toate drogurile amintite şi desigur mai pot fi identificate şi altele, au un numitor comun: **supunerea omului unei degradări** din postura de fiinţă liberă având „chipul şi asemănarea'' lui Dumnezeu. Cercetătorii se străduiesc încă să afle cauzele acestor drame personale (produsă de consumul diverselor droguri) şi să găsească soluţii de prevenire şi combatere. Ei analizează problema din punct de vedere ştiinţific, sub aspect medical, psihologic şi sociologic. Ei remarcă faptul că, de pildă alcoolismul este privit ca pe o problemă importantă de sănătate publică (provocând multe boli ale sistemului circulator, cancer, ciroză hepatică, boli psihice, etc.) şi ca o sursă de perturbare foarte serioasă a relaţiilor sociale (în cadrul familiei, colectivului de muncă, anturaj ş.a.m.d.), cu „implicaţii şi consecinţe personale şi sociale incalculabile''. Aceste concluzii nu fac decât să adeverească un proverb de la noi, care spune că „beţia este începutul tuturor relelor''.

Pericolul alcoolismului la nivel colectiv, rezidă mai ales în faptul că astăzi el se răspândeşte **şi în rândul tinerilor**! Studii ştiinţifice recente au mai demonstrat că alcoolismul produce leziuni pe creier (dincolo de faptul că slăbeşte şi încetineşte reflexele, memoria, atenţia şi gândirea), scurtează durata de viaţă prin deteriorarea sănătăţii dar şi prin expunerea la tot felul de accidente (rutiere, de muncă, etc.). Dar, poate cel mai grav este faptul că el corupe şi pe alţii (rude, colegi…chiar dacă nu în mod direct) şi, în timp, produce autoexcluderea din mediul socio-profesional şi familial. Ulterior, se ajunge la depresie, uneori chiar la delirium tremens (cu iluzii vizuale, olfactive şi halucinaţii) şi în cele din urmă la o formă de sinucidere.

Unii au invocat în apărarea lor nevoia de refugiu, de ,,distanţare de foarte activa antrenare a oamenilor din societatea modernă, dorinţa de a face ieşiri din tensiunile solicitante ale vieţii cotidiene''. Vă satisface sau acceptaţi această explicaţie? Mie cel puţin, mi se pare o formă de resemnare şi de ignoranţă, chiar de nepăsare. O fi societatea de vină până la urmă, în cazul fiecărui adept al lui Bachus? Ori a devenit alcoolismul o chestiune prea banală pentru a fi discutată?

Importantă este de fapt, opţiunea omului. Pentru că, **dacă el vrea să-şi facă totuşi singur rău, societatea nu-l poate până la urmă împiedica, el considerându-şi libertatea sa personală intangibilă, aşa cum multe femei recurg de pildă, la avorturi, dintre care unele chiar fără nici o jenă şi fără mustrări de conştiinţă, apreciind că trupul lor şi viaţa fătului le aparţin în exclusivitate.** Ce părere aveţi despre asta?

Opinia mea certă şi categorică este aceea, că **drogurile ucid**, ne ucid mai lent sau mai rapid (de la caz la caz) trupeşte, dar mai ales sufleteşte. A te refugia într-o patimă de acest gen sau oricare alta, este în viziunea mea un act profund necreştin. A căuta izbăvirea şi alinarea departe de Dumnezeu şi **aproape de diavol**, cu care pactizezi, este un păcat şi un act total nechibzuit. Cu atât e mai grav, atunci când ,,victima'' este chiar un creştin, fie el şi dezorientat sau rătăcit.

Prin urmare, una din principalele cauze sau cea mai importantă (pentru orice tip de drog) este **lipsa comuniunii cu Dumnezeu**. Un creştin adevărat, poate să cadă uneori (prin încercarea lui sau prin slăbiciunea lui), dar el nu ezită să ceară ajutorul divin şi să regrete profund păcatul, să lupte cu el până la capăt. Iată marea prăpastie care îl desparte pe un creştin de un necreştin. Creştinul se smereşte prin păcat şi nicidecum nu se laudă cu el! Creştinul doreşte să se mântuiască şi întreaga sa viaţă e un urcuş duhovnicesc, presărat cu multe nevoinţe, pentru că Însuşi Hristos a suferit pentru noi toţi.

Dacă admitem afirmaţiile de mai sus, vom intui şi soluţia. Ea ne stă tuturor la îndemână. Ortodoxia sau dreapta credinţă, păstrătoare fidelă a Tradiţiei şi a învăţăturilor Sfinţilor Părinţi, are darul de a primi cu căldură, sub ocrotirea ei, pe toţi aceia care se aseamănă ,,fiului risipitor'', ce se întoarce la casa sa părintească, cu dorinţa de a-şi îndrepta viaţa. În Ortodoxie, putem dobândi sentimentul şi certitudinea (într-o anume măsură, bineînţeles) Învierii noastre spirituale.

Prin urmare, un adevărat creştin, **nu poate să-şi permită să fie deloc indiferent** faţă de tot ceea ce se întâmplă aici pe pământ, şi mai ales faţă de felul în care îşi trăieşte el însuşi viaţa sa şi îşi ajută semenii din jur!…

CE FEL DE <u>DIVERTISMENT</u> PROMOVEAZĂ MASONERIA ÎN MASS-MEDIA INTERNAŢIONALĂ?

Aş începe cu o simplă şi utilă observaţie cât se poate de personală: lumea întreagă (omenirea) se separă astăzi în mod tot mai vizibil, pentru oricine analizează situaţia în ansamblu, în două mari părţi şi relativ distincte. Este vorba mai întâi despre <u>tabăra „conservatorilor''</u> (consideraţi de ceilalţi ca reacţionari, împotriva progresului, retrograzi, „perimaţi'' etc.), cei care au aderat şi aderă la valorile creştine (sau ale altor religii mari tradiţionale) şi păstrează cu respect Tradiţia lăsată de înaintaşi. Iar a doua este <u>tabăra „moderniştilor''</u> (autodefiniţi ca progresişti, umanişti, globalişti, etc.), susţinătorii progresului nelimitat şi cu orice preţ, cei care în acelaşi timp „**cred în divertisment**'' (pentru care este prioritară distracţia de orice fel, potrivit devizei „Trăieşte-ţi clipa!'').

Să nu vă închipuiţi că eu aş fi împotriva distracţiei şi umorului, deoarece mărturisesc că în mod categoric eu mă situez în prima tabără de mai sus. Consider că umorul este şi el într-adevăr necesar şi util în viaţa noastră, dar el nu trebuie să întreacă orice măsură şi să fie neapărat unul de „o calitate superioară''. Consider că oamenii au nevoie într-adevăr de o destindere, de o relaxare pe măsura activităţilor întreprinse (în funcţie de volumul de muncă) şi au tot dreptul să-şi refacă forţele.

Dar ceva s-a întâmplat în ultima vreme şi cu umorul. Este edificator în acest sens să ne reamintim puţin de calitatea umorului până în 1989 (pentru noi, românii) şi cel de după această dată. Unii intelectuali susţin că el a cunoscut un regres evident în perioada tranziţiei noastre. Şi într-adevăr le dau dreptate. Umorul nostru s-a vulgarizat într-una, s-a degradat şi a contribuit şi el la „opera'' de desacralizare şi secularizare, sub influenţe nefaste din America îndeosebi…

Astăzi asistăm prin urmare, practic neputincioşi, la tot felul de **emisiuni de televiziune şi radiofonice**, de **reclame**, care cultivă umorul de cea mai joasă speţă şi imoralitatea. <u>Asistăm la un atac direct şi indirect la adresa valorilor creştine şi specificului naţional. Cum să interpretăm oare altfel nenumăratele insulte faţă de preoţi şi anumite precepte creştineşti?</u>

Exemplele pentru a ilustra cele spuse mai sus sunt desigur numeroase. Dar mă voi opri doar la câteva care mi-au atras până acum atenţia. Poate aţi urmărit şi dumneavoastră reclama la emisiunea „Ziua Judecăţii'' de la postul TV Antena 1, care subliniază încă de la început următorul aspect: „**Pentru cei care cred în divertisment**…''. Apoi, imediat apărea invitaţia urmăririi unui „Revelion de poveste'' şi câteva imagini provocatoare, printre care cele cu un manelist cunoscut care arunca zâmbind, una câte una multe bancnote mari… Vă veţi întreba probabil, pentru a demonstra, ce?…

Oare aceşti îmbogăţiţi de astăzi, care flutură ostentativ banii sub privirea celor din jur, bani câştigaţi adeseori cu prea multă uşurinţă, nu se comportă asemenea comuniştilor şi masonilor? Asemenea gesturi nu reprezintă oare în sine dispreţul, <u>**dispreţul profund**</u> faţă de oameni în general, faţă de cei defavorizaţi de soartă şi, în acelaşi timp un impuls şi model pentru „lupii tineri'' de astăzi? Nu întâmplător, unii se laudă cu ce au, iar alţii cu numele lui Dumnezeu…

O altă reclamă la televiziune spunea cam aşa: „Cercetătorii au descoperit că românii se numără printre cei mai **trişti**…'' Apoi, venea şi soluţia, care era … un anume sortiment de vin „nobil''. Iată o „frumoasă'' invitaţie de a-l „aprofunda'' pe…Bachus şi una din reţetele fericirii, când în fond nu este decât un mijloc perfid de „spălare a creierului'' şi mult mai eficientă în comparaţie cu altele!

Prin urmare, vă propun să analizaţi şi să nu treceţi cu vederea asemenea oferte „generoase'' şi să pledaţi şi dumneavoastră pentru **interzicerea acelor reclame** care conţin <u>un mesaj subversiv la adresa dezvoltării personalităţii umane şi libertăţii omului (ştiut fiind faptul că</u>

orice dependenţă atentează la libertate!). Este necesar ca psihologii să se implice sau să fie implicaţi în demascarea acestor demersuri de înjosire, manipulare şi degradare a fiinţei umane! Ei ştiu mai bine decât toţi ce influenţă au în timp astfel de mesaje, la nivelul subconştientului. E poate la fel cu situaţia când un părinte sau educator îi repetă unui copil că nu este bun de nimic…

De asemenea, vă invit să reflectaţi pe marginea oricăror spectacole sau show-uri (importate sau imitate) de televiziune sau radiofonice şi veţi descoperi ceva terifiant…Veţi remarca poate, cum am observat eu însumi **apariţiile în public … ale demonilor**, sub diverse forme şi măşti. Amintiţi-vă de măştile demonice ale celor care anul trecut au câştigat concursul de muzică uşoară de la Eurovision, amintiţi-vă de numeroasele spectacole de circ pentru adulţi din străinătate şi difuzate şi la noi (care îmbină o anume muzică, cu un anume balet şi cu anumite momente de magie şi iluzionism). Amintiţi-vă de Revelionul recent al „integrării'' de la Sibiu, de proiecţiile făcute acolo de o companie străină (dar din UE), printre care cea a unei măşti … de mumie. Sau, amintiţi-vă de pictura „modernistă'', făcută aici pe un ecran special cu un dispozitiv de genul unui aruncător de flăcări…

Dar, poate cel mai interesant aspect pentru mine este acela că Sibiul nu a fost ales la întâmplare pentru a fi în 2007 una dintre cele două capitale culturale ale Europei. Aici există o diversitate etnică şi o importantă comunitate **protestantă** şi mulţi adepţi ai ecumenismului…O doamnă ne spunea cu mândrie cum, la Biserica Evanghelică există patru orgi pentru a avea o rezonanţă deosebită…De aceea, în ceea ce mă priveşte, intuiesc cam ce fel de spectacole vor fi în general, în continuare…

Cultura şi divertismentul cretin care inundă astăzi micul ecran şi viaţa noastră este rodul politicii celor care au obsesia puterii şi manipulării locuitorilor planetei. De ce sunt **masonii** atât de orbiţi de putere, de ce şi-o doresc atât de mult încât vor să domine întreaga omenire? N-ar fi prea greu de înţeles. Pentru că ei au prins gustul sângelui, au prins **gustul puterii**, având plăcerea deosebită şi excentrică de a trage cât mai multe dintre sforile politicii. De ce au ales mai ales politica? Pentru că aici există multe intrigi şi intriganţi, mulţi oameni care fac până la urmă un pact cu diavolul, încheind chiar un document scris. Se ştie că masonii prestează la iniţierea lor şi un jurământ teribil, care consfinţeşte supunerea lor totală şi necondiţionată şi legea tăcerii. Chiar dacă vi se pare incredibil în stadiul de progres la care a ajuns omenirea, acesta este adevărul despre noua sclavie modernă…

Nu ştiu dacă e cazul să vă împrospătez memoria cu paginile cele mai negre din istoria omenirii, cu nenumăratele crime şi orori care s-au comis în lupta pentru putere şi în numele ei, în „necesitatea'' conservării şi păstrării acesteia. Câte comploturi, fărădelegi, asasinate, lupte fratricide, războaie şi masacre (absolut toate fiind pe gustul diavolului) ş.a.m.d., au fost înfăptuite pentru gustul nesătul al unor oameni bolnavi după putere şi „oameni'' de o tristă faimă? Şi le va putea imagina cineva vreodată pe toate?…

<u>CAPITALISMUL DE TIP IMPERIALIST SAU DICTATURA EXTREMEI DREPTE OCCIDENTALE</u>

Dacă în volumul meu de debut, am abordat mai ales globalizarea politică şi economică, antologia de faţă în patru volume se opreşte asupra celei culturale, care a dobândit astăzi o importanţă deosebită. Cea mai mare confruntare are loc tocmai în acest domeniu şi de rezultatul ei depinde însăşi viitorul întregii omeniri în secolul XXI.

Dacă m-aţi întreba ce aş putea să vă recomand din toate aceste texte culese şi comentarii, v-aş ruga să citiţi cu multă atenţie **capitolele despre Eminescu din volumul IV**. Pornind de la acestea, cred că s-ar putea scrie chiar şi o carte despre marele nostru om de cultură, care să-l prezinte publicului pe adevăratul Eminescu, adică să ofere o imagine a sa cât mai fidelă şi de ansamblu. De ce Eminescu? Pentru că el a luptat şi împotriva <u>ocultei mondiale</u> şi <u>cosmopolitismului</u> (1.concepţie din epoca sclavagismului grec şi roman, care promova ideea «cetăţeniei universale». Concepţie potrivit căreia patria e lumea întreagă, iar omul, cetăţean al ei. 2. Admiraţie manifestată faţă de tot ce era străin. [212])

De asemenea, v-aş recomanda volumul, care conţine multe informaţii despre sionism şi masonerie, dar şi despre naţionaliştii care le-au stat împotrivă: legionarii. Dacă nu l-aţi citit, veţi găsi în el o delimitare destul de clară între naţionalismul creştin (practicat în spiritul adevărului) şi ultranaţionalism (o diversiune concepută anume a compromite naţionalismul!). Deturnarea sensului naţionalismului (în mass-media, inclusiv în dicţionarele adresate în special elevilor, studenţilor şi intelectualilor) se subscrie politicii globalizării, deoarece imperialismul capitalist, învingător în competiţia cu imperialismul comunist, pledează pentru Noua Ordine Mondială şi ,,supranaţionalism''. Veţi găsi mai jos doar câteva mostre de dezinformare şi săditoare de confuzii grave, pe care nu le putem accepta…

V-aş invita apoi să intrăm puţin în culisele democraţiei, **individualismului democraţiei** (despre care, părintele profesor Dumitru Stăniloae afirma că „este egoism feroce care destramă naţiunea, destramă familia, destramă breasla…'') sau ale **individualismului protestant occidental** (care afirmă o autonomie împinsă uneori până aproape de anarhie'' şi care „pune libertatea de conştiinţă a individului mai presus de orice interes al comunităţii, prin urmare şi al statului''). Acelaşi autor citat la urmă – Simion Mehedinţi – mai spunea de asemenea că ,,Rezultatul a fost o sumedenie de secte şi de dizidenţe în mijlocul sectelor.''

Nu este întâmplător faptul că, Remus Cernea (de la Asociaţia „Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă'', cel care a contestat vehement în fruntea mai multor ONG-uri prezenţa simbolurilor creştine din spaţiul public, doreşte acum să conteste **Legea cultelor**, recent promulgată de preşedinte, la Curtea europeană a drepturilor omului. Teza lui – discriminarea minorităţilor – este inacceptabilă din multe puncte de vedere. Interesantă este însă, critica venită recent tocmai din Washington la adresa acestei legi de la noi, considerată a fi „cea mai restrictivă din Europa'' şi în detrimentul drepturilor omului, deşi sunt ţări precum Austria, care pun condiţii mai restrictive (pentru a preveni prozelitismul unor secte care văd în ţările din Estul Europei, un fel de nou El Dorado…). Însă, Legea cultelor din România, care pune condiţia pentru cultele oficiale (care pot primi bani de la buget) de a avea cel puţin 22 000 membri şi 12 ani de la înfiinţare, trebuie să respecte într-adevăr tradiţia locului, după cum a declarat însuşi consilierul prezidenţial Teodor Baconsky.

Dacă veţi căuta sensul termenului de libertate (în dicţionar) şi îndeosebi a „libertăţii de conştiinţă'', veţi vedea că acesta din urmă are în vedere doar libertatea de a avea o opinie în

[212] Dicţionarul explicativ al limbii române, Ed. Univers enciclopedic, Bucureşti, 1998.

privinţa oricărei chestiuni, iar nu de a impune acestă opinie personală altor persoane, cu atât mai puţin majorităţii cetăţenilor!

*

NAŢIONALISM s.n. Doctrină politică bazată pe apărarea (uneori exagerată) a drepturilor şi aspiraţiilor naţionale. [Din fr. nationalisme*]. […]*

LEGIONAR 1. Soldat care făcea parte dintr-o legiune romană. 2. S.m. şi f. Membru sau simpatizant al organizaţiei fasciste din România interbelică; gardist. 3. Adj. Referitor la legionari, de legionar. Mişcarea Legionară [Din fr. légionnaire, *lat.* legionarius]. [213]

NAŢIONALISM s.n. Doctrină politică bazată pe apărarea (exagerată) a intereselor naţionale şi pe exaltarea ideii de patrie şi de naţiune. [214]

*

*Deşi **mass-media, în general, şi televiziunile, în special, promovează grosier stilul de viaţă occidental**, societatea de consum, punând accent, pentru şocarea audienţei, mai ales pe libertăţile extreme şi pe violenţă, totuşi tinerii români sunt încă departe de a epuiza explorarea exhaustivă a tuturor posibilităţilor oferite de libertate. Ei, sunt, în general, încă de-a dreptul cuminţi faţă de cei occidentali. Probabil că şi redarea libertăţii depline Bisericii a temperat fenomenul extinderii libertăţilor extreme, a imoralităţii ca mod de viaţă obişnuit, curent.* **În acest context, relativ fragil, mi se pare destul de nepotrivit ca UE să pretindă românilor toleranţă totală faţă de acele libertăţi extreme, care pot duce uşor la decădere morală**. *[…] Aşa cum noi am tolerat prea mult neseriozitatea, minciuna, hoţia, occidentalii au tolerat prea mult violenţa, perversiunile, drogurile, decăderea morală. Occidentalii vor ca noi să fim foarte toleranţi faţă de homosexualitate şi alte anomalii care, printre altele, au favorizat şi răspândirea SIDA şi au pus moralitatea socială sub semnul întrebării. Nu tot ce spun sau cer ei este automat potrivit şi pentru noi. Este cazul să selectăm. Putem spune că greu găsim în Europa popor mai tolerant faţă de minorităţile etnice decât poprul român, România ca stat. Realităţile o confirmă.* [215]

*

Caracterul lor (al occidentalilor) războinic trebuia alimentat mereu cu violenţă, pentru a se menţine treaz, în formă. Îndeosebi copiii şi tinerii trebuiau să se obişnuiască astfel cu ororile, cu groaza, care să nu-i sperie, să nu le înmoaie curajul (în război). O dată cu sedentarizarea lor, cu civilizarea lor lentă şi treptată, după modelul roman sau bizantin, războiul nu a mai fost pentru ei singurul element care să le asigure supravieţuirea. Acesta a rămas totuşi, pentru majoritatea lor, principalul mijloc de rezolvare a neînţelegerilor sau pentru acapararea de noi teritorii şi bogăţii, unii de la alţii. Într-un asemenea orizont de valori, destul de simplist şi primitiv, şi creştinismul a fost adoptat de occidentali mai mult **formal, oficial**, *din necesităţi politice şi cu un dogmatism nu neapărat de esenţă a credinţei, ci mai mult de formă, de punere în practică, de organizare.*

În acest context al Inchiziţiei, al războaielor religioase, al ,,inventării'' comunismului, al aplicării fascismului, este explicabilă, aproape logică şi necesară existenţa unui asemenea personaj de groază (Dracula), care vine parcă din străfundurile spiritului lor ,,violent'' şi războinic. […]

A lăsa totul în seama lui Dumnezeu poate duce la delăsare. Dumnezeu îţi poate deschide ochii, îţi poate arăta calea, dar alegerea îţi aparţine, de asemenea şi punerea ei în practică. [216]

*

INDIVIDUALISMUL, tendinţă a afirmării de sine. Această tendinţă se exprimă în teoria care face să prevaleze **drepturile individului** *asupra celor ale societăţii. Atitudinea individualistă constă în a aşeza fericirea vieţii domestice, valoarea muncii zilnice mai presus de*

---

[213] Ibidem.
[214] Dicţionar al limbii române actuale, Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 1998.
[215] Vasile Constantin Boghian, ***Românii – între Păcală şi Mioriţa***, Ed. Accent Print, Suceava, 2006, pp.97-99.
[216] Ibidem, pp.118-119.

orice angajament politic, în ***a pune viaţa privată înaintea vieţii publice*** *(atitudinea finală a unui Camus, de exemplu, care începuse cu o atitudine contrară). Un stat liberal nu este realmente democratic decât dacă ocroteşte valoarea vieţii individuale, spre deosebire de etatismul totalitar, care reduce individul la funcţia sa socială (care reduce de exemplu, valoarea unei creaţii artistice la valoarea sa de propagandă ideologică). Declaraţia drepturilor omului recunoaşte individului drepturi particulare pe care nici un stat nu are dreptul moralmente să le nesocotească (accesul indivizilor la o condiţie de viaţă decentă, condamnarea torturii şi a procedeelor inumane, inviolabilitatea locuinţelor individuale etc).* ***Impus la extrem, individualismul duce la atitudinea sistematică de „cetăţean împotriva statului'' şi la anarhism.*** *Marea problemă a filosofiei dreptului (a contractului social al lui Rousseau, a filosofiilor dreptului la Kant şi Fichte) este de a concilia libertăţile individuale cu necesităţile vieţii sociale: această conciliere este gândită în noţiunile de ,,influenţă'' (statul trebuie să-i ,,influenţeze'' pe indivizi – influenţa definindu-se ca acţiune a unei libertăţi asupra altei libertăţi, şi nu prin violentarea indivizilor), de ,,educaţie socială, naţională sau civică'' etc.* [217]

*

ANARHIE, stare a unui popor care nu are sau nu mai are guvern. Platon definea anarhia ca pe un caz-limită al democraţiei: atunci când fiecare vrea să-şi impună voinţa în planul puterii, iar guvernul, preocupat de popularitate, vrea să-i împace pe toţi, se instalează anarhia, de unde, în mod firesc, survine tirania. Acesta este cazul atunci când, în general, guvernul nu mai are autoritatea necesară spre a arbitra în mod decisiv antagonismele politice, economice sau sociale.

Anarhismul ***este o atitudine fondată pe refuzul sistematic al oricărei puteri stabilite şi pe afirmaţia că nu există nimic care să fie superior valorilor individuale****. Proudhon, care a preconizat desfiinţarea proprietăţii private şi a guvernului, este considerat ,,părintele anarhismului''; dar mai ales ruşii Bakunin şi Kropotkin au tras concluziile cele mai radicale din anarhism: ,,A distruge tot ceea ce există, fără deosebire şi orbeşte, cu singura idee: cât mai mult posibil şi cât mai grabnic posibil.'' Anarhiştii se definesc în ultimă instanţă ca ,,nihilişti'', preocupaţi doar să distrugă şi nu să construiască, revoltaţi, incapabili de a fi revoluţionari veritabili.* [218]

*

NIETZSCHE (Friedrich), filosof german (Rökken, Saxa, 1844 – Weimar, 1900). Student la Bonn şi la Leipzig, prieten al lui Richard Wagner, a profesat la Universitatea din **Basel** *din 1869 şi până în 1878. A murit nebun. Dragostea entuziastă de viaţă a fost principiul invariabil al filosofiei sale. Efortul său de sinteză între lumea dionisiacă a dorinţelor şi lumea apolinică a înţelepciunii (*Geneza tragediei*, 1872), respingerea moralei creştine ca ,,morală de sclavi'' (*Omeneşte, prea omeneşte*, 1878;* Dincolo de bine şi de rău*, 1866), a sa* ***„răsturnare a valorilor''****, care substituie o morală creatoare teoriei valorilor preconcepute, teoria sa cu privire la ,,supraom'' (*Aşa grăit-a Zarathustra*, 1883-1885;* Crepusculul zeilor*, 1888), ca şi a sa teorie a ,,veşnicei reîntoarceri'' a realităţilor vieţii umane sunt principalele teme ale gândirii sale. Morala sa s-a străduit să iasă din pesimismul cel mai profund, dar recunoscând toate experienţele negative, ,,nenorocirile'' pe care viaţa i le poate rezerva omului; maxima sa a fost: ,,să faci din disperarea cea mai profundă speranţa cea mai invincibilă'', printr-un eroic efort de voinţă şi de imaginaţie. Lirismul său, care implică o contemplare estetică a vieţii şi a naturii, îl apropie de filosofiile naturii proprii romantismului german (Schelling, Schopenhauer). A sa teorie a veşnicei reîntoarceri a influenţat unele filosofii ale istoriei, în special teoria ,,ciclurilor culturii'' a lui Spengler sau a lui Toynbee;* ***morala sa individualistă*** *a marcat unele opere literare – pe aceea a lui Gide, de exemplu. Cât despre exploatarea filosofiei sale de către*

[217] Didier Julia, Dicţionar de filozofie, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.158.
[218] Ibidem, pp.19-20.

fascism şi naţional-socialism, ea provine dintr-o deformare a gândirii unui filosof care a opus mereu civilizaţiei franceze ,,bruta prusacă''. [219]

*

***TEORIA RĂSTURNĂRII VALORILOR**, teorie a lui Nietzsche, expusă în* Genealogia moralei *(1887); ea substituie **valorii tradiţiei** (valori creştine, care exprimă supunerea omului în faţa lui Dumnezeu) **valorile creaţiei** (afirmarea totală de sine, a oricărei individualităţi, indiferent de mijloace: la limită, crima). Nietzsche se ridică împotriva oricărei morale care valorizează neputinţa, aservirea, pasivitatea, substituindu-i o morală creatoare care conferă valoarea supremă afirmării şi împlinirii omului.* [220]

*

ERASM, în latină Desiderius Erasmus Rotterdamus, umanist şi filosof olandez (Rotterdam, circa 1469 – Basel, 1536). Fiu nelegitim, şi-a ales singur numele de Erasmus, adică ,,Binevoitorul''. Obţine o bursă spre a studia la Paris, compune în Anglia (1502) al său Elogiu al nebuniei, *pe care îl va publica la Paris (1511), se stabileşte la* **Basel** *din 1521, corespondează cu Luther (cu care polemizează pe tema liberului arbitru…- n.a.), cu papii Iuliu al II-lea şi Clement al VII-lea, compune* Colocviile. *Interesat de ideile noi, de umanism şi de protestantism, el este în acelaşi timp preocupat să le marcheze meritele (ceea ce l-a înstrăinat de partizanii Reformei). Rămâne, pentru omul modern, unul din pionierii spiritului de toleranţă.*

ELOGIUL NEBUNIEI, operă satirică a lui Erasm (1511). Nebunia, personaj alegoric, femeie cu urechile doldora de zurgălăi, ia cuvântul: Raţiunea, adversarul ei – zice ea – nu trebuie să se arate ,,atât de sigură pe sine'', căci, mai întâi, inteligenţa duce la o stare de nelinişte, iar apoi adevărurile pe care ea le descoperă sunt contradictorii. În fond, pe un ton de veselie aparent inofensivă, Erasm combate fanatismul şi dogmatismul Evului Mediu, în numele unui veritabil umanism creştin (?! – n.a.), atitudine pe potriva spiritului acelui secol numit, pe bună dreptate, ,,secolul Renaşterii''. [221]

*

JUNG (Carl Gustav), psiholog şi psihiatru elveţian (Kesswill, Thurgovie, 1875 – Küsnacht, 1961). A studiat medicina la **Basel**, *psihiatria la Zürich, a lucrat cu Janet şi Bleuler, apoi cu Freud (1907-1912). A adăugat noţiunii de ,,inconştient personal'' a lui Freud pe aceea de ,,inconştient colectiv'', căreia i-a analizat conţinutul şi raporturile cu individul (noţiunile de introversiune, de extraversiune etc.). A pus în evidenţă noţiunea de* arhetip, *nucleul fundamental al imaginaţiei umane, în jurul căruia se formează miturile şi religiile. Caracterul discutabil al psihanalizei sale, numită şi* „psihologia abisurilor'', *ţine de interpretarea pe care o dă inconştientului profund ca fiind conştiinţa religioasă, atitudinea omului faţă de Dumnezeu. […] În 1958 a fost fondată Societatea de psihologie analitică, sub egida căreia s-au grupat practicienii metodei lui Jung.* [222]

*

Mişcarea sionistă s-a organizat prin Congresul Internaţional evreiesc ţinut la **Basel** *în 1897 (în Elveţia actuală, după refuzul germanilor de a găzdui întrunirea - n.a.). Ea se baza pe puternicul Ordin masonic B'nai B'rith (,,Fiii Alianţei'') cu sediul în S.U.A. (New York). Însuşi Karl Marx (Mordenchai) fusese membru al acestui Ordin, care – până la 1897 – încurajase, în special marea finanţă, socialismul şi sindicalismul. […] Acutizarea naţionalismului iudaic are însă, şi un revers: antisemitismul începe să capete proporţii, în primul rând în Rusia. Prin anul 1902 profesorul rus S. Nilus publică o carte ce va face carieră: ,,Protocoalele Înţelepţilor din* Sion''. *Era vorba despre pretinsa dezvăluire a planului secret conceput la* **Basel** *în 1897 pentru*

---

[219] Ibidem, p.232.
[220] Ibidem, p.340.
[221] Ibidem, pp.92-98.
[222] Ibidem, pp.174-175.

ca evreii să poată stăpâni lumea (adevăr care nu e departe de realitate, după cum s-a putut constata ulterior - n.a). [...]

Franc-Masoneria este o alianţă universală de oameni (uniţi mai mult decât printr-o religie, de legea tăcerii! - n.a.). [...] „Evreii, atât de ***remarcabili prin instinctul lor de dominaţie şi prin ştiinţa lor de a guverna,*** *au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparţinând neamului lor se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la* ***stabilirea domniei lui Israel printre oameni****.'' (din discursul lui Jean Bidegain în faţa Marelui Orient al Franţei, 1905) [...] Principiile fundamentale ale comunismului sunt principiile Franc-Masoneriei, iar fenomenul comunist nu este altceva decât aplicarea pe teren a ideilor pe care Franc-Masoneria le-a format timp îndelungat în tainiţele lojilor. [...]*

„Franc-Masoneria este o asociaţie de societăţi secrete suprapuse care urmăresc ca prin distrugerea civilizaţiei creştine ariene actuale şi înlocuirea ei cu o civilizaţie naturalistă atee, având ştiinţa şi raţiunea drept religie, să stabilească dominaţiunea universală a rasei semite. Pentru realizarea acestui plan magnific, Franc-Masoneria e nevoită să aibă două organizaţii: una pe care o cunoaştem cu toţii şi alta ascunsă, rămasă necunoscută chiar pentru imensa majoritate a propriilor ei aderenţi, până în ziua de azi.''(N. Casian) [223]

Lăsând la o parte justeţea tuturor acestor afirmaţii de mai sus (părtinitoare sau ca în ultimul fragment, făcute de autori masoni!), am reprodus textele de mai sus şi pentru a semnala o stare de fapt, care nu mi se pare deloc a fi o simplă coincidenţă. Aţi observat poate repetarea numelui oraşului Basel şi în ce context. Am putea presupune aşadar, dacă acceptăm existenţa unui plan masonic de dominare asupra întregii lumi transpus în practică punct cu punct, că Erasmus din Rotterdam (care a rămas celebru şi prin codul manierelor pe care l-a lăsat, care a impulsionat civilizaţia formală şi „de curte'', neglijând cultura), Friedrich Nietzsche (cel care a afirmat „răsturnarea valorilor'' şi filosofia luciferică a nihilismului şi Antichristului) şi Carl Gustav Jung au fost şi ei masoni. Masoneria avea nevoie de oameni cu un mare prestigiu pe care să-i sprijine, pentru a-şi impune în plan cultural-ştiintific interesele. Un alt argument ar fi acela că, cei prezentaţi aici sunt personalităţi care au îmbrăţişat valorile **umanismului** (secularizat, tratat în capitolul următor) şi **individualismului**. Iar mult mai multe detalii în acest sens şi despre alţii, veţi găsi din plin în celelalte două volume.

Revenind la tema capitolului de faţă – capitalismul de tip imperialist sau dictatura extremei drepte occidentale -, cel care este promovat de globalizarea actuală, mai trebuie să spunem că el a apărut pe la începutul secolului XX (fapt ce confirmă o dată în plus existenţa planului de mai sus, trasat la Basel în 1897!). Comunismul care s-a instaurat în Rusia, după Revoluţia din 1917, fascismul şi nazismul, au apărut anume pentru a contribui decisiv la radicalizarea capitalismului şi liberalismului ce-l caracterizează. Aceste noi sisteme şi doctrine rivale au dat naştere marilor războaie mondiale, nenumăratelor masacre şi fărădelegi din veacul trecut. Or, acestea sunt tot „opera'' sioniştilor şi masoneriei mondiale, interesate în crearea şi perpetuarea unor **dezechilibre majore între state, între straturile sociale, între drepturile individului şi drepturile statului**.

Pornind de la faptul că marxismul şi comunismul au inaugurat o revoluţie economico-socială, iar fascismul a însemnat o revoluţie statală, apoi nazismul – o revoluţie rasială, putem observa şi caracterul opus al legionarismului românesc, dat de revoluţia sa spirituală. Prin acest caracter, legionarismul se deosebeşte net de doctrinele amintite, cu care a şi intrat în contradicţie. Este binecunoscută apariţia lui ca o demnă reacţie de apărare a poporului român în faţa expansiunii comunismului (bolşevismului de atunci) de peste Nistru. El a pledat pentru

[223] Radu Comănescu, Emilian M. Dobrescu, Francmasoneria, vol. I: O nouă viziune asupra istoriei lumii civilizate, Ed. Samizdat, pp.37-110 (o lucrare controversată).

identificarea şi păstrarea unui echilibru între drepturile persoanei şi drepturile comunităţii (societăţii sau statului).

Ţin să mai precizez că nu sunt legionar, sau aş putea fi tot atât cât a fost Eminescu, care a trăit înainte de apariţia meteorică a Mişcării Legionare în viaţa culturală şi politică a României. Adică, trăiesc în spiritul naţionalismului autentic. De aceea am şi ales să dezbat problematica complexă a globalizării (antinaţionale), care uzează astăzi de atâtea mijloace neortodoxe pentru a-şi atinge scopurile. Pentru că mă număr printre acei militanţi care se situează împotriva acestui nou sistem perfid şi diabolic de aservire şi manipulare. Pentru că există într-adevăr o ruptură sau o prăpastie adâncă între iubire şi constrângere, între libertate şi sclavie, între creştinism şi imperialism, iar eu am ales să fiu de partea Adevărului care nu se schimbă niciodată.

În final, aş vrea să combat aşa-zisul adevăr al unei zicale româneşti, pe care n-am acceptat-o ca atare niciodată şi pe care o voi reproduce în cadrul unui mic fragment:

Capul plecat sabia nu-l taie. *Expresie prelucrată după versul 13 din legenda istorică* Daniel Sihastrul *de Bolintineanu. Se citează, de obicei, spre a sublinia un act de supunere. Dar folosind acest vers, adică desprins de cele ce urmează, trădăm intenţiile autorului. Ştefan al Moldovei, rănit şi învins, venind la Daniel Sihastrul şi cerându-i povaţă dacă să închine turcilor ţara, capătă răspunsul:*

„Capul ce se pleacă paloşul nu-l taie,
Dar cu umilinţă lanţu-l înconvoaie!
Ce e oare traiul dacă e robit?
Sărbătoare-n care nimeni n-a zâmbit!''

Prin urmare, versul lui Bolintineanu n-ar trebui citat în mod izolat, căci numai întreg contextul exprimă limpede ideea poetului:

„Viaţa şi robia nu pot sta-mpreună,
Nu e totodată pace şi furtună.'' [224]

Observaţi că ultimele versuri conţin câteva elemente antagonice (viaţa=libertatea în opoziţie cu robia; pacea cu furtuna=războiul) exprimă de fapt, ceea ce în filozofie şi în logică îndeosebi se numeşte principiul terţului exclus. Un enunţ nu poate fi adevărat şi fals în acelaşi timp…

[224] I. Berg, Dicţionar de cuvinte, expresii, citate celebre, Ed. Vestala, Bucureşti, 2004.

CÂTEVA SEMNALE DE ALARMĂ ŞI PENTRU SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ

Capitalul social al dezvoltării unei ţări este asigurat şi de felul în care învăţământul superior susţine libertatea de exprimare în spaţiul academic a studenţilor şi a corpului profesoral.

Metoda de boicotare a reformei universitare, adică a dezbaterilor libere şi transparente, este în principal aceea a intimidării şi a menţinerii autocenzurii. Studenţii se autocenzurează din spaima de a nu fi pedepsiţi la examene, iar profesorii din teama de a nu mai putea avansa în grad didactic.** Şi într-un caz, şi în celălalt se produce un fel de **abandon imoral, un troc prin care se instaurează legea tăcerii**. Educarea în acest fel a tinerei generaţii universitare, de la studenţi la cadrele universitare nou intrate în sistem, este toxică pentru viitorul politic, social şi economic al ţării. **Instruim tinerii să creadă că lipsa opiniei este mai rentabilă decît existenţa ei, îi învăţăm că fatalismul şi abandonul au viitor, că o carieră se poate construi prin solidarizări cu incompetenţa şi cu abuzul discreţionar.

*Un exemplu îl am la îndemână la Universitatea de Vest din Timişoara, unde funcţionez. Am iniţiat un Grup de reformă universitară cu profesori cu vizibilitate în spaţiul public, printre ei Marcel Tolcea, profesor de jurnalism, scriitor, sau Smaranda Vultur, cercetător ştiinţific în Comisia Tismăneanu. Am cerut să nu mai candideze pentru viitoarele alegeri universitare informatorii şi ofiţerii sub acoperire care au dat ţării cazurile Carol Sebastian sau Mona Muscă. Am reacţionat la prezenţa în corpul academic a celebrului general în rezervă Paul Vasile, care este sub ancheta procurorului general Dan Voinea, pentru că ar fi condus un adevărat carnaj la revoluţie în Timişoara în care se judecă, printre alţii, cu mama studentului Ferkel de la Arte Plastice. Femeia îl acuză că i-a omorât acestuia tatăl. Rectorul declară că nu-l interesează aspectele morale ale prezenţei acestuia în Universitate, atâta vreme cît generalul cu pricina este un specialist în domeniu, adică, vezi bine, în ştiinţele europene. **Din tanc direct în Europa.** Asta este competenţa acestei noi achiziţii. De altfel, rectorul Ioan Mihai este imun la aspectele etice, deoarece, zice presa, este sub ancheta DNA Bucureşti. Pentru că nu sîntem de acord cu toate acestea, conducerea a decis că atentăm la imaginea Universităţii şi ni s-a transmis că vom fi puşi în discuţia ,,oamenilor muncii'', redenumit Colegiu Academic. Mai nou, aflu că senatul Universităţii ne-a înfierat pentru delict de opinie publică în loc să revoce rectorul şi să-l lase la vatră pe generalul adus cadou în Universitatea oraşului-martir Timişoara pe care l-a martirizat cu tancurile.* [225]

*

''Mintea unui copil este o pagină albă, pe care putem scrie aproape tot ce voim; dar odată ce am scris, cerneala aproape că nu se mai poate şterge.''

*,,**Televiziunea, televizionarea sau mass-media în general reconstruiesc realitatea, configurează un nou mediu de existenţă şi de conştiinţă pentru omul zilelor noastre, un nou mod de a fi.** Ele sunt principalele mijloace ale promovării nihilismului, ale culturii divertismentului şi influenţează decisiv orizontul religios al omului contemporan. Cu siguranţă, fără televizor şi publicitate lumea nu ar fi arătat aşa cum o vedem astăzi. În mod cert, nu s-ar fi înaintat atât de mult în direcţia **degradării valorilor tradiţionale, a relaţiilor personale şi comunitare, a vieţii de familie, a moralei sociale şi individuale**.''* (**Efectele televiziunii asupra minţii umane**, de Virgiliu Gheorghe)

*Dumnezeu l-a creat pe om ,,*după chipul şi asemănarea*'' Sa şi, în virtutea acestui act creator, el este destinat să trăiască într-un anume fel, adică într-o relaţie continuă cu Creatorul său şi cu semenii săi. Prin suflarea dumnezeiască omul a devenit un ,,suflet viu'', o persoană,*

[225] Daniel Vighi, în art. Universitatea, între spaime şi abandon moral, Cotidianul, 20 noiembrie 2006, p.18.

care nu poate trăi şi nu poate creşte duhovniceşte decât în comuniune cu alte persoane. Rupt de semenii săi omul devine o fiinţă anchilozată duhovniceşte, un individ care se distanţează de societate şi de nevoile ei, care nu mai poate iubi şi comunica cu uşurinţă.

Din păcate, ultimele decenii au dus la apariţia unui nou tip de relaţie, aceea dintre om şi televizor şi, mai nou, dintre om şi calculator, relaţie care are ca efect imediat diminuarea relaţiilor interumane. Dincolo însă de această scădere a legăturilor pe care fie copii, fie adulţii ar trebui să le aibă cu semenii lor în societate, **efectele petrecerii unui timp îndelungat înaintea calculatorului şi mai ales înaintea televizorului sunt dintre cele mai periculoase**. *Privitul la televizor nu este un simplu obicei sau doar un mijloc de informare, cum cred unii; prin ceea ce simţim în timpul vizionării şi prin timpul îndelungat petrecut înaintea lui,* **televizorul influenţează în mod categoric viaţa omului contemporan**.

Privitul la televizor este o activitate total improprie funcţionării şi dezvoltării creierului. Se pare că mintea umană se adaptează doar parţial acestui tip de comunicare, şi aceasta cu riscuri mari pentru sănătate. Creierul uman nu a fost dotat cu un sistem care să facă posibilă percepţia şi prelucrarea suficient de rapidă a imaginilor în mişcare precum o face, de exemplu, computerul, o maşină perfect adaptată acestei funcţii. Depăşit în capacităţile sale, creierul renunţă parţial sau total la o seamă de funcţii şi procese ce caracterizează în mod obişnuit activitatea sa şi aceasta cu efecte negative majore.

Dacă vizionarea se desfăşoară intensiv încă din primii ani de viaţă, în perioada 2-5 ani şi, mai târziu, la 5-14 ani când, practic, se dezvoltă creierul, atunci această activitate poate cauza o anumită atrofiere a unor funcţii ale acestuia, atât prin lipsa activităţilor necesare vârstei, cât şi prin solicitarea peste măsură numai a unor părţi sau zone ale acestuia. Copiii, tinerii sau adulţii la care s-a manifestat acest fenomen riscă să nu-şi mai poată dezvolta niciodată (poate doar în cazuri speciale şi cu eforturi extrem de mari) corespunzător anumite funcţii ale creierului, adică vor fi lipsiţi de anumite abilităţi mentale dintre cele de care un creier sănătos dispune în mod normal.

Pe scurt, problemele apărute în urma vizionării TV se regăsesc în tabloul diferitelor sindroame LD (probleme de învăţare) şi ADHD (probleme de atenţie şi hiperactivitate):

***1.** La mulţi dintre copiii de astăzi poate fi constatată cu uşurinţă* **neputinţa de a asculta sau urmări cu atenţie o expunere oarecare, chiar şi o simplă discuţie**. *Aceasta, deoarece la aceşti copii nu s-au dezvoltat suficient abilităţile auditive ce vizează distingerea sunetelor şi analizarea mesajelor verbale. Prin vizionarea TV, micii telespectatori, concentrându-şi atenţia, în special, asupra efectelor vizuale, nu şi-au antrenat suficient mintea ca să înţeleagă şi să reţină în mod discursiv,* **s-au deprins să ignore mesajele vorbite**.

***2.** Deficienţele privind memoria de scurtă durată alcătuiesc unul dintre principalele motive ale diminuării atenţiei. Tinerii la care apare sindromul LD nu pot reţine în minte un interval de timp suficient de lung cuvinte sau fraze abia auzite, astfel încât să poată construi înţelesul mesajului care li se comunică. Ei nu pot urmări ideea care li se comunică dacă frazele sunt prea lungi, căci au uitat ceea ce li s-a spus cu câteva momente mai înainte.*

3. **Tinerii generaţiei TV nu pot înţelege, nu-şi pot aminti şi nu pot aplica ceea ce au citit**. *Televiziunea scade semnificativ dispoziţia şi capacitatea de a mai citi şi aceasta pentru că structura creierului celor care au crescut cu televizorul defavorizează în mod decisiv această capacitate. Prin înlăturarea lecturii însă tânărul societăţii urbanizate pierde unul din cele mai importante mijloace pe care le avea pentru dezvoltarea structurală a creierului.*

4. **Imaginaţia tinerilor care se uită mult la televizor este foarte puţin creativă, foarte săracă**, *în ciuda faptului că mintea lor este prinsă în diferite scenarii mentale sau reverii mai mult decât în cazul unui om normal. Aceste reverii însă, nu stimulează imaginaţia, ci o epuizează.*

***5.** Diminuarea activităţii emisferei stângi a creierului pe perioada vizionării sau nedezvoltarea normală a funcţionării acesteia, în urma miilor de ore petrecute în faţa*

televizorului, are **repercursiuni puternice asupra gândirii logice şi analitice, asupra raţionamentului matematic sau ştiinţific în general**.

6. *De asemenea,* **afectarea dezvoltării emisferei stângi se răsfrânge distructiv asupra limbajului, a construcţiilor sintactice, a gramaticii, a folosirii limbii în procesul de gândire şi, mai ales, a folosirii limbii** *ca mijloc fundamental pentru dezvoltarea creierului. Dificultăţile devin mult mai evidente după clasa a III-a când sunt necesare abilităţi lingvistice de un nivel superior şi care nu s-au dezvoltat din cauza vizionării excesive. În liceu, dificultăţile de limbă continuă să se manifeste în chestiunile subtile precum: planificarea, succesiunea şi organizarea nuanţată a conceptelor, înţelegerea raporturilor dintre cauză şi efect, a relaţiilor dintre idei în timpul citirii etc.*

7. Cercetătorii arată în mod clar că **elevii cei mai buni sunt aceia care tind să se uite cât mai puţin la televizor**. *Mai mult decât atât, cu cât creşte timpul dedicat vizionării, cu atât rezultatele şi performanţele şcolare sunt mai slabe. Deşi tinerii de astăzi deţin mai multe informaţii ca în trecut ei se dovedesc totuşi incapabili de a face conexiuni, de a organiza cunoştinţele pe care le posedă şi de a trage concluziile.*

8. *Cu toate că televizorul nu sprijină învăţarea conştientă, el se dovedeşte a fi un* **instrument ideal pentru doparea (intoxicarea) subconştientului**. *Prin modelarea acestuia, televizorul reuşeşte să condiţioneze anumite dorinţe sau comportamente,* **să influenţeze, *de fapt,* din umbră minţile oamenilor**.

9. **Tinerii generaţiei TV nu mai au capacitatea de a rezolva probleme** *sau dispoziţia de a o face, deoarece întâmpină dificultăţi în a procesa suficient de repede informaţia din cauza unei comunicări între cele două emisfere cerebrale insuficient de bine dezvoltate. Reacţiile mentale sunt prea lente, răspund cu greutate la întrebări care le solicită gândirea şi renunţă repede la a se concentra asupra rezolvării unor situaţii date, nefiind capabili să-şi ţină mintea suficient de mult timp sub o sarcină anume.*

10. *Copiilor sau tinerilor crescuţi cu televizorul le vine foarte greu, char imposibil celor mai grav afectaţi,* să se concentreze asupra unei anumite activităţi. ***Ei nu pot asculta sau urmări explicaţiile, nu pot duce la bun sfârşit lucrurile începute, alternând rapid o activitate cu alta; întâmpină dificultăţi în a-şi organiza şi planifica acţiunile. Acţionează înainte de a gândi, nu au răbdare, sunt hiperactivi şi extrem de irascibili.***

Astfel, efectele televiziunii merg până acolo, încât ***remodelează omul în întregime****. Ea îmbolnăveşte şi trupul, dar şi mintea ca putere a sufletului, izolând omul nu doar de semenii lui, ci mai ales de Dumnezeu, Creatorul şi Mântuitorul său.* [226]

*

Efectele economice ale schimbărilor climatice. *Schimbarea climei ar putea provoca daune economiei globale în valoare de 5,5 trilioane de euro până în 2050, în lipsa unor măsuri privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră. Potrivit unui studiu realizat de economistul Nicholas Stern, dacă am acţiona acum, ne-ar costa doar 275 de miliarde de euro. Pentru a stabiliza nivelul de* $C0^2$ *din atmosferă, emisiile ar trebui reduse imediat. Orice schimbare va dura zeci de ani.*

Pierderi posibile. Inundaţii: Peste 100 de milioane de refugiaţi din zonele joase. Seceta: Unul din şase oameni ar putea suferi din cauza secetei. Agricultura: Producţia ar scădea. Sănătate: S-ar răspândi bolile tropicale. Energie: Aprovizionarea ar putea fi pusă în pericol. Natura sălbatică: Peste 40% dintre specii ar dispărea. […]

Până nu demult, încălzirea globală era studiată mai mult din punct de vedere economic. Numărul alarmant al morţilor înregistrat în 2003, ca urmare a valului de căldură din Europa, resimţit şi la noi, a impus noi studii privind impactul efectului de seră asupra sănătăţii umane.

---

[226] Dintr-un pliant, **Efectele televiziunii asupra minţii umane, -** ***un avertisment pentru părinţi şi copii*** **-,** Suceava, ianuarie, 2007.

Bătrânii şi hipertensivii, cei mai afectaţi. *Valurile de căldură, inundaţiile, mărirea suprafeţei de apariţie a bolilor transmise de înţepătura ţânţarilor şi dezvoltarea afecţiunilor de stomac cauzate de apă sunt câteva dintre efectele încălzirii globale cu influenţă asupra omului. Acestea sunt enumerate de reprezentanţii Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS) în raportul ,,Schimbarea climatului şi adaptarea strategiilor pentru sănătatea umană'', publicat în 2006.*

,,Bătrânii, hipertensivii şi persoanele cu afecţiuni cardiovasculare sunt cei mai afectaţi de valurile de căldură din ultimii ani, din timpul verii'', afirmă reprezentantul OMS în România, Victor Olsavszky.

Inundaţiile şi sănătatea mintală. *Inundaţiile cauzate de perioadele lungi de secetă urmate de ploi torenţiale, ca acelea de la noi din verile trecute, au un impact negativ în special asupra sănătăţii mintale, precizează specialiştii, care adaugă că astfel de efecte sunt şi cele cu durata cea mai lungă.*

Meningita, encefalita sau malaria sunt boli infecţioase transmise prin înţepăturile de insecte care pot fi întâlnite pe viitor şi în România, în urma creşterii temperaturilor în emisfera superioară. Temperaturile ridicate modifică şi modul de transmitere a bolilor, şi rata de supravieţuire a virusului atât în gazdă intermediară (insectă), cât şi la om'', susţin reprezentanţii OMS. Soluţia: dezinsecţia făcută corect în timpul verii şi epurarea apei.

În raportul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, se atrage atenţia asupra necesităţii regândirii planurilor urbanistice şi a izolaţiei clădirilor pentru ca oamenii să suporte mai bine canicula...[227]

Am reprodus aceste fragmente pentru că educaţia, manipularea şi influenţa televiziunii (în general), dar şi încălzirea globală se numără printre subiectele de interes major şi merită să reflectăm mai des asupra lor şi mai profund. Aceste subiecte sunt tratate în antologia de faţă, în mai multe capitole şi în acest fel ele se completează. De pildă, am amintit în alt loc despre fenomenele extreme (vânturi puternice şi inundaţii catastrofale, prognozate şi pentru anul 2007…) provocate de încălzirea globală, care se datorează în primul rând unor ţări puternic industrializate şi cu o creştere economică semnificativă, care n-au semnat nici până acum Protocolul de la Kyoto (din Japonia) de reducere a emisiilor de gaze poluante, printre care SUA, China şi India…

Desigur, ne întrebăm ce-am putea face noi românii, în acest sens? Trebuie să milităm pentru protejarea ecosistemului şi echilibrului acestuia, pentru investiţiile în această direcţie (dintre care aş aminti filtrele ecologice, motoarele mai puţin poluante, folosirea energiilor alternative etc.) Iar, în plan spiritual, ortodoxia şi morala sa creştină ar putea contribui în mare măsură la reducerea ,,pedepsei divine'' pentru păcatele lumii contemporane. Am ales, mai jos, trei ,,povestiri cu tâlc'', drept argument pentru a vă convinge de acest adevăr.

*

1. Dragostea călugărului.

Pe un drum, un câine a sărit la un om şi a început să-l latre. Omul, însă, a pus imediat mâna pe o piatră şi a aruncat după animal. Câinele s-a ferit şi, ce să vezi ?!, a sărit mai tare la om, gata-gata să-l muşte. Speriat rău, omul a mai apucat doar să intre într-o curte şi să trântească poarta. Acum stătea acolo, în timp ce câinele urlă de mama focului dincolo de gard.

Chiar în acel timp, a trecut pe stradă şi un călugăr. Văzându-l, câinele a sărit la părinte, lătrând şi arătându-şi colţii. Liniştit, călugărul a scos o bucată de pâine din traistă şi i-a întins-o căţelului. Imediat, acesta a încetat să latre, s-a apropiat uşor-uşor şi, dându-şi seama de bunătatea omului, a luat bucăţică de pâine chiar din mâna acestuia şi a început să o mănânce de zor. Apoi s-a aşezat lângă călugăr, dând din coadă.

---

[227] Ionela Croitorescu, în art. Încălzirea globală atacă sănătatea, Suplimentul Viaţa la Evenimentul zilei, 16 ianuarie, 2007, p.28.

- Vezi, omule – i-a spus părintele celui din spatele gardului – bunătatea naşte totdeauna bunătate. Dacă tu ai fost rău cu câinele, cum ai fi vrut să fie el cu tine. Hai, vino şi mângâie-l!

Să nu mai faci niciodată un rău, acolo unde poţi face bine. Şi crede-mă, oriunde şi oricând poţi face numai bine. De tine depinde!

„Dragostea este bucuria de a face altora bucurii''.

2. Sfânta simplitate.

Un preot de la ţară, mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-şi rufele în râu şi, apropiindu-se, a întrebat-o:

- Duminică, la slujbă, am văzut că nu m-au ascultat toţi cu atenţie. Poate că am vorbit lucruri prea savante şi mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înţelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înţeles din ce-am spus eu la predică?

- Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar aş vrea să vă întreb şi eu ceva: vedeţi pânzele ce le spăl eu acum? Apa trece prin ele şi le curăţă. Credeţi că ele au habar de cum le-a curăţat apa? Şi cu toate astea, devin albe şi frumoase. Nu înţeleg eu, în biserică, tot cuvântul sfinţiei tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt, Care mă curăţeşte de păcat, aşa cum apa aceasta curăţă pânzele mele. Tare mulţumit a plecat preotul văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci şi cu sufletul.

„La Dumnezeu ajungem printr-un anume mod de viaţă, nu printr-un anume fel de a gândi''.

3. Suflet întunecat.

Într-o iarnă grea, un călugăr a plecat spre satul de la poalele muntelui, să vadă de sănătatea unui copil pe care boala îl ţintuise la pat. La marginea pădurii, a găsit, căzut în zăpadă, un cerb mort de foame şi frig, dar şi-a continuat drumul. Ajuns în casa băiatului, l-a chemat pe tatăl acestuia şi i-a spus:

- Am găsit, nu departe de aici, un cerb pe care frigul şi foamea l-au răpus. Haide să îl iei şi veţi avea hrană pentru o vreme!

Bucuros, omul i-a mulţumit călugărului şi l-a urmat la locul cu pricina. Lângă cerbul mort, însă, zăcea acum un lup, care, găsind între timp animalul, îl devorase. Neştiind să se oprească la timp, mânat doar de o lăcomie exagerată, lupul mâncase mai mult decât i-ar trebuit şi decât ar fi avut nevoie. Acum zăcea mort, ucis de propria lui lăcomie. Văzând toate acestea, călugărul îi spuse ţăranului:

*- Vezi tu, unii sunt asemenea cerbului, răpuşi de griji şi nevoi, de lipsuri şi greutăţi. Sufletul lor se întunecă şi **''îngheaţă''** în atâtea necazuri. Aceştia uită de Dumnezeu şi de cele sfinte, furaţi de viaţa grea pe care o trăiesc, când doar credinţa le-ar mai putea încălzi sufletul. Numai dragostea şi mila lui Dumnezeu îi pot întări; nu trebuie decât să le caute. Însă, alţii – vai de aceia! – sunt asemenea lupului.*

*Au ce le trebuie, au chiar mai mult decât le-ar trebui şi, cu toate acestea, sunt şi ei morţi sufleteşte. Trăiesc doar pentru ei, când ar putea să dea şi altora. Sufletul lor este **''îngheţat''** de egoism, întunecat de lăcomie. Vai de ei, căci păcatul lor este cu atât mai mare! Să fii copleşit de greutăţi este o neputinţă, însă să fii doborât de plăceri este o ruşine! La Judecata ce va veni curând, va fi rău de sufletul îngenuncheat de greutăţi, dar va fi vai şi amar de sufletul îngenuncheat de plăceri.*

''Ispitele sunt de două feluri: sau strâmtorile vieţii încearcă inimile, vădind răbdarea lor, sau belşugul vieţii devine iarăşi chip de ispită. E la fel de greu, atât să-ţi păstrezi sufletul neînjosit de greutăţi, cât şi să nu ţi-l jigneşti în situaţii înalte''. [228]

*

[228] Pret Aurel Radu, în art. **Povestiri cu tâlc**, Monitorul de Suceava, 12 ianuarie 2007, p.14.

Fă-ţi o rememorare a faptelor zilei, chair dacă nu le scrii, vezi ceea ce ai făcut bun şi ceea ce ai făcut rău. Pune în balanţă, urmează-le pe cele bune şi lasă-le pe cele rele. […]

***Fără Liturghie nimeni nu se mântuieşte**. Pentru că oricât te-ai ruga tu în particular, îţi lipseşte harul Duhului Sfânt, îţi lipsesc Sfintele Taine. Iar dacă vii numai la Taine, când şi când, de patru ori pe an să te spovedeşti, n-ai făcut nimica.*

Liturghia este cea care sfinţeşte viaţa omului. [229]

[229] Ibidem.

SUNTEM NOI CONŞTIENŢI DE PERICOLUL PROPAGANDEI INTENSE A IDEOLOGIEI „UMANISMULUI'' SECULARIZAT?

UMANISM, mişcare a umaniştilor Renaşterii (Erasm, Montaigne, Budé), care a reabilitat atât literatura Antichităţii greco-latine cât şi reflecţia personală. ***Doctrină morală care recunoaşte în om valoarea supremă*** *(se opune atât fanatismului religios, cât şi etatismului politic, care ar vrea să-l sacrifice pe individ raţiunii de stat):* ***principiul său de morală este acela al* toleranţei**, *filosofia care îi este proprie apără ideea de* progres *al civilizaţiei către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, faţă de contingenţele naturii (foame, frig, boli), cât şi faţă de ceilalţi oameni (într-o societate fără lupte, fără clase şi totuşi organizată), graţie instituirii unei constituţii mondiale ideale.*

*Termenul de ,,umanism'' se aplică, istoriceşte, ,,**Religiei umanităţii**'' pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop suprem dezvoltarea nelimitată a posibilităţilor omului şi respectul real al demnităţii persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral şi, de asemenea, un program economic).* [230]

*

,,Omenirea nu se va fi eliberat până când ultimul rege nu va fi spânzurat cu măruntaiele celui din urmă popă.'' **Diderot**

Cu vreo trei săptămâni în urmă s-a petrecut în România un fapt fără precedent. La presiunile reprezentanţilor şi simpatizanţilor ONG-ului ,,Solidaritatea pentru libertatea de conştiinţă'', o instituţie de stat ,,autonomă'', Consiliul Naţional pentru Combaterea Discriminării'' a recomandat Ministerului Educaţiei şi Cercetării ***elaborarea şi implementarea unor norme interne prin care să fie eliminate icoanele şi simbolurile religioase din şcolile publice, cu excepţia orelor de religie****.*

Cum era de aşteptat, decizia CNCD a provocat oprobiul public. Din orice perspectivă ai privi, să elimini icoanele din şcolile publice, într-o ţară profund *creştină, în care religia a fost pusă la zid timp de patruzeci de ani, rămâne* **un tupeu nemaipomenit**. *Grupul de interese care a orchestrat întreaga afacere a încercat din răsputeri să dea evenimentului o conotaţie ,,istorică'' şi proporţiile unei bătălii majore dintre iconoduli şi iconoclaşti. Cu cât mai mare scandalul, cu atât mai ,,asediaţi'', mai victimizaţi au apărut, în ochii opiniei publice, bravii iconoclaşti. Şi cu atât mai mişelească riposta majorităţii ortodoxe. Un observator naiv ar fi avut impresia unui război religios între români.*

Mulţi au remarcat, dar puţini au avut curajul să o declare public: grupul iconoclaştilor (E. Moise, G. Andreescu & Co.) reprezintă interesele ***,,Solidarităţii pentru libertatea de conştiinţă'', un membru asociat al* IHEU *(International Humanist and Ethical Union)****. IHEU, cu sediul la Londra, nu este un ONG oarecare, ci* ***faimoasa uniune mondială a organizaţiilor umaniste (World Union of Humanist Organization)****. Această organizaţie umbrelă are ,,statut consultativ special'' pe lângă UNICEF şi Consiliul Europei şi menţine ,,relaţii operaţionale'' cu UNESCO (vezi* www.iheu.org*).*

Spune-mi cu cine te aduni, ca să-ţi spun cine eşti. În mentalul românesc, UNICEF şi UNESCO sunt foruri unanim *respectate, care trudesc* dezinteresat *pentru binele omenirii. De pildă, a lucra pentru UNESCO este un vis şi un El Dorado pentru elitele noastre intelectuale (cazul Nicolae Manolescu), cum tot un ideal trandafiriu rămâne UNICEF pentru starul mediatizat Andreea Marin. Uităm că regimul ceauşist, nicidecum ,,BBC''-ul sau ,,Europa liberă'', a fost cel care a popularizat printre români imaginea unui UNESCO neprihănit. (Prin ordin de la Comitetul Central, Editura Politică era obligată să traducă şi să publice în regim de*

[230] Didier Julia, Dicţionar de filozofie, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.351.

urgenţă cărţile şi broşurile propagandistice scrise de şefii UNESCO.) Din perspectiva multor americani, UNESCO este şi a fost întotdeauna o emblemă a birocraţiei ONU, antisemitismului, antiamericanismului, tiermondismului şi socialismului globalizat. Este bine să reamintim că în iulie 1987, sub Administraţia Reagan, SUA s-au retras din UNESCO, revenind după 18 ani, printr-o decizie controversată a preşedintelui George Bush.

*Să plecăm totuşi de la premisa că IHEU nu s-a molipsit de bolile UNESCO în cursul ,,relaţiilor sale operaţionale'' cu forul mondial. Să n-o judecăm după prieteni, ci după ideile şi obiectivele sale. **Farul călăuzitor al International Humanist and Ethical Union sunt cele trei „Manifeste Umaniste''. Redactate în perioade diferite (1933, 1973 şi 2003), ele stau la baza*** **umanismului secular.** ***Este ideologia în numele căreia s-a dat „atacul la icoane''.*** *,,Manifestul'' din 1933, ,,produsul a multor minţi'' (treizeci şi cinci de creiere iluminate), vădea ambiţii mari, pe care autorii nu le ascundeau după degete.* ***Pur şi simplu, îşi propunea să făurească*** **o nouă religie -** ***„vitală, fără de frică şi directă'', care s-o rupă definitiv cu trecutul.***

,,Manifestul'' asimilează religia unei tehnici (cult) de adaptare *la mediu (*environing situation*) ,,capabilă să furnizeze obiective sociale adecvate şi satisfacţii personale''. Orice religie depinde de alinierea celor trei factori:* tehnica *religioasă,* mediul *,,înconjurător'' şi* necesităţile *(obiectivele) sociale şi personale: ,,O schimbare a oricărui factor rezultă în modificarea formelor exterioare ale religiei''. Cu alte cuvinte, o religie este un produs creat de* animalul social numit om *printr-o tehnică religioasă în conformitate cu nevoile ,,culturii'' sale (,,cultură'' în sensul american al cuvântului). (Notă: În spaţiul cultural nord-american, cuvântul ,,culture'' denumeşte totalitatea miturilor, simbolurilor, stereotipurilor şi stilurilor de viaţă ale unui grup de oameni. În ştiinţele sociale americane este larg răspândită ideea că psihologia unui individ este ,,plăsmuită'' de ,,cultură''. Într-o manieră similară, iconoclaştii români consideră icoanele un simbol care-l ,,condiţionează'' pe copil. În opinia lor, eliminarea icoanelor din şcoli ar schimba automat comportamentul religios al copilului.) Pentru alinierea deplină a celor trei factori, este nevoie ca animalul să se împlinească – nevoile sale personale nu sunt o componentă minoră, ci cheia însăşi a eficienţei religioase. Plecând de la o definiţie dterminist utilitară,* ***„umanismul'' se vrea a fi noua tehnică religioasă „făurită după nevoile acestei epoci''.*** [231]

*

Deşi unii au numit-o „***satanism***'', *eu consider religia ,,umanistă'' o* tehno-spiritualitate *dominată de logica instrumentală. ,,Religia'' – declară primul ,,Manifest Umanist'' - ,,trebuie să-şi formuleze speranţele şi planurile în lumina spiritului şi metodei ştiinţifice''.* ***Prin tehnica religioasă, furnizată de „umanism'', animalul social învaţă să se*** **adapteze** ***la noua „cultură''. Întrucât „individul născut într-o anumită cultură este în mare parte modelat de acea cultură'', el este incapabil să adopte o atitudine de revoltă. Pentru a trăi satisfăcut, la nivel senzorial, trebuie să devină un conformist, perfect adaptat la mediu. Abilitatea de adaptare „fără durere'' la ambientul tehnologic înlocuieşte calităţile indispensabile ale creştinului: libertatea şi responsabilitatea individuală. Omul liber al creştinismului este înlocuit cu sclavul fericit al umanismului secularizat.***

,,Nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre'', îi îndemna Apostolul Pavel pe primii creştini. Pentru cel care crede în Hristos, adaptarea la ,,chipul veacului acestuia'' – la ,,nevoile acestei epoci'', în lexiconul ,,Manifestului'' – este un păcat suprem. Nu degeaba ***„adaptarea la împrejurări se cheamă conformism şi conformistul se deosebeşte de ploşniţă doar prin aceea că ea n-are raţiune''*** *(Petre Ţuţea). În doctrina morală a bisericii creştine, persoana liberă şi responsabilă este cea care adaptează mediul la nevoile sale. Creştinul nu se poate supune ,,nevoilor acestei epoci'' întrucât lumea păcătoasă nu-i încă aşa cum ar trebui să fie. Creştinul este creat să se*

[231] Ovidiu Hurduzeu, în art. **Ideologia „umanismului'' secularizat**, rev. Idei în dialog, ianuarie 2007, pp.37-38.

autodepăşească, crescând în Dumnezeul personal, în vreme ce ,,umanistul'' este lipsit de orice transcendenţă. Acesta din urmă nu se poate desprinde nici de natură, nici de structurile sociale şi economice, care îl ,,plămădesc'' ca pe o bucată de plastilină. Incapabil să acţioneze în chip de agent al schimbărilor sociale şi personale, ,,umanistul'' se mulţumeşte să se adapteze la situaţiile date.

*,,Manifestul Umanist I'' îndeplineşte un scop propagandistic. ,,Religia'' sa era menită să-l integreze pe omul de la începutul secolului XX într-o societate masificată şi în curs de secularizare. O privire aruncată asupra pedagogiei celebrului semnatar al ,,Manifestului'', filozoful John Dewey, ne va aduce noi clarificări. Umanismul secularizat nu face decât să transpună în plan religios câteva dintre principiile ,,părintelui educaţiei americane''. În ochii lui Dewey, scopul educaţiei este o ,,adaptare mai bună'' (*better adjustment*) a copilului la mediul înconjurător. Ca şi ,,religia'' umanistă, educaţia era interesată de ,,socializarea'' animalului uman. În Statele Unite, ideile lui Dewey au reuşit în mare parte să transforme educaţia într-un laborator de îndoctrinare în masă (şcolile publice) la dispoziţia pedagogilor stângişti. Încă din 1916, un observator lucid remarca: **,,În sistemul social conceput de Dewey nu este loc pentru nici un individ care doreşte să-şi trăiască viaţa în sfera privată a propriei sale conştiinţe. Sfera privată este privită ca un lux păcătos. Indivizii trebuie să ia aminte că, la urma urmei, nu sunt decât «agenţi pentru revizuirea şi transformarea unor credinţe învechite»**. În concluzie, suntem înclinaţi să credem că, în ciuda faptului că domnul Dewey apără cu argumente sofisticate individualismul, **idealul său moral este cel al «unui bun amestec»**.* [232]

*

,,Manifestul Umanist II'' a fost redactat în 1973 de Paul Kurtz şi Edwin H. Wilson ca o versiune lungită şi actualizată a ,,Manifestului'' din 1933. Actualizarea ia forma unui ghiveci de idealuri angelice, principii ,,politic corecte'' şi măsuri de bun-simţ, un ,,de toate pentru toţi'' scris în limba de lemn, deja instituţionalizată, a broşurilor pentru ,,apărarea drepturilor omului''. Pentru a nu-i aliena, editorii ,,Manifestului II'' le reamintesc cititorilor că ,,nu este necesar să aprobe documentul în fiecare detaliu'', ci doar ,,viziunea sa largă''. (Din 1973 încoace, IHEU tot colectează semnături – lista rămâne deschisă).

*De data aceasta, obiectivul nu mai este o nouă ,,religie''. Umaniştii enunţă ,,un set de principii comune care să servească drept bază pentru o acţiune unitară''. Scopul? Nici mai mult, nici mai puţin decât **făurirea unei ,,societăţi seculare de dimensiuni planetare**''. De data aceasta ne aflăm în plină utopie mondialistă, cu retorica ei obişnuită: atacuri împotriva statului naţional, propuneri pentru un ,,guvern federal transnaţional'', măsuri populiste de orientare socialistă (eradicarea sărăciei, pace universală, reducerea cheltuielilor militare), drepturile omului, profetism tehnologic. ,,Manifestul II'' nu este nici primul, nici ultimul proiect de ,,federaţie mondială''. (Notă: V. Ovidiu Hurduzeu,* **Sclavii fericiţi**, *cap. ,,Utopia mileniului trei: Noua Ordine Mondială'')* ***Ceea ce-l caracterizează este*** **intoleranţa** ***totală faţă de creştinism ca religie revelată. Toţi vor fi*** **integraţi** ***în cetatea globală, de la homosexuali până la libertarieni, cu excepţia creştinilor.*** *Deşi ,,Manifestul II'' se referă la ,,religiile tradiţionale'', cea vizată este fără îndoială religia creştină.*

Iată motivele pentru care creştinismul este un obstacol în calea ,,progresului'' şi ,,face un deserviciu rasei umane'': ,,Credinţa într-un Dumnezeu care îţi ascultă rugăciunile [...] este o credinţă demodată''; ,,Promisiunea vieţii veşnice sau teama de chinurile infernului sunt şi iluzorii şi dăunătoare''. Creaţionismul este o invenţie întrucât ,,ştiinţa afirmă că specia umană este produsul forţelor evoluţioniste naturale''; ,,Dogmele şi miturile religiilor tradiţionale nu trec testul evidenţei ştiinţifice''; ,,Personalitatea totală (a individului) este o funcţie a organismului biologic care tranzacţionează într-un context social şi cultural''. Concluzia? Religiile tradiţionale nu pot fi ,,reinterpretate'' şi adaptate ,,situaţiei curente'': ,,Astfel de

[232] Ibidem.

reinterpretări deseori perpetuează stările de dependenţă şi fuga de realitate; ele devin cu uşurinţă obscurantiste, împiedicând libera folosire a intelectului. În schimb, avem nevoie de obiective şi scopuri complet noi''. [233]

*

Ce li s-ar întâmpla oare creştinilor într-un stat mondial condus de „umanişti''? Care vor fi atunci „obiectivele şi scopurile complet noi'' ale guvernanţilor? *Îmi trec fiori pe şira spinării; în mod obscurantist, scuip în sân, şi mă închin la icoană... Nu vreau să irosesc spaţiul tipografic, riscând totodată să-l plictisesc pe cititor cu descrierea ultimului ,,Manifest'' – acesta nu-i decât o scurtă anexă, plină de banalităţi, a ,,Manifestului II''. Mai important este să găsim un numitor comun al dogmelor prezentate în cele trei documente.*

În primul rând, ***umanismul secular are toate ingredientele unei ideologii****:*

1) prezintă un set de dogme pe care suntem invitaţi să le luăm drept adevăruri de necontestat. De pildă, postulatele darwinismului antropologic sunt considerate probe indiscutabile, universal valabile;

2) nu face nici o referire la originea sau valoarea ideilor şi principiilor enunţate;

3) dogmele sunt actualizate din necesităţi ideologice (o ideologie nu este eficientă decât în măsura în care conţinutul ei se referă la situaţii prezente). De aici necesitatea unor manifeste reînnoite periodic;

4) ca orice ideologie, este o doctrină-fundament care urmăreşte să declanşeze acţiunea unor mari mase de oameni;

5) serveşte unor scopuri propagandistice.

Propaganda în favoarea statului mondial, a secularismului, a excluderii creştinismului din spaţiile publice etc. se bazează, printre altele, pe ideologia umanismului secularizat. Ca să fie propagate în mod eficient, cele trei ,,Manifeste'' au un conţinut flexibil şi fluid (orice propagandă trebuie să fie ,,oportunistă'', să ţină seamă de realităţile pe care vrea să le influenţeze). ***Prin propagandă, „umaniştii'' secularizaţi încearcă să-şi transforme treptat ideologia într-o realitate socială şi dogmele în mituri. Aceasta implică instituţionalizarea „umanismului'' şi formarea unei birocraţii care să-l impună.***

În al doilea rând, ***„umanismul'' secularizat ridică raţionalismul utilitar la nivel de principiu metafizic.*** *O religie este ,,corectă'' atâta timp cât îndeplineşte indicatorii de eficienţă ai satisfacerii necesităţilor sociale şi individuale; ,,etica este autonomă şi situaţională'', ,,binele'' şi ,,răul'' fiind judecate după criterii contingente şi circumstanţiale;* ***icoanele din şcoli sunt „rele'', în timp ce „multiplele varietăţi de explorare sexuală nu sunt considerate prin ele însele un «rău»''*** *(,,MU – II'').*

În al treilea rând, ,,umanismul'' secularizat promovează pluralismul antisocial al grupurilor autarhice. Prin ,,atacul la icoane'', ,,umaniştii'' au divizat în mod artificial o comunitate organică în două grupări antagonice: iconoclaştii şi iconodulii. Fiecare grup îşi cere dreptul la ,,autodeterminare'', folosind propria sa logică. ***În final, disputa se va rezolva printr-un „dialog'' dictat de raţiunile utilitare ale unei puteri instituţionale.***

În al patrulea rând, ***„umanismul'' secular este o ideologie a fericirii, precum comunismul. Dogmele sale sunt înfeudate mitului Progresului, Ştiinţei, Păcii universale şi Fericirii viitoare.*** *,,Umanismul'' vrea să schimbe realitatea pe baza unei motivaţii raţionalist pragmatice, dar în final ajunge, ca şi comunismul, la o negare a realităţii de dragul iluziilor proclamate.*

În al cincilea rând, umanismul secular eludează complet problema ontologică. Chestiunile privitoare la cauza şi scopul existenţei sunt înlocuite de ,,investigaţia ştiinţifică'' şi gândirea utilitarist empirică: ,,Cunoaşterea lumii este bazată pe observare, experimentare şi analiză raţională. Umaniştii găsesc că ştiinţa este metoda cea mai bună pentru a înfăptui

---

[233] Ibidem, p.38.

această cunoaştere, cât şi pentru rezolvarea problemelor şi dezvoltarea tehnologiilor benefice'' (,,MU – III''). [234]

*

Să vedem, în final, cum ajung ,,umaniştii'' seculari să-şi atingă scopurile. Deocamdată obiectivul lor este să convingă populaţia să accepte, mai mult sau mai puţin voluntar, ideea secularizării şi mondialismului. De asemeni, îşi propun să izgonească creştinismul din spaţiul public: ,,separarea bisericii de stat şi separarea ideologiei de stat sunt imperative'' (,,MU – II''). (**Statul trebuie *să adopte însă religia şi ideologia umanistă dacă nu vrea să fie declarat naţionalist, fascist, totalitar*). Gândirea individului trebuie trasformată treptat**. *Comuniştii s-au precipitat – graba le-a stricat treaba. Dogmele secularizării şi mondializării trebuie să apară în lumina raţională a democraţiei, a drepturilor omului, a unor idei de bun-simţ, nicidecum în adevărul lor extremist şi totalitar. Precum (neo)comuniştii gramscieni şi maoiştii, ,,umaniştii'' se concentrează pe factorul ,,conştiinţă''.* ***Lupta lor pentru transformarea societăţii şi a individului o poartă în sânul societăţii civile, pe câmpul artei, literaturii, în mass-media, şcoli şi universităţi.***

,,Umaniştii'' seculari ar fi dispărut de mult ,,din memoria calculatorului'' dacă nu şi-ar fi găsit un sponsor de nădejde ***– capitalismul corporatist şi financiar****: ,,Trebuie să lărgim comunicarea şi transportul transfrontalier. Restricţiile de călătorie să înceteze. Lumea trebuie să fie deschisă diferitelor puncte de vedere politice, ideologice şi morale, să dezvolte un sistem* mondial *de televiziune şi radio pentru informare şi educaţie''; ,,În actuala perioadă istorică, a fi devotaţi întregii omeniri este devotamentul cel mai înalt de care putem să dăm dovadă; el transcende îngustele noastre loialităţi faţă de biserică, stat, partid, clasă sau rasă şi ne deschide drumul spre o viziune mai largă a dezvoltării potenţialului uman. Ce scop mai îndrăzneţ pentru omenire decât ca fiecare persoană să devină, atât în teorie cât şi în practică, un cetăţean al lumii'' (,,MU – II'').* [235]

*

*Cetăţeni ai lumii…lărgirea comunicării şi transportul transfrontalier…*abolirea *loialităţilor meschine faţă de biserică şi statul naţional…Ce să-şi doreasă mai mult liderii marilor corporaţii tranasnaţionale, mahării imperiilor financiare? E greu să mori pentru o omenire abstractă. Mult mai uşor este să-ţi manifeşti devotamentul pentru reprezentanţii ei din* teritoriu. *Cine n-ar uita şi de casă şi de masă dacă ar fi să lucreze pentru Microsoft-*ul *lui* Bill Gates*?! Când la Bucureşti, când la Londra sau Seattle…Să-ţi bei cafeaua ,,Starbucks'' în timp ce conduci maşina pe autostrada transcontinentală…Să te închipui dimineaţa femeie*, la prânz *bărbat şi seara să te culci în* cyberspace *cu amante de sex incert…Să dormi visându-*te hibrid, un post-om*…Şi dimineaţa să te întrebi cum vei reacţiona când, peste câţiva ani, fiul tău te va anunţa: ,,Tată, eu n-am timp, dar te poţi adresa inteligenţei artificiale din mine'' (Notă: V.* Interviul *cu futurologul Ray Kurzweil, publicat în* Hemispheres, *noiembrie 2006: ,,Prin anii 2035 cu greu vei găsi un om care să nu aibă încorporată inteligenţă artificială într-o manieră substanţială. Aceşti oameni* vor fi ***hibrizii****.'')*

Omul nou, cetăţeanul lumii, nu poate să se nască atâta timp cât icoanele rămân în sala de clasă. Icoana de pe perete – nimic altceva decât un copil crescut în satul său în locul copilului crescut de global village*. Dăm jos icoana, îl separăm pe copil de familie, sat şi neam – îl aruncăm să înfrunte direct o societate de masă mondializată.* ***În mijlocul „alor lui'', încadrat de structuri locale, copilul era protejat de influenţele propagandei „umaniste''.*** Grupurile *organice au tradiţii, o viaţă emoţională şi spirituală puternică şi bine structurată. Greu să le pătrunzi.* ***Odată ce grupul organic este dezmembrat*** *– tata pleacă la cules de căpşuni în Spania, mama cântă într-un bar din Italia, copilul rămâne cu rudele din satul vecin -,* ***individul devine***

[234] Ibidem.
[235] Ibidem.

un dezrădăcinat, un izolat în mijlocul masei. *În acest moment intervine propaganda „umanistă''. Începe să-l proslăvească: tu eşti măsura tuturor lucrurilor, Dumnezeul Dumnezeilor! Individul nu are nici o protecţie. Unele voci îi şoptesc: Eşti cel mai frumos! Altele: Eşti cel mai bun!* *Oscilează mereu. Propaganda „umanistă'' îi arată însă* **drumul integrării**. *Poate deveni cetăţean al lumii dacă se integrează într-un nou grup. Un grup constituit artificial: o echipă de muncă, un grup de interese, un partid, o comunitate de homosexuali. În noul grup, individul este în acelaşi timp un „individualist'' absolut, o monadă perfectă şi o fiinţă complet masificată.* ***Odată integrată în UE, România trebuie să furnizeze „cetăţeni ai lumii''. Iată de ce, prin diverse mijloace, economice şi legislative, statul şi unele ONG-uri „iluminate'' trebuie să „spargă'' grupurile organice legate prin „loialităţi înguste''. Acelaşi lucru l-a încercat şi Ceauşescu, dar cu succes limitat. (China comunistă, care a utilizat masiv violenţa şi propria sa propagandă „umanistă'', a reuşit pe deplin. Astăzi oferă marilor corporaţii forţă de muncă ieftină, docilă şi perfect integrabilă.)***

Intelectualii responsabili din ţara noastră ar trebui să reflecteze pe marginea ***falsului război dintre iconoclaşti şi iconoduli****. Marea bătălie nu se dă pe tărâm legislativ, nici măcar în planul ideilor. Se dă în sufletele noastre.*

CÂTEVA CUGETĂRI ALE UNUI TÂNĂR, DIN TIMPUL TOTALITARISMULUI COMUNIST…

…Labirintul e condiţia umană, cu tot cu moarte. Fiecare îşi proiectează o evadare, pe care o crede cea mai bună: unii prin artă, alţii prin eroism, unii prin martiriu, unii prin crimă şi războaie, alţii prin ascetism şi meditaţie, unii prin bogăţie, alţii prin iubire sau prin credinţă…

*18. **Viaţa fără iubire e un calvar**…*

263. Dacă îţi place să ai duşmani mulţi, declară-te de partea adevărului…

*362. „**Oamenii vor să conducă, îi îmbată puterea asupra altora**''. (Tagore)*

*364. Lui Tolstoi îi repugnă **animalul din om**, mai ales atunci când se ascunde „sub o mască estetică şi poetică şi-ţi câştigă admiraţia'', încât te face să te împotmoleşti divinizându-l, incapabil a discerne binele de rău…*

*1125. …Mă tem că autorul lui Mitică a înţeles cel mai bine viaţa românilor. Eminescu a înţeles-o deopotrivă, dar gravitatea filosofiei nemţeşti l-a împins într-o aură pesimistă, la antipodul vervei caragialeşti. **În Eminescu e soluţia iubirii**, în Caragiale a râsului. Unul trăieşte prin instinctul erotic, celălalt prin instinctul de conservare…Eminescu îşi caută iubita în singurătatea naturii; Caragiale caută societatea oamenilor şi cu cât o iubeşte mai mult, cu atât râde mai necruţător de ea…*

1126. Dar râsul lui Caragiale este oare cu adevărat o soluţie?…

*1235. **Lumea aceasta e împinsă înainte doar de visători şi de singuratici**. Adică, de cei mai dispreţuiţi oameni…*

*1702. **Trăim pentru farmecul neprevăzutului**, <u>în plină programare din societatea modernă</u>. Vai de cel care îşi lasă viaţa după program!…*

*1796. **Omul-maşină e cel care nu are timp de gândire**…*

*1866. Reproducerea cunoştinţelor la examene e antiteza muncii intelectuale. Cel ce se lasă examinat astfel e duşmanul propriei naturi. Se comportă ca un sclav. **Societatea modernă a înlocuit sclavia fizică prin cea „intelectuală''.** Sclavia minţii pare a fi asumată voluntar, sub imperiul libertăţilor democratice. Cu atât mai sigură devine sclavia. Sclavul modern se amăgeşte cu perspectiva că va fi liber odată cu obţinerea diplomei. Altminteri, s-ar revolta…*

*1890. Mă bucur de orice izbândă românească în lume. <u>**Trebuie redescoperit patriotismul** după ravagiile internaţionalismului proletar</u>…*

1895. Nefericit e cel ce vede defectele acestei lumi…

*1932. **Trăim o perioadă a răsturnărilor de valori**. Nume anatemizate, de la noi şi de aiurea, sunt acum descoperite într-o altă măsură a lucrurilor…*

*2179. O singură libertate nu i se poate lua omului: aceea de a gândi şi de a visa. De aceea **dreptul la gândire a fost totdeauna în capul de listă al reprimării**…*

*2190. <u>**Mediocritatea este cea care guvernează lumea**</u>. De aceea soarta filosofilor şi a artiştilor este să fie împinşi la margine…*

2336. Cine se ridică prin propriile mijloace nu se va simţi obligat faţă de nimeni şi n-are de ce să-i fie teamă de a trăi conform adevărului…

*2408. **Adevărata iubire** e cea care trece de proba satisfacţiei trupeşti…*

2494. …Veţi râde că apelez la prietenii mei, scriitorii şi filosofii. Dar apelez şi la Eminescu: „…a visa e un pericol,/ Căci de ai cumva iluzii, eşti pierdut şi eşti ridicol''.

O, cum hohotă mânia în mine!…<u>Umanism? Niciodată cuvântul acesta n-a fost mai terfelit decât în zilele noastre.</u> Iertaţi-mi izbucnirea, dar n-o să plâng. Fiindcă sunt prea singur ca să fiu auzit, prea schimonosite şi sfârtecate idealurile! Marea mea vină e că trăiesc în absolut. Asta e întreaga nenorocire a existenţei mele…

Eu cred că în România nu există comunişti, ci doar membri de partid. Majoritatea dintre ei trăiesc binişor, dar grosul populaţiei o duce în mizerie. O, tovarăşe secretar, când te cobori în

vale la Vişinari, dai de o casă care seamănă mai mult a bordei, în care locuieşte o femeie cu mulţi copii. Sunt toţi ***îndobitociţi de mizerie****. Şi nimeni nu se gândeşte niciodată la femeia aceasta. Asta să fie comunismul?* *<u>În realitate, nimeni nu crede în comunism</u>. Hoţia, invidia şi ura sunt cele care călăuzesc faptele oamenilor…*

2714. Scriitorul e mare prin puterea de cunoaştere şi de îndreptare a lumii. Floricelele lor de stil, altminteri, se scutur moarte*, vorba lui Eminescu…*

2778. …Iubirea-pasiune şi căsnicia sunt ca apa şi focul…

2835. Ralea e un pesimism discret, un dezabuzat care a cunoscut toate vicleniile vieţii. Acest raţionalist pur-sânge scria în 1935: „Sunt convins că ***multe din nenorocirile popoarelor acestea (româneşti, n. n.) se datoresc insuficienţei sentimentului religios****''…*

*2836. Iar în altă parte: „****regimul fascist ca şi cel bolşevic, unul la antipodul celuilalt, au totuşi ceva comun: <u>dispariţia individului şi exaltarea colectivului</u>****''…*

2838. „Şi oare – se întreba Ralea – materialismul istoric nu e el, filozofia crâncenă şi voluptoasă a milioanelor de nemâncaţi?'' Da, dar n-a fost elaborată de nişte sărăntoci hămesiţi de foame. Le-a fost dată ca hrană flămânzilor…

*2894. …****Statul socialist a înlocuit exploatarea omului de către om cu exploatarea omului de către stat****…*

2907. Marino ajunge la vechea concluzie a lui Maiorescu privind stofa rea de critici a poeţilor. În realitate, sunt multe dovezi că ***poeţii pot fi mai drepţi judecători decât criticii de profesie****…*

2980. Labiş a fost unul dintre puţinii artişti care au crezut cu sinceritate în comunism şi asta i-a adus moartea. Deoarece comunismul nu există şi de îndată ce îi descoperi adevărata faţă – nimicul, ***Nimicul ucide, fiindcă nu suportă să fie demascat****…*

3042. Nimic mai nobil decât spiritul care scormone tainele lumii…

3047. ***Avem nevoie de idealuri pentru a ne motiva existenţa şi a ne-o face suportabilă****…*

3100. Cred că specificul naţional e dat de genii iar nu de mase…

3103. …Numai geniul repetă adolescenţa, se înalţă falnic deasupra slăbiciunilor omeneşti. Goethe a ştiut-o bine când a definit geniul ca o pubertate repetată…

3113. A devenit limpede: ***una e să fii pentru socialism şi alta pentru popor****…*

3192. Cu cât ai duşmani mai vii, cu atât eşti mai viu…

3212. Guvernele se tem de solitari şi de mulţimi. Dar ***e mai uşor să supui o mulţime decât un singuratic****…*

3225. ***<u>Iubirea-pasiune este cea mai mare nenorocire lăsată omului de mentalitatea europeană</u>****…*

3286. Fericirea altora pare a fi pricina nefericirii noastre…[236]

Am reprodus câteva cugetări, care conturează destul de mult lumea totalitarismului comunist dar şi lumea contemporană, deoarece îşi păstrează actualitatea. După cum preciza şi autorul însuşi, ele aparţin perioadei 1964-1969, fiind scrise la vârsta de doar douăzeci şi ceva de ani, când educaţia materialistă imprimată de sistem, îşi pusese amprenta şi asupra gândirii sale liber-cugetătoare. Şi totuşi, sufletul acelui tânăr era avid de cunoaşterea adevărului, avea curajul să recunoască măştile pe care şi le afişau cu toţii (duplicitatea), deci tânjea după adevărul absolut, care nu poate fi decât Cel care a creat totul, adică Dumnezeu…

Autorul va descoperi fără îndoială că **îndreptarea lumii o poate da numai iubirea creştină**, chiar dacă înainte o contestase.

Imaginaţi-vă lumea aşezată pe două axe, care se întretaie: prima, orizontală (lumească), în care cele două mari sisteme de gândire (cu derivatele lor) sunt egal depărtate de centru (adică, în stânga avem extrema stângă/comunismul, socialismul, social-democraţia etc, iar în dreapta,

[236] Theodor Codreanu, ***Numere în labirint***, vol.1, Ed. Opera Magna, Iaşi, 2007, pp. 6-337.

extrema dreaptă/neoliberalismul, liberalismul, democraţia ş.a.m.d. Prin punctul central însă, trece axa verticală, care simbolizează creştinismul ortodox, orientat către Dumnezeu şi viaţa nepământească. Echilibrul şi pacea sufletească le aflăm numai pe această cale de mijloc (denumită şi ,,calea împărătească'')…

PERSUASIUNEA ŞI MANIPULAREA*

În accepţiunea largă a celor două cuvinte şi concepte - persuasiunea şi respectiv manipularea, vom constata unele aspecte comune dar şi diferenţierile majore. Ceea ce le apropie prin înţelesul acestora este faptul că fiecare în parte desemnează o acţiune dar şi o metodă.

Prin persuasiune vom înţelege acea acţiune, dar sau putere de a convinge pe cineva (sau o masă de oameni) să creadă, să gândească sau să facă un anumit lucru. De regulă, noţiunea este strâns legată de disciplina care studiază «arta vorbirii» şi anume retorica. A fi persuasiv nu înseamnă altceva decât a fi convingător sau elocvent şi a câştiga astfel adeziunea celor din jur.

Al doilea element sau concept avut în vedere - manipularea, în mod obişnuit înseamnă acţiunea de a mânui sau a manevra (diverse obiecte). Într-un alt înţeles, destul de uzual astăzi vom înţelege prin manipulare acea acţiune de manevrare a unei persoane sau a maselor, ori a unui grup, cu scopul vădit de impunere a unor idei sau măsuri de către cineva, care devine astfel manipulator.

Asocierea dintre persuasiune şi manipulare are darul de a pune în evidenţă caracterul şi tehnicile manipulării. Cei care vor să manipuleze masele sau opinia publică au o mare trebuinţă tocmai de persuasiune pentru a-şi atinge scopurile şi interesele personale sau de grup. În acest sens, persuasiunea devine mijloc de realizare a manipulării. Prin urmare, voi insista mai mult asupra acţiunii de manipulare pe care, în acord cu filosofia lui Kant, o voi cataloga drept imorală. Omul nu trebuie să devină un mijloc, o unealtă mânuită de către alţii, indiferent de «măiestria» manipulatorului.

Trebuie să recunoaştem că în prezent cea mai mare putere de convingere este exercitată prin mijloacele de informare ale mass-mediei şi în special prin televiziune. Astăzi când oamenii resimt lipsa unor modele vrednice de urmat (dar şi greu de găsit!), mass-media a devenit o forţă colosală şi modelatoare, şi mult mai puternică decât realitatea înconjurătoare. Informaţiile primite de noi însă, sunt de cele mai multe ori sărace în conţinut; ele nici nu educă dar nici nu documentează. Prin urmare, se ajunge la **o manipulare a informaţiei**, aceasta neavând un rol constructiv, să zicem educativ sau de documentare autentică.

Potrivit teoriilor lui Charles U. Larson, **există cu adevărat manipulare prin intermediul ştirilor**, fie că apar la televiziune sau în presă iar menirea ştirilor este să facă afaceri în primul rând (obţinând un profit din succesul clienţilor şi consumatorilor). Iar „rezultatul constă *într-un program*, şi nu *o difuzare* a ştirilor. Acestea sunt manipulate, selectate, modelate şi transmise pentru a atrage cea mai mare parte a audienţei - trebuie să placă majorităţii şi să deranjeze cât mai puţin.“ [237]

Modalităţile de a manipula ştirile sunt în cartea autorului citat mai devreme mai multe: simpla lor ignorare, favorizarea finanţatorului, pseudoevenimentul (atracţie pentru evenimente bizare sau melodramatice), punerea într-o lumină discutabilă a unei persoane (sau candidat în alegeri), caracterul tendenţios (prin scoaterea lor din context ori citarea lacunară a sursei) etc. Pentru a ne sustrage unei astfel de manipulări, putem diversifica numărul programelor de ştiri, de ziare şi reviste ori posturi de televiziune. Astfel „**ne putem proteja de consecinţele persuasive ale media începând să privim dincolo sensul aparent al mesajelor**.“ [238]

În general, e bine să evităm capcana oricărui tip de propagandă, ţinând seama că aceasta este în principal ideologică şi încearcă de regulă prin mass-media să vândă „un ansamblu de

[237] A se vedea în acest sens Charles U. Larson, ***Persuasiunea. Receptare şi responsabilitate***, Editura Polirom, Iaşi, 2003, p.384.
[238] Ibidem, op.cit., p. 387.

păreri sau *dogmă*". Această propagandă poate îmbrăca unele forme, putând fi de natură religioasă, politică sau economică.

Trebuie iarăşi reţinut faptul că „Propaganda urmăreşte uniformizarea *părerilor*, *atitudinilor* şi *comportamentelor* receptorilor [...] **Propaganda obstrucţionează procesul gândirii. În general, propaganda se adresează sufletului publicului, şi nu raţiunii acestuia.** Dacă le-ar avea în vedere pe ambele, membrii audienţei ar judeca raţional şi efortul propagandistic ar eşua. Pentru a ocoli gândirea logică, propaganda se foloseşte de informaţii tendenţioase menite a stimula emoţional publicul, «forţând» orientarea acestuia către o părere ori o concluzie bine cunoscută propagandistului. De pildă, evangheliştii din cadrul programelor televizate (în SUA) utilizează propriile surse (tendenţioase) pentru a prelucra temerile, pasiunile, urile şi celelalte sentimente ale auditoriului, conducându-l spre o concluzie inevitabilă (cum ar fi: căinţa, oferirea de donaţii sau convertirea altora)." [239]

Din punct de vedere al diferenţierilor dintre ele, dacă prin arta vorbirii (sau retorica) înţelegem bunăoară un mijloc ori o acţiune de convingere (dar în sens pozitiv), putem aprecia că manipularea reprezintă în sine o deturnare a acesteia, încercând să convingă mai degrabă prin alte mijloace sau printr-o metodă subtilă de inducere în eroare (chiar prin minciună). Manipularea este un mijloc fraudulos de condiţionare şi de «adaptare» a individului la interesele unui grup deţinător de putere. Manipularea condiţionează însăşi masele de a crede în ideile şi în promovarea intereselor celor care urmăresc să acceadă la putere sau să o conserve perpetuând astfel politica lor, mai degrabă impusă decât acceptată şi înţeleasă ca atare. **Iar mijlocul de manipulare cel mai eficient pentru a impune aceste idei (şi interese) în rândul maselor este tocmai mass media aservită cauzei celor care doresc să deţină controlul absolut.**

Se mai poate aprecia că manipularea maselor nu este de dată relativ recentă. Ea a apărut încă din antichitate iar cel mai concludent exemplu este cel al marelui orator roman Cicero, care şi-a condiţionat lupta împotriva lui Catilina tocmai prin convingerea şi manipularea senatului roman pentru a-l elimina pe acest adversar politic. În Evul Mediu, este grăitor exemplul lui Niccolò Machiavelli, care în celebra sa carte „Principele" descrie printre altele tehnici de manipulare şi modul în care poate fi cucerită puterea. Graţie acestor scrieri, cultura europeană modernă a preluat asemenea idei în modul de a concepe politica şi statul. Pentru Machiavelli, politica este arta atingerii scopului cu mai multă uşurinţă: „Căci, pe lângă cele spuse aici, trebuie să ştim că firea omului e schimbătoare şi că e uşor să-l convingi de ceva, dar e mai greu să-l ţii în această convingere. De acea e bine ca totul să fie rânduit în aşa fel, încât, atunci când oamenii n-or să mai creadă, să fie posibil să-i obligi s-o facă [...] Aşadar, cel care crede că are nevoie să-şi asigure noul principat împotriva duşmanilor, trebuie să-şi câştige prieteni, să învingă ori prin forţă, ori prin înşelăciune, să se facă iubit şi temut de oameni [...] Cruzimea e bine întrebuinţată (dacă se poate spune «bine» despre «rău») când e comisă o singură dată din nevoia de a-ţi asigura puterea, când nu stărui în aplicarea ei." [240]

În timpurile moderne, începând cu secolul al XVII-lea, manipularea devine treptat un mijloc tot mai eficace de luptă şi de constrângere a maselor. Conducătorii joacă un rol considerabil în acest sens iar cel mai adesea nu sunt aleşi din rândul cugetătorilor ci din rândul oamenilor de acţiune. În acest sens, Gustave Le Bon stăruia asupra misiunii conducătorilor în raport cu masele: „Să insufle credinţă, indiferent că e vorba de credinţă religioasă, politică sau socială [...] aceasta este, mai ales rolul marilor conducători. [...] **A-i da omului o credinţă înseamnă a-i înzeci forţele**." [241]

---

[238] Ibidem, p. 394.
[239] Niccolò Machiavelli, Principele, Editura Minerva, Bucureşti, 1995, p.29-46.
[240] Gustave Le Bon, ***Psihologia mulţimilor***, Editura Anima, 1990, p. 66.

[241] Ibidem, op. cit. pp 99-106.

Mijloacele lor de convingere sunt: forţa exemplului (afirmaţia), repetiţia lucrului afirmat şi imitaţia (adoptarea modelelor după care se conduce mulţimea). În viziunea lui Gustave Le Bon retorica este strâns legată de politică: „Oratorul care ştie cum să le folosească (*cuvintele* şi *formulele*) dirijează mulţimile după bunul său plac [...] **Într-o adunare parlamentară, succesul unui discurs depinde aproape în întregime de prestigiul oratorului şi nicidecum de argumentele pe care le oferă.** Un orator necunoscut, care vine cu un discurs plin de argumente îndreptăţite, dar numai de argumente, nu are nici cea mai mică şansă de-a fi ascultat.“ [242]

Iar metoda manipulării a ajuns ca auxiliar şi argument al forţei în timpul dictaturilor. Napoleon Bonaparte s-a folosit el însuşi de manipulare, în haosul revoluţionar, ca să poată obţine puterea supremă în stat şi apoi, să fondeze un imperiu. Benito Mussolini, promotorul fascismului italian aduce în prim plan forţa manipulării ca argument politic hotărâtor. Marşul asupra Romei a fost rodul dezinformarii şi punerii în interesul personal a manipulării.

Loviturile de stat au putut fi perfecţionate de către Lenin şi Troţki, care şi-au pus în practică manipularea şi propaganda bolşevică. Se ştie doar că aşa - zisa revoluţie din octombrie a fost de fapt rodul manipulării maselor şi expresia ei. **Hitler şi Stalin, care au avut un aparat de informare şi de propagandă impresionant, au fost fără îndoială cei mai mari artizani ai manipulării maselor folosind manipularea drept mijloc principal de cucerire şi de conservare a puterii.**

Adolf Hitler, s-a remarcat de la început ca orator, folosindu-se din plin de acest dar şi reuşind să convingă poporul german să i se alăture necondiţionat în lupta lui personală pentru «puritatea rasei» şi hegemonia ei mondială. La baza manipulării unor asemenea lideri a stat exploatarea sentimentului naţionalist. Într-o manieră asemănătoare, dar nu cu aceeaşi intensitate şi eficienţă, Horthy în Ungaria, Franco în Spania şi Salazar în Portugalia au apelat şi ei la manipularea în masă şi prin forţă au reuşit să-şi pună în aplicare propriile idei. Trebuie reţinut însă faptul că persuasiunea angajată în exercitarea forţei nu durează decât atâta timp cât există teroarea.

De asemenea, Stalin nu a fost nici el străin de tehnicile manipulării. El şi-a creat un vast aparat de propagandă, cu ajutorul căruia a izbutit să convingă o populaţie de peste 150 de milioane de oameni că el este persoana potrivită pentru a decide destinul Rusiei. Considerat mai târziu a fi „cel mai mare criminal al tuturor timpurilor “, el totuşi a reuşit să exercite o influenţă formidabilă dar nefastă asupra multor contemporani, care chiar l-au adulat, şi care după moartea lui s-au trezit din această „vrajă'' şi s-au dezis de acesta, condamnând abuzul de putere şi cultul personalităţii lui. Printre aceştia, s-a numărat şi Nicolae Ceauşescu, dar care n-a mai ajuns să-l renege, ci din contra s-a străduit să-l imite.

Nici America de Sud nu a dus lipsă de dictatori, atât în trecut cât şi în prezent, care să nu apeleze la manipularea maselor. Există nenumărate exemple şi în alte părţi ale lumii.

Secolul XXI perfecţionează tehnicile manipulării printr-o propagandă asiduă pentru a stăpâni întru totul masele şi a le manevra cu uşurinţă. Aceste tehnici sunt astăzi concertate în direcţia obţinerii puterii la scară globală, continuându-se în felul acesta visul comunismului.

Manipularea a fost nu o dată asociată cu tehnica loviturii de stat „mascate''. Orice lovitură de stat de acest tip implică tehnica manipulării - ca mijloc subversiv şi eficient de dobândire a puterii. De regulă, pentru a câştiga credibilitate manipularea exploatează sentimentele naţionaliste, în numele creării unei identităţi false, care nu corespunde desigur cu realitatea. Alteori, se bazează pe frustrările şi aşteptările populaţiei pe nemulţumirile unei anumite părţi a populaţiei şi a celor de la putere (ori numai aspiranţi la ea). În consecinţă, se poate spune că manipularea are succes cu atât mai mult atunci când îmbină argumentele logice cu cele sentimentale.

---

[242] Theodor Codreanu, ***Basarabia sau drama sfâşierii***, Editura Pax Aura Mundi, Galaţi, 2004, p.31.

Comunismul a ridicat manipularea pe culmi nebănuite, aceasta nefiind altceva sau fiind înainte de toate «exacerbarea minciunii». Propaganda comunistă a avut în vedere mereu «măreţele realizări» şi deformarea gravă a realităţii. Un exemplu de manipulare şi de mistificare, de dezinformare şi intoxicare a opiniei publice este mai ales cel din Republica Moldova, unde în urma eşecului proiectului de rusificare s-a născut proiectul moldovenesc iar ideea aceasta a moldovenismului antiromânesc a fost ridicată la rangul de «ideologie de stat, ideologie profund ostilă spiritului eminescian».

Se poate spune mai mult, că: „**nicăieri însă, în republicile sovietice tragedia rusificării nu a dus la suferinţe mai mari decât în Basarabia** [...] Neexistând fondul unei superiorităţi funciare, ca să se impună ruşii au recurs la artificii opresive, a căror istorie ar necesita sute de pagini. Între acestea, în prim plan s-a situat inocularea statornică, în doze paralizante şi cu efecte de lungă durată, a otrăviri unui «complex de inferioritate» al băştinaşilor, constând în sentimentul ruşinii de a fi moldovean sau român“. [243]

Autorul citat - Theodor Codreanu, precizează că „a existat în Basarabia renăscută etnic un entuziasm, o dezlănţuire a sentimentelor care a culminat în 1990 cu celebrele *poduri de flori* care au adunat numai la Albiţa, lângă Huşi, în jur de 300 000 de români de pe ambele maluri ale Prutului. Mai mult în timpul «podului de flori» la Vaslui, pe locul unde Ştefan cel Mare dobândise o strălucită victorie antiotomană, în ianuarie 1475, s-a petrecut un lucru uluitor pe care nimeni ne mai vrea să-l ia în consideraţie sau nu-i sesizează perfidia: ca o contrapondere la podul de flori, în aceeaşi zi, premierul Petre Roman a organizat o manifestaţie în urma căreia s-a adoptat *Declaraţia de la Podul Înalt*, o diversiune menită să abată atenţia de la singurul eveniment miraculos al momentului. Nici unul dintre oamenii politici importanţi n-a participat la aceste poduri de flori (şi nici presa nu s-a arătat interesată prea mult de acest eveniment irepetabil şi extraordinar)”. [244]

În opinia lui Bogdan Ficeac „principalul scop al liderilor unui sistem totalitar nu este de a stăpâni prin forţă sau de a-şi distruge adversarii, ci de a-şi determina supuşii să gândească aşa cum vor ei, conducătorii (uniformizarea gândirii). Noul sistem social (creat de dictatori are ca unitate reprezentativă «omul nou», cu o gândire total diferită de a predecesorilor. Forţa este ca auxiliar, în cadrul unui sistem de recreare a conştiinţelor, sistem în care manipularea, în principal prin controlul informaţional, are un rol de determinant [...] Minciunile din sfera concepţiilor sunt cel mai minuţios elaborate, deoarece menirea lor este să confere ideologiei totalitare acest caracter de sacralitate, de adversar final, dincolo de orice îndoială”. [245]

Comunismul a introdus cenzura ca tehnică de manipulare şi de obstrucţionare a informaţiilor. Populaţiei i se serveau numai informaţiile pozitive ale «epocii de aur». Poporul nu avea voie să afle ceea ce se petrecea în culisele puterii sau informaţiile ce ar fi prejudiciat imaginea partidului sau a liderului comunist.

Dar „chiar şi după colapsul comunismului, foarte mulţi oameni au rămas prinşi în capcana fostei ideologii, limitându-se la discutarea efectelor nocive asupra societăţii pe care le-a avut minciuna, demagogia şi megalomania foştilor lideri comunişti, fără a încerca să clarifice dacă bazele întregii doctrine erau adevărate sau false. Iar această lipsă a dorinţei de clarificare se datorează tocmai sistemului de promovare a «ştiinţei sacre», care avea ca principală menire ***dezobişnuirea oamenilor de a pune şi de a-şi pune întrebări fundamentale*** ”. [246]

[243] Ibidem, op. cit.,pp. 43-44.
[244] Bogdan Ficeac, ***Cenzura comunistă şi formarea «omului nou»***, Editura Nemira, Bucureşti, 1999, pp. 13 şi 25.
[245] Ibidem, op.cit., pp. 27-28.
[246] Ibidem, p. 14.

R. J. Lifton identifică opt căi principale de acţiune pentru remodelarea gândirii sau metode de manipulare a conştiinţelor, a căror variaţiuni sunt întâlnite în majoritatea sistemelor totalitare. Acestea sunt: controlul comunicaţiilor umane, «manipularea mistică», cerinţa de puritate, cultul confesiunii, «ştiinţa sacră», remodelarea limbajului, doctrina mai presus de oameni şi delimitarea socială. În toate aceste direcţii, minciuna joacă un rol primordial. [247]

Adeverind o constatare recentă din domeniul psihologiei sociale, care revelă faptul că remodelarea minţii umane nu se face prin forţă sau prin îndoctrinare excesivă, comuniştii nu au reuşit să schimbe mentalitatea ci doar să-i forţeze pe cei ostili să accepte ideologia comunistă". În perioada «destinderii» din România de după 1965 „manipularea conştiinţelor a trecut la acţiuni subtile": „Persecuţiile violente au încetat , lagărele au fost desfiinţate, torturile şi prigoana au scăzut considerabil în intensitate şi, în paralel, a început dezvoltarea «politicii» de şantaj". Dacă individul se conforma ideologiei, putea promova în carieră, putea avea unele privilegii, putea duce o viaţă liniştită şi, chiar cu unele satisfacţii. [...] faptul că în România regimul ceauşist a căzut printr-o revoluţie (ulterior confiscată) s-a datorat într-o mare măsură neglijării acestei tactici în ultimii ani de domnie a lui Ceauşescu. Presiunile asupra cetăţenilor au devenit mult prea puternice pentru a le mai da senzaţia unei libertăţi de alegere." [248]

Vorbind mai ales despre istoria colaboraţionismului românesc, scriitorul Eugen Negrici remarca etapele distincte ale acestuia precum şi „categorii de cedări şi convertiri şi numeroase cazuri particulare de adeziune (trădare stipendiată sau nu, autosugestionări, colaborări benevole sau dictate, adeziuni precoce sau tardive, parţial motivate sau cu totul şi totul gratuite). Dar în spatele acestei diversităţi a «răspunsurilor la stimuli»se află aceleaşi *principii ale manipulării* inspirate din tehnicile dresajului prin momeli şi pedepse date la timp. Perfecţionate de decenii în URSS, predate viitoarelor cadre de conducere la universitatea Lomonosov şi cuprinse şi în setul de directive oferit de NKVD noilor conducători ai democraţiilor populare, aceste principii şi aceste tehnici au devenit un fel de *manual al stăpânirii şi supunerii*. În ceea ce îi priveşte pe scriitori, acesta dovedea o cunoaştere adâncă a ambiţiilor, nevoilor şi slăbiciunilor lor." [249]

Despre noile metode de manipulare ne vorbeşte un sciitor grec - K. ΚΑΡΟΥΣΟΥ: **„Acum, pe lângă vechile metode de manipulare a maselor se utilizează şi parapshihologia, care nu este altceva decât ridicarea la rang de ştiinţă a vechilor practici magice. Atât de intensă este această manipulare, începută încă de la naşterea omului, încât noi fără să ne dăm seama devenim sclavii acelei minorităţi care conduce din umbră. Sclavia ajunge să devină parte integrantă din viaţa noastră. Începem să nu ne simţim bine decât dacă suntem sclavi. Ni s-a inhibat, prin mijloace oculte, magice şi parapshihologice gena gândirii, acţiunile noastre scăzând spre limita reflexelor condiţionate. Se lucrează consecvent la *îndobitocirea omenirii*. Nimic exagerat!**" [250]

Putem afirma cu certitudine că manipularea s-a rafinat tot mai mult în zilele noastre, prin moduri subtile de convingere ce depăşesc adeseori capacitatea şi puterea noastră de imaginaţie: manipularea electorală (prin cumpărarea voturilor), dezinformarea în masă, diversiunea cu scopurile ei bine definite de autori, prezentarea tendenţioasă a informaţiilor, şantajul economic şi altele asemenea. Este dacă vreţi acea metodă potrivită de a lovi adversarul sub centură, potrivit principiului machiavelic „scopul scuză mijloacele." **Manipularea este metoda care ne transformă în sclavi convinşi de libertatea noastră deplină, dar care, de fapt nu există.** De

---

[247] Ibidem, pp. 31-32.
[248] Ibidem.
[249] Vezi Eugen Negrici, într-un interviu acordat lui George Arion de la revista România literară.
[250] Κ. Καρουεου, ***Noile buletine Antihrist 666***, Atena, 1993.

aceea, în opinia mea manipularea este o «modalitate individualistă» de atingere a unor scopuri personale sau de grup, care în sine este profund antidemocratică şi imorală, şi ca atare trebuie condamnată din toate punctele de vedere. Manipularea opiniei publice este poate practica cea mai nesănătoasă, care dăunează la nivelul întregii societăţi, mai ales când ea este angajată pe drumul unor reforme structurale.

Manipularea este strâns legată de informaţie, datorită faptului că informaţia înseamnă astăzi putere, ea creează şi întreţine puterea. De aceea serviciile secrete sunt atât de puternice, şi mă refer aici în primul rând la cele ale marilor puteri.

Este dureros faptul că în secolul trecut dar şi în lumea contemporană „**sistemele totalitare au redus chintesenţa existenţei umane de la celebra teză carteziană «cuget, deci exist», la o constatare mult mai practică: «mă supun, deci exist»”**. [251]

În consecinţă, astăzi când încă constatăm că supravieţuiesc rămăşiţe ale trecutului prin toate mentalităţile şi practicile comuniste, şi ne pândeşte perfid pericolul globalizării totale şi definitive, mă întreb atunci şi vă întreb: unde este libertatea despre care s-a vorbit la noi atât de mult?

Iată de ce, în opinia d-lui Octavian Paler, ratarea libertăţii ar constitui un lucru înfricoşător.

[251] Bogdan Ficeac, op. cit., p.31.

COMUNICAREA PRIN INTERMEDIUL CULTURII. MISIUNEA CULTURII ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

1. Comunicarea inadecvată şi degradarea culturii

Etimologic vorbind, prin comunicare se înţelege acea relaţie dintre persoane, care se realizează prin mijlocirea unui limbaj, considerat însă a fi unul imperfect. Acest limbaj obiectiv este considerat de cei mai mulţi oameni astfel, deoarece nu este un mijloc de a comunica realmente. Discursul unei persoane este doar un „mijloc" de expresie, în serviciul unei personalităţi care nu este reductibilă la cele spuse („de aceea două fiinţe nu-şi vor spune niciodată totul, o dată pentru totdeauna"). Limbajul este totuşi singurul tip obiectiv de comunicare care respectă integral personalitatea celuilalt. Este nevoie de „un înalt grad de cultură şi o lungă iniţiere pentru a şti că limbajul este făcut spre a conversa şi a schimba idei". [252]

Comunicarea este în sine, de regulă un proces interactiv, un dialog care se poartă deschis şi are utilitatea lui. Nu în toate cazurile, apreciem aceleaşi lucruri într-o relaţie interpersonală, deoarece putem împărtăşi viziuni diferite. Astfel, dacă pentru Platon şi Seneca, relaţia ideală sau cea mai pură constă în „prietenie", pentru Kant ea este dată de „respect" iar pentru Max Scheller de „simpatie". Chiar şi noi înşine, putem avea o viziune proprie sau originală.

Potrivit filosofiilor actuale ale comunicării, de pildă a unui M. Buber în Germania sau E. Levinas în Franţa, care au cercetat în amănunt legile guvernării raporturilor dintre oameni, se apreciază că „problema fundamentală este cunoaşterea celuilalt". Comunicarea a fost redusă, de unii psihologi (precum Lagache din Franţa) la noţiunea de „influenţă", iar asupra acesteia se oprise şi filozoful german Fichte, în *Teorie a dreptului,* definind-o drept „acţiunea unei libertăţi asupra altei libertăţi", prin care ea se opune atât violenţei, cât şi indiferenţei.

Comunicarea devine inadecvată în mai multe situaţii, dar cel mai adesea se datorează evoluţiei defectuoase a culturii. Dar ce este cultura, acest concept care ni se pare ori prea vag, ori prea vast? În mod uzual, înţelegem prin cultură o anumită „formaţie socială şi intelectuală a unui individ". Dacă ne referim la un context mai larg, la o comunitate, prin cultură putem înţelege şi „o formă de civilizaţie". Aici se disting multe tipuri, corespunzătoare fiecărei societăţi, care posedă instituţiile sale particulare, exprimând în fond trecutul ei spiritual. De pildă, cultura indiană sau cea chineză, se exprimă atât în moravurile şlefuite ale acestora, cât şi în tezaurul lor cultural.

Astăzi, cultura tinde să mai aibă şi un alt înţeles. Se încearcă asimilarea ei în conceptul filosofic al „umanismului", prezent îndeosebi la Auguste Comte. Umanismul e acea doctrină morală care „recunoaşte în om valoarea supremă", propagând „principiul *toleranţei*" şi „ideea de progres al civilizaţiei către o formă ideală de umanitate, liberă, datorată progresului tehnic, faţă de contingenţele naturii (foame, frig, boli), cât şi faţă de ceilalţi oameni (într-o societate fără lupte, fără clase şi totuşi organizată), graţie instituirii unei constituţii mondiale ideale". Dar „acest termen de «umanism», se aplică, istoriceşte, «Religiei umanităţii» pe care Auguste Comte a vrut să o substituie aceleia a lui Dumnezeu, iar azi se aplică oricărei teorii filosofice, sociale, politice care are drept scop dezvoltarea nelimitată a posibilităţilor omului şi respectul real al demnităţii persoanei umane (ceea ce constituie un scop moral şi, de asemenea, un program economic)". Filosof al pozitivismului, el a redus morala la altruism şi a considerat acest

---

[252] Didier Julia, Dicţionar de filozofie, Larousse, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999, p.57.

pozitivism ca un stadiu ultim al umanităţii („stadiul metafizic"), care l-a depăşit pe „cel teologic". Prin urmare, „nu cunoaştem nimic altceva decât ceea ce ne este dat de experienţă" şi „nu există nimic absolut". [253]

Poate că nimeni n-a analizat mai responsabil „proasta evoluţie a culturii", decât un om de cultură în plină afirmare, şi anume Andrei Pleşu. Domnia sa avea dreptate desigur să condamne varianta actuală a „culturii de tip glossogonic", existentă în spiritul european. Referindu-se la împărţirea filosofiei în trei categorii, de către un istoric al filosofiei presocratice (Felix Cleve), domnia sa le compara cu trei etape parcurse succesiv de cultura europeană, constatând o potrivire. Dacă iniţial, cultura era percepută a fi „un mod al cunoaşterii detaşate, neutre, a lumii şi a naturii", mai târziu s-a trecut „de la *cunoaşterea* lumii la *suportarea* ei". Astfel, „de la «vreau să ştiu» s-a trecut la «vreau să mă mântui», vreau să transfigurez cu demnitate suferinţa lumii". Ambele variante de cultură erau considerate de A. Pleşu, legitime şi benefice.

Din păcate, a apărut şi o a treia variantă de cultură - „cea de tip glossogonic" -, adică „o cultură preocupată în primul rând de problema limbajului". Astfel, „problema cunoaşterii şi problema fericirii fac loc unei probleme insolite: problema *enunţului* oricărei probleme". De aceea, domnia sa declara că „asistăm la hipertrofia formularismului logic, la o amplă analitică a discursului, pe scurt la **o enormă speculaţie în jurul limbajului**, independentă de ceea ce acel limbaj comunică", iar „**problema formulării devorează savant conţinutul formulării**". Insistând, în mod nejustificat, asupra unei părţi a filosofiei („cea care întemeiază şi rânduieşte diferitele categorii"), neglijăm ceea ce este mai important, acele părţi care sunt cu adevărat importante („folosirea preceptelor filosofice" şi „demonstraţia"). Iată de ce, „**această deplasare a preocupărilor noastre de la conţinut la formă, de la sensul lucrului la expresia lui este una din fatalităţile epocii contemporane şi unul din semnele proastei evoluţii a culturii"**. Iar, „această manie alexandrină a veşnicei disecări a enunţurilor, cu ocultarea crescândă a sensurilor, ne face din ce în ce mai şubrezi ca oameni de cultură." [254]

Însăşi originea termenului de „cultură" a marcat evoluţia ulterioară a culturii. Potrivit domniei sale, acesta apăruse în ambianţa latină iar „cultura romană a fost un fel de a face agricultură pe ogorul grecesc" (pe valori deja existente), adică „romanii cam asta au făcut, cel puţin până la un punct: au administrat valorile altora" şi nu întâmplător „şi astăzi, încă, a face cultură înseamnă nu o dată a *manipula* valori care nu-ţi aparţin, cu care nu te identifici integral, cu care nu comunici în mod autentic, deşi manipularea lor îţi dă un suspect sentiment al propriei competenţe". Astfel, "mai trebuie ceva dincolo *de cultură*, ceva care să o susţină şi care să ne susţină pe noi înşine o dată cu ea". Altfel, „cultura intră într-un proces de degenerescenţă, cu rezultate destul de grave". („*omul livresc*", care răspunde la orice întrebare printr-un citat; „*estetismul* de un anumit tip", al unor „intelectuali, foarte graţioşi, pentru care totul trebuie preluat în sfera culturii"). [255]

[253] Ibidem, p.351.
[254] Andrei Pleşu, Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1998, pp.105-106.
[255] Ibidem, pp. 102-104.

2. Comunicarea prin intermediul culturii. Misiunea culturii în lumea contemporană

Subiectul ales este într-adevăr vast dar şi important, mai ales pentru a pune în lumină „condiţia intelectualului din totdeauna”. A fi cu adevărat om de cultură, în condiţiile vremurilor actuale se pare că e ceva nefiresc, întrucât ştim că întreaga lume a alunecat pe o pantă materialistă, aceea a materialismului societăţii de consum. Pentru a deveni „obiect de consum”, şi cultura trebuie să fie de o anumită factură, chiar dacă pare sau este îndoielnică. Putem aminti, aici de aceste orientări noi, aşa-numitele mişcări culturale (mai ales în poezie): „modernism”, „postmodernism” etc.

E adevărat că „din valorile culturii nu poţi extrage suficiente forţe” – cum susţinea dl. Pleşu într-o conferinţă în 1982. E adevărat că prin cultură nu poţi face faţă întotdeauna, onorabil „situaţiilor curente de viaţă şi cu atât mai puţin unor situaţii limită”. În asemenea cazuri şi momente, ea poate să nu ajute sau să nu fie de nici un folos. Astfel, „îţi poţi da seama ce şubredă e cultura”. Totuşi, cultura a fost mereu o redută greu de cucerit iar „cultura câştigă bătălii pe termen mai lung” şi astfel ea nu mai pare atât de descurajantă. Mai grav este însă faptul că, cultura „ nu presupune, în mod necesar, rigoare morală; din cultură nu se poate deduce un cod moral”. Aceasta înseamnă că, **începând cu epoca modernă, cultura şi morala (religioasă) s-au despărţit şi s-au îndepărtat tot mai mult, fapt vizibil pentru noi, cei de astăzi.**

Şi totuşi cultura este „un lucru necesar şi important”. Filosoful român – Constantin Noica menţiona cel puţin *patru motive* pentru care merită să faci cultură, pentru care cultura are dreptul a fi socotită o valoare supremă, singura pe care te poţi sprijini într-o viaţă de om:

,,1. Întâi - spunea Noica - cultura, este singura sursă certă a unei *bucurii permanente*. [...] 2. Cultura e adevărata formă de *maturitate a spiritului*. [...] 3. Cultura este singurul loc în care *libertatea* e la ea acasă (Cultura e instanţa funciarmente eliberatoare; ea îţi dă toate dezlegările). [...] 4. Disciplina culturii e o formă foarte eficientă de *igienă a spiritului.* [...] Mai e ceva – spunea el: **cultura face să primeze *posibilul* asupra realului** [...] **cultura e singura zonă a cunoaşterii contemporane în care te poţi baricada împotriva matematicilor care cuceresc totul.** [...] cultura e singurul teritoriu în cuprinsul căreia te poţi baricada *împotriva iubirii*! Iubirea e o temă care te urmăreşte pretutindeni în viaţă; doar blindat în spaţiul culturii poţi avea aerul că o eludezi, că o poţi uita”. [256]

Rostul culturii sau misiunea ei până la urmă este dezvoltarea potenţialului existent în fiecare om, dar într-un sens pozitiv, în consens cu principiile morale. Cel puţin, aşa cred că ar trebui să fie. Cultura este un mijloc de a accede la înţelegerea lumii în ansamblul ei, şi totodată un mijloc de comunicare sau apropiere faţă de semenii, cu care împărtăşeşti în general aceleaşi gusturi sau valori. Acestea rezultă şi dintr-un pasaj semnificativ al d-lui Pleşu:

„Toată lumea acceptă că, uneori, sunt lucruri mai importante decât cultura. Pentru omul comun, de pildă, mai importantă decât cultura e viaţa imediată. El plasează deci un «dincolo de cultură» la nivelul empiriei zilnice. Există apoi omul politic care spune: e bună cultura, dar mai importantă e pragmatica politică, căci ea se ocupă de făurirea fericirii lumii. Cultura e o valoare secundă, de suprastructură. Există, în fine, omul religios care spune: există un «dincolo de cultură» care trebuie plasat la nivelul sacrului. Întrebarea este dacă, admiţând rând pe rând fiecare din aceste «dincolo»-uri, drumul spre ele nu e *optim* când trece prin cultură. Şi dacă, atunci, cultura nu e cumva **cel mai bun drum către altceva decât ea, medierea optimă, calea cea mai bună a propriei transcenderi**. [...] Între doi monahi cu *la fel de intensă* vocaţie spirituală (căci cultura nu poate ţine loc de vocaţie), e, poate, mai bun cel, care *în plus* e şi un om

[256] Ibidem, pp. 97-101.

de cultură. [...] Cultura nu trebuie înţeleasă, aşadar, ca un capăt de drum, ca un absolut: ea poate fi însă o modalitate foarte potrivită de a viza absolutul. [...] Cultura nu dă soluţii, nu dă reţete de viaţă (decât firilor bovarice), dar face suportabilă absenţa soluţiei. **În general, cultura face totul suportabil şi mai ales face suportabil insuportabilul lipsei de convingeri în care trăim uneori.** Poate că, în această accepţie a ei, cultura este o componentă «fatală» a lumii moderne. [...] «Numai prin intermediul formelor şi structurilor culturale ne mai putem întoarce la surse, numai în cărţi mai putem găsi spiritul». O dată mai mult, cultura apare ca o mediere, singura formă de mediere – crede Eliade – care ne-a mai rămas. **O presupusă instanţă de dincolo de cultură este sensul însuşi al culturii**". [257]

Dar, cultura mai are un rost, acela de a pune temelia unui dialog permanent cu ceilalţi din jur, şi uneori cu întreaga umanitate. Un dialog cultural este benefic pentru cei care iau parte direct la el, dar chiar şi pentru cei care doar asistă neutri. Iată de ce, un scriitor insista atât de mult pe ideea fructificării dialogului: „Nu e uşor de spart cochilia în interiorul căreia ne zidim de unii singuri. [...] Mulţi dintre noi ajung să-şi irosească întreaga viaţă fără a-şi cunoaşte drumurile interioare. [...] Nu vom ajunge niciodată nişte «atotştiutori», însă **cu cât vom cunoaşte şi vom înţelege mai multe**, cu atât mai mari vor fi şansele ca lumea pe care o promovăm să înfrumuseţeze Universul, prin armonia ei. Să gândim mai profund, să nu mai respingem nici o idee pe motiv că ar fi imposibilă, nefirească sau inutilă şi mai presus de toate, **să dialogăm în permanenţă**, să ne mărturisim dorinţele şi frământările, idealurile şi incertitudinile. Greşesc oare afirmând că **dialogul reprezintă preţul supravieţuirii noastre**? …" [258]

3. Şi totuşi, fără cultură nu se poate!...

Este vizibil pentru mulţi intelectuali, că asistăm astăzi la o decădere accentuată a culturii şi civilizaţiei umane, prin propagarea unor „modele culturale" de aiurea (kitsch-ul comercial). Se poate vorbi, aşadar, chiar de o criză a culturii (alături de multe altele), determinată de faptul că oamenii au început să se preocupe exagerat de mult de existenţa lor materială şi de confortul traiului lor. Televizorul şi internetul au câştigat – se pare – competiţia cu cartea. Putem spune, că omul însuşi se face vinovat şi răspunzător pentru declinul spiritual din lumea contemporană. Nu tehnologia este de vină, ci omul care a creat-o şi pe care a integrat-o mult prea mult în viaţa sa.

Avem nevoie de informaţii corecte şi de emisiuni culturale valoroase în toate mijloacele mass-mediei. Vidul culturii autentice se face tot mai mult simţit printre noi, înstrăinându-ne şi mai mult unii de alţii. Iar cel mai tare afectaţi sunt tinerii, lipsiţi de modele culturale incontestabile. Nu ne mai pasă de acest fenomen al imbecilizării tineretului (chiar analfabetizării!), care deşi lent, are efecte pe termen lung? Putem asista în continuare nepăsători faţă de dărâmarea morală şi intelectuală a tineretului?

Astăzi, spre deosebire de trecutul mai îndepărtat „lumea se preocupă de extinderea civilizaţiei, nu de sufletul creator de cultură", iar „**tendinţa aceasta de înlocuire a culturii prin civilizaţie se manifestă în domeniul public prin *imperialism* (sau *neocolonialismul* mai aproape de zilele noastre), prin năzuinţa de expansiune a puterii politice şi economice, prin tendinţa de a înăbuşi viaţa şi forţa creatoare a popoarelor mai slabe şi mai puţin numeroase**". [259]

---

[257] Ibidem, pp. 107-109.
[258] Şerban Dinger, ***Preţul supravieţuirii***, Ed. Occident, Bucureşti, 1999, pp. 18-32 şi 236-237.
[259] Petre Andrei, ***Sociologia revoluţiei***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1998, p. 205.

Oare, nu civilizaţia „de tip nou” a fost cea care l-a răpus pe distinsul domn de la TV, animatorul neobosit al unei emisiuni culturale de certă valoare? „Iosif Sava a fost – potrivit lui C.T. Popescu – singurul care, în toţi aceşti ani ai politicii, negoţului şi tâlhăriei, a oferit omului de cultură **un refugiu pentru demnitate**. S-a opus cu toată fiinţa lui căruntă şi distinsă asaltului mârlăniei, pragmatismului feroce, ignoranţei mulţumite de sine, rânjetului dizolvant, kitschului dezlănţuit, divertismentului cretin. Şi lumea aceasta nouă, de orori şi porcării colorate, nu l-a iertat. [...] **Dacă fiecare fiinţă omenească ar iubi cu adevărat o altă fiinţă omenească, omenirea ar fi salvată**”. [260]

Într-o lume, în care cultul fanatic al banului şi interesului personal este neîngrădit şi nelimitat, „excesul de civilizaţie” se întoarce împotriva noastră. Cultura non-valorilor nu poate salva lumea, ci dimpotrivă: „Cultura însă, în înţelesul ei adevărat, e altceva. **Este înţelegerea mai adâncă a lumii şi preţuirea mai justă a valorilor ei**. [...] Cultura propriu-zisă înalţă şi înnobilează fiinţa omenească. [...] În mijlocul dificultăţilor din ce în ce mai mari, de care se loveşte la fiecare pas, sau chiar, câteodată, în faţa lipsei totale a mijloacelor de existenţă, omul cult îşi simte mai dureros ca alţii mizeria şi ajunge să condamne mai aspru ca proletarii manuali o organizare socială care nu l-a ajutat să se dezvolte sufleteşte decât ca să-l facă să sufere mai mult. [...] **Îndreptarea neajunsurilor, atât de mari, de care suferă astăzi lumea, n-ar trebui căutată atât, cum se face de obicei, în schimbarea instituţiilor, cât, mai ales, în schimbarea oamenilor”.** [261]

Cultura adevărată este cea care deschide drum către o viaţă guvernată de principii morale, în care se pune accent pe formarea şi tăria de caracter: „Dacă universităţile din Statele Unite consideră ca esenţială *educaţia caracterului*, atât de neglijată de universităţile latine, este fiindcă ştiu că omul care ajunge a se domina pe sine însuşi nu mai are nevoie să fie guvernat de alţii. Posedând o disciplină internă, care îl dispensează de orice disciplină externă, el este propriul său dictator.” [262]

Câteva aprecieri, vin să contureze sfera culturii, în ansamblul ei. Dacă pentru George Călinescu, „cultura nu e sinonimă cu lectura”, pentru Garabet Ibrăileanu, „cultura nu e un lux, este un strict necesar”, iar „**fără cultură un popor nu poate rezista în concurenţa vitală dintre popoare**”.

Se poate spune iarăşi, că în general cultura este suportul pe care ia naştere actul creator, generator de progres în societate. Progresul tehnic este adeseori stimulat de cultură. Prin urmare, cultura şi civilizaţia nu sunt noţiuni total inseparabile şi antagoniste. În acest sens, putem invoca şi opinia filosofului Petre Ţuţea: „Omul este împletit din natură şi cultură [...] Cultura este zămislită de puterile sufleteşti, iar civilizaţia de raţiunea zămislitoare de bunuri materiale.”

Asupra deosebirilor dintre cultură şi civilizaţie, se pronunţase şi Petre Andrei: „Cultura, care şi-a realizat toate posibilităţile sale în spaţiu, înţepeneşte, devine civilizaţie. Astfel civilizaţia apare ca o totalitate de stări exterioare, ca o construcţie de forme moarte, devenite, statice, ca un sfârşit al procesului de devenire culturală (de exemplu, filosofia lui Nietzche). **Cultura e dinamism, devenire, viaţă, civilizaţia este ceva devenit, încremenit, mort.** Cultura presupune o energie interioară, civilizaţia una exterioară. Se înţelege deci că secătuirea izvoarelor psihice interioare de creaţie aduce moartea culturii. [263]

---

[260] Cristian Tudor Popescu, ***România abţibild***, Ed. Polirom, Iaşi, 2000, pp. 178 şi 27.
[261] P.P. Negulescu, ***Destinul omenirii***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994, pp. 63-64, 13-23.
[262] Gustave Le Bon, ***Psihologia maselor***, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1991.
[263] Petre Andrei, op. cit., pp. 199-200.

Acelaşi filosof şi sociolog remarca astfel: „**Cultura duce la înţelegerea ideii de drept, de interes general şi de datorie, aşa că nu se poate vorbi despre lupta pentru respectul dreptului şi înfrângerea abuzurilor câtă vreme nu se va dezvolta prin cultură o conştiinţă puternică în fiecare individ. De aceea, statul democratic trebuie să facă din spiritual şi din cultură un scop principal al activităţii sale.**” [264]

Observăm, prin urmare, legătura puternică pe care o poate avea cu morala, în condiţiile în care statul sprijină acest lucru, acordând întâietate domeniului cultural, învăţământului şi nu se arată indiferent nici faţă de spiritualitatea poporului său.

Nu trebuie să neglijăm nici distincţia pe care o face criticul Tudor Vianu, afirmând categoric că „este absolut necesar să evităm confuzia care se face uneori între cultura totală a sufletului – ideal înalt şi ultim al efortului cultural – şi ceea ce se numeşte cultură generală”. Prin cultură generală „se înţelege mai degrabă o mobilare a minţii cu cunoştinţe de tot felul, împrumutate tuturor domeniilor spiritului omenesc.[265]

Într-o formă concisă este exprimată şi opinia preşedintelui (scriitorului) Václav Havel: „Instrumentul de bază al făuririi acestei conştiinţe de sine a societăţii este cultura ei. [...] **Prin cultură, societatea îşi aprofundează libertatea şi descoperă adevărul**.” [266]

Un alt scriitor remarcabil – dl. Octavian Paler, face o succintă analiză comparată între civilizaţie şi cultură: „Civilizaţia doar «modernizează» bruta din noi, o învaţă ipocrizia şi bunele maniere, pe când cultura o ucide. Apoi civilizaţia se poate mulţumi să-l transforme pe analfabet în semidoct, pe când, în cultură, semidocţii sunt chiar mai periculoşi decât analfabeţii.” [267]

Spre final, îmi îngădui să reţin atenţiei şi două „formulări ortodoxe”. Astfel, părintele Teofil Pârâian spune: „Ce este un om cult? Un om care învaţă tot şi uită tot! Dar, oricât ar uita, tot îi mai rămâne ceva. Cultura îl şlefuieşte, îl netezeşte, îl modelează. Aşa este şi cu credincioşii la biserică. Ei vin să asculte mai ales predica. Chiar dacă uită, tot le mai rămâne ceva”. Iar părintele Constantin Galeriu mărturiseşte pe marginea acestui subiect: „Astăzi sunt îmbrăţişate tot mai des **cultul plăcerii (eroticului) şi cultul mâniei (violenţei) prin intermediul mass-mediei**. Nu pofta plăcerii, neîmplinirea ei, voinţa de putere; nu acestea ne îmbolnăvesc, ci **vidul spiritual, lipsa de sens a existenţei**”.

4. O palmă dată culturii române: demolarea lui Eminescu

Poate că titlul de mai sus ridică unele semne de întrebare, dar din nefericire acesta exprimă o crudă realitate şi un barometru al vremurilor tulburi în care ne scăldăm şi astăzi. O realitate tristă şi cutremurătoare, generatoare de reflecţii profunde şi luări de poziţie. **A lua atitudine pe acest subiect mi se pare un lucru firesc şi extrem de necesar, întrucât problema care se ridică este una foarte gravă.** Chiar dacă, în epoca de tristă amintire, cea a lui Ceauşescu, s-au făcut şi exagerări în privinţa lui Eminescu (pentru a fi pe placul puterii comuniste sau a sprijini indirect cultul personalităţii dictatorului Ceauşescu), aceasta nu

---

[264] Petre Andrei, ***Filozofia valorii***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1987, p.9 (comentariu în Prefaţă aparţinând lui Nicolae Râmbu).
[265] Tudor Vianu, ***Studii de filosofia culturii***, Ediţie îngrijită de Gelu Ionescu şi George Pană, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1982, p.159.
[266] Václav Havel,***Viaţa în adevăr***, Ed. Univers, Bucureşti, 1997, p.33.
[267] Octavian Paler, ***Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală***, Ed. Albatros (Universal Dalsi), Bucureşti, 1995, pp.270-299.

înseamnă că marele poet şi jurnalist trebuie să împărtăşească aceeaşi soartă. Vinovaţi sunt acei scribi şi corifei, care au transformat imaginea lui Eminescu într-o caricatură („cel mai mare filosof", „cel mai mare savant" etc. etc.). **Eminescu a fost şi va rămâne ceea ce este: un spirit incomensurabil, de „natură universală", un gânditor şi poet genial, dar şi un jurnalist absolut remarcabil.**

Campania mediatică declanşată împotriva sa (televiziune, presă, radio) este prelungită în sfera învăţământului de stat, prin unele manuale alternative (şi programe şcolare, probabil). Este întărită de articole, studii şi cărţi apărute după 1989 (chiar de către unii autori evrei!), de întâlniri culturale şi chiar de sondaje, care şi ele încearcă să inducă o nouă imagine a lui Eminescu, falsă şi depreciativă. Campania aceasta are ca susţinători mai ales reprezentanţii „valorosului" modernism sau postmodernism (din sfera poeziei), precum şi anumite cercuri evreieşti care îi reproşează „naţionalismul" şi „antieuropenismul", potrivit acuzei de „xenofobie".

Dacă Eminescu a fost într-adevăr xenofob sau antisemit, acest lucru reiese din analiza operei sale publicistice. Şi reiese destul de clar că n-a fost astfel. Numai în mod tendenţios şi răuvoitor, a putut fi etichetat ca „necorespunzător", pesimist, romantic, visător, nebun etc. etc. În realitate, Eminescu a fost dimpotrivă, iar crizele sale de furie erau în mare măsură justificate şi scuzabile. Acea zi fatidică – 28 iunie 1883, când s-au întâmplat mai multe lucruri surprinzătoare, a însemnat începutul perioadei tragice din existenţa sa, a agoniei sfârşitului. Biletul trimis de soţia lui Slavici lui Titu Maiorescu (chemat să vină să-l ia pe Eminescu, fiindcă era „rău" şi „înnebunise"), desfiinţarea în aceeaşi zi a societăţii „Carpaţii", al cărei preşedinte era (având circa 20.000 de membri şi simpatizanţi; scopul ei fiind strângerea legăturilor cu românii din provinciile ocupate – Ardealul, Bucovina de Nord, şi Basarabia) şi arestarea sau exilarea apropiaţilor săi, trădarea lui de Grigore Ventura (redactor la un ziar la care colabora Eminescu, suspendat şi acesta) prin chemarea poliţiei (pentru a ridica „un nebun" de la baia Mitraşevschi), erau tot atâtea motive de a-ţi pierde cumpătul. Din acea zi, i s-a pus astfel eticheta de „nebun", şi potrivit convenţiilor epocii, n-a mai putut accede la funcţii publice şi a fost silit să trăiască din mila altora şi mai ales a celor care i-au înscenat nebunia şi i-au distrus cariera profesională şi reputaţia!

Ce motive avea Eminescu să-şi calce în picioare volumul său de versuri, scos de Titu Maiorescu la sfârşitul anului 1883? Nu este edificator acest lucru, ţinând seama de faptul că Maiorescu insistase de atâtea ori să-şi dea doctoratul, că îi publicase în volum doar 64 de poezii (fără altele, din care ar fi rezultat patriotismul său curat sau naţionalismul) sau că acest critic declarase că în tinereţe fusese francmason? (vezi cartea lui Alexandru Oprea, ***Pe urmele gazetarului Eminescu***). Eminescu luptase atât de mult pentru drepturile românilor din provinciile ocupate (cu forţa sau „diplomaţia"), luase apărarea în dese rânduri unor societăţi româneşti culturale (în care figurau printre mulţi alţii, Aron Pumnul, Ciprian Porumbescu) iar pentru acest românism sau patriotism al său, exprimat îndeosebi în poemul „Doina" şi participarea la Serbarea de la Putna (proiectată ca un congres anual studenţesc), pentru pamfletele şi articolele sale politice, a fost în cele din urmă scos din joc.

Pe lângă înscenarea şi lovitura dată atunci, pe lângă fabricarea mitului nebuniei lui Eminescu (întărit şi de criza afectivă faţă de Veronica Micle), pe lângă nedreptăţirea poetului (prin crearea unei imagini false, de care am mai vorbit, dar şi prin nepunerea în circulaţie universală a operei sale prin eventuale traduceri care se impuneau), pe lângă toate acestea (inclusiv nerecunoaşterea luptei sale politice pentru unirea românilor şi salvarea fiinţei naţionale etc. etc.), astăzi se pune în discuţie valoarea lui Eminescu (?!) şi gândirea sa în ansamblul ei. Deşi, sondaje făcute recent în „România literară" şi „Jurnalul Naţional" îl plasează tot pe primul loc în ierarhia preferinţelor culturale.

Este suficient cred, să amintesc numai un singur citat în acest sens, din creaţia unui critic literar şi exeget al operei sale:

„Înmulţirea detractorilor lui Eminescu, după evenimentele din 22 decembrie 1989, este un fenomen care a produs un puternic impact cultural şi politic. [...] Ceea ce pare straniu astăzi este amestecul de nume care s-au «angajat» în demolarea eminiscianismului: Moses Rosen (ambasador SUA la Bucureşti, şi reprezentant al comunităţii evreieşti din România), Ion Negoiţescu, Jean Ancel, Ştefan Augustin Doinaş, Mircea Berindei, Ion Bogdan Lefter ş.a. [...] Atunci a funcţionat dictatul cenzurii (în 1944), astăzi se apelează la campania de presă, cu mijloace «intelectualiste», chiar dacă «demonstraţiile» nu trec pragul etichetărilor şi afirmaţiilor apodictice. Ce-i drept, s-a propus şi interdicţia publicisticii eminesciene, în numele „democraţiei" (de către Moses Rosen). [...] Principalul vinovat este găsit ***Eminescu, întemeietorul patriotismului românesc modern*** *continuat – din «nefericire» - de către Nicolae Iorga, C. Rădulescu-Motru, L. Blaga, Mircea Eliade, Nae Ionescu, Liviu Rebreanu, Nichifor Crainic ş.a. Poetul, deşi a studiat la Viena şi Berlin, n-ar fi înţeles nimic din geniul Europei (?!) şi s-a întors în ţară cu o «incompletă digerare a ideilor şi valorilor occidentului, o lipsă de curaj şi de luare de atitudine în ce priveşte critica societăţii româneşti». (?!) Aprecieri năucitoare, fiindcă noi ştiam că* ***nimeni n-a dovedit mai mult curaj (şi obiectivitate!) în critica societăţii româneşti de după 1870****. Greu de crezut că d-l Ancel n-o ştie! [...]* ***Toate vizează, în ultimă instanţă, românismul, care ar fi incompatibil cu democraţia şi spiritul european*** *(?!) [...] când – în realitate – democraţia veritabilă este menită să ocrotească şi să dezvolte liber geniul creator al unui popor (demos) [...]* ***Eminescu a înţeles că demagogia este groparul democraţiei*** *[...] Cu alte cuvinte,* ***«vinovăţia» poetului n-a fost alta decât uriaşa lui dragoste pentru poporul român****.* ***Şi atunci, care este tâlcul somaţiei de a ne despărţi de Eminescu şi de posteritatea lui culturală?****"* [268]

Actuala campanie de denigrare şi devalorizare, prin demolarea lui Eminescu şi trecerea lui în rândul anonimilor, nu urmăreşte altceva decât să şteargă din memoria românilor naţionalismul eminescian şi să prevină apariţia unui astfel de naţionalism (autentic) în prezent. Globalizarea nu poate suferi naţionalismul, altădată folosit pentru dezagregarea imperiilor. Astăzi, prin excluderea şi punerea la zid a naţionalismului, se încearcă dezagregarea identităţilor naţionale. Naţiunile trebuie astfel să dispară în viitor. Privită în substratul său, gândirea eminesciană este contrară noii ideologii universale şi Republicii Universale. Nu întâmplător, Eminescu s-a referit la „Alianţa izraelită" şi la planurile acesteia („croind charte şi resbele" – Charta drepturilor omului, potrivit contractului social al lui J.-J. Rousseau). Nu întâmplător, a criticat atât de mult opera lui Rousseau şi ideile comuniste (mai ales ale lui Saint-Simon).

Dar, ceea ce n-am precizat încă, este faptul că această campanie „anti-Eminescu" din toate sferele de activitate, unde şi-a făcut apariţia, reprezintă în fond un atac la adresa culturii române (atât de îndatorate faţă de personalitatea lui Eminescu). Este un act care lezează demnitatea naţională, întrucât Eminescu este într-adevăr „expresia integrală a sufletului românesc" şi „omul deplin al culturii româneşti". Este un act incredibil de barbarie culturală şi de denaturare a adevărului istoric! Un adevărat act de sinucidere culturală şi o profanare a memoriei sale, a geniului său. Denigrat şi astăzi, de către unii, dar mai ales în propria-i ţară, pe care a iubit-o neţărmurit, ne mai mirăm de ce nu a răzbătut modelul cultural eminescian în lume? Şi totuşi el, a răzbătut indirect, prin „complexul Orfeu", prin personalităţi precum Mircea Eliade, Emil Cioran …

În cultura română, Eminescu a exercitat o influenţă covârşitoare şi imposibil de cuantificat. Contemporanii, în general, doar l-au considerat un „geniu inexplicabil" printre ei, dar până şi „prietenul" său, Titu Maiorescu, îl numise „rege al cugetării omeneşti". Eminescu a influenţat nu doar pe contemporanii săi, ci mai ales noile generaţii de intelectuali. Contribuţia sa

[268] Theodor Codreanu, ***Modelul ontologic eminescian***, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1992, pp.5-7.

la formarea limbii literare româneşti a fost considerabilă, iar prin acţiunile sale îndrăzneţe pe tărâmul publicisticii (şi cu precădere, al politicii) a influenţat însăşi dezvoltarea societăţii româneşti, împiedicând transformarea României într-o colonie sau ,,America dunăreană", în care românii să ajungă o minoritate naţională oarecare.

Eminescu s-a impus drept un model cultural inegalabil, determinând naşterea altor modele culturale precum profesorul Nae Ionescu, care la rândul său (mai ales în domeniul filosofiei) a contribuit la formarea unei generaţii strălucite de intelectuali precum Nae Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Nichifor Crainic, Petre Ţuţea, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Lucian Blaga ş.a. Ideile sale, au fost apreciate chiar de mari istorici precum Nicolae Iorga, A.D. Xenopol, Ioan Scurtu şi au fost valorificate de foarte mulţi intelectuali români.

Ca şi Eminescu, filozoful Nae Ionescu, a fost „un servitor al naţiei lui şi al divinităţii" (potrivit lui V. Băncilă). **Religia şi naţiunea, au fost pilonii de rezistenţă ai poporului român dar şi ai gândirii eminesciene (continuată admirabil de Petre Ţuţea ş.a).**

Din păcate astăzi constatăm devalorizarea operei atât a lui Eminescu, cât şi a tuturor celor care i-au continuat „din nefericire" ideile sale. Chiar filozofii români, sunt prezentaţi tendenţios în dicţionarele de filosofie (a se vedea cazul lui Petre Ţuţea, Constantin Noica, în mod special).

Detractorii lui Eminescu sunt şi detractori ai naţionalismului românesc autentic. Demolarea vârfurilor culturii române nu este nici accidentală şi nici inconştientă. Culturile naţionale şi naţiunile trebuie să dispară, ca fiind inutile şi arhaice! Aceasta este intenţia internaţionalismului şi globalizării.

,,Eminescu e atât de mare fiindcă nu s-a lăsat în nici un fel «corupt» de gândirea altora. ***Aceasta este adevărata cultură*** *[...] Cu toate acestea, moştenirea lui Eminescu n-a intrat convingător în circuitul de valori europene şi universale (a se căuta cauzele!) împărtăşind soarta culturii române, în general [...] Deja în 1936,* A.D. Xenopol *Mircea Eliade putea scrie: «Marele noroc al lui Eminescu a fost că s-a născut încă destul de devreme; s-a născut într-un timp când nu era o crimă împotriva statului să predici cel mai îndârjit românism, într-un timp în care nu se făceau reclamaţii la Paris». De atunci se fac mereu reclamaţii, în toată lumea, împotriva* ***naţionalismului românesc*** *,,conştiinţă grea de păcate de care intelectualii acestui popor trebuie definitiv tămăduiţi!".* [269]

5. Starea deplorabilă a comunicării. Rolul intelectualului şi a presei culturale.

La o analiză a întregului fenomen mass media, se conturează aceeaşi criză profundă, pe care o resimţim şi în alte domenii. Ca şi în zona „economicului", şi aici se observă infiltrarea masivă a „politicului". Întâlnim tot mai adesea informaţii false sau subiective, angajări pătimaşe ori patetice, ştiri neverificate în prealabil, manipulări ale opiniei publice în folosul unor politicieni şi grupuri de interese, ca să consemnăm doar unele fapte ce atestă starea comunicării şi a dialogului din România.

Prin „bombardamentul mediatic", se creează „o structură mentală, o reprezentare a lumii «fabricată» de aceste medii atotputernice", iar mass media are „puterea de a defini, eticheta şi construi realitatea". Astfel ,,elementul cheie al medierilor care au loc în spaţiul public între putere şi societatea civilă, între individ şi opinia publică îl formează mass media, mai precis

[269] Ibidem, pp. 26-164.

grupul comunicatorilor", dar această mass medie ar trebui să fie „o piaţă liberă a ideilor, un fenomen al schimbului de opinii şi al criticii." [270]

Dintre mijloacele de informare, ca audienţă se detaşează televiziunea ca principal mijloc, dar în care „informaţia devine divertisment" iar „educaţia este în pierdere". Potrivit istoricului Dinu C. Giurăscu, „**televiziunea a devenit cel mai eficace instrument de modelare a opiniei publice şi de spălare a creierelor**''. ,,Fiindcă omul «vede» pe ecranul TV nu realitatea în toată complexitatea ei, adesea contradictorie, ci **ceea ce realizatorul sau patronul TV sau regimul politic, fie el şi democratic, vrea şi urmăreşte să-i arate**". Şi „fiindcă a «văzut» cu proprii săi ochi, omul este îndemnat să şi creadă că realitatea se prezintă potrivit imaginilor de pe micul ecran". Astfel, „se oferă sutelor de milioane de privitori **iluzia obiectivităţii**, obiectivitate care de fapt, este foarte bine dirijată şi conturată." [271]

S-a constatat deja conturarea unui nou sistem mass media global, ca „principal instrument al revoluţiei din lumea în schimbare rapidă a prezentului" (A. Toffler) **Televiziunea „şi-a instalat stăpânirea pe tot globul"**. Iată de ce, putem spune că în cazul manipulării, televiziunea este principala armă şi mijlocul cel mai eficace al acesteia. Se încearcă astăzi şi crearea unei opinii publice internaţionale, aflată deocamdată într-o fază incipientă.

O certitudine este însă faptul că „există o **luptă politică enormă** în legătură cu cine ar trebui să controleze mass-media şi ce fel de mesaje ar trebui ea să conţină" iar „tranziţia de la dictatură, cenzură, monopolul informaţiei şi reprimarea drastică a opiniei la o democraţie autentică a comunicării **necesită un drum lung, numai în aparenţă mai uşor de parcurs decât acela al reformei şi tranziţiei la o economie de piaţă** – sesiza Ioan Drăgan". Iar „presa este absorbită total de partizanatul politic, de convulsiile, incertitudinile şi frustrările tranziţiei." [272]

Nu trebuie uitat că, la noi în România, „televiziunea şi radioul naţional au fost, în primii ani posttotalitari, **instrumente ale puterii politice**". Potrivit d-lui Emil Hurezeanu, „atât conflictele politice, cât şi manifestările de violenţă socială şi interetnică au fost provocate şi dirijate, în sensul puterii, prin radio şi televiziune", în timp ce presa, substituindu-se acţiunii politice contrare, şi-a transformat discursul în „**denunţ**". Astfel „informaţia propriu-zisă, analiza calmă, comentariul aplicat au fost subordonate unor pasiuni editoriale patetice." De asemenea, domnul Peter Gross aprecia că „jurnalismul român este bazat pe opinie, senzaţionalism şi informaţie incompletă", având ca dimensiuni structurale: „caracterul partizan şi polemic, prioritatea opiniei şi dezbaterii de idei, angajare pătimaşă, **stil jurnalistic dominat de intenţia de a convinge, şi nu de a informa**." [273]

În opinia doamnei Valeria Guţu Romalo, se impune o constatare, care reflectă realitatea: „În goană după câştig, multe publicaţii actuale exploatează (şi cultivă) prin «ştirile» oferite interesele derizorii şi curiozitatea adeseori morbidă a cititorului, neglijând informaţiile social-constructive, necesare şi utile adaptării la exigenţele (şi posibilităţile) unui tip de organizare a vieţii sociale profund diferit de cel precedent". De asemenea ,,România acestor ani de tranziţie nu excelează ca spaţiu de comunicare, susţine Ion Bogdan Lefter: «Circulaţia informaţiilor fiind precară, au - în compensaţie - o mare vitalitate zvonurile, bârfele, stereotipurile anecdotice care substituie realitatea de fapt. [...] Cultura dialogului, a comunicării dezinhibate, a transparenţei, a circulaţiei eficiente a informaţiei nu se poate dezvolta decât în societăţile unde există libertate de

---

[270] I. Maxim Danciu, ***Mass media: comunicare şi societate***, Ed.Tribuna, Cluj-Napoca, 2003, pp.161-162.
[271] Ibidem,p.167.
[272] Ibidem, pp.171-177.
[273] Ibidem, pp.178-179.

exprimare». Or, perturbaţiile comunicării pe scena publică indică şi ele, în chip fidel, problemele generale ale lumii româneşti şi ale tranziţiei convulsive." [274]

Relevantă este şi opinia exprimată de dl. Nicolae Manolescu, actualul preşedinte al Uniunii Scriitorilor Români: „«Manipularea informaţiei se cunoaşte la noi mai ales sub forma intoxicării. Eu cred că, la ora actuală, dacă am încerca să stabilim un procentaj între informaţia corectă şi informaţia falsă, manipulată, tendenţioasă, mai bine de jumătate din cantitatea totală de informaţie vehiculată ar cădea în a doua categorie. La această situaţie contribuie, mai mult sau mai puţin, toate mijloacele de informare».''

Fără să nege că există şi jurnalişti români foarte buni, care îşi fac meseria aşa cum trebuie, N. Manolescu crede că, din păcate, lipsa de pregătire este fenomenul generalizat. Ziaristul român nu reuşeşte să scape de efectele negative ale zvonisticii, pentru că **nu are nici cultură, nici educaţie de specialitate necesare**: ,,Ziaristul român nu este educat în spiritul meseriei pe care o practică. Câtă vreme el **publică ceea ce i se spune** şi nu simte nevoia să facă nici măcar un post-scriptum sau o simplă menţiune că sursa este incertă, neverificată, neverificabilă etc., înseamnă că acest lucru, de fapt, nici măcar nu îl interesează! De aici pleacă totul. Când am spus «cultura ziaristului», m-am referit şi la faptul că **noi nu avem încă ziarişti specializaţi**..." [275]

,,În asemenea condiţii nici nu e de mirare, cum a subliniat de pildă Horaţiu Pepine, şi nu numai el, că limbajul presei româneşti jurnaliere are o preferinţă foarte accentuată pentru **stilul colocvial** (atât de contestat de pildă de dl. Andrei Pleşu) dus până la exprimări argotice: «Sunt nenumărate exemple care pot ilustra tonul glumeţ acolo unde se impune sobrietate, familiaritatea acolo unde se cere distanţă respectuoasă sau ironia acolo unde mai potrivit ar fi tonul modest [...] Limbajul acesta pare să vorbească despre o lume fără ierarhii motivate, în care totul este arbitrar şi, prin urmare, contestabil. Guvernul este o gaşcă de hoţi de buzunare, poliţiştii şi judecătorii sunt lupi paznici la stână. Aşezarea lor socială nu poate inspira respect, ci doar batjocură sau chiar adversitate [...] Jurnalistul de tranziţie **privează de demnitate** întreaga viaţă publică, opţiunile sale stilistice nefiind acelea care poartă amprenta jurnalismului de calitate, ci chiar «stilul unei societăţi, care nu se respectă pe sine»". [276]

Criza mass mediei e indisolubil legată nu numai de pregătirea sau vocaţia comunicatorilor, în a prezenta informaţia nealterată, ci şi de starea ei materială. Astfel, ,,**mass media poate fi influenţată cel mai uşor dacă are o situaţie financiară precară, iar în România se poate spune că cea mai mare parte a publicaţiilor nu au tocmai o situaţie financiară comodă**; [...] «media se află pentru prima dată în cei 11 ani, într-o situaţie critică din punct de vedere economic, iar slăbiciunea economică o face foarte vulnerabilă [...] **Presa este puternică atunci când stă pe picioarele ei, fiind independentă economic**» (Stelian Tănase). Iar, ,,problema spinoasă rămâne în continuare nu atât adoptarea unui nou cod deontologic al jurnaliştilor (există cel adoptat de Clubul Român de Presă), cât **respectarea acestuia** în instituţiile de presă şi în activitatea de zi cu zi a jurnaliştilor. Faptul că ştirile trebuie să fie adevărate a început să-i preocupe pe jurnaliştii noştri de puţin timp, recunoaşte deschis Adrian Onciu: «Majoritatea ziarelor româneşti fac propagandă în aproape fiecare pagină: unele din ele promovează o anume linie de partid, altele reflectă interesele personale ale unui patron şi nu puţine îmbină armonios cele două tendinţe [...] **Trebuie să admitem că problemele de etică nu**

[274] Ibidem,pp.182-184.
[275] Ibidem, pp187-188.
[276] Ibidem, pp 184-185.

se regăsesc tocmai printre cele mai intense preocupări ale patronilor şi editorilor de mass-media, cel puţin în România începutului de mileniu." [277]

Ţinând cont de cele afirmate până acum, se impune mai mult ca oricând afirmarea intelectualului român şi a presei culturale în mod special, a culturii autentice şi eticii în întreaga sferă a mijloacelor de comunicare. De aceea vom spune următoarele:

,,«Nu e normal ca ziariştii să aibă pe mai departe sindicate controlate tot de patroni. E revoltător să nu existe nici astăzi un cod deontologic unitar al jurnalistului, iar binele şi răul să fie arbitrat de baroni ai presei, de o oligarhie patronală interesată mai mult de problemele sale politico-financiare decât de morală, de adevăr, de corectitudinea informării» (M. Coman) [...] S-a subliniat în repetate rânduri că în orice ţară civilizată din lume statul subvenţionează cultura scrisă, că **revistele de cultură** nu reprezintă nicăieri un lux pentru elitele momentului, că ele nu sunt publicaţii de partid şi nici nu trebuie să facă ceva în vreun scop propagandistic în favoarea unei politici sau a alteia, în fine, că ele nu sunt produse perisabile de consum ca alte bunuri, care să aducă un câştig imediat. S-a precizat, de asemenea, că ele sunt rentabile şi eficiente astfel şi pe bătaie mai lungă, pentru că **acţionează formativ asupra omului, şi ca atare, sunt răspunzătoare de mentalităţi şi de schimbarea lor în timp** [...] Să recunoaştem totuşi că în presa culturală se face până la urmă jurnalism. Desigur, este unul ceva mai bogat în informaţii şi în acelaşi timp mai rafinat în expresie decât acela pe care îl întâlnim de obicei în ziare, fie ele centrale sau locale, sau în periodicele-magazin care oferă mai mult divertisment. Este un jurnalism practicat mai ales de scriitori, dar şi de o categorie destul de largă de oameni instruiţi în multe alte domenii. Dacă am vrea să simplificăm puţin, am spune că presa culturală este scrisă de intelectuali. Bineînţeles, există multe păreri despre ce este un intelectual, dar s-a putut constata prea adesea - cel puţin la noi, la români - că este confundat cu simplul posesor de diplomă universitară ori cu autorul uneia sau mai multor cărţi tipărite. O definiţie mai precisă - iar noi o preluăm pe aceea a lui Jöel Roman, filosof, fost director al revistei «Esprit» - ne spune că **intelectualul este «cel al cărui vocaţie este aceea de a se adresa societăţii»**. Nu cunoştinţele de expert în ceva anume îl fac pe cineva să fie intelectual, nici cărţile publicate, oricât de savante ar fi ele, ci o anume **angajare civică**, angajare care ţine atât de valori , cât şi de faptul că este o conştiinţă critică în raport cu societatea în care trăieşte. În esenţă, s-ar putea spune că funcţia intelectualului este aceea de a ajuta societatea să se înţeleagă pe sine însăşi. De fapt, el este acela care vine să organizeze «spaţiul public», care este prin excelenţă un spaţiu al interlocutorilor, al schimburilor de argumente, al dezbaterilor libere. Aici intelectualul ia cuvântul, dezvoltă anumite teze, produce anumite analize, face propuneri, într-un cuvânt: **este activ în cetate**. Ceea ce s-a mai putut constata este faptul că demonstraţia îi favorizează de regulă pe intelectuali ca agenţi civici şi îi face mai vizibili tocmai pentru că sunt mai buni comunicatori (Dacă intelectualul nu trăieşte într-o democraţie, funcţia sa este fie protestară, fie de auxiliar al puterii). Scurt spus: **doar într-o democraţie poate un intelectual să-şi joace până la capăt cu adevărat rolul său, anume acela de a lumina, de a urni, de a participa la dezbatere**. Dificultăţile care se ivesc pentru intelectuali într-o democraţie reală provin cel mai adesea din situaţia că toată lumea participă la dezbatere. De unde şi tensiunile obişnuite ce caracterizează dezbaterile publice [...] Avantajos ar fi ca presa noastră culturală să fie dinamică şi suficient de consistentă în aspectele sale formative. Din păcate, ea este astăzi mai mult statică. Totuşi o anumită speranţă există şi de ea trebuie să profităm. Ea este asigurată de tinerii studioşi care se angajează deja în spaţiul public şi care vor să se afirme ca autori responsabili în cultură. Avem convingerea că nu ne înşelăm asupra acestui fapt. **De aceea şi presa culturală trebuie susţinută de toţi aceia care nu ignoră**

---

[277] Ibidem, pp 202-208.

acest important factor de schimbare. Pentru că tinerii vor da tonul în cultura română de mâine." [278]

Societatea actuală are nevoie de normalizarea raporturilor dintre participanţii la dialog sau comunicatori. Avem nevoie de o conştiinţă morală şi să identificăm cu claritate acest lucru – ce se întâmplă cu noi?; avem nevoie de acea capacitate de a ne privi în oglindă şi de a ne analiza personal. Este trist că am ajuns doar să supravieţuim, să nu mai trăim decent, spre deosebire de clasa politică izbăvită economic şi răsfăţată de soartă.

„Spaţiul politic a devenit - potrivit d-lui Dan Puric - un spaţiu care ne trage înapoi, reprezintă o gestionare nereuşită iar omul politic, dotat cu o altă fiziologie decât intelectualul este un exemplu nereuşit. La noi, intelectualii se retrag într-un turn de fildeş, amorţesc în discurs, mimează doar prezenţa. Noi avem nevoie de **un altfel de intelectual**, care să vorbească, concret şi la obiect, să găsească soluţii, să nu fie nici populist, dar nici elitist. El trebuie să fie cu adevărat un **trezitor al naţiunii**. Aşa cum i-am ovaţionat pe nemţi, pe ruşi şi mai recent pe americani şi aşteptăm acum pe cei din Uniunea Europeană, poate că ar trebui, mai mult ca oricând să-l aşteptăm pe Dumnezeu.''

Aş vrea să cred că România nu e iremediabil pierdută şi că n-a secătuit de tot inteligenţa din neamul acesta, răstignit pe crucea istoriei sale.

[278] Ibidem, pp.196-216.

NAŢIONALISMUL ÎN SPIRITUL ADEVĂRULUI

În societatea contemporană, asaltată şi răvăşită de extinderea globalizării, de mărirea decalajului între ţările sărace şi cele bogate, de tot mai mari inechităţi sociale şi dezintegrări sociale şi ecologice, mai putem sesiza şi alte pericole la adresa umanităţii. Adepţii globalizării nu se dau în lături, în a dezintegra acele «elemente», care-i stau împotrivă în chip firesc: cultura, naţionalismul şi religiile mari tradiţionale. Acestea sunt subminate, deturnate de la sensul lor originar şi înlocuite cu: cultura de consum, naţionalismul de paradă şi «religia lui Mamona» (banul).

Salvarea acestor valori culturale, naţionale şi spirituale revine ca sarcină capitală tuturor intelectualilor (de bună credinţă), acelor oameni «activi în cetate». Nu este o misiune uşoară dacă ne gândim la resursele uriaşe folosite în procesul de impunere a globalizării. Dar, este neapărat necesar ca să ferim omenirea de autodistrugere şi de asemenea, să educăm tinerele generaţii, actualele sau viitoarele, în spiritul adevărului şi numai al adevărului. Pacea lumii e doar aparentă, dacă observăm focarele de conflict din întreaga lume şi bătăliile nevăzute şi văzute, la nivelul tuturor valorilor (inclusiv în cadrul familiei, celula de bază a societăţii).

Naţionalismul este un concept care trebuie clarificat şi reaşezat pe temelia durabilă a adevărului, de pe care a fost scos în mod forţat şi înlocuit cu alte forme excesive, mai ales în timpul comunismului. Naţionalismul autentic este fără îndoială legat de ideea de naţiune, de sentimentele de iubire faţă de ţară şi datoriei sacre faţă de neam. Reprezintă în sine promovarea idealurilor comunitare.

Apariţia naţionalismului românesc a fost determinată de necesitatea salvării fiinţei naţionale, a existenţei însăşi a poporului român. El a fost sprijinit iniţial şi din exterior, de anumite forţe interesate de dezmembrarea marilor imperii (forţe masonice). Formarea statelor moderne nu ar fi fost posibilă fără afirmarea doctrinei naţionalismului în plan politic şi fără reunirea tuturor forţelor motrice ale naţiunilor, în lupta lor comună pentru afirmare şi independenţă.

În România, se poate vorbi de naţionalism românesc începând cu marii domnitori care au luptat pentru suveranitatea ţărilor româneşti, continuând cu mişcarea de renaştere naţională declanşată de Tudor Vladimirescu, preluată apoi de intelectuali precum D. Bolintineanu, Cezar Bolliac, Mihai Eminescu şi mulţi alţii. Se poate vorbi de naţionalismul intelectualilor care au înfăptuit Marea Unire, precum şi de naţionalismul interbelic, concentrat pe tema afirmării României în concertul naţiunilor, mai ales pe tărâm cultural.

La Dimitrie Bolintineanu, întâlnim „prefigurarea problematicii majore a doctrinei politice eminesciene, deşi nu atinge complexitatea şi anvergura celei din urmă". În viziunea sa, „nu oamenii care guvernează sunt de vină, ci sistemul". Astfel, „din sistemul care favorizează satisfacerea intereselor de grup, vin toate nenorocirile ţării, observă Bolintineanu: câştigul fără muncă, fără merit, împovărarea ţării cu împrumuturi, corupţia, desfrâul unei noi «clase» în care se recunoaşte imediat profilul inconfundabil al faimoasei «pături superpuse», cum o va numi Eminescu". [279]

Acelaşi intelectual român, constată cu amar, că pe lângă „spiritul de servilism" nou apărut, s-a introdus şi un „spirit de şarlatanism", într-o lume „unde mediocritatea are templu şi meritul este persecutat când nu este şarlatan, când nu este servil, când nu este fals". Ca şi Eminescu, el a condamnat statornic actul răsturnării lui Cuza, numit complotul «monstruoasei coaliţii», de către Cezar Bolliac: „toate acestea lasă a se bănui că **străinii au avut mâna în nenorocita noapte de la 11 februarie (1866)**, care noapte va rămâne ca o funestă nenorocire în

[279] Theodor Codreanu, ***Promovarea valorilor***, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1997, pp. 14-16.

paginile istoriei acestei ţări [...] 11 februarie dete acestei revoluţiuni naţionale o lovitură teribilă”. [280]

Ca şi Eminescu, Bolintineanu remarcase sistemul vicios de electivitate a domnilor, ca semn al unui rău mai profund, şi era îngrijorat de cauzele care ameninţau naţiunea şi o abăteau de la „marea misiune istorică ce o avea de îndeplinit”. Pe lângă dezbinarea românilor cauzată de „trebuinţa de idei de civilizaţie” şi „modul electif al domnilor”, el arăta că „certele între Brâncoveni şi Cantacuzini aduseră domnia fanarioţilor”. Mai mult, „a urmat un secol de rezistenţă contra grecizării”, iar „românii, mai cu seamă cei din Muntenia, au trecut prin cea mai primejdioasă tentativă de deznaţionalizare, egalată, probabil, doar în Ardeal şi, cu siguranţă, întrecută în zonele estice şi nordice”. Mai târziu, „Grecii căzură, dar sămânţa lor rămase în aceste holde curate române, ca nişte bălării, datinile lor, dispreţul lor pentru România, pentru istoria românilor, pentru limba românilor, rămase moştenire în familiile române grecite”. Apoi „cât de subtil au supravieţuit de-a lungul vremurilor aceste «sechele» insidioase ne-o arată întreaga serie de opoziţii la spiritul critic autohton, insinuându-se, între altele, într-un bizar «complex de inferioritate», de veşnică «întârziere» culturală, căci peste reziduurile fanariote s-au mai aşezat şi altele, în timp”. [281]

D. Bolintineanu a fost şi un jurnalist excepţional care a anticipat „marele curent al *culturii critice…*”. De aceea, „opţiunea pentru *adevăr* dincolo de orice interese de partid”, vin să *valideze* o dată în plus *adevărul* publicisticii poetului naţional.” [282]

Mihai Eminescu s-a suprapus pe ideile precursorului său, deşi nu le-a cunoscut, pentru că altfel l-ar fi citat masiv şi le-ar fi invocat în apărarea şi promovarea concepţiilor sale. El a dezbătut problematica naţionalismului într-atât de mult, încât aproape toate mişcările naţionale ulterioare s-au revendicat a fi în spiritul ideilor eminesciene. Putem afirma astfel, fără teama de a greşi, că Eminescu este părintele naţionalismului românesc şi unul din marii patrioţi români.

Problema naţionalismului a condus adesea la analiza cauzelor „decadenţei” românilor, pentru a se găsi soluţii de revigorare a societăţii şi a sufletului românesc. Astfel, deşi există unele deosebiri de formă, naţionalismul eminescian transpare şi la Emil Cioran, care în tinereţe a scris celebra carte „Schimbarea la faţă a României”. Această lucrare postumă, se pare că a fost ,,repudiată’’ de autor, la bătrâneţe, deoarece era ,,străină de spiritul său’’. În opinia mea, cred că o cauză importantă este presiunea tot mai mare făcută asupra sa din partea masoneriei, prin interpuşi şi apropiaţi ai săi din Franţa, care i-au condiţionat statutul său şi mediatizarea, de renegarea trecutului său ,,legionar’’. Deşi, ştim că prin spiritul său autonom nu putea fi înregimentat în nici o mişcare, sau chiar şi după propria-i mărturisire.

Este meritul incontestabil al criticului Theodor Codreanu, de a sesiza mari deosebiri şi asemănări între cele două viziuni naţionaliste: cea a lui Eminescu şi cea a lui Cioran: „Principiile umanitare nu pot anula existenţa unui egoism etnic (firesc, desigur) care nouă românilor, ne-a lipsit într-o mai mare măsură decât altora, estompat de o generozitate şi o toleranţă recunoscute, de unde şi proverbiala omenie a românului. Această superioritate morală (semn al unei culturi străvechi şi spiritualităţii creştine) a incomodat şi a jignit narcisismul etnic agresiv al vecinilor. Paradoxal, robusteţea morală a poporului nostru a fost şi piedica ieşirii în văzul istoriei, deşi ea a făcut trăinicia latinităţii orientale, considerată «o enigmă şi un miracol». E aici o dramă adâncă pe care Eminescu o pune în poemul dramatic *Andrei Mureşanu*. E. M. Cioran, în disperare de cauză, vede în *omenia românească* principalul obstacol în calea ridicării poporului nostru în

[280] Ibidem, pp. 17-18.
[281] Ibidem, pp. 19 şi 25.
[282] Ibidem.

rândul marilor culturi şi civilizaţii. Andrei Mureşanu, din poemul citat, invocă o filozofie a istoriei similară: «Cine-a văzut vreodată popor de oameni buni / Să fie mare? Dacă e rău, e egoist,/ Vrea toate pentru sine, nimica pentru alţii;/ Dacă trăieşte bine, dar fără ca să lase / Ca şi-alţii să trăiască – e mare». În concluzie: *«Rău şi ură / Dacă nu sunt, nu este istorie»*. Şi *«Ce plan adânc şiret! / Cum în sămânţa dulce a răului s-a pus / Puterea de viaţă!»*. Dacă Eminescu s-ar fi oprit la acest tragism profund al istoriei, poate că ar fi optat, ca şi Cioran, pentru un titanism agresiv şi cinic al poporului său, ca singura cale de a ieşi în istorie. Cioran a fost foarte derutat de soluţia eminesciană şi, neînţelegând-o, a confundat-o cu *resemnarea romantică* de iz paseist. De-aici, credea Cioran, ar izvorî «xenofobia» românilor. Pun tot răul pe seama străinilor şi nu-i pot ierta (?! - n.a). În schimb, n-au văzut că răul le vine din omenia mioritică. Cioran voia o Românie agresivă, care să impună autoritate măcar în Balcani. **Cunoscând ca nimeni altul tâlcurile istoriei naţionale, Eminescu n-a comis totuşi eroarea de a reduce cauza decăderii românilor la *omenie*. Dimpotrivă, aceasta a făcut trăinicia unui neam, originalitatea lui".** [283]

În continuare, se arată: „Şi Eminescu, aidoma lui Cioran, va găsi că principala cauză a «decadenţei» românilor nu e în străini. **În definitiv, egoismul etnic este natural în tendinţa lui de a elimina etniile potrivnice. Nestrunit însă prin cultură, duce la barbarie. Cultura începe cu depăşirea egoismului de orice soi.** Umanitatea e una singură în diversitatea (prismatică, zice Eminescu) a popoarelor şi naţiunilor. «*Unul* / e în toţi, tot astfel precum *una* e în toate» constituie fondul ontologic al înaltului umanism eminescian. Ajungi însă la universal prin «monogramul» etnic ce ţi s-a dat. **Din acest punct de vedere, *«xenofobia» poetului e o poveste ticluită anume ca să abată atenţia de la adevărul doctrinei sale*.** Dar dacă pricina «decadenţei» care ne-a împins spre marginalizare istorică nu venea direct de la străini, totuşi infuzia de *străinism neasimilat* era simptomul acestei stări. Iar *străinism neasimilat* însemna de-a dreptul îngrădirea strânsă a *independenţei* naţionale – economic, politic, cultural. România risca să devină din nou cămara de provizii pentru străini, teritoriu de afaceri oneroase etc., partidele politice (cel «roşu» îndeosebi) fiind, de fapt, instrumente ale dominaţiei din afară, cu preţul parazitismului unei «pături superpuse» alcătuite din elemente alogene (milionul de străini vizat de poet), cât şi din elemente degradate ale naţionalităţii noastre – ciocoii endogeni. Fără aceste coordonate nu vom putea înţelege, în toată însemnătatea lui programul politic eminescian, sintetizat astfel:

«Cestiunea de căpetenie pentru istoria şi continuitatea de dezvoltare a acestei ţări este că elementul românesc să rămâie ca determinant, ca el să dea tiparul acestei forme de stat, ca limba lui, înclinările lui oneste şi generoase, bunul simţ, c-un cuvânt geniul lui să rămâie şi pe viitor norma de dezvoltare a ţării şi să pătrundă pururea această dezvoltare». (*Timpul*, 17 decembrie 1881). E o adevărată prăpastie între soluţia lui Cioran din 1936 şi aceea a lui Eminescu. Cioran cerea sacrificiul «omeniei», renunţarea la geniul etnic, la «bunul simţ», fiindu-i indiferentă calea de afirmare a românilor, numai rapidă să fie, o sincronizare tensionată şi generală cu marile civilizaţii spre a deveni cu adevărat o *civilizaţie*. Dar nu un destin mediocru voia Eminescu. Patriotismul său nu era mai puţin tensionat decât al lui Cioran. În schimb, infinit mai complex şi mai lucid, fiindcă nu paria pe aventură. Eminescu era în căutarea acelei slăbiciuni interioare a etniei noastre, dar a găsit-o cu totul în altă parte decât Cioran. Cu ochiul său ager, a zărit *golul* insinuat în sânul etniei noastre, gol pe care l-au putut umple străinii neasimilaţi, nu numai în secolul fanariot, dar încă din vechime, ameninţând fiinţa neamului, cu atât mai mult cu cât nu era vorba de violenţa armelor pe care domnitorii au ştiut s-o anihileze".[284]

În sfârşit, iată cauzele *golului etnic*: „Simptomul principal al acestei slăbiciuni a fost înţeles, înaintea lui Eminescu, de către Bolintineanu. Punând acelaşi diagnostic, Bolintineanu îl confirmă pe autorul *Luceafărului*: **electivitatea domnilor**, semn al unui rău mai profund. E o

[283] Ibidem, pp. 20-21.
[284] Ibidem, pp. 21-22.

racilă ontologică, va observa Eminescu, manifestare a egoismului funciar al indivizilor umani şi care ne împiedică a «reintra-n natură», în armonia eurilor, condiţie primordială a existenţei unei comunităţi. De-aici definiţia enigmatică a naţiunii dintr-o însemnare timpurie: «Naţiunea acest *complex* de *euri*». [...] **Ei bine, maladia ontologică a fiinţei umane româneşti este tocmai reversul *omeniei,* al robusteţii morale a etniei noastre. Desigur, i-a fost dat mărului superb şi viermele interior care să-l roadă. În plinătatea fiinţei se ascunde *nimicul*. Un popor rodeşte civilizaţie şi cultură câtă vreme e sănătos, câtă vreme viermele lăuntric e neputincios. Geniul popular a încifrat «diferenţa ontologică» a fiinţei româneşti în capodopera lui absolută – *Mioriţa*, operă încă enigmatică, singura în măsură să dea dezlegarea destinului nostru naţional.** Nici Eminescu şi nici Bolintineanu n-au corelat descoperirea lor cu «hieroglifa» mioritică, dar i-au stat pe-aproape. Pe de o parte – preaplinul *umanităţii* ciobanului moldovean (interpretată de neavizaţi ca pe o trăsătură negativă a etniei – *resemnarea*), iar pe de alta răul invidiei, creatoare de discordie, a consângenilor care complotează. **Acest «vierme lăuntric» i-a divizat politic pe români, creând un *gol* în sânul etniei pe care l-au umplut străinii. Eminescu elaborează o adevărată teorie a *golului etnic* pe care exegeţii au ignorat-o cu desăvârşire, după câte ştim.** [...] Or, această dezbinare e dublă: între Principate şi înlăuntrul Principatelor, ultima ilustrată fiind de nefericitul procedeu al electivităţii domnilor. De-aici tot răul, căderea în subistorie, pe lungi perioade, a uneia dintre cele mai înzestrate etnii ale Europei. Să se observe că Eminescu vorbeşte «fără părtinire, cu «minte foarte rece» şi «inimă foarte caldă», semn al unui înalt patriotism. Se mai poate oare susţine că poetul a *idealizat* trecutul?” [285]

Într-adevăr, o soluţie era renunţarea la electivitatea domnilor, cea care „crea teren favorabil şi unei *discordii* de la al doilea grad, încurajând luptele pentru putere între marii boieri pretendenţi la tron, pe de o parte şi între boieri şi domnitor, pe de alta.” Prin abdicarea forţată a lui Al. I Cuza, această soluţie a fost impusă de autorii complotului iar Eminescu a fost nevoit până la urmă să o sprijine, deşi regreta mult domnia acestuia şi necontinuarea reformelor în spiritul naţional.

Naţionalismul eminescian s-a născut dintr-o opoziţie vehementă faţă de nedreptăţile şi suferinţele îndurate de români în provinciile ocupate cu forţa de marile imperii vecine. Iar spiritul său critic şi obiectiv s-a format prin apropierea dar şi desprinderea sa de junimişti şi de Titu Maiorescu, care îi fusese la început mentor. Lansând teoria „formelor fără fond”, infirmată de structuralismul modern, care „a arătat, pe bună dreptate, că forma îşi este sieşi conţinut”, exagerând lucrurile, „două serii de reacţii în lanţ, a trezit ideea – forţă a *obiectivităţii* maioresciene”:

„A provocat stupoare, indignare printre adversari şi a ridicat o întreagă armată de polemişti împotriva *Junimii* şi a «noii direcţii». [...] **El a lansat la noi ideea că atacurile în presă au meritul, nesocotit de adversar, de a atrage atenţia publicului, de a-l dinamiza în *căutarea adevărului.*** Popularitatea «noii direcţii a fost asigurată, nu de junimişti, ci de rivali». [...] Îi îndemna, de pildă, pe contemporani să renunţe la pinacoteci, la Universitate, la Constituţie, la Academie. Şi o făcea cu un radicalism trecând marginile oricărei «obiectivităţi». De fapt, năzuia în taină să vadă Universitatea şi Academia demne de exigenţele sale, pregătindu-şi drumul spre ele. [...] În cazul criticismului junimist, urmarea cea mai parazitară a fost pseudoobiectivitatea, mimarea procedeelor maioresciene în polemică, bunăoară [...] Cea de a doua serie de reacţii pricinuite de spiritul critic este, în fine, împlinirea veritabilei *obiectivităţi*. Sământa aruncată de mentor a rodit în marii clasici, dobândind expresia cea mai înaltă în Eminescu, Creangă, Caragiale. Ne grăbim să precizăm că nu vrem a spune cum că marii clasici ar fi «creaţia» lui Maiorescu. Atraşi în sfera ideii – forţă maioresciene cu privire la *adevăr*,

[285] Ibidem, pp. 22-23.

aceştia şi-au văzut în linişte de drumul lor, adesea în răspăr cu „mentorul”. [...] **Eminescu este cel dintâi care intuieşte magistral pericolul alunecării în *neadevăr* a celui ce susţinea cu atâta vervă *adevărul.* Altfel spus, a sesizat esenţiala contradicţie maioresciană, acea *mască* de care aminteam, «forma fără fond», cu care lupta în contra «formelor fără fond».** Criticul era în primejdie de a rata *obiectivitatea* şi Eminescu o spune fără menajamente: «- Şi dacă e vorba cu masca jos!, apoi masca jos de la toţi şi de la toate astfel încât fiecare să-şi vadă în fundul puţinătăţii sale». (*O scrisoare critică*). Cu acest principiu, respectat statornic de poet, avea să întrunească cerinţele *obiectivităţii*, devenind, cum însuşi Maiorescu o va spune, culmea inteligenţei româneşti şi una dintre marile conştiinţe ale timpului. [...] T. Maiorescu, a manifestat o adevărată rezistenţă, dacă nu *obtuzitate*, faţă cu tendinţele moderne din poezia europeană. Una dintre probele forte, de o evidenţă mult prea bătătoare la ochi, a fost statornica respingere a *simbolismului*. Maiorescu, iarăşi se ştie, nu l-a agreat pe Al. Macedonski.” [286]

În lumina celor afirmate mai sus, putem înţelege **poziţia duplicitară a lui Maiorescu**, care mărturisise într-o formă voalată, că fusese în tinereţe francmason (deşi el, pusese în 1865 bazele lojii masonice «L’Etoile de Roumanie» (Steaua României), alături de Petru Mavrogheni, Iorgu Sutzu şi Vasile Pogor!). Nu este nici lipsită de semnificaţie, atribuirea în presă a epigramei denigratoare la adresa lui Eminescu, de către Grigore Ventura (un „amic” al lui Maiorescu şi Eminescu), tocmai lui Al. Macedonski, un poet simbolist în plină afirmare, care a declarat ulterior că epigrama a apărut fără ştirea lui şi nici nu l-ar fi incriminat pe Eminescu. Se ştie, de asemenea, că şi reputaţia lui Macedonski a avut de suferit din pricina acestui «incident» nefericit.

Naţionalismul se regăseşte în mare parte şi în opera filosofului român C. Rădulescu-Motru, care „a căutat să întregească viziunea filosofică şi culturologică despre naţiune cu una psihologică”. O viziune în esenţă asemănătoare cu a sa aparţine şi filosofului şi sociologului P. Andrei, care „a explicat că **dintre toate formele de comunitate, naţiunea imprimă adânc caracterele şi conştiinţa individului”**, şi „ea este diferită de comunitatea de sânge şi de rudenie, fără ca prin acestea să fie denumit etnicul”. Potrivit viziunii lui P. Andrei, trebuie făcută „distincţia între popor, definit ca un fapt natural, şi naţiune, ca o comunitate civilizată”.[287]

Potrivit lui C. Rădulescu-Motru, apariţia naţionalismului a fost o necesitate istorică în Europa: „Polemizând cu unele doctrine, C. Rădulescu-Motru demonstrează că **popoarele europene au trebuit să devină naţionale pentru a-şi apăra existenţa**. Dificultăţi specifice spaţiului european au obligat populaţiile de aici să se unească în structuri naţionale. Naţiunile sunt rezultatul luptei duse de popoarele Europei pentru «a-şi găsi stabilitatea şi continuitatea». Întrucât popoarele europene au fost prea divizate, procesul de formare a naţiunii nu a fost generat numai de un singur factor sau de un grup de factori, aceeaşi pentru toate. La fiecare popor a acţionat un element determinant specific (fie înrudirea de rasă, fie religia, fie limba şi tradiţiile comune). Totuşi, ar exista un factor cu rol decisiv pentru orice naţiune: conştiinţa apartenenţei la un grup ce a cunoscut şi a trăit aceleaşi evenimente istorice, amintirea suferinţelor şi luptelor comune. [...] «**Căci noi românii avem o menire pe lumea aceasta, cât timp Europa îşi păstrează vechile tradiţii culturale. Din moment ce aceste tradiţii vor dispare şi vor fi înlocuite cu o civilizaţie mercantilă materialistă, aşa cum este cea americană sau o civilizaţie comunistă cum este cea rusească, România îşi va pierde menirea sa**». [...] «Este drept că între cele două pericole – internaţionalismul rus şi internaţionalismul anglo-american – este de preferat acesta din urmă, fiindcă asta mai lasă oarecare nădejde românilor într-o

[286] Ibidem, pp. 32-34.
[287] C. Rădulescu-Motru, ***Etnicul românesc. Naţionalismul***, Ed. Albatros, Bucureşti, 1996, p. VIII-IX (*Introducere,* de Constantin Schifirneţ).

eventuală renaştere naţională», deoarece democraţia americană tinde la o diferenţiere în personalitatea umană. C. Rădulescu-Motru a echivalat comunismul cu nazismul: «**Comunismul rusesc este oarecum a doua ediţie corectată şi mult adăugită a nazismului**»”.[288]

De asemenea, se poate face o anume delimitare a naţiunii de etnic, descriind „naţiunea ca o comunitate bazată pe juridic şi spiritual, spre deosebire de etnic ce exprimă mai mult originea rasială şi condiţiile geografice în care trăieşte o populaţie”, sau „etnicul restrâns ar avea mărimea unui sat, iar cel extins s-ar identifica cu naţiunea”. Dar, „etnicul restrâns este mai bogat în manifestări tipice, pe când cel extins este mai sărac în asemenea gen de trăsături, dar conservă pe cele caracteristice”. Referitor la transformările etnice, „procese naţionale contemporane dovedesc cu prisosinţă rolul satului în conservarea trăsăturilor etnice în contextul unor împrejurări ce au acţionat şi acţionează încă pentru anularea specificului naţional prin integrarea forţată în comunităţi supranaţionale”. [289]

Nici raporturile etnicului cu religia nu sunt minimalizate: „C. Rădulescu-Motru s-a aplecat deseori asupra problematicii implicării religiei în viaţa socială şi naţională. Încă din «*Cultura română şi politicianismul*» sublinia rolul important al Bisericii ortodoxe pentru spiritualitatea românească: «**Dacă astăzi suntem într-o unitate politică, - şi atâţia câţi suntem -, apoi aceasta se datoreşte în primul rând Bisericii ortodoxe. Graţie acestei biserici a fost cu putinţă să ieşim de sub atâtea influenţe străine, fără ca sufletul nostru să fie prea profund atins**». [...] C. Rădulescu-Motru nu poate accepta exacerbarea elementului religios din raţiuni ce ţin de spiritualitatea timpurilor moderne. El susţine, deşi nu cu claritate, diferenţa între integrarea religiei în structura etnică şi crearea unui stat întemeiat pe ideologia religioasă. În acest sens, concepe românismul. Acesta «nu este nici xenofobism…, nici ortodoxism, este un naţionalism mai adâncit sau mai integralizat cu cerinţele vremii». [...] **Nu s-a luat în seamă că, în condiţii concrete, apartenenţa la religie este identică cu apartenenţa etnică. Epoca noastră nu este scutită de experienţe în acest sens, de conflicte interetnice ce au la bază conflicte religioase, dovadă a existenţei unei intercondiţionări a etnicului cu religia**”. [290]

C. Rădulescu-Motru a acordat o atenţie specială fenomenului cunoscut îndeobşte sub numele de naţionalism. Atitudinea şi concepţia sa, deşi cunosc unele variaţii, au „o constanţă în gândirea sa, şi anume pledoaria pentru un naţionalism moderat, tolerant, flexibil”. Fiind „înscris în orientarea ideatică a «Junimii», C. Rădulescu-Motru are ca deviză a concepţiei sale preceptul maiorescian «naţionalism în marginile adevărului»” (o formulă nefericită şi combătută de Eminescu! - n.a.) […] În acord cu concepţia sa generală despre consecinţele Revoluţiei de la 1848, el a formulat teza potrivit căreia naţionalismul excesiv ar fi de sorginte paşoptistă. [...] El a contrapus ideilor emise de Iorga şi A. C. Cuza gândirea eminesciană, afirmând «adevăratul înţeles al naţionalismului», care «are ca premisă majoră adevărul enunţat de Eminescu: la civilizaţie nu se ajunge decât prin muncă». [...] Studiul psihologic al etnicului este explicativ, dar şi normativ, având ca obiectiv reformarea societăţii. Naţiunea română poate progresa numai prin activităţi transformatoare ce au la bază studiul ştiinţific al realităţii româneşti. [...] **Un popor contribuie la dezvoltarea umanităţii numai prin păstrarea originalităţii sale.** C. Rădulescu-Motru nu a dizolvat naţionalul într-o realitate supranaţională, dar nu a exagerat unicitatea naţionalului (precum N. Iorga)”. [291]

---

[288] Ibidem, pp. XI-XXI (C. Schifirneţ).
[289] Ibidem, pp. XXIII-XXVII (C. Schifirneţ).
[290] Ibidem, pp. XXXIII-XXXV (C. Schifirneţ).
[291] Ibidem, pp. XXXV-XLII (C. Schifirneţ).

În viziunea lui C. Rădulescu-Motru, Eminescu apare drept cel mai strălucit exponent al naţionalismului românesc:

„Pentru a-l găsi pe acesta (înţelesul naţionalismului), în limba românească, trebuie să revenim la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu. **Cuvântul de «naţionalism» îl întrebuinţează Mihai Eminescu rar, în comparaţie cu acei cari au venit după dânsul, dar la el cuvântul este cu un înţeles precis şi profund, cum ar trebui să fie. Toţi naţionaliştii de după Eminescu, în cazul cel mai bun, n-au făcut decât să repete ceea ce a scris Eminescu, şi în cazul când ei au vroit să depăşească pe Eminescu, cum a voit d. A.C. Cuza, n-au făcut decât să exagereze concepţia lui.** Inteligenţa extraordinar de originală şi de limpede a lui Eminescu a desprins din jurul fenomenelor sociale pe acelea cari au adus mizeria morală şi materială a poporului român. [...] **Naţionalismul eminescian consistă mai ales în o critică nemiloasă a stării de fapt în care se găseşte societatea românească de astăzi. Mergem înspre pieire, ne zice Eminescu. Poporul român se stinge din viaţă înaintea ochilor noştri indiferenţi.** [...] O populaţie nesănătoasă, fără energie de caracter, fără energie economică, care îşi vinde munca pe băutură, o populaţie în care mortalitatea creşte în mod înspăimântător, iar sudoarea mâinilor ei se capitalizează în mâinile unui element fără patrie, fără limbă, fără naţionalitate. Nu este de mirare că influenţa austriacă «este mare» [...] «Cu cât mai mulţi indivizi se sustrag de la producerea brută (a avuţiei naţionale), cu atât mai mulţi trăiesc pe seama aceleiaşi sume de oameni». [...] «Clasele muncitoare trebuesc scăpate de paraziţi; paraziţii înşişi trebuesc prin o riguroasă organizaţie, siliţi la munca la care se pricep». [...] «Nu cerem şi nu voim, precum insinua *Românul* (ziarul lui C. A. Rosetti), exterminarea cu sabia a elementelor hibride. Dar ceea ce pretindem pozitiv e ca asemenea elemente să nu fie *determinante*, *domnitoare* în Statul român. Nu ne opunem dacă ele se vor hrăni **prin muncă proprie, dar nu exploatând munca altora**»”. [292]

Obiectivitatea lui Eminescu nu este pusă la îndoială nici de C. Rădulescu-Motru:

„Eminescu putea fi pătimaş în polemică, dar el nu era omul care să părăsească o metodă ştiinţifică, pentru a susţine o convingere dictată de interesul unui partid, fie chiar când acel partid era compus din prietenii săi. Naţionaliştii de astăzi pot face aşa lucru, nu însă şi Eminescu. [...] Dl. A. C. Cuza singur încearcă între aceşti naţionalişti o notă originală, exagerând până la absurd campania contra evreilor. [...] Înţelegem să creadă aşa ceva un bărbat cu fire de demagog, un N. Iorga bunăoară (după 1920), care pentru a cuceri aplauzele mulţimei este în stare să facă toate linguşirile şi să zică că neam mai nobil ca al nostru, al Românilor, nu există pe suprafaţa pământului; că virtuţi mai dumnezeieşti ca în sufletul nostru, traco-daco-roman, nu se mai găsesc nicăieri. [...] O încordare cerebrală cere, dimpotrivă, ideea care se găseşte în programul lumii culte europene: nu să goneşti pe străini, ci să pui pe străini în serviciul intereselor naţionale! Ca să goneşti pe străini nu poţi, şi chiar dacă ai putea, la ce folos? Prosperitatea popoarelor nu cade din cer, ca un fel de pomană dumnezeiască, aşa că singura ta grijă să fie să nu laşi şi pe străini alături de tine pe pământul pe care cade pomana; ci prosperitatea se cucereşte prin muncă! Cel ce munceşte prosperă; cel ce nu munceşte, sau *nu ştie munci*, acela nu prosperă [...]. Dar acest nou punct de vedere, pentru a propaga naţionalismul adevărat, iar nu pe acela al dlui A. C. Cuza, trebuie să ai încredere în puterea de muncă a poporului tău! Şi nu este dat oricui să aibă o asemenea încredere. [...] Idealul dlor Cuza şi Iorga este izvorât din descurajare, şi ca atare, el nu poate face aderenţi decât punând la contribuţie patimile cele mai puţin nobile ale sufletului românesc. România piere! Sunt însă gata dnii Iorga şi Cuza să o scape!!!... Ce la noi simţul ridicolului s-a tocit cu desăvârşire? “. [293]

---

[292] Ibidem, pp. 146-155.
[293] Ibidem, pp.171-187.

.

Delimitarea propusă de filozoful român C. Rădulescu–Motru, între naţionalismul propriu-zis şi moderat, faţă de cel excesiv şi intolerant, este într-adevăr corectă şi în spiritul cercetării obiective a fenomenului. Prin urmare, **naţionalismul eminescian este strict autentic, faţă de exagerările aduse ulterior de epigonii săi**.

Nu s-a spus însă nimic despre mişcarea legionară a lui Corneliu Zelea Codreanu. Aceasta în ce spirit este? Este tot o formă exagerată? Am putea observa delimitarea faţă de profesorul A. C. Cuza şi faptul că, Codreanu s-a despărţit de fostul său mentor destul de devreme, aşa cum Eminescu s-a despărţit de Maiorescu. În plus, neimplicarea iniţială a mişcării pe plan politic şi caracterul însăşi a principiilor morale şi creştine adoptate, ne fac să credem că era o mişcare în spiritul ideilor eminesciene, o mişcare de renaştere şi de rezistenţă naţională şi în plus anticomunistă, la care nu întâmplător au aderat atunci foarte mulţi intelectuali şi care a fost prigonită mai tot timpul, de toate guvernările, inclusiv cea comunistă.

Însă, în cazul marelui istoric Nicolae Iorga, implicarea sa în viaţa politică n-a fost de bun augur, devenind corupt de putere şi de faima dobândită. Este cumva de neînţeles sprijinul său acordat dictaturii lui Carol al II-lea (căruia i-a fost profesor), precum şi înverşunarea sa împotriva tuturor celorlalţi naţionalişti, printre care şi C. Z. Codreanu, pe care iniţial îl inspirase. Exclusivismul (monopolul) său în privinţa naţionalismului, pe care nu-l putea admite nici la liberali, nici la ţărănişti sau la alţii, este simptomatic şi revelator în privinţa caracterului său intolerant într-o mare măsură, începând din 1920 înaintea adoptării constituţiei (masonice) din 1923.

Nu întâmplător am insistat asupra concepţiei lui C. Rădulescu-Motru, deoarece acest filozof a căutat să contureze şi să impună naţionalismul, distinct de ortodoxie şi oarecum exagerat, recomandându-l, ca unică linie de acţiune. **Din păcate, filosofia sa a căpătat în timp o „identitate'' francmasonică, după cum s-au pronunţat unii autori, precum Nichifor Crainic ş.a.** Nu trebuie să uităm nici faptul că românismul era interpretat de evrei ca fiind agresiv, o formă de xenofobie!

Românismul (naţionalismul) există dintotdeauna. Nicolae Georgescu încearcă să-l delimiteze: „Presa politică (mai ales de stânga) amestecă, ea însăşi, termenii şi aplică etichete false, pe care le menţine, le strigă la megafon şi caută să le impună”, iar „naţionalismul însuşi, ca doctrină, este considerat periculos, căci ar duce spre extrema dreaptă”. Prin urmare, **naţionalismul nu înseamnă extrema dreaptă, aşa cum s-a acreditat ideea**, dar un naţional-fascism sau naţional-nazism sunt într-adevăr, după cum naţional-comunismul sau comunismul reprezintă extrema stângă. În acest spirit al adevărului, remarca şi Mircea Eliade următoarele:

„Nu-l văd deloc pe Eminescu hitlerist. Nu-l văd pe Pârvan fascist. Oamenii aceştia au fost oameni vii şi, ca atare, au gândit şi au creat româneşte. Poate fără ştirea lor, dar au creat valorile noastre spirituale, au înălţat românismul la valoare universală. Orice român care vrea să participe conştient la viaţa spirituală sau socială a României trebuie să-şi asimileze valorile acestea, trebuie să-şi asimileze tradiţia Eminescu-Iorga-Pârvan. Ar fi necomplet altminterea, ar fi anorganic”. [294]

*

Naţionalismul a fost discreditat prin abuzurile care s-au făcut asupra lui şi prin îndepărtarea de el. Ultranaţionalismul de astăzi sau pseudonaţionalismul nu fac decât acelaşi lucru: să îndepărteze oamenii de naţionalism: „Cei mai mari duşmani ai naţionalism-creştinismului sunt pseudonaţionalişti. Nici masonii, nici evreii sau alţi străini nu sunt mai mari denigratori ai acestei trăiri decât cei care apar la televizor, în ziare, pe stradă şi se bat cu cărămida în piept că ei sunt cei mai buni creştini şi români (precum C. Vadim Tudor şi alţii), iar prin modul lor de viaţă, de simţire şi de exprimare atrag invariabil ridicolul asupra lor. Sunt mai mari duşmani aceştia, fiindcă, conştient sau inconştient, banalizează mesajul, îl

[294] Mircea Eliade, ***Profetism românesc. România în eternitate*** (vol. 2), Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990, p.20.

transformă în ceva mărunt lipsit de profunzime sau sacralitate. ***Atunci când pui tricolorul – care a fost sfinţit cu sânge în atâtea lupte – pe orice tomberon, ai comis o impietate. Nu ai reuşit să-l aduci în conştiinţa tinerilor, ci, din contră, l-ai adus în derizoriu şi pe el şi pe tine şi idealul pentru care militezi.*** *Atunci când te afirmi ca un mare creştin şi urli peste tot la televizor că tu eşti trimisul lui Dumnezeu pentru a salva neamul românesc, apoi aceeaşi ţară te vede cum tu dai unui manelist într-o jumătate de oră peste 30 de mii de euro, nu faci decât să-i faci pe atei să se bucure că nu sunt creştini.* ***Oamenii se uită în primul rând la cel ce poartă un mesaj, şi dacă văd că trăieşte în lumina celor afirmate, se vor uita cu toată atenţia şi asupra mesajului.*** *[...] Nu-mi plac multe din aşa-zisele valori europene şi americane, dar* ***nu ne putem apăra sau impune propriile valori decât printr-o conduită demnă şi o argumentaţie profundă****. Atâta timp cât vom continua să folosim lătratul şi scuipatul ca mijloc de propagandă naţionalistă, vom face şi mai mult rău, iar percepţia europenilor faţă de valorile ortodoxismului şi naţionalismului va fi întotdeauna din cea mai proastă, în ochii lor fiind doar o relicvă a trecutului şi, nu o cale valabilă de urmat. În numele adevăraţilor naţionalişti creştini din România, dragi fraţi maghiari, vă mulţumim pentru ajutorul dat".* [295]

*

Este cert că naţionalismul se confruntă cu o dublă criză: internă*, pe de o parte (handicapul exceselor istorice, disoluţia curentă a sentimentului naţional, desuetudinea discursivă, disensiunile între grupuri, mixajul etnic), şi* externă*, pe de altă parte (inflaţia prejudecăţilor, diabolizarea mediatică, marginalizarea, provocările globalismului, eclipsa generală a tradiţiei). Singura lui şansă, prin urmare, ar fi aceea de a se redefini din mers şi de a găsi soluţii realiste de acomodare cu actualitatea, în măsura în care acestea mai sunt posibile şi oportune. Iar înainte de a se angaja în vreo ambiţioasă campanie politică, forţele naţionaliste autentice, atâtea câte au mai rămas, ar trebui să-şi concerteze eforturile într-o inteligentă campanie de pedagogie naţională, care la noi (ca şi în alte ţări din estul Europei) implică, în plus, delimitarea fermă de pseudo-naţionalismul de sorginte comunistă (concurent pervers şi încă redutabil, care ştie să profite, de pe poziţii populiste de stânga, tocmai de destructurarea naţionalismului propriu-zis, ca şi de lipsa mai generală a unei drepte credibile şi coerente).*

Am arătat în altă parte că în istoria modernă a României se pot identifica trei tipuri de naţionalism (dintre care numai al doilea e cu adevărat organic şi legitim): **naţionalismul masonic** *(de la Tudor Vladimirescu şi paşoptişti până la fondatorii junimismului),* **naţionalismul creştin** *(cu rădăcini în Haşdeu şi Eminescu, dar consolidat abia de marea generaţie interbelică) şi* **naţionalismul comunist** *(de la protocronismul ceauşist până la discursul curent de tip România Mare).* [296]

*

Orice discuţie despre naţionalism ar trebui să se raporteze, în mod principial, la fundamentul său ontologic: ''naţia'' sau ''naţiunea'' în sens originar, ''etnia'' sau ''neamul''. [...] În general, s-a trecut dinspre extrema mai veche (şi puternic discreditată) a abordărilor de tip rasist (de la Gobineau la Chamberlain şi la ideologii direcţi ai nazismului, în frunte cu un Alfred Rosenberg) la o altă extremă (acreditată astăzi mai ales din conformism ideologic): aceea a relativizărilor psihologizante şi sociologizante, care au ajuns chiar până la contestarea realităţii obiective a entităţilor etnice, ca la E. Kedourie (în publicistica noastră recentă nu s-au stins încă ecourile tiradelor necruţătoare ale d-lui Patapievici, pe urmele lui K. R. Popper, împotriva oricărui determinism naţional, şi mai ales împotriva aşa-numitului ''esenţialism

[295] Ionuţ Băiaş, Pompele naţionaliste «Aversa», în Permanenţe, Nr.5/Mai 2005, p. 20

[296] ***«Fiecare în rândul cetei sale». Pentru o teologie a neamului***, Nichifor Crainic, Dumitru Stăniloae, Răzvan Codrescu, Radu Preda, Ed. Christiana, Bucureşti, 2003, pp.7-8.

etnic''). Pe aceeaşi linie se înscrie şi *demersul ''demitizant'' al istoricului Lucian Boia (''Naţiunea este unul dintre marile mituri ale epocii moderne''), tributar îndeosebi lucrării ''deja clasice'' a teoreticianului stângist Benedict Anderson*, Imagined communities. Reflections on the Origins and Spread of Naţionalism (*B. Anderson vede naţiunile ca pe nişte produse impure ale voinţei politice, impuse mai ales pe cale mediatică). Tendinţa este sintetizată în această afirmaţie a lui Gusztáv Molnár: ''...consider sentimentul naţional ca o marcă definitorie a personalităţii umane din epoca modernă, dar nu cunosc naţiunea ca substantiv.''*

Această ''desubstantivizare'' şi sociologizare a naţiunilor îşi are originile, oricât nu le-ar plăcea s-o recunoască adepţilor ei, în cea mai pură gândire marxistă. Consecinţa este, desigur, discreditarea naţionalismului (care rămâne astfel oarecum fără obiect, sau cu o bază mai degrabă subiectivă şi spectrală), de unde încercările de a-l substitui cu diferite abstracţiuni ideologice, ca de pildă ''patriotismul constituţional'' (J. Habermas). Mai nou s-a inventat noţiunea de ''naţionalism civic'', opusă parşiv temutului ''naţionalism etnic''. Corolarul acestor dezvoltări ideologice şi conceptuale este decretarea falimentului definitiv al aşa-numitei ''ere westfaliene'' (statală şi naţională) şi proclamarea solemnă a unei ''ere post – westfaliene'' (supra – statală şi supra – naţională), ceea ce aduce neplăcut de mult cu ideile clasice ale francmasoneriei şi cu discursul ''spiritual'' de tip new – age – ist. *[Antinaţionale şi anticreştine, vizând abolirea ordinii politice şi spirituale tradiţionale şi înlocuirea ei cu o''nouă ordine mondială (*Novus Ordo Seclorum / Saeculorum) – *cum citim pe bancnota de 1 dolar], păzită de un supra – guvern mai mult sau mai puţin ocult. Privind lucrurile din această perspectivă ''conspiraţionistă'' (*horribile dictu*), ''comunismul'' de ieri şi ''comunitarismul'' de azi par două trepte ale aceluiaşi proiect unitar de descreştinare, deznaţionalizare şi desuveranizare a statelor lumii. Noua politologie poartă o vastă campanie împotriva ''statului – naţiune'', avansând fel de fel de alternative federaliste şi făcând loc conceptului – ispititor ca un cântec de sirenă – de ''cetăţenie transnaţională''; discurs de tip* new - age – ist *care se întemeiază pe ideea trecerii de la revoluta ''Eră a Peştilor'' (identificată, în mare, cu creştinismul) la noua ''Eră a Vărsătorului'' (eclectică şi cosmicizantă). Dintre contribuţiile pe teren românesc la bibliografia problemei, merită în continuare toată atenţia cartea lui Bruno Würtz:* New Age. (Paradigma holistă sau revrăjirea Vărsătorului*, Editura de Vest, Timişoara, 1992 şi reeditată în 1994)* [297]

*

Că, în ciuda atâtor destructurări, contaminări şi relativizări, naţiunile există – *acesta e un fapt în jurul căruia nu poate să încapă discuţie. Discuţiile încep atunci când se caută a se stabili natura şi notele definitorii ale acestei realităţi: este ea o realitate secundară, de ordin istoric şi subiectiv, sau este o realitate primară, de ordin metafizic şi obiectiv? Altfel spus, sunt naţiunile (neamurile) entităţi necesare în ordinea firească a lumii (fie că o concepem ca determinism natural, fie că o concepem ca determinism divin), sau ele au un caracter aleatoriu, conjunctural? [...] Aşadar, înainte de orice altă tratare mai sofisticată (teologică, filosofică, istorică, etnologică, sociologică, psihologică, biologică etc.), evidenţa bunului simţ este cea care ne arată că naţiunea, naţionalitatea, naţionalul ţin de o realitate obiectivă, de un dat al firii (originea etnică este ceva la fel de imposibil de modificat ca şi condiţia umană; îmi pot schimba religia, mentalitatea, patria, cetăţenia, înfăţişarea, ba chiar şi sexul – dar cu nici un chip apartenenţa etnică; în mod fatal, fie că-mi place, fie că nu, voi muri drept ceea ce m-am născut; şi, după expresia biblică, ''mă voi adăuga la neamul meu''.* [298]

*

[297] Ibidem, pp.9-11.
[298] Ibidem, p.12.

Diferitele denaturări ale naţionalismului în istoria politică a secolului XX au dus treptat *la o compromitere nedreaptă a înseşi ideii naţionale, ba chiar la o abruptă echivalare a ei cu ceea ce se numeşte îndeobşte rasism, şovinism sau xenofobie.*

Faptul acesta a convenit mai tuturor taberelor politice de stânga, care s-au grăbit să-şi scoată de aici argumente aparent îndreptăţite în sprijinul promovării diferitelor internaţionalisme*, mai mult sau mai puţin democratice. Criza identitară a devenit una dintre mărcile ''omului recent'' şi principalul factor dizolvant al culturilor tradiţionale.*

Se pune însă întrebarea dacă procesul tot mai accelerat de deznaţionalizare a lumii (pavat poate, ca şi iadul, cu bune intenţii) nu reprezintă cumva o violentare a ordinii fireşti a existenţei istoric? Nu cumva se petrece, la nivelul ''naţiunilor'' şi al ''patriilor'', un proces de uniformizare *tendenţioasă, foarte asemănător cu cel încercat la nivelul indivizilor în diferitele regimuri totalitare (şi mai ales în cel comunist)? Nu este oare la fel de scandalos să pui între paranteze personalitatea istoriceşte consolidată a unor comunităţi ca şi pe aceea a unor indivizi umani? Dacă fiecărui om i se recunoaşte dreptul la personalitate proprie şi la liberă determinare, atunci de ce acest drept nu s-ar cuveni respectat şi în cazul comunităţilor umane? Cum să nu existe temeri, în faţa acestor* tendinţe nivelatoare *cu vădit substrat ideologic, că* internaţionalismul democratic *al ''noii ordini mondiale'' (sintagmă adeseori grafiată cu majuscule) nu este decât* o formă camuflată de totalitarism*, ale cărui victime nu vor mai fi atât indivizii luaţi izolat, cât comunităţile tradiţionale? Din acest punct de vedere, nu ne aflăm decât pe linia de continuitate a comunismului marxist (''Proletarul n-are patrie!''), deci a aşa-numitului* internaţionalism proletar*, ale cărui baze sunt, cum bine ştim,* ateismul *şi* materialismul*, adică atentatul de tip luciferic la ordinea firească a lumii lui Dumnezeu'' (Orice refuz sau siluire a realităţii fireşti este ''partea diavolului'', negarea luciferică a creaţiei şi a ordinii ei divine). Cea care se vede agresată, îndărătul ordinii politice, este însăşi ordinea religioasă, care în spaţiul nostru european se identifică organic cu creştinismul.* [299]

*

*De aceea, problema naţională se cuvine rediscutată (şi) din perspectiva generală a creştinismului, cu toată responsabilitatea mistică şi morală pe care omul creştin o are în faţa lui Dumnezeu, atât pentru sine, cât şi pentru aproapele. Trăitor în Biserică, creştinul are conştiinţa vie că nu se mântuieşte ''de unul singur'', ci că există cercuri concentrice de viaţă comunitară, pe care nu le poate eluda nepedepsit, căci până şi la marea judecată fiecare va da seamă ''în rândul cetei sale'' (*I Corinteni *15,23) [...] Nu absolutizăm ''lumea'', nici nu ne împătimim de ea, dar* ne pasă de rosturile ei*, căci tot ceea ce ne înconjoară este sprijin sau piedică pe calea mântuirii. [...]*

Mai întâi se cade arătat că naţionalismul genuin n-are nimic de-a face cu şovinismul sau cu vreo altă formă de izolare ori agresivitate etnică. Tot aşa cum personalismul, la nivelul individual, nu este o formă de însingurare sau de negare a celorlalţi. [...] Adevăratul naţionalism înseamnă deci păzirea şi afirmarea creatoare a fiinţei şi geniului naţional al unui neam, dar şi efort conştient de armonizare cu celelalte neamuri, în concertul universal al omenirii*. Naţionalismul acesta nu are doar baze materiale (biologice, istorice, politice), ci şi baze moral - spirituale, metafizice şi chiar mistice. De aceea, cea mai pură formă de naţionalism este naţionalismul creştin, ca unul care stă sub marele imperativ al* Iubirii*: iubire faţă de Dumnezeu, iubire faţă de propriul neam, iubire faţă de orice om ca făptură a lui Dumnezeu. Altfel spus, iubire* lucidă *(în sensul mistic al cuvântului) faţă de ordinea firească a Creaţiei, în care neamurile/naţiile, lăsate ca atare de Dumnezeu, sunt forme de existenţă metafizic legitime şi istoriceşte necesare.* [300]

*

---

[299] Ibidem, pp.175-176.
[300] Ibidem, pp.176-179.

În al doilea rând, se cuvine reamintit că fundamentul uman al naţionalismului autentic nu este poporul, ci neamul. *Actualizez aici o distincţie curentă în discursul interbelic de dreapta. Dincolo de imanenţa* poporului, *există o transcendenţă a* neamului, *conexată la Dumnezeu. Când spun ''popor'', înţeleg o ipostază actualizată a neamului, uneori fastă, alteori nefastă, în funcţie de virtuţile sau păcatele liber exercitate de fiecare trăitor curent. Iar când spun ''neam'', înţeleg comunitatea, deopotrivă istorică şi transistorică, a tuturor generaţiilor trecute, prezente şi viitoare subsumate ontologic aceluiaşi ''model'' identitar de origine divină, având o dinamică structurală complexă, a cărei evaluare definitivă este legată de misterul eschatologic, în raport tainic cu fiecare destin personal.*

Orice atitudine – politică sau de altă natură – care contravine temeiului dumnezeiesc al iubirii cuminecătoare este o formă de patologie istorică. Şovinismul (rasismul, xenofobia), tocmai pentru că se întemeiază nu atât pe iubirea de propriul neam, cât pe ura faţă de alte neamuri, nu este decât o formă de pseudo-naţionalism, ce trebuie repudiată tocmai în numele naţionalismului adevărat. A amesteca însă tendenţios lucrurile, cultivând deliberat confuzia dintre naţionalism şi şovinism, denotă o lipsă de probitate vecină cu infamia. (Continuă să circule în mod curent sintagma perversă de ''manifestări naţionalist - şovine''. E un vechi procedeu al stângii, radicalizat de comunişti: se alătură ilegitim doi termeni, pentru ca unul [nevinovat] să fie compromis prin celălalt [considerat vinovat]; aşa au apărut şi s-au încetăţenit sintagme precum ''naţional - şovin'', ''mistic - obscurantist'', ''idealist - burghez'', ''reacţionar - extremist'' ş.a.) Din păcate, propaganda antinaţională a reuşit să inoculeze adânc această confuzie în conştiinţa opiniei publice mondiale, transformând naţionalismul în ''sperietoarea''de serviciu a lumii contemporane. [301]

*

Un popor ticăloşit trebuie mustrat cu asprime, tocmai în numele neamului, de către ''drepţii'' lui. Poporul nu trebuie absolutizat şi iubit orbeşte. Dacă el periclitează, prin nedesăvârşirile clipei, existenţa veşnică a neamului, atunci adevăratul naţionalist *are obligaţia morală şi istorică de a-l certa, trezindu-l din nemernicie, cum făceau proorocii din vechiul Israel şi cum a făcut-o Mântuitorul Însuşi (''Neam [popor] păcătos''- le strigă El evreilor în mijlocul şi din sângele cărora s-a întrupat ca om). Dumnezeu Însuşi îi ceartă pe cei pe care-i iubeşte, dojana nefiind decât semn al iubirii care veghează. Adevăratul naţionalist va fi, aşadar, cel care, iubindu-şi neamul până la sacrificiul de sine, va evita să-l mistifice sau să se mistifice. A vorbi necondiţionat numai în termeni superlativi despre poporul tău, oricât de rătăcit ar fi acesta, nu e atitudine de adevărat naţionalist, ci de jalnic demagog populist. Ca şi şovinismul, populismul este o formă de denaturare a naţionalismului ; el apare de obicei ca apanaj al retoricii politicianiste, dispuse oricând, pentru interesele sale imediate, să linguşească poporul, chiar în detrimentul destinului naţional. Este tocmai ceea ce au făcut în România ultimilor ani avortonii naţional – comunişti ai vechiului regim, dar şi anumite tabere ce s-ar dori sincer naţionaliste, fără a fi meditat însă cum se cuvine asupra temeiurilor mai adânci ale doctrinei şi atitudinii lor politice.*

Adevăratul naţionalist nu caută să-şi în – cânte, *ci mai degrabă să-şi* des – cânte *poporul, spre a-l lecui de bolile sau infirmităţile curente. El va fi ''desfermecătorul'' poporului, de pe poziţiile absolute ale Tradiţiei neamului. Un astfel de ''desfermecător'' a fost, bunăoară, Eminescu (astăzi atât de puţin sau de fals cunoscut, din păcate, în această ipostază trasliterară a personalităţii lui;* Eminescianismul *poate fi înţeles şi ca formulă de rectitudine şi vrednicie românească).* [302]

---

[301] Ibidem, pp.179-180.
[302] Ibidem, pp.185-186.

*

Prin urmare, au existat în istoria României trei formule de naţionalism: naţionalismul de sorginte masonică, naţionalismul de sorginte creştină şi naţionalismul de sorginte comunistă. *Ele nu trebuie confundate una cu cealaltă, nici judecate cu aceleaşi măsuri. Viabilă sau nu (viitorul o va dovedi, pe deasupra speculaţiilor noastre), singura formulă naţionalistă pur românească, având şi autentice temeiuri moral-spirituale, este cea de a doua (intuită şi parţial fundamentată de Eminescu, apoi adâncită de marea generaţie interbelică); în numele ei mărturisesc, de altfel, multele mii de martiri (din anii'30 până în anii'60), ca şi numeroasele personalităţi culturale care n-au ezitat să şi-o asume, mai cu seamă până în pragul anilor'40.*

Stânga – fie ea comunistă sau democratică – trăieşte cu un fel de psihoză a ''culturii de dreapta''. Marea piatră de poticnire a stângii democrate actuale, atunci când vine vorba de dreapta creştină românească, nu este atât principala şi controversata ei expresie politică (Mişcarea Legionară), cât consistentele ei expresii culturale (''şcoala'' lui Nae Ionescu, gruparea ''gândiristă'' etc.) Dreptei politice i se pot găsi mai uşor punctele slabe (fie reale, fie contrafăcute propagandistic); cu operele culturale adeseori remarcabile ale atâtor personalităţi de dreapta (unele de notorietate universală) nu se poate însă ''jongla'' la fel de uşor. Multe dintre aceste personalităţi nu numai că legitimează România modernă pe planul valorilor autentice, dar se constituie de la sine şi în puncte de fascinaţie pentru destui reprezentanţi ai generaţiei tinere (lipsite, în genere, de ilustre modele contemporane). Aici este miezul problemei: dreapta culturală legitimează, fie şi indirect, dreapta politică. *De aceea, anumite cercuri intelectuale ale stângii democratice au dus şi continuă să ducă o campanie susţinută împotriva lui Eminescu, a unor ''vârfuri'' ale culturii noastre interbelice (Nichifor Crainic, Nae Ionescu, Lucian Blaga, Mircea Vulcănescu, Constantin Noica, Petre Ţuţea etc.) sau a unor mari personalităţi ale exilului postbelic (cazul Mircea Eliade, iar în ultimii ani şi cel al ''apostatului''Emil Cioran). Confundându-se îndeobşte Ortodoxia cu ortodoxismul politic sau cultural, Biserica Ortodoxă Română este şi ea culpabilizată în mod curent ca fost – dar şi actual – bastion al ''reacţionarismului'' românesc.* [303]

*

Că ar fi fost de preferat ca sentimentul naţional să nu se politizeze, ci să fie trăit fără ostentaţie în firescul existenţei, aceasta se poate spune; numai că evoluţia lucrurilor a fost alta, iar astăzi stăm în bătaia consecinţelor ei, fie că ne place, fie că nu. Oricât ar părea de paradoxal, ''naţionalismele'', în ultimă analiză, nu sunt atât creaţii ale ''naţionaliştilor'' (cum proclamă astăzi politologii de serviciu ai ''erei post-westfaliene'', care pregătesc opinia publică pentru proclamarea oficială a ''morţii naţiunilor''), cât ale acelor agenţi dizolvanţi care au târât, cu ''echerul'' şi ''compasul'', lumea lui Dumnezeu spre cel mai mare deşert spiritual al istoriei (cu alte cuvinte, naţionalismele „politizate''sunt creaţii masonice - n.a.).

Dacă privim lucrurile prin prisma dialecticii provocare – răspuns*, dreapta naţionalistă n-a făcut, în cele mai multe cazuri, decât să reacţioneze la acţiunile provocatoare ale stângii antinaţionale. Luând ca exemplu secolul XX (şi lăsând la o parte cazul extrem al hitlerismului, deşi există numeroase probe, puse în evidenţă de mulţi dintre istoricii celui de-al treilea Reich, în frunte cu britanicul David Irving, că războiul mondial a fost mai dorit de viitorii aliaţi şi de cercurile sioniste decât de Hitler însuşi, care a fost într-un fel forţat să-l declanşeze), s-ar fi născut oare în România ''reacţiunea'' legionară în absenţa ameninţării bolşevice (cu privire la care istoria a dovedit că legionarii n-au exagerat deloc), sau în Spania ''reacţiunea''franchistă'' în absenţa complotului cominternist (ce urmărea să asigure Sovietelor un cap de pod la cealaltă extremitate a Europei)?* [304]

[303] Ibidem, pp.195-196.
[304] Ibidem, pp.197-198.

*

În orice caz, naţionalismul devine mai degrabă bun sau mai degrabă rău în funcţie de cum este trăit şi pus în lucrare, adică în funcţie de calitatea umană, de rectitudinea interioară a celor care îl slujesc. Pe de altă parte, dacă naţiunile*, aşa cum am arătat, sunt realităţi deopotrivă necesare şi legitime în ordinea firească a lumii,* naţionalismele *– de data aceasta nu ca sentimente de apartenenţă, ci ca arme ideologice – sunt legitime fără să fie şi necesare. Sau, mai bine zis, ele nu au fost necesare ca atare atâta vreme cât n-a existat o agresiune politică împotriva organicităţii vieţii etno-comunitare. Din momentul în care această agresiune (comunistă sau globalizantă actuală - n.a.), a apărut şi s-a extins, prin ideologiile dizolvante ale modernităţii, naţionalismele pot reprezenta – şi au ajuns să reprezinte – necesităţile vitale la nivel colectiv.*

Dincolo de toate incriminările mapamondului, ştim bine cât de mult datorează Spania, Portugalia sau Chile regimurilor naţionaliste autoritare ale lui Franco, Salazar şi Pinochet, care şi-au salvat efectiv ţările de la dezastru (faliment economic, anarhie şi comunizare) şi au lăsat în urmă o prosperitate pe care regimurile socialiste succesive au reuşit s-o risipească iresponsabil în doar câţiva ani! [305]

*

Ce e naţionalismul ? *Să-i dăm deocamdată o definiţie foarte generală, dar şi deplin cuprinzătoare. El este conştiinţa că aparţii cutărui grup etnic, iubirea respectivului grup şi activarea acestei iubiri în slujba binelui lui. [...] E drept că uneori se ivesc împrejurări când, cu toată voinţa de a nu-ţi interpreta naţionalismul ca pornire împotriva neamurilor străine, ajungi împreună cu neamul tău în conflicte cu alte neamuri, şi chiar la război. Dar atâta timp cât eşti în funcţia de legitimă apărare a neamului tău împotriva unor neamuri acaparatoare, nu se poate spune că păcătuieşti. [...] Să fie un păcat să salvezi pe alţi oameni, când aceia sunt de un neam cu tine? [...]*

Ne mântuim *muncind la plug, în fabrică, la masa de scris, îngrijind de copii, slujind neamului şi statului, silindu-ne să ne cultivăm mintea şi să ne întreţinem viaţa. Însă toate acestea făcându-le cu credinţă. [...] Există, prin urmare, naţionalism şi naţionalism. Există un naţionalism care poate fi o grea cădere în păcat - şi de multe ori aşa este -, dar antinaţionalismul e prin sine, o fugă nu numai de forma creştină a vieţuirii, ci şi de conţinutul ei firesc, o şi mai grea cădere în păcat. [...] Naţionalismul, în sine luat, nici nu mântuie, nici nu pierde. Dar în practică, orice naţionalism sau mântuie, sau pierde, după cum este sau nu este străbătut de credinţa creştină.* [306]

*

Cultul strămoşilor e cultul sufletului şi mult mai puţin al formelor. Iubim în ei ceea ce le supravieţuieşte şi se adaugă vieţii noastre, sporind-o în ceea ce numim conştiinţă naţională, care e simbioza trecutului cu prezentul. [...]

Principiul Ortodoxiei e spiritual şi deci apolitic. Nu antipolitic, ci apolitic. Pentru Ortodoxie, rasa şi naţionalitatea sunt date ale existenţei naturale pe care libertatea principiului spiritual nu le stânjeneşte. În Răsărit, de la începutul erei creştine, naţionalitate şi credinţă apar în conlucrare armonioasă (de pildă, poporul român s-a născut creştin - n.a.), în fuziune organică, asemenea sufletului şi trupului în aceeaşi fiinţă. [...]

Dacă evreii Talmudului stau deoparte de celelalte neamuri, aceasta nu se întâmplă fiindcă ar fi „popor ales'', ci fiindcă, liberi pe voinţa lor, s-au organizat în negaţie rasială a lui Iisus Hristos. În aceeaşi libertate le e dată posibilitatea de a se converti.

---

305 Ibidem, p.197.
306 Dumitru Stăniloae, în op. cit., pp.151-168.

Dar această situaţie a evreilor pune logica rasiştilor germani într-o încurcătură uluitoare. Antisemiţi dogmatici, ei resping creştinismul ca pe un mit iudaic. În acelaşi timp, evreii îl resping fiindcă nu e un mit iudaic! De fapt, rasiştii care voiesc să fabrice o religie a germanismului (ca alternativă la creştinismul mereu contestat de ei - n.a.), anticreştină, se găsesc exact pe aceeaşi poziţie cu evreii! Logica noastră omenească, atunci când nu se fondează în adevărul revelat, devine haos şi nebunie. [307]

*

Ce e naţionalismul *în lumina concepţiei lui Paulescu? (renumitul savant român, descoperitorul insulinei - n.a.) Naţionalismul e un instinct natural. Şi anume, instinctul social de mare amploare al iubirii de naţiune. [...] Naţionalismul e ,,iubirea naţională care leagă între dânşii pe membrii unei naţii.'' [...] Baza naţionalismului este familia, iar suprema lui formă naturală este neamul. Naţionalismul e, aşadar, un instinct natural de iubire, înrădăcinat în fiinţa omenească. [...]*

Bestialitatea nu constă din forţa instinctivă în desfăşurare, ci din abaterea pătimaşă de la funcţia normală a instinctelor. Bestial nu e naţionalismul încadrat în iubirea socială a neamului său; bestial devine cel care, rupt din această comunitate de iubire, alunecă în aventura revoluţiilor sângeroase împotriva familiei şi a neamului. [...] Adversarii naţionalismului sunt tocmai patimile sociale născute din devierea instinctelor naturale de societate. [...]

Patima de proprietate el o vede reprezentată în cele trei sisteme politice, care au anarhizat lumea modernă: liberalismul, socialismul şi bolşevismul. Liberalismul, prin capitalismul individualist şi cămătar, a întrecut măsura instinctului normal de proprietate, acumulând, pe seama câtorva, bogăţii în absurd. Socialismul şi comunismul, urmărind distrugerea sentimentului de proprietate individuală, nu tind în realitate decât la exproprierea popoarelor creştine şi la împroprietărirea lui Israel pe tot pământul. [...] Patima de dominaţie, al cărei izvor e orgoliul luciferic, Paulescu o vede întrupată în duel, în lux, în modă, în abuzul de putere, în tiranie, în demagogie, dar mai cu seamă în tendinţa de dominaţie universală specifică iudaismului (evreilor tamudişti - n.a.) Francmasoneria şi organizaţia cahalului – sunt formele acestei patimi funeste. [308]

*

Ce e creştinismul în doctrina lui Paulescu? *Creştinismul e remediul dumnezeiesc al tuturor patimilor. Instinctele sunt legi divine ale naturii create. Doar omul, care e spirit liber, are facultatea de a le călca şi de a degenera în patimi. Răul din lume, şi îndeosebi răul social, stă în voinţa noastră. Remediul lui e o întoarcere la educaţia voinţei. [...]*

Această răstălmăcire diabolică a Vechiului Testament a dat religia talmudică de azi. [...] Talmudul e negaţia totală a creştinismului din partea unui neam care s-a decretat singur mai presus de toate neamurile şi care nu admite mântuire dumnezeiască pentru nici unul dintre ele. Tot ce e creştin e ,,spurcat'' şi evreul talmudic e liber să procedeze împotriva lui ca Irod, ca Anna şi Caiafa. Această ură obscură e infiltrată de rabini în copii, care trebuie să scuipe când văd crucea şi să întoarcă în altă parte capul când trec pe lângă o biserică. [...]

Exclusivismul acesta al unei iluzii mesianice, sechestrate pe seama lui Israel, se vădeşte, pe de o parte, în prigoana fără îndurare a evreilor care se botează, iar pe de alta, în lipsa de prozelitism a religiei talmudice: nici o bucurie ca cineva din altă rasă să participe la Mesia cel rezervat iudeilor. Spiritul talmudic îi vrea pe creştini dominaţi ca atei*, iar nu ca mărturisitori ai*

---

[307] Nichifor Crainic, în op.cit., pp.31-66.
[308] Ibidem, pp.72-74.

credinţei evreieşti. Talmudul e izvorul de unde porneşte în lume acţiunea masonică de discreditare a creştinismului şi acţiunea marxistă de ateizare violentă a popoarelor. [309]

*

Nu putem, sub nici un cuvânt, să fim indiferenţi în ce priveşte rânduiala lumii din jurul nostru, nici să rămânem fără reacţie la provocările ei insidioase. Căci după cum lumea este orânduită, religia însăşi se vede înlesnită sau îngrădită în lucrarea ei. Iar dacă ordinea seculară se împotriveşte făţiş (ateismul) sau numai în subsidiar (laicismul) ordinii dumnezeieşti, îndrumând societatea în direcţia rupturii de Tradiţie şi de Biserică, îndepărtând-o tot mai mult de Dumnezeu şi de exigenţele mântuirii, atunci conştiinţa creştină trebuie să se implice misionar şi chiar jertfelnic ''în mersul istoriei'', străduindu-se să oprească disoluţia moral-spirituală, atât la nivel individual, cât şi la nivel comunitar. Pentru creştin, politica nu e scop în sine, iar miza ei nu stă în bunăstarea lumească; ea e doar cadrul trecător al unor aspiraţii mai înalte, pe care n-are voie să le compromită sau să le zădărnicească, dizolvându-le în efemeritatea scopurilor imediate. [...]

Apariţia sub Stalin a struţo-cămilei numite îndeobşte ''naţional-comunism'' (orientare preluată şi la noi, sub Ceauşescu, prelungită chiar şi după 1989) a alimentat şi a sporit confuzia. [...] Mai mult sau mai puţin agonic, acest naţionalism gregar al avortonilor comunismului reprezintă astăzi cel mai perfid handicap pentru renaşterea unei drepte adevărate în ţările fostului lagăr comunist. La sporirea confuziei au contribuit, probabil nu întâmplător, şi anumite forme de dreaptă caricaturală ivite mai târziu în sânul democraţiilor occidentale (cazul Chirac, în Franţa; cazul Berlusconi, în Italia; cazul Aznar, în Spania etc.) Adeseori, prin eludarea originilor de stânga (''roşii'') ale liberalismului şi prin supralicitarea criteriului economic (moştenire astăzi generalizată a mentalităţii marxiste), anumite grupări liberale, pragmatice şi individualiste în sens capitalist, ajung să fie calificate (şi chiar să se declare ele însele)''de dreapta'', în opoziţie cu tendinţele protecţionist-populiste ale social-democraţiei (ca să nu mai vorbim de cele radical colectiviste ale comunismului de toate nuanţele). În realitate, avem de-a face, în astfel de cazuri, mai degrabă cu un fel de ''dreaptă a stângii'' decât cu o dreaptă propriu-zisă (astăzi aproape inexistentă în viaţa politică de prim-plan a lumii euro-americane). [310]

*

De altfel, dreapta autentică, de tip tradiţional, este în mod egal dezavuată de toate aceste cercuri politicianiste, fie că ele se definesc de extremă stângă, de stânga, de centru-stânga sau de centru-dreapta. Prin mass-media*, dar şi prin puternica ideologizare a sistemului educaţional, s-a impus pretutindeni* o imagine diabolizată a dreptei*, redusă abuziv la* extrema dreaptă *(de unde cunoscutele etichete stigmatizante, aplicate adesea destul de abrupt: ''nazism'', ''fascism'', la noi – ''legionarism'' etc.)*

În genere, pe când stânga este judecată cât se poate de nuanţat (găsindu-se scuze chiar pentru crimele şi ororile fără precedent ale comunismului!), dreapta este judecată aproape exclusiv prin excesele ei (discutabile şi acestea, mai ales când au fost provocate sau le-au fost înscenate de adversari - n.a.) şi considerată, în consecinţă, un fel de ''sumă a tuturor răutăţilor''. [...] Dacă privim lucrurile prin prisma dialecticii provocare-răspuns*, dreapta n-a făcut, în cele mai multe cazuri, decât să re-acţioneze la acţiunile provocatoare ale stângii (în acest sens precis, nu-i greşit şi nici infamant să definim dreapta ca fiind ''reacţionară''). [...]*

---

309 Ibidem, pp.75-81.

310 Răzvan Codrescu, ***Cartea îndreptărilor. O perspectivă creştină asupra politicului***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2004, pp. 12-42.

Chiar dacă supuse, mai mult sau mai puţin deliberat, atâtor confuzii şi relativizări, noţiunile politice de ''dreapta'' şi ''stânga'' rămân necesare şi perfect operante, cu condiţia de a fi corect redefinite *(cum se întâmplă, periodic, cu multe noţiuni politice, filosofice sau culturale, mai ales într-o cultură de uzură mediatică, precum cea contemporană).* [311]

*

Astfel, dreapta este principial spiritualistă, raportând ordinea imanentă la o ordine transcendentă; ea nu dispreţuieşte valorile materiale, dar nici nu le absolutizează, recunoscând primatul valorilor spirituale şi, în consecinţă, primatul culturii asupra civilizaţiei. ***Stânga, dimpotrivă, este principial materialistă, în mod adeseori nedisimulat şi chiar ostentativ, ignorând sau chiar dispreţuind spiritualitatea, promovând o cultură laică şi chiar atee, în subsidiarul unei civilizaţii utilitariste (pragmatice - n.a.).*** *Omul de stânga, pretins ''emancipat'' şi ''liber-cugetător'', există concurenţial faţă de Dumnezeu, idolatrizând umanul, de unde suspiciunea, dacă nu repulsia lui faţă de manifestările ''mistico-religioase'', identificate abrupt cu ''obscurantismul'' şi ''tolerate'' pe alocuri numai din considerente democratice sau populiste. Omul de dreapta, fără a fi neapărat religios în toată puterea cuvântului, are măcar o minimă deschidere metafizică, păstrează respectul faţă de Dumnezeu şi de ordinea religioasă, înţelege măcar funcţia socială şi etică a religiei (chiar şi când face greşeala de a o subsuma sferei generale a culturii). [...] Asemenea ''cavalerului'' de odinioară, omul de dreapta acceptă să se conformeze unui ''cod al onoarei'', pe care se poate întâmpla să-l calce conjunctural, dar nu să-l conteste principial. Omul de stânga, vulgar machiavelic, când nu-i de-a dreptul imoral, cultivă mai degrabă cu o poziţie amorală, convins că morala nu are de-a face cu politica şi că interesul este mai presus de onoare (sub scuza formală a ''pragmatismului'', împins nu o dată până la cinism). [...] E adevărat că politica obligă uneori la compromis, dar în timp ce stânga e adepta maximului de compromis, dreapta se străduieşte în direcţia minimului de compromis. [...] Dreapta e tradiţionalistă sau conservatoare, în vreme ce stânga se vrea progresistă şi revoluţionară. Tradiţionalismul dreptei nu înseamnă, desigur, conservarea unor realităţi ''primitive'', nici vreo formă de regresivism romantic ori de protocronism delirant; altfel spus, el nu înseamnă nici nostalgie, nici stagnare, ci o dinamică vie şi constructivă pe linia unei tradiţii istorice şi spirituale corect evaluate. Dreapta refuză scenariul unei societăţi amnezice.* [312]

*

Omul de dreapta refuză ''să-şi spele creierii'', să absolutizeze ''momentul istoric'' şi să adopte calea exclusivă a profitului politicianist: el se simte verigă într-un lanţ al generaţiilor, cu răspundere morală atât pentru trecut cât şi pentru viitor. *Omul de stânga, dimpotrivă, pare să creadă – vorba lui Eminescu – că ''ţara este jucăria şi proprietatea exclusivă a generaţiei actuale''. [...] Izvorâtă întotdeauna dintr-o tradiţie naţională şi erijându-se în apărătoarea ei, dreapta s-a definit, încă de la origini, dar cu deosebire în a doua jumătate a secolului al XIX-lea (''secolul naţionalităţilor'') şi prima jumătate a secolului XX (epoca marilor autoritarisme etnocentriste, înghesuite uneori abuziv sub eticheta de ''fascism''), ca o direcţie politică naţionalistă, opusă programatic (nu doar politic şi cultural) stângii internaţionaliste sau cosmopolite. Naţionalismul dreptei autentice (D.Gusti îl numea, prudent, ''patriotism naţional'') nu reprezintă altceva decât o formă firească de păstrare şi afirmare creatoare a fiinţei şi ''geniului'' naţional (recunoscându-se, în acest înţeles, dreptul la naţionalism* tuturor *neamurilor pământului); orice naţionalism rămâne legitim atâta vreme cât nu devine exclusivist*

[311] Ibidem, pp.42-44.
[312] Ibidem, pp.45-48.

şi narcisist. *Naţionalismul adevărat (cu o contribuţie atât de însemnată şi în câteva momente-cheie ale istorie moderne româneşti: paradoxalul paşoptism, marea unire, rezistenţa anticomunistă) n-are nimic de-a face cu ceea ce se numeşte în mod curent ''rasism'', ''şovinism'', ''xenofobie'', ''provincialism'', ''tribalism'' sau altele asemenea. Astfel de devieri nefireşti ale firescului naţional nu ţin, politiceşte vorbind, nici de dreapta, nici de stânga, ci doar de alunecările extremiste ale acestora. [...]*

''Un remediu radical ar fi numai o mână de fier *(care poate a inspirat formaţiunea politică legionară Garda de Fier, din anii'30 - n.a.), dreaptă şi conştientă de ţelurile ei bine hotărâte, care să inspire* tuturor *partidelor convingerea că statul român moştenit de la zeci de generaţii, care-au luptat şi suferit pentru existenţa lui, formează moştenirea altor zeci de generaţii viitoare şi nu e jucăria şi proprietatea exclusivă a generaţiei actuale.'' (M. Eminescu) (îndemn admirabil ilustrat în drama ,,Apus de soare'', când Ştefan cel Mare rosteşte răspicat: ,,Moldova nu este a voastră, ci a urmaşilor voştri şi urmaşilor umaşilor voştri…'' - n.a.)* [313]

*

Naţionalismul, în fond, atunci când se ridică de la starea de afect la starea de conştiinţă (devenind idee *fără a înceta să fie* sentiment*), nu-i nimic altceva decât* *limpezirea şi stimularea* personalităţii *creatoare, a* încrederii *în propriile puteri şi a* conştiinţei de sine *a fiecărui neam. [...] Umanitatea abstractă este o marotă fictiv-idealistă a demagogiei cosmopolite; în realitate, umanul nu există nicăieri în afara unei determinări naţionale. Stânga, în genere, refuză să ţină seama de toate aceste aspecte, lucrând sistematic, de două veacuri încoace, la dizolvarea conştiinţei naţionale, în numele unui uniformism interesat şi manipulatoriu (numit ieri ''cosmopolitism'' sau ''internaţionalism'', iar azi ''globalizare'' sau ''mondializare''. [...]*

Dreapta este realistă întrucât îşi propune, în general, să respecte ordinea firească a lumii lui Dumnezeu (''datul'' Firii), iar nu s-o re-formeze după măsuri şi cu mijloace omeneşti. [...] Stânga este idealistă prin excesul ei teoretizant, prin transformarea abuzivă a unei idei, a unui model mintal, în grilă a realităţii. Omul de dreapta trăieşte în lumea lui este, *recunoscându-L pe Dumnezeu ca garant absolut al Realităţii şi al Adevărului, în vreme ce omul de stânga trăieşte în lumea lui* trebuie să fie, *confundând realul cu empiricul şi adevărul cu arbitrariul raţiunii omeneşti. [...] Rămânând în cercul vicios al stângii, noi riscăm să ducem la capăt linia sinuciderii naţionale (chiar dacă dictatura civilizată a ''comunitarismului albastru'', de tip european, pe care suntem gata s-o primim necondiţionat, e mult mai digerabilă în imediat decât dictatura sălbatică a ''comunismului roşu'', de tip asiatic).*

În virtutea realismului *ei, dreapta apără ordinea ierarhică, în vreme ce stânga, în virtutea* idealismului *ei, este zgomotos egalitaristă. Creaţia lui Dumnezeu este structurată ierarhic pe toate nivelurile, de la lumea îngerilor până la regnul mineral. Inegalitatea naturală a oamenilor nu-i o chestiune de speculaţie filosofică, ci una de observaţie curentă. Democraţia nu poate face din neghiob geniu, dar îl sacrifică pe geniu neghiobului, înlocuind, în viaţa socială, criteriul calitativ cu cel cantitativ (''Proşti, dar mulţi!''), în numele unui ''umanitarism'' acefal. Stânga democratică tinde spre o uniformizare socială la nivelul de jos; în realitate, neputând anula ''vârfurile'' politice sau plutocratice, se mulţumeşte să le anuleze pe cele morale sau intelectuale, lăsând deschisă calea imposturii socio-profesionale şi a lichelismului ''orientat''. Confuzia valorilor şi a competenţelor este o afacere ''sinistră'' (în dublul sens etimologic al cuvântului), cu consecinţe destructurante pe toate planurile vieţii publice. Chiar cel care ''ajunge sus'' într-o astfel de lume poartă aproape fără excepţie marca mediocrităţii; sfertodoctul şmecher devine lider conjunctural al unei societăţi decapitate, făcând cel mult figura ''chiorului în ţara orbilor''.* [314]

---

[313] Ibidem, pp.49.
[314] Ibidem, pp.55-58.

*

Se înţelege că dreapta nu poate fi altfel decât elitistă, nu din lipsă de consideraţie faţă de popor, ci tocmai din răspundere faţă de acesta. Unui popor îi va merge cu atât mai bine cu cât va fi condus/călăuzit de oameni luminaţi, morali şi competenţi, stimulaţi şi respectaţi ca atare. O elită naţională este un dar pe care Dumnezeu îl face unui popor, iar poporul se înnobilează şi respiră prin ea ca Biserica prin sfinţi. [...] ''Elită'' şi ''popor'' îşi sunt reciproc necesare, asemenea capului şi membrelor într-un trup viu. Fără popor, elita nu are ''obiect''; fără elită, poporul nu are ''subiect''. Stânga, dimpotrivă, este ostentativ populistă, dar discursul ei demagogic şi lozincard trădează mai degrabă iresponsabilitatea civică decât consideraţia faţă de demos. *Pentru stânga, poporul se preface în massă electorală sau în massă de manevră. [...]*

Din păcate, stânga (şi mai ales comunismul marxist) a încetăţenit în societăţile moderne divorţul orgolios dintre elite şi popor: pe de o parte fronda sau chiar ura ''masselor populare'' faţă de ''domni'' (''Noi muncim, nu gândim!''), iar pe de altă parte înstrăinarea şi dispreţul acestora faţă de ''turmă''. [...] Un ultim aspect pe care aş ţine să-l semnalez aici, strâns legat de cele anterioare, este faptul – atins deja în treacăt – că dreapta aduce o viziune personalistă, în contraponderea viziunii instigator individualiste a stângii (mentalitatea stângistă, mai mult decât teoriile filosofice sau curentele literar-artistice, a încetăţenit în lumea modernă postiluministă individualismul cel mai deşănţat, împins adeseori până la manifestări anarhice). [...] Individualismul *reflectă o umanitate statică şi elementară, paralizată sufleteşte şi non-participativă, înregimentabilă numai cantitativ, din mimetism sau din simplă instinctualitate gregară. Omul politic de dreapta preferă să aibă de-a face cu persoane, cel de stânga – cu indivizi (pioni acefali şi interşanjabili). Primul construieşte omul, celălalt îl manipulează. Primul se vrea înţeles, celălalt doar urmat. [...] În orice caz, individualismul – pe care stânga îl cultivă fără scrupule (ca şi actualele forţe aflate în umbra globalizării - n.a.) – are consecinţe profund negative, atât la nivel individual (egoism cinic, alienare, indiferentism, perversiune etc.), cât şi la nivel social (societăţi democratice ''atomizate'' sau societăţi nedemocratice de tip colectivist), ducând, în genere, la disoluţia umanului şi la agonia naţiunilor.* [315]

*

Principial, toate *naţiunile au dreptul să-şi apere şi să-şi afirme fiinţa identitară (iar poporul evreu, dincolo de câteva excese reprobabile, oferă, în această privinţă a conservării şi mândriei de sine, probabil cea mai pilduitoare lecţie din istorie). Înţeles astfel, naţionalismul, mai ales dintr-o asumată perspectivă creştină, e nu doar* un drept *, dar şi* o datorie*; el rămâne perfect legitim atâta vreme cât nu devine narcisist, agresiv şi exclusivist. Umanitatea nu este o masă amorfă, ci o simfonie de specificităţi (ca instrumentele muzicale dintr-o orchestră - n.a.); universalul creşte organic din naţional, iar naţionalul autentic poartă în sine vocaţia universalului. [...] Dreapta, principial spiritualistă şi tradiţionalistă, crede şi mărturiseşte că omul trebuie să respecte* ordinea divină a lumii*, căutând conformitatea, iar nu concurenţialitatea cu Dumnezeu. [...]*

Un nou naţionalism, dacă se vrea unul lucid şi onest, nu mai poate adopta nici o poziţie izolaţionistă (în sensul excusivist al lui ''prin noi înşine'' – gen de autarhism utopic şi decerebrat), nici o complicitate necondiţionată cu Golemul devorator al imperialismului anglo-american (alergic la tot ce ţine de tradiţia Europei creştine), nici o orientare spre Răsăritul asiato-moscovit (oricât ne-ar îmbia afinităţile confesionale). Singurul lui drum plauzibil rămâne acela spre o (încă) posibilă ''Europă a naţiunilor'', democratică şi ecumenică, echidistantă atât faţă de americanismul plutocratic, cât şi faţă de panslavismul neo/criptocomunist. [...]

Eminescianismul *poate fi înţeles şi ca* formulă de rectitudine şi vrednicie românească*. Am scris cândva despre ''*crucialul *Eminescu''. Crucea este cuminicare a orizontalei cu verticala. În*

[315] Ibidem, pp.67-123.

cazul lui Eminescu, am putea spune că se întretaie, în chip harismatic, verticala transfiguratoare a universalităţii cu orizontala creatoare a românităţii. Prin Eminescu, ''omul deplin al culturii româneşti'', românitatea îmbrăţişează lumea şi se înalţă o dată cu ea spre taina Împărăţiei în care toate *sunt* una. *[...] Prin urmare,* ***adevăratul naţionalism, întemeindu-se pe realitatea eternă a* neamului*, călăuzit de iubire, dar şi de luciditate, nu se poate confunda nici cu populismul, nici cu şovinismul.*** [316]

*

Dacă eu, ca român onest, îmi apăr personalităţile sau valorile naţionale consacrate, deconspirând cu firească indignare diferitele mistificări sau ireverenţiozităţi evreieşti pe seama acestora (cum a fost, la noi, campania anti-Eminescu iniţiată la începutul anilor'80 de rabinul-şef Rosen Moses…sau campania anti-Eliade…ca să nu mai vorbim de campania generală dusă în ultimii ani/Z. Ornea, L. Volovici, Vl. Tismăneanu etc, împotriva valorilor româneşti tradiţionale), de ce oare trebuie să devin automat ''fascist'', ''fundamentalist'' sau ''anti-semit''? Eu n-o fac decât strict în calitatea mea responsabilă de român *sau de* creştin. *[...]*

Există puţine cuvinte atât de lipsite de temei. Căci ''a fi antisemit'' vrea să zică literal, ''a fi împotriva a tot ceea ce este semit'' (aşa cum, când se spune ''antireligios'' sau ''anticomunist'', se înţelege de la sine o împotrivire generică faţă de tot ce înseamnă sau a însemnat cândva ''religie'' ori ''comunism''). Când spunem ''antisemit'', dacă ar fi să luăm cuvântul în serios, ar trebui să înţelegem o aceeaşi împotrivire generică, necondiţionată valoric, temporal sau spaţial. (Că termenul e ''greşit din punct de vedere ştiinţific'' se precizează şi în sursele evreieşti, cf. de pildă, Dicţionar enciclopedic de iudaism…, *dar cu toate acestea se uzează de el în mod deşănţat, fără ca nimeni să-i analizeze contradicţiile până la capăt.) [...] Dar chiar raportându-ne strict la contemporaneitate, termenul ca atare duce numai la absurdităţi. Va să zică, cine îndrăzneşte să se opună anumitor manevre evreieşti, este calificat îndată drept ''antisemit''. Dar un Yasser Arafat sau un Saddam Hussein, care numai asta fac, ce sunt ei? Semiţi sau antisemiţi? Iar dacă arabii sunt semiţi şi Israelul îi urăşte de moarte, atunci nu cumva Israelul este el însuşi…antisemit? Din ambele situaţii, s-ar putea trage concluzia că* semiţii *sunt cei mai straşnici* antisemiţi*!!! (n-ar fi ilogic dacă am da credit atunci teoriei lui B. H. Freedman, amintită deja, că evreii nici măcar nu sunt semiţi şi nu au rădăcini semite…- n.a.)*

Putem spune, cu mâna pe inimă, că-n România nu există antisemiţi. [...] Evreii nu greşesc când îşi apără fiinţa şi îşi afirmă specificitatea. Greşesc însă atunci când vor (unii dintre ei, bineînţeles - n.a.) să interzică altora să facă acelaşi lucru. [...] Rămânând însă pe calea orgoliilor pătimaşe, acţiunile *nesăbuite ale unora vor atrage în permanenţă* re-acţiunile *altora, iar lumea se va preface într-un haos incontrolabil, în care nu se va mai şti care sunt ''victimele'' şi care sunt ''călăii''…*[317]

*

Nici un istoric serios nu mai poate contesta astăzi rolul masoneriei în geneza Statelor Unite ale Americii sau în Revoluţia franceză, în revoluţionarismul ''paşoptist'' european (care a impulsionat crearea statelor moderne şi destrămarea imperiilor - n.a.) sau în culisele Revoluţiei bolşevice. *Nici un om cu mintea întreagă nu poate eluda faptul că ''noua ordine mondială'' are puternice resorturi plutocratice ignorate de aşa-zisa ''opinie publică'', sau că România este, în mare măsură, manipulată dinăuntru de un cripto-comunism/neo-securism de tip mafiot (ce nu-i lipsit, desigur, şi de anumite conexiuni externe).* ***Amestecul evreilor* – unor *evrei – în anumite evenimente majore ale istoriei moderne şi contemporane, documentat şi chiar mărturisit* post factum*, constituie o realitate complexă, dar incontestabilă, care se cere corect interpretată, iar nu negată aprioric sau visceral. Conspiraţionism politic şi economic a***

[316] Ibidem, pp.130-134.
[317] Ibidem, pp.136-139.

existat, există şi va exista cât lumea, chiar dacă el nu are întotdeauna proporţiile, determinările şi sistematicitatea pe care i le conferă deconspiratorii lui cei mai panicoşi. *[...]*

Ba chiar se poate spune că esenţa (şi gravitatea) problemei este alta: evreieşti sau neevreieşti, autentice sau contrafăcute, prevederile acestor texte stranii, cinice şi neliniştitoare (controversatele Protocoale ale Înţelepţilor Sionului*), ce au alimentat masiv febra conspiraţionistă de-a lungul întregului secol XX, s-au împlinit (sau sunt pe cale să se concretizeze) într-o proporţie îngrijorător de mare, atât în comunismul estic de ieri, cât şi în comunitarismul vestic de azi. Întreaga evoluţie a istoriei politice a lumii, vreme de un secol, le-a confirmat în spiritul şi adeseori chiar în litera lor! Foarte bine, nu atât evreii (atât de des puşi, pe nedrept, în postura de ţapi ispăşitori, pe baza unor vechi prejudecăţi) au elaborat acest* plan *sau* profeţie*, dar iată că planul sau profeţia* s-au adeverit *şi* continuă să se adeverească *sub ochii noştri, aşa că îngrijorarea nu-i tocmai gratuită, nici neapărat ''antisemită''. E o provocare de proporţii, care ridică întrebarea legitimă: ''Poate că nu evreii, dar atunci* cine*?'' Ce minte diabolică sau ce forţă operativă a stat în spatele acestei afaceri de proporţii globaliste, prin atâtea fapte şi tendinţe – trecute sau prezente – se explică parcă de la sine, într-o incredibilă convergenţă?!* [318]

*

Apartenenţa masonică a romanticilor noştri paşoptişti trebuie însă corect înţeleasă. E greu de stabilit dacă ei aveau conştiinţa unei manipulări; cert este că interesele masonice coincideau atunci cu aspiraţiile etnice ale momentului, astfel că paşoptiştii par a fi fost naţionalişti sinceri şi masoni prin conjunctură. ***Naţionalismului românesc i-au trebuit câteva decenii ca să se emancipeze de faza lui masonică.*** *Generaţia lui B. P. Haşdeu (denumită îndeobşte ''post-paşoptistă'', deşi delimitările nu pot fi decât relative) intuise deja necesitatea acestei emancipări (ideile naţionaliste ale tânărului Haşdeu le anticipează, în multe privinţe, pe cele eminesciene).* ***Adevărata trecere de la naţionalismul de obedienţă masonică la naţionalismul organic românesc s-a făcut mai ales prin Eminescu*** *(care a căutat să afle cât mai multe despre Alianţa Izraelită, pe care o menţionează destul de des în articolele sale - n.a.). Dar Eminescu n-a fost nici înţeles şi nici urmat imediat (de majoritatea intelectualilor - n.a.); ''Junimea'' era aproape în totalitate o societate masonică, Maiorescu însuşi era un amestec ciudat de conservatorism şi cosmopolitism (mason în tinereţe, după propria-i declaraţie - n.a.), iar un A. C. Cuza (n. 1857), viitorul antimason şi antisemit radical, trecut şi el pe la ''Junimea'', cochetase cu masoneria în prima lui tinereţe (fiind asemănător cu actualul lider al PRM, din multe puncte de vedere… - n.a.)*

Naţionalismul eminescian se va consolida şi se va extinde o dată cu generaţia lui Iorga, cel ce a vorbit pentru întâia oară de ''Cruciada românismului''. Mai târziu, Iorga va intra în conflict cu noua generaţie naţionalistă (aşa cum intrase şi A. C. Cuza). Deşi salutase, la începutul lui 1937, pilda de eroism jertfelnic a lui Moţa şi Marin (art. ''Doi băieţi viteji: Moţa şi Marin'', în Neamul românesc *din 19 ianuarie 1937), în 1938 va avea un rol important în acţiunea de ''decapitare'' a Mişcării Legionare (începută cu arestarea, parodia de proces şi asasinarea în stare de detenţie a lui Corneliu Codreanu); în 1939 va lovi cu piciorul în cadavrele legionare expuse '' pe caldarâmul Cotrocenilor după omorârea lui Armand Călinescu'' – fapte ce au condus, pe fondul tensionat al epocii, la oribilul şi inutilul asasinat comis în 1940 de un grup legionar rebel. (condus din fostul URSS, de către KGB - n.a.)*

Cu toate aceste antecedente, abia epoca interbelică va fi însă aceea care va da naţionalismului românesc o autentică bază spirituală, săvârşind nunta dintre naţionalismul eminescian şi creştinismul ortodox, fie prin ''ortodoxismul'' gândirist (tutelat de Nichifor Crainic), fie prin Mişcarea Legionară (aşa cum o gândise iniţial întemeietorul ei, Corneliu Z.

---

[318] Ibidem, pp.148-150.

Codreanu), fie prin ''şcoala'' lui Nae Ionescu (Vasile Băncilă, Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade, Constantin Noica, G. Racoveanu etc.), fie prin sinteza strict teologică a lui D. Stăniloae (însă, cu toţii, legionari sau cu simpatii legionare - n.a.) [319]

*

Aşa cum odinioară naţionalismul românesc a trebuit să se scuture de balastul **masonic** *(imoral şi anticreştin - n.a), tot aşa el trebuie să se scuture astăzi de balastul* **comunist**. *[...] În orice caz,* ***naţionalismul devine mai degrabă bun sau mai degrabă rău în funcţie de*** **cum este *trăit şi pus în aplicare, adică în funcţie de calitatea umană, de rectitudinea interioară a celor care îl slujesc***. *[...] Că ar fi fost de preferat ca sentimentul naţional să nu se politizeze (şi să nu fie deci manipulat - n.a.), ci să fie trăit fără ostentaţie în firescul existenţei, aceasta se poate spune; numai că evoluţia lucrurilor a fort alta, iar astăzi stăm în bătaia consecinţelor ei [...] Când însă Dumnezeu e alungat din cetate, totul se surpă sau se perverteşte, mai devreme sau mai târziu. [...] Unii zic că religia este exclusiv ceva din cer, iar naţiunea exclusiv ceva de pe pământ, aşa că între ele n-ar exista punct de întâlnire.* ***Dreapta credinţă vede însă relitatea în mod*** **teandric*: asta înseamnă că cerul şi pământul comunică prin lucrarea harului dumnezeiesc; nu sunt două niveluri între care să fie o ruptură, ci două vase comunicante, prin voia înţeleaptă a lui Dumnezeu*.** ***Religia cheamă la o existenţă mai înaltă, de*** **dincolo de lume, *dar ea, religia, lucrează*** **în lume** ***– şi impregnează lumea. Capătul e dincolo, dar*** **calea e aici.** *[…] Nici un adevărat creştin nu va pune nu zic naţiunea, dar nimic altceva mai presus de Dumnezeu.* ***Naţionalul se poate subsuma religiosului, dar nu i se poate supraordona, nici substitui.*** *[...] Eu aş zice că noi suntem cu certitudine* creştini*, dar încă şi mai precis* – creştini ortodocşi. *Căci ce înseamnă ortodox?* **Orto-doxia *este ''dreapta credinţă'', plinătatea credinţei adevărate şi neştirbirea ei, adică maxima fidelitate faţă de Revelaţia divină.*** *[...]*

Suntem, unii dintre noi, ca sălbaticii de odinioară: ne ignorăm propriile valori şi suntem gata să le dăm pe sticlele colorate ale altora! (cu referire, de pildă la băştinaşii înşelaţi de conchistadorii spanioli în America de Sud - n.a.) În timp ce alţii, epuizaţi spiritual de rătăcirile modernităţii, ştiu să preia şi să chivernisească aurul şi nestematele Sfinţilor Părinţi ai Tradiţiei răsăritene. În Occident, interesul pentru Ortodoxie este în creştere continuă. Sunt tot mai numeroşi teologi apuseni de marcă, mai ales catolici (i-aş cita măcar pe H. U. Von Balthasar, R. Waldenfels, G. Habra, B. Sesboiié), ce recunosc dreptatea Răsăritului în multe probleme teologice. Faptul e confirmat şi de enciclica papală Orientale lumen*, în care se recunoaşte că Răsăritul este leagănul creştinătăţii.*

Se cuvine, pe aceste temeiuri, ***să nu precupeţim a ne cinsti numele de Biserică naţională, şi deci şi pe acela de popor ortodox, adică drept-măritor!*** Amin. [320]

[319] Ibidem, pp.153-185.
[320] Ibidem, pp.186-199.

CAZUL TANACU SAU ÎNCEPUTUL UNOR NOI ATACURI LA ADRESA ORTODOXIEI

BBC a obţinut în exclusivitate (şi publicat la 23 decembrie 2005) concluziile raportului medico-legal [...] Din datele medicale existente rezultă că victima era în evidenţa secţiei de Psihiatrie Vaslui, cu schizofrenie de tip dezorganizat. Afecţiunea psihică, precum şi tratamentul aplicat la internarea din 21.04.2005 în secţia de Psihiatrie nu au legătură cu cauza morţii. În fişa întocmită de medicul ambulanţei, doctoriţa Lenuţa Ciocan, scrie că ***Irinei Cornici i s-au administrat şase doze de adrenalină****. Raportul medico-legal, întocmit de doctorul Dan Gheorghiu, cuprinde o descriere a efectelor adrenalinei: „Cantitatea mult peste normal de adrenalină administrată, cît şi timpul de acţiune prelungit asupra cordului au avut efecte letale, prin fibrilaţie ventriculară şi stop cardiac ireversibil, se spune în noua expertiză medico-legală.*[321]

*

Vreau să atrag atenţia asupra unui amănunt despre care nu s-a vorbit în cazul Tanacu. Este vorba de dezbrăcarea anticanonică a celor cinci călugări de hainele monahale. Episcopul putea să-i retragă părintelui preoţia, dar nu şi făgăduinţele monahale care sînt date în faţa lui Dumnezeu în veac. Monahismul este legămînt de pocăinţă înaintea lui Dumnezeu şi nu poate fi luat de nimeni. Nimeni nu poate lua cuiva dreptul la pocăinţă – nici episcopul, nici patriarhul, nici Sinodul, nici cetele cereşti. Aceasta trebuie să o ştie şi episcopul vicar de la Huşi.

Metoda aplicată ne aduce aminte de vremea comunistă, cînd cel ce greşea, dacă era membru de partid, mai întîi era scos în mod public din partid, iar după aceea predat justiţiei. Mentalitatea partinică trebuie îndepărtată din Biserică. Aici trebuie să dăinuie iubirea evanghelică şi, dacă e nevoie de corectitudine, să fie cea a sfintelor canoane.

Dar treaba s-a terminat. Călugărul de la Tanacu este condamnat la 14 ani de puşcărie, maica stareţă, la 8, iar alte trei călugăriţe, la 5 ani de puşcărie. Aceste patru „fete'' – căci, nu-i aşa, ele nu mai sînt călugăriţe? – vor împărţi celula cu proxenetele care au dus fete prin Italia, cu vânzătoarele de droguri, cu cele care şi-au ucis concubinul cu barda şi cu restul contingentului din puşcăriile de femei. [322]

*

Pericolul pe care îl reprezentau aceste patru măicuţe, stînd în chiliile lor din pădurea de la Tanacu, era prea mare. Fără îndoială. Prelaţii de la episcopia Huşilor sînt indignaţi de un singur lucru: de faptul că cei cinci călugări încă mai poartă haina monahală.

Într-adevăr, doi ani de luptă a episcopilor cu ei nu i-a cufundat desăvîrşit în deznădejde, nu le-a răcit credinţa, nu i-a făcut să plece din Biserică. Să ne rugăm ca ei să îmbrace această haină şi după ce vor ieşi din temniţă.

Poate că, dacă Biserica ar fi acoperit cu haina sa trupul gol al celor căzuţi, presa nu ar mai fi avut din ce să facă tămbălău, Justiţia nu s-ar mai fi autosesizat şi lucrurile ar fi decurs altfel. Dar acum, ce mai rămâne de făcut? Cercetaţi pe cei din temniţă, Prea Sfinţiţi episcopi!

Cele întâmplate la Tanacu şi felul în care au fost mediatizate ridică o problemă gravă de pastoraţie şi etică creştină. Este o chestiune care priveşte întreaga Biserică, depăşind limitele unui simplu caz particular. Procesul Tanacu ridică probleme principiale, la care Ortodoxia este pusă să răspundă în faţa unei societăţi care se numeşte cu emfază „europeană''.

Scandalul creat a fost o probă pentru România. Mai întîi, pentru Biserica Română. Din nefericire, picată.

---

321 Ieromonahul Savatie Baştovoi, ***Pentru cine bat clopotele la Tanacu?***, Ed. Cathisma, Bucureşti, 2007, pp.59-60.
322 Ibidem, pp.9-10.

Ieşită pe neaşteptate din sistemul comunist, unde hârtiile contau mai mult decît oamenii, Biserica s-a văzut dintr-odată în situaţia de a răspunde promt şi la obiect într-o situaţie care o privea direct. [323]

*

Biserica, şi prin aceasta vreau să aduc aminte că Biserica nu se limitează la Secretariatul BOR, ci este întreaga comunitate de credincioşi, a vrut să audă răspunsuri la întrebările pe care le-au risipit, ca dintr-o adevărată cutie a Pandorei, cei care nu-şi mai încap în piele de europeni ce sînt.

Adică: Exorcismele sînt o practică normală în Biserică sau sechele ,,medievale''? Dracii sînt o realitate sau născociri băbeşti, personaje mitologice din poveştile populare româneşti?

Dar şi chestiuni mai intime: Ce înseamnă o hirotonie şi ce înseamnă o caterisire? Cine este în măsură să caterisească? În cazul părintelui de la Tanacu s-a respectat procedura canonică?

Ce sînt canoanele, la urma urmei? ***Ce înseamnă ca cineva să fie călugăr, iar mai apoi, după ce a nimerit în gura presei, să nu mai fie?***

De ce Biserica, în persoana episcopului vicar de la Bîrlad, neaşteptînd decizia judecătorească, a declarat ucigaş un preot? [Notă: Canonul 21 de la Calcedon*: ,,Clericii sau laicii care pîrăsc pe episcopi sau pe clerici să nu se primească la pîră de-a dreptul şi fără cercetare, ci mai întîi să se cerceteze faima lor''.]*

De ce judecata omenească a pus faţă în faţă avocaţi şi judecători, iar Biserica nu a convocat o comisie canonică, formată din specialişti în drept canonic, să discute chestiunea în cauză şi să o facă publică pentru a înlătura sminteala creată?

Cine a fost, de fapt, cointeresat ca acest scandal să fie lansat şi întreţinut cu atîta sălbăticie?

Acestea şi alte întrebări cer să fie lămurite în faţa întregii comunităţi ortodoxe şi a societăţii civile româneşti. [324]

*

Să ne întoarcem dar la cei care au stârnit, de fapt, acest scandal: dracii. Da, dracii, stimate cititorule.

Multe glasuri din presă, unele ironice, altele indignate şi patetice, se întreabă: ce facem în Europa cu o Românie în care mai există draci? Ca nişte adevăraţi exorcişti ai vremii celei noi, gazetarii români şi-au suflecat mînecile şi au hotărît să scoată dracii afară din Europa! Gata, au zis ei, sau dracii, sau Europa! […] Dracii sînt o născocire a Evului Mediu şi a religiilor păgîne? Putem spune că între creştinism şi practicile de exorcizare nu există nici o legătură?

Mai întîi şi mai întîi, vreau să aduc aminte că Biserica nu este un partid fondat la Bucureşti şi că, oricît de convingători au încercat să fie unii preoţi în a susţine că dracii nu există, avem dreptul şi la alte surse. De exemplu, Biblia. […] Dracii, aşa cum sînt descrişi ei în Sfînta Scriptură, pot intra în oameni şi pot vorbi prin gurile acestora. La văzul lui Hristos, dracii au strigat: ,,Ce ai cu noi, Fiul lui Dumnezeu, că ai venit înainte de vreme ca să ne chinuieşti?*'' (Mt. 8, 29) […]*

Scoaterea dracilor este o poruncă dată de Hristos: ,,Mergeţi şi propovăduiţi. Pe cei bolnavi îi vindecaţi, pe draci izgoniţi-i!'' *(Mt. 10, 8). Chiar rînduiala Botezului începe cu o exorcizare.*

Cele mai celebre rugăciuni de izgonire a demonilor din Biserica Ortodoxă sînt rugăciunile Sfîntului Vasile cel Mare, ale Sfîntului Ioan Gură de Aur şi ale Sfîntului Ciprian,

---

323 Ibidem, pp.10-14.

324 Ibidem, pp.15-16.

episcopul care s-a convertit dintre vrăjitorii vremii, rugăciuni care datează din secolele IV-V, nu din Evul Mediu. [325]

*

E adevărat că bagatelizarea dracilor este o idee mai veche. Precursorii şi urmaşii Revoluţiei Franceze, ca şi neîntrecuţii propagandişti sovietici, au redus numele lui Dumnezeu la absurd prin bâşcălia făcută pe seama unui iad plin cu cazane şi draci care umblă cu furcile să-I înţepe pe păcătoşi.

Scopul meu nu este să fac un tratat de demonologie, ci doar să spun că ***demonii nu sînt o născocire a subconştientului colectiv, ci făpturi reale****; amintite frecvent în Sfînta Scriptură. Adică, dacă spunem că demonii nu există, putem spune că nici Hristos , Care S-a pogorît la iad, n-a existat. [Notă: În ziarul mitropoliei Banatului ,,Învierea'',* ***un preot ortodox încerca să-i convingă pe cititori, într-un articol de două pagini, că a venit vremea ca Biserica să renunţe la lepădările rostite în rînduiala Botezului şi că este inadmisibil ca, la începutul mileniului trei, ortodocşii să mai scuipe asupra diavolului şi să zică: ,,Mă lepăd de tine, satano!****'']*

Am înşirat pasaje din Sfînta Scriptură pentru a arăta că dracii şi exorcismele nu sînt făuriri ale Evului Mediu şi nici obiceiuri populare care nu-şi mai au loc în Europa. Altă problemă este că, pentru mulţi, nici Evanghelia nu este o autoritate.

Dar şi în acest caz, stimate spirite europene, să ne hotărîm: spunem sau nu pe faţă că nu credem în Evanghelie şi nu mai rostogolim de colo colo butoiul cu slogane, care mie, personal, îmi aduc aminte de copilăria mea sovietică - ,,Gata cu dracii, gata cu popii, gata cu biserica!''? [326]

*

Nimic din ceea ce se petrece în lumea aceasta nu este întîmplător. Întîmplarea, pentru noi, se cheamă Providenţă divină, iar aşa-zisul destin se cheamă Dumnezeu. Vouă însă toţi perii capului vă sînt număraţi *(Mt. 10, 30).* ***Să căutăm, de fiecare dată, în spatele lucrurilor lumii, raţiunile divine ale întîmplărilor.***

*Din cînd în cînd îmi reîmprospătez lectura autorilor români. Văzînd cazul Tanacu în presă şi pe internet, văzînd sfînta mînie a presei ignorante în orice problemă teologică şi lipsa de curaj a unor ierarhi sau a purtătorilor lor de cuvînt, precum şi imixtiunea ,,intelectualilor'' şi a oamenilor politici, ştiutori a toate şi judecători fără pată, mi-am adus aminte de o fabulă a lui Grigore Alexandrescu, ,,Ursul şi Vulpea''. Cele două animale vorbesc despre nedreptăţile împăratului Tigru. Ursul, cu înţelepciunea lui ,,dulce'', era nemulţumit că Tigrul întîi judecă animalele şi apoi le sugrumă. Cînd el (Ursul) va fi instalat la putere, va stârpi abuzul şi tâlhăria (nu vă aminteşte fraza aceasta de discursurile politice, privind abuzul şi tîlhăria în gura urşilor moderni?). ,,Şi cum vei face?'' – întreabă Vulpea. Ursul răspunde: ,,****Noi o să-i sugrumăm şi-apoi îi judecăm****''.*

Este exact ce s-a întîmplat cu părintele Daniel şi cu măicuţele. Presa şi-a pus cenuşă în cap, şi-a sfîşiat hainele cu demnitatea unui sinedrist vexat şi a început să strige în cel mai legalist limbaj juridic: ,,Criminalul cu barbă roşie, ucigaşul din Tanacu, moarte! Răstigniţi-l pe el şi pe întunecatele «ev-mediste» călugăriţe!'' Un şef de partid care ţine să-şi afirme dragostea lui nemărginită faţă de ,,Biserica-Mamă'' este revoltat că părintele Daniel şi-a schimbat jambierele de fotbalist cu bocancii călugăreşti, ca şi cum orice fotbalist este un ,,tîlhar nepocăit'', care nu are nici o cale spre Biserică. Pot să afirm cu certitudine că există cale de pocăinţă şi pentru fotbalişti, ca şi pentru şefii de partide politice, care-i incriminează inconştient pe aceştia. [327]

*

325 Ibidem, pp.29-32.

326 Ibidem, pp.32-33.

327 Cuvînt al părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa cu referire la cazul Tanacu, text trimis prin e-mail la o mulţime de persoane, pe data de 12 iulie 2005, în lucr. cit., pp.45-47.

*Purtătorul de cuvînt al Patriarhiei – care nu era vizată direct, pentru început, de cele întîmplate la Tanacu, mînăstirea nefiind sub jurisdicţia Patriarhiei -, care ar fi putut sta liniştit şi fără mustrări de conştiinţă pe scaunul de purtător de cuvînt, a ieşit imediat la iveală cu un verdict drastic de condamnare, fără să ştie ce spune şi de ce spune. [Notă: Conform canoanelor, nici un episcop nu poate interveni în treburile interne ale unei episcopii conduse de un alt episcop (*Canonul 25 Apostolic*). În cazul dat, părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa precizează că purtătorul de cuvînt al Patriarhiei nu avea dreptul canonic să intervină într-o chestiune ce privea o altă episcopie decît cea a Bucureştiului. Doar părintele Daniel Corogeanu, după sancţiunea aplicată de episcopul locului, avea dreptul să ceară să fie judecat de alţi episcopi (Canonul 14 de la Sardica). Dar Sinodul BOR acţionat de parcă nu călugărul a fost nedreptăţit de episcop, ci, invers, dacă se poate concepe aşa ceva.]*

Mai tînărul ierarh al locului a extins condamnarea la ,,afurisanie'' pentru călugăr şi călugăriţe şi la risipirea mînăstirii blestemate, ca în veci să nu se mai rezidească. Foarte frumos prilej de distrugere a unei mănăstiri, cu un pretext nevalabil, nici canonic, nici juridic, dar prin care ierarhul a dus cu un pas mai departe dorinţa anticreştinilor presei şi Justiţiei.[328]

*

Există unele asemănări şi unele deosebiri între procesul măicuţelor (şi al preacuviosului părinte Daniel) şi procesul meu din 1979. Atunci, ca şi acum, securitatea (azi, poliţia) a strigat, cu ***,,avînt'' proletar atunci, masonizant şi ecumenist acum****, că eu (atunci) şi părintele Daniel cu măicuţele (acum) eram/sînt un criminal(i). El, aparţinînd întunecatului Ev Mediu, eu, aparţinînd neofascismului. El a îndobitocit patru măicuţe, îndepărtîndu-le de desfrîul lumii de astăzi şi aducîndu-le la Dumnezeu, eu am îndobitocit o întreagă generaţie de teologi care, slavă Domnului, sînt printre cei mai buni preoţi în prezent. Sper că nici unul dintre ei nu a pierit, în afară de fiii pierzării.*

Securitatea m-a acuzat de legături cu o putere străină căreia, chipurile, îi furnizam informaţii importante (evident, era o putere occidentală). Nu s-a menţionat în actul de acuzare nici puterea şi nici măcar vreo informaţie. Vestitul teolog cu largă audienţă (înrobit marii erezii a ecumenismului) – nu-l cunosc, nu ştiu ce vîrstă are – cu acelaşi aer sinuos, afirmă şi el, în alt sens, că este vorba despre o putere străină (evident, din Răsărit), de la care primea influenţe părintele Daniel. Spre deosebire de securişti, domnul teolog aduce şi dovezi: pentru că părintele Daniel a tunat şi a fulgerat împotriva ecumenismului şi a Înalt Prea Sfinţitului Daniel (ca ecumenist). De unde o fi luat teologul nostru aceste strălucite argumente securiste? Îmi închipui că este tînăr, că n-a putut face şcoli speciale ca Otopenii sau alte locuri. Atunci de unde? Că de la Dumnezeu, în orice caz, nu le-a luat.[329]

*

Este încă viu în memoria noastră scandalul pedofilic al preoţilor din Biserica Romano-Catolică. Sînt convins că au fost cazuri adevărate, dar sînt tot atît de convins că persoane cu probleme psihice au inventat (involuntar poate, sub influenţa presei americane) cazuri personale, imaginare despre unii preoţi şi ierarhi. ***Presa masonică, protestantă şi evreiască,*** *a jubilat împotriva preoţiei catolice, a susţinut cu sîrg toate acuzaţiile, chiar şi pe cele mai absurde, dar nici un preot nu a fost judecat de justiţie înainte de a fi fost judecat de tribunalele bisericeşti. Nici unul nu a fost abandonat de ierarhul său decît atunci cînd s-a dovedit în tribunalul ecleziastic vinovăţia lui. Şi atunci Biserica i-a predat în mîna justiţiei, afirmîndu-şi regretul pentru greşeala preotului şi pentru durerea de a fi nevoită să-l trimită în faţa judecătorului civil.* ***De ce autoritatea de stat americană respectă demnitatea Bisericii, iar cea românească încalcă o instituţie sacră, ca şi cum ar fi o bandă de infractori fără drepturi?***[330]

[328] Ibidem, pp.47-48.
[329] Ibidem, pp.50-51.
[330] Ibidem, pp.53-54.

MIŞCAREA NEW AGE ÎNCEPE SĂ-ŞI FACĂ SIMŢITĂ PREZENŢA ÎN ROMÂNIA

La Humanitas *a apărut de curând o carte capitală pentru înţelegerea spiritualităţii asiatice, aşa cum se exprimă ea în doctrina hinduistă şi budistă. Cartea se numeşte chiar* Hinduism şi Budism *şi aparţine unei autorităţi în domeniu, Ananda Coomaraswamy. Prima ediţie a cărţii a apărut în anii războiului şi de atunci, se poate spune, a făcut carieră. Practic, nu există cărturar atras de studiile despre India care să nu o aibă în vizor pentru a-şi întări cunoştinţele şi pentru a înţelege fenomenul pe care-l studiază. Ediţia aceasta în româneşte beneficiază de un aparat pregătitor consistent. Cuvântul înainte şi prefaţa aparţin unor cercetători de la Indira Ghandi National Center for the Arts, centru care se ocupă de reeditarea tuturor scrierilor lui A.K.Coomaraswamy, traducerea din engleză aparţine Irinei Marin şi Ancăi Manolescu care semnează şi introducerea, controlul ştiinţific al traducerii este făcut de indianistul Radu Bercea. În urmă cu vreo zece ani a mai apărut în româneşte o versiune a acestei lucrări, dar cu multe greşeli, fără nici o garanţie ştiinţifică. Din opera savantului născut în Sri Lanka şi mort în SUA unde de altminteri şi-a desfăşurat cea mai mare parte din activitate a mai apărut la noi acum doi ani o selecţie de studii,* Nimicirea sinelui, *la editura Herald.*

De ce am spus că numele lui Coomaraswamy nu are cum să lipsească din bibliografia nici unui cercetător serios în domeniu? Deoarece el se numără printre puţinii savanţi care a reuşit să ferească doctrinele orientale de falsificarea pe care importul lor în Europa l-a generat. Din secolele XVIII-XIX, de când europenii au descoperit hinduismul şi budismul, însămânţarea lor pe plaiuri creştine a fost de fapt un eşec. **New Age** ***ca mişcare spiritualistă a viitorului se bazează pe multe elemente budiste****, dar întrebarea e următoarea: Ce am înţeles noi din Nirvana? Nirvana poate fi exploatată poetic, dar doctrinar efectele explorării sunt nule (cu alte cuvinte, trebuie experimentată, nu? - n.a.). Pe de altă parte,* ***în faţa pericolului reprezentat de prezenţa unor culte străine, creştinii, mai mult sau mai puţin habotnici, s-au mobilizat pentru a-şi apăra tradiţia****. Cu alte cuvinte, importul, în loc să ne ajute să sporim credinţa şi cunoaşterea de ordin religios, dimpotrivă, a adâncit faliile deja săpate şi a aşezat tradiţiile pe poziţii de adversitate.*

Totuşi, cine citeşte cărţile lui Coomaraswamy va fi uimit să descopere că între tradiţia creştină în forma ei pur intelectuală, ferită de excese de pietism, şi doctrinele Orientului sunt numeroase puncte de convergenţă. Cităm din prefaţa Ancăi Manolescu: ,,Secolul XX cu asprele lui conflicte, marcat de amestecul de culturi a pus cu un relief sporit ***problema studiului comparativ al religiilor****. Numeroase temperamente hermeneutice de la universitari eminenţi precum Heinrich Zimmer, Louis Massignon şi Henry Corbin la interpreţi tradiţionali cu influenţă ca Rene Guenon sau Fritjof Shuon şi până la filosofi vizionari precum Simone Weil au considerat valabilă* ***teza, de altfel foarte veche, a convergenţei religiilor*** *sau, după expresia lui Shuon,* ***a unităţii lor transcendente*** *şi şi-au întreprins cercetările în orizontul ei. Metoda comparativă şi hermeneutică a lui Mircea Eliade datorează mult tipului de analiză practicat de Coomaraswamy…'' Mai încolo este amintită celebra poveste hasidică a rabinului Eisik din Cracovia care nu poate descoperi comoara ascunsă în propriul cămin decât după o călătorie la Praga, într-un pământ străin. Ideea că acela de departe ne poate revela* ***comoara din noi înşine*** *este perfect valabilă justificând întâlnirea dintre hinduism şi creştinism.*

Trebuie de aceea să ne îndreptăm atenţia spre textul savantului: ,,Cel ce înţelege acest Sine contemplativ, fără bătrâneţe şi fără de moarte, în care nimic nu lipseşte şi care nu duce lipsă de nimic, acela nu are frică de moarte (citatul este din Rg Veda). Pentru că a murit deja, el este, cum spune Rumi (sufi musulman, n.n.) un mort care umblă. Un asemenea om nu se mai iubeşte pe sine şi nu îi mai iubeşte pe ceilalţi, ci este Sinele din sine însuşi şi din ceilalţi.

Moartea faţă de sine însuşi echivalează cu moartea faţă de ceilalţi, iar dacă mortul pare neegoist atitudinea sa nu se datorează unor motive altruiste, ci întâmplării şi faptului că el este, literal, fără ego, ne-ego-ist. ***Eliberat de sine însuşi, absolvit de orice statut, de orice îndatoriri, de orice drepturi, el a devenit cel ce se mişcă în voie… asemenea Duhului*** *care, aşa cum spune Sfântul Pavel, nu mai este sub lege. Aceasta este imparţialitatea supraumană a celor care şi-au găsit Sinele… aceasta este libertatea celor care au îndeplinit condiţia cerută de Hristos ucenicilor săi, anume să urască tată şi mamă şi chiar viaţa lor în această lume…''*

Se pot observa, aşadar, punctele de întâlnire cu tradiţia noastră, cu faptul că, ***indiferent de coloratura mai pătimitoare, în esenţă creştinul este tot un om care se desparte de lume****, pentru care lumea aceasta, cu toate mirajele şi tentaţiile, este făcută pentru a fi experiată în sensul în care, căpătând mai devreme sau mai târziu certitudinea că este o iluzie sau un joc, ajungem de fapt să ne mântuim şi s-o mântuim… Nimic la urma urmei mai hinduist decât un asemenea mod de a gândi.*

*Învierea Domnului în limbaj oriental poate fi socotită şi naşterea omului interior, focul alchimic unificator. Gama simbolică este largă şi deloc restrictivă. Învierea e citită la propriu, dar în egală măsură este mult mai mult decât ceea ce de două mii de ani încoace reprezintă imaginea mormântului gol. Mormântul gol este de fapt sufletul plin, sufletul reîntâlnit cu Sinele şi devenit Sine. Iată un nou citat: ,,****Eliberarea este posibilă doar pentru cel care a ajuns la Poarta Soarelui şi întrebat cine eşti tu răspunde tu însuţi…****'' Aşadar are loc o identificare între cel care caută şi rezultatul găsirii. Cu alte cuvinte,* ***sacrificiul duce la contopire între sacrificator şi sacrificat****. Euharistic este trup din trupul celui jertfit.*

Întruparea Domnului (suprem sacrificiu) şi ca simetrie inversă îndumnezeirea omului (tot sacrificiu) sunt astfel cele două feţe ale aceluiaşi proces. *Între ele sau unind printr-un gest apoteotic această simetrie pe deasupra lor nu poate fi alceva decât Învierea.*

O carte aşadar despre hinduism şi budism comentată în Săptămâna Luminată nu este nici act cultural neutru, neimplicat şi nici erezie sancţionabilă. Este o completare şi o accentuare a ceea ce ***oamenii de peste tot pot trăi prin creştinism iar creştinii se pot regăsi în oricare alt loc din lume unde principiul divin se manifestă în mod autentic****.* [331]

Comentariile asupra acestui articol cred că nu sunt necesare. Se vede limpede ceea ce se urmăreşte iar câteva elemente de conţinut (Poarta Soarelui, contopirea între sacrificator şi sacrificat ş.a.) fac trimitere la însăşi erezia sau ideologia francmasonică! Cum i-am putea crede pe cei ce practică yoga (preluând din preceptele hinduismului şi budismului), că suntem asemănători şi ne putem amesteca învăţăturile? Cum îşi imaginează ei că pot coexista două adevăruri diferite în aceeaşi casă şi se pot admite reciproc? Nu este în fond, o formă voalată de ecumenism, marea erezie a ecumenismului, pe care Ortodoxia adevărată nu-l va accepta nciodată?…

*

În Postul Mare, alt scenariu contra lui Hristos. *Ca din întîmplare, taman la începutul Postului Mare, a fost lansat un nou film documentar menit ,,să zguduie lumea creştină din temelii''. Documentarul, făcut de cineaşti evrei pe baza unor descoperiri şi cercetări ale ,,celor mai mari specialişti'' în arheologie, statistică şi AND din lume – desigur, tot evrei -, încearcă să demonstreze că Iisus Hristos nu a înviat. Probele: zece sicrie, găsite acum 30 de ani într-o peşteră din Ierusalim, cu ,,rămăşiţele pămînteşti ale lui Iisus, ale mamei sale Maria, ale Mariei Magdalena, ale lui Judah'' – presupus de către realizatori dreptfiul lui Iisus – şi ale altor apropiaţi ai Mîntuitorului. Dacă s-ar dovedi că aşa stau lucrurile ar însemna că religia creştină este o uriaşă minciună (căci fără Înviere nu avem nici mîntuire şi, mai mult, tot cultul nostru este ofensator pentru Dumnezeu) şi că evreii au dreptate să-l aştepte în continuare pe Mesia. Dar*

[331] Dan Stanca, în art. Hinduism şi budism, România liberă, Aldine, 14 aprilie 2007, p.4.

dacă totul e o minciună, cum a făcut Iisus minuni? Cum se face că au fost sfinţi care au făcut minuni slujindu-L pe Hristos? Cum de se mai petrec minuni şi astăzi, într-o vreme a ticăloşiei generalizate? Oare chiar milioane şi milioane de creştini, generaţie după generaţie, au fost prostiţi timp de 2000 de ani? Şi, culmea nimeni nu s-a prins pînă acum. Las' că este imposibil să fie identificat trupul Mîntuitorului şi că, dacă aveau la îndemînă vreo probă (ce-i împiedica să aibă?) că Iisus n-a înviat, romanii o foloseau imediat. Las' că, în număr mic fiind, sub prigoana Sinedriului evreiesc şi deopotrivă a stăpînirii romane, ucenicii lui Iisus nu aveau cum să-i ascundă trupul şi să îi păcălească pe toţi contemporanii că a Înviat.

*Dar nu putem ignora faptul că astfel de scenarii jignitoare pentru noi creştinii sînt făcute publice **numai în preajma marilor noastre sărbători**, de Crăciun (Evanghelia după Iuda) şi de Paşti (nerozia descrisă mai sus). Răbdător mai este Dumnezeu!* [332]

[332] *Fapte, vorbe, gînduri*, Rost, Nr.49/martie 2007, p.6.

CÂTE CEVA DESPRE PĂRINTELE GHEORGHE CALCIU-DUMITREASA (1925-2006)

NOTĂ BIOGRAFICĂ.

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa (n. 23 noiembrie 1925, Mahmudia, judeţul Tulcea – d. 21 noiembrie 2006, Washington) – preot ortodox, dizident şi luptător pentru drepturile omului. A îndurat peste 21 de ani de închisoare sub comunişti (1948-1964, 1979-1984), experimentând şi furia iadului reeducării din puşcăria pentru studenţi de la Piteşti (1949-1951), unde a devenit reeducator.

În urma amnistiei generale din 1964, a fost eliberat. A urmat Filologia şi Teologia, fiind învestit cu harul preoţiei. Ca profesor la Seminarul Teologic Ortodox din Bucureşti, a continuat să se răzvrătească împotriva sistemului.

Predicile sale de la Biserica Radu-Vodă, unde slujea, adresate în special tinerilor, i-au atras o nouă condamnare abuzivă, în 1979, care a determinat un val de proteste din partea exilului românesc. În ajutorul său se ridică intelectualii din exil: Mircea Eliade, Virgil Ierunca, Eugen Ionescu, Monica Lovinescu, Paul Goma. După intense presiuni internaţionale venite din partea liderilor lumii cum ar fi Margaret Thatcher, Ronald Reagan, Papa Ioan Paul al II-lea, în 1984 a fost eliberat, iar în 1985 i s-a impus să părăsească definitiv ţara.

În exilul din SUA, şi-a continuat lupta în numele lui Dumnezeu şi eforturile pentru apărarea intereselor românilor, fiind autorul ideii Romfest şi unul din fondatorii evenimentului bienal – cea mai mare sărbătoare a românilor de pretutindeni -, al cărui Comitet Internaţional l-a condus.

Volume publicate: *Şapte cuvinte către tineri* (Ed. Anastasia, Bucureşti, 1996), *Christ is calling you. A course in catacomb pastorship* (St. Herman of Alaska Brotherhood, Platina, California, 1997), *Rugăciune şi lumină mistică. Eseuri şi meditaţii religioase* (Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1998), *Războiul întru cuvînt* (Ed. Nemira, Bucureşti, 2001), *Homo americanus. O radiografie ortodoxă* (Ed. Christiana, Bucureşti, 2002). [333]

---

[333] Ibidem, pp.55-57.

CUVÂNT CĂTRE TINERII ŞI PROFESORII DE ASTĂZI

De curând am păşit cu toţii pe poarta unui nou mileniu al existenţei omeneşti. După secolul XX sau secolul vitezei, pătrundem acum tot mai mult în secolul sau era informaţiei. Pentru că, vremurile actuale sunt marcate decisiv de o explozie informaţională, indusă de tehnologia modernă tot mai sofisticată. Volumul de informaţie creşte vertiginos iar progresele omului, în unele domenii (dirijate), sunt uluitoare în comparaţie cu progresele din trecut. Dar, pe de altă parte, există şi un revers, şi anume stresul suplimentar de a ţine ritmul cu acest boom informatic, efectul adeseori debusolant şi necesitatea unei îndrumări responsabile din partea altora sau identificarea pe cont propriu a unui itinerar cultural şi spiritual.

Analizând această societate dominată de febra modernizării cu orice preţ, desfiinţând tradiţii, valori, principii şi moduri de viaţă autohtone, speranţa de îndreptare a lucrurilor este legată de tineri. Indiscutabil, tineretul reprezintă o forţă care se poate opune globalizării, cu condiţia ca el să fie avertizat din timp. El poate conştientiza pericolele la care se expune omenirea, prin manipularea globală şi poate găsi şi el soluţii de a-şi salva viitorul şi drepturile sale fundamentale.

Însăşi oligarhia financiară mondială este conştientă de faptul că implementarea globalizării, a «naţiunii universale» şi a imperiului global, nu poate exclude implicarea şi aportul substanţial al tinerelor generaţii. Acestea sunt deja educate într-un spirit tot mai rebel (în aparenţă doar) şi în optica lor educarea tinerilor în sensul acceptării globalizării, reprezintă o politică strategică.

Nu contestăm principiul potrivit căruia educaţia este un domeniu vital oricărei naţiuni, ci respingem spiritul în care se face ea, şi anume ateu sau ''religios'', în favoarea unor interese obscure sau al unora ''naţionale''. De aceea, considerăm că în România cel puţin, educaţia trebuie să devină prioritate naţională, parte integrantă a unei strategii naţionale coerente şi eficiente.

Numai prin educaţie (inclusiv creştină), prin cultură adevărată şi trăirea activă a Ortodoxiei, vom putea evita globalizarea culturală şi a celorlalte tipuri, iar naţiunile vor putea supravieţui în faţa noului experiment malefic. Dacă nu vom insista asupra acestor domenii ale spiritului, omenirea întreagă va suporta noi valuri de orori şi crime, cu siguranţă mai mari şi redobândirea libertăţii ar putea deveni chiar un vis imposibil. Însăşi comunismul a avut nevoie de anumite condiţii prielnice, cum ar fi sărăcia extremă şi ignoranţa, dar şi de contribuţia tinerilor, pentru răspândirea ideologiei marxist – leniniste, în esenţă anticreştină şi antinaţională. Propaganda de atunci a fost extrem de activă şi susţinută de tineri (mulţi studenţi fiind atraşi de ideile noi ori de nevoia unei asocieri încă din anul I sau practic forţaţi de împrejurări: pentru un loc la cămin, pentru un abonament la cantină etc.), sau mai ales dacă luăm în calcul zecile de ziare oficiale ori clandestine, numeroasele întruniri şi progresismul afişat.

Există atunci o manipulare a tineretului român de astăzi? Din păcate, da. Mulţi dintre ei, care nu au informaţii ori suficient discernământ, cad uşor în plasa întinsă de maeştrii ipocriziei şi psihologiei maselor. Pe de altă parte, situaţia din România, datorată politicienilor de stânga, atât de dinainte de 1989, cât şi de după această dată, nu le-a oferit tinerilor nici o perspectivă prea optimistă. Trăim realmente vremuri extrem de dificile, şi chiar greu de suportat de către cetăţenii oneşti, în contrast flagrant cu luxul orbitor afişat sau nu cu ostentaţie de către o minoritate de îmbogăţiţi, care au deprins mai nou şi gustul puterii. Şomajul, sărăcia lucie (care mai iese la iveală uneori, în mass – media, de pildă la inundaţiile din ultimii ani), analfabetismul tot mai mare şi sănătatea precară a românilor, sunt doar câteva cuceriri ale democraţiei „de stânga'', care a predominat la noi de peste 50 de ani. Toate acestea au avut desigur un efect negativ puternic asupra tinerilor, demoralizator şi demobilizator, încât unii şi nu sunt puţini, au preferat

în disperarea şi dezorientarea lor să apuce calea străinătăţii, fiind prinşi între realitatea dură a existenţei (pe care ei nu o puteau schimba…) şi lipsa tot mai acută a unor modele autentice sau alternative. Manipularea tinerilor se realizează cu precădere prin mijloacele de informare mai des utilizate: televiziunea şi internetul. Acestea joacă un rol exagerat de mare în formarea conduitelor şi opţiunilor lor (inclusiv electorale). Asocierea imaginii cu informaţia garantează pătrunderea mai uşoară în mintea şi imaginaţia lor, iar nu în puţine cazuri conduce la dependenţă şi la anihilarea voinţei şi a propriei personalităţi. Influenţa ocultă asupra tinerilor are în vedere inocularea încă din primii lor ani de viaţă a unor dorinţe şi informaţii «adecvate», bunăoară pe tema educaţiei sexuale?! Violenţa şi eroticul ajung la ei la vârste tot mai fragede, după cum reiese şi din sondaje. Unii profesori şi educatori ar trebui totuşi să ţină seama de gradul lor de discernământ, înainte de a-i învăţa asemenea lucruri…

Scriitorul Ernesto Sabato sublinia faptul că omenirea este devorată de un monstru cu trei capete: raţionalismul, materialismul şi individualismul. Mă tem că are dreptate şi ceea ce se propagă astăzi cu repeziciune este noul stil de viaţă american, prin întreaga industrie de filme din America, impus astfel în cele mai multe ţări ale lumii. Cât priveşte România, contractele încheiate asigură părţii americane o pondere de peste 80% din timpul acordat difuzării filmelor! Cele trei capete ale monstrului îşi fac aici de cap cât doresc.

Mulţi tineri au îmbrăţişat deviza «fac ce vreau cu viaţa mea!» şi îşi cultivă libertinajul, sprijină afirmarea minorităţilor sexuale (a homosexualilor şi a lesbienelor, a prostituatelor), mişcarea feministă, cu aceeaşi ardoare cu care alţi tineri ca ei s-au lăsat seduşi de sloganurile comuniste. În acest fel, excepţia tinde să devină regula iar majoritatea trebuie să se lase condusă de…minorităţi. Oare, tiraniile n-au fost dictaturi ale unor minorităţi? Sau, mai nou, instituţia căsătoriei este înlocuită tot mai mult cu starea de concubinaj (condamnat în creştinism) sau chiar cu căsătoriile dintre parteneri de acelaşi sex…

Ne putem pune întrebarea de bun-simţ: oare câte căsătorii, bazate pe interesul materialist sau pasager, au avut şanse de supravieţuire şi au asigurat creşterea şi educarea copiilor în condiţii normale? Ori, familia, atât de neglijată de stat în ultimele decenii, are tot dreptul să supravieţuiască şi să rămână pe mai departe celula de bază a societăţii.

Iată tot atâtea motive, pentru care cerem tinerilor să fie mereu vigilenţi, iar îndrumătorii lor spirituali au datoria de a-i pregăti pentru viaţă, fiind şi responsabili pentru actele lor şi activi în acest sens. Ceea ce propunem noi tinerilor de astăzi şi profesorilor, este păstrarea şi valorificarea tradiţiilor creştine şi naţionale. Cea mai importantă religie a lumii nu merită dispreţuită iar ortodoxia este o soluţie de îndreptare a vieţii noastre. Cel puţin nouă, românilor, ea ne-a asigurat efectiv supravieţuirea ca popor şi unitatea, în faţa multor alte popoare sau imperii, care n-au reuşit să ne asimileze şi să ne dezrădăcineze. Putem să ne mândrim cu asta ori că suntem ortodocşi, dar să nu cădem în capcana mândriei luciferice sau orgoliului nemăsurat.

Scopul vieţii noastre este căutarea vieţii veşnice, a mântuirii noastre, este trăirea în Adevăr şi înţelegerea lumii actuale, creaţia de bunuri spirituale sau materiale. Îi sfătuiesc pe tineri să cerceteze mereu dar să aibă şi o credinţă vie şi statornică. Apoi, să încerce să-şi dezvolte un simţ obiectiv. Cercetând vieţile sfinţilor şi operele care pun accentul pe valorile morale, îşi vor întări simţul moral. Cercetând faptele înaintaşilor, vor ajunge să aibă un anume simţ istoric şi vor descoperi că istoria e un nesecat izvor de înţelepciune dar şi de optimism faţă de viitorul ţării noastre.

Apoi, cred că avem nevoie mai ales de capodoperele literaturii universale dar şi româneşti, mai cu seamă din domeniul dramaturgiei. Multe dintre ele cultivă bunele moravuri şi deprinderi în gândire. De asemenea, şi alte arte ne pot îmbogăţi prin valoarea lor sufleteşte pentru totdeauna. Recomand tinerilor cu căldură, pe lângă studiul religiei noastre ortodoxe şi trăirea acesteia (a Bibliei, Patericului, Vieţilor Sfinţilor, a cărţilor părinţilor Dumitru Stăniloae şi Serafim Rose…), lectura sau studiul operelor unor autori celebri, precum: Shakespeare, Ibsen, Molière, Schiller, Goethe, Tostoi, Dostoievski ş.a. Nu vom neglija nici operele lui Mihai

Eminescu (mai ales scrierile politice şi manuscrisele sale comentate), Nichifor Crainic, Petre Ţuţea, Constantin Noica, Mircea Eliade (în chestiunile legate de naţionalism), Corneliu Zelea Codreanu, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran (dar cu atenţie sporită, datorită stilului său nonconformist, negaţionist şi încifrat!; lucrarea mai apreciată fiind „*Schimbarea la faţă a României*'') şi mulţi alţii.

Tragedia omului contemporan nu se datorează exclusiv televiziunii şi internetului. Ele nu sunt mijloace diabolice în sine. Sunt până la urmă tot creaţii inspirate de divinitate, încât orice comparaţie cu alte mijloace, de pildă cele militare de distrugere în masă, este exclusă. Ele trebuie utilizate însă cu mult discernământ şi cu măsură. **Este bine să nu uităm că pot servi totuşi şi în alte scopuri, de exemplu ca arme politice şi ideologice ori ca mijloace de manipulare în masă, că fiecare individ neatent poate deveni o ţintă uşoară.**

Din păcate, observăm că apar tot mai puţine emisiuni cultural-educative autentice, de valoare, pe care trebuie noi înşine să le descoperim, cât despre filme…

Tragedia omului contemporan rezidă în fenomenul actual de desacralizare, prin care el devine profund nerecunoscător lui Dumnezeu şi se îndepărtează tot mai mult de coordonatele vieţii sale creştine, pentru că, creştinii sunt cel mai mult vizaţi de forţele globalizării. Vidul existenţial şi patimile care-i subminează voinţa, aici îşi au adevărata origine. **Postmodernismul reprezintă în plan cultural ruptura de rădăcinile tradiţiei** (de pildă, cubiştii, Tristan Tzara etc). Spre exemplu, întâlnim multe poezii postmoderniste care excelează printr-o încifrare aproape totală sau printr-o vulgaritate dusă la extrem, şi rămânem câteodată uluiţi când întâlnind şi autori consacraţi, atraşi în mod inexplicabil de o astfel de «descărcare» poetică. Originalitatea cu orice preţ sau dispreţul faţă de cultură în general iau astfel locul valorii…

Aşa trebuie să arate oare omul de mâine? Răspunsul meu este acesta: NU ! **Nici tinerii nu trebuie să se supună arbitrariului unui imperiu global, primul de acest fel din istoria omenirii!** În caz contrar, aş vrea să schiţez portretul – robot al „omului universal'': apatrid (fără de ţară), depersonalizat (nul ca persoană, şters), un sclav fidel (obedient), desacralizat („fără de Dumnezeu''), consumerist (consumator programat de alţii) şi un însingurat (lipsit de căldura comuniunii cu alţii).

În continuare, dorim a aduce un cuvânt de învăţătură – sperăm de folos – tuturor tinerilor şi profesorilor, preocupaţi de menirea lor şi de mântuire:

*

Adeseori tinerii care se interesează cum să se aranjeze mai bine, dar să se afle şi aproape de Dumnezeu, se neliniştesc pentru rostul lor în viaţă. Iar lucrul acesta dovedeşte sănătatea lor duhovnicească. A nu se gândi şi a nu se nelinişti un tânăr pentru aflarea rostului său, este dovada unui om indiferent, şi prin urmare unul ca acesta este un neprocopsit. Numai că cei care se neliniştesc pentru aflarea rostului lor trebuie să ia aminte ca neliniştea lor să nu depăşească limita, pentru că diavolul încearcă să o exagereze, să facă din ea un stres, ca astfel să le ţină mintea într-o continuă zăpăceală. […] ***Pentru a reuşi în ceea ce vor, trebuie să facă o curăţenie generală înlăuntrul lor şi să pună lucrurile în rânduială.*** *Să se îngrijească ca mai întâi să-şi ia diploma, apoi să-şi găsească un loc de muncă – băieţii să-şi facă stagiul militar – şi în continuare, ajunşi la maturitate, să ia cu ajutorul lui Dumnezeu hotărârea de a face o familie bună, dacă simt înclinaţie către viaţa de căsătorie, sau să meargă la mănăstirea pe care şi-au ales-o, dacă au chemare pentru viaţa monahală. […] Hotărârea pentru viaţa pe care o vor urma trebuie să fie a lor. Toţi ceilalţi ne putem exprima numai nişte simple păreri şi singurul drept pe care îl avem este să ajutăm sufletele să-şi afle drumul lor. […] Fireşte, mă bucur mai ales pentru tinerii care urmează viaţa monahală, pentru că este cu adevărat înţelept cel care urmează această viaţă îngerească, deoarece scapă de ,,cârligul'' diavolului care are ca momeală lumea. Însă nu-i poţi pune pe toţi oamenii pe acelaşi calapod. […] Cu cât mai multă lucrare duhovnicească face cineva în anii copilăriei sale, cu atât mai uşoare îi vor fi toate mai târziu,*

orice fel de viaţă ar alege. [334]

*

Căci dacă nu iubeşti pe alţii, nici ei nu te iubesc pe tine, şi rămâi mai mult într-o părere că te-ai îmbogăţit şi că te îmbogăţeşti, când de fapt te sărăceşti continuu. Te sărăceşti şi în conţinutul înţelegerii spirituale a lumii, şi în conţinutul pe care îl poţi primi din comunicarea unuia cu altul, şi această sărăcie şi monotonie, această lipsă de atenţie a altora faţă de tine şi a ta faţă de alţii îţi dă şi un chin, îţi dă şi o foarte redusă satisfacţie, o foarte trecătoare şi amăgitoare satisfacţie de viaţă. Nu e viaţă aceasta, e moarte, cum se spune în Evanghelie. Viaţa este în ***comuniunea spirituală****, în comuniunea prin care altul îţi comunică adâncurile lui de iubire, adâncurile lui spirituale, şi tu i le comunici pe ale tale. [...]* ***Oricât ne-ar mulţumi tehnica, oricât ne-ar mulţumi ceea ce ne oferă mijloacele tehnice, nu ne sunt de ajuns acestea. Omul are alte dimensiuni virtuale în el. Acestea ar trebui să fie descoperite şi să fie puse în aplicare.*** *[...] Eu cred că* ***asta este perspectiva societăţii: pe măsură ce înaintează în ştiinţă, poate să înainteze şi în adevărul unei existenţe mai presus de toate, de care depind toate****. Toate sunt dependente; trebuie să fie unul care nu e dependent de nimic, care e prin Sine, care e absolut, care are toate prin Sine; are până şi puterea de a le crea pe toate. Şi dacă vom ajunge să înţelegem lucrurile acestea, vom deveni şi credincioşi...* [335]

*

Cineva întreabă: ,,Dacă Mântuitorul a petrecut nopţi întregi în rugăciune, noi ce trebuie să facem ca să ne putem mântui ?''. Sfântul Ambrozie al Mediolanului răspunde: ,,Cel care nu se roagă zace în împărăţia materiei, nu este scris în cartea vieţii din ceruri şi nu are loc în împărăţia lui Dumnezeu.'' De judecata lui Dumnezeu nu scapă nimeni. Unuia ca acesta i se va răspunde : ,,Nu te cunosc pe tine!'', şi e vai de cel ce va primi acest răspuns. Care sunt foloasele rugăciunii? ***Prin rugăciune se poate dobândi de la Dumnezeu orice ai cere, numai să fie vrednice de Dumnezeu rugăciunile noastre. Trebuie însă ca rugăciunea să fie făcută cu inimă curată, cu stăruinţă şi cu smerenie.*** *[...] ,,Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul!'' Această scurtă rugăciune o putem spune oriunde şi oricând. [...] Televizorul, această unealtă modernă de comunicare, este şi bun şi netrebnic. Este bun când ştii să alegi ce este bun din el şi este rău când transmite prin imagini nişte lucruri care ne tulbură. [...]* ***Aşa îi îndemn pe tineri: echilibru, înţelepciune, rugăciune, pază a minţii, pază a gurii şi pază a inimii şi a poftelor ei. Dacă au această acoperire duhovnicească, viaţa lor va fi constantă, cinstită şi aici pe pământ, şi dincolo.*** [336]

*

Dumnezeu să-l odihnească pe părintele Serafim de la noi de la mănăstire, care zicea: ,,Măi frate, să ştii că Dumnezeu n-are pe nimeni de pierdut!'' E o realitate; adică Dumnezeu vrea să ne ajute, vrea să ne mântuiască. Nu poate fără noi, dar e totdeauna gata de a ne ajuta. De aceea Îl numim pe Dumnezeu ,,tată'' – şi eu cred că Dumnezeu este Tatăl meu şi Tatăl nostru, cum zicem în rugăciunea ,,Tatăl nostru''. [...]

Sfântul Ioan Gură de Aur (Hrisostom) are un cuvânt la Paşti; un cuvânt care, dacă ar fi fost singurul pe care l-a spus, Sfântul Ioan Gură de Aur ar fi rămas Ioan Gură de Aur: ,,Toţi să vă îndulciţi de ospăţul credinţei''. ***Credinţa noastră este un ospăţ; un ospăţ care ni se oferă şi pe care îl simţim în măsura în care suntem întăriţi în credinţă.*** *Şi în măsura în care suntem*

---

334 Cuviosul Paisie Aghioritul, ***Cuvinte duhovniceşti***, vol.IV, Viaţa de familie, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2003, pp.19-33.

335 Părintele Dumitru Stăniloae, în vol. ***Duhovnici români în dialog cu tinerii***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999, pp.11-13

336 Păr. Sofian Boghiu, în op. cit., pp.30-58.

întăriţi în credinţă suntem şi dispuşi să primim suferinţa; este o taină şi rămâne taină, aşa cum sunt şi celelalte. Chiar taina existenţei este o taină care rămâne taină; Întruparea Fiului lui Dumnezeu e o taină în care credem şi n-o putem explica ş.a.m.d. Aşa că nu-i de mirare că nu înţelegem tot ce am vrea noi să înţelegem. [...]

*În orice caz, **creştinismul este o religie a bucuriei**, nu o religie a tristeţii. „Un călugăr trist este un călugăr cu luminile stinse'' – zicea părintele Arsenie. [...] Şi credinţa şi cultura înnobilează. O cultură adevărată secondează credinţa. Credinţa mântuieşte, deci înnobilează, pentru că mântuirea înseamnă şi înnobilare, şi la fel şi cultura: aducând în faţă nişte valori deosebite, valorile acelea lucrează pe om spre bine. Însă trebuie să fii selectiv şi să găseşti ceea ce ne poate ajuta. [...] Ce înseamnă de fapt a ne mântui? A ne elibera de patimi, de răutăţi, de tot ce este negativ în viaţă, a ajunge la nepătimire şi la o legătură cu Dumnezeu în care nu mai există ceea ce nu vrea El să fie în viaţa omului.* [337]

*

*Oricine ai fi, orice diplome ai ţine în buzunarele tale sau în capul tău, dacă inima nu este cinstită nu acumulezi, şi sigur nici libertate nu ai. **Credeţi voi că dracul e liber? Nu! E cel mai muncit, pentru că nu e în Hristos. Mai mult, e declarat duşmanul lui Hristos.** Aşa că nu vă temeţi de el; e tolerat, nu e o putere. Aşadar**, nu există libertate decât în adevăr, şi adevărul este Hristos, Calea şi Viaţa**. Mai este şi altceva, o problemă mai intimă: sunt convins că cei mai mulţi tineri se gândesc la o căsătorie pentru plăceri, mai întâi, ceea ce este o mare greşeală. Aceste lucruri ţi le-a dat Dumnezeu gratuit, nu trebuie să te mai preocupe. Nu naşterea de copii e un scop suprem al căsătoriei, ci stimularea reciprocă pentru mântuire. Naşterea de copii e o consecinţă. Sigur că ai să te bucuri şi de aceste lucruri, dar să nu fie o lună de miere şi o viaţă de amar. O căsnicie trebuie să fie dintru început solidă (bazată pe sentimente, respect şi ajutor reciproc - n.a.) [...] Femeile sunt ca florile: toate sunt frumoase, dar fiecare în felul ei. Bărbatul trebuie să se plece să o ia - adică să-i arate eleganţă, preţuire. Atunci floarea îşi arată şi mirosul, şi calităţile ascunse, pentru că tu ai ştiut să răscoleşti adâncurile şi ai făcut din ea ceea ce nu ştia că este. Femeia trebuie preţuită, să ştiţi, pentru că mai întâi ne reprezintă (pe noi, oamenii - n.a.) o femeie în împărăţia cerurilor: Maica Domnului. Te cutremuri, ţi-e şi frică să vorbeşti comparând-o pe ea cu oamenii.* [338]

*

***Yoga este un exerciţiu de spiritualitate care face parte dintr-o religie necreştină**, şi în toate religiile lumii omul a atins şi tinde natural spre Dumnezeu. [...] **Dar yoga merge mai departe şi devine o religie, căci face parte dintr-un sistem religios, şi îţi propune să ajungi la Spiritul universal, să te topeşti în el, să te depersonalizezi pe tine însuţi. Deja nu mai există nici o asemănare cu creştinismul, ci dimpotrivă, o opoziţie absolută.** Nu există nici o compatibilitate, ci sunt exact opuse; creştinismul, prin spiritualitatea sa, vrea să ajungă la realizarea omului ca persoană în uniune cu Persoana dumnezeiască, pe când în yoga i se propune depersonalizarea (anularea personalităţii – n.a.), să se piardă pe sine ca persoană şi să se topească în Spiritul universal. Deci idealul creştin se află exact la polul opus de idealul budismului sau hinduismului, din care fac parte yoga sau alte practici spirituale vecine cu yoga. Dar fiindcă la început yoga e foarte ispititoare şi-ţi conferă un fel de pace interioară şi fiindcă cei care învaţă yoga **îi induc în eroare pe discipolii lor** spunându-le că e o mare potrivire între*

---

[337] Păr. Teofil Părăian, op. cit., pp.73-119.
[338] Păr. Arsenie Papacioc, op. cit., pp.130-136.

Hristos şi yoga, că se poate ajunge la Hristos prin yoga ş.a.m.d., nu se ajunge decât la nişte rătăciri şi confuzii păgubitoare. [339]

*

***Tineretul este atacat în mod premeditat de forţe oculte**, care lucrează direct sau indirect **(vezi sectele atât de diverse - n.a.) cu diavolul, care vor să atragă tineretul în mreaja lor, să-l deturneze, să-l îndepărteze de la Hristos prin toate metodele posibile.** De pildă, muzica aceasta modernă, sau orice muzică când e prea multă, deja degradează omul, îl nevrozează, îl îmbolnăveşte. Toate trebuie cu măsură, dar muzica ce înnobilează e una, iar muzica ce degradează şi distruge sufletul e altceva – o armă a sataniştilor. […] După muzică, aş pune filmele, spectacolele, tot ceea ce se poate vedea la scenă deschisă – cultura aceasta aşa-zis modernă (sau postmodernistă - n.a.) […] Dacă aluneci pe panta desfrâului, în mod firesc ajungi să le faci şi pe celelalte, şi apoi ajungi la capătul vieţii înainte de vreme, şi nu mai ştii care e sensul vieţii tale, care îţi este drumul şi, bineînţeles, apar şi urmările desfrâului, care sunt groaznice: boli timpurii, epuizare, copii născuţi cu malformaţii etc. De aceea, fiţi atenţi. […] O altă armă cu care Satana, prin slujitorii lui, ne atacă sunt sectele, curentele şi mişcările asiatice – satanice toate – care au la bază magia, vrăjitoria, ocultismul, forţa demonică, şi care acum se strecoară în sufletul şi în trupul neamului românesc. […] Pe lângă toate acestea (Sf. Taine), trebuie să aveţi ca preocupare citirea de cărţi sfinte (mai ales - n.a.). Noi nu scriem cartea ca s-o punem în bibliotecă, să se depună praful pe ea. **Cartea este un organism viu, are personalitatea ei, are harul Duhului Sfânt în ea.** […] Uitaţi-vă la cruce şi învăţaţi după ea să trăiţi. Când veţi înţelege taina crucii, veţi înţelege şi taina vieţii, şi taina nunţii, şi taina mântuirii, şi taina neamului românesc (răstignit pe crucea istoriei sale - n.a.). Braţul vertical al crucii ne arată că numai de sus ne vine ajutorul. […] **De nimic nu se teme mai mult astăzi Antihrist decât de reînvierea misticii ortodoxe, a trăirii profund ortodoxe. Să te apuci să trăieşti Ortodoxia prin rugăciune, prin post, adică să te angajezi în Ortodoxie – asta este arma noastră numărul unu!** […]*

*– La noi ar fi bun naţionalismul? – Nu îmbinat cu Ortodoxia (ci alăturat - n.a.). **Dar naţionalismul acela curat, nu fanatic. În curând, dacă nu vom deveni naţionalişti (adevăraţi patrioţi, cetăţeni activi - n.a.), vom fi îngenuncheaţi din afară. Suntem atacaţi pe trei planuri: dispariţia frontierelor, deci a naţionalismului, atacarea Ortodoxiei – sincretismul religios – şi degradarea morală prin toate metodele. Trebuie să fiţi foarte vigilenţi.*** [340]

*

Dacă tu îl iubeşti pe aproapele ca pe tine însuţi, înseamnă că tu eşti măsura aproapelui. Dar poţi fi tu, omule, măsura iubirii? Când tu păcătuieşti, mai poţi fi atunci măsură de iubire? Nici pe tine nu te iubeşti! Aşadar, când Mântuitorul spune: ,,Poruncă nouă dau vouă'', care e noutatea poruncii învierii lui Hristos? ,,Aşa să vă iubiţi unul pe altul, precum Eu v-am iubit pe voi'' – aceasta e noutatea. Aici, modelul, etalonul, măsura iubirii nu mai e un om oarecare, ci Dumnezeu - omul. În El, în Hristos, iubirea este totală şi nu poate să cadă. Suportul ei este Dumnezeu, nu e numai omul. [341]

*

*Comunismul a distrus fizic câteva sute de mii de oameni (numai în România, iar alte milioane au suportat diverse alte vătămări - n.a.), dar spiritual, mai multe milioane (care au îmbrăţişat ateismul guvernanţilor - n.a.). **Martirii strigă azi de sub pământul sfânt pe care îl***

---

339 Păr. Serafim Joantă, op. cit., pp.174-175.
340 Păr. Ioanichie Bălan, op. cit., pp.199-220.
341 Păr. Constantin Galeriu, op.cit., pp.226-227.

călcăm să ne întoarcem la Hristos, la Biserică. Acesta e imperativul ceasului de faţă (să ne întoarcem asemenea fiului risipitor din Sfânta Evanghelie - n.a.). [342]

*

Tinerii de azi Îl au pe Hristos mult mai la îndemână. De aici şi marea noastră responsabilitate pentru aceşti tineri pe care Hristos ni i-a pus înainte. Oricum, tinereţea întotdeauna a însemnat răzvrătire, agitaţie, tumult…şi e greu, tare greu să-i pui frâu. În plus, ***orientarea actuală a lumii nu e spre cer, ci spre cele materiale****. Mai mult, consider că* ***trăim încă într-un stat ateu****. […]*

,,Paradoxul vremurilor noastre în istorie este că avem clădiri mai mari, dar suflete mai mici; autostrăzi mai largi, dar minţi mai înguste. Cheltuim mai mult, dar avem mai puţin. Avem case mai mari, dar familii mai mici, avem mai multe accesorii, dar mai puţin timp; avem mai multe funcţii, dar mai puţină minte, ***mai multe cunoştinţe, dar mai puţină judecată****; mai mulţi experţi şi totuşi mai multe probleme, mai multă medicină, dar mai puţină sănătate…'' […] Noi credem că* ***păcatul intră în noi prin voia noastră****.* [343]

*

BUCUREŞTI. Aproximativ 18.000 de adepţi şi simpatizanţi ai cultului ,,Martorii lui Iehova'', veniţi din toată ţara, au asistat ieri, pe Stadionul Naţional ,,Lia Manoliu'', la discursul lui David Splane, reprezentant al organizaţiei religioase din SUA. (de ce tocmai ,,organizaţie religioasă''? - n.a.) […]

Potrivit cotidianului ,,The New York Times'', în 1970, când a fost publicată pentru prima oară, ,,Femeia eunuc'', a lui Germaine Greer, a produs o adevărată undă de şoc resimţită în întreaga lume. A devenit rapid un bestseller internaţional, tradus în peste douăsprezece limbi, şi o carte de referinţă în istoria mişcării feministe. Pe alocuri amuzantă, alteori feroce şi de multe ori frustrantă, cartea rămâne un document ce face palpabile atât pasiunea, cât şi veninul pe care l-a adus lumii al doilea val de feminism. [,,Femeia eunuc'', Ed. Curtea Veche, 403 pagini, 24 de lei] [344]

*

Avertisment: următoarele rânduri nu sunt recomandate minorilor sau tinerilor cu nervii slabi, datorită virulenţei unor mesaje sau ,,imagini''. Prin redarea lor, consider că noi trebuie să înţelegem adevărata dimensiune grotescă şi inacceptabilă a unei secte care, în mod cert are legături strânse cu francmasoneria mondială, măcar la nivel înalt.

*

Creşterea numărului sectelor, curentelor şi noilor mişcări religioase şi para-religioase este astăzi o realitate evidentă. După cum se exprimă un teolog contemporan francez, suntem martorii unei ''goane'' permanente şi uneori fără final după noi spiritualităţi şi pseudo-spiritualităţi, dintre care unele foarte bizare pentru mentalitatea omului de rând. *Mass-media ne oferă frecvent evenimente şocante unele de un tragism inimaginabil pe această temă. De multe ori, unele dintre acestea vor să se motiveze prin încercarea de a evada din cotidian, din ceea ce noi numim real şi normal. Nu puţini, asociază normalul lumii în care trăiesc, monotoniei, căutând experienţe noi în convingerea că astfel vor fi împliniţi spiritual.* ***Avalanşa crescândă a tot felul de idei neo-gnostice şi a unor practici care încearcă să-L excludă pe Dumnezeu din viaţa omenirii. […]***

DOCTRINA SATANISTĂ. *Anton Szandor LaVey (1930-1997) este fondatorul <<Bisericii Sataniste>>, prima organizaţie de acest gen din timpurile moderne. Spre deosebire de alţi*

[342] Păr. Constantin Voicescu, op. cit., p.251.
[343] Laurenţiu Dumitru, ***Hristos şi tinerii***, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2003, pp.19-24.
[344] Evenimentul zilei, 22 aprilie 2007, pp.4-17.

fondatori de religii care-şi reclamă o inspiraţie divină, LaVey şi-a sintetizat doctrina satanistă din perspectiva propriei înţelegeri a omului sau mai bine zis a ''animalului din om'' şi din filosofia materialist-individualistă. […] Conţinutul doctrinar al concepţiei lui LaVey este unul aproape nul, întrucât el nu depăşeşte pe acela al unor mai vechi parafrazări ateiste ale Bibliei, limitându-se la porunci de genul: ''Nu ai voie să crezi în Dumnezeu, întrucât lumea e a mea şi voi considera credinţa ta ca un păcat.''

Întrebat de un reporter în ce constă sensul ''filosofiei'' sale, LaVey a răspuns că nu se consideră purtătorul unei înţelepciuni ci al unei ***''credinţe'' a cărei scop este manifestarea aspectelor obscure ale firii umane****. În fiecare din noi sălăşluieşte Satana, iar omul trebuie să fie mândru de aceasta. Ea trebuie cultivată, fapt ce şi-l propune biserica noastră, spunea LaVey.* [345]

*

Opera sa cea mai cunoscută rămâne <<Biblia Satanica>> (The Satanic Bible), lucrare în care LaVey explică filosofia sa, filosofie de orientare anomică cu manifestări antisociale. Lucrarea este prefaţată de cele 9 porunci satanice şi are o împărţire după filosofia materialistă grecească: Focul – Cartea lui Satan; Aer – Cartea lui Lucifer; Pământ – Cartea lui Beliar; Apa – Cartea lui Leviathan.

Conştient de lipsa totală de valoare teologică a ''operei'' sale, LaVey, nu a formulat pretenţia ca <<Biblia Satanica>> ar fi produsul vreunei ''revelaţii'', drept care şi-a asumat statutul de autor, acumulând o avere considerabilă din copyright-ul respectivei lucrări. […] Au mai apărut şi două colecţii de eseuri – Satan vă vorbeşte *şi* Jurnalul Diavolului *ce completează în final lucrarea iniţială (Biblia Satanică).*

Putem concluziona că: doctrina satanistă expusă în <<Biblia Satanica>> şi în celelalte lucrări ce o însoţesc este o filosofie anomică ce ***se limitează în fond la negarea tuturor valorilor sociale şi religioase de la credinţa în Dumnezeu şi până la morala minimală****.* [346]

*

Ritualurile presupun o iniţiere în care se rosteşte un jurământ de slujire a lui satan, de denigrare şi luptă împotriva lui Dumnezeu. Cinstirea lui satan se realizează, între altele, prin consum excesiv de alcool şi droguri, jertfirea unor animale, practicarea sexului în grup, invocarea spiritelor malefice mergând până la suicid sau crimă, **sacrificiul uman** *fiind forma supremă de cinstire şi slujire a lui satan.*

După depunerea jurământului, un alt moment important îl reprezintă iniţierea în cadrul căreia un adept mai vechi îl tatuează pe novice cu anumite însemne specifice, ritualul se încheie prin sacrificiul unui animal, îndeosebi câine sau pisică. Făcând o incizie în pieptul animalului, iniţiaţii îi smulg inima şi o storc deasupra unei icoane a Sfintei Treimi rostind aşa-zisele ''rugăciuni'' din <<Biblia Satanica>>. De asemenea tot în cadrul acestui ritual are loc lepădarea de Hristos şi urinarea pe cruce.

Novicele semnează ''un pact'', ''pactul cu diavolul'', ce presupune condiţii foarte precise*: - să fie scris cu propriul sânge; - să fie încheiat în prezenţa unui vrăjitor ca reprezentant al diavolului; - să se dezică de vechea credinţă; - novicii depun jurământ de ascultare şi supunere faţă de satan şi se obligă să nu se mai întoarcă niciodată la vechea credinţă, să se subordoneze doar lui satan şi să frecventeze* **sabaturile sale** *pe cât de frecvent posibil; - să promită că se va îngriji din toate puterile să-i aducă lui satan şi alţi slujitori; - să aducă ofrande, daruri lui satan în cadrul unui ceremonial festiv, cel puţin odată pe lună, să*

[345] Mihail Din, în art. Doctrine aberante şi comportamente deviante; Studiu de caz: satanismul, în vol. ***Implicaţii ale religiilor asupra securităţii în contextul extinderii UE***, coordonat de IPS prof. dr. Nifon Mihăiţă, pr. lect. dr. Florea Ştefan, Ed. Valahia University Press, Târgovişte, 2006, pp.241-243.
[346] Ibidem, p.244.

jertfească un copil şi să-i aducă ofrandă sângele lui ce va servi ca hrană în nopţile cu lună plină vampirilor şi demonilor.

Anton LaVey descrie în <<Biblia>> sa ceremonialul unei <<Liturghii negre>> în cadrul căreia trebuiesc folosite lumânări făcute din grăsime de copii nebotezaţi. [347]

*

***„Liturghia neagră'' face parte din practica rituală a oricărei grupări sataniste.** De fapt, ea reprezintă o inversiune (parodiere) a ritualului misei catolice.*

Vă vom prezenta două tipuri de „liturghie neagră''. Primul îl găsim descris în lucrarea ''Satanism Today'' a lui James Lewis, unde acesta face o descriere destul de amănunţită a unei astfel de liturghii, subliniind caracterul demonic, sadic şi chiar dezgustător al unei practici care începe să aibă o priză din ce în ce mai mare printre rockerii teribilişti ai Europei secolului XXI.

*James Lewis precizează încă de la început că ''aceste ritualuri nu sunt altceva decât **invenţii ale unor minţi bolnave şi posedate**.'' Descrierea pe care o face în lucrarea sa este următoarea: ''...un preot stând în faţa unui altar alcătuit dintr-o femeie dezbrăcată, cu picioarele depărtate ce ţine în fiecare mână o lumânare neagră făcută din grăsimea unui copil nebotezat; potirul conţine urina unei prostituate sau sânge menstrual şi este aşezat pe abdomenul femeii. O cruce întoarsă atârnă deasupra altarului şi o bucată de pâine e binecuvântată de preot; apoi sunt invocaţi satan şi alţi demoni, urmate de rugăciuni şi psalmi cântaţi invers continuând cu alte obscenităţi... toate acestea desfăşurându-se în interiorul unei pentagrame desenate pe podea. Apoi urmează orgii sexuale, arderea cărţii de rugăciuni. Dacă un copil poate fi jertfit în timpul ritualului cu atât mai bine.''*

*James Lewis afirmă în continuare că toate aceste ritualuri sataniste nu au o valoare magică (simpatetică) ci **ele au scopul de a blasfemia tot ceea ce e sfânt**.* [348]

*

Celălalt tip de liturghie neagră l-am găsit în România pe un forum al rockerilor satanişti (din păcate forumul este închis în momentul de faţă). Ramona Simulete relatează prima ei participare la o liturghie de acest gen într-o garsonieră din Militari, decorată în stilul caracteristic cu: un schelet uman vopsit în negru legat cu un lanţ de tavan; ''în locul ferestrei se afla o imensă placă de lemn sculptat din care ieşeau gheare ameninţătoare''. Trei bărbaţi au făcut un triunghi în jurul ei şi au început să rostească o incantaţie într-o limbă necunoscută; ''aveau vocile lugubre şi pătrunzătoare''. Unul dintre ei a luat un pumnal cu care s-a crestat la mâna stângă apoi l-a dat celorlalţi să facă la fel. A luat un pahar şi l-a umplut cu sângele din răni după care l-a dat fetei să bea de trei ori. ''De-abia peste câteva zile am realizat ce s-a întâmplat cu adevărat. Până atunci parcă fusesem drogată.''

*Pe lângă aceste comportamente demne de nişte bolnavi psihici mai semnalăm **profanările de morminte şi lăcaşuri de cult**.*

***SATANISMUL ŞI MUZICA ROCK.** După cum s-a putut constata adeseori, **deşi majoritatea rockerilor nu sunt satanişti, toţi sataniştii sunt adepţi ai muzicii rock**. De altfel, muzica de acest tip reprezintă printr-un anumit tip de mesaje, deşi nu în totalitate, un important factor de răspândire a ideilor sataniste în rândul tinerilor. [...] Tinerii se scoală cu muzică, conduc cu muzică, fac sport cu muzică, citesc şi adorm chiar cu muzică, cu alte cuvinte muzica devine a doua lor suflare.* [349]

*

Jimmy Hendrix (1942-1980) spunea că ''esenţa muzicii este spirituală; cu ea poţi hipnotiza pe oameni, iar atunci când le găseşti punctul slab, le poţi sugera direct în subconştient ceea ce vrei să le spui.'' [...]

---

347 Ibidem, p.245.
348 Ibidem, pp.246-247.
349 Ibidem, p.248.

David W. Scheer într-un ghid rock prezintă câteva ***''mesaje'' ale muzicii rock: rock şi free sex, rock-ul şi abuzul de droguri, rock-ul şi violenţa, rock-ul şi trăieşte-ţi clipa****. Libertinajul sexual este cel mai exploatat mesaj după cel satanist. Adolescenţii sunt cei vizaţi pentru a le inocula o concepţie desfigurată despre ''dragoste''.*

Conducătorul grupului Rolling Stones declara în ziarul Times că ''rock-ul este sex şi trebuie să îi lovim pe tineri cu el peste faţă.'' ***Astăzi păstrarea relaţiilor sexuale în cadrul familiei este o glumă.*** *De altfel, chiar cuvântul ''rock n roll'' în dialectul african de unde provine înseamnă act sexual. […]* ***La redarea inversă a unor piese muzicale rock, se constată transmiterea unor mesaje cu caracter satanist: blasfemii, cuvinte de laudă pentru satan, îndemnuri la crimă sau suicid. Fenomenul a fost semnalat de mai mulţi cercetători şi nu poate fi negat.*** *[…] Creierul uman este capabil să primească, să scaneze, să descifreze, să înmagazineze şi să reacţioneze mai târziu la aceste mesaje subliminale. Suntem de asemenea preprogramaţi în acest sens. Din sectorul subconştient, în creier mesajul e transportat în sectorul conştient al creierului.* [350]

*

Crimele lui Charles Manson din Sharon Tate au fost inspirate din albumul ''White Album'' al celor de la Beatles. Acesta a spus că a auzit voci secrete pe acel disc care i-au ordonat să ucidă (9 august 1969).

Pe 3 decembrie 1980, Mark David Chapman, într-un interviu psihiatric, după ce îl ucisese pe John Lennon a relatat următoarele: ''Simt prezenţa demonilor lui satan în jurul meu… Le simt gândurile, le aud gândurile. Pot să-i aud vorbind dar nu din afara mea ci din interiorul meu. Demonii mi-au dat puterea şi oprtunitatea pentru această crimă.'' […]

Soluţia stă în a-i ajuta pe tineri să aibă un mai puternic simţ critic. *Tinerii nu trebuie să se ''îmbibe'' în mod pasiv cu tot ceea ce le spun vedetele rock. Trebuie să fie ajutaţi să reflecteze asupra mesajului, să îl înţeleagă şi să îi respingă pe cei care promovează non-cultura morţii. Nu trebuie să cădem în plasa filosofiilor negative. Dacă un cântăreţ promovează violenţa, nu trebuie să îi cumpărăm producţiile. Să îi aplaudăm pe acei artişti care comunică un mesaj pozitiv, în favoarea vieţii (dar nu a vieţii trăite cu intensitate, pentru plăceri diverse - n.a.). Nu lipsesc exemplele bune. Este suficient să le căutăm cu sinceritate şi deschidere.* [351]

---

[350] Ibidem, pp.248-250.
[351] Ibidem, pp.250-251.

PORTRETUL OMULUI DE MÂINE. PRINCIPIUL LUI *HOMO GLOBALIS*: MATERIALISMUL („TRĂIEŞTE VIAŢA!'')

Peter L. Imre s-a născut pe 27 februarie 1962. A studiat Istoria Artelor la Budapesta, Agronomia la Cluj-Napoca şi Comerţul şi Managementul Hotelier. S-a perfecţionat în Finanţe, Marketing şi Managementul Comunicaţiilor. După trei ani de muncă la firma Hertz rent a car în Budapesta, s-a angajat la Philip Morris. Prima funcţie în cadrul firmei a fost consultant pentru Formula 1, iar acum este director în cadrul Departamentului Corporate Affairs. Imre este membru de onoare al Clubului Român de Presă şi membru al Consiliului de directori în cadrul Camerei de Comerţ Americane şi vicepreşedinte al Asociaţiei de Promovare a Tineretului. [...]

DESTIN. La 20 de ani a fost diagnosticat ca fiind bolnav de cancer. A fost tractorist, şofer şi a ajuns unul dintre cei mai bine plătiţi manageri. Aflaţi ***reţeta succesului*** *lui Peter Imre.*

Este director Corporate Affairs, Philil Morris România, şi nu doar o persoană mondenă care a ţinut capul de afiş al ziarelor cu relaţiile sale amoroase cu Corina Dănilă şi Diana Lăscărescu. Om de afaceri, dar şi un excelent manager, Peter Imre este o persoană foarte deschisă care vorbeşte liber despre orice. [...] ,,Provin dintr-o familie de doctori, iar eu am dat la Agronomie pentru că acolo era cel mai puţin de învăţat.'' [...]

S-AU ÎNTÂLNIT ÎN DUBAI. Peter Imre trăieşte o frumoasă poveste de dragoste ***alături de fiica ministrului liberal al apărării Teodor Meleşcanu, Marina****. ,,Ne ştiam de ani buni, dar anul trecut, pe vremea asta, ne-am întâlnit în Dubai. Eu eram cu altcineva şi ea la fel. Ne-am revăzut la Bucureşti şi a înviat focul dragostei'', povesteşte Peter. Cei doi s-au căsătorit anul terecut, pe 9 septembrie 2006. După ceremonia de la* ***Biserica Calvină din Bucureşti****, pentru că Peter Imre este de religie reformat, petrecerea a avut loc la Palatul Snagov. Interesant este că invitaţia la nuntă a avut şase pagini cu informaţii generale despre fericitul cuplu şi povestea lor de iubire. Invitaţia are şi un mini-CD cu melodia preferată a celor doi îndrăgostiţi, respectiv ,,Crazy in love'', cântată de Julio Iglesias. [...]*

CREDINŢĂ. ,,Nu sunt un om foarte bogat, cum cred unii. Sunt doar destul de bogat ca să pot avea ceea ce-mi doresc'', mărturiseşte Peter Imre, care are o mare slăbiciune pentru maşini. ,,Pasiunea mea? Maşinile. A doua pasiune: tot maşinile'', spune cel care conduce Departamentul de Corporate Affairs. [...]

Preferă concediile nu în locuri exotice, ci ***cât mai departe de România****. [...] Bossul de la Philip Morris* ***vrea să-şi cheltuiască toţi banii în timpul vieţii****. ,,Mi se pare o ipocrizie să spui că după moarte donezi sau laşi nu ştiu ce sume în scopuri caritabile. Dacă eşti tare, donează banii în cursul vieţii şi ia-o de la început. De aceea,* ***eu vreau să-mi cheltuiesc toţi banii pe fleacuri, pe ce vreau eu şi să nu las nimic****.* ***Eu am făcut banii, eu îi cheltuiesc****'', spune Imre, care peste zece ani se vede tot la fel. [...]*

,,VIAŢA SE TRĂIEŞTE AZI''. ***Viaţa plină de succes a lui Peter Imre a devenit repede o marcă.*** *El însuşi autor al unei rubrici săptămânale, ,,La restaurant cu Peter Imre'', a scris cu Alexandru Răducanu, în 2004, cartea ,,Peter Imre – viaţa se trăieşte azi''. [...]*

*FAŢA NEVĂZUTĂ. Admirator al lui Coelho. ,,Citesc multă literatură. Acum l-am descoperit pe Salman Rushdie. Ştiam despre <<****Versetele satanice****>>, dar tocmai pentru că fusese aşa popularizată nu m-a atras cartea. Acum l-am descoperit pe Rushdie şi* ***îmi place teribil****. Mai bine zis, soţia mea îl citea şi aşa l-am descoperit şi eu''. Rămâne la părerea că Paulo Coelho este cel mai profund scriitor al ultimilor 200 de ani. [...]*

PRIMA FAMILIE. Are un băiat în vârstă de 26 de ani. Peter Imre a mai fost căsătorit. ,,Da, cu colega mea de bancă''. În urma unei permisii soldăţeşti a aflat că va fi tată. Peter

junior are 26 de ani şi ,,suntem prieteni''. ,,I-am recomandat cărţile care au avut impact asupra mea: <<Alchimistul>>, <<Egipteanul>>, scrierile lui Salome. […]

,,Mulţi români se aşteaptă ca totul să funcţioneze perfect după 17 ani de la Revoluţie. ***Uităm că lucrurile au inerţia lor.*** *Niciodată în istorie nu s-a mai trecut de la socialism la capitalism. Trăim momente istorice, iar perioada de tranziţie, după părerea mea, este ca şi când ţi-ai renova casa în timp ce trebuie să locuieşti în ea:* ***te mai murdăreşti, e inconfortabil, dar la sfârşit va ieşi ceva nemaipomenit****.'' […] ,,****Ziua de ieri a trecut şi nu mai poţi schimba nimic. Este istorie deja. Iar ziua de mâine, indiferent câte planuri îţi faci, nu s-a născut încă. Nu poţi influenţa nimic. Prin urmare, rămâne să trăieşti fericit doar ziua de azi.****''* [352]

[352] Florian Bichir, în art. „Sunt destul de bogat ca să am ceea ce-mi doresc'', Evenimentul zilei, 22 aprilie 2007, pp.12-13.

ECUMENISMUL SAU OFENSIVA ÎNDREPTATĂ ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI

Învăţăturile principale care ne despart dogmatic şi canonic de catolici sunt:

1. Întâi este ***filioque****. Ei zic că Duhul Sfânt purcede şi de la Tatăl şi de la Fiul. Această greşeală dogmatică este cea mai grea. Sfântul Evanghelist Ioan spune:* Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine *(Ioan 15, 26).*

2. Al doilea este ***supremaţia papală****. Papa este considerat de ei capul suprem al Bisericii creştine, adică locţiitorul lui Hristos pe pământ! Mai mare decât toţi patriarhii! Ceea ce n-a făcut Biserica Universală. Papa numindu-se urmaşul Sfântului Petru. Mândrie drăcească!*

3. ***Infailibilitatea papală****. Ei zic că Papa nu poate greşi ca om, în materie de credinţă, când predică el, ceea ce iarăşi este o dogmă nouă respinsă de Biserica Ortodoxă.*

4. Al patrulea este ***purgatoriul****. Ei zic că între Rai şi iad ar fi un foc mare unde stă sufletul câteva sute de ani şi se curăţă, apoi se duce în Rai. Nu scrie în Sfânta Scriptură aşa ceva; nu-i prevăzută nicăieri această învăţătură.*

Noi avem Evanghelia Judecăţii, pe care o au şi ei, dar nu arată trei locuri, ci numai două – Raiul şi iadul. Mântuitorul, când va sta pe scaunul slavei Sale şi va aduna toate popoarele de la zidirea lumii să le judece, îi va despărţi pe dânşii, precum desparte păstorul oile de capre. Şi va pune pe drepţi de-a dreapta Sa şi pe păcătoşi de-a stânga Sa… şi vor merge păcătoşii în munca veşnică, iar drepţii în viaţa veşnică.

Deci nu putem zice că sunt trei locuri, ci numai două: munca veşnică sau viaţa veşnică.

5. ***Azimile****. Ei nu slujesc cu pâine dospită, ci cu azime, ca evreii.*

6. Catolicii mai au o dogmă nouă: ***imaculata concepţie****. Ei zic că Maica Domnului ar fi născută de la Duhul Sfânt. Nu-i adevărat. Este născută în chip firesc din dumnezeieştii Părinţi, Ioachim şi Ana, ca rod al rugăciunii.*

7. Au ***substanţialitatea****. La sfinţirea Darurilor, catolicii nu fac rugăciunea de invocare a Sfântului Duh, cum facem noi la Sfânta Epicleză. Ei zic că Darurile se sfinţesc singure, când se zice:* Luaţi mâncaţi… *şi celelalte. Nu au rugăciunea de pogorâre a Duhului Sfânt, peste Daruri.*

8. ***Celibatul preoţilor****; preoţii catolici nu se căsătoresc. Sunt celibatari, împotriva Sinoadelor Ecumenice, care au hotărât ca preoţii de mir să aibă familie.*

9. Ei au şi ***indulgenţe*** *papale. Altă rătăcire. Papei, dacă îi dai parale multe, poţi să faci oricâte păcate, te iartă, te dezleagă. Sfinţii lor au prea multe fapte bune, n-au ce face cu ele, le dau papei, iar el vinde aceste merite prisositoare spre iertarea păcatelor oamenilor care nu au destule fapte bune.*

10. Şi încă un punct important: ***mirungerea****. Catolicii nu miruiesc copiii imediat după Botez, ci la şapte-opt ani şi numai arhiereii îi miruiesc.*

Iată acestea sunt punctele dogmatice şi canonice principale care despart Biserica Ortodoxă de cea catolică.

„Ortodocşi eram toţi''. *Noi am avut o singură credinţă în Europa până în 1054. Până atunci n-au existat catolici sau protestanţi. Ortodocşi eram toţi în toată lumea. […] Marea schismă papală, când s-au rupt de Biserica noastră pentru anumite reforme pe care le-au făcut.*

„Catolicii sunt vreo 750 de milioane''. *Catolicii sunt şi ei vreo 750 milioane. Iar* ***noi, ortodocşii, suntem puţini, dar suntem Biserica întreagă.*** *Nouă nu ne lipseşte nimic. Noi n-avem ce împrumuta de la protestanţi, dar nici de la catolici. Nimic, absolut nimic.*

Călugări ucişi de catolici. *Când am mers la Protaton, în capitala Sfântului Munte (Athos, din Grecia – n.a.), unde sunt cele mai vechi arhive ale Sfântului Munte de peste o mie de ani, acolo este o piatră lată de câţiva metri pe care nu se prinde nici ploaia, nici zăpada niciodată. Nimic, nimic, nimic! Rămâne tot uscată. Îi zice piatra sângelui. De trei ori pe an izvorăşte sânge dintr-însa şi curge sângele şiroaie şi se duce la temelia bisericii.*

Acolo, la anul 1274, în timpul împăratului Mihail al VIII-lea, Paleologul, când a intrat Papa Grigorie al X-lea în Sfântul Munte cu armata şi ***a vrut să-i treacă pe călugări cu sila la catolici****, a tăiat pe piatra aceea vreo câteva zeci de călugări. Şi sângele drepţilor de trei ori pe an iese şi atunci se fac slujbe. Curge sânge timp de câteva ore din piatra aceea. Dar apa nu se prinde de ea, zăpada nu se prinde, nimic, nimic. Este o minune mare.*

Despre „biserica'' catolică. *Altădată, venind un grup de catolici, în toamna anului 1987, au cerut să le vorbească Părintele Cleopa despre <<Energiile necreate ale Duhului Sfânt>> şi atunci la fel le-a spus:* Catolicismul a rămas în urmă, iar biserica Catolică nu este altceva decât o armată morală jurisdicţională bisericească, *adică ei* ***au pierdut lucrarea harului****, taina mântuirii, prin faptul că ei se limitează doar la chestiuni de estetică, la probleme dinafară, la probleme de comportament, de maniere, şi uită că taina mistică a apropierii de Dumnezeu vine numai prin post, asceză şi rugăciune, şi în special prin morala curată, nu prin* **materialism**, *ci prin spiritualitate.*

Despre „botezul'' catolic. *Care trece la catolici trebuie să primească botezul papistaş.* ***Se face catolic, dar îşi pierde sufletul.***

Despre „nunta'' catolică. *Nu toată nunta dintre oameni şi nu la toate confesiunile religioase nunta este taină. Aşa la protestanţi,* **la catolici**, *la anglicani şi la alte multe confesiuni şi popoare, nunta n-are putere de taină. Este numai un simbol la dânşii, un act de prietenie şi o dovedinţă oarecare între soţ şi soţie. Dar niciunde n-are nunta putere harică de Taină şi nu este atât de cinstită ca în Biserica dreptmăritoare de Răsărit, ortodoxă.*

Căsătoria ortodocşilor cu catolici. *Când vei vedea că a luat un ortodox pe o catolică sau o protestantă sau o evreică sau o turcoaică, astea se cheamă căsătorii mixte. Dacă bărbatul este ortodox, ea trebuie să devină ortodoxă. Dacă nu vrea să treacă de partea bărbatului, atunci să se despartă. ,,Nu merg după tine, că eşti catolică, dacă nu te faci ortodoxă''.*

Despre „orga'' catolicilor. *Cel mai bun organ de a cânta lui Dumnezeu este gura şi inima omului. Aşa este în Biserica Răsăritului.* ***La catolici se cântă din orgă; dar aceea este distracţie şi are notă de teatru.***

Nu ne ducem să ne distrăm la biserică, căci orga te risipeşte cu mintea în altă parte. Trebuie să cânt din inima mea, că auzi ce spune: Răcnit-am din suspinarea inimii mele. *Gura noastră să laude pe Dumnezeu, că zice Psalmistul:* Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururi lauda Lui în gura mea. *Iată cum trebuie să lauzi pe Dumnezeu. Nu cu orga şi chitara.*

„Nu fă cruce''. *Când treci pe lângă o biserică, nu-ţi fie ruşine să faci cruce! Uite aşa s-o faci... Că acolo-i de faţă Trupul şi Sângele Domnului. Permanent, pe Sfânta Masă sunt Preacuratele Taine. Este Hristos viu în Altar. În toate bisericile ortodoxe, Preacuratele Taine stau pe Sfânta Masă. Şi dacă nu te închini la biserică, nu te închini lui Hristos.*

– Prea cuvioase, dar dacă trecem pe lângă o biserică catolică? – ***Nu fă cruce.*** *– Deci să nu facem cruce. – Nu, chiar dacă a catolicilor are cruce în vârf. Acum am auzit că şi pe unele case de adunare au pus o cruce, ca să înşele lumea.*

Catolicii ruşinaţi de Sfânta Lumină. *Altă minune mare cu Sfânta Lumină a fost la 1104, când s-a întemeiat Imperiul Latin de Răsărit, când au ocupat catolicii Mormântul Domnului pe timpul împăratului Isac şi al lui Baldovin, că noi avem scrise toate acestea. Cum s-a întâmplat?*

Când s-au făcut cele opt cruciade, pornite de la Apus, să cucerească Sfântul Mormânt de la turci, că toate ţările din Occident sunt catolice, a reuşit Godefroy de Bouillon prima cruciadă şi alţii, că a avut armată. [...] Pe patriarhul nostru cu toţi preoţii i-au dus la Mănăstirea Sfântului Sava, la 30 de km de Ierusalim, şi i-au închis acolo. ,,Staţi şi slujiţi aici! Voi, ortodocşii, n-aveţi ce căuta la Mormântul lui Hristos!''

Şi a slujit papa înconjurat de cardinal, de preoţi şi a făcut rugăciune la Mormântul Domnului. Şi când a fost vorba de Înviere, au cântat şi ei ,,Învierea Ta, Hristoase...'', dar nici un semn. Împăratul fiind de faţă a zis: ,,Eu am fost anul trecut aici şi lumina a venit la ortodocşi, de ce n-a venit şi la voi?'' Şi au slujit până dimineaţă, şi nici un semn.

– Unde-i patriarhul ortodox?

– A fost ordin de la măria ta să-l ducem la Sfântul Sava. E acolo cu preoţii.

– Duceţi-vă şi aduceţi pe patriarhul ortodox înapoi, că eu vreau să văd Sfânta Lumină şi adevărul, doar e Paştele acum, a înviat Hristos.

Au adus pe patriarh de la Sfântul Sava […] Şi când a zis ,,Învierea Ta, Hristoase…'', gata, a venit Sfânta Lumină, s-au aprins toate candelele, patriarhul a luat Sfânta Lumină şi a dat împăratului. Împăratul a spus: ,,Chiar Imperiul latin dacă rămâne, la Mormântul Domnului să rămână ortodocşi, că numai la ei vine Sfânta Lumină!'' […] De aceea, când auziţi un sectar blestemat că nu crede în Biserică, să-l duceţi la Ierusalim să vadă minunea Sfintei Lumini care vine de Paşti. Că nu vine la sectari, la sinagoga blestemată a lor, acolo, **nu vine nici la catolici**, *nici la armeni, numai la ortodocşi vine. Amin.* [353]

*

În vremurile de demult alegerea unui ierarh al bisericii, episcop, mitropolit sau patriarh se făcea de către popor şi cler, după vrednicia duhovnicească a celui avut în vedere. În ,,Vieţile Sfinţilor'', în ,,Proloage'' sau în ,,Pateric'' găsim o mulţime de exemple, în care plăcuţi ai lui Dumnezeu erau chemaţi, rugaţi, imploraţi şi numai după îndelungi insistenţe primeau respectiva demnitate. Mai de fiecare dată considerându-se nevrednici de o asemenea lucrare şi din smerenie, fugeau în pustie şi refuzau cu lacrimi, acceptând doar într-un târziu să devină păstori, din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru turma cea cuvântătoare.

În ziua de astăzi demnităţile sunt dorite, râvnite, disputate, cumpărate, din arsenalul luptei electorale *nelipsind nici un argument şi nici o armă: nici promisiunile, nici şantajul, nici corupţia, practic nici una din armele îndeobşte cunoscute a fi ale politicii. […]*

Dacă luăm în considerare declaraţia ÎPS Calinic, Episcopul Argeşului şi Muscelului, care spune: ***,,Când BOR a fost în ipostaza să-şi aleagă patriarh, dosariada a început să*** **cânte.** ***Acolo, în vârf, sunt oameni puşi pe criterii politice. Nu se ştie? Se ştie! Ei dau verdicte! Concluzionez că se încearcă construcţia unei Biserici politice în România! Nu vă este limpede?''***, *putem afirma acelaşi lucru.*

Dacă luăm în considerare că ,,duhovnici ai României, în special din Moldova, şi-au arătat înainte de alegerile de miercuri (din 12 septembrie – n.red.) îngrijorarea că Sfântul Duh s-ar putea să părăsească Dealul Patriarhiei după ridicarea la ceruri a sufletului Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, decedat subit în condiţii încă neelucidate'', ajungem la aceeaşi concluzie.

Cert este că ***ortodoxia românească se află la o mare răscruce***, *cu efecte imprevizibile pentru Biserică, între mărturisire şi lepădare, între înălţare şi cădere.*

În ceea ce priveşte viitoarea prestaţie a noului Patriarh, Prea Fericitul Daniel, nu ne putem pronunţa apriori, acesta putând fi un vrednic păstor, mai ales că îl recomandă calităţile manageriale *şi faima de bun gospodar; acestea, însă, sunt doar calităţi, şi realizări, lumeşti. Dacă privim însă prestaţia ca mitropolit şi* săpăm *puţin mai în adânc, aflăm că Daniel Ciobotea este considerat ca fiind ,,unul dintre cei mai controversaţi, bârfiţi şi dispreţuiţi ierarhi ai BOR. Este considerat un promotor declarat al ereziei ecumeniste şi un partizan deschis al dialogului interconfesional.*

În articolul ,,<<Ortodoxia la răscruce. Între unitate şi schismă>> Armaghedonul călugărilor Moldovei'' cotidianul ,,Gardianul'', în ediţia sa din data de 8 august a.c. dă citire unei liste de acuze la adresa PF Daniel (la acea dată mitropolit şi locţiitor de patriarh) care cuprinde şase capete de acuzare:

353 ***Ne vorbeşte părintele Cleopa despre catolicism***, Ediţie îngrijită de Ierom. Nil Arcaşu, Tesalonic (Grecia), 2006, pp.6-16.

1. Lipsă de atitudine fermă față de actele anticreștinești ale statului (legea discriminării, homosexualității, pornografia, participarea creștinilor ortodocși la războaiele din Iugoslavia, Irak și Afganistan etc.);

2. colaboraționism cu statul laic, ateu și cu organisme naționale și internaționale profund anticreștine (spații din patrimoniul Bisericii destinate unor restaurante, sedii ale unor posturi radio-tv etc);

3. colaborări necanonice cu sectanți, eretici și păgâni;

4. săvârșirea, protejarea sau neglijarea unor abateri canonice grave (distribuirea parohiilor pe criterii preferențiale, susținerea evoluționismului de către unii preoți, practici superstițioase, cenzurarea în secret a Molitfelnicului din 1998, modificarea troparului Învierii, punerea în circulație a literaturii teologice proecumeniste etc.);

5. îngrădirea viețuirii monahale (înscăunarea unor stareți în mănăstiri fără consultarea obștilor, impunerea unor biruri, numite taxe asupra mănăstirilor, modernizarea necanonică a așezărilor monahale, transformarea mănăstirilor și schiturilor în ferme zootehnice, gospodării de partid, centre de exploatare forestieră, zone de agrement, dezlegarea mâncării de carne, transformarea monahilor în masă de manevră în timpul campaniilor electorale etc.);

6. încălcarea votului sărăciei (implicarea unor preoți și ierarhi în afaceri, viețuirea în lux și opulență, achiziționarea de autoturisme luxoase, salarii și diurne improprii viețuirii călugărești etc.).

*Concluzia care se impune: **dacă aceste lucruri sunt adevărate și vor fi puse în practică, și avem toate motivele să credem că da, dat fiind că unele deja au fost aplicate, avem în față un adevărat plan „de subminare a Bisericii Ortodoxe Române''**.*

Dumnezeu să ne apere, să ne păzească și să ne întărească în fața încercărilor și ispitelor care ne stau în față. [354]

*

Am deschis televizorul, absolut întâmplător, în seara zilei de 8 septembrie 2007, pe TVR-2. Ochii mi-au văzut o adunare de ,,făclieri'', ca cei din Ku-Klux Klan, iar sus, pe o scenă mare, se îngrămădiseră, ca oile, niște purtători de steaguri, pe care Crucea era desenată în fel și chip… Toți erau ,,țanțoși'', cu ochelari negri la ochi și mutre de ignoranți, îmbrăcați în blugi, și declamând, cu ifos, numele lui ,,Cristos''… Dacă ar fi fost doar făcliile, steagurile cu crucile acelea, care de care mai încârligate și mai pocite, aș fi zis că e vreo adunare neo-nazistă… Dar toți nedefiniții aceia sexuali (că nu se distingeau care erau bărbați și care femei) strigau numele ,,Cristos''.

*După câteva minute am început să mă dumiresc, pe scrol scria: **„A treia Adunare Ecumenică Europeană, de la Sibiu''**.*

Turma de ,,blugiști'' a voit, apoi, să imite citirea evangheliilor… în 12 limbi – cum altfel?! – la modul ,,ștafetar'': ca la v-ați ascunselea – unul zicea ,,uni'', altul ,,doni'', al treilea ,,trini'', al patrulea ,,pici'', următorul ,,arde'', și se auzea apoi: ,,moara'', iar ultimul se repezea speriat: ,,Popovici!''…

Din când în când, ieșea din întuneric unul cu mutră de killer sau de Mike Tysson, cu cravată albă, care zbiera că: ,,Aceasta este adunarea care-I place lui Hristos!''. Mă rog, eu eram convins că Hristos-Dumnezeu are gusturi mai bune, dar dacă așa zicea gealatul cu cravată… s-or fi schimbat multe în lume… Secolul vitezei până și în materie de gusturi…

Mi-a părut tare rău că tocmai Grigore Leșe, cel pe care-l lăudam, într-un articol, acum câteva săptămâni, că e unicul artist român care mai știe să facă deosebirea între ,,popular'' și ,,tradițional'' a căzut în capcana acestui mare circ new-age-isto-manelist. Probabil Leșe a fost ros și el, pe dinăuntru, de demonul faimei cu orice preț și s-a pretat la o penibilă amestecătură

[354] A. Isidor, în art. Habemus… Patriarh!, rev. Gând și Slovă Ortodoxe, Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007, pp.3-6.

de cântec arhaic, cu ,,balerine'' de manele, zghihuindu-se, buricându-se şi dându-se, toate, de ceasul... nopţii, în juru-i.

Iar după ce a ieşit din scenă Leşe, a intrat o doamnă mai în etate, cu aere de vestală, şi a început să bombăne, acompaniată de tobe indiene, de samishenuri japoneze şi de câte alte zbârnâitori şi bâzâitori care se voiau creatoare de atmosferă de templu buddhist, să sugereze, cică (explica, din beznă, ca Ucigă-l Toaca, disk-jockey-ul) ***„sincretismul tuturor religiilor terestre ale momentului''****. Prost moment, de un prost gust de-a dreptul năucitor!*

La un moment dat, alţi disk-jockey au aprins, cu flăcări mari şi fumegânde un morman de pneuri uzate şi difuzoare rablagite, din întuneric auzindu-se indicaţia zbierată cu glas de stenor: ,,Asta e Crucea Răstignirii lui Cristos!''. O fi, dar daţi, mai întâi, telefon la prima secţie de pompieri...

Mai lipseau dervişii rotitori, dervişii urlători şi fachirii care-şi înfig ţepuşele prin fălci. Dar poate că dacă mai ţineau mult tămbălăul şi dăndănaia apăreau şi dintr-ăştia. Nu m-ar fi mirat nimic, la aşa circ pestriţ presărat de urletele gealatului cu cravată, precum că neo-manelele ,,Au transformat scena de la Sibiu în Biserică!'' şi că toate chestiile alea scălâmbăite ,,Ne unesc cu Crucea Răstignirii lui Cristos!''. Ce legătură vor fi avut stindardele naziste şi torţele Ku-Klux Klan-ului, toată zbânţuiala ,,balerinelor'' de neo-manele cu ,,Crucea Răstignirii'', fie şi a lui... ,,Cristos''?!

La final, în studioul TVR-2, un năuc de preot ortodox local (nu m-am ostenit să-i reţin numele) a ţinut să facă apologia circului: „Acestea sunt adevăratele valori comune europene!'' Dacă astea or fi, cu adevărat, atunci eu solicit, neîntârziat, cetăţenie papuaşă. Preotul catolic de-alături de năucul nostru (cică ortodox), a zis că ,,da, tocmai aşa!'', iar dl. sociolog al religiilor Laurenţiu Tănase îşi freca mâinile de o bucurie sinceră, de tarabă, la gândul ,,ce de bani au făcut pensiunile din Mărginimea Sibiului'' şi ce taxe ecologice a umflat Guvernul României de la fraierii de străini, numindu-i pe turma aceea de ciudaţi ,,pelerini''.

Pe cine, oare, se străduiesc oamenii ăştia new-age-işti, cu maniere de manelişti oleacă mai periaţi, să convingă că raţa împunge? Până şi copiii de doi, trei ani, din cârca părinţilor, veniţi să vadă ,,comédia'' (că tot nu era vreun program de distracţie mai de soi, pe televizoare...), începuseră să facă cu ochiul, şi se prinseră ce legături ,,indisolubile'' erau între pezevenchii, panglicarii, pehlivanii, soitarii, neo-maneliştii ăştia şi ,,Sfânta Cruce a lui <<Cristos>>''...

În numele „unităţii de spiritualitate'' a lumii, new-age-iştii vor să ne facă să ne uităm identitatea. Ce anume „uniţi spiritual'', domnii mei, când există atâta năuceală identitară în Europa – iar voi veniţi s-o ridicaţi, năuceala asta, prin circul vostru, la puterea a zecea?! *Ştim şi noi ce zic* Sfintele Scripturi*, că vor veni vremurile când ,,fi-va o turmă şi-un păstor'' – dar asta nu prin siluiri/violentări supreme ale duhului, dintr-astea, de un prost-gust jenant, ci abia când Dumnezeu va hotărî că omenirea este pregătită spiritual. Or, prin însăşi seara asta, pe care încep s-o blestem, că mi-a furat un car de vreme, se demonstrează ce teribil de pregătiţi suntem, mai ales din punct de vedere spiritual, şi voi, brejilor, sunteţi primii la ,,pregătire''!*

Când Imperiul Roman şi-a încurcat proprii zei cu ai altora, s-a prăbuşit şi a dispărut. Dar noi nu formăm încă nici un imperiu. Deci, unde ne vom prăbuşi? În neant. Cel puţin apusenii/apuşi. Iar noi, cei din Răsărit, ne vom prăbuşi în genunchi, rugându-L pe Hristos să ne lumineze şi să ne ferească de ***ispitirile prosteşti dar insistente****.* [355]

*

Adunarea ecumenistă de la Sibiu, din luna septembrie a.c. chiar dacă nu a avut nici o relevanţă pentru unitatea Bisericii lui Hristos, cea ,,Una Sfântă, Sobornicească şi

---

[355] Prof. Dr. Adrian Botez, în art. Ecumenism new-age-manelist, la Sibiu, rev. Rost, Nr. 56 / octombrie 2007, pp.57-58.

Apostolească'' a avut darul, cel puţin pentru vremurile apostate pe care le trăim, de a despărţi oile de capre. Şi a oferit prilejul de a face o serie de observaţii.

O primă observaţie ar fi că finanţarea ereticei adunări s-a făcut (şi) din bani publici, din banii contribuabililor creştini ortodocşi. Astfel, Guvernul României, prin Ministerul Culturii şi Cultelor, a pus la dispoziţia organizatorilor, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, respectiv Arhiepiscopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Alba Iulia şi Făgăraş, suma de 1.400 *mii lei (deci aproape 1,5 milioane lei în monedă nouă, respectiv* **circa 500 mii Euro)** *din* ***Fondul de Rezervă bugetară a Guvernului pe anul 2007*** *(vezi HG. Nr. 423/09.05.2007, publicată în M. Of. nr. 315/11.05.2007). Deci, se poate spune că, fie cu voie sau fără de voie, cu ştiinţă sau fără de ştiinţă* ***ortodocşii români au*** **sponsorizat** ***panerezia secolului.***

Din alt punct de vedere, în ciuda participării numeroase, circa 2500 invitaţi, reprezentanţi ai bisericilor *europene, doar 16 membri ai Sfântului Sinod au participat la adunarea de la Sibiu. Deci trei sferturi dintre sinodali, spre cinstea lor, au lipsit de la cel mai important moment pierzător de suflete al acestui început de secol. Dintre cei care s-au alăturat ,,amfitrionului de facto al manifestării'',* ***ÎPS Daniel Mitropolitul Moldovei şi Bucovinei (ales între timp Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române)*** *amintim pe* ***ÎPS Laurenţiu Streza****, Mitropolitul Sibiului,* ***ÎPS Teofan al Olteniei****, pe Arhiepiscopul Albei* ***ÎPS Andrei Andreicuţ*** *şi pe* ***ÎPS Teodosie Arhiepiscopul Tomisului****. Deci* ***se poate spune că există un curent antiecumenist în Biserica Ortodoxă şi că acesta este destul de puternic, în ciuda faptului că Patriarhul Daniel încearcă să minimalizeze acest lucru, ca şi opoziţia monahismului românesc, dealtfel.***

Nici după poleiala festivistă care a îmbrăcat manifestările de la Sibiu lucrurile nu par a funcţiona cum şi-ar dori promotorii rătăcirii ecumeniste, nemulţumirile şi divergenţele răzbătând din declaraţiile unora dintre participanţi, chiar dacă acestea au fost îmbrăcate într-un limbaj diplomatic. Astfel, Episcopul *Wolfgang Huber, Preşedintele Consiliului* Bisericii *Evanghelice din Germania şi-a exprimat nemulţumirea faţă de modul în care este ,,abordată chestiunea botezului'' spunând că ,,Bisericile noastre ar trebui să găsească o expresie comună, asumată de toţi şi care să-i atragă pe toţi cei care doresc să se apropie de credinţă''. Cardinalul catolic Walter Kasper, preşedintele Consiliului Pontifical pentru Promovarea Unităţii Creştine a căutat să atenueze duritatea afirmaţiei Papei Benedict al XVI-lea care spusese că Biserica Romei este ,,singura biserică deplină'', în timp ce Bisericile Ortodoxe nu sunt decât ,,biserici locale sau particulare''. Cardinalul Kasper a arătat că prin citarea documentului emis de Congregaţia pentru Doctrina Credinţei (varianta modernă a inchiziţiei) papa nu a vrut decât să ,,dovedească adevărul'' şi a relevat că ,,diferenţele nu se referă la creştinism sau mântuire, ci la transmiterea corectă a mântuirii şi la biserica văzută''.*

Însă, de departe, cel mai tranşant s-a arătat reprezentantul Patriarhului Alexei al II-lea al Rusiei, ÎPS Kiril, Mitropolitul de Smolesck şi Kaliningrad, care într-o conferinţă de presă a afirmat că: ,,Ne confruntăm cu ***o criză a mişcării ecumenice****,* cu *o nouă sciziune a familiei creştine. Aceasta din cauza faptului că nu avem o percepţie comună asupra moralei creştine. Care este mesajul cu privire la păcat? Aceasta este o grijă majoră pe care vreau să o împărtăşesc cu dvs.'', adăugând că nu este sigur că îşi va pune semnătura pe documentul final al Adunării Ecumeniste de la Sibiu.*

Document care cuprinde zece recomandări, care va fi trecut în Carta Ecumenică şi constituie ***liniile directoare pentru*** **Bisericile** ***din Europa în următoarea perioadă de timp.*** *Aceste zece recomandări sunt:*

1. Recomandăm reînnoirea misiunii noastre ca şi creştini şi ca biserici, de a Îl proclama pe Hristos ca Lumina şi Salvatorul Lumii;

2. Recomandăm să se continue discuţiile privind recunoaşterea botezului, fiind conştienţi de importantele realizări pe această temă în mai multe ţări şi fiind conştienţi de faptul că această chestiune este strâns legată de înţelegerea euharistiei;

3. Recomandăm să se găsească modalităţi de a identifica experienţe care să ne unească: să ne rugăm unul pentru celălalt, pelerinaje ecumenice, studierea teologiei în comun, iniţiative sociale şi diaconice comune, proiecte culturale şi sprijinirea vieţii societăţii pe baza valorilor creştine;

4. Recomandăm întreaga participare a întregului popor al lui Dumnezeu şi la această adunare, în particular să ţinem cont de apelul tinerilor, al bisericilor, al minorităţilor etnice şi al persoanelor cu dizabilităţi;

5. Recomadăm ca bisericile noastre să recunoască că migranţii străini nu sunt doar beneficiari ai grijii creştine, ci şi ei pot să joace un rol activ în viaţa bisericii şi în a societăţii. Să oferim o mai bună îngrijire pastorală migranţilor, celor care cer azil şi refugiaţilor şi să promovăm drepturile minorităţilor etnice în Europa, în mod special al romilor;

6. Recomandăm să implementăm în continuare Carta Ecumenică ca un ghid stimulator pentru călătoria noastră ecumenică în Europa;

7. Recomandăm creştinilor din Europa să sprijine obiectivele de dezvoltare ale Naţiunilor Unite ca un pas urgent înspre stoparea sărăciei;

8. Recomandăm să aibă loc un proces consultativ care să pună accent pe justiţia ecologică în contextul schimbărilor climaterice. ***Recomandăm responsabilitate europeană pentru o evoluţie justă a globalizării;***

9. Recomandăm susţinerea iniţiativelor de anulare a datoriilor Africii şi un comerţ cinstit;

10. Recomandăm ca perioada între 1 septembrie şi 4 octombrie (2007 – n.red) să fie dedicată rugăciunii pentru protecţia Creaţiei şi a promovării unui stil de viaţă sustenabil care să combată modificările climaterice.

Manifestările s-au desfăşurat sub semnul* luminii *(masonice oare?). *Astfel acestea au început şi s-au desfăşurat sub tematica ,,Lumina lui Hristos luminează tuturor. Speranţă pentru înnoire şi unitate în Europa'', iar încheierea s-a făcut sub sloganul ,,Sărbătoarea luminii''. Aceasta a presupus o defilare, cu iz păgân, cu torţe şi drapelele ţărilor participante şi cu toacă. Şocantă, de-a dreptul, este declaraţia organizatorului marşului, pastorul romano-catolic Attila Nagy, care a spus:* ***„Această procesiune reprezintă intrarea Luminii în întuneric. Lumina este simbolul lui Hristos…''*** [356]

*

Dacă politic şi economic ne bucurăm, mai mult sau mai puţin, că am intrat în Uniunea Europeană, preţul pe care trebuie să-l plătim ne aduce mari mâhniri. Căci se pare că ne afectează profund şi credinţa noastră ortodoxă prin care am dăinuit atâta vreme ca români şi prin care, mai important ne mântuim. […] De mai bine de jumătate de secol curentul ecumenist îşi împrăştie molima în lume şi la noi în ţară, iar acum vine cu toată puterea. […]

În toată istoria ţării noastre nu s-a pomenit o aşa abatere de la credinţă. *Nici chiar primirea papei nu o egalează, deşi se înscrie pe aceeaşi linie. Ortodoxia noastră este apostolică, ne-a individualizat şi ne-a dat viaţă, ne-a apărat de turci, de austro-ungari, a creat o tradiţie cerească pe aceste meleaguri. N-am fost niciodată sprijiniţi de Occident, dimpotrivă am fost folosiţi, părăsiţi şi chiar cuceriţi.*

E rea această tradiţie ortodoxă, de vrem să o părăsim? Nu e românească? Mai mult, nu este de la Dumnezeu? Ne-a înşelat vreodată? *Nu suntem împotriva aderării la Uniunea Europeană, pentru că e o circumstanţă politică şi economică, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem verticalitatea spiritualităţii noastre. Altfel ne desfiinţăm singuri, ne aplatizăm, cu efecte atât spirituale, cât şi materiale.*

[356] Silviu Aroneţ, în art. Adunarea Paneretică de la Sibiu a fost plătită din banii creştinilor ortodocşi, rev. Gând şi Slovă Ortodoxe, Nr. 5 (17) septembrie – octombrie 2007, pp.4-9.

Sigur că o verticalitate spirituală deranjează pe ceilalţi parteneri de dialog şi vor căuta să ne doboare. Acest lucru îl au în vedere acuzaţiile de fundamentalism, de înapoiere, bigotism şi lipsă de deschidere, de cooperare. Aceste acuzaţii pot fi aduse musulmanilor care se impun prin forţă, religiilor păgâne, care au rămas la un nivel primitiv, dar Ortodoxia nu are nimic din aceste defecte.

O cunoaşteţi şi ştiţi că nu păcătuieşte cu nimic. Sigur pot exista manifestări de habotnicie şi îndârjire nepotrivite, dar nu trebuie să le confundăm cu adevărata credinţă. Există o credinţă incipientă, care trebuie păzită cu orice preţ, şi una deplină, duhovnicească, care îl păzeşte pe cel ce o are. Puţini sunt cei care o au pe cea deplină – sfinţii – şi aceştia trebuie urmaţi. Şi nici unul dintre ei nu a făcut compromisuri! […]

Decăderea lumii e mai grea decât pare. Pacea între oameni vine prin eliminarea lumescului şi a împătimirii. De aceea Hristos spune: ,,N-am venit să aduc pace pe pământ, ci sabie; să despart pe tată de fiu şi pe mamă de fiică… şi duşmanii omului vor fi casnicii lui'' (Matei 10, 34-36), care-l vor atrage la rău. Aşadar e bună şi necesară zgândărirea şi scoaterea răului din şi dintre noi şi numai apoi vom ajunge la pace.

În fine Ortodoxia nu este civilizatoare pentru că ***civilizaţia înseamnă putrejune, făţărnicie. Ortodoxia are rezolvarea celor mai adânci probleme umane care decurg din păcat, din pierderea legăturii cu Dumnezeu. Viziunea ortodoxă asupra omului şi a lumii este pătrunsă de adevăr şi lumină şi nu acceptă părtăşia cu minciuna şi întunericul.*** *Pacea lumii porneşte de la sănătatea oamenilor şi în primul rând de la buna lor aşezare sufletească. Cei ce nu acceptă să se curăţească pe ei înşişi sufleteşte vor fi vrând-nevrând o pacoste, o neghină. Cei ce se primenesc sufleteşte prin nevoinţa credinţei vor fi fii ai păcii pe pământ şi moştenitori ai împărăţiei cerurilor. Pentru că nimeni nu va voi să scape de patimile sale dacă nu va privi spre viaţa veşnică de după moarte, dacă nu va nădăjdui în roade netrecătoare. Ori* ***civilizaţia înseamnă închiderea omului în lumea aceasta, în deznădejde, în neputinţă****. Dacă noi am primit cheile împărăţiei cerurilor, suntem vinovaţi de moarte dacă nu intrăm în ea şi nici pe alţii nu-i lăsăm prin ascunderea adevărului şi făţărnicirea credinţei.*

Atitudinea ortodoxă care se impune acum este de a nu ne ruşina de Hristos şi de Evanghelie. Orice concesie este trădarea credinţei, apostazie şi trebuie tratată ca atare. De aceea se impune ca cei cu cuget ortodox să nu pomenească la slujbă pe episcopii care vor lua (au şi luat – n.red) parte la această întrunire ecumenistă de la Sibiu şi să se dezică de toţi ecumeniştii, aşa-zişii reprezentanţi ai Bisericii Ortodoxe… [357]

*

Amintim că încălcarea hotărârilor primelor două sinoade, de la Niceea şi Constantinopol, în care s-au alcătuit cele douăsprezece capete ale Crezului, aruncă asupra celor ce nu mărturisesc drept Crezul ortodox anateme de nedezlegat. Chiar dacă Patriarhul Athenagoras, împreună cu Papa Paul al VI-lea, la 7 decembrie 1965 au ridicat *reciproc anatemele din 1054,* ***lucrurile nu au revenit la starea dinaintea schismei*** *şi nicidecum nu se poate reveni la* Potirul comun *atâta timp cât papismul ţine la aceleaşi deosebiri dogmatice, canonice şi cultice ce au provocat Schisma şi, mai mult, cu cât în acest timp au apărut* dogme *catolice noi, mai grave şi mai depărtate de învăţătura apostolică. […]*

Dar cine mai mărturiseşte astăzi, asemenea celor din vechime, Ortodoxia? *De aceea ecumenismul nu a apărut în veacul al XVIII-lea ci cu o sută de ani mai târziu, atunci când* ***mai-marii ortodocşi au spus da ereziilor Apusului*** *[…] Dar dacă toate sunt* biserici *ale lui Hristos de ce catolicismul s-a desprins de Ortodoxie iar protestantismul de catolicism? Atunci toţi Sfinţii Părinţi, Mucenici şi Mărturisitori care au murit pentru Ortodoxie au fost cei mai nenorociţi oameni!* ***Toţi mărturisitorii care au înfundat temniţele austro-ungare şi comuniste, care au***

---

[357] Ierom. Lavrentie, în art. **Atitudinea ortodoxă care se impune acum este de a nu ne ruşina de Hristos şi de Evanghelie. Orice concesie este trădarea credinţei, apostazie şi trebuie tratată ca atare**, în rev. cit., pp.5-6.

***luptat, au făcut minuni şi şi-au vărsat sângele pentru ca ortodoxia să nu se unească cu catolicismul oare nu au mers la moarte pentru Hristos? De ce Mucenicii şi Mărturisitorii credinţei sunt văzuţi astăzi, în ochii* teologilor *ortodocşi moderni ca nişte fanatici răzvrătiţi şi ieşiţi din minţi care nu au de loc dragoste pentru* fraţii eretici?!** *[…]*

La Constantinopol trădătoarea unire a fost proclamată oficial la 12 decembrie 1452, când Patriarhul unionist Grigorie III Mammas a slujit cele sfinte împreună cu legatul pontifical, cardinalul Isidor, având un sobor de peste 300 de preoţi. ***La mai puţin de un an Bizanţul cădea în mâinile musulmanilor** […]*

Vederea ereziilor şi a sectelor ca** biserici surori **este foarte înşelătoare deoarece subminează unitatea de credinţă a credincioşilor ortodocşi. Din punct de vedere eclesiologic însă, Biserici surori, după schismă, sunt între ele numai Bisericile Ortodoxe locale, care păstrează şi propovăduiesc neschimbat adevărul de credinţă apostolic.

Iar roadele acestor teologii eretice s-a văzut mai întâi prin primirea papei ca patriarh al Romei*, în România în anul 1999, iar mai apoi prin venerarea* sfinţilor *apuseni când în luna iunie a anului 2004 mulţime de creştini ortodocşi, în frunte cu ierarhi şi clerici s-au bulucit să se închine bustului de bronz al lui Anton de Padova, înlăuntrul căruia se găsea o limbă neputrezită, îmbrăcată în argint, idolul fiind plimbat în procesiuni prin biserici ortodoxe. [Note: Limba lui Anton de Padova adevereşte puterea afuriseniei de către Sfintele Soboare ale Ortodoxiei, mădularul rămas neputrezit fiind chiar limba cu care a hulit pe Hristos. Este bine de ştiut că* ***după Marea Schismă, semnele văzute ale harului au încetat în Apus: catolicii nu mai au sfinţi, mărturie dând lipsa sfintelor moaşte,** aghiasma **catolicilor se strică şi lumina de la Ierusalim nu vine la** paştele **catolic**.]* [358]

*

Europei (Apusene) i se datorează apariţia unui şir de instituţii şi acţiuni anticreştine, cum ar fi: Cruciadele, Inchiziţia, comerţul cu sclavi, colonialismul. Asupra acesteia apasă tragica ei divizare prin ruptura Protestantismului, prin catastrofalele războaie mondiale, prin umanismul antropocentric şi ateismul ei. Toate acestea sunt consecinţele deviaţiilor teologice ale Romei de la Ortodoxie. Ereziile papale şi cele protestante, inventate una după alta, au îndepărtat din lumea occidentală pe Hristos cel smerit al Ortodoxiei şi în locul Lui l-au instalat pe omul modern. *Sfântul Episcop Nicolae [Velimirovici] al Ahridei şi Zitei (Ohridei şi Jiciei – n.red.) scria din Dachau:* „Aşadar, ce este Europa? Papa şi Luther… Aceasta este Europa în nucleul ei, din punct de vedere ontologic şi istoric'' *[…]*

De aceea, din dragoste pentru Ortodoxia noastră, cu durere pentru unitatea Bisericii şi urmărind păstrarea fără inovaţii a Credinţei Bisericii, proclamăm în toate direcţiile cele hotărâte în Sinaxa Extraordinară Dublă a Sfintei Comunităţi a Sfântului Munte (Athos, din Grecia – n.a.) din 9/22 aprilie 1980:

„Credem că Sfânta noastră Biserică Ortodoxă este Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească şi Apostolească a lui Hristos, care are plinătatea harului şi a Adevărului şi pentru aceasta are succesiunea apostolică neîntreruptă. Dimpotrivă, «bisericile» şi «confesiunile» Apusului au denaturat în multe locuri credinţa Evangheliei, a Apostolilor şi a Părinţilor, sunt lipsite de harul sfinţilor, de Tainele adevărate şi de succesiunea apostolică…

Dialogul cu eterodocşii nu este condamnabil în măsura în care are ca obiectiv să-i informeze pe aceştia asupra Credinţei Ortodoxe, astfel încât să se reîntoarcă la Credinţa Ortodoxă, atunci când aceştia vor accepta iluminarea dumnezeiască şi li se vor deschide ochii.

Dialogul teologic în nici un caz nu trebuie să fie însoţit de rugăciuni în comun, de participări la adunările liturgice şi cultice, precum şi de alte acţiuni care pot da impresia că Biserica noastră Ortodoxă îi acceptă pe romano-catolici ca pe o Biserică deplină şi pe Papă ca

[358] Ierom. Visarion Moldoveanu, în art. „Pecetluirea'' Sfântului Sinod de la anul 1583 (sau un îndreptar de mărturisire ortodoxă - II), în rev.cit., pp.7-9.

pe episcopul canonic al Romei. Astfel de acţiuni îi înşală şi pe creştinii ortodocşi şi pe cei romano-catolici, creându-le impresia greşită că aceasta este părerea pe care o are Ortodoxia în ceea ce-i priveşte…

Cu harul lui Dumnezeu, Sfântul Munte, ca şi poporul ortodox al Domnului, rămâne statornic în Credinţa Sfinţilor Apostoli şi a Sfinţilor Părinţi şi din iubire faţă de eterodocşi, care sunt ajutaţi în mod substanţial atunci când ortodocşii, prin poziţia lor ortodoxă consecventă, le descoperă gravitatea bolii lor spirituale şi modul vindecării lor.

Încercările nereuşite de unire ale trecutului ne învaţă că o unire permanentă şi după voia lui Dumnezeu, în Adevărul Bisericii, presupune o pregătire şi o cale diferite de cele urmate în trecut şi, după cum se vede, sunt urmate şi astăzi.'' [359]

Semnează:

Toţi Reprezentanţii şi Întâistătătorii celor douăzeci de Sfinte Mânăstiri ale Sfântului Munte Athos reuniţi în Sinaxă.

---

[359] Art. **Părinţii Athoniţi osândesc rătăcirile vremii**, în rev.cit., pp.15-16.

MASONERIA ÎŞI APĂRĂ <<COPILUL>> SĂU: TEORIA EVOLUŢIONISMULUI

Indiscutabil, putem afirma acum adevărata apartenenţă a domnului Cristian Pârvulescu, cunoscutul analist politic de la televiziune, la ideologia masonică (ateistă prin declaraţii, însă demonică în conţinutul ei). Fostul preşedinte al organizaţiei **Prodemocraţia**, cea care a venit cu planul votului uninominal de tip mixt, adoptat de Guvernul liberal al lui Tăriceanu (iar democraţia modernă de astăzi, este într-adevăr un produs al masoneriei!), este şi semnatarul unui eseu ezoteric într-un volum de crestomaţie alături de alţi masoni. Este vorba despre ,,Masoneria. *Spiritul unei naţiuni*'', ediţie îngrijită de Olimpian Ungherea, Editura Phobos, Bucureşti, 2006.

Articolul domnului Mihai Corciu, reprodus în întregime mai jos (*Fundamentalismul umanist*, din revista Rost Nr.53-54 / iulie – august 2007, pp.92-93) întregeşte ,,tabloul'' poziţiei sau principiilor distinsului domn şi scoate totodată în evidenţă, legătura intrinsecă dintre masonerie şi evoluţionism (inclusiv dintre masonerie şi darwinism, cel care afirmă că omul se trage din … maimuţă!).

*

Articolul ,,Patima bine temperată'' din ,,Cotidianul'' (20 iunie 2007, pag.26) al domnului Cristian Pârvulescu, exprimând poziţia sa în privinţa falsei probleme sociale a prezenţei icoanelor în spaţiul public, se doreşte a fi o pledoarie pentru libertate şi echidistanţă. Articolul aduce, însă, incidental, ,,lumină'' în mai multe probleme: ***identitatea de tip tradiţional a omului (religioasă) este disfuncţională în contextul societăţii moderne, întrucât nu este inovativă (,,Furia identitară care tulbură începutul de mileniu nu inovează''), religia este fundamentalistă (,,conservatorism … formule consacrate de istorie, de la forma laică a naţionalismului, la cea religioasă a fundamentalismului'') şi, mai specific, istoria creştină a României este cam retrogradă şi obscurantistă (,,… în România <<profundă>>, cultul naţiunii se împleteşte cu cel al sfinţilor. Iar amestecul devine exploziv.'')***. *Autorul, după bine cunoscuta schemă ,,hoţul strigă: <<hoţul!>> - invocând libertatea exprimării opiniilor, exprimă de fapt* ***ofensiva directă a umanismului ateist împotriva culturii tradiţionale creştine, care, întotdeauna, atunci când este autentică şi consecventă, este etichetată din perspectiva umanismului, în mod abuziv, ca fiind*** **fundamentalism**. *Acest* nou umanism *care se exprimă din ce în ce mai agresiv, nu agreează adevărata religie, sugerând, în mod subtil, în locul acesteia o religie ,,fără dinţi'', o religie culturală, cosmopolită, ştiinţifică etc…* - *oricum altfel, dar nu Adevărată. Religia este o patimă din perspectiva umanismului (,,Poate fi temperată patima religioasă…?).*

O altă problemă asupra căreia primim lămuriri în cuprinsul acestui articol este evoluţionismul. ***Dl Cristian Pârvulescu, cu referinţă la o emisiune de ştiri a postului public de televiziune în care s-au adus argumente împotriva teoriei evoluţioniste, sugerează CNA-ului, nici mai mult, nici mai puţin decât sancţionarea postului pe motiv de încălcare a libertăţii! După ce, în prealabil, domnia sa se declară susţinătorul libertăţii şi al pluralismului educaţional (,,nici o alegere nu poate fi făcută dacă alternativele nu sunt egale'')****, exprimarea unilaterală a teoriei evoluţioniste în învăţământul românesc, prin eludarea teoriei creaţioniste, nu mai este o problemă de libertate şi pluralism! Ba mai mult: poziţia ştiinţifică creaţionistă devine fundamentalism în viziunea domniei sale, întrucât ,,abordările private'' nu concordă, se pare, cu ,,identitatea ... sociologică fondată pe* certitudini personale *fundamentale şi* indiscutabile*'', identitate ce pare să sugereze* ***un veritabil sistem ideologic totalitar de inspiraţie umanistă*** *în care normalitatea individului (inclusiv identitatea spirituală, opiniile, interpretările) este stabilită în funcţie de ordinea instituită.*

Referindu-ne strict la problema evoluţionismului putem afirma: evoluţionismul nu este o certitudine ştiinţifică, este cel mult o ipoteză de lucru. Orice teorie ştiinţifică reclamă cu necesitate verificarea experimentală a acestei ipoteze de lucru, evoluţionismul fiind actualmente susţinut doar printr-o multitudine de argumente indirecte şi discutabile; atât ,,fenomenul'' de apariţie spontană a vieţii, cât şi ,,evoluţia'' ei nu au fost niciodată probate experimental sau măcar observate. ***Invocarea „întâmplării'' ca factor explicativ ştiinţific al evoluţionismului dovedeşte clar lipsa unei explicaţii consistente*** *(,,Opponents of evolution argue that only a divine intelligence, and not* some *comparatively* random, undirected process*, could have created the variety of the world's species''* – Evolution – X Religious Debate, *Encarta 2005).*

Afirmarea agresivă şi sistematizată a evoluţionismului, specifică modernităţii, nu este o garanţie a adevărului şi obiectivităţii acestei poziţii. Nu mulţimea afirmaţiilor sau consensul asupra unei idei demonstrează adevărul/corectitudinea acesteia. Teoriile ştiinţifice nu sunt perfecte, sunt doar perfectibile, iar oamenii de ştiinţă se pot înşela. Instituţiile, chiar şi cele de factură academică, pot exprima poziţii partinice sau inerţiale, ceea ce va produce rezultate ştiinţifice ideologizate. *Poziţia creaţionistă exprimă o poziţie ştiinţifică, în ciuda aversiunii nejustificate pe care o stârneşte evoluţioniştilor: aşa cum evoluţionismul pleacă de la ipoteza evoluţiei treptate a formelor de viaţă, încercând să o justifice observaţional şi experimental (lucru nerealizat până în prezent), creaţionismul pleacă de la ipoteza designului predefinit (toate formele de viaţă au apărut în acelaşi timp), analizând aceleaşi date observaţionale disponibile şi evoluţioniştilor, dar din altă perspectivă. Din punct de vedere ştiinţific (exclusiv raţional) avem de a face cu două poziţii interpretative a căror confruntare nu se poate face decât pe tărâm experimental şi interpretativ.* ***Nu putem înţelege şi nici aproba poziţia fundamentalistă a domnului Cristian Pârvulescu de interzicere a unei poziţii interpretative ştiinţifice care, conform argumentaţiei pluraliste a domniei sale ar trebui introdusă în programa şcolară, pentru că, în spiritul echidistanţei şi libertăţii, să fie prezentată alături de evoluţionism.***

MATERIALISMUL SAU MOARTEA SPIRITUALĂ

Profesorul de teologie Teodor M. Popescu, „mare sacerdot nehirotonit al Bisericii noastre'' - după cum spunea despre aceasta vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist -, a marcat, prin activitatea sa de la catedra Facultăţii de Teologie din Bucureşti, generaţii de studenţi din perioada interbelică, mulţi devenind preoţi, iar unii ierarhi ai Bisericii noastre (Patriarhul Teoctist, Î.P.S. Mitropolit Bartolomeu Anania). A fost un important istoric al creştinismului, dublat de un bun patrolog. [...] În cursurile şi studiile sale profesorul de teologie a căutat să stabilească relaţiile dintre Biserică şi Cultură de-a lungul secolelor, pledând pentru o reciprocitate a relaţiilor dintre ele realizată prin completare, îmbogăţire şi împreună-slujire a lui Dumnezeu şi a omului. Unul dintre studiile publicate de profesor în 1936 ni se pare semnificativ pentru a înţelege concepţia lui Tudor M. Popescu referitoare la problema raportului dintre Biserică şi cultură intitulat chiar Biserica şi Cultura.

E clar că ambele slujesc omul, dar cu mijloace şi scopuri diferite. Din acest punct de vedere, potrivit lui Teodor M. Popescu există chiar un raport de opoziţie între cele două. Religia creştină în primul rând, nu are scopuri culturale. „Religia îl leagă pe om de Dumnezeu şi îl orientează către El. Scopul său nu se limitează la lumea aceasta. Ţelul suprem al creştinului este, deci, să trăiască fericit în veşnicie''. Cultura, în schimb, are alte scopuri legate de viaţa omului „limitată şi închinată nevoilor şi aspiraţiilor sale de stăpân al pământului''. Iată de ce cultura se deosebeşte de religie atât prin „geneză cât şi prin motivaţie şi scop''. Plecând de aici autorul ajunge să considere că între cultură şi creştinism a fost şi mai există şi astăzi un „conflict de principii şi tendinţe opuse''. Ceea ce e mai grav este că ***odată cu epoca modernă, mai cu seamă în aria occidentală a Europei, atât viaţa religioasă, cât şi cultura au intrat în criză.***

Teodor M. Popescu recunoaşte rolul ştiinţei şi tehnicii în sporirea bunăstăriii materiale a omului dar apreciază că viaţa, cu toate că devine mai complexă, nu înseamnă că este şi mai bună. ***Un om realizat din punct de vedere material este, de cele mai multe ori, mort spiritual. Aici intervine Biserica, care trebuie să oprească decăderea culturii prin misiunea sa religioasă.***

O religie, în cazul nostru cea creştină, nu este numai legătura omului cu Dumnezeu, ci „şi o concepţie şi o normă de viaţă fiind un răspuns la marile probleme ale existenţei şi ale vieţii''. Din aceste considerente ***creştinismul reprezintă o „religie culturală prin excelenţă''****. Poate că cel mai frumos şi mai măreţ ideal cultural a fost propus omenirii de religia creştină şi exprimat în cuvintele Mântuitorului:* „Fiţi dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc este*''. Pe de o parte, Biserica, prin scopul său final mântuirea oamenilor prin intrarea în Împărăţia lui Dumnezeu este în opoziţie cu scopul propus de cultură, iar pe de altă parte, această Împărăţie se poate afla deja în oamenii dăruiţi cu sufletul lor Domnului încă din această lume. Iată că scopul culturii devine mai înalt şi se întâlneşte cu scopul Bisericii, formând un tot armonios. Pentru profesorul universitar Evanghelia nu poate să fie decât sufletul culturii, numai în acest fel cultura „devenind cu adevărat superioară, armonioasă, binefăcătoare''.* [360]

[360] Cristian Ivănuţă, în art. Teodor M. Popescu, „mare sacerdot nehirotonit al Bisericii noastre'', rev. Rost Nr. 57 / noiembrie 2007, pp.13-14.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

AGHIORITUL, Hristodulos, ***La apusul libertăţii***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2006.
AGHIORITUL, Paisie, ***Viaţa de familie. Cuvinte duhovniceşti***, vol.IV, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2003.
ANDREI, Petre, ***Filozofia valorii***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1987.
ANDREI, Petre, ***Sociologia revoluţiei***, Ed. Polirom, Fundaţia Academică «Petre Andrei», Iaşi, 1998.
BAŞTOVOI, Savatie, ***Pentru cine bat clopotele la Tanacu?***, Ed. Cathisma, Bucureşti, 2007.
BERG, I., ***Dicţionar de cuvinte, expresii, citate celebre***, Ed. Vestala, Bucureşti, 2004.
*** - ***Biblia sau Sfânta Scriptură***, Ed. Instit.Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1994.
BOGHIAN, Vasile Constantin, ***Românii – între Păcală şi Mioriţa***, Ed. Accent Print, Suceava, 2006.
BON, le Gustave, ***Psihologia mulţimilor***, Ed. Anima, 1991.
*** - ***Carte de rugăciuni***, Ed.Agapis, 1999.
CODREANU, Theodor, ***Promovarea valorilor***, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1997.
CODREANU, Theodor, ***Basarabia sau drama sfâşierii***, Ed. Pax Aura Mundi, Galaţi, 2004.
CODREANU, Theodor, ***Modelul ontologic eminescian***, Ed. Porto-Franco, Galaţi, 1992.
CODREANU, Theodor, ***Numere în labirint***, vol.1, Ed. Opera Magna, Iaşi, 2007.
CODRESCU, Răzvan, ***Cartea îndreptărilor. O perspectivă creştină asupra politicului***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2004.
COMĂNESCU, Radu; Dobrescu, Emilian M., ***Francmasoneria***, vol. I: O nouă viziune a lumii asupra istoriei lumii civilizate, Ed. SAMIZDAT. (AUTORI MASONI)
*** - ***Cum să biruim deprimarea. 153 de sfaturi practice din învăţătura Sfinţilor Părinţi***, Ed. Sophia, Bucureşti, 2003.
DANCIU, I. Maxim, ***Mass media: comunicare şi societate***, Ed. Tribuna, Cluj-Napoca, 2003.
DANION, Vasile, ***Dărâmarea idolilor***, Ediţia a II-a, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2002.
DAVID P. I., ***Călăuză creştină – sectologie. Pentru cunoaşterea şi apărarea dreptei credinţe în faţa prozelitismului sectant***, Ed. Episcopiei Argeşului, Curtea de Argeş, 1994.
*** - ***Dicţionarul explicativ al limbii române***, Ed. Univers enciclopedic, Bucureşti, 1998.
*** - ***Dicţionar al limbii române actuale***, Ed. Curtea Veche, Bucureşti, 1998.
DINGER, Şerban, ***Preţul supravieţuirii***, Ed. Occident, Bucureşti, 1999.
*** - ***Duhovnici români în dialog cu tinerii***, Ed. Bizantină, Bucureşti, 1999.
DUMITRU, Laurenţiu, ***Hristos şi tinerii***, Ed. Bunavestire, Galaţi, 2003.
ELIADE, Mircea, ***Profetism românesc***, vol.2 - România în eternitate, Ed. Roza Vânturilor, Bucureşti, 1990.
ELIAS, Norbert, ***Procesul civilizării. Cercetări sociogenetice şi psihogenetice***, vol.I şi vol. II, Ed. Polirom, Iaşi, 2002.
FICEAC, Bogdan, ***Cenzura comunistă şi formarea «omului nou»***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1999.
*** - ***«Fiecare în rândul cetei sale». Pentru o teologie a neamului; Nichifor Crainic, Dumitru Stăniloae, Răzvan Codrescu, Radu Preda***; Ed. Christiana, Bucureşti, 2003.
HAVEL, Václav, ***Viaţa în adevăr***, Ed. Univers, Bucureşti, 1997.
IANOLIDE, Ioan, ***Întoarcerea la Hristos***, Ed. Christiana, Bucureşti, 2006.

*** - ***Implicaţii ale religiilor asupra securităţii în contextul extinderii UE***, coordonat de IPS prof. dr. Nifon MIHĂIŢĂ, pr. lect. dr. Florea ŞTEFAN, Ed. Valahia University Press, Târgovişte, 2006.
JULIA, Didier, ***Dicţionar de filosofie***, Colecţia Larousse, Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1999. (o lucrare controversată)
LARSON, Charles U. Larson, ***Persuasiunea. Receptare şi responsabilitate***, Ed. Polirom, Iaşi, 2003.
MACHIAVELLI, Niccolò, ***Principele***, Ed. Minerva, Bucureşti, 1995.
NEGULESCU, Petre P., ***Destinul omenirii***, Ed. Nemira, Bucureşti, 1994.
PALER, Octavian, ***Vremea întrebărilor. Cronică a unui timp plictisit de morală***, Ed. Albatros (Universal Dalsi), Bucureşti, 1995.
PLEŞU, Andrei, ***Minima moralia. Elemente pentru o etică a intervalului***, Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1998.
POPESCU, Cristian Tudor, ***România abţibild***, Ed. Polirom, Iaşi, 2000.
RĂDULESCU, Constantin-Motru, ***Etnicul românesc. Naţionalismul***, Ed. Albatros, Bucureşti, 1996.
SCVOZNICOV, Al., ***Psihologia sectelor religioase. Studiu analitic asupra cauzelor şi fondului mişcării sectare***, Monitorul Oficial şi Imprimeriile Statului, Imprimeria Chişinău, 1939.
VIANU, Tudor, ***Studii de filosofia culturii***, Ediţie îngrijită de Gelu Ionescu şi George Pană, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1982.
VLIANGOFTIS, Arsenie, ***Ereziile contemporane. O adevărată ameninţare***, Ed. Evanghelismos, Bucureşti, 2006.
WŰRMBRAND, Richard, ***Marx şi satan***, Ed. Stephanus, Bucureşti, 1994.

Reviste, broşuri şi alte publicaţii:

Cotidianul, noiembrie 2006.
Episteme, nr.1/2005.
Evenimentul zilei, noiembrie 2006 - aprilie 2007.
*Gând şi Slovă Ortodoxe***,** Nr. 5 (17) / septembrie – octombrie 2007.
Idei în dialog, ianuarie 2007.
Jurnalul Naţional, martie 2004.
Monitorul de Suceava, ianuarie 2007.
N**e vorbeşte părintele Cleopa despre catolicism,** Ediţie îngrijită de Ierom. Nil Arcaşu, Tesalonic (Grecia), 2006.
Ortodoxia, revista Patriarhiei Române, iulie-septembrie 1950.
Permanenţe, mai 2005 - octombrie 2006.
***P**liant*, Efectele televiziunii asupra minţii umane, - un avertisment pentru părinţi şi copii -, **S**uceava, ianuarie, 2007.
România liberă, noiembrie 2006 - aprilie 2007.
România literară.
Rost, iunie 2005 - noiembrie 2007.
Studii teologice, revista Institutelor Teologice din Patriarhia Română, martie-aprilie 1967.
Ziua, decembrie 2006.

CUPRINS

Puteţi consulta şi celelalte lucrări ale autorului, prezentate mai jos, aflate pe CD precum şi comentariile altor autori pe Internet, accesând pe Google:

raduiacoboaie şi **iacoboaieradu**

www.raduiacoboaie.ro şi **www.iacoboaieradu.ro**

• **„OFENSIVA MASONERIEI ŞI ÎMPOTRIVA ORTODOXIEI''**

O antologie în patru volume, pe tema:

Un răspuns creştin-ortodox la provocările globalizării contemporane

Suceava, 2007

II. JERTFA TINERETULUI NAŢIONALIST DIN PERIOADA INTERBELICĂ

(Confruntarea Masoneriei cu Mişcarea Legionară. Reabilitarea adevărului)

III. OFENSIVA MATERIALISMULUI ÎMPOTRIVA TINERILOR ŞI FAMILIEI

(Masoneria mondială şi subminarea creştinismului prin teoriile evoluţioniste sau <<filosofia>> lui Antihrist. Despre manipularea opiniei publice şi tinerilor prin televiziune şi internet)

IV. NE SALVĂM TRĂIND ORTODOXIA!

(Apărarea identităţii naţionale şi spirituale. Modele de patriotism. Redescoperirea valorilor creştine şi naţionale)

• **„CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ROMÂNIA?''**

(carte publicată la Ed. Pim, ed. a II-a, Iaşi, 2005)

• **CINE A FOST CU ADEVĂRAT EMINESCU?**

Suceava, 2007

• **DE CE TREBUIE CONDAMNATE ECUMENISMUL ŞI MASONERIA?**

Suceava, 2011

• **LUPTAŢI ÎMPOTRIVA SCLAVIEI ELECTRONICE!**

Suceava, 2009

• **CUM RĂSPUNDEM NOI PROVOCĂRILOR SATANISTE ALE GLOBALIZĂRII ?**

(Dincolo de aşa-zisele «valori» ale civilizaţiei moderne, dincolo de publicitatea ispititoare şi agresivă, dincolo de afirmarea erotismului, violenţei şi perversiunilor ş.a.m.d., se ascunde vrăjmaşul lui Dumnezeu – satanismul)

Suceava, 2011

• ARTICOLE PUBLICATE ŞI NEPUBLICATE
(2005-2011)

Puteţi cunoaşte frumuseţile ortodoxiei accesând şi alte pagini de Internet, cum ar fi:

www.saccsiv.wordpress.com
www.scara.ro
www.apologetica.lx.ro
www.crestinism-ortodox.ro
www.sfaturiortodoxe.ro
www.romfest.org
www.pentrulibertate.ro
www.altermedia.ro
www.conservatorii.ro
www.familiaortodoxa.ro
www.danionvasile
www.Roncea.ro
www.fight4romania

Din aceste pagini aveţi acces şi la alte pagini ortodoxe din ţară şi din străinătate.

PE COPERTA FINALĂ

Oare când va ieşi Patriarhia Română de sub servitutea statului laic demonizat, orientat spre o Europă Unită plină de duhul antihristului, şi îi va canoniza pe martirii neamului românesc şi ai Bisericii? Biserica Rusă a făcut martiri din toţi cei care au fost ucişi în închisori, chiar dacă au dus o luptă politică, fiindcă toţi au luptat împotriva imperiului satanic comunist. Iar la noi sfinţii sunt renegaţi de Biserică din motive politice şi din laşitate duhovnicească. Nu a auzit Sfântul Sinod românesc despre puterea crucii: „Şi a făcut din pescari Apostoli şi din păgâni mucenici!''? Nu a auzit că pocăinţa şi curăţirea lăuntrică sunt cea mai sigură poartă de intrare în rai? Nu a auzit că bunul trai este duşmanul lui Hristos în inima ierarhilor care sacrifică sfinţii din închisori în cel mai oribil abator: cel al uciderii spirituale?

Valeriu Gafencu a avut până în clipa morţii conştiinţa vie şi sfântă că el moare pentru Hristos: „În primul rând, gândul şi sufletul meu se închină Domnului. Mulţumesc că am ajuns aici. Merg la El. Sunt fericit că mor pentru Hristos''. El nu numai că a avut conştiinţa morţii sale martirice, dar Dumnezeu i-a dat şi cunoaşterea deplină a mergerii la Iisus, în clipa morţii. Să ne cutremurăm toţi!

***Post scriptum*: Îmi rămâne nu îndestul de clarificată problema pastorului luteran Richard Würmbrand. Acum, după ce am citit cartea lui Ianolide, sunt convins că a ascuns botezul din motive numai de el ştiute (poate şi din cauza celor din America, presupund a fi protestanţi, care l-au răscumpărat cu suma de 10 000 de dolari de la statul român - n.a.). În America l-am cunoscut şi pot spune că am fost prieteni şi chiar confidentul lui. Când avea tulburări sau îl încercau anumite duhuri, venea la mine ca la un confesor. Avea o mare simpatie pentru Ortodoxie şi o pietate deosebită pentru Maica Domnului. Îmi spunea: „Sunt surprins că luteranii au părăsit cultul Maicii Domnului, pentru că Luther avea o mare pietate la Sf. Fecioară. Când eram în închisoare, am văzut că toate neamurile aveau o AVE MARIA în limba lor, iar noi, evreii, care am dat-o pe Sf. Maria lumii, nu avem. Atunci am tradus în ebraică textul şi l-am adaptat unei vechi melodii''.**

Am discutat mult cu Würmbrand. Niciodată nu a negat, ci a afirmat public că a fost salvat de la moarte de legionarii din Tg. Ocna, cu medicamentele date de Gafencu. Dar nu a făcut faţă de mine nici măcar o vagă aluzie că ar fi fost botezat la închisoare. Văzând afecţiunea lui pentru Ortodoxie, l-am întrebat odată, când era bolnav, de ce nu s-a convertit. Mi-a răspuns: „Poate că nu am fost vrednic''. Avea un fel specific de a se exprima abrupt. M-a întrebat:

-Părinte, ce limbă crezi că se vorbeşte în paradis? Vorbesc de limbă omenească, nu îngerească.

-Cred că aramaica, pe care a vorbit-o Hristos. Sau poate greaca.

-Nu, părinte. Se vorbeşte româna, că nu este limbă mai nematematizată decât româna. Ea îţi îngăduie să exprimi orice adâncime sufletească şi orice înălţime cerească.

Poate că, în ultima clipă, Mântuitorul l-a învrednicit de botezul dorinţei.

PĂR. GHEORGHE-CALCIU DUMITREASA